

Giới thiệu Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở

Thể loại: lãng mạn, cổ trang.

Người dịch: Bạch Nương, DuDu, Maroon

Giản giới:

Nàng là viên dạ minh châu của Tể tướng, lại phải làm thiếp của hắn.

Không có bát nâng đại kiệu, không có tam môi lục sính.

Nàng hoàn toàn một thân một mình, tiêu sái tiến vương phủ.

Nàng là thiếp, không hề có địa vị của thiếp.

Động phòng hoa chúc, phu quân trước mặt nàng, cùng thị thiếp vui đùa.

Người hắn, mang theo hương vị nữ nhân khác, chiếm lấy nàng.

Vương phủ tứ thiếp, mỗi người mỗi vẻ.

Mà nàng, chính là cô đại ven đường.

Thị thiếp hãm hại, làm nàng một lần nữa lâm vào nguy nan.

Bề ngoài nhu nhược, bên trong nàng lại thông minh bình tĩnh.

Từ lạng bạt thiên cân, nàng mọi chuyện đều không thêm đếm xia.

Lãnh đạm ôn nhu, làm cho nàng yêu thương hắn.

Đổi lấy, cũng chỉ là vô tình nhục nhã.

Nguyên lai, nàng chỉ là một quân cờ trong tay hắn.

Nàng muốn cười, cười hắn tự cho mình đúng.

Hắn diễn trò, nàng cũng diễn trò.

Diễn trò rồi lại xem diễn, nàng đến tốt cùng chỉ là diễn trò, vẫn là xem diễn?

Chỉ là diễn trò thôi sao?

Vì sao, thủy chung không quên được hắn?

Vì sao, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, chính mình lại chân chính yêu thương hắn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Động Phòng Hoa Chúc

Đó là một tòa phủ đệ tráng lệ, rộng thênh thang. Cửa lớn thắm màu son, trên là hai tay nắm vàng kim rạng rỡ, khí thế bất phàm. Hai bên thềm đều có sư tử trấn giữ, uy phong lẫm lẫm. Phía trên, chính treo một tấm biển gồm bốn chữ đại tự rắn rỏi hữu lực — Bình Nam vương phủ. Tường viện vút cao, lầu các như mây, hành lang uốn lượn, đẹp đẽ uy nghi.

Nàng rất đẹp?

Chính không đẹp.

Không phải mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Trong mắt rất nhiều người, nàng là tấm thân bò liễu [1].

Cổ kim mỹ nhân vô số, mỗi người mỗi vẻ.

Bò liễu, tự có ý vị của bò liễu.

Dáng hình yếu điệu, dung mạo thanh tú, đôi ngơoi trong trẻo tựa nước hồ.

Làn thu ba[2] trong vắt ngượng ngập mà e dè, phảng phất ý nhị.

Tóc đen mềm như lụa, tăng mấy điểm phong tình.

Liễu Thiên Mạch hít sâu một hơi, từng bước từng bước, chậm chậm đi vào vương phủ. Làn váy nhẹ nhàng quét qua bậc thềm, để lại chút thê lương hoa lệ. Cửa nhà quyền quý sâu tựa biển, một ngày nhập vương phủ, thế giới bên ngoài đã chẳng còn vương vấn đến nàng.

Kiếp nhân sinh của nàng sau này, chính là ở trong tường viện cao ngất kia mà lần nữa bắt đầu.

Rảo bước về phía cánh cửa, Thiên Mạch nhẹ nhàng khép mi, lệ theo khóe mắt tuôn rơi.

Từ giờ khắc này, nàng không còn là thiên kim của Tề tướng, mà là thiếp của Bình Nam vương.

Không sai, là thiếp, một tiểu thiếp không chút địa vị. Nào khác chi bốn nàng thị thiếp Bình Nam Vương mang về từ chốn thanh lâu, chỉ là công cụ noãn sàng (lâm ấm giường) của y.

Phụ thân trăm phương ngàn kế truy cầu quyền quý, thân nàng đã định trước là vật hi sinh.

Quân cờ, là giá trị duy nhất của nàng.

Gió, thoảng một lần, tóc mềm lay động.

Suối tóc đen tán lác trên nền bạch y, hết bức họa thủy mặc muôn vàn đậm nhũ.

*****

Động phòng hoa chúc, chính là hạnh phúc nhân sinh.

Đối với Liễu Thiên Mạch, cũng là khi ác mộng bắt đầu.

Đêm động phòng vốn phải náo nhiệt, lại tịch mịch quanh hiu, không có giảng đèn kết hoa, không có long phượng hoa chúc [3]. Có, chỉ là một căn phòng thê lương vắng lặng.

Tân nương không điểm trang rực rỡ, không mũ phượng khăn thắm. Một thân bạch y, mặt mộc ngồi trên giường ngược lên.

Nền tàn tự khi nào, trong bóng tối, dáng hình nàng càng thêm cô đơn.

Khóe miệng cười lặng lẽ, hai hàng lệ trong chậm chậm lăn dài.

Đây là đêm tân hôn của nàng, nếu y muốn làm nhục nàng, mục đích hẳn đã đạt được rồi.

Nàng đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Màn đêm thăm thẳm, gió vi vút thổi. Một vầng bán nguyệt treo giữa không trung, mơ hồ đã thấy được Hằng Nga giữa thán.

Hằng Nga nơi Nguyệt cung kia liệu có cô đơn giống nàng? Không, Hằng Nga có thỏ ngọc, còn có Ngô Cuồng bên gốc quế.

Mà nàng, chỉ có gió mát trăng thanh làm bạn.

Gió mát, trăng thanh, luôn âm thầm khiến người loạn tâm.

“Đã để ngơoi cô đơn phải không? Tiểu thiếp của ta.” Một thanh âm lạnh lùng khắc nghiệt cất lên, cắt đứt dòng suy tưởng của nàng.

Liễu Thiên Mạch giật mình, e sợ cúi đầu, “Vương gia.” Không sai, y là Bình Nam Vương, là phu quân của nàng, là ông trời của nàng.

Gương mặt lạnh nhạt của Bình Nam Vương Tần Mộ Phong lộ nét cười tàn nhẫn mà tà mị, “Gấp gấp vậy sao?”

Thiên Mạch cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Không phải ạ.”

Tần Mộ Phong cười nhạt, “Người đã gấp như vậy, ta đương nhiên phải thỏa mãn người.” Hàn ý trong giọng nói khiến toàn thân Thiên Mạch run rẩy như phiến lá chao mình trong gió thu.

“Đến đây.” Tần Mộ Phong bỏ lại hai tiếng, bước nhanh vào phòng.

Một hồi lâu, Thiên Mạch mới ngẩng đầu. Vừa nhấc đầu, nhìn thấy đầu tiên, là cảnh y cùng một nữ nhân áp ôm thân mật. Nước mắt, một lần nữa lại tuôn ra.

Thiên Mạch thấp nển, cúi đầu đứng trước giường, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Tần Mộ Phong thân mật ôm thị thiếp Thái Y, hồ hững nhìn nàng, nước mắt của nàng, khiến y thấy thỏa mãn.

“Đây là Thái Y, là ái thiếp của ta.” Y lạnh lùng tuyên bố.

Thái Y trong lòng y yêu kiều nói, “Chào muội muội!”

Còn tưởng Liễu Thiên Mạch có bao nhiêu lợi hại, hôm nay xem ra chẳng qua là quả hồng mềm nhũn chỉ biết khóc.

Một tiếng ‘muội muội’, càng chứng thực thân phận của nàng. Nàng là thiếp, chẳng khác gì người thiếp xuất thân thanh lâu.

“Chào tỷ tỷ.” Thiên Mạch vẫn không ngẩng đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Khóe miệng Tần Mộ Phong lộ nét cười tàn nhẫn, tốt, mục đích của y đã đạt được rồi.

“Ta để Thái Y hầu hạ ta, người không có ý kiến chứ?” Về tui cười lại lạnh lẽo đến cực điểm, khiến lòng người run sợ.

Thiên Mạch run lên một chút, khẽ lắc đầu, “Không có.” A, nàng chỉ là một người thiếp, một người thiếp không có tôn nghiêm mà thôi.

“Vương gia, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ngài và muội muội, Thái Y phục vụ ngài có ổn không?” Thanh âm của Thái Y mềm mại ngọt ngào, quyến rũ vô cùng.

Tần Mộ Phong cười nhạt, “Hừ, động phòng hoa chúc? Cô ta chỉ là thiếp.” Cô ta không xứng.

Nàng cúi đầu, lệ lại rơi, trong mắt không một tia ấm áp. “Phải, ta chỉ là thiếp.” Người y yêu duy nhất chỉ có giai nhân đã hương tiêu ngọc vấn [4] kia, trừ nàng ta ra, y sẽ không để bất kì nữ tử nào vào mắt.

Không sai, nàng là thiếp. Hoàng thượng ban hôn thì đã sao? Nàng chỉ là thiếp. Không kiêu hoa, không tam môi lục sỉnh[5]. Nàng một thân một mình đi vào vương phủ.

Nàng là thê do hoàng thượng ban cho Bình Nam Vương, y trước mặt mọi người kháng chỉ, lạnh lùng tuyên bố y đã có thê thất.

Y yêu nhất chỉ có nữ tử đã dùng ba thước lụa kết thúc sinh mệnh, y đồng ý nhận nàng, nhưng chỉ có thể làm thiếp.

Nàng là con gái tể tướng thì đã sao? Nàng chẳng qua là do người vợ thừa hàn vi chưa từng được sủng ái sinh ra, ở tể tướng phủ không có chút địa vị.

Làm thê làm thiếp, đối với tể tướng mà nói không có phân biệt. Nàng chỉ là một quân cờ – quân cờ tể tướng đại nhân dùng để leo lên nấc thang quyền quý.

Không có hôn lễ thì đã sao? Không ai để ý. Chỉ cần nàng là nữ nhân của Bình Nam Vương, tể tướng đại nhân là nhạc phụ của Bình Nam Vương, những thứ khác đều không quan trọng.

Dù là lấy thiếp, cũng cần dùng kiểu đưa vào phủ mới phải? Nàng thì sao? Nàng chỉ mang theo bao quần áo đi vào Bình Nam Vương phủ. Y tùy ý chà đạp tôn nghiêm của nàng, nàng hận y, nhưng nàng còn lựa chọn nào khác?

“Người là thiếp của ta.” Tần Mộ Phong lạnh lùng nói.

Thiên Mạch cắn môi, “Vâng, tiện thiếp là thiếp.” Nàng cúi đầu, nét mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Chỉ là thứ giúp ta làm ấm giường.” Y tàn nhẫn chà đạp tôn nghiêm của nàng.

“Tiện thiếp hiểu rõ.” Nàng là tể tướng thiên kim thì thế nào? Trong mắt y, nàng khác chi thanh lâu nữ tử?

“Ngẩng đầu lên.” Y cười nhạt.

Thiên Mạch ngẩng đầu, kinh hãi nhìn bọn họ.

Tần Mộ Phong đương ở trên giường, Thái Y yêu kiều tựa vào ngực y, rất mực quyến rũ.

“Học hỏi chút đi.” Tần Mộ Phong ngang ngược ra lệnh, không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Thiên Mạch run rẩy, lùi một bước, “Vâng.” Nàng chỉ biết đứng một bên nhìn bọn họ, lệ nóng lại trào.

“Vương gia, người hư quá!” Thái Y quăng cho Thiên Mạch một tia nhìn thị uy, rồi cùng Tần Mộ Phong tay áp má kẻ.

Tần Mộ Phong cười lạnh, thỏa mãn nhắm mắt mặc cho Thái Y trút bỏ quần áo trên người.

Từng món từng món y phục rơi xuống, có bao nhiêu ám muội! Nhìn những thứ ấy, ánh mắt nàng chậm chậm biến đổi, sâu đến không thấy đáy...

Tiếng nữ nhân rên rỉ, tiếng nam nhân thờ dốt, đan đan cài cài, quần quýt đầy phòng.

Tiếng kêu dâm dăng của Thái Y khuấy động bên tai nàng, trượng phu của nàng, đang cùng nữ nhân khác....

Hình ảnh hai kẻ trên giường in vào đáy mắt, trước mặt Thiên Mạch một mảnh mịt mờ.

Chẳng biết qua bao lâu, Tần Mộ Phong đột nhiên không hề thương tiếc đẩy Thái Y ra. Y mình trần xuống giường, nâng cầm Thiên Mạch, ép nàng nhìn thẳng vào y. “Người khóc cái gì? Ganh tị sao?” Tiếng khóc của nàng khiến y bức dọc.

Thiên Mạch không sao ngừng nổi, lệ đã như mưa.

“Người không có tư cách, người chỉ là thiếp, là công cụ noãn sàng của ta, còn không bằng cả kỹ nữ.” Tần Mộ Phong tàn nhẫn nhục mạ nàng.

“Tiện thiếp là thiếp.” Nàng hiểu rõ phận mình, đâu cần y nhắc nhở.

Y quay đầu lại, “Thái Y, ra ngoài.” Ngữ điệu cay nghiệt không chút tình cảm, so với nhiệt tình như lửa khi nãy khác chi hai người!

“Vâng.” Thái Y không kịp mặc y phục, chỉ đánh ôm đồ mà chạy. Y xưa nay lãnh khốc vô tình, hi vọng khó lường, nếu không muốn bị đuổi khỏi vương phủ chỉ có cách nghe lời.

Y liếm đi ngón lệ trên mặt nàng, mắt đầy tà ý, “Người khóc cái gì? Khóc ta không muốn người?”

Nàng cắn môi, không dám nhìn y, “Tiện thiếp không dám.”

Trong nháy mắt, Tần Mộ Phong đẩy nàng ngã xuống giường, kẹp chặt cổ tay, thô bạo xé đi y phục trên người nàng thành muôn mảnh, nàng hết như một con rối mặc cho y bài bố.

Tần Mộ Phong mĩa mai liếc nhìn nàng, “Không phản kháng à?”

“Tiện thiếp không có tư cách.” Nước mắt vẫn đầm đìa khóe mi.

Y không xứng để nàng rơi lệ.

“Biết là tốt rồi.”

Nàng cho rằng, nàng có thể không để ý y xâm phạm. Nàng cho rằng, bất kể y làm gì, nàng cũng có thể chịu được, thế nhưng nàng làm không được a.

Sự thô bạo của Tần Mộ Phong khiến Thiên Mạch hít vào một hơi khí lạnh, hét lên thất thanh, “Vương gia, đừng mà!” Mắt nàng đã sớm đầm lệ.

“Đừng ư? Người không phải đang đợi ta?” Thanh âm của y tàn nhẫn tựa ác ma nơi địa ngục, lãnh khốc đến không một tia ấm áp.

Thiên Mạch vừa khóc vừa cố đẩy y ra, “Vương gia, xin ngài đi cho!”

“Không phải người nói người không có tư cách sao?” Y không buồn để ý đến nước mắt của nàng, tàn nhẫn xâm phạm nàng.

Thiên Mạch nghe vậy, chỉ còn biết cam chịu nhắm mắt. Nước mắt không ngừng tuôn, lăn dài trên má.

Tần Mộ Phong gằn giọng, “Người bức tử Thái Hà, ta bắt người trả giá!”

Thiên Mạch mở to mắt, kinh hoàng thần sắc, khóc nghẹn, “Vương gia, cái chết của Thái Hà cô nương không liên quan đến ta.” Là Thái Hà nghĩ quần mà thất cổ tự vẫn, liên can gì tới nàng?

Y cười nhạt, “Không phải vì người, nàng đã không chết.”

“Không liên can đến ta, xin ngài thả ta ra.” Thiên Mạch vô lực van xin, tiếng khóc lẫn van vi thê thảm vô cùng.

Cả đời Liễu Thiên Mạch nàng, chưa bao giờ hèn kém đến như thế.

“Năm mơ, người là thiếp của bản vương, không có tư cách cự tuyệt ta.” Y hung hăng chiếm giữ thân thể nàng – rất đột ngột khiến nàng không kịp thích ứng, một cơn đau buốt từ thân dưới truyền lại, móng tay của Thiên Mạch cắm thật sâu vào vai y. Máu tươi thẩm đỏ, chậm chậm len trên lưng y. Máu tươi trên thân thể đầm mồ hôi, ghê người mà mỹ lệ.

Không có tình cảm, chỉ có phát tiết cùng trả thù. Trong đôi mắt đen rất đẹp của Tần Mộ Phong, lửa giận đan cài cùng lửa dục, không chút nhu tình.

Thiên Mạch nghiêng đầu, nhắm mắt cắn môi, mặc y điều khiển. Nàng không có quyền phản kháng, dù có phản kháng, y cũng sẽ không bỏ qua cho nàng hà tất phí sức!

Y thô bạo xoay mặt nàng lại, “Tiện nhân, sao không kêu? Ta muốn nghe tiếng rên dâm dăng của người. Ta còn tưởng tể tướng thiên kim thanh cao thế nào, hôm nay xem ra chẳng qua chỉ là dâm phụ làm vợ khắp thiên hạ!”

Nàng sớm không còn tâm thần xử nữ, nam nhân đầu tiên của nàng không phải y. Chỉ vừa đi vào nàng, y đã biết.

Nàng là dâm nữ đã qua tay kẻ khác, khi nào y cần hạ nhục nữ nhân sang tay như vậy chứ?

Y từng có rất nhiều nữ nhân, y không quan tâm bọn họ có là xử nữ hay không. Nhưng, y để ý nàng.

Để ý nàng, không liên quan đến tình cảm. Cướp đoạt thân thể thuần khiết của nàng, mới khiến y cảm thấy khoái lạc trả được thù. Tưởng đoạt được bằng thanh ngọc khiết của nàng, ai ngờ lại là dâm nữ, giữ lấy thân thể nàng có ý nghĩa gì?

Liều Thiên Mạch, người được lắm!

Y đem toàn bộ hận ý trong lòng hung hăng phát tiết trên người nàng. Thân thể yếu mềm của Thiên Mạch không sao chịu nổi cơn chà đạp cuồng điên, chỉ biết ngất đi dưới thân y.

Y thỏa mãn, chán chê đẩy nàng ra, mặc y phục bước đi không ngoảnh lại.

Thiên Mạch một thân tàn hoa bại liễu, phơi bày lồ lộ.

Đêm, càng thêm lạnh.

[1] Bồ liễu (cây liễu dương) thường héo tàn trước khi mùa thu đến. Ý nói già trước tuổi. Thời xưa được dùng để tự nói bản thân yếu đuối nhu nhược.

[2] Làn thu ba: Thu ba chính là thu thủy, là mặt hồ gọn sóng trong gió thu, lay động, trong suốt. Tuy nhiên, trong thơ của cổ nhân, từ ‘thu ba’ lại được dùng để miêu tả ánh mắt nữ nhân. “Làn thu thủy, nét xuân sơn” (Nguyễn Du) chính là tả ánh mắt và đôi lông mày của người đẹp.

[3] Nén long phụng – nén cưới.

[4] Chết

[5] Theo tục lệ cổ truyền TQ, nam nữ kết hôn cần “tam môi lục sính”, hay còn gọi “tam thư lục lễ”.

Tam thư gồm:

Sính thư: trao lúc訂 hôn
Lễ thư: trao lúc đại lễ
Nghe thư: lúc đón dâu, nhà trai trao cho nhà gái
Lục lễ gồm:

Nạp lễ: nhà trai mang lễ vật sang nhà gái cầu thân
Ván danh: nhà trai viết tên tuổi, thứ bậc trong nhà, ngày sinh của chàng trai lên thiệp đỏ, nhờ bà mai mang sang nhà gái. Nếu có ý kết thân, nhà gái sẽ ghi tên tuổi, bát tự của cô gái lên rồi nhờ người xem cung hợp.
Nạp cát: nếu bát tự nam nữ không tương khắc, hôn sự bước đầu được đồng ý.
Nạp trưng: còn gọi là đại lễ. tương tự như訂 hôn ngày nay
Thỉnh ký: chọn ngày thành hôn
Đón dâu: vào ngày hôn lễ, nhà trai mang thư đón dâu đến nhà gái cưới tân nương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một Đêm Thê Lương

Liều Thiên Mạch đau đớn tỉnh lại, trên người toàn vết thương. Thân thể đau đớn, phải nói cả đêm qua không chịu nổi. Nam nhân kia đã chiếm hữu nàng rồi, trên người y vẫn còn hương vị nữ nhân khác, rồi chiếm hữu nàng.

Đối với này cuộc hôn nhân này, nàng cho tới bây giờ vẫn không ôm hy vọng gì. Nếu chưa từng có hy vọng xa vời, sẽ không thể thất vọng.

Lại một đêm dài trôi qua. Nàng mặc quần áo, ngồi trên giường lẳng lặng chờ hừng đông. Chờ đợi bình minh là chuyện nàng thường làm.

Cúi đầu thấy chiếc thắt lưng Tần Mộ Phong bỏ rơi lại, Liễu Thiên Mạch không ngăn được tất cả mọi việc hiện lên trong đầu.

Nàng ở tướng phủ không hề có địa vị, ngay cả một nha hoàn cũng không bằng. Bị nhốt tại một tòa hoang viên cũ nát, mỗi ngày lại được cấp chút cơm thừa canh cặn.

Mười mấy năm qua, chưa từng có ai chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Nàng không hề ghét cuộc sống đó, rất hợp ý nàng.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ cứ như vậy trôi đi, đột nhiên có một ngày, nàng được báo nàng sẽ là Bình Nam Vương phi tương lai, vận mệnh từ nay về sau sẽ do y quyết định.

Liễu Tề tướng có hai thê, bốn thiếp, không có con trai, chỉ có chín nữ nhi.

Ông ta cũng không thăm oán trời không cho mình có con trai, bởi vì, có chín cô con gái này mới có thể leo lên nấc thang quyền thế. Với ông ta mà nói, quyền thế mới là tối quan trọng.

Mẫu thân Liễu Thiên Mạch là người vợ thứ hàn vi của ông ta, năm đó ông ta cưới được nữ nhi của đương triều đại học sĩ, liền bỏ rơi mẫu thân nàng, để mẹ con nàng ở một hậu viện hoang vắng. Khi Liễu Thiên Mạch được năm tuổi, mẫu thân nàng mất, Liễu Tề tướng coi nàng như một con chó, mặc kệ sống chết. Nhiều năm như vậy trôi qua, ông ta căn bản đã quên mình còn có một nữ nhi tên là Thiên Mạch.

Trước khi đương kim hoàng thượng đăng ngôi, Tần Mộ Phong chỉ là một hoàng tử ăn không ngồi rồi, đối với con đường làm quan của Liễu Tề tướng không hề giúp được gì, Liễu Tề tướng chưa bao giờ nghĩ tới việc đem nữ nhi của mình gả cho y. Đến khi Đương kim hoàng thượng lên ngôi rồi, Tần Mộ Phong thủy trưởng thuyền cao[1], y cùng đương kim hoàng thượng là huynh đệ ruột, hơn nữa tay cầm trọng binh, quyền khuynh triều dã[2], trong phút chốc đã trở thành nhân vật quyền quý bậc nhất. Liễu tướng thấy có thể mượn sức y, có điều tám nữ nhi của ông ta đều đã xuất giá, bấy giờ ông ta mới nhớ đến sự tồn tại của Liễu Thiên Mạch.

Để lôi kéo Bình Nam Vương, Liễu Tề tướng cầu Hoàng Thượng ban hôn, đem Liễu Thiên Mạch gả cho cho y. Bình Nam Vương tính tình phong lưu, ai nấy đều biết rõ. Hoàng đế vì muốn cho y yên ổn, đành đồng ý hôn sự này.

Nàng nhớ rõ ngày đó, khi hoàng đế hạ chỉ ban hôn, Bình Nam Vương lạnh lùng kháng chỉ, nói y đã có Vương phi. Nữ tử kia từng là thanh lâu danh kỹ, tên gọi Thái Hà. Nghe nói Thái Hà xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, Tần Mộ Phong tuy hồng nhan tri kỷ vô số, lại thủy chung yêu thương, chiều chuộng mình nàng ta.

Thanh lâu danh kỹ sao có thể làm Vương phi? Hoàng đế bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy uy nghiêm thiên tử cưỡng bức y nhận Liễu Thiên Mạch làm chính phi. Ngay sau khi ban hôn ba ngày, Thái Hà thất cổ tự sát.

Tần Mộ Phong thương tâm muốn chết, không để ý Hoàng Thượng, Thái Hậu phản đối, dùng Vương phi chỉ lễ đem nàng ta an táng trong hoàng lăng[3].

Thái Y là muội muội của Thái Hà, tỷ muội cùng thờ chung một chồng, tạo nên một giai thoại thiên cổ.

Thật ra, Thái Y vốn không hề được sủng ái. Sau cái chết của Thái Hà, ả là thị thiếp được sủng ái nhất. Nghe nói, Thái Hà trước khi chết từng để lại một bức thư xin Tần Mộ Phong chiếu cố muội muội của nàng ấy. Người y sủng hạnh là Thái Y, nhưng người y yêu lại là Thái Hà.

Y yêu Thái Hà, không ai không biết, Liễu Thiên Mạch tự nhiên cũng biết, nàng cũng không vọng tưởng được Tần Mộ Phong sủng ái. Nàng không mong, cũng không muốn. Yêu? A, nàng đã sớm không tin thế gian này có tình yêu.

Thiên Mạch biết rất rõ giá trị của mình. Tần Mộ Phong cưới nàng, bất quá chỉ để trả thù nàng. Y một mực cho rằng, nàng là hung thủ hại chết Thái Hà.

Bây giờ, chỉ bây giờ thôi.

Sau khi Thái Hà chết bảy ngày, Tần Mộ Phong tiến cung diện thánh, tiếp nhận hoàng đế ban hôn, điều kiện duy nhất là nàng chỉ có thể làm thiếp. Y cả đời chỉ có một thê tử, đó là Thái Hà, vị nữ tử đã hương tiêu ngọc vẫn.

Hoàng đế đối với cái chết của Thái Hà cũng cảm thấy có lỗi, đáp ứng điều kiện của y. Liễu Thiên Mạch bất quá chỉ là do hạ đường thai sinh ra, làm thiếp của Bình Nam Vương cũng không tính ủy khuất.

Nửa năm sau, y cưới nàng. Còn nàng, trở thành một trong những nữ nhân thấp kém nhất Bình Nam Vương Phủ.

Thế gian đều cho rằng nàng không ủy khuất, chỉ có Liễu Thiên Mạch tự biết nàng thực ủy khuất. Cho dù là thiếp của hoàng đế, nàng cũng không nguyện ý.

Nếu nói làm thiếp là ủy khuất, vậy thì hôn lễ của nàng lại càng ủy khuất hơn.

Cái ngày y chấp nhận ban hôn, Tần Mộ Phong liền phái người báo cho Liễu Tề tướng biết. Liễu Thiên Mạch chỉ là thiếp, y sẽ không cấp cho nàng nghi thức gì, bảo nàng phải tự đi vào vương phủ. Nếu không muốn, cứ việc từ hôn.

Vì thế, nàng mang theo túi quần áo, tiết nhiên một thân một mình tiêu sái tiến vào vương phủ. Đường từ tướng phủ đến vương phủ, nàng nhận hết những ánh mắt xem thường. Trào phúng, hèn mọn, phi nhỏ, khinh thường, ánh mắt mọi người hung hăng nhìn theo hướng nàng.

Buổi chiều ngày hôm đó, nàng đã mất đi sự tôn nghiêm của bản thân. Đêm qua nhọc nhãi, càng làm cho nàng thương tích đầy mình.

Thiếp, là từ mà nàng ghét nhất.

Trời hửng sáng, ánh dương chiếu vào phòng. Thỉnh thoảng, đầu đó văng vẳng vài tiếng chim kêu.

Liễu Thiên Mạch mở toang cửa sổ, nghênh đón làn gió mát dịu.

Đến trước bàn trang điểm, nàng cầm lấy một cây trâm.

Cây trâm thân bằng bạc, ước chừng dài bằng ngón tay út, mặt trên có khắc hoa văn tinh mỹ. Phần đầu được khảm từ bốn viên trân châu, ba viên to hơn làm cánh hoa, viên nhỏ còn lại làm nhụy hoa. Phía dưới châu hoa có một cái tua rua, tua rua có màu bạc, nhưng không phải bằng bạc. Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện viên trân châu nhỏ chính giữa kia tựa hồ có thể vụn ra được.

Nàng thuần thực búi tóc lên, gài cây trâm bạc lên mái tóc đen nhánh.

Nàng ở trong gương không son không phấn, phục trang đơn giản, nhưng lại có ý khí chất độc đáo. Vẻ thanh nhã cao quý trời sinh, không ai sánh bằng.

Liễu Thiên Mạch hít sâu một hơi, đón chào một ngày mới.

Cuộc sống của Thiên Mạch từ lâu đã không còn sắc thái gì, chẳng khác nào một cái xác không hồn.

Nàng không biết mình tiếp tục sống còn có ý nghĩa gì, nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục sống.

[1] Nước lên thì thuyền lên

[2] Trong tay nắm quyền hành

[3] Lãng mộ của hoàng tộc

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Dạ đạo Phi Yến

Thiếp cùng thị thiếp có sự khác biệt rất lớn, thị thiếp có tác dụng làm ấm giường, địa vị chỉ cao hơn tỷ nữ. Đương nhiên, nếu đặc biệt được sủng ái, thì lại là chuyện khác, không nên bàn tới. A, kỳ thật làm thê làm thiếp hoặc làm thị thiếp có gì khác nhau, nếu không có tình yêu, đều chỉ là công cụ ấm giường cho người.

Thiếp là một dạng thê, cao hơn thị thiếp.

Tần Mộ Phong không có thê, Liễu Thiên Mạch tự nhiên là nữ tử có địa vị cao nhất trong vương phủ. Theo thông lệ, bốn vị thị thiếp phải đến thỉnh an nàng.

Trong vương phủ, mỗi người đàn bà đều có viện riêng của mình. Đạm Tinh Cư nơi Liễu Thiên Mạch ở là nơi hẻo lánh nhất, cũ nát nhất. Lúc trước, khi xây vương phủ, hoàng đế từng nói đùa Đạm Tinh Cư là lãnh cung của vương phủ. Ngày đầu tiên nàng đến vương phủ, liền đưa thẳng nàng vào ở Đạm Tinh Cư, Tần Mộ Phong đơn giản nói cho nàng biết, nàng đã thất sủng, không cần si tâm vọng tưởng.

Ở nơi này, nàng không có gì oán hận, “đạm tình” hai chữ chính hợp ý nàng. Nàng lãnh đạm, càng vô tình, có lẽ, kêu Vô Tình Cư thì càng hay.

Mặc quần áo xong, Liễu Thiên Mạch cô đơn ngồi trong phòng khách. Ngồi trên vị trí đó, nàng không khỏi buồn cười. Các nàng kia sẽ đến thỉnh an nàng sao? Nàng chưa được sủng ái đã thất sủng, huống chi nàng chỉ là một người thiếp, bốn vị nữ tử kia hà tất thỉnh an nàng? Bất luận bọn họ có tới hay không, nàng đều phải đợi, đây là quy củ.

Liễu Thiên Mạch là người ưa thích sự thanh tĩnh. Nàng có thể một mình ngồi trơ trơ mấy ngày mấy đêm mà không nói lời nào. Thời gian một buổi sáng đối với nàng mà nói, cũng không phải là khó khăn gì.

Đúng vậy, một buổi sáng, nàng ngồi một mình suốt buổi sáng, Đạm Tinh Cư vẫn như vậy, chỉ có mình nàng.

Nàng tựa hồ bị lãng quên đi, không ai nói cho nàng nên dùng điểm tâm, cũng không có ai nói cho nàng nên dùng cơm trưa. Ngày đầu tiên Gả vào vương

phủ đã bỏ đôi nàng, đây là một phần trong kế hoạch trả thù của Tần Mộ Phong sao? Nàng không biết, cũng không muốn biết. Trước khi bước vào Vương phủ, nàng đã biết phải nhận sự tra tấn.

Chỉ là không cho nàng ăn mà thôi, cũng không tính là gì, sự trả thù lợi hại hơn còn ở phía trước. A, nàng đang chờ.

Giờ Mùi[1] một khắc, không khí lạnh lẽo của Đạm Tĩnh Cư chung quy cũng bị phá vỡ.

“Vương gia, ngài thật hừ a.” Một thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên bên tai. Khóe miệng Liễu Thiên Mạch nhếch lên, cười đến lãnh đạm. Y đúng là vẫn còn thiếu kiên nhẫn, trò chơi vừa mới bắt đầu, y đã thua một nửa.

“Nàng không phải thích ta như vậy sao?” Thanh âm mang theo tia ám muội.

“Vương gia, ngài thật bất công, trong lòng chỉ có Thái Y tỷ tỷ, đem Ngọc La thiếp quên đi đâu rồi.”

“Vương gia, còn Hàm Thúy nữa.”

“Vương gia, chẳng lẽ ngài không thích Yên Chi hầu hạ sao? Cũng không để ý thiếp.”

Vừa nói chuyện, năm người đã vào đến nơi. Bốn nữ nhân đều dựa vào người Tần Mộ Phong, đều là bộ dáng như một con chim nhỏ nép vào người y.

Đối mặt với Liễu Thiên Mạch, bốn nữ nhân ‘ôn nhu’ vênh váo tự đắc, hàm chứa nụ cười châm chọc Liễu Thiên Mạch. Biểu tình của bốn người tựa như cùng một khuôn mẫu khắc ra, kẻ ra cùng một ý muốn nói – Liễu Thiên Mạch không hề có địa vị.

Liễu Thiên Mạch đáp lại ánh mắt châm chọc của bọn họ, vẫn lãnh đạm như trước, nhìn không ra biểu tình. Thủy mâu long lanh, lại phủ lên một tầng sương mù mờ ảo.

Tần Mộ Phong lạnh nhạt liếc nhìn Liễu Thiên Mạch, hải lòng trông thấy trong mắt nàng có lệ quang. Năm người coi như không thấy Liễu Thiên Mạch, lại tiếp tục tán tỉnh.

Vương phủ bốn thị thiếp, mỗi người mỗi vẻ.

Thái Y quyến rũ, Ngọc La nhu mì, Hàm Thúy thanh nhã, Yên Chi diễm lệ, mỗi người, đều là mỹ nhân khó tìm.

Liễu Thiên Mạch cũng là mỹ nhân, nhưng so với bọn họ, kém cỏi hơn nhiều.

Mắt nàng ánh lên tia sáng kỳ dị, quỳ gối: “Tiện thiếp tham kiến Vương gia.” Đây là ý y, đúng không?

Tần Mộ Phong cười lạnh “Thật ủy khuất cho ngươi rồi.”

Chẳng lẽ, ngay cả tư cách khóc nàng cũng không có sao?

“Vâng.” Liễu Thiên Mạch nghẹn ngào, lệ nhòe khóe mi.

Nước mắt của nàng làm Tần Mộ Phong thỏa mãn, y lười biếng nâng cằm nàng lên “Ngươi khóc cái gì, kẻ không biết còn tưởng ta bạc đãi ngươi.”

“Tiện thiếp chỉ là nhớ nhà.” Nhớ nhà ư? Một lý do ngay cả nàng cũng không tin được.

Thái Y cười dài nói “Ngươi đã nhớ nhà như vậy, không bằng trở về thì hơn.”

“Trở về cũng tốt.” Tần Mộ Phong cười nói, ý cười dâng đầy tận đáy mắt.

Liễu Thiên Mạch khẽ hạ mi mắt, “Được!” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, y buông tha nàng nhanh chóng như vậy ư? Không thể nào.

“Ngươi.....” Câu trả lời của nàng làm cho Tần Mộ Phong khó chịu, nàng là món đồ chơi của y, là nô lệ của y, đừng mơ tưởng nói đi là đi.

“Ngươi là nô lệ của ta, đợi đến khi ta chán ngươi đã, còn không đừng mơ tưởng rời khỏi vương phủ.”

“Vâng.” Nàng nhu thuận nghe theo.

Bàn tay đặt dưới cằm nàng càng siết chặt, tựa hồ muốn bóp nát nàng, Liễu Thiên Mạch đau đớn, hai hàng lệ chậm chậm lăn dài...

“Vương gia, vị này chính là ‘Thiên kim’ của Tể tướng sao?” Hàm Thúy biết rõ còn cố hỏi.

Tần Mộ Phong cúi đầu hôn phớt lên môi Hàm Thúy, điểm nhẹ đầu mũi nàng “Thông minh.”

Thái Y hơi khom người, “Thái Y bái kiến phu nhân, Thái Y đến thỉnh an chậm, mong phu nhân thứ tội.”

Bàn tay Tần Mộ Phong ôm lấy chiếc eo thon của Thái Y, bên tai nói nhỏ, “Tối hôm qua nàng phải hầu hạ ta, đương nhiên đến chậm.”

“Hầu hạ ngài còn có Hàm Thúy nữa.” Hàm Thúy khẽ kéo chéo áo Tần Mộ Phong làm nũng, thỉnh thoảng đưa mắt hướng Liễu Thiên Mạch thị uy.

Y khẽ cắn vành tai Hàm Thúy, “Hàm Thúy ngoan, đương nhiên không thể thiếu nàng được.”

Yên Chi choàng hai tay qua cổ Tần Mộ Phong, gắt giọng, “Vương gia, người ta vừa mới hầu hạ ngài xong, mệt chết đi được, ngài một chút cũng không nhớ đến thiếp.”

“Vương gia, ngài thật bất công a, chẳng lẽ ngài ghét Ngọc La hầu hạ không tốt.”

Tần Mộ Phong sờ soạng ngực ả, cười ám muội “Đợi lát nữa sẽ để nàng hầu hạ.”

“Tần Mộ Phong, người đúng là một con lợn giống a.” Một thanh âm hàm chứa ý cười làm gián đoạn những lời ong bướm của bọn họ.

Thanh âm kia mang theo vài phần khinh thường, vài phần trào phúng, thanh thúy dễ nghe, người nói chuyện tuyệt đối là nữ tử.

“Ai?” Tần Mộ Phong theo bản năng nhìn Liễu Thiên Mạch, chỉ thấy nàng cúi đầu, hai mắt rung rung. Không thể nào, câu nói vừa rồi không thể là nàng nói được.

Liễu Thiên Mạch chỉ biết khóc, nhát gan yếu đuối, thanh âm không thể hoạt bát như vậy được.

“Tần Mộ Phong, người lợi hại như vậy, không bằng đến mục trường[2] đi thôi, nơi đó có vô số trâu cái, ngựa cái chờ người đó.” Một tiếng cười trong trẻo cất lên.

Thanh âm tựa hồ từ trên nóc nhà truyền xuống.

“Người là ai?” Vô công của y không kém, nếu trên nóc nhà có người có thể gạt được y hay sao? Hay là y chơi bời quá độ, tinh lực không đủ, cho nên không phát hiện ra?

Bốn thị thiếp không dám riu ra riu rít nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng, kẻ sát vào người Tần Mộ Phong. Kẻ xuất hiện trên nóc nhà chắc chắn không phải người tốt, nói không chừng còn là thích khách.

“Ha ha, bốn cô nương chính là kẻ chuyên trộm vào ban đêm, danh xưng Phi Yến, không quen nhìn hành vi lợn giống của người nên rút dao tương trợ. Vậy thì sao? Nếu không phục, giỏi thì người cắn ta đi. Ha ha, bị người cắn ta còn sợ mắc bệnh dại cơ. Loại nam nhân như người, sớm muộn cũng bị hoa liễu, chết không có chỗ chôn. Đã cười Liễu Thiên Mạch, lại còn phóng túng cùng bốn nữ nhân kia, người trùng hôn có biết không, lấy tội của người, cũng đủ xử bắn.” Phi Yến càng nói càng khinh bỉ, nói xong không quên nhổ một bãi nước bọt.

Tần Mộ Phong không thêm đề ý đến lời Phi Yến mắng, mà là đề ý nàng vì cái gì mà xuất hiện ở vương phủ. Y chấp chương một nửa bình quyền của vương triều, tư liệu trọng yếu đều ở trong tay y, nàng xuất hiện ở đây rốt cuộc có mục đích gì?

“Truyền thuyết Phi Yến yêu tiền, người ta có câu, chỉ lấy vật cổ chủ cần mà không trộm thêm tài bảo, người đến vương phủ của ta có việc gì?” Phi Yến là thiên hạ đệ nhất đạo tặc, thiên hạ không gì nàng không trộm được. Chỉ cần đưa nàng tiền, nàng cái gì cũng đều trộm, dù là long bào của hoàng đế, nàng cũng có thể trộm được.

Phi Yến năm năm trước xuất đạo, nhờ trộm được bảo vật trấn phái của Thanh Lương phái trong võ lâm Lục Đại môn phái mà nổi tiếng giang hồ. Một tháng sau khi trộm bảo vật của Thanh Lương phái, Phi Yến lên vào hoàng cung đánh cắp dạ minh châu Tây Vực tiến cống, từ đó về sau, đại danh của nàng không ai không tỏ, không ai không tường.

Nàng yêu tiền như mạng, nhưng chưa bao giờ cướp tài vật của người khác. Rất nhiều lần, vật nàng phải trộm có giá trị cao hơn tiền thù lao nhiều, mà nàng vẫn thủy chung lấy thù lao, chưa bao giờ làm hỏng quy củ. Nhờ danh tiếng tốt của nàng, số người muốn mời nàng trộm đồ không thể đếm xiết.

Phi Yến thực thần bí, muốn thuê nàng trộm này trộm nọ cũng rất khó. Nghe nói, nàng ở một thanh lâu, thanh lâu tú bà chính là tiếp đầu nhân [3] của nàng. Chỉ cần tìm đúng nơi, là có thể liên lạc với nàng. Trên đời nhiều thanh lâu như vậy, nơi nào mới là nơi tìm được nàng? Quý mới biết!

Lại có một cách nói khác, Phi Yến là người của tổ chức tình báo võ lâm đệ nhất – Thiên Cơ Các, muốn mời nàng trộm vật hãy dùng bồ câu đưa tin cho Thiên Cơ Các.

Truyền thuyết thủy chung chỉ là truyền thuyết, không biết là thật hay giả. Ít nhất, trước mắt không ai chứng thực. Ngay cả Thiên Cơ các cũng không tìm ra hành tung của nàng.

Phi Yến xuất hiện ở Vương phủ rốt cuộc là trộm cái gì? Chắc không phải cô ý đến tìm y gây sự.

Phi Yến ha hả cười, khoát trá nói, “Liễu Thiên Mạch, Phi Yến ta cũng trộm mạng người, Tần Mộ Phong khi dễ người như vậy, ta giúp người giết y được không? Nhìn người đáng thương như vậy, bót cho người chút đỉnh, nửa đồng tiền là được rồi. Bình Nam Vương, người ở trong mắt ta, chỉ đáng giá nửa đồng tiền.”

“Không..... Không, đừng!” Liễu Thiên Mạch vừa nói vừa run lên, lời còn chưa dứt, người đã ngồi phịch xuống ghế.

Phi Yến thở dài một tiếng “Thực là vô dụng, thật không biết người gả cho tên lợn giống này làm gì. Nữ nhân à, phải biết vì mình làm chủ, đừng luôn nghĩ nam nhân là nhất. Như vậy đi, người tới chỗ ta làm đồ đệ, ta sẽ giúp người giết Tần Mộ Phong. Kể cả đó là Bình Nam Vương, ta cũng tin tưởng ta có năng lực giết y.”

“Đa tạ..... hảo ý..... của nữ hiệp.” Liễu Thiên Mạch thân mình run lên, vẻ mặt sợ hãi.

Phi Yến lầm bầm một tiếng “Ài, thật vô dụng. Ta sắp phải đi rồi, nhìn người đáng thương như vậy, ta làm người tốt một lần vậy. Có định giết người phóng hỏa gì thì hãy nói với ta, ta sẽ tương trợ.”

Một hồi lâu, phòng khách tĩnh lặng, ai cũng không nói lời nào.

Xác định Phi Yến đã thật sự rời đi, Tần Mộ Phong không để ý tới bốn thị thiếp, bước nhanh ra ngoài.

Đi tới cửa, y lạnh lùng nói, “Người được lắm, không có lệnh của ta không cho phép ra khỏi vườn này.” Y dừng một chút, “Ta sẽ phái nha hoàn đến hầu hạ ngươi.” Nha hoàn đến hầu hạ a, chỉ sợ là giám thị thì có.

Bốn thị thiếp đi theo phía sau y, thỉnh thoảng quay đầu ánh mắt mang ý châm chọc Liễu Thiên Mạch.

Nhìn bóng dáng năm người khuất khỏi, khóe miệng Liễu Thiên Mạch nhếch lên, tựa cười mà không phải cười.

[1] 1-3 pm

[2] Đồng cỏ, thảo nguyên

[3] Người liên hệ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mua Chuộc Lòng Người

Rời khỏi Đạm Tinh Cư, Tần Mộ Phong cũng chẳng còn tâm trạng diễn trò, bỏ mặc bốn thị thiếp một mình quay về Thính Phong Hiên.

Y diễn là diễn cho Liễu Thiên Mạch xem, cô ta không có ở đây, y tiếp tục diễn trò làm gì?

Phi Yến chết tiệt, dám quấy rầy trò vui của y. Cô ta đột nhiên xuất hiện ở vương phủ rốt cuộc có mục đích gì? Nếu mục đích của cô ta là tiền tài bảo vật cũng được thôi, nhưng nếu mục đích của cô ta là những tài liệu biên quan bổ phòng, hay văn kiện cơ mật trọng yếu, y chỉ sợ không có ngày an ổn.

Thiên hạ không có gì Phi Yến không trộm được, nếu biên quan bổ phòng ở trong tay địch quốc, hậu quả thế nào thật không lường trước nổi. Truyền thuyết Phi Yến nhận tiền không nhận người, chẳng lẽ cô ta thực sẽ vì tiền mà bán nước?

Ngồi ở án thư, Tần Mộ Phong vì Phi Yến mà đau đầu, y không khỏi nhớ tới lời cô ta nói. Tiểu nữ nhân kia cư nhiên mắng y là lợn giống. Bình Nam Vương y tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, ai cũng nói y phong lưu phóng khoáng, chỉ có mình cô ta dám nói y như vậy. Nếu bọn họ không phải địch nhân, y nhất định sẽ chơi đùa cùng cô ta.

Y hôm nay có thực đã làm Liễu Thiên Mạch thương tổn? Hẳn là vậy, nếu không thành công, sao có thể khiến kẻ luôn luôn lạnh lùng như Phi Yến phải can thiệp?

Liễu Thiên Mạch, dám gả cho ta thì cũng phải có bản lĩnh nhận lấy sự trả thù của ta. Người hại ta mất đi Thái Hà, ta sẽ bắt người trả giá gấp bội.

Liễu Thiên Mạch... Đáng chết, y như thế nào lại nghĩ tới nàng ta?

Y vốn tưởng rằng kẻ có thể khiến Hoàng đế ban hôn sẽ phải là một nữ nhân thủ đoạn, không ngờ Liễu Thiên Mạch chỉ biết suốt ngày khóc sụt sướt, động một tí là hai chân nhũn ra. Còn là người đàn bà dâm đảng mà kẻ khác đã dùng rồi, so với hình dung ban đầu của y còn kém xa.

Liễu Thiên Mạch không yêu y, y có thể cảm giác chắc chắn cô ta đối với y một chút tình yêu cũng không có, chỉ có sự miễn cưỡng vô cùng. Chẳng lẽ, cô ta bị ép gả cho y? Bọn họ đều là thân bất do kỷ?

Vô luận có bị ép hay không, sự xuất hiện của cô ta hại chết Thái Hà là sự thật không thể chối cãi, y sẽ bắt cô ta phải trả giá.

“Phi Dương.” Tần Mộ Phong trầm ngâm, trên mặt lộ rõ vẻ xơ xác tiêu điều.

“Vương gia.” Thị vệ hầu cận Phi Dương nghe y triệu hồi, từ ngoài cửa bước vào, mặt lạnh như tiền.

“Tăng cường thủ vệ vương phủ.” Đới phó Phi Yến trừ tăng thêm phòng bị thật không còn biện pháp gì, Liễu Thiên Mạch thật sự là sát tinh, ngày đầu tiên cô ta gả vào vương phủ, y liền gặp phải Phi Yến, thật không biết về sau còn xảy ra chuyện gì nữa.

“Vâng” Phi Dương không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn biết cứ theo mệnh lệnh chủ nhân mà làm sẽ không sai.

Tần Mộ Phong đổi sang giọng tùy tiện thường ngày, ngưng trọng nói, “Phi Yến xuất hiện ở vương phủ.”

Nghe đến hai chữ Phi Yến, người luôn luôn bình tĩnh như Phi Dương cũng bất giác khẽ nhíu mày. Nữ nhân kia là sát tinh nổi danh, đụng tới cô ta không thể có chuyện tốt. Tuy rằng tên của bọn họ cùng có một chữ “Phi”, nhưng mà đẳng cấp của cô ta cao hơn hẳn nhiều lắm.

“Tuân mệnh.” Phi Dương hơi nghiêng người lĩnh mệnh, trên mặt biểu tình vẫn lãnh đạm như cũ.

“Giám sát chặt chẽ nữ nhân kia, đừng để cô ta có cơ hội tác quái.” Tần Mộ Phong dừng một chút, “Đừng bị bề ngoài của cô ta đánh lừa, tuy rằng cô ta rất nhu nhược, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy cô ta không đơn giản.” Ngay lần đầu tiên nhìn vào mắt cô ta, y đã có cảm giác như vậy. Nữ nhân kia nhu nhược quá, có vẻ không thật. Vô luận cô ta có âm mưu gì, y cũng sẽ không để cô ta dễ dàng thực hiện.

Vương gia quá đa nghi, Liễu Thiên Mạch nhát gan yếu đuối, không bị người khác ức hiếp đã là may, cô ta có thể tác quái cái gì?

“Vâng.” Phi Dương ngắt đầu, liếc mắt nhìn Tần Mộ Phong một cái, “Vương gia, ngài có phải rất cực đoan không? Thiên Mạch phu nhân là người vô tội.” Người sáng suốt đều biết Liễu Thiên Mạch vô tội, Vương gia vì cái gì mà không rõ? Thiên hạ nói nam nhân khi yêu đều biến thành kẻ ngốc, quả nhiên không sai. Thái Hà cô nương kia, thật sự đã câu mất hồn y rồi. Trên người Liễu Thiên Mạch cô nương có một loại khí chất nữ tử bình thường không có được, giống tiên tử không vướng bụi trần. Theo hẳn thấy, Thái Hà cô nương cũng không bằng một phần vạn của nàng. Không biết Vương gia phát điên vì cái gì, không có việc gì làm hay sao mà lấy việc ngược đãi Liễu cô nương làm vui.

Tần Mộ Phong hừ lạnh một tiếng, “Không cần cung kính với cô ta như vậy.”

“Vương gia.” Phi Dương cả gan táo, “Có lẽ Thiên Mạch phu nhân mới là người thích hợp với ngài nhất.” Bốn vị thị thiếp Vương phủ kia, bao gồm Thái Hà cô nương đã chết, ai cũng đều vì quyền thế phú quý của Tần Mộ Phong mà theo y. Còn Liễu Thiên Mạch luôn thanh cao lãnh đạm, hiển nhiên không xem trọng danh lợi địa vị. Nếu muốn chọn thê, Liễu Thiên Mạch là lựa chọn tốt nhất.

Phi Dương theo y nhiều năm, nay hẳn vì một nữ nhân hạ lưu mà lên tiếng, rốt cuộc nữ nhân kia có ma lực gì?

Tần Mộ Phong hận ý dâng đầy trong lòng ngực, hắc mâu chột lóe, “Cô ta rốt cuộc đã cho người cái gì?”

“Thiên Mạch phu nhân không cho ty chức gì cả.” Dương Phi mặt không biến sắc trả lời. Hẳn là người ngoài cuộc, nên nhìn rõ hơn Vương gia nhiều, nữ nhân bên người Vương gia người nào tốt nhất hẳn trong lòng hiểu rõ.

“Thiên Mạch phu nhân?” Tần Mộ Phong cười lạnh, “Nếu cô ta tốt như vậy, thường cho người được không?”

Phi Dương ngắt đầu, nhìn thẳng Tần Mộ Phong nói, “Vương gia, ngài hận Liễu cô nương không phải chỉ vì Thái Hà cô nương chứ?” Y quả thực đã bị cừu hận che mất tâm trí, nhìn không ra ai mới là minh châu chân chính.

Tần Mộ Phong chớp chớp mắt, “Người biết mà.” Ân oán giữa y cùng Liễu gia, nhất thời không thể nói rõ.

“Liễu cô nương vô tội.” Liễu Thiên Mạch là thần tiên giáng trần, lẽ ra phải được mọi người yêu thương, đáng tiếc sinh nhầm vào Liễu gia, càng gả nhầm người.

Tần Mộ Phong lạnh lùng cười nói, “Người thật sự rất quan tâm cô ta, chỉ bằng ta đem cô ta thưởng cho người.”

Liễu Thiên Mạch không biết đã từng có bao nhiêu nam nhân, cho dù y đem cô ta ban cho Phi Dương, cô ta cũng chẳng làm sao.

Dựa vào tính tình Liễu Thiên Mạch, cô ta cũng không dám nói gì.

Phi Dương bên ngoài cung kính, trong lòng lại thập phần khinh thường. Vương gia đối với nữ nhân rất vô tình, một ngày nào đó sẽ phải gặp đau khổ.

“Phải một nha hoàn đến chỗ Liễu Thiên Mạch, giám thị nhất cử nhất động của cô ta.”

“Ty chức tuân mệnh.” Liễu Thiên Mạch rất đáng thương, tìm cho cô ta nha hoàn nào ôn hòa nhu thuận đi.

Nhìn chằm chằm theo bóng dáng Phi Dương, Tần Mộ Phong cười lạnh. Bản sự câu dẫn nam nhân của Liễu Thiên Mạch thực là đệ nhất a, ngày đầu tiên vào vương phủ, đã làm cho Phi Dương đắm chìm lại chìm.

Ngoài cửa sổ, một bóng dáng thoát tục nhìn Tần Mộ Phong, khóe miệng hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hoa Khôi Nương Tử

Khi Phi Dương mang theo một nha hoàn đến Đạm Tinh Cư, Liễu Thiên Mạch đang đứng ở cửa viện. Bạch y lay động, tóc đen phát phơ, càng làm cho nàng thêm thoát tục, không vướng bụi trần.

“Phu nhân, đây là nha hoàn của người.” Phi Dương đối với nàng thực cung kính, như khi đối đãi với Vương gia.

Thiên Mạch xoay người, mỉm cười, “Đa tạ.”

Khi nàng cười, dung nhan thanh tú càng thêm quyến rũ.

“Phu nhân không cần phải khách khí, cô ta là Hương Nhi, từ nay về sau phụ trách việc ăn uống nghỉ ngơi của người.” Y hơi nháy mắt ra hiệu cho tiểu nha hoàn phía sau.

Tiểu nha hoàn quỳ xuống khấu đầu, “Nô tỳ tham kiến phu nhân.”

Liễu Thiên Mạch lãnh đạm nói, “Đứng lên đi.”

“Phu nhân.” Phi Dương hơi dừng lại một chút, “Phu nhân, người đừng trách Vương gia.”

Phu nhân? Nàng không dám đương nổi.

Liễu Thiên Mạch bật cười, “Ta làm gì có tư cách để trách y?” Là nàng tự đi vào vương phủ, bắt luận tương lai ra sao, nàng đều không có tư cách trách cứ bất kỳ ai.

“Phu nhân, người có biết ân oán giữa Liễu gia và Vương gia không?”

Liễu Thiên Mạch lắc đầu, “Ta không biết, mà cũng không muốn biết.”

“Phu nhân, người nghỉ ngơi đi, có cần Phi Dương giúp gì, cứ việc phân phó.” Một nữ tử tao nhã như vậy, lại mai một ở vương phủ, thật sự đáng tiếc.

Đợi y đi xa rồi, Liễu Thiên Mạch mới khẽ giọng nói, “Đa tạ.”

Liễu Thiên Mạch đứng ở tại chỗ, suy nghĩ mông lung, cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Một hồi lâu, nàng vẫn không nhúc nhích.

Hương Nhi không biết từ lúc nào từ trong phòng mang ra một tấm áo, choàng lên người nàng, “Phu nhân, trời trở lạnh rồi, người vào phòng đi thôi.”

“Gọi ta là cô nương đi.” Phu nhân, hai chữ này như là càng thêm châm chọc thân phận nàng.

“Vâng, cô nương.” Bốn vị thị thiếp kia vì cái danh hiệu này mà tranh đấu đến đầu roi máu chảy, còn nàng lại ghét cách xưng hô này, Hương Nhi thật sự không sao hiểu nổi.

Liễu Thiên Mạch khoe miệng nhếch lên, châm chọc cười nói, “Cô nương, nghe giống thị thiếp làm ấm giường.” Nàng vốn chính là công cụ làm ấm giường, cách xưng hô này thực thích hợp với nàng.

*****

Tần lâu sở quán[1], tiêu kim oa[2].

Chốn trăng hoa, từ xưa đến nay đều phải chịu nhiều dị nghị. Các nam nhân lưu luyến quên về, nữ tử nhà lành tránh còn không kịp.

Thiên hạ có nam tử hảo sắc, cho nên mới có tần lâu sở quán. Nam tử hảo sắc đời nào cũng có, tần lâu sở quán cũng vì thế mà trường tồn.

Túy Yên Lâu là kinh thành đệ nhất thanh lâu, cũng là thanh lâu đệ nhất cả nước, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng tấp nập. Túy Yên lâu cũng có quy củ, cô nương qua tuổi hai mươi lăm trở đi, không tiếp khách nữa. Nếu nguyện ý hoàn lương, cấp cho tiền bạc mà rời đi, còn nếu không muốn rời đi, sẽ cho dạy những cô nương mới tới hoặc làm những việc vặt vãnh trong lâu.

Bởi vậy, cô nương ai ai cũng trẻ trung mỹ mạo, quốc sắc thiên hương, đa tài đa nghệ. Các cô nương Túy Yên lâu mỗi một vị đều là cực phẩm, cho nên không có hoa khôi. Mỗi vị cô nương đều có tư vị riêng, có tài năng riêng, bình chọn hoa khôi làm gì cho phí thời gian.

Tần Mộ Phong là khách quen của Túy Yên Lâu, trước khi gặp được Thái Hà, trong phủ y không có nữ nhân, cơ hồ cả ngày lưu luyến Túy Yên lâu. Sau

khi gặp được Thái Hà rồi, y không hề đến thanh lâu, sau mới nạp bốn vị thị thiếp. Thời điểm nạp thị thiếp, những cô nương ở Túy Yên lâu cự tuyệt hảo ý của y. Nếu không, chỉ sợ thị thiếp trong phủ y đều xuất thân từ Túy Yên Lâu.

“Vương gia, ba ngày trước huynh mới cưới nữ nhi của Tể tướng, hôm nay đã đến Túy Yên lâu, nàng làm huynh không hài lòng sao?” Ngồi trong Túy Yên lâu, đại tướng quân Hoắc Thiên vừa uống rượu vừa cất lời trêu chọc.

Bọn họ là bạn tốt, từng sát cánh chinh chiến trên sa trường, có tình bằng hữu vô cùng sâu đậm.

Khi Thái Hà chưa xuất hiện, bọn họ ngày ngày cùng đến Túy Yên lâu, cùng nhau hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương[3]. Đến khi Thái Hà xuất hiện rồi, Tần Mộ Phong không hề đến thanh lâu nữa, hại hán cô đơn tịch mịch mấy tháng. Hôm nay không biết phát điên cái gì, đột nhiên gọi hán cùng đến Túy Yên lâu.

Tần Mộ Phong nhấp một ngụm rượu, cười lạnh, “Đừng nhắc đến con tiện nhân đó nữa, chỉ sợ không biết trước ta ả đã có bao nhiêu đàn ông.”

Hoắc Thiên cười lắc đầu, “Chỉ sợ là huynh xoi người ta rồi lại không muốn thừa nhận?”

“Lúc ta đụng vào, ả đã không còn là xử nữ.” Con người đen của Tần Mộ Phong hiện lên một tia quang mang nguy hiểm. Y càng nghĩ càng thấy bần thiêu, y muốn nữ nhân kiểu gì mà chẳng có, lại vợ phải một tiện nhân mà ai cũng chung chạ được!

“Ta thông cảm cho huynh.” Hoắc Thiên cười nói, “Huynh không phải đồng nam, hà tất phải để ý xem nàng có phải xử nữ hay không?”

Tần Mộ Phong cười lạnh, “Tiện nhân sỉ nhục ta, ta sẽ đòi lại gấp bội.” Liễu Thiên Mạch bức từ Thái Hà, đem tấm thân dơ bẩn gả vào vương phủ, ân oán của Liễu gia và y, nay hận càng thêm hận, y sẽ từ từ tính toán.

Hoắc Thiên bắt đầu đi lắc đầu, “Nàng vô tội, chuyện Thái Hà chết không liên quan đến nàng.”

“Cho dù không phải ả bức từ Thái Hà, ả cũng là con của Liễu tể tướng.” Đối đãi với một gian tế, y không cần thủ hạ lưu tình.

“Huynh cùng Liễu tể tướng rốt cuộc có ân oán gì?” Bất cứ lúc nào, y cũng luôn đối nghịch với Liễu tướng.

Tần Mộ Phong hung hăng trừng mắt liếc hán, “Người không cần biết.”

“Không nói thì thôi,” Hán cũng không có hứng thú muốn biết. “Bốn vị mỹ nhân kia hầu hạ không tốt sao? Cần gì phải đến nơi đây tìm vui.”

“Có tốt nữa ta cũng chán.” Y đối với nữ nhân hứng thú sẽ không vượt quá ba tháng. Thái Hà là ngoại lệ, bốn vị thị thiếp kia đã hầu hạ y nửa năm, y đã chán lắm rồi.

“Tâm tình huynh không tốt.” Bằng hữu nhiều năm, Hoắc Thiên chắc chắn đoán được một phần tâm tư y.

“Đều là tại nữ nhân chết tiết kia.” Y cũng thực kinh ngạc, Liễu Thiên Mạch rốt cuộc có mị lực gì, vì sao có thể ảnh hưởng đến y. Y có một loại cảm giác rất kỳ quái, cảm thấy Liễu Thiên Mạch lúc nào cũng bám theo y.

“Mộ Phong, huynh không phải là thích nàng chứ?” Y chưa bao giờ đem nữ nhân đặt ở trong lòng, trừ Thái Hà ra, Liễu Thiên Mạch là người đầu tiên.

“Ta hận ả.” Nhắc tới nữ nhân kia, Tần Mộ Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

“Túy Yên Lâu mới xuất hiện một vị hoa khôi, huynh rốt cuộc có hứng thú không?” Tiếp tục bàn chuyện Liễu Thiên Mạch, hán với Tần Mộ Phong có khả năng sẽ cãi nhau một trận.

“Hoa khôi?” Túy Yên Lâu luôn không có hoa khôi, sao đột nhiên lại xuất hiện một vị?

“Liễu Thiên cô nương vừa mới đến hôm qua, chưa có ai nhìn qua chân diện mục của nàng. Hoa nương thông tri, nàng là Túy Yên lâu đệ nhất hoa khôi.” Hoắc đại tướng quân đối với vị hoa khôi này rất có hứng thú.

Túy Yên Lâu đệ nhất hoa khôi? Tất nhiên là nhân gian tuyệt sắc. Tần Mộ Phong cũng có một chút hứng thú, “Thần kỳ như vậy sao?” Rốt cuộc là dạng nữ tử gì, có thể áp đảo hết những cô nương tài mạo song toàn ở Túy Yên lâu?

Hoắc Thiên lười nhắc tựa vào ghế, “Buổi tối ngày mai nàng lên đài, huynh gặp thì sẽ biết.”

“Tối mai chúng ta cùng đến.” Y rốt cuộc muốn nhìn xem nữ nhân như thế nào có thể được xưng là hoa khôi của Túy Yên Lâu.

[1] Nhà thổ, nhà chứa (ôi tên đẹp thế)

[2] Nơi đốt tiền

[3] Người đẹp

Chương 6: Một Đồng Tiền

Sáng sớm, Tần Mộ Phong còn đang say ngủ trong vòng tay êm ái của Thái Y, không muốn rời giường.

“Vương gia, có người cầu kiến.” Thanh âm của Phi Dương sang sáng, phá vỡ sự yên tĩnh sáng sớm. Phi Dương cho tới bây giờ vẫn không thích bốn nữ nhân của Vương gia, có cơ hội phá đám hấn cầu còn không được.

“Ai vậy.....” Thái Y tỉnh dậy, lâu bầu bực bội, mới sáng sớm, còn không cho ai ngủ.

“Vương gia, có người cầu kiến.” Phi Dương sợ người trong phòng không nghe thấy, nhắc lại lần nữa.

“Vương gia, đừng để ý đến y, Thái Y lại hầu hạ ngài.” Thái Y quàng hai cánh tay ngó sen qua cổ y, khiêu khích.

Tần Mộ Phong đẩy Thái Y ra, mặc quần áo bước xuống giường.

“Vương gia, có người cầu kiến.” Phi Dương rập tằm khiến bọn họ ngủ không yên, cố ý lớn tiếng ồn ào.

Tần Mộ Phong vừa mặc quần áo, vừa không kiên nhẫn nói, “Để hấn chờ đi.” Mới sáng sớm, có thể là ai đây?

Tần Mộ Phong rửa mặt, chải đầu xong rồi đi vào đại sảnh, đã là nửa canh giờ sau. Vừa vào đến cửa, chỉ thấy một nữ tử áo xanh nhã nhặn lịch sự ngồi trên ghế, Phi Dương bồi ở một bên.

Y sai bước đi vào, ngồi xuống ở vị trí chủ nhân, tà mị liếc nhìn nữ tử áo xanh. “Phi Dương, người muốn gặp bốn vương chính là nàng sao?” Nữ tử áo xanh kia tuy ăn mặc đẹp để quý phái, nhưng phục trang lại giống như nha hoàn, chẳng lẽ là cung nữ?

Phi Dương còn chưa kịp trả lời, nữ tử áo xanh đã đứng lên, khẽ gật đầu, “Tiểu nữ Thanh Loan, tham kiến Vương gia.” Nàng không hề thi lễ với y.

“Ngươi là ai?” Nữ tử này thật to gan, thấy y chẳng những không quỳ, ngay cả thi lễ đều miễn.

“Nô tỳ Thanh Loan, vâng lệnh tiểu thư tới đưa một món đồ cho Vương gia.”

“Cái gì vậy?” Chẳng lẽ là nữ nhân y chơi đùa trước kia tìm tới cửa rồi?

Thanh Loan mỉm cười, mở lòng bàn tay ra, một đồng tiền xu xuất hiện, “Một đồng tiền.”

“Một đồng tiền?” Tần Mộ Phong cầm lấy đồng tiền, lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Đúng vậy, Vương gia. Tiểu thư nhà ta nói cảm ơn Vương gia đã giải sầu cho nàng, một đồng tiền này, là thù lao của ngài.” Thanh âm Thanh Loan dịu dàng lễ độ, nhưng trong lời nói lại hàm xúc tràn ngập ý tứ châm chọc.

Tần Mộ Phong không giận chỉ cười nói, “Tiểu thư nhà ngươi là ai?” Thù vị, không biết là vị hồng nhan tri kỷ nào vì muốn gây chú ý với hấn mà nghĩ ra cách này.

“Tiểu thư nhà ta là thiên tiên xuất chúng, phương danh không thể tiết lộ ra ngoài.”

Tần Mộ Phong nghịch đồng tiền, thản nhiên nói, “Ồ trong lòng tiểu thư nhà ngươi, bốn vương chỉ đáng giá một đồng tiền này thôi sao?”

“Hồi Vương gia, tiểu thư nhà ta nói, Vương gia ngài không đáng giá một đồng tiền này, nàng trước nay luôn hào phóng, cho nên không ngại để ngài chiếm tiện nghi.” Thanh Loan vẫn giữ nét tươi cười, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình vô cùng quá đáng.

Phi Dương trong lòng thầm sáng khoái, Vương gia phong lưu thành tính, lúc này đã đụng phải “thú dữ” rồi. Ông trời rốt cục mở mắt, xuất hiện một vị nữ tử có thể đối kháng với Vương gia.

“Tiểu thư nhà ngươi.....” Tần Mộ Phong cất đồng tiền vào trong người, “... có đẹp không?”

“Xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, tài trí hơn người.” Khóe miệng Thanh Loan nhếch lên, “Là Vương gia ngài trèo cao.” Một người như tiểu thư chịu theo y, đích thực là vinh hạnh cho y.

Một nha hoàn mà đã thú vị như vậy, chánh chủ sẽ là người như thế nào? Y đối với vị nữ tử kia càng ngày càng có hứng thú. “Nếu bốn vương không xứng với nàng, tại sao tiểu thư nhà ngươi lại cùng bốn vương một đêm ân ái?” Nữ tử cùng y làm chồng hờ vợ tạm nhiều vô số kể, chủ tử của Thanh Loan rốt cuộc là ai?

“Từ xưa đến nay dân không đâu lại quan, hưởng chi Vương gia ngài tay cầm trọng binh, là huynh đệ ruột thịt của đương kim hoàng thượng, tiểu thư nhà ta không có lựa chọn nào khác.” Ai cũng đều nhìn ra được, trong mắt Thanh Loan tràn đầy châm chọc, những lời vừa nói lúc này, cũng đầy bất mãn.

“Nói như vậy là bản vương ép buộc tiểu thư nhà ngươi?” Tần Mộ Phong nhíu mày, nữ nhân theo y luôn luôn là cam tâm tình nguyện, nào có bị ép buộc?

Có lẽ y không nhớ rõ bản thân có bao nhiêu nữ nhân, nhưng trong trí nhớ của y, y chưa từng ép buộc nữ nhân nào.

“Chuyện giường chiếu nô tỳ không có quyền xen vào, nô tỳ chỉ là thuật lại ý tứ tiểu thư nhà ta mà thôi.” Thanh âm của Thanh Loan phất chốc chuyển sang lạnh lùng, “Vương gia, làm hay không chính ngài hiểu rõ nhất.” Sắc mặt Thanh Loan biến đổi cực nhanh, có thể nói là nhanh nhất thế giới.

Đối đãi với nữ nhân, y luôn rất kiên nhẫn, nhất là những nữ nhân thú vị, Tần Mộ Phong tựa vào ghế thái sư[1], khóe miệng mang ý cười, “Tiểu thư nhà ngươi khi nào thì rảnh?”

“Tiểu thư nhà ta nói, nàng không có hứng thú gặp gỡ lộn giống.” Thanh Loan lại bổ sung một câu, “Vương gia, nô tỳ hoàn toàn là thuật lại ý tứ tiểu thư. Tiểu thư nhà ta đã ra lệnh, nếu Vương gia nói muốn gặp nàng, nhất định phải trả lời như vậy.” Thanh Loan cúi đầu, cố gắng không chế cảm xúc, sợ nhin không được sẽ phải bật cười mất.

Người luôn lãnh đạm như Phi Dương cũng cúi đầu buồn cười, nữ tử kia rất thú vị, Vương gia lần này gặp phải khắc tinh rồi.

Trong đầu Tần Mộ Phong hiện lên một thanh âm thanh thúy dễ nghe, “Là nàng ư?” Là Phi Yến sao? Mãng y là lộn giống chỉ có Phi Yến.

“Vương gia nghĩ ra rồi sao?” Thanh Loan vẫn cười ung dung, như thể chắc chắn Vương gia vĩnh viễn đoán không ra tiểu thư nhà nàng là ai.

“Phi Yến? Tiểu thư nhà ngươi là Phi Yến?” Tần Mộ Phong không dám chắc chắn. Phi Yến võ công xuất thần nhập hóa, y làm sao lại có thể ép buộc được nàng?

Thanh Loan cười nhạt, “Nô tỳ không tiện nhiều lời, thù lao của Vương gia đã đưa đến, nô tỳ xin cáo từ.”

Nàng hướng về Tần Mộ Phong khẽ cúi xuống, rồi xoay người bước ra ngoài.

Đi ra tới cửa, Thanh Loan ngoái đầu nhìn lại cười, “Vương gia, tiểu thư nhà ta nói trăm nghe không bằng một lần thử, công phu của ngài thật sự quá kém, nàng không dám khen tặng, cho ngài một đồng tiền nàng thực chịu thiệt, cho nên thỉnh Vương gia ngài luyện tập công phu trên giường nhiều một chút, lần sau hầu hạ nàng cho tốt. Bốn vị thị thiếp trong vương phủ trông được mà không dùng được, đề nghị Vương gia ngài đuổi đem các nàng ấy đi.”

Tần Mộ Phong nhìn đồng xu kia, khẽ nhếch môi. Bất luận nàng là ai, bất luận mục đích của nàng là gì, nàng đã thành công khiến cho y chú ý.

Phi Yến, có thể là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoa Khôi Liễu Thiến

Túy Yên Lâu từ lúc khai trương cách đây năm năm đến giờ, chưa từng có hoa khô. Ba ngày trước, tú bà Túy Yên Lâu là Hoa Linh loan tin, có một vị cô nương mới tới Túy Yên Lâu, tên gọi Liễu Thiến. Liễu Thiến cô nương tướng mạo quốc sắc thiên hương, tài mạo song toàn, khí chất xuất chúng. Liễu cô nương phong trần kì nữ, Túy Yên Lâu có ý định phong nàng làm hoa khô.

Hoa khô của Túy Yên Lâu, là nhân gian tuyệt sắc như thế nào? Hôm nay là ngày Liễu Thiến đăng đài, sắc trời còn sớm, Túy Yên Lâu đã muốn chật ních người, chỉ vì để được ngắm dung nhan của hoa khô.

Trong viện Dương Liễu – Túy Yên Lâu, hoa khô Liễu Thiến ngồi bên cửa sổ, tay cầm một quyển sách đọc chăm chú, một vị tiểu cô nương mặc đồ đỏ hầu hạ bên cạnh.

Liễu Thiến xinh đẹp diễm lệ, quyến rũ mê người, lẳng lặng ngồi ở đó, tựa một bài thơ, giống một bức tranh.

“Tiểu thư.” Giọng tú bà Hoa Linh của Túy Yên Lâu ở bên ngoài vang lên, “Tiểu thư, cần nô tỳ trang điểm cho người không?”

Hoa Linh làm tú bà năm năm, nhưng nàng chỉ mới hai mươi hai tuổi, là tú bà trẻ tuổi nhất kinh thành.

Năm năm trước, Hoa Linh mười bảy tuổi đã mua lại Túy Yên Lâu, trở thành tú bà trẻ tuổi nhất kinh thành. Những người cùng nghề đều cho rằng một nha đầu mười bảy tuổi không lo trưởng thành cho xong, đều chờ xem trò hề của nàng. Thật không ngờ, một năm sau, Túy Yên Lâu trở thành kinh thành đệ nhất thanh lâu. Mà nàng Hoa Linh, cũng trở thành kinh thành truyền kỳ.

Liễu Thiên ngáp một cái, để sách lên bàn, “Mấy giờ rồi.” Trời đã sẩm tối, xem ra thời gian không còn sớm nữa.

“Hỏi tiểu thư, sắp đến giờ Tuất[1].” Hoa Linh cung kính trả lời. Hoa Linh là tú bà của Túy Yên Lâu, nhưng Liễu Thiên lại là chủ của Túy Yên Lâu. Lúc Hoa Linh đối mặt với các cô nương thì khí thế mười phần, đối mặt với Liễu Thiên, nàng vĩnh viễn chỉ là nha hoàn.

“Ngươi vào đi.” Liễu Thiên cúi đầu, cầm lấy lọn tóc rũ trước ngực nghịch ngợm.

Hoa Linh đẩy cửa bước vào, thuận tiện kéo cánh cửa lại, hướng Liễu Thiên nghiêng mình vái chào, “Nô tỳ tham kiến tiểu thư.”

Liễu Thiên vung tay lên, liếc mắt nhìn nàng nói, “Ngươi làm gì vậy? Thế giới này ai cũng bình đẳng, đừng làm như vậy nữa.” Nàng vung tay chẳng có chút phong thái thực nữ gì cả, mà hoạt bát nhanh nhẹn như nam nhân vậy. Liễu Thiên kia dung mạo tuyệt thế như vậy, đều bị cử chỉ của nàng làm xấu đi.

“Tiểu thư, lẽ không thể bỏ.” Hoa Linh vẫn cung kính như trước.

Liễu Thiên đứng lên, duỗi thẳng thân người, thuận tiện vặn eo vặn cổ, giãn gân giãn cốt, “Con lọn giống kia có tới không?”

“Tiểu thư nói chính là Bình Nam Vương?” Không cần nghĩ cũng biết là y. Người như Tiểu thư lại cam nguyện làm hoa khôi, hoàn toàn là vì “câu” y.

“Đúng vậy, chính là y.” Liễu Thiên đi đến bên giường, ngã người xuống, “Chính là con lọn giống Bình Nam Vương kia.” Gọi y là lọn giống hoàn toàn xứng đáng.

“Bình Nam Vương cùng Trần Bắc tướng quân đi chung với nhau, Trần Bắc tướng quân có nói riêng với nô tỳ, muốn tiểu thư sau khi biểu diễn tài nghệ xong, lập tức đến hầu hạ Bình Nam Vương.” Hoa Linh trong lòng vô cùng khinh thường, Bình Nam Vương thì là cái gì chứ? Trong mắt tiểu thư nhà nàng, y chỉ là một con lọn giống.

Liễu Thiên giả vờ đáng tiếc lắc đầu, “Lọn giống chính là lọn giống, một con Trần Bắc, một con Bình Nam. Nghe thì không khác biệt lắm, trên thực tế chênh lệch rất lớn, nhất là về mặt nhân phẩm.” Liễu Thiên nằm ở trên giường, mắt nhắm lại, bắt đầu nói huyền thoại quỷ trách. “Ngươi xem xem người ta Trần Bắc tướng quân, một nữ nhân cũng không có, đến thanh lâu chỉ để được cô nương rót rượu cho mình, chỉ là thỉnh thoảng có lúc cần trút ra một chút. Thử nhìn lại con lọn giống kia, đã có bốn nữ nhân trong phủ, còn muốn cưới Thiên Mạch về chà đạp. Tân hôn chưa được vài ngày, lại bắt đầu chơi bời. Đối với con lọn giống kia, ta đã hoàn toàn không còn gì để nói. Nói thật, ta đối với y thật sự quá thất vọng rồi. Aizz, chỉ có Hoắc Thiên là được, nam nhân tốt điển hình tuyệt chủng.”

Liễu Thiên chê Tần Mộ Phong không đáng một xu, lại tặng bức Hoắc Thiên đến tận trời, nha hoàn áo đỏ Hồng Ngạc nhìn không được trêu chọc, “Tiểu thư, người tán thưởng Hoắc tướng quân như vậy, người gả cho hắn đi.”

Liễu Thiên ám muội chớp chớp mắt, “Hoắc Thiên thật không tồi, có tiền có ngoại hình, là một anh chàng độc thân điển hình siêu quý hiếm. Theo tiêu chuẩn hiện tại, là người độc thân đứng đầu bảng vàng, gả cho hắn không tồi a.”

Có đôi khi, lời nói của tiểu thư thật quái lạ.

Hồng Ngạc cảm lược lên, đứng ở bên cạnh bàn trang điểm. “Tiểu thư, người đừng nói nữa, nên trang điểm thôi?”

“Tiểu thư, người cần phải trang điểm đi. Tiểu thư à, người dù sao cũng đừng cho họ leo cây, nô tỳ thực không muốn Túy Yên Lâu bị dỡ bỏ.”

Liễu Thiên cười hì hì, “Hai vị đại tỷ, dàn xếp một chút, ta không đăng đài có được không?”

Hồng Ngạc Hoa Linh nhìn nhau, Hoa Linh đánh bạo nói, “Tiểu thư, hiện tại người là ai?”

Liễu Thiên cuối cùng chậm chậm ngồi xuống, dụi dụi mắt, “Phí lời. Không thấy ta à, ta hiện tại là Liễu Thiên. Mệt quá à, buồn ngủ nữa. Đừng quấy rầy ta, để ta ngủ.” Nói xong lại ngã người vào chiếc giường mềm mại, kéo cái chăn đang xếp gọn gàng trùm lên đầu.

“Tiểu thư, người là Liễu Thiên?” Hồng Ngạc cười gian trá hỏi lại lần nữa.

“Vô nghĩa, đương nhiên là ta. Ta không phải Liễu Thiên, chẳng lẽ là Hồng Ngạc.”

Hoa Linh Hồng Ngạc bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời gật gật đầu, cùng nhau đi đến bên giường.

Kéo chân ra, mỗi người một tay, kiên quyết kéo Liễu Thiên dậy.

Hoa Linh háng giọng, ở bên tai Liễu Thiên lớn tiếng nói, “Tiểu thư, Túy Yên Lâu là của người, bị dỡ bỏ thì làm sao đây? Người không phải yêu tiền nhất sao?”

Liễu Thiên dùng hai cái ngón tay bịt lỗ tai lại, cười bông đùa, “Xin lỗi nha, ta không nghe thấy gì.”

Hồng Ngạc mất hạnh giận dữ, kéo hai tay bịt lỗ tai của nàng ra, “Tiểu thư, người đã nói muốn đăng đài, không thể để Hoa Linh tỷ tỷ khó xử.”

Liễu Thiên le lưỡi, trên mặt lộ vẻ nịnh nọt cười, “Hai vị tiểu thư khai ân, ta không đăng đài có được không?”

“Không thể.” Hai nha hoàn đảo khách thành chủ, làm như bọn họ mới là chủ tử.

“Ta cái gì cũng không biết, lấy cái gì biểu diễn.” Liễu Thiên nhún nhún vai không bận tâm, hai tay xua xua, vô tội nhìn hai nha hoàn.

“Đưa nàng đi trang điểm.” Hồng Ngạc nhướn mày, bộ dạng hoàn toàn lưu manh. “Hoa tử, lôi sang đây trang điểm.”

“Không thành vấn đề.” Hoa Linh xắn tay áo lên, cười như gian thần, “Tiểu thư, xin lỗi nha.”

Hai nha hoàn mỗi người giữ một cánh tay, đem Liễu Thiên đến trước bàn trang điểm. Liễu Thiên bị các nàng kéo ngồi xuống, vẻ mặt buồn rầu, ” Hồng Ngạc, Hoa Linh, các ngươi bắt nạt ta. Thanh Loan, cứu mạng a.”

“Gọi Thanh Loan cũng vô dụng.” Hai nha hoàn dị khẩu đồng thanh hét to.

“Huhu. .... Ta không sống nữa, hai nha hoàn độc ác các ngươi, quá đáng mà, Thanh Loan, ngươi về đây. Bà nó, từ nay về sau Hồng Ngạc làm việc của Thanh Loan, ta muốn Thanh Loan hầu hạ.” Liễu Thiên gục khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Liễu Thiên nói cái gì? Không ai nghe được.

“Hoa Linh tử, muội chải đầu, tử trang điểm.” vừa nói vừa cười gian xảo

“Được.” Cười nham hiểm. . .

“Cứu mạng a. ....” Có người vô lực khóc than.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhân Gian Tuyệt Sắc

Buổi tối tại Túy Yên lâu chật ních người ra vào, ồn ào náo nhiệt không dứt. Các cô nương liếc mắt đưa tình, thanh âm đón đưa mê hoặc không dứt bên tai.

Đại sảnh của Túy Yên lâu tráng lệ, trong đại sảnh dựng nên một khán đài hình vuông cao, xung quanh được bày thêm mấy ngọn ly đăng, ánh đèn rọi lên tấm rèm lụa màu hồng phấn được căng lên trước đó, càng hư ảo động lòng người.

Đài cao ấy nguyên là vũ đài, là nơi để các cô nương mới tới thi triển tài nghệ, cũng có thời điểm biểu diễn ca múa chiêu đãi khách nhân. Buổi tối hôm nay, Túy Yên lâu nhất đại hoa khôi Liễu Thiên sẽ biểu diễn tài nghệ trên đài này.

Trời còn chưa tối, Túy Yên lâu đã chật ních người, tất cả đều chỉ vì vị Liễu Thiên cô nương mà đến.

Liễu Thiên đứng ở lầu ba, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng mang chút ý cười châm chọc. Đàn ông, không ai không háo sắc cả. Ánh mắt Liễu Thiên đảo qua mọi người một vòng, dừng lại tại nơi đối diện vũ đài, nguyên một căn phòng trang nhã trên lầu hai, cũng là nơi Tần Mộ Phong cùng Hoắc Thiên tướng quân an vị bên trong.

Căn phòng trên lầu hai này mở một cửa sổ rất lớn, đối diện vũ đài, chuyên dùng để xem biểu diễn.

Nhìn Tần Mộ Phong uống rượu, khoe miệng Liễu Thiên hơi nhếch lên. Nàng đã mất nhiều tâm tư an bài như vậy, trò chơi rốt cục đã bắt đầu. Hắn tự cho mình là phong lưu, tự nhận là tất cả nữ tử trong thiên hạ sẽ vì hắn mà mê muội, nàng sẽ cho hắn nếm thử mùi vị thất bại. Hắn si nhục Liễu Thiên Mịch, nàng sẽ hoàn trả hắn lại gấp bội.

Mũi chân Liễu Thiên điểm trên mặt đất vài cái, vẫn nhìn chăm chăm vào cửa sổ phía đối diện như cũ, “Hoa Linh, chuẩn bị xong chưa?”

“Hết thầy đã chuẩn bị thỏa đáng.” Hoa Linh cúi đầu, nhỏ giọng trả lời. Ngàn vạn lần đừng sai sót điều gì, vạn nhất xảy ra chuyện gì, tiểu thư sẽ lột da nàng mất.

“Đi thôi.” Liễu Thiên xoay người lại, khẽ liếc nhìn Tần Mộ Phong một cái, cao ngạo tiêu sái xuống lầu. Liễu Thiên là người kinh doanh thanh lâu, nàng chưa bao giờ cho rằng thanh lâu nữ tử kém một bậc. Cho dù là làm kỹ nữ, cũng phải có tôn nghiêm.

Nàng vừa đi xuống lầu, đại sảnh lập tức xôn xao hẳn lên.

Những đôi mắt dâm ô đảo quanh trên người nàng. Ánh mắt mọi người đều theo bước chân nàng di động, chỉ vì dung nhan xinh đẹp tuyệt thế của nàng.

Có mấy tên sắc lang định lực không tốt, nước miếng chảy ròng ròng, ánh mắt nhìn chòng chọc tựa muốn xuyên qua lớp váy áo ngoài. Thế gian này có vô số mỹ nữ, nhưng xinh đẹp như vậy, chỉ sợ là độc nhất vô nhị.

Bước chân khẽ chậm lại, nàng bình thản bước trên thảm đỏ dẫn lên đài cao.

“Hoa ma ma, Liễu Thiên cô nương là của ta.” Một tên sắc lang không chịu nổi, nước miếng đã chảy ròng ròng, quả là bộ dáng một tên Trư Bát Giới, con mắt giương to vẫn nhìn chằm chằm vào Liễu Thiên, lòi ra từ trong ngực áo một đồng bạc để trên tay.

“Dựa vào cái gì là của ngươi? Liễu Thiên là của ta.” Một tên khác đặt tập ngân phiếu ra khoe trước mặt tên sắc lang kia.

“Ngươi? Chẳng lẽ ngươi không sợ con cọp mẹ kia sao?”

Ngươi một lời, ta một câu, dưới đài tiếng cãi nhau ồn ã, cơ hồ sắp đánh nhau tới nơi.

Đứng trên vũ đài, Liễu Thiên nở một nụ cười, cười đến chàm chọc vô cùng. Thấy mình làm cho mấy tên nam nhân kia đánh nhau túi bụi, trong lòng nàng vui sướng vô cùng. Bản tính nam nhân là háo sắc. Tựa như cha nàng, thấy sắc là quên hết mọi chuyện.

Hoa Linh đi theo Liễu Thiên lên đài cao, đứng bên cạnh nàng.

Liễu Thiên khẽ nháy mắt, Hoa Linh liền tiếp lời, “Các vị, vị cô nương bên cạnh ta chính là Túy Yên lâu đệ nhất hoa khôi Liễu Thiên. Liễu Thiên cô nương xuất thân cao quý, bán nghệ không bán thân. Quy củ của Túy Yên Lâu ta không nói cũng biết, thỉnh các vị tự trọng.”

Túy Yên Lâu có quy củ, khách nhân không thể đùa giỡn với các cô nương không bán thân. Từng có một vị thương nhân, ý vào mình có tiền, phá hỏng quy củ của Túy Yên Lâu. Hai tháng sau, vị kia thương nhân tự dung phá sản. Còn có một vị quan viên triều đình, cố ý ở Túy Yên Lâu gây nháo sự. Ba ngày sau, bằng chứng hân ân hối lộ trái pháp luật đã được dâng lên Thánh Thượng. Trải qua kia hai kiện trên, không ai dám phá hỏng quy củ của Túy Yên Lâu nữa, càng không ai dám ở Túy Yên Lâu gây nháo sự.

Thu hồi nụ cười lạnh, Liễu Thiên ôn nhu nói, “Liễu Thiên bái kiến các vị đại gia.” Thanh âm kia mềm mại ngọt ngào, chỉ nghe thanh âm cũng đoán được hẳn đây phải là một trang quốc sắc thiên hương.

“Liễu Thiên vốn định đánh đàn, nào ngờ không cẩn thận bị thương ở ngón tay, buổi tối hôm nay chỉ sợ phá hỏng niềm vui của các vị.”

Liễu Thiên nói xong, khẽ hạ mi mắt, trong mắt thấp thoáng lệ châu. Bộ dáng hoa lệ ướt mưa kia, ai nấy đều thấy thương xót, bỗng chốc dấy lên trong lòng cảm giác muốn bảo vệ nàng.

Liễu Thiên biết múa hát, biết đánh đàn, nhưng nàng tuyệt không nguyện ý biểu diễn trước mặt mọi người. Đám người hạ lưu đó, không xứng xem tài nghệ của nàng.

Nàng bảo Hoa Linh loan tin nàng đang đài, bất quá là tuyên truyền cho chính mình, khiến cho Tần Mộ Phong quan tâm.

Tiểu thư lại muốn làm cái gì? Hoa Linh rất muốn hỏi, lại không dám hỏi, đành phải đứng một bên xem nàng đóng kịch.

“Nếu Liễu cô nương đã bị thương như vậy, chúng ta không thể ép buộc.” Dưới đài là một vị nam tử quay đầu về phía người bên cạnh nói to, “Các vị, các vị xem ta nói đúng không?”

“Đúng vậy, nếu Liễu cô nương không tiện, chúng ta cũng không thể ép buộc.”

“Liễu Thiên, đừng quá sức, bị thương nên nghỉ ngơi đi.”

Liễu Thiên càng muốn cười to, nàng là hoa khôi bán nghệ không bán thân. Nếu không nhắc tới biểu diễn, nàng coi như bán nghệ sao?

Mấy nam nhân đó thật là dễ tiện, thấy mỹ nữ thì chẳng còn nhớ nổi cái gì.

Liễu Thiên liếc mắt cho Hoa Linh, “Giao cho ngươi xử lý.” Nàng xoay người đi xuống vũ đài, để Hồng Ngạc đỡ lên lầu.

Vô số ánh mắt dâm uế nhìn theo Liễu Thiên, nàng trừ ghê tởm ra chỉ thấy ghê tởm. Tên Tần Mộ Phong chết tiệt, để ngươi chú ý ta đã phải mất nhiều khí lực như vậy, xem ta về sau thu thập ngươi thế nào.

Trong căn phòng trang nhã kia, Hoắc Thiên nhìn theo bóng lưng Liễu Thiên, si mê nói, “Mộ Phong, vị hoa khôi kia thế nào?”

“Rất đẹp.” Thực sự rất diễm lệ.

“Ồ?” Hoắc Thiên thu hồi tầm mắt, “Hợp khẩu vị không?”

Tần Mộ Phong tựa cười mà không cười, nhìn theo bóng dáng Liễu Thiên. “Ta thích nữ tử như vậy.”

Xinh đẹp, quyến rũ, lại là một nữ tử từ ngực to đầu rỗng, đúng dạng y thích.

“Người ta bán nghệ không bán thân.” Tiểu tử này đang nghĩ cái gì đừng tưởng hắn không biết.

Tần Mộ Phong cúi đầu, nhìn chất lỏng sóng sánh trong chén, “Nếu lấy sắc dụ thì sao?”

“Sắc dụ?” Hoắc Thiên thiếu chút nữa phun hết chén rượu vừa uống ra ngoài, “Huynh lấy sắc dụ nàng?” Y là lão thủ tình trường, vị Liễu Thiên cô nương kia chỉ sợ cũng đầy kinh nghiệm phong trần.

“Không được sao?” Y đối với bản thân rất có lòng tin, không có nữ nhân có thể thoát khỏi tay y.

“Đừng xem thường Liễu Thiên.” Hoắc Thiên cảm thấy vị cô nương kia không đơn thuần. “Huynh xem, lúc nàng lên đài, nụ cười thập phần quái dị. Không biết cô ý hay vô tình, đều nhìn chúng ta ở bên này.” Kinh nghiệm nhiều năm qua đối mặt với kẻ thù nói cho Hoắc Thiên biết, Liễu Thiên cô nương hình như đang nhắm đến bọn họ.

“Người đa nghi rồi.” Tần Mộ Phong cười nhạt, “Chỉ là một nữ tử phong trần thôi mà.”

Trong tiềm thức của Tần Mộ Phong, nữ nhân chỉ có tác dụng làm ấm giường. Liễu Thiên Mạch, là nữ nhân duy nhất làm hắn bất an. Chết tiệt, như thế nào lại nghĩ tới nữ nhân kia rồi!

“Huynh đợi lát nữa gặp thử, ta biết huynh không hài lòng Hoàng Thượng tứ hôn, không hài lòng với Liễu Thiên Mạch. Ta đã báo với Hoa Nương cho huynh làm khách nhân đầu tiên của Liễu cô nương rồi.”

“Hảo huynh đệ.” Tần Mộ Phong vỗ mạnh vào vai Hoắc Thiên, thiếu chút nữa làm hắn nội thương. “Cũng là nhờ người có ý tứ, biết ta chịu không nổi Liễu Thiên Mạch, cố ý tìm việc vui cho ta.”

“Liễu Thiên.” Hoắc Thiên sinh nghi hoặc. “Liễu Thiên, Liễu Thiên Mạch, huynh không cảm thấy các nàng tên rất giống nhau sao.” Hoắc Thiên bỗng đùa nói, “Huynh nói xem các nàng có thể là một người hay không?”

Tần Mộ Phong lờm lờm một cái, “Liễu Thiên Mạch bộ dạng như ma, không bằng một nửa Liễu Thiên.” Tốt xấu y cũng từng cùng Liễu Thiên Mạch hoan hảo một lần, không đến mức ngay cả nàng bộ dạng ra sao cũng không biết.

“Bình Nam Vương quá khen, Thiên Nhi hổ thẹn.” Cửa mở, bóng dáng một vị nữ tử xuất hiện bên cửa.

Nàng mặc một bộ quần áo màu cam, lộ ra non nửa bộ ngực trắng mịn. Trước ngực được đính thêm một đóa mẫu đơn bằng kim tuyến, đóa mẫu đơn càng làm tôn thêm vẻ đẹp lồ lộ của bộ ngực đầy đặn. Chiếc thắt lưng ôm lấy dáng người yêu kiều, cổ tay áo rộng thùng thình, làn váy thướt tha, cả người tựa như một con hổ điệp tuyệt sắc. Da thịt vô cùng mịn màng, như chỉ như nhung, trong trắng lộ hồng, hết sức động lòng người. Khi nàng mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng đáng yêu. Bộ ngực đầy đặn cong cong, cực kì dụ nhân. Trong cái đẹp lại có vẻ yêu kiều, diễm lệ mà không tầm thường, xứng đáng bốn chữ “nhân gian tuyệt sắc”.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phi Tặc Trong Đêm

Nhìn từ xa, cảm giác Liễu Thiên xinh đẹp không gì sánh được. Nhìn gần, mới biết được cái gì mới thực là nhân gian tuyệt sắc. Trên đời này, không ngờ lại có người con gái xinh đẹp như thế.

Liễu Thiên bước vào, dịu dàng cúi người chào, khuôn ngực cong cong. “Thiên Nhi tham kiến Vương gia, tham kiến tướng quân.” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp hút hồn. Vô cùng diễm lệ, nhưng không thô tục. Đẹp đến mị người, nhưng không phóng đãng.

Tần Mộ Phong khẽ cong môi, hai mắt nhìn chằm chằm vào nàng. “Nàng chính là Liễu Thiên?”

“Đúng là Thiên Nhi.” Liễu Thiên cúi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng đôi chút. Trong lòng muốn buồn nôn, làm duyên làm dáng với nam nhân như y thực là mắc ối.

“Đứng lên đi.” Tần Mộ Phong vươn người, đỡ lấy eo nàng, bàn tay không biết vô tình hay cố ý sờ soạng trên người nàng.

“Tạ ơn Vương gia.” Liễu Thiên lui ra sau một bước, khéo léo tránh xa. Đúng là sắc lang, nhìn thấy nữ nhân liền nhào đến ăn đậu phụ. (= dê xồm)

Tần Mộ Phong cười gian nói, “Chỉ cảm ơn bằng miệng thôi sao?”

“Vương gia, hồng phần tri kỷ của ngài khắp thiên hạ, sao có thể để ý dung mạo của Liễu Thiên?” Liễu Thiên cười nhu hòa, có ám chỉ khác, “Vương gia, đừng làm bản thân phận của ngài.”

Tần Mộ Phong ngả gối nâng cằm Liễu Thiên lên, con ngươi đen nheo lại, si mê nhìn nàng, “Gương mặt thật là xinh đẹp.”

“Hong nhan dịch lão, phương hoa khoáng khác [1]. Tuyệt thế dung nhan thì sao chứ? Đối với Thiên Nhi mà nói, chỉ là mây khói mà thôi.”

Liễu Thiên nhẹ nhàng đẩy tay y ra, nhìn thẳng vào mắt y.

“Quả nhiên là hoa khôi của Túy Yên Lâu.”

Nụ cười trên môi Tần Mộ Phong càng mang ý thâm hiểm, nữ nhân dám cự tuyệt y, nàng là người đầu tiên, nữ tử này quả nhiên thú vị. Nàng chẳng những có tư sắc, gan dạ, sáng suốt, kiến thức học thức đều là nhất đẳng. Y từng cho rằng nàng là một nữ tử quyền rũ phóng đảng, xem ra y sai lầm rồi.

“Vương gia đúng là Vương gia.” Hơi thở Liễu Thiên thơm như hoa lan, “Bên ngoài đồn rằng Vương gia ngài phong lưu đa tình, Thiên Nhi hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng kiến thức rồi. Rốt cuộc là phong lưu đa tình ư, hay là...” “Liễu Thiên cười cười, không nói tiếp.

Phong lưu đa tình gì, nàng chỉ thấy hạ lưu vô sỉ.

“Liễu cô nương tán thưởng, bốn vương vô cùng vinh hạnh.” Hoa khôi này cũng quá lớn mật, không ngờ mắng y chẳng kiêng nể.

“Mọi người đều nói Bình Nam Vương là dũng sĩ đệ nhất của triều đình ta, quả nhiên là thật. Ngay cả da mặt, cũng là thuộc hạng dày nhất đẳng.”

Thanh âm Liễu Thiên nhu hòa, thông thả, làm cho người nghe thấy vui vẻ thoải mái. Nhưng lời từ miệng nàng nói ra, lại đủ để làm tức chết người.

“Ha ha, thú vị lắm.” Tần Mộ Phong cất tiếng cười to, lâu rồi không có nữ nhân nào có thể làm cho y thoải mái như vậy.

“Vương gia, cái gì gọi là thú vị?” Trong đôi mắt trong suốt kia, chỉ nhìn thấy ý cười, không có chút cảm xúc nào.

Trên người Liễu Thiên có một phong thái như thể thách thức vị quân vương thuộc hàng cao quý nhất trong thiên hạ này, tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của nàng.

Tần Mộ Phong tới gần, thì thầm bên tai nàng, “Làm nữ nhân của bốn vương.”

“Nữ nhân?” Liễu Thiên giương mắt, nhìn vào mắt y có thâm ý khác, “Vương gia, tại sao là nữ nhân, mà không phải là thê tử?” Các cô nương đâu có thiếu.

“Bốn vương không cần thê tử, chỉ cần nữ nhân.” Nữ nhân đối với y mà nói chỉ là công cụ giải tỏa dục vọng.

Hoắc Thiên cũng ở một bên xem kịch hay, Tần Mộ Phong trước giờ luôn ở trong đám đàn bà đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, giờ thì đã trúng thiết bản rồi.

Liễu Thiên kéo mớ tóc trước ngực nghịch ngợm, như thể một mối lười nhác vô cùng, không thêm bận tâm.

Làm nữ nhân của y? Vậy mà y cũng nói ra được.

Liễu Thiên nàng là ai chứ? Gia tài vạn lượng, danh chấn giang hồ, nam nhân muốn kết hôn với nàng từ kinh thành xếp hàng có thể dài đến Đại Tây Dương.

Nàng yếu đuối, mùi vị yếu đuối rất tự nhiên.

Trong cái diễm lệ, lộ ra nét ôn nhu. Trong sự quyền rũ, lộ ra trí tuệ.

Dè dặt là nét cao quý của nàng, yếu đuối là sự ôn nhu của nàng.

Thiên hình vạn trạng, các hữu phong tình. [2]

Thế gian, chỉ sợ tìm không ra nữ tử thứ hai giống nàng.

Liễu Thiên khẽ cúi người, “Vương gia, Thiên Nhi xin lỗi không tiếp được.” Ngữ điệu mềm mại ngọt ngào, hết sức say lòng người.

Liễu Thiên quay người đi, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, ánh mắt lãnh khốc tựa sát nhân.

Hoắc Thiên phì cười, “Ha ha, thì ra thế gian này còn có nữ tử không thêm để mắt tới Bình Nam Vương huynh.” Hoắc Thiên bội phục nàng. Nàng có tướng mạo, có tài, càng có khí chất, đích thực là một vị kì nữ phong trần.

Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm vào nơi nàng vừa biến mất, cười gượng gạo. Nàng đích thực không giống người thường, nhưng mà nàng không thoát khỏi tay y đâu.

Hoắc Thiên liếc nhìn Tần Mộ Phong, cũng đưa mắt nhìn sang nơi Liễu Thiên vừa đi khỏi, giấu đi nụ cười, ra vẻ đăm chiêu.

* * * * *

Tần Mộ Phong tuyệt không phải hạng người không thể sống thiếu đàn bà, đã rất nhiều lần, y chỉ sống một mình. Ở vương phủ, Thỉnh Phong Hiền là thế giới riêng của y.

Từ Túy Yên Lâu trở về vương phủ, đã là quá nửa đêm.

Y cũng không muốn đến chỗ nữ nhân nào cả, trong đầu y, tất cả đều là hình ảnh Liễu Thiên lúc nhăn mặt lúc tươi cười, không còn nhìn thấy thứ gì khác.

Đứng trước cửa thư phòng, vốn định đẩy cửa đi vào. Đưa tay ra, lại buông tay xuống. Giờ này còn đến thư phòng làm gì? Liễu Thiên kia, thật sự làm y xao lòng.

Nữ tử kia..... rất thú vị.

Ánh trăng rọi trên mặt đất, phản chiếu hình bóng của y. Bóng y bị ánh trăng kéo dài trên đất, rất dài.

Đêm khuya yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa cọt kẹt.

”Ai.....?” Tần Mộ Phong quay đầu lại, thấy một bóng đen nhảy lên mái nhà, chạy về hướng hậu viện.

Nửa đêm nửa hôm xuất hiện ở vương phủ, tuyệt đối không phải người lương thiện gì. Tần Mộ Phong không cần nghĩ ngợi, lập tức dùng khinh công nhảy lên nóc nhà.

Tần Mộ Phong là Vương gia, lại một vị tướng quân sa trường, võ công của y tuyệt đối là nhất đẳng.

Đuổi theo vào trong một cái sân, hắc y nhân lập tức mất dạng.

Tần Mộ Phong lục soát chung quanh tìm dấu vết hắc y nhân, mới phát hiện mình đã vào Đạm Tinh Cư.

Vì sao hắc y nhân chạy đến nơi này thì không thấy tăm hơi? Có chuyện đáng ngờ.

Chẳng lẽ..... hắc y nhân kia là Liễu Thiên Mạch? Không đúng, tuyệt đối không thể, bản lĩnh của Liễu Thiên Mạch là khóc, không thể nào có võ công giỏi như vậy. Nếu nàng giỏi võ công như vậy, sao có thể động một chút là khóc? Động một chút là run lay bầy?

Lá gan của nàng quá nhỏ, quá yếu đuối, nhưng lại có vẻ quái dị, chẳng lẽ..... Nàng thật là gian tế của Liễu tướng?

Trực giác luôn mách bảo y rằng, Liễu Thiên Mạch không đơn giản.

Y đẩy mạnh cửa phòng Thiên Mạch, xông đến trước giường. Vén màn lên, thấy Thiên Mạch đang say giấc nồng.

Y tự dung thờ phào nhẹ nhõm, có vẻ mình quá đa nghi, cho dù Liễu Thiên Mạch là mật thám của Liễu tướng, nàng cũng không thể có võ công cao như vậy.

Hắc y nhân vừa nảy võ công khinh công đều cao hơn y, đương kim thiên hạ, không có mấy người có võ công cao như vậy. Liễu Thiên Mạch là thiên kim tướng phủ, không có khả năng học được võ công tinh thâm như thế.

Buông màn xuống, y nhanh chóng rời khỏi.

Tiếng đóng cửa vừa vọng lại, Thiên Mạch trên giường lập tức mở to mắt, ánh mắt trống rỗng khiến người khác không thể nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

[1] Người đẹp rồi cũng sẽ già, hoa thơm cũng chỉ trong khoảnh khắc.

[2] Trong vô vàn kiểu cách, mỗi người có một phong thái riêng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bất Thực Yên Hỏa[1]

Thư phòng bị bói tung lên, thư tín toàn bộ bị xáo trộn, rơi tán loạn dưới đất.

Ngăn kéo vốn đã khóa giờ bị phá tung, chiếc khóa tinh xảo kia bị vứt ở một bên. Tần Mộ Phong cúi đầu, nhặt từ dưới đất một thanh sắt nhỏ.

Cầm thanh sắt kia trong tay, Tần Mộ Phong trầm ngâm suy nghĩ.

Thiên hạ đạo tặc vô số, nhưng thực sự lợi hại, chẳng có được mấy người.

Có thể dùng một thanh sắt nhỏ mở được khóa từ mẫu liên hoàn, e rằng chỉ có Phi Yến.

Phi Yến là kẻ trộm kiệt xuất, chẳng những võ công khinh công xuất thần nhập hóa, ngay cả công phu mở khóa, cũng có thể xưng đệ nhất thiên hạ.

Năm đó, nàng xông vào hoàng cung trộm dạ minh châu, có thể dùng một thanh sắt mở Bát Tâm khóa do một thợ sắt lừng danh đúc nên. Bát Tâm khóa, tên cũng như ý nghĩa, có tám lỗ khóa, nhưng nàng có thể chỉ dùng một thanh sắt mở được, chỉ riêng việc đó có thể thấy rằng công phu mở khóa của nàng đã xuất thần nhập hóa.

Nhất là Phi Yến đã từng xuất hiện ở vương phủ, y có thể khẳng định, Hắc y nhân vừa rồi tuyệt đối là Phi Yến.

Nàng rút cuộc muốn trộm cái gì? Nàng bôi tung thư phòng lên, chẳng lẽ đúng như y sở liệu, mục tiêu của nàng là bí mật bố phòng biên quan?

Tần Mộ Phong thở dài, động vào Phi Yến, quả thật là đau đầu.

Tần Mộ Phong tuy rằng cảm thấy hoang đường, nhưng tâm tư lại tinh tế, y thủy chung vẫn hoài nghi Liễu Thiên Mạch. Trải qua suy nghĩ sâu xa, y thậm chí hoài nghi Phi Yến là do Liễu tướng mời đến, còn Liễu Thiên Mạch là đồng lõa.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mộ Phong gọi Hương nhi đến tra hỏi.

“Hương nhi, Liễu Thiên Mạch có gì dị thường không?”

“Hồi Vương gia, cô nương ấy ngoại trừ ăn cơm và ngủ ra, còn lại thì thần thờ, cũng không có chỗ nào kỳ quái.” Nữ nhân kia thật giống du hồn, cho dù mắng nàng, nàng cũng không đáp lại.

“Thật sự không có?” Tần Mộ Phong có chút hoài nghi.

Hương nhi quỳnh lên, quỳ phịch trên mặt đất, “Vương gia, nô tỳ không dám nói dối.”

“Đêm qua nàng làm gì?” Tần Mộ Phong khẩu khí có chút bất thiện, gần như quát lên.

Thân mình Hương nhi khẽ run rẩy, “Đêm qua cô nương bị bệnh, chưa ăn cơm chiều đã ngủ luôn rồi ạ.”

Sinh bệnh? Nàng sinh bệnh cũng thật trùng hợp.

Tần Mộ Phong liếc mắt một cái đã dọa Hương nhi đến phát run, xua tay, “Người lui xuống đi.”

Thật sự là cùng khuôn mẫu khác ra với Liễu Thiên Mạch, động một chút liền run lên.

Y thực sự đáng sợ như vậy sao? Đúng vậy, mọi người bên cạnh y đều rất sợ y.

Gioại trừ..... nàng, vị hoa khôi thú vị kia.

“Nô tỳ xin cáo lui.” Hương nhi đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

“Chờ một chút.” Tần mộ phong nheo mắt lại, “Bảo cho phu nhân đến đây cùng ăn điểm tâm”

Từ khi gả đến vương phủ, Liễu Thiên Mạch giống hệt du hồn, im lặng làm cho người ta không biết đến sự tồn tại của nàng.

Nàng không cầu, không tranh, không cãi, không gây, tựa hồ hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Hương nhi khi dễ nàng, lạnh nhạt với nàng, hoặc mặc kệ, để nàng phải tự chăm sóc mình, không hầu hạ nàng. Khi dễ? Nàng không cần, nàng từ nhỏ đã phải chịu hết khi dễ, nàng sớm đã tê liệt.

Mặc quần áo xong, nàng ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy lược chải mái tóc dài.

Nghe người ta nói, sợi tóc chính là sợi phiền não.

Ba ngàn sợi tóc, ba ngàn nỗi muộn phiền. Không có phiền não vẫn có tóc, nhưng có tóc không nhất định phải có phiền não. Nếu không có tóc mà phiền não, như vậy tốt hơn. (xin lỗi các bạn nhưng mình cũng không hiểu tác giả muốn nói gì nữa)

Ngừng chải một chút, khóe miệng Liễu Thiên Mạch cong lên. Nàng nhớ rõ khi còn bé, mẹ cũng chải đầu cho nàng như vậy.

“Cô nương, Vương gia mời nàng đến tiền sảnh dùng bữa sáng.” Giọng nói Hương nhi cắt lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Ta biết rồi.” Nàng đậm mặt trả lời, vẫn tiếp tục chải tóc.

Nàng một thân áo trắng, tóc dài buông xõa bờ vai, trông như nữ quý đòi nợ.

Hương nhi bước đến phía sau nàng, tay cầm chiếc lược bắt đầu chải tóc cho nàng, “Để ta giúp, nhìn nàng thế này, không biết đến bao giờ mới xong.”

Hai tay Liễu Thiên Mạch đan chặt vào nhau, đặt trên đầu gối, mặc cho Hương nhi làm gì thì làm.

“Cô nương, đừng tưởng rằng Vương gia bảo nàng cùng dùng bữa sáng là nhận nàng. Ngài vừa rồi còn hỏi ta hành tung của nàng, trời biết y muốn làm cái gì.” Hương nhi lưu loát kể một hồi, “Kỳ thật ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng cũng không có cách nào, Vương gia phái ta đến giám thị nàng, ta chỉ có thể đem hành tung của nàng báo cáo chi tiết. Trong vương phủ bốn vị thị thiếp cũng không phải người tốt, nàng tốt nhất đừng xung đột với bọn họ. Aizz, nếu các người mà xung đột thật, người gặp chuyện không hay nhất định là nàng.”

Liễu Thiên Mạch rất nhu nhược, Hương nhi không khỏi mềm lòng. Hương nhi thích khi dễ Liễu Thiên Mạch, nhưng cô ta cũng chưa mất hết lương tri, không đành lòng nhìn nàng bị bốn vị thị thiếp khi dễ. So với cách thức khi dễ người khác của bốn vị thị thiếp kia, thì sự khi dễ của Hương nhi căn bản không thể coi là khi dễ được.

“Đa tạ.” Ánh mắt Liễu Thiên Mạch vẫn trống rỗng, biểu tình vẫn lãnh đạm như cũ.

Hương nhi thở dài một tiếng, “Cô nương, kỳ thật ta cũng thấy nàng thật đáng thương. Ta biết nàng không muốn gả cho Vương gia, có điều, nếu nàng đã gả cho Vương gia, thì nên đi lấy lòng y, giành được sủng ái. Đàn bà nếu không được trọng phú triệu kiến, quả thực rất thê thảm.” Nàng luôn một bộ dáng lãnh đạm, mặc cho ai thấy đều đã chán ghét, cũng khó trách Vương gia không thích.

Hương nhi lấy hết trang sức trong hộp ra, nhất nhất đều đeo lên người nàng.

Trang sức của Liễu Thiên Mạch tổng cộng không có mấy cái, tất cả đều là ‘Đồ cưới’ Liễu tướng cho.

Nàng là thị thiếp của Tần Mộ Phong, theo đạo lý Tần Mộ Phong hẳn phải mua cho nàng quần áo trang sức, nhưng y không có.

Nàng vẫn mặc quần áo của mình mang vào vương phủ, đeo trang sức của mình khi vào vương phủ. Ở vương phủ, nàng chẳng có thứ gì, địa vị của nàng thậm chí so ra còn kém xa nha hoàn.

“Xong rồi, nàng xem thử đã được chưa?” Hương nhi tỉ mỉ cầm lên vai nàng, ngắm nhìn khuôn mặt Liễu Thiên Mạch. Thật sự là một mỹ nhân thoát tục, đáng tiếc Vương gia không biết thưởng thức.

“Được.” Nàng mặc như thế này, để cho ai ngắm ai nhìn đây?

“Cô nương, nàng cùng bốn cô nương kia chạm mặt hẳn là nên thay trang phục, cũng phải trang điểm thật đẹp mới đúng, nhưng nàng chẳng có thứ gì cả, chỉ có thể như vậy thôi.”

Liễu Thiên Mạch tuyệt đối là tiểu thiếp nghèo nhất của Vương gia, ngay cả phấn son trang điểm cũng không có.

“Như vậy là được rồi.” Sư phụ thường nói: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức[2]. Tự nhiên mới là đẹp nhất, nàng không cần những thứ tục vật này.

Liễu Thiên Mạch đứng dậy, phảng phất như du hồn, bước ra ngoài. Tóc đen áo trắng, càng làm nàng thêm mờ ảo, như thể không thuộc về nơi nhân gian tầm thường này.

[1] Chỉ sự cao siêu, thoát tục

[2] Cái gì để tự nhiên vẫn là đẹp nhất

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Bữa Điểm Tâm Giông Tố

Gả đến vương phủ đã nhiều ngày, nhưng đây là lần đầu tiên Thiên Mạch đến tiền sảnh.

Nàng từng nghĩ, cả cuộc đời nàng cũng không có tư cách ngồi ở tiền sảnh cùng dùng bữa với Tần Mộ Phong. Quả thật chuyện đời luôn thay đổi.

Bước vào phòng khách, đã thấy Tần Mộ Phong cùng bốn thị thiếp ngồi bên bàn ăn liếc mắt đưa tình. Thái Y nép sát vào lòng y, cười duyên gắp thức ăn đút cho y. Y tựa như một quân vương cao ngạo, khoáng trá tận hưởng sự hầu hạ Thái Y.

Yên Chi, Ngọc La, Hàm Thúy, tất cả đều rúc bên người y, tranh nhau nịnh hót.

Cũng không biết bọn họ rốt cuộc là đang ăn điểm tâm, hay là đang tán tỉnh nhau.

Thiên Mạch không hề chớp mắt, tựa hồ không nhìn thấy sự tồn tại của bốn nữ nhân, khẽ cúi đầu: “Thiên Mạch tham kiến Vương gia.” Thiên Mạch vẫn như trước không hề thi lễ.

“Thơm quá đi.” Tần Mộ Phong cúi đầu hôn lên má Thái Y, khiến nàng ta cười quỵn rũ, giống một con hồ ly tinh.

Tần Mộ Phong đưa mắt nhìn Thiên Mạch, vẻ mặt nàng lãnh đạm, không có một chút cảm xúc. Y đưa mắt nhìn xuống, dừng lại trên tay nàng. Hai tay nàng siết chặt chiếc khăn lụa, khẽ run run.

Yên Chi liếc Thiên Mạch một cái, toàn bộ thân mình dựa hẳn vào người Tần Mộ Phong, “Vương gia, ngài không để ý tới người ta.”

Tần Mộ Phong cười gian, đưa tay kéo Yên Chi vào lòng, hôn lên tóc nàng. “Ta sao nữ không để ý tới nàng.”

“Vương gia.” Yên Chi nũng nịu kêu lên, trên gương mặt quỵn rũ có đôi chút ngượng ngùng, càng nép vào gần hơn.

Nét lãnh đạm trên mặt Thiên Mạch vẫn không hề thay đổi, nhưng trong mắt, lại lóng lánh một giọt lệ.

Tần Mộ Phong thu hồi ánh mắt, môi cong lên, lười nhác nói, “Ngọc La, dâng rượu cho ta.”

Ngọc La vội rót một chén rượu, đưa đến bên môi y, “Vương gia, mời chàng.”

Tần Mộ Phong cười nhìn Ngọc La, “Dùng miệng mớm.”

“Vương gia, ngài thật đáng ghét.” Ngọc La ra vẻ then thùng cúi đầu, cầm chén rượu uống vào miệng, đứng lên, mớm vào trong miệng y.

Thiên Mạch lạnh lùng chứng kiến màn kịch trước mắt, trong dạ dày quặn lên một cơn, suýt chút nữa nhịn không được nôn ra hết.

Nhìn ‘trượng phu’ của mình tán tỉnh nữ nhân khác, nàng không thấy đau lòng, không thấy khổ sở, chỉ thấy khinh thường.

Nàng vốn chán ghét Tần Mộ Phong, nhìn thấy y hoang dâm, sẽ chỉ khiến nàng càng thêm ghê tởm y.

Bờ vai Thiên Mạch khẽ run lên, mi mắt sụp xuống, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt đất, nở thành một đóa hoa sen xinh đẹp.

Lại khóc, thật vô dụng, lẽ nào thật sự là y quá đa nghi?

Tần Mộ Phong nheo mắt lại, quan sát nàng một lúc lâu, lạnh lùng nói, “Tiểu thiếp của ta, ngồi xuống đi.”

“Tạ Vương gia ân điển.” Thiên Mạch ngồi xuống, cúi đầu không nói, bộ dạng khổ sở đáng thương, như thể lên án Tần Mộ Phong vô tình.

Thiên Mạch giống như một con thỏ nhát gan đang sợ hãi, Tần Mộ Phong không khỏi bức mình nói, “Ta gọi người đến dùng bữa sáng, không phải để nhìn người khóc lóc.”

Nước mắt Thiên Mạch càng rơi lã chã, thút thít nói, “Tiểu thiếp biết sai.”

Tần Mộ Phong nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, “Mất hứng.”

“Tiểu thiếp biết sai.” Thiên Mạch lặp lại lời vừa nói, trong giọng nói không còn tiếng thút thít, chỉ hơi run run.

Nữ nhân này chẳng lẽ được làm từ nước hay sao? Động một tí là rơi lệ, động một tí là phát run.

Tần Mộ Phong buông Thái Y ra, “Ăn cơm thôi.”

Thiên Mạch run run cầm đũa lên, tay run rẩy dữ dội, đôi đũa từ trong tay nàng tuột ra, rơi xuống đất.

Yên Chi cười duyên, nhặt đũa lên giùm nàng, “Phu nhân, nàng cẩn thận chút.”

Thiên Mạch vâng vâng dạ dạ nói, “Cám ơn. .... Yên Chi cô nương.”

“Không cần khách khí, chúng ta đều là người một nhà.” Người một nhà, rõ ràng là châm chọc.

Thái Y tiếp lời nói, “Đúng đúng, chúng ta đều là người một nhà.” Thái Y rót một chén rượu, đưa đến trước mặt Thiên Mạch, “Phu nhân, Thái Y kính nàng một ly.”

Thiên Mạch nhìn Tần Mộ Phong một cái, y cầm đũa ăn cơm, làm như không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Thiên Mạch cúi mình, đưa tay ra nhận chén rượu. Tay mới vừa đụng tới cái chén, đột nhiên cổ tay đau nhói, bủn rủn không còn sức lực, cái chén chưa kịp cầm đã rơi xuống đất.

Thái Y khẽ cười đắc ý, nhìn Thiên Mạch nhurón nhurón mảy, đôi môi nhếch lên ẩn chứa đầy khiêu khích.

Thiên Mạch tay chân luống cuống, đưa tay định chụp chén rượu lại. Động tác của nàng quá chậm, lúc nàng đưa tay ra, vốn là muốn bắt lấy cái chén nhưng đột nhiên nó lại bay thẳng về phía Thái Y, nện vào mặt nàng ta.

Rượu chảy ướt đôi má xinh đẹp của nàng ta, cái chén rơi xuống đất, vỡ thành bốn mảnh. Tiếp đến, Thái Y ré lên một tiếng, ngã xuống đất.

“Á.....” Ba nữ nhân đồng thời thét lên.

Tần Mộ Phong đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm chén rượu bị vỡ thành bốn mảnh. Một lúc lâu sau, y chuyển ánh mắt sang mặt Thiên Mạch.

Thiên Mạch cúi đầu, cắn môi dưới, đôi mắt trong veo đã ngân ngấn nước.

“Sao lại thế này?” Ánh mắt Tần Mộ Phong dừng lại trên người Thiên Mạch, trong con ngươi đen sâu thăm vắng đi sự nóng nảy thường ngày, đổi lại có phần bình tĩnh cảnh giác.

Thiên Mạch ngẩng đầu, trên mặt đầy nước mắt, nàng lắc đầu lia lịa, có phần bối rối, “Thiếp không biết, thiếp thật sự không biết.”

” Hừ? Không biết?” Tần Mộ Phong cười lạnh, nghiêm giọng, nói, ” Ngươi không biết? Cái chén vì sao có thể đột nhiên nện vào mặt Thái Y?”

Thiên Mạch ủy khuất cắn môi lắc đầu không ngừng, “Thiếp không biết, thiếp thật sự không biết.”

Trên nóc nhà đột nhiên truyền đến một tiếng thờ dài.

“Tần Mộ Phong, con lợn giống nhà ngươi, thật hết thuốc chữa. Là nữ nhân lạm quyền kia của nhà ngươi dùng kim giấu trong tay áo đâm Liễu Thiên Mạch, nàng mới không thể cầm được cái chén, ngươi sao ngược lại còn quở trách nàng? Phải rồi, dùng chén rượu nện con tiện nữ kia là do ta làm. Ta thật sự thấy churóng mắt bầy heo các ngươi hiếp đáp Liễu Thiên Mạch, ta lại gặp chuyện bất bình.”

” Phi Yến?” Tần Mộ Phong càng thêm cảnh giác, ” Ngươi năm lần bảy lượt xuất hiện ở vương phủ, rốt cuộc có mục đích gì?” Nữ nhân này năm lần bảy lượt bất bình thay cho Liễu Thiên Mạch, chẳng lẽ bọn họ thực sự có mối quan hệ?

Phi Yến không bận tâm nói, ” Đâu có gì, bọn cô nương chỉ là muốn chơi đùa với ngươi thôi, thế nào?”

” Phi Yến, ngươi vì cớ gì năm lần bảy lượt can thiệp chuyện giữa bọn vương và Liễu Thiên Mạch?”

” Đừng nói chúng ta là đồng bọn nha, ngươi xem bộ dạng yếu ớt kia của nàng làm sao có thể có quan hệ với Phi Yến ta được chứ. Bọn cô nương churóng mắt cảnh các ngươi hiếp đáp nàng, cho nên ra tay tương trợ. Quen biết nàng ta, thực mất mặt, mặt mũi Phi Yến ta có mà đem ném xuống Thái Bình Dương. Không rảnh nói nhảm với ngươi, ta đi đây, bye bye.....”

Tần Mộ Phong nhìn kỹ Liễu Thiên Mạch một lần nữa, nàng vẫn đang run rẩy khóc, khóe mắt đỏ hoe.

” Liễu Thiên Mạch.” Tần Mộ Phong cười giả tạo, “Ngươi thật là có bản lĩnh.”

” Vương gia, tiện thiếp không hiểu ý ngài.” Thiên Mạch vội vàng rụt cổ lại.

” Không hiểu?” Tần Mộ Phong bước nhanh ra ngoài, nói với thị vệ, “Người đâu, giam Liễu Thiên Mạch vào địa lao.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nghi Vấn Trùng Trùng

Có người trong bóng tối giúp Liễu Thiên Mạch.

Tần Mộ Phong thấy rất rõ, vốn cái chén đang rơi xuống đất, sở dĩ lại quay ngược lại đập vào mặt Thái Y, là vì một viên sỏi nhỏ.

Có thể sử dụng một viên sỏi nhỏ mượn lực đẩy lực làm Thái Y bị thương, người kia tuyệt đối phải là cao thủ.

Là Phi Yến sao?

Tại sao Phi Yến năm lần bảy lượt cứu giúp Liễu Thiên Mạch?

Mỗi lần Liễu Thiên Mạch chịu vũ nhục, Phi Yến đều xuất hiện, chỉ sợ không thể trùng hợp được như vậy. Có lẽ..... Phi Yến vẫn ẩn núp ở vương phủ, vẫn âm thầm bảo hộ Liễu Thiên Mạch.

Đường đường là Bình Nam Vương phủ, cư nhiên để Phi Yến tự do ra vào, bản thân Bình Nam vương y thật mất hết mặt mũi.

“Phi Dương.” Đang đứng cạnh cửa sổ thư phòng, Tần Mộ Phong đột nhiên xoay người lại, “Phái người bao vây địa lao, âm thầm giám thị nhất cử nhất động của Liễu Thiên Mạch.”

Y thật sự muốn xem xem, Liễu Thiên Mạch rốt cuộc đang diễn trò gì.

Phi Dương nhìn không chớp mắt, ngữ khí nghiêm túc, “Vương gia, chuyện này rõ ràng là do Thái Y cô nương không đứng trước, Phi Yến dạ đạo gặp chuyện bất bình, người vì sao lại đem hết những lỗi lầm này đổ lên người Thiên Mạch phu nhân?”

“Thái Y là một nữ tử yếu đuối, sao có thể giấu châm trong tay áo, người đừng nghe Phi Yến nói hươu nói vượn.” Tần Mộ Phong bỗng chốc cảm thấy bức hỏa, Liễu Thiên Mạch rốt cuộc đã cho Phi Dương cái gì?

“Bởi vì cái con hồ ly..... Thái Y cô nương kia biết dùng tự lý châm, mới là kỳ quái.” Phi Dương tiếp lời, “Ty chức cũng không phải bao che cho Thiên Mạch phu nhân, mà là cảm thấy nàng thật sự vô tội. Thái Y cô nương chính là gieo gió gặt bão, không quan hệ tới nàng.” Phi Dương ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, nghiêm túc nói .....

Tần Mộ Phong một chương đập mạnh xuống bàn, giận dữ hét, “Lui xuống, từ nay về sau đừng nhắc tới Liễu Thiên Mạch trước mặt ta nữa.”

“Vương gia, là người nhắc tới trước.” Phi Dương liếc nhìn y, đạm mạc tiêu sái bước ra ngoài. Khuôn mặt không chút biểu tình kia, đạm mạc giống hệt Liễu Thiên Mạch.

“Ta nói Bình Nam Vương, huynh điên rồi à.”

Ngoài cửa bỗng chốc cất lên thanh âm trêu chọc, là Hoắc Thiên, hần đang từ từ bước vào.

“Sao người lại tới đây?” Tần Mộ Phong ngẩng đầu, gương mặt không chút biểu tình, càng không lộ vẻ hờn giận. Người thích đổ dầu vào lửa, điển hình đang đứng tại đây. Lúc tức giận, người Tần Mộ Phong không muốn nhìn thấy nhất chính là Hoắc Thiên.

“Không chào đón ta sao?” Hoắc Thiên vừa ba hoa vừa ngồi xuống ghế, “Ta lúc nào cũng hoan nghênh huynh đến thăm phủ tướng quân.”

Tần Mộ Phong bực bội ngồi xuống, bộ dáng hết một tiểu hài tử đang dỗi, “Đừng làm phiền ta.”

“Lại làm sao vậy? Mấy người phụ nhân của người lý nào lại làm loạn?”

“Liễu Thiên Mạch chết tiết.” Tần Mộ Phong xiết chặt tay, nện thật mạnh vào án thư. Nếu không phải án thư đủ chắc chắn, chắc đã bị y đập nát từ lâu rồi.

Hoắc Thiên bật cười, “Lại là Liễu cô nương? Nàng rốt cuộc đã làm cái gì? Có thể khiến huynh thành như vậy?” Liễu Thiên Mạch thực sự có năng lực a.

“Nữ nhân kia.....” Tần Mộ Phong nghiêng răng nghiêng lợi, “...câu kết Phi Yến, định trộm cơ mật trọng yếu trong vương phủ ta.”

“Không có chứng cứ thì đừng có nói càn, nàng có thể câu kết với Phi Yến sao?” Hoắc Thiên ha hả cười, “Nếu nàng có thể câu kết với Phi Yến, thì ta chính là Bình Nam Vương.” Phi Yến nổi danh nhận tiền không nhận người, không có đạo lý nào lại đi kết giao với một ‘thiên kim tiểu thư’ thất sủng của Tề tướng, hiện tại lại là tiểu thiếp thất sủng của Bình Nam Vương. Vô luận ở đâu, nàng cũng gắn liền với hai chữ ‘thất sủng’, thật đáng thương!

“Mỗi lần ta vũ nhục nàng, Phi Yến đều xuất hiện. Buổi sáng hôm nay, lúc Thái Y khi dễ Liễu Thiên Mạch, Phi Yến cư nhiên lấy chén rượu hắt thẳng vào mặt Thái Y. Nửa đêm hôm qua, Phi Yến vào thư phòng của ta lục lọi đến loạn xà ngầu, ta đúng lúc phát hiện đuổi theo, đuổi tới Đạm Tinh Cư lại không thấy đâu nữa. Xuất hiện nhiều lần trùng hợp như vậy, ta đương nhiên phải hoài nghi Liễu Thiên Mạch.” Trên thực tế là y phân phó Thái Y khi dễ Liễu Thiên Mạch. Y thật sự không cam lòng a, Phi Yến kia mỗi lần ở thời khắc mấu chốt đều vì Liễu Thiên Mạch xuất đầu.

“Chỉ là trùng hợp thôi.” Hoắc Thiên ngược mặt, nhìn y bí hiểm, “Huynh có nghĩ tới, có thể là có người cố ý làm như vậy. Nếu Phi Yến thật sự có quan hệ với Thiên Mạch cô nương, nàng ngu ngốc đến nỗi lại đưa người đến chỗ Đạm Tinh Cư sao? Ngu ngốc, có lẽ là có người cố ý hãm hại Liễu cô nương.”

“Có lẽ Phi Yến đối với khinh công của mình rất có lòng tin.” Tuy biết rõ lời Hoắc Thiên nói là sự thật, nhưng Tần Mộ Phong thủy chung không muốn thừa nhận, y tình nguyện tin tưởng Liễu Thiên Mạch là nữ nhân thâm sâu khó lường, chứ không đời nào tin rằng mình đã phán đoán sai.

“Huynh thật sự hết thuốc chữa nữa rồi.” Hoắc Thiên cố tình đáng tiếc lắc đầu. “Phi Yến khinh công xuất thần nhập hóa, huynh có thể đuổi kịp nàng sao? Căn bản chính là có người cố ý làm như vậy, hãm hại Thiên Mạch cô nương. Hơn nữa, người giúp Liễu cô nương thật sự là Phi Yến sao?”

“Tuyệt đối là Phi Yến, không thể nghi ngờ.” Theo điều tra, có đôi khi Phi Yến nói chuyện điên điên khùng khùng, lại thường nói những lời làm người ta không sao hiểu được. Hơn nữa nàng hai lần xuất hiện trên nóc nhà, mà y không hề phát hiện, khinh công nội lực như vậy, đương thời ít có. Nữ nhân đã

hai lần giúp đỡ Liễu Thiên Mạch kia, tuyệt đối là Phi Yến.

“Ta giờ lại hỏi huynh, huynh tin chắc người đến thư phòng huynh chính là Phi Yến sao?” Hoắc Thiên biết y có ý muốn phủ nhận, nói xong trừng mắt nhìn y.

“Ta.....” Tần Mộ Phong nhất thời nghẹn họng.

Phi Yến hai lần xuất hiện trên nóc nhà, mà y không hề hay biết, có thể thấy được võ công của nàng đáng sợ như thế nào. Mà đêm qua tên hắc y nhân kia tuy rằng lợi hại, lại bị y phát hiện. Thậm chí, y cơ hồ còn đuổi kịp hắn. So với Phi Yến có thể phi lên nóc nhà tự nhiên mà y không có một chút phát hiện nào, hắc y nhân kia võ công quả thật kém cỏi hơn rất nhiều. Hơn nữa Phi Yến nói nhiều, mỗi lần xuất hiện đều nói năng linh tinh một hồi, vì sao đêm qua không nói lời nào, tựa hồ ở giấu đầu hở đuôi. Cần thận suy nghĩ, thực là có điểm đáng ngờ.

“Nghĩ rõ lại xem, bây giờ huynh đã nghĩ ra chưa?.” Hoắc Thiên nhìn y, ánh mắt lại như muốn nói ‘Huynh đúng là đồ ngốc’.

“Vậy có thể là ai chứ?” Tần Mộ Phong khó có thể không bị cừu hận che mất lý trí, một tay y gõ nhẹ lên bàn vài cái, “Rốt cuộc là ai? Có thể mở ra song tâm khóa, trừ Phi Yến ra thì còn ai?”

“Song tâm khóa thì có nghĩa lý gì? Trên đời này người tài ba nhiều lắm. Dám đến vương phủ trộm vật, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.”

Tần Mộ Phong nhìn tướng khôn khéo, song đôi khi lại thật thiếu năng (^^). Hoắc Thiên hẳn sao lại có cái loại bằng hữu thế này cơ chứ, thật sự là mất mặt a.

“Hắn bôi tung thư tín của ta, làm chúng đảo loạn xà ngầu, ta cũng không biết hắn tìm cái gì.” Như vậy xem ra, có tới hai tên đạo tặc để ý tới vương phủ.

“Phi Yến liệu có muốn tìm vật gì trong vương phủ không?” Phi Yến xưa nay vốn vô sự không đáng tam bảo điện[1].

Tần Mộ Phong lờm y một cái, “Ta làm sao mà biết được.”

Hoắc Thiên đứng lên, vỗ vỗ vai y, bộ dáng vui sướng hả hê khi người ta gặp họa, “Huynh đệ, ta đồng tình với huynh.” Bị hai tặc nhân đồng thời để ý tới, trong đó một người được tôn là thiên hạ đệ nhất phi tặc Phi Yến, số phận Tần Mộ Phong không cần nói cũng biết sẽ thế nào rồi.

Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm vào mặt bàn, có chút thất thần, “Nếu thứ bọn họ muốn trộm là biên quan bố phòng đồ...” Phi Yến và tên hắc y nhân kia đều là tuyệt đỉnh cao thủ, có thể thỉnh hai vị cao thủ như vậy, tuyệt đối không phải trộm vật bình thường.

“Cái này.....” Sắc mặt Hoắc Thiên trầm tư hẳn đi.

Có thể thỉnh cao thủ như Phi Yến xuất mã, vật muốn trộm tuyệt đối không đơn giản.

“Chỉ là giả thiết thôi.” Tần Mộ Phong thần nhiên nói, “Yên tâm, ta có thể ứng phó.”

“Liễu Thiên Mạch, ta thật muốn gặp nàng ấy.” Rốt cuộc là dạng nữ nhân gì, có thể khiến Tần Mộ Phong ghi nhớ?

“Địa lao.”

“Địa...” Hoắc Thiên thiếu chút té từ trên ghế xuống đất, “Ta phục huynh, một nữ tử yếu đuối như vậy, huynh đem nàng nhốt vào địa lao làm gì.”

“Dẫn xà xuất động[2].” Cho dù y hoài nghi người đêm qua xông vào thư phòng không phải Phi Yến, thì y vẫn nghi ngờ Liễu Thiên Mạch.

Y thật cảm thấy nữ nhân kia rất đáng sợ, thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu.

“Huynh vẫn tin rằng nàng cầu kết với Phi Yến?” Hoắc Thiên không dám tin gã bằng hữu này có chí số thông minh thấp đến loại trình độ như vậy, “Còn tính dùng nàng dụ Phi Yến? Huynh chết đi được rồi đấy, về sau đừng nói với người khác là ta quen huynh.”

Lục tung thư phòng thực sự không phải Phi Yến sao? Còn hắc y nhân kia rốt cuộc là ai đây? Vì sao lại cố tình vu oan giá họa cho Liễu Thiên Mạch?

[1] “Vô sự không đáng tam bảo điện”, ý nói không có chuyện sẽ không đăng môn đến thăm, chỉ cần đăng môn, tất là có sự muốn nhờ. Tam bảo điện chỉ ở những chùa miếu quy mô lớn mới có. VD như Thiếu Lâm Tự, Tê Hà Cổ Tự, Phổ Đà Tự v.v. Tam Bảo Điện là trọng địa thanh tịnh của Phật giáo, không thể tùy ý xông loạn.

[2] Dụ rắn ra khỏi hang

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Dũng khí đáng khen

Trong địa lao âm u ẩm ướt, tỏa ra mùi ẩm mốc ngai ngái. Liễu Thiên Mạch hai tay ôm gối, ngồi xỏm trong góc phòng.

Địa lao của Bình Nam vương phủ chưa từng giam giữ bất cứ ai, Liễu Thiên Mạch nàng là người đầu tiên.

Người đầu tiên bị giam vào địa lao ư? Nàng có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?

Lúc bị giam vào địa lao, nàng không phản kháng, cũng không biện giải. Chỉ giống như khi bước chân vào vương phủ, gương mặt không chút cảm xúc đi vào địa lao.

Thiên Mạch có tư cách phản kháng ư?

Nàng không có.

Cho dù có phản kháng thì sao chứ? Có biện giải thì thế nào? Tần Mộ Phong rõ ràng biết sự tình hoàn toàn không liên can tới nàng, mà vẫn giam nàng lại đó thôi. Trong lòng Tần Mộ Phong, Thiên Mạch là nô tài, là tội nhân. Đắc tội với ái thiếp của y, nàng chỉ có thể im lặng chịu phạt.

Y hoài nghi nàng, nàng chỉ có thể chấp nhận oan ức để y điều tra.

Ít ra, y có thăm tra, chứ không định tội nàng mà chưa tra rõ đúng sai.

Hình như trời trở lạnh hơn, Thiên Mạch co ro người, đôi mắt ửng đỏ, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài.

Khóc trong cảm lạnh nên âm thanh biến thành tiếng thút thít khe khẽ, tiếng khóc đứt quãng trong địa lao vọng ra, nghe rất quý dị.

Tiếng khóc đột nhiên dừng lại, Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn song sắt, khóe miệng khẽ nhếch.

“Nàng chính là Liễu Thiên Mạch?” Hoắc Thiên ở phía ngoài song sắt nghi ngờ hỏi Tần Mộ Phong.

“Chính là cô ta.” Nữ nhân kia lại khóc, thật chịu không nổi nàng ta.

“Lão huynh, người thật sự hết thuốc chữa rồi. Một nữ tử yếu đuối như thế sao có thể cấu kết với Phi Yên?” Hoắc Thiên vỗ vỗ vai y, lắc đầu cảm khái.

Con vịt chết Tần Mộ Phong ngang ngạnh phản bác, “Có lẽ nàng đang diễn trò?”

Hoắc Thiên lờm y một cái, “Nàng không thể biết đang có người ở bên ngoài nhìn nàng.” Hắn cẩn thận không nói quá gay gắt.

“Không chừng là nàng ta biết?” Tần Mộ Phong nhìn Thiên Mạch qua những song sắt.

“Huynh bị Thái Hà Thái Y mê hoặc đầu óc rồi.” Nữ tử yếu ớt như vậy mà y có thể nhẫn tâm giam nàng vào địa lao.

Tần Mộ Phong bỗng dung sầm nét mặt, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, “Không được nói Thái Hà.”

Vì có gì ai cũng đều thích ở trước mặt y nói xấu Thái Hà? Thái Hà mỏng manh cao nhã, rốt cuộc đắc tội bọn họ chỗ nào.

“Không nói thì không nói.” Mỗi lần nói đến Thái Hà là y nổi giận, Hoắc Thiên sớm đã quen rồi. “Vậy nói xem Thiên Mạch nên xử lý thế nào, người cứ giam nàng ở đây như vậy, còn có nhân tính không?”

Tần Mộ Phong cười lạnh một tiếng. “Để cho nàng tự sinh tự diệt. Đi, đến Túy Yên Lâu tìm Liễu Thiên.” Tần Mộ Phong nói chưa dứt lời đã bước lên bậc thang đi ra ngoài. Hoắc Thiên bất đắc dĩ, đành phải đuổi theo sau.

Cửa địa lao đóng lại, chỉ còn một mình Thiên Mạch bị bỏ lại trong bóng tối đen ngòm.

Nghe tiếng đóng cửa, Thiên Mạch từ góc tường chậm rãi đứng lên, nhìn song sắt cười lạnh.

* * * * *

Trong viện Dương Liễu – Túy Yên Lâu.

Liễu Thiên chưa thay quần áo, chỉ mặc áo trong, mái tóc đen buông xõa, vẫn chưa chải búi.

Nàng ngồi trên ghế, mắt khép hờ lười nhác. Trên gương mặt xinh đẹp hiện ra một nụ cười hồ hững.

”Tiểu thư.” Hoa Linh thấy nàng lâu không nói lời nào, lên tiếng nhắc nhở.

Liễu Thiên mở mắt ra, khóe miệng khẽ cười, “Lại gì nữa? Trời sắp sao? Với chiều cao của ta thì tuyệt đối không có bị đụng trúng đâu.”

“Tiểu thư, nên thay quần áo đi.” Tâm tình tiểu thư có vẻ không tốt, Hồng Ngọc nom nớp lo sợ.

“Con lợn giống kia đợi bao lâu rồi?” Liễu Thiên tao nhã đứng dậy, lại ngồi trước bàn phấn.

Trên mặt nở nụ cười vu vơ nhưng âm áp, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Nửa canh giờ.” Hoa Linh e dè nói.

Liễu Thiên cúi đầu, tháo vòng ngọc trên tay ra. Nhẹ nhàng di chuyển, vòng ngọc kia bỗng nhiên hiện ra một cái lỗ. Liễu Thiên đồ một viên thuốc từ trong vòng ngọc ra, không thèm quay đầu lại chỉ đưa ra phía sau nói, “Đem viên thuốc này cho con lợn giống kia ăn. Nó vô sắc vô vị nên cho vào rượu hay thức ăn đều được. Nhớ kỹ, đừng để cho Hoắc tướng quân đụng tới.”

“Vâng.” Hoa Linh cầm viên thuốc, vội vàng tìm người giao việc.

Một lát sau, Liễu Thiên trang điểm xong xuôi. Nàng đẩy cửa phòng, nhẹ nhàng nghiêng mình, “Thiên nhi tham kiến Vương gia, tham kiến tướng quân.”

Ánh mắt đông đưa, càng thêm quyến rũ.

Nhìn thấy Liễu Thiên, đám mây u ám trong lòng Tần Mộ Phong bỗng tan biến hết, nữ nhân này, luôn có thể làm cho y thoải mái.

“Đứng lên đi.” Tần Mộ Phong nhoen miệng cười, đảo mắt khắp cơ thể nàng.

“Tạ Vương gia.” Liễu Thiên cũng khẽ cười, bờ môi cong tựa như vầng trăng khuyết.

“Liễu cô nương mời ngồi.” Hoắc Thiên đôi mắt sắc sảo đánh giá Liễu Thiên, ánh mắt bén ngót tựa hồ như nhìn xuyên thấu nàng.

Liễu Thiên vén mớ tóc lòa xòa ra sau tai, trong cái vô ý lại để lộ ra nét quyến rũ.

Nàng dường như không nhìn thấy ánh mắt Hoắc Thiên, lãnh đạm điềm tĩnh ngồi xuống.

Liễu Thiên trời sinh quyến rũ, lúc cau mặt hay lúc tươi cười đều quyến rũ mê người. Động tác vén tóc làm duyên của nàng thật khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Tần Mộ Phong nắm chặt chén rượu, hồn phách để đâu đâu. Đáng chết, y vì sao lại nghĩ đến Liễu Thiên Mịch kia chứ.

Trước một tuyệt đại mỹ nhân như Liễu Thiên, y lại cảm thấy có chút chướng mắt. Nếu là trước kia, chi sợ y đã sớm kèm chế không được nhào đến coi hết y phục của nàng.

Hoắc Thiên thấy Tần Mộ Phong lơ đãng liền đẩy y một cái. Y liền hoàn hồn, ánh mắt lại lưu luyến trên người Liễu Thiên.

“Liễu cô nương, bốn vương cần một mỹ nhân giống như nàng.”

“Sao?” Liễu Thiên mỉm cười, “Ý Vương gia là gì?”

Tần Mộ Phong cười gian, “Ta nói, muốn Liễu cô nương làm thiếp của bốn vương.”

“Vậy thiếp được lợi gì?” Liễu Thiên cười tươi như hoa, nhưng ý cười lại không hiện trong đáy mắt.

“Vinh hoa phú quý, nếu bốn vương có chán chê nàng, cũng sẽ an bài chu toàn cho nửa đời còn lại của nàng.” Đây đã là giới hạn của y.

“Cám ơn Vương gia.” Liễu Thiên khẽ cúi người, cười như hoa nở.

Cánh tay ngọc ngà thon dài cầm lấy bình rượu, nâng lên phía trên đỉnh đầu Tần Mộ Phong, nói rồi nghiêng bình, rượu ngon từ đỉnh đầu y đổ xuống.

Liễu Thiên thu hồi tay ngọc, nhẹ buông tay, bầu rượu rơi trên mặt đất vỡ nát, cười vui vẻ nói, “Vương gia, ngài phát sốt rồi, thiếp giúp ngài hạ nhiệt.”

Liễu Thiên tao nhã quay người lại, ngẩng đầu lên bước ra ngoài.

Tần Mộ Phong mắt long lên đáng sợ. Nữ nhân này..... chẳng những có thể khiến y cười, mà còn có thể làm cho y tức đến hộc máu.

Dám dùng rượu đổ lên người y, nàng là người đầu tiên, dũng khí rất đáng khen.

Liễu Thiên, ta không chiếm được nàng, thì không dùng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cuộc Sống Nơi Địa Lao

Liễu Thiên Mạch vẫn ngồi xõm trong góc tường, giống một pho tượng điêu khắc. Nàng tĩnh lặng đến nỗi người ta tưởng nàng không tồn tại, mờ ảo tựa như đang cõng trên mây. Thậm chí khiến người ta hoài nghi, nàng có hay không nhịp tim, có hay không hơi thở, có hay không còn sống.

Địa lao chưa từng giam ai, nhưng chứa đầy dụng cụ tra tấn. Dù loại kiểu dáng hình cụ, khiến người ta chỉ nhìn mà đã thấy ghê người.

Ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng yếu ớt, không ngừng nhảy múa, trong địa lao ánh sáng lập lờ, lại làm không khí càng thêm quỷ dị.

Đã là nửa đêm, một mình ở nơi quỷ dị tăm tối như thế này, mà Liễu Thiên Mạch tựa hồ không có một chút sợ hãi.

Hoặc có thể nói, nàng đã quen đăm đăm, cho dù là sợ hãi, cũng sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân vang vọng trong địa đạo dẫn vào địa lao, nàng biết có người đến.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi thấy thế nào?” Tiếng cười châm chọc vang lên, là Thái Y.

Liễu Thiên Mạch hai tay ôm gối, vẫn không có phản ứng gì.

Nàng với Bình Nam Vương có thể nói là cừu nhân, nàng hà tất phải bận tâm việc Thái Y hạ nhục nàng.

“Liễu Thiên Mạch, sao ngươi không nói lời nào?” Thanh âm Thái Y lạnh lẽo, có thể tưởng tượng khuôn mặt quyền rũ kia giờ phút này đã nhăn nhó vì bức bối.

Liễu Thiên Mạch nhắm mắt lại, như thể không nghe thấy ả nói gì.

“Liễu Thiên Mạch..... ngươi đừng không biết tốt xấu.” Thái Y nóng nảy nói.

Liễu Thiên Mạch và Tần Mộ Phong tuy là cừu nhân, nhưng nàng lại là nữ nhân có danh phận chính thức duy nhất bên người y. ả vốn định đến đây hạ nhục nàng, phát tiết bất mãn trong lòng, ai ngờ nàng cư nhiên không quan tâm đến. Đến vương phủ lâu như vậy, không một ai dám đối xử với ả như vậy.

“Cô nương ngươi nửa đêm đến nơi này chỉ để nhục mạ ta sao?” Giọng nói Thiên Mạch nghẹn ngào, nhưng trong con ngươi lại không một giọt lệ quang. Thậm chí, trên khuôn mặt thanh tú không có một tia biểu tình.

Nàng sớm đã quen lạnh nhạt.

Nghe được tiếng khóc của Thiên Mạch, tâm tình Thái Y rốt cuộc cũng tốt hơn nhiều, “Ta nói cho ngươi biết, người Vương gia sủng nhất là ta, ngươi có được một cái danh phận thì sao chứ? Không chiếm được sự sủng ái của Vương gia, ngay cả hạ đường thê cũng không bằng.” Thái Y cười phá lên, “À, ta đã quên, ngươi là thiếp, không phải thê, cùng lắm cũng chỉ là hạ đường thiếp.” Trong giọng nói đầy sự châm chọc và khiêu khích.

Thiên Mạch chẳng còn hứng thú nói chuyện nữa, cùng nói chuyện với loại đàn bà như Thái Y, thật là lãng phí tinh lực của nàng.

Thái Y dương dương đắc ý, “Liễu Thiên Mạch, bị ta nói trúng rồi phải không? Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng tranh đoạt Vương gia với ta, y là của ta.” Nói đến cuối cùng, đã lộ ra ý định uy hiếp.

Liễu Thiên Mạch chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm thê tử chân chính của Tần Mộ Phong, đúng hơn là chưa từng nghĩ tới làm thê tử của bất cứ nam nhân nào. Đối với nam nhân, nàng sớm đã hết hy vọng.

“Liễu Thiên Mạch, sao lại im nữa rồi?” Thái Y đã mất đi kiên nhẫn, có chút nóng nảy.

Thiên Mạch mở mắt ra, tà nghệ liếc ả một cái, rồi lại nhắm mắt lại.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi..... ngươi..... ngươi chờ xem, xem ta thu thập ngươi như thế nào.” Thái Y bị Thiên Mạch làm cho tức giận đến đầy một bụng hỏa khí, nhưng hết lần này đến lần khác bị cánh cửa sắt ngăn lại, đến cả góc áo của Liễu Thiên Mạch cũng không chạm đến được.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi bị cầm rồi ả, nói chuyện đi chứ. Ngươi..... ta nói cho ngươi biết, ta là... Vương gia...” Thái Y còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang.

“Thái Y cô nương, mời cô ra ngoài, nơi này là địa lao, chỉ sợ vậy bản quý thể của cô. Cô nương mà có điều gì không hay, Phi Dương đảm đương không nổi.” Phi Dương luôn luôn không thích ả, nên khi nói chuyện tự nhiên cũng rất khó nghe.

“Ngươi.....” Thái Y tức giận đến mặt mày đỏ bừng, dậm chân một cái, rồi tức tối bỏ đi.

Phi Dương là tâm phúc của Tần Mộ Phong, ả không thể đắc tội.

Phi Dương mở cửa lao ra, điều đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh Liễu Thiên Mạch đang ngồi co ro trong góc tường.

Lòng hần bắt giác nhói lên, “Liễu cô nương, nàng chịu khổ rồi.” Tần Mộ Phong chưa bao giờ thừa nhận Thiên Mạch, kêu một tiếng phu nhân có vẻ không thích hợp.

Thiên Mạch mỉm cười, “Không có gì.” Nụ cười kia mơ hồ tựa như không thật.

Ở vương phủ, còn xem nàng là người, e rằng chỉ có Phi Dương.

Phi Dương đến gần Liễu Thiên Mạch, đưa chiếc áo choàng trên tay cho nàng, “Cô nương, đây là áo choàng của ta. Nếu nàng không chê, thì nhận lấy đi.” Nàng một nữ tử yếu đuối, sao có thể chịu được hàn khí nơi địa lao.

Thiên Mạch hồ hững nhận chiếc áo choàng, cười nhẹ, “Đa tạ.”

Thiên Mạch sắc mặt vốn dĩ nhợt nhạt, hiện giờ lại càng không có chút huyết sắc. Mái tóc hơi lù xù, bờ môi khô nứt, trông vô cùng tiều tụy.

Vương gia hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được cho Liễu Thiên Mạch ăn uống, vi phạm sẽ xử theo quân pháp, hần cũng không làm gì được. Nhìn Liễu Thiên Mạch tiều tụy thế này, Phi Dương trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Đối xử như vậy với một nữ tử nhu nhược, quả thực là cực kỳ tàn ác.

“Liễu cô nương, ta tin nàng trong sạch, ta sẽ nói với Vương gia, bảo y thả nàng ra.” Thực tế hần cũng không dám chắc.

Thiên Mạch lắc đầu, “Vô dụng, hảo ý của ngươi ta nhận. Ngươi về sau đừng đến thăm ta nữa, để tránh bị y xử phạt.”

Đúng là một nữ tử thiện lương, lúc này còn suy nghĩ cho người khác.

Nàng càng là nói như vậy, trong lòng Phi Dương càng thấy có lỗi.

“Thiên Mạch cô nương, nàng muốn ăn cái gì, ta sẽ mang đến.” Vương gia muốn phạt gì thì cứ phạt, chỉ cần có thể giúp đỡ Thiên Mạch cô nương, hần cam tâm tình nguyện.

“Ta không muốn ăn, ngươi đi đi, để tránh ta làm ngươi liên lụy.” Trong lúc này, cũng chỉ có hần nhớ tới nàng.

“Thiên Mạch cô nương yên tâm, ta theo Vương gia nhiều năm, y sẽ không phạt ta.” Trong lòng hần cũng không nắm chắc, Tần Mộ Phong hi nộ vô thường, ngay cả Phi Dương hần cũng đoán không ra tâm tư của y.

Trước cửa truyền đến một tiếng cười lạnh, “Vậy sao?”

Là Tần Mộ Phong.

“Vương gia?” Phi Dương vội quay đầu lại.

Thiên Mạch khẽ ngẩng đầu lên, lại lập tức gục đầu xuống, tựa như chẳng hề nhìn thấy y.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lại nổi phong ba

Hộ vệ trung thành nhất của y lại có thể phản bội y, chỉ vì một tiện nữ.

Phi Dương từ khi tám tuổi đã đi theo bên người y, tình cảm của bọn họ giống như huynh đệ vậy. Đây là lần đầu tiên dám cãi mệnh lệnh của y, nếu vì người khác thì cũng cho qua, nhưng lại là vì nàng ta. Vì con gái của kẻ thù y.

Tần Mộ Phong neho neho mắt, liếc nhìn chiếc áo choàng trong tay Thiên Mạch, bình tĩnh hỏi, “Hai người các ngươi đang làm gì vậy?”

Đó là sự tĩnh lặng trước cơn giông tố của Tần Mộ Phong.

Giọng y tuy bình tĩnh, nhưng lửa giận trong ánh mắt sớm đã tiết lộ cảm xúc của y.

Phi Dương liếc nhìn Liễu Thiên Mạch, quì một gối xuống, hiên ngang lẫm liệt nói, “Thuộc hạ cái lệnh Vương gia, xin Vương gia xử phạt. Liễu cô nương là vô tội, xin Vương gia tha cho nàng.”

Liễu Thiên Mạch không khóc, mà bình tĩnh khác thường. Nàng khẽ ngẩng đầu liếc nhìn Tần Mộ Phong, “Xin Vương gia trách phạt.” Y muốn nàng quỳ xuống? Trừ phi mặt trời mọc ở hướng Bắc.

Tần Mộ Phong cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Giỏi cho một đôi tình chàng ý thiếp.” Ta thật đúng là đã xem thường Liễu Thiên Mạch.

“Vương gia ngài hiểu lầm rồi, Liễu cô nương ăn mặc phong phanh, chịu không nổi hàn khí ở địa lao, thuộc hạ sợ nàng nhiễm phong hàn.” Phi Dương vội vàng giải thích quan hệ của mình và Liễu Thiên Mạch. Liễu Thiên Mạch là nữ nhân của Vương gia, hẳn có đến mười lá gan, cũng không dám thềm muốn. Hẳn giúp nàng, vì cảm thấy nàng đáng thương, cảm thấy nàng không giống những người thường.

“Nàng là tiểu thiếp của bốn vương, không quan hệ gì tới ngươi.” Tần Mộ Phong lạnh lùng nói xong, nắm lấy cổ Thiên Mạch, nhếch miệng cười, “Ta thực nhìn không ra, cô thật có năng lực tán tỉnh đàn ông.”

“Vương gia, nàng nếu là thiếp của ngài, thì cũng là chủ tử của Phi Dương, Phi Dương nghĩ cho chủ tử thì có gì sai.” Đôi mắt Phi Dương nhìn chằm chằm vào tay Tần Mộ Phong, sợ y bóp nát Thiên Mạch mỏng manh yếu đuối.

Ánh mắt Tần Mộ Phong vẫn ở trên người Thiên Mạch không rời, ” Nàng không phải chủ tử, nàng là nô tài của ta.”

Đôi mắt linh động của Thiên Mạch, trong chớp lát đã tràn đầy nước mắt. Nàng cắn môi dưới, cố gắng kềm chế giọt nước mắt đang chực rơi xuống.

“Vương gia, là lỗi của thuộc hạ, không liên quan đến Thiên Mạch cô nương.” Phi Dương cực lực bảo vệ, nếu không phải hẳn tự mình đa tình, Liễu cô nương có lẽ sẽ không bị phiền phức như vậy.

“Là lỗi của thiếp.” Liễu Thiên Mạch nhìn thẳng Tần Mộ Phong, run rẩy, ” Vương gia, thiếp sai rồi. Ngài tha cho Phi Dương đại ca đi, thiếp tùy ngài xử trí.” Nàng chớp mắt, một giọt lệ từ trong khóe mắt chảy dài, rơi ngay trên tay Tần Mộ Phong, giọt nước mắt nóng bỏng vạch một đường cong trên tay y.

Giọt lệ kia quen thuộc lắm, cảnh tượng đêm hôm đó tất cả hiện lên trước mắt y.

Đêm hôm đó.....

Khi biết y phải cưới Liễu Thiên Mạch làm phi, Thái Hà ngồi trong lòng y khóc cả đêm. Đêm hôm đó, Thái Hà đã nhỏ không biết bao nhiêu giọt nước mắt, giống như bây giờ, từng giọt từng giọt chảy dài theo tay y.

Đó là lần cuối cùng y còn được nhìn thấy nước mắt Thái Hà. Thái Hà ở trong lòng y khóc cả đêm, sáng sớm hôm sau, Hoàng Thượng triệu y tiến cung, khi trở về, thì nghe được tin Thái Hà đã tự vẫn.

Dường như lại trở về đêm hôm đó, cái đêm mà Thái Hà đã rời bỏ y.

Không có Liễu tướng, y sẽ không phải cô đơn một mình.

Không có Liễu Thiên Mạch, Thái Hà sẽ không rời bỏ y.

Vô số oán hận trong nháy mắt bùng nổ.

“Cút đi.” Tần mộ phong găm lên đẩy Liễu Thiên Mạch ra.

Đem tất cả mọi bất mãn, toàn bộ trút vào cú đẩy đầy uy lực này.

Y là người luyện võ, Thiên Mạch chỉ là một nữ tử yếu ớt, sao chịu nổi sự thô bạo của y.

Thoát khỏi sự kềm kẹp, Thiên Mạch giống như một con bướm gãy cánh bị ném ra xa.

“Liễu cô nương.” Phi Dương cả kinh, đứng bật dậy, phi thân đến bên người Thiên Mạch.

Đầu ngón tay trượt qua y phục nàng, lại làm cho nàng đâm sầm vào tường rất mạnh.

Cái trán mịn màng đập vào bức tường vững chắc, máu chảy ròng ròng theo hai bên má.

Dòng máu đỏ tươi chảy qua làn da trắng như tuyết của nàng, càng làm tăng thêm nét quyến rũ trên gương mặt thanh tú.

“Liễu cô nương.” Phi Dương vội nâng dậy nàng, xót xa ân hận vì bản thân chạm một bước.

Thiên Mạch nặn ra một nụ cười như máu, khẽ lắc đầu, “Phi Dương đại ca, ta không sao.”

” Hừ, hai vị thật đúng là trời sinh một cặp.” Trong con ngươi Tần Mộ Phong không có một tia ấm áp, chỉ có sự căm ghét.

Phi Dương đứng phía trước Thiên Mạch, đem nạng che ở sau lưng, “Vương gia, ngài thật quá đáng. Thiên Mạch cô nương chỉ là một nữ tử yếu ớt, sao ngài lại đối xử nạng như vậy?”

Giữa bọn họ đã từng có lúc tranh nhau, lúc cãi nhau, nhưng chưa từng trở mặt. Lúc này đây, Phi Dương không thể nhịn y được nữa.

“Ngươi thật sự muốn bảo vệ nạng ta?” Tần Mộ Phong cười lạnh, “Vậy đem nạng tặng cho ngươi thì thế nào?”

“Nếu ngài thật sự không cần nạng, xin thả nạng ra, đừng làm hại nạng.” Phi Dương hùng hùng hổ hổ chỉ trích, giải tỏa những bất mãn trong lòng. “Nạng chỉ là một nữ tử yếu đuối, ngài không nên đem hết tội lỗi đổ lên đầu nạng, đối với nạng mà nói thật không công bằng.”

Tần Mộ Phong nổi xung thiên, “Ngươi phản rồi.” Y chưa từng nghĩ đến, hộ vệ trung thành của mình, người huynh đệ tốt của mình, sẽ vì một tiện nữ tuyệt giao với y.

“Phải, ta phản đó.” Phi Dương trái lại trở nên bình tĩnh, “Từ khi gặp hai con hồ ly tinh kia, Phi Dương đã muốn phản, hai ả đàn bà kia đã làm cho ngài mê muội mất hết lý trí rồi.”

”Ngươi. ....” Tần Mộ Phong trừng mắt nhìn Phi Dương, gân xanh hằn trên trán, ánh mắt tràn đầy lửa giận, ”Ngươi có thể nói ta, nhưng không được nói Thái Hà. Thái Hà của ta là người tốt nhất, nạng không phải hồ ly tinh.”

Phi Dương lời nói thâm thúy, “Vương gia, là hoa sen hay hồ ly tinh mọi người đều nhìn thấy rõ.”

“Ngươi không được quyền nói nạng.” Tần Mộ Phong trong con tức giận tung một chưởng đập nát lão hồ đẳng[1], mảnh vỡ bắn vào người Thiên Mạch, nện thẳng vào chân nạng.

Thiên Mạch mặt biến sắc, nhưng lại không lên tiếng.

Nạng lại bị thương thêm một chỗ.

Tần Mộ Phong như một con dã thú điên cuồng, quay ra ngoài gọi lớn, “Người đâu, đem hai tên gian phu dâm phụ này ra ngoài, mỗi tên đánh năm mươi đại bản.”

Năm mươi đại bản? Phi Dương sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn tập võ từ nhỏ, năm mươi đại bản này có thể chịu được, nhưng Liễu Thiên Mạch chỉ là một cô gái yếu đuối, đánh nạng năm mươi đại bản chẳng khác nào muốn lấy mạng của nạng.

Phi Dương vội quỳ xuống, “Vương gia, ta nguyện chịu phạt thay Liễu cô nương.”

Tần Mộ Phong lạnh lùng nói, “Lo cho thân ngươi trước đi.”

“Phi Dương đại ca, ta có thể chịu được.” Thiên Mạch bỗng thay đổi vẻ yếu đuối ngày thường, bình tĩnh mà kiên định mỉm cười với Phi Dương.

Tần Mộ Phong, ngươi thật là độc ác. Năm mươi gây chứ gì? Ta lĩnh. Một ngày nào đó, ta sẽ bắt ngươi phải trả giá, đắc tội với Liễu Thiên Mạch ta, ngươi sẽ không được sống yên ổn.

Tần Mộ Phong quay đầu lại, cười lạnh, “Liễu Thiên Mạch, thật có khí phách.”

“Tạ Vương gia khen ngợi.” Thiên Mạch vẫn vững vàng không hề sợ hãi.

Lúc này hành động theo cảm tính không phải lựa chọn tốt nhất, Phi Dương vội nói, ”Liễu cô nương, hiện tại không phải lúc tỏ ra mạnh mẽ.”

Thiên Mạch lại cười nhạt, “Yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu.”

[1] ghế hùm – một công cụ tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, đầu gối bị trói chặt với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ôm đau trên giường

Trăng, tỏa ra ánh sáng mờ ảo, dưới ánh trăng, bóng cây xao động.

Nguyên bản hậu viện vốn tĩnh lặng, hiện giờ lại náo nhiệt phi thường, mười mấy tên hộ vệ, cầm đuốc trong tay khiến khoảng sân vắng vẻ sáng rực như ban ngày.

Ở trung tâm đám thị vệ vây quanh, Tần Mộ Phong tựa vào ghế thái sư, tay cầm một ly trà thơm, nhàn nhã như đang xem kịch. Với y mà nói, quả thật là xem kịch.

Phi Dương và Liễu Thiên Mạch bị trói trên một cái ghế dài, bên người có hai gã thị vệ cầm sẵn gậy.

Phi Dương cố gắng quay đầu nhìn Liễu Thiên Mạch, an ủi nói, “Liễu cô nương, chỉ cần nhìn một chút sẽ qua nhanh thôi, nàng cố gắng chịu đựng.” Y không cầu xin nữa, dựa vào tính nết của Vương gia, y còn cầu xin cho Liễu Thiên Mạch thì chỉ làm sự việc thêm tồi tệ.

“Phi Dương đại ca, đại ân đại đức của huynh, ta đời này kiếp này nhất định sẽ không quên.” Liễu Thiên Mạch nở nụ cười, nàng chưa từng có nụ cười động lòng người đến như vậy.

“Đánh.” Tần Mộ Phong ra lệnh một tiếng, bản tử như mưa giáng xuống người Liễu Thiên Mạch.

Nàng cắn môi, không khóc, cũng không kêu. Khuôn mặt đăm đăm, căn bản nhìn không ra nàng đang thụ hình.

Liễu Thiên Mạch phảng phất nhớ lại mùa đông năm đó, trở lại cái rét lạnh buốt của mùa đông mười bốn năm trước.

Mùa đông nàng năm tuổi, phụ thân từ một tú tài, trở thành tân khoa Trạng Nguyên. Nàng và mẫu thân ở quê, nghĩ rằng mình nhất định sẽ được sống sung túc trong căn nhà lớn.

Nhưng mà, bọn họ chỉ có thể ở tại hoang viên đột nát.

Cha đã muốn từ mẹ nàng, cưới con gái đương triều đại học sĩ.

Tiếp theo, cha liên tục đưa về một đám thị thiếp, hai tỷ tỷ cùng ba muội muội.

Đừng hoài nghi, đây đều là tỷ muội của nàng.

Lúc cha vẫn còn là tú tài, đã thích lui tới thanh lâu, quyến rũ đàn bà quyền quý. Thậm chí, đã có con cùng rất nhiều nữ nhân.

Ông ta cưới rất nhiều đàn bà chỉ mới gặp một hai lần, nhưng lại từ bỏ người nương tử đã đồng cam cộng khổ với mình.

Đây là chủ ý của con gái đại học sĩ. Bà ta có thể cho phép Liễu Sóc có vô số đàn bà, nhưng không chịu đựng được nguyên phối của ông ta. Chỉ cần nguyên phối của ông ta không tồn tại, bà ta mới có thể cảm thấy mình là thê tử chân chính của ông ta.

Liễu Sóc kết hôn với thê tử tám năm, chỉ có một đứa con gái nhỏ là nàng.

Nàng đã tưởng rằng, nàng là viên dạ minh châu của cha...

Nhưng mà...

Nàng đã nhầm, nàng không phải. Ở trong mắt cha, nàng chẳng gì cả. Ông ta đã có rất nhiều nữ nhi, cũng không kém Liễu Thiên Mạch bao nhiêu.

Vào cái mùa đông lạnh buốt kia, mấy muội đàn bà của cha cùng đám tỷ muội đều liên tục sỉ nhục nàng, đánh chửi nàng, ở trong mắt bọn họ, mẹ con nàng chẳng bằng một con chó.

Mùa đông trôi qua, Liễu Thiên Mạch mình đầy thương tích, đối với đau đớn sớm đã không còn cảm giác.

Vào cái mùa đông kia, Liễu Thiên Mạch nàng đã trưởng thành.

Mùa đông năm ấy, là mùa đông đau khổ nhất trong cả cuộc đời Liễu Thiên Mạch.

Đau đớn trên người, khiến nàng cảm thấy nàng như đang trở lại cái mùa đông tràn ngập khuất nhục cùng đau đớn kia.

Mùa đông năm ấy có mẹ chửi che u ám cho nàng, còn hiện tại?

Hiện tại là mùa đông sao? Hình như..... so với mùa đông kia còn giá buốt hơn.....

Liễu Thiên Mạch cắn răng chịu đựng năm mươi gậy, không la một tiếng, không rơi một giọt nước mắt.

Sư phụ từng nói, chỉ có kẻ yếu mới phải rơi nước mắt. Phi Yến thường xuyên nhắc nhở nàng, thế giới này sẽ không cảm thông cho kẻ yếu.

Nàng không khóc, cũng không kêu, ngay cả thị vệ hành hình cũng bị nghị lực của nàng thuyết phục. Liễu Thiên Mạch, có nghị lực cứng cỏi như dương liễu.

Nhưng mà, nàng vẫn bị bệnh.

Đánh xong gây cuối cùng một lúc, nàng ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn Tần Mộ Phong cười lạnh một tiếng, rồi ngất đi.

* * * * *

“Mẹ, mẹ, mẹ ở đâu, đừng bỏ con, mẹ, đừng bỏ con lại.” Liễu Thiên Mạch nằm sấp trên giường miệng liên tục nói mớ, toàn thân nóng như lửa đầm đìa mồ hôi.

Hương nhi ngồi bên giường, lấy khăn mặt lạnh lau mặt cho nàng, lòng nóng như lửa đốt, thập phần lo lắng.

Người nàng nóng như vậy, e rằng không chịu đựng được. Vương gia cố tình hạ lệnh không cho phép tìm đại phu, ngay cả kim sang được[1] bình thường, cũng không cho nàng, y chủ tâm muốn nàng phải chết a.

Vết thương trên trán cũng không có gì là nghiêm trọng, Hương nhi đã rửa sạch và băng lại cho nàng.

Nhưng còn..... vết thương ở đòn thượng[2]...

“Lão thiên gia, nếu ông thật sự có mắt, xin các người cứu cô nương đi. Nàng là người tốt, người tốt không nên đoán mệnh. Hương nhi quỳ xuống cầu xin người, người mau cứu cô nương đi.” Nàng khê lăm bầm trong miệng, hi vọng trời phù hộ.

Liễu Thiên Mạch khó nhọc mở to mắt, yếu ớt nhìn Hương nhi mỉm cười, “Ta không sao, người không cần sốt ruột.”

“Cô nương, nàng bị như vậy, còn nói không sao.” Nước mắt Hương nhi rơi lên tay Liễu Thiên Mạch.

“Nha đầu ngốc, người khóc làm cái gì. Vương gia hy vọng ta chết, kỳ thực ta chết cũng tốt, không cần tiếp tục chịu tra tấn của y nữa.”

Hương nhi khóc càng dữ hơn, “Cô nương, à không, tiểu thư, nàng nói ngốc ghê cái gì vậy? Nếu nàng có mệnh hệ gì, Hương nhi chẳng lẽ phải trở về hầu hạ mấy vị cô nương khác sao? Hương nhi chỉ nguyện hầu hạ tiểu thư, không muốn hầu hạ ai khác.” Hương nhi đã từng hầu hạ nhiều chủ tử như vậy, chỉ có Liễu Thiên Mạch xem cô ta như con người.

“Ta sẽ không chết đâu.” Nhiệm vụ của nàng còn chưa hoàn thành, tuyệt đối không thể chết được.

Tần Mộ Phong, một ngày nào đó ta sẽ tìm được chứng cứ người thông đồng với địch bán nước, đến lúc đó bảo Hoàng Thượng bắt người thiên đao vạn quả[3], báo thù rửa hận ngày hôm nay.

“Tiểu thư, nàng phải tiếp tục kiên trì.” Nữ tử bình thường sao có thể chịu được năm mươi bản, nàng có thể cầm cự đến bây giờ, đã là kỳ tích rồi.

“Khụ.....” Liễu Thiên Mạch ho khan một tiếng, lấy trong người ra một bình sứ nhỏ đưa cho Hương nhi, “Vương gia không cho ta trị thương, nhưng sẽ không để ý tới Phi Dương đại ca. Phiên người thay ta chiếu cố cho huynh ấy, được không?” Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có một người nào che chở cho nàng như vậy.

“Tiểu thư..... đây là?” Hầu hạ Liễu Thiên Mạch lâu như vậy, còn không biết nàng có thói quen cất thuốc trong người.

“Đây là thuốc giảm đau, người đưa cho Phi Dương đại ca đi.”

“Nếu là thuốc giảm đau, sao tiểu thư không dùng?”

“Ta ở đây vẫn còn, đừng lo cho ta, đi chiếu cố cho Phi Dương đại ca trước đi.” Thiên Mạch nói xong, lại lấy từ trong người ra một bình sứ nhỏ, đổ ra mấy viên thuốc, nhét vào miệng. “Người xem, ta không phải đã dùng rồi sao? Người không đi, ta sẽ tự đi vậy.” Thiên Mạch nói xong làm bộ muốn xuống giường.

Hương nhi vội giữ Thiên Mạch lại, “Tiểu thư, người đừng cử động, tôi đi một chút rồi về.”

Hương nhi vừa chạy đi, Yên Chi, một trong bốn vị thị thiếp mang theo nha hoàn hầu cận bước vào phòng.

Trên khuôn mặt diễm lệ vô song kia, thoáng chút lo lắng.

[1] Thuốc trị thương

[2] Mông

[3] Hình phạt băm thành trăm mảnh

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Không cóc u lan[1]

Yên Chi bản thân diễm lệ vô song, sau khi chải chuốt kỹ lưỡng, lại càng xinh đẹp mỹ miều.

Hai nha hoàn đỡ ả chậm rãi đi đến trước giường Thiên Mạch.

Khắp người đau đớn khiến Thiên Mạch không còn sức ứng phó ả, chỉ biết nhắm mắt lại không nói gì.

“Phu nhân, nàng không sao chứ?” Trong giọng nói Yên Chi hàm chứa chút lo lắng.

Thiên Mạch hơi thở yếu ớt, thều thào nói, “Ta không sao.” Có thể nàng kém cỏi trong cuộc tranh giành giữa các nữ nhân, nhưng nàng không phải ngu ngốc. Yên Chi toàn thân lộng lẫy, rõ ràng mắt công chúa chuốt kỹ càng, ả hôm nay đại giá quang lâm tám phần là muốn thị uy.

“Hay là ta mời đại phu đến xem cho nàng nhé?” Yên Chi cầm lấy cái khăn trong chậu lên, vắt nước rồi giúp lau mồ hôi trên trán nàng.

“Yên Chi phu nhân xin dừng tay, Thiên Mạch không dám nhận.” Thiên Mạch nàng là thân phận gì chứ? Một nữ nô, một tì thiếp bị ruồng bỏ, sao dám làm phiền Yên Chi cô nương đang được sủng ái.

“Đến lúc này rồi, ngươi còn khách khí với ta. Chúng ta là người một nhà, ngươi khách khí cái gì.”

Thiên Mạch trong lòng cười lạnh, từ nhỏ đến lớn, không ai xem nàng là người một nhà.

Nàng sống như một con chó, nếu không phải số phận run rui cho nàng gặp được sư phụ, nàng đã không sống nổi đến hôm nay.

“Yên Chi cô nương, hảo ý của ngươi ta xin nhận.” Chút thương tích này chưa đủ sức lấy mạng của nàng.

“Không được, ngươi sốt rồi, ta phải đi mời đại phu.” Yên Chi đứng lên, ra lệnh cho nha hoàn, “Mau đi mời đại phu.”

Thiên Mạch vội nói, “Không cần, để tránh liên lụy ngươi.”

Từ khi bước chân vào vương phủ nàng đã biết, các nữ nhân ở đây không một ai đơn giản.

Yên Chi cả người ăn mặc sang trọng, lại tỏ ra tốt bụng với nàng, cơ hồ có ý đe dọa lẫn lộn kéo.

Liều Thiên Mạch nàng chỉ là nô tài, đáng cho ả lôi kéo sao?

Lúc mới vào vương phủ, Yên Chi rất khinh rẻ nàng.

Bây giờ đột nhiên lôi kéo nàng, rốt cuộc có mục đích gì?

Chuyện tới nước này, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, tương kế tựu kế. Nàng nhất định phải lấy được thứ nàng muốn, không ai có thể ngăn cản.

Yên Chi thờ dài, “Thôi được, nếu đã như vậy, ta giúp ngươi đắp thuốc.”

Thiên Mạch lắc đầu, “Cảm ơn hảo ý của cô nương, ta muốn ngủ một lát, xin cô nương ra ngoài trước.” Giọng Thiên Mạch yếu đến nỗi không nghe rõ. Môi nàng trắng bệch, xuất hiện vài vết nứt lở mồm, cộng thêm mái tóc rối bời, trông tiêu tụy như hồn ma.

” Cái này.....” Yên Chi có chút do dự.

“Ta biết cô nương có ý tốt, nhưng mà Vương gia đã có lệnh, không cho phép bất cứ người nào được giúp ta, ngươi đi đi.” Trong số những người nàng đã gặp, y là một gã đàn ông vô cùng tàn nhẫn.

Yên Chi bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, “Thôi được.”

Thiên Mạch nhắm mắt lại, nước từ trong khóe mắt chảy ra.

Nàng là thiếp duy nhất của Bình Nam Vương, nhưng mà ở vương phủ nàng chẳng là gì cả.

Nàng thân là con gái Tể tướng, nhưng lại chẳng sánh nổi một thị thiếp xuất thân chốn thanh lâu.

Nàng vốn là chủ, song địa vị chẳng bằng đứa nô tài.

Ở tướng phủ, nàng đã thấy hết sự tráo trở của lòng người, ném đủ hết ngọt bùi cay đắng. Nàng đã từng nghĩ tướng phủ là địa ngục của nàng.

Cho đến bây giờ nàng mới biết, vương phủ mới thực sự là địa ngục chốn trần gian.

* * * * *

“Tần Mộ Phong, ta nguyện rửa tội tông mui tám đời nhà ngươi ở dưới lòng đất cũng không được bình yên, tất cả bọn đàn bà của ngươi đều là hồ ly tinh hóa thân, hút khô máu của ngươi, rồi đưa ngươi đến cái gì..... đúng rồi, đưa đến viện bảo tàng cho người ta ngắm nghía.... Tần Mộ Phong, ngươi chết đi cho ta. Sinh con trai sẽ là đồ cầu hùng không có lỗi gì, bốn cô nương sớm muộn cũng sẽ đem con lợn giống nhà ngươi băm thành thịt vụn làm nhân bánh bao để ăn, đồ phân chó.....”

Liễu Thiên ở trong viện Dương Liễu chửi ầm lên, sự tao nhã rụt rè cần có của một hoa khôi, sớm đã bị nàng đem vứt xuống cống.

Lúc nàng nổi trận lôi đình, Hồng Ngọc Hoa Linh không dám đến gần nàng, trước đó đã trốn phía sau cửa lánh nạn rồi.

“Tiểu thư, người nắng đủ chưa?” Hoa Linh cuối cùng nhịn không được lên tiếng, còn tiếp tục chửi mắng như vậy thì toàn bộ Túy Yên Lâu sẽ nghe thấy hết.

“Chưa đủ.” Liễu Thiên hét to, “Tên cận bã đó, dám đánh Thiên Mạch, còn bỏ mặc nàng trong phòng chờ chết. Mụ nội nó tên khôn kiếp, còn gọi là đàn ông ư, đúng là..... cái đồ..... điên khùng biến thái, cô nương ta hiện tại đang kích động đến mức muốn xẻ thịt đồ khôn đó.”

Liễu Thiên xinh đẹp tuyệt thế vô song là thế. Giờ phút này, nét phong hoa tao nhã mất hết, gào thét hết một bà điên.

“Hoa Linh, hôm nay cô nương ta không gặp khách, bảo con lợn giống kia cút đi.” Liễu Thiên từ trong vòng tay lấy ra một viên thuốc, “Đem cái này cho y ăn.”

” Tiểu thư, đây là.....” Tiểu thư không phải muốn đầu độc Bình Nam Vương chứ?

Liễu Thiên nhìn nàng khinh khinh, “Không chết được đâu.” Sẽ chỉ khiến y toàn thân ngứa ngáy vô cùng.

Y ngược đãi Thiên Mạch, thứ thuốc này xem như một sự trừng phạt nho nhỏ dành cho y.

Một lát sau.....

“Tiểu thư, đã làm theo lời tỷ, đem thuốc bỏ vào rượu của y.” Hoa Linh đứng ở cửa, không dám vào trong.

Tiểu thư trong con thịnh nộ, lúc nào cũng có thể giết người, tránh xa một chút là lựa chọn tốt nhất.

“Con lợn giống kia nói gì?” Liễu Thiên có chút không kiên nhẫn, nàng hiện tại không muốn nghe chuyện liên quan đến con lợn giống kia.

” Y nói.....” Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Thiên Mạch, đối diện ánh mắt phẫn nộ của nàng, Hoa Linh vội cúi đầu, ” Y nói y nhất định phải gặp tiểu thư.”

Liễu Thiên trút cả chén trà vào trong miệng, cầm cái chén đi tới đi lui, “Mụ nội tên cầu hùng đó, y thật sự không có chuyện gì khác để làm.” Cái chén trong tay nát vụn, Thiên Mạch tức giận ném các mảnh vỡ xuống đất, điên tiết nói, ” Trong nhà nuôi một bầy hồ ly tinh, còn muốn đến trêu chọc ta. Nếu không phải vì mười vạn lượng vàng, ta ăn no cũng chẳng rồi hơi mà đi dụ dỗ y. Mẹ nó, tiền thật khó kiếm. Làm xong vụ này, Phi Yên ta thu sơn[2], kẻ mời ta trộm ‘chân tình’ của y cũng thật biến thái, ‘chân tình’ thì có cái gì tốt mà trộm? Thật là bá láp.”

Không sai, Liễu Thiên chính là Phi Yên, là thiên hạ đệ nhất thần trộm trong truyền thuyết.

Nàng có võ công xuất thần nhập hóa, có bản lĩnh ăn trộm thiên hạ vô song.

Nàng mười bốn tuổi xuất đạo, chưa bao giờ thất thủ. Lần này, cũng sẽ không ngoại lệ, nàng cảm chắc khiến cho con lợn giống kia phải yêu nàng.

“Tiểu thư, gặp hay không gặp?” Hoa Linh cúi đầu hỏi.

Liễu Thiên lạnh lùng nói, “Không gặp, với đàn ông không nên đối xử tốt quá, chỉ tổ khiến bọn chúng xem thường.” Đàn ông rất hèn hạ, không đoạt được, mới là tốt nhất.

” Y nói gặp là gặp sao, bộ ta là gái gọi hả?..... Ặc, ta hiện tại không phải kẻ trộm, là kỹ nữ mà. Cho dù là kỹ nữ, cũng không phải nói gặp là gặp, làm kỹ nữ cũng phải có tôn nghiêm. Cho đến bây giờ, cũng có từng cho ta tiểu phí[3] đâu, đường đường một vị Vương gia, mà chẳng khác nào một kẻ bán tiền.”

* * * * *

Thiên Mạch bị thương rất nặng, tu dưỡng hơn nửa tháng mới hoàn toàn bình phục. Nửa tháng bình phục đã là kỳ tích, đối với người bình thường mà nói, chỉ sợ cần vài tháng thậm chí cả nửa năm.

Vết thương trên trán tuy đã khỏi, nhưng vẫn để lại vết sẹo mờ, có sẹo thì sao? Nàng không bận tâm. Cũng chẳng ai quan tâm đến dung mạo của nàng, chính nàng cũng không để ý.

Ngồi bên cửa sổ nhìn lá rơi trong sân vườn, khoe miệng khẽ cong lên, trên khuôn mặt lãnh đạm kia thấp thoáng nụ cười ảm áp mẫn nguyện.

“Tiểu thư, ra ngoài một chút đi, người đã buồn hơn nửa tháng rồi.” Hương Nhi đóng cửa sổ lại, không cho gió thổi vào. ”Tiểu thư, người mới khỏe lại, không được hứng gió.” Mấy ngày trước nàng liên tục sốt cao, thiếu chút nữa dọa chết Hương Nhi. May mắn tiểu thư cát nhân thiên tướng, rốt cục chuyển nguy thành an.

Thiên Mạch đứng lên, đẩy cửa sổ ra, chậm rãi nhắm mắt lại hưởng thụ làn gió mát mơn man, “Vì sao phải ngăn gió mát ở ngoài? Trong vương phủ, e rằng chỉ có trăng thanh gió mát là thứ sạch sẽ.” Nụ cười lãnh đạm, áo trắng tóc đen bay bay, trông nàng chẳng khác gì một thiên nhân.

” Tiểu thư.....” Hương Nhi thở dài, không biết nên nói cái gì.

Nàng biết trong lòng tiểu thư đầy oán hận bất cam. Một nữ tử như vậy, vô cớ bị chà đạp, bất luận là ai cũng không thể cam lòng.

Thiên Mạch quay đầu lại nhìn Hương nhi, thân nhiên nói, “Hương nhi, đem tiêu của ta tới đây.”

Hương nhi đến đầu giường lấy ra một chiếc tiêu ngọc màu xanh lục, nhẹ nhàng đặt vào tay nàng.

Thiên Mạch mở lòng bàn tay ra, tiêu ngọc xanh biếc bị ấn trong lòng bàn tay càng trở nên xanh thẫm.

Ngón tay ngọc nhẹ nhàng cầm lấy, ngọc tiêu giữa các ngón tay nàng xoay tròn một vòng.

Thiên Mạch cười tự giễu, cây ngọc tiêu này, e rằng là đồ vật đáng giá nhất của nàng.

“Tiểu thư, nàng biết thổi tiêu sao?” Động tác nghịch tiêu của tiểu thư rất thành thạo, có vẻ thường hay thổi tiêu.

Thiên Mạch không trả lời, đến bên cửa sổ, ánh mắt trống rỗng nhìn xa xăm, tâm tư vô định.

Tiêu ngọc trong tay nàng lại chuyển động, nhẹ nhàng đặt bên môi.

Tiêu khúc ôn nhu thâm lương, như nước như băng, trầm thấp uyển chuyển, thanh bình tĩnh lặng, dư vị bất tận. Âm thanh hoa mỹ kia ai oán tào nhĩ, biểu đạt suy nghĩ vô tận. Người thổi tiêu kia, tựa như tiên nữ thiên cung, rời xa trần thế, siêu phàm thoát tục. Làn điệu hàm súc kia, cùng với sự lãnh đạm của nàng, tạo nên sự sống động tinh tế vô cùng.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, ngón tay ngọc cầm tiêu ngọc, khoanh ra sau người.

“Tiểu thư, đây là khúc nhạc gì?”

Đang đón gió, mái tóc vài cọng bay lòa xòa, Thiên Mạch khẽ ngâm nga:

“Thanh sơn ẩn ẩn thủy điều điều,

Thu tận Giang Nam thảo vị điều.

Nhị thập tứ kiều (*) minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xử giáo xuy tiêu.”

(*)Nhị thập tứ kiều: Còn có tên là Hồng Dược Kiều, ở huyện Giang Đô, tỉnh Giang Tô. Thời xưa có 24 cô gái đẹp thổi sáo tại đây, nên câu có tên này.

(Dịch nghĩa:

Núi xanh thấp thoáng nước chảy xa xa

Giang Nam cuối thu cỏ cây xơ xác

Bên cầu thập nhị tứ, trăng soi sáng

Người đẹp thổi tiêu giờ ở nơi nào)

Nụ cười lãnh đạm tao nhĩ kia, như cơn gió xuân ủa về ảm áp.

“Tiểu thư, thơ của ai vậy.” Hương Nhi tò mò hỏi. Hương Nhi không có học hành nhiều, nhưng cũng có đọc vài bài thơ.

”Đây là thơ của thi nhân Đỗ Mục thuộc triều Đường, Trung Quốc cổ đại, hậu nhân sửa làm tiêu khúc.” Ngữ điệu kia thanh nhã như gió, so với tiếng tiêu càng hay hơn.

“Trung Quốc, Đường triều? Không hiểu.” Trong trí nhớ của nàng ta, chưa từng nghe tới địa phương này.

“Theo như người nói, người cũng không hiểu được.” Trong đôi mắt lạnh đậm mà thâm thúy của Thiên Mạch, dường như tỏa ra chút ảm áp, càng khiến người ta thấy khó hiểu.

Hương Nhi ngoan ngoãn gật đầu, cô ta đích thực không biết.

Thiên Mạch lại đem ngọc tiêu đặt ở bên môi, môi anh đào nhẹ thổi ra âm thanh hoa mỹ. Thanh nhã như gió, mờ ảo như mây, tựa như một bức tranh sơn thủy đầy màu sắc.

Hòa cùng tiếng tiêu, hình bóng nàng càng thêm mờ ảo.

“Tiểu thư, đây lại là khúc gì?”

“Trích bát tạn tương tư huyết lệ phao hồng đậu,

Khai bát hoàn xuân liễu xuân hoa mẫn họa lâu.

Thụy bất ổn sa song phong vũ hoàng hôn hậu,

Vong bất liễu tân sầu dữ cữu sầu,

Yết bất hạ ngọc lạp kim thuần ế mẫn hầu,

Chiếu bất kiến lãng hoa kính lí hình dung sầu,

Triển bất khai đích mi đầu, nhai bất minh đích canh lậu

Khấp tiện tự già bất trụ đích thanh sơn ảm ảm,

Lưu bất đoạn đích lục thủy sầu sầu,

Lục thủy sầu sầu lục thủy sầu sầu.....”

(Dịch nghĩa:

Roi không ngừng, giọt huyết lệ tương tư, vút đi nhành đậu đỏ (**)

Nở không hết, cành liễu hoa xuân đầy bức tranh

Ngủ không yên, sau hoàng hôn cửa sổ buông rèm mưa gió đến

Quên không được, sầu cũ lại thêm sầu mới

Nuốt không trôi, cơm ngọc ghen yết hầu

Soi không thấy, gương mặt gầy gò trong gương

Mở chẳng được, mí mắt càng thêm ứa lệ

Non xanh thấp thoáng làm sao che được hết

Chảy mãi không ngừng dòng nước xanh buồn rầu.

(**) nghĩa là “quên bạn”. (Theo phong tục ở đất Giang Nam, xa nhau hái quả đậu đỏ cài lên mái tóc ngụ ý “nhớ bạn”)

” Tiểu thư, đây là thơ của ai?” Hương Nhi chỉ là tò mò.

Nếu nói là trích từ “Hồng Lâu Mộng”, cô ta có hiểu không?

Thiên Mạch không trả lời, chỉ tiếp tục ngâm:

Cổn cổn trường giang đông thế thủy,

Lãng hoa đào tạn anh hùng,

Thị phi thành bại chuyển đầu không,

Thanh sơn y cữu tại,

Kỳ độ tịch dương hồng?

Bạch phát ngư tiêu giang chừ thượng,

Quán khán thu nguyệt xuân phong,

Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng,

Cổ kim đa thiếu sự,

Đô phó tiểu đàm trung.

Nhất hồ trọc tửu hỉ tương phùng,

Cổ kim đa thiếu sự,

Đô phó tiểu đàm trung.

Được mất đúng sai, ngoảnh lại cũng là hư không, ngoảnh lại cũng chỉ là hư không a.”

(Dịch nghĩa:

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vui dập mát hết anh hùng

Được mất đúng sai, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng

Ngư tiêu tóc bạc trên bến sông

Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong

Một bầu rượu vui vẻ khi gặp mặt

Xưa nay bao nhiêu việc

Phó mặc nói cười suông

Thơ Dương Thận – Bài từ mở đầu Tam Quốc Diễn Nghĩa – ND)

“Hay cho câu ‘Được mất đúng sai, ngoảnh lại cũng là hư không’, hay cho câu ‘Xưa nay bao nhiêu chuyện, phó mặc nói cười suông’…….” Một giọng cười tán thưởng, làm gián đoạn khung cảnh phong hoa tuyết nguyệt của Thiên Mạch, ngoảnh đầu lại thì thấy một nam tử tuổi còn trẻ đứng trước cửa.

Trên gương mặt hấn khê nở một cười, trong nét cười hàm chứa sự tán thưởng. Toàn thân một màu xanh lá, tuấn tú tao nhã.

“Ngươi là ai?” Hấn là Hoắc Thiên tướng quân, Thiên Mạch nhận ra được.

“Tại hạ Hoắc Thiên, bị tiếng tiêu của phu nhân cuốn hút, tìm theo thanh âm mà đến.” Hoắc Thiên thanh lịch văn nhã, giống một tài tử phong lưu, chứ không giống một tướng quân.

Hôm đó, trong địa lao không nhìn rõ, giờ hấn mới biết Liễu Thiên Mạch là một nữ tử thanh tú duyên dáng như vậy, không hề kinh khủng như lời Tàn Mộ Phong đã nói.

Thiên Mạch cảm ngọc tiêu vòng tay ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn người đẩy ngao khí trước mặt, “Thì ra là Hoắc tướng quân, tiểu nữ từ béu xấu rồi.” Dáng vẻ lãnh đạm như mọi ngày.

“Phu nhân thổi tiêu rất hay, lời văn càng hay.” Nơi ở của nữ nhân ngay từ đầu hấn không nên tùy tiện bước vào, hấn vẫn đứng y nguyên ở cửa.

“Việc làm nơi khuê các, chỉ là tự bêu xấu.” Trên gương mặt thanh tú của Thiên Mạch lộ vẻ điềm đạm, không chút biểu cảm.

Hoắc Thiên thoáng liếc nhìn mặt nàng, ánh mắt không rời ra được. Nàng không phải mỹ nhân, mà còn hơn cả mỹ nhân.

Nàng mang một khí chất điềm đạm, tao nhã, mỏng manh, cao quý như hoa lan, thể gian hiếm có. Mỗi cử chỉ động tác, đều lộ ra nét ưu nhã. Trong vẻ tao nhã mỏng manh, lại có vài phần phóng khoáng cao ngạo.

Người này rốt cuộc là nữ tử như thế nào?

Trong câu chữ của nàng, có điệu bộ của một tiểu nữ, cũng có nét cao quý của tiểu thư khuê các, càng có vẻ phóng khoáng của nữ tử giang hồ.

Liễu Thiên Mạch thanh nhã như hoa lan trong sơn cốc, khí chất trên người nàng, tuyệt đại mỹ nhân Liễu Thiên chưa chắc đã có.

Tà áo trắng kia, mái tóc đen mượt như tơ lụa kia, càng tôn lên vẻ cao quý như một bông sen trắng của nàng.

Một nữ tử như vậy.....

Lần đầu tiên gặp nàng, là ở địa lao. Nàng khi đó, giống như một con thỏ đang sợ hãi, còn nàng hiện tại, tựa hồ có một khí phách tự nhiên thiên bẩm.

Nửa tháng ngắn ngủi, nữ tử này đã thay đổi rất nhiều.

Rốt cuộc là nàng thay đổi? Hay là hấn nhìn lầm?

“Tài nghệ của phu nhân, đương thời ít có.”

“Hoắc tướng quân quá khen, tiểu nữ tử chỉ vui chơi trong chốn lát, lại khiến cho tướng quân chê cười.” Thiên Mạch dịu dàng khẽ nghiêng người.

“Thiên Mạch phu nhân, nghe nói nàng bị thương?”

“Do Thiên Mạch làm sai, tự nguyện bị phạt.” Thiên Mạch nhếch khóe miệng, không rõ có cảm xúc gì.

“Phu nhân, tại hạ cũng có nghiên cứu âm luật, không biết có vinh hạnh được lãnh giáo phu nhân hay không.” Hoắc Thiên tỏ thái độ rất thành khẩn. Nếu nàng không muốn nhắc chuyện bị thương, hấn cũng không nên hỏi nhiều.

“Thiên Mạch đối với âm luật học thức nông cạn, xin tướng quân hỏi người tài giỏi khác.” Thiên Mạch từ nhỏ đối với âm nhạc rất có thiên phú, hơn nữa được các sư phụ dạy dỗ, có thể nói trong các cao thủ, nếu luận về cầm tiêu, chỉ sợ không ai có thể qua mặt.

“Phu nhân khách khí, tiếng tiêu của phu nhân đã đạt đến cảnh giới thành thực.” Hấn cũng là người yêu thích âm luật, có không ít hồng nhan tri kỷ tài mạo song toàn, chưa bao giờ được thưởng thức tiếng tiêu nghe hay như thế. Cho dù là kinh thành đệ nhất hoa khôi trước đây, cũng không thể được giai điệu du dương như vậy.

“Rảnh rồi không có gì làm, nên tự tiêu khiển một mình mà thôi.”

Cùng với một thân cười nhạt, một giọng nói châm chọc vang lên, “Tự tiêu khiển một mình thì được, đừng ở đó tro trên dùi đồ đàn ông.”

[1] Bông hoa lan tuyệt đẹp trong sơn cốc: vẻ ngoài hiếm thấy, thường dùng để ví von nhân phẩm cao nhã

[2] (Phuong ngữ): ý nói rửa tay không làm nữa

[3] Tiền bo, tiền tip

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mâu thuẫn bùng nổ

Không cần nhìn cũng biết là ai, ngữ khí chua cay độc địa kia, ngoại trừ Tần Mộ Phong ra, không còn ai khác.

Thiên Mạch không hề run rẩy khóc lóc như mấy lần trước, nhìn y thần nhiên nói, “Thiếp thân tham kiến Vương gia.” Nàng không hề tự xưng tiện thiếp.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Hương Nhi núp sau lưng Thiên Mạch, không dám đi ra. Thiên Mạch đưa ngọc tiêu cho nàng, vỗ vỗ vai trấn an.

Tần Mộ Phong không có tình cảm với Thiên Mạch, Hoắc Thiên sợ Thiên Mạch lại bị phạt, vội vàng giải thích, “Mộ Phong, ta yêu âm luật huynh cũng biết. Ta chỉ là bị tiếng tiêu của phu nhân hấp dẫn mà đến, không có ý gì khác.”

“Vậy sao?” Tần Mộ Phong cười lạnh, “Thu đoạn ve vãn đàn ông của Liễu Thiên Mạch thật sự là cao minh. Chỉ một tháng ngắn ngủi, nàng khiến cho hộ vệ thân cận của bốn vương phản bội, khiến cho vị hạo huynh đệ vào sinh ra tử của bốn vương ra mặt giúp nàng.”

“Mộ Phong, huynh đừng hiểu lầm.” Gặp phải người không nói đạo lý như vậy, Hoắc tướng quân thật chẳng biết làm thế nào.

Tần Mộ Phong quét ánh mắt dữ tợn qua người Thiên Mạch, rồi lại chuyển sang nhìn Hoắc Thiên. “Bốn vương hiểu làm cái gì? Hào bằng hữu của bốn vương, cùng tiền thiếp của bốn vương ở cùng một chỗ bốn cột, mượn tiếng tiêu đưa tình, chẳng lẽ là ta nhìn lầm rồi sao?”

Tần Mộ Phong không chịu nói lý như thế, Hoắc Thiên có chút tức giận, “Tần Mộ Phong, là do huynh gọi ta đến. Đi ngang qua Đạm Tĩnh Cư, ta nghe thấy tiếng tiêu của Thiên Mạch phu nhân, tìm theo tiếng mà đến thôi.” Nói hấn cùng Liễu Thiên Mạch đùa cợt? Quả thực chính là lời nói vô căn cứ. Từ sau khi Thái Hà chết, tính tình y ngày càng cổ quái.

“Nói như vậy, là liễu Thiên Mạch cố ý dụ dỗ người?” Tần Mộ Phong chuyển sang nhìn Thiên Mạch, ánh mắt lóe lên một tia đáng sợ.

Hoắc Thiên xoa xoa mi tâm (phần trán giữa hai lông mày), biện giải nói, “Không phải, chẳng lẽ nàng ngay cả tư cách thối tiêu giải trí cũng không có sao?” Hấn thật muốn xông đến đập tên hỗn đản này.

“Vương gia nói sao thì là vậy đi.” Thiên Mạch vẫn thản nhiên như cũ, không có cảm xúc gì. Không có bất mãn, không có bất cam, lại càng không có ý định biện minh cho bản thân.

“Thừa nhận rồi sao?” Tần Mộ Phong nheo mắt lại, từng bước tới gần nàng.

“Vương gia có từng cho ta cơ hội biện giải sao?” Thiên Mạch hỏi lại, ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

“Rõ ràng là người làm sai.”

“Xin hỏi Vương gia, Hoàng Thượng tử hôn có phải là ta yêu cầu không? Thái Hà cô nương có phải là ta giết không? Cái chén đánh Thái Y cô nương bất tỉnh có phải là ta đập vỡ không?” Thiên Mạch nhếch khóe miệng, trên gương mặt lãnh đạm hé ra một nụ cười mỉa mai, “Vương gia chưa từng cho ta cơ hội biện giải, ta hà tất phải biện giải.” Nói xong nụ cười mỉa mai cũng biến mất, Thiên Mạch trở lại vẻ lãnh đạm như trước, như một con rối gỗ không có linh hồn.

Tần Mộ Phong nheo mắt, chớp lấy cảm của nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào y, “Mấy ngày không gặp, gan cũng lớn hơn rồi.” Liễu Thiên Mạch trong trí nhớ, năng lực duy nhất là khóc, ở trước mặt y ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thốt ra được. Liễu Thiên Mạch hiện tại, mồm mép lợi hại, ánh mắt kia sắc bén như một mũi tên nhọn. Toàn thân phủ một vẻ lạnh nhạt, điềm tĩnh, mờ ảo như gió, thâm trầm đáng sợ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, y đã cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản, có lẽ, y đoán đúng.

“Vương gia, ngài có biết từ sau khi bước vào địa lao, ta đã sống như thế nào không?” Thiên Mạch mỉm cười nhìn Tần Mộ Phong, ngay cả trong ánh mắt, cũng tràn đầy ý cười, không ai biết nàng rốt cuộc đang nghĩ những gì.

Thiên Mạch đẩy cánh tay đang siết chặt cầm mình ra, nhìn lá rụng ngoài cửa sổ, thông thả nói, “Ngài biết rõ ta bị người hãm hại, lại đem ta giam vào địa lao. Bị Thái Y hạ nhục, bị ngài ngược đãi đã khiến ta chịu tổn thương trong lòng. Bị thương trên trán, bị đánh năm mươi trượng, ngài lại mặc kệ ta tự sinh tự diệt. Ta mạng treo sợi tóc, suýt chút nữa bước vào quỷ môn quan, ngay cả bản thân ta cũng không biết vì sao có thể sống lại. Vương gia, ngài có biết nửa tháng qua ta đã sống như thế nào không? Chính là địa ngục trần gian. Ta mãi mãi nhớ rõ những ngày tháng bị giam cầm trong địa lao âm u. Không được ăn không được uống, còn phải chịu sự sỉ nhục của Thái Y, chịu đòn roi chửi mắng của ngài. Chẳng qua chỉ nhận một cái áo choàng của Phi Dương đại ca đưa cho, lại phải nhận lấy năm mươi trượng. Thương tích đầy mình, ngài lại hạ lệnh không cho tìm đại phu.” Thiên Mạch quay đầu nhìn Tần Mộ Phong, ánh mắt kia như thể đang muốn hỏi, “Ngài muốn ta chết, đúng không?” Thiên Mạch nhếch khóe miệng, trong mắt tràn đầy khinh miệt trào phúng, “Thật đáng tiếc Vương gia, ta không chết, hơn nữa lại còn sống tốt. Ta muốn cảm tạ ngài, nếu không nhờ ngài, ta vĩnh viễn cũng không có dũng khí và sự quyết đoán để đối kháng với ngài. Nhờ ngài ta mới biết, một mực nhẫn nhịn sẽ chỉ có mình chịu khổ, nếu không cẩn thận, còn có thể mất luôn tánh mạng. Ta là người đã từng chết một lần, trên đời này, không còn gì có thể khiến ta sợ hãi, kể cả cái chết.”

Tần Mộ Phong nheo mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi, “Giỏi lắm, Liễu Thiên Mạch, nàng dám phản kháng ta.” Địa ngục trần gian ư? Vương phủ là địa ngục trần gian sao? Vậy chủ nhân vương phủ như y thì là cái gì?

“Cám ơn Vương gia, ta tốt lắm.” Thiên Mạch nhìn y mỉm cười.

Hoắc Thiên thấy đôi phu phụ này rút kiếm giương cung (sắp oánh nhau tới nơi), tìm hấn muốn rút ra ngoài. Bất luận thế nào, người chịu thiệt nhất định là Thiên Mạch.

Con giận dồn nén này giờ lập tức bộc phát, Tần Mộ Phong phút chốc tóm lấy cổ Thiên Mạch, oán hận nói, “Người chết đi cho ta.” Y tựa một con sói hoang nổi điên, mắt lộ ra hung quang, tay không ngừng tăng thêm lực đạo.

Đội Hoắc Thiên phản ứng thì Thiên Mạch đã bị y siết chặt đến tím tái mặt mày. Nàng nhắm mắt lại, không có phản kháng. Có Hoắc Thiên ở đây, y sẽ không để mặc nàng chết.

“Người làm gì vậy?” Hoắc Thiên thấy y siết cổ Thiên Mạch, thiếu chút nữa bị hù chết.

“Tiểu thư.”

Hoắc Thiên quỳnh lên, tung một chưởng giáng vào gáy y. Còn Hương Nhi thì lao đến, không nghĩ ngợi, há miệng cắn mạnh vào tay y.

“Các người làm gì.” Bị giáng một chưởng, sức lực trên tay Tần Mộ Phong giảm đi nhiều, lại thêm Hương Nhi cắn vào tay y, y gần như không còn sức mạnh. Nhưng y dường như quyết tâm phải bóp chết Thiên Mạch, tay vẫn đề nguyên trên cái cổ mảnh khảnh của nàng không buông.

“Tần Mộ Phong, nếu ngươi không buông tay, tình nghĩa huynh đệ giữa ta và ngươi coi như chấm hết.” Hoắc Thiên cầm lấy tay y, định tung thêm một chưởng nữa.

Thiên Mạch nhắm chặt mắt, từng giọt lệ trong veo nóng bỏng rơi xuống, “Cứ để y bóp chết ta đi, ta không muốn tiếp tục sống nữa. Vương phủ quả thực chính là địa ngục trần gian, ta không muốn chung sống với ác ma.”

“Tần Mộ Phong, nếu ngươi không buông tay ta sẽ không khách khí.” Hoắc Thiên cất giọng đầy trách cứ.

Hoắc Thiên đã gơ cao tay, chuẩn bị một chưởng đánh cho y bất tỉnh.

Tần Mộ Phong hai mắt đỏ ngầu, giận dữ trừng mắt nhìn Hoắc Thiên. Rồi y chậm rãi chuyển tầm mắt sang khuôn mặt coi thường cái chết của Thiên Mạch, bỗng dưng đẩy ra năng, lớn tiếng gầm lên, “Giữ lại cái mạng hèn của ngươi.” Trong khoảnh khắc y đẩy Thiên Mạch ra, sức mạnh tích tụ biến thành một cái tát, giáng mạnh vào mặt Thiên Mạch.

Hương Nhi kịp thời đỡ lại, Thiên Mạch mới tránh khỏi ngã nhào.

Lửa giận không chỗ phát tiết Tần Mộ Phong hung hăng nói, “Liều Thiên Mạch, ngươi còn dám tán tỉnh đàn ông, ta giết ngươi.” Nữ nhân này..... không hề ý thức mình là tiểu thiếp của y.

Thiên Mạch lãnh đạm, tựa hồ không có nghe thấy y trong lời nói.

“Liều Thiên Mạch, ngươi căm rồi sao?” Tần Mộ Phong càng thêm phần nộ.

Thiên Mạch xoa xoa bên má, nhẹ nhàng nói, “Vương gia, có phải ngài dục hóa quá thịnh rồi không? Mau đi tìm mấy vị thị thiếp của ngài đi, đừng ở chỗ này của ta nổi điên. Người khác không biết còn tưởng rằng ngài là con lợn giống đang động dục, Phi Yến nữ hiệp nói không sai, ngài đích thực là lợn giống.” Nàng lạnh lùng liếc y, trong mắt tràn đầy khinh miệt trào phúng.

“Cái gì?” Tần Mộ Phong nổi xung thiên, tiếng gầm rống giận dữ của y cơ hồ vang dội khắp vương phủ.

“Không phải sao?” Thiên Mạch lạnh lùng nói, không chút cảm xúc.

“Phu nhân, nàng nói ít vài câu.”

“Tiểu thư, mau nhận sai với Vương gia.” Hương Nhi đã sợ tới mức hai chân run rẩy.

“Các ngươi đi ra ngoài cho ta.....” Tần Mộ Phong cả người đầy nộ khí không chỗ phát tiết, quay đầu hung ác trừng mắt với Hoắc Thiên và Hương Nhi.

“Mộ Phong, ngươi muốn làm gì?” Y không phải muốn giết Thiên Mạch chứ?

Tần Mộ Phong nheo mắt, lạnh lùng nói, “Ta là nam nhân của nàng, nàng lại dám nói ta là lợn giống.” Y từng có vô số nữ nhân, không có một ai dám sỉ nhục trước mặt y như vậy.

“Vậy thì sao?” Thiên Mạch lạnh như băng đáp trả một câu.

Tần Mộ Phong từng bước tiến tới gần nàng, bất thành linh xé bỏ áo ngoài của nàng, con ngươi đen nheo lại, xung quanh tỏa ra một bầu không khí nguy hiểm, “Ta cho nàng nếm thử mùi vị của ta.” Tần Mộ Phong quay đầu, cười lạnh hỏi, “Hoắc tướng quân, muốn xem sao?”

Hoắc Thiên mở miệng định nói gì đó, nhưng lại không nói gì bước ra ngoài.

Hoắc Thiên cùng Hương Nhi bước ra khỏi cửa, trong phòng im lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cơn thịnh nộ của nàng

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Thiên Mạch ngửi được mùi nguy hiểm, vội lui về phía sau. Cuối cùng, lui đến cạnh giường thì không còn đường lui.

Tần Mộ Phong bước càng lúc càng gần, đôi mắt u ám sâu hoắm kia thật khiến người ta không rét mà run.

Thiên Mạch, cuối cùng ngã ra giường, đôi tay nhỏ bé giữ chặt quần áo trên người.

Tần Mộ Phong chống hai tay trên mép giường, cúi người xuống, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp. Thiên Mạch đầy sợ hãi, toàn thân ngã ra sau, nằm bẹp trên giường.

Tần Mộ Phong di chuyển hai tay, chống hai bên sườn nàng. Mặt không lộ cảm xúc, thâm trầm đến mức khiến người khác không thể thấy y đang nghĩ cái gì.

Thiên Mạch thấy mình giống như một con mồi, nàng cắn chặt môi, thở hổn hển, “Vương gia, ngài không chê ta bẩn sao?”

Tần Mộ Phong khước miệng cong lên giọng mỉa mai, “Người thật sự rất dơ bẩn.”

“Đã chê ta bẩn, Vương gia còn muốn chạm vào ta?” Do đang sợ hãi, ngực Thiên Mạch không ngừng phập phồng lên xuống.

Nàng há miệng thở dốc, hơi thở nàng phả vào mặt Tần Mộ Phong, trở thành sự khiêu khích không lời.

Nàng cho rằng nàng nói như vậy y sẽ buông tha nàng, thật là ngây thơ. Tần Mộ Phong cười lạnh, “Nữ nhân của ta không một ai là sạch sẽ hết.” Bao gồm cả Thái Hà mà y yêu chân thành.

“Vương gia, thì ra ngài thích mang giày rách.” Thiên Mạch ôn nhu cười, “Nếu là như thế, Thiên Mạch vui lòng hầu hạ.”

Nữ nhân chết tiết này, nửa tháng không gặp, quả thực là vô pháp vô thiên.

Một tia sáng lạnh lóe lên trong mắt Tần Mộ Phong, y thô bạo giữ chặt hàm dưới của nàng, hung hăng hôn nàng.

Đôi môi nàng tựa hồ được tắm ướp hương thơm, và giống hệt con người nàng, lạnh lẽo không một chút ấm áp. Y từng hôn rất nhiều đàn bà, nhưng không có một đôi môi nào cảm dỗ như môi Liễu Thiên Mạch.

Hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng, Tần Mộ Phong nhiệt huyết sôi trào, sự hưng phấn ngây ngất lan tỏa toàn thân.

Thiên Mạch bị y đè dưới người hôn một cách thô bạo, ánh mắt đầy oán hận. Nàng mắt ướt lạnh lùng, mở miệng cắn vào môi của y.

Tần Mộ Phong đang trong cơn mê đắm bị đau đớn kích thích, đột ngột buông Thiên Mạch ra.

“Nữ nhân, người đừng không biết tốt xấu.” Nữ nhân cắn y, nàng là người đầu tiên.

Thiên Mạch quẹt vết máu ở khóe miệng, “Ta chính là không biết tốt xấu.” Thiên Mạch mang theo ba phần cười lạnh, vẻ mặt u ám, trông như một con quỷ hút máu.

“Nữ nhân, đừng giả bộ thanh cao. Một ngày nào đó, ta muốn người cam tâm tình nguyện nằm dưới thân ta.”

“Cứ tiếp tục mơ giấc mộng xuân thu của ngài đi.” Thiên Mạch kéo chăn che lấp thân mình, lo sợ y lại có hành động lấn tới.

Sự chống đối của Thiên Mạch ngược lại kích thích lòng chinh phục của y, Tần Mộ Phong giật mạnh tấm chăn ra.

“Ta bây giờ sẽ ‘xoi tái’ nàng, tiểu thiếp của ta.” Tần Mộ Phong liền dùng sức, y phục của nàng lại bị xé mất một mảnh.

“Người làm gì vậy?” Thiên Mạch vô cùng sợ hãi, hai tay chắn trước ngực che cánh xuân lại.

Tần Mộ Phong cười lạnh, xé toang y phục của nàng.

“Người muốn làm gì?” Thiên Mạch càng thêm hoảng loạn.

“Nàng nói xem.” Tần Mộ Phong xô nàng ngã trên giường, lấy thân mình đè lên người nàng, lần lượt buộc chặt hai tay hai chân nàng ở hai đầu giường.

Thiên Mạch bị buộc chặt ở trên giường, không thể động đậy. Nàng phần nộ trùng mắt y, dùng ánh mắt biểu đạt sự bất mãn của mình. “Tần Mộ Phong, đồ hỗn đản.”

“Tùy ý nàng.”

Tần Mộ Phong coi bỏ quần áo trên người nàng từng chiếc từng chiếc một, Thiên Mạch nhắm mắt lại, đem tất cả khuất nhục nén tận đáy lòng. Nàng cho rằng, Tần Mộ Phong sẽ không chạm vào nàng lần thứ hai, nàng tính sai rồi.

Bàn tay Tần Mộ Phong đòi bại lần mò vào giữa hai đùi nàng, không ngừng vuốt ve thánh địa mẫn cảm của nàng.

Thân thể của nàng dưới sự kích thích, dần dần hiện ra màu sắc hồng nhuận như hoa. Thân thể hồng hào thất đáy lưng ong, làm cho Tần Mộ Phong càng thêm phấn khích.

Nàng không ngừng vận vẹo, như kích thích dục tính, Tần Mộ Phong không khống chế dục vọng thèm muốn nàng, hoàn toàn chiếm hữu nàng.

Đột nhiên xâm nhập khiến Thiên Mạch nhìn không được kêu lên đau đớn, Thiên Mạch cắn răng dùng hết sức bình sinh kéo mảnh vải trời chặt cổ tay trái của nàng, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nện túi bụi vào lưng y, nức nở cầu xin, “Ngươi rút ngay cho ta.” Nàng không muốn cầu xin y, nhưng nàng không còn chọn lựa.

Y tựa một con dã thú, ở trên người nàng phát tiết không chút thương tiếc.

Thiên Mạch dùng móng tay nhọn của mình, quào trên người y đầy vết xước tứa máu, xem như trả thù. Y ức hiếp nàng như vậy, nàng đòi lại chút lợi tức, cũng không có gì quá đáng.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Tần Mộ Phong buông Thiên Mạch đang bị trói tay chân ra. Hai người lặng lẽ nằm trên giường, không ai muốn mở miệng phá vỡ sự tĩnh lặng trong chốc lát này.

Đôi mắt to tròn mỹ lệ của Thiên Mạch không chút thần thái, trống rỗng đến đáng sợ.

Nàng cho rằng chịu khuất nhục như vậy một lần là đủ rồi. Không ngờ, y không chịu buông tha nàng.

Đêm tân hôn, y đem lòng tự trọng của nàng dẫm nát dưới chân. Một tháng sau, y lại một lần nữa dùng cách thức tương tự làm nhục nàng.

Nhục nhã, bất cam, oán hận, phẫn nộ, đủ mọi cảm xúc đan xen vào nhau, khiến nàng cảm thấy thật muốn giết gã khốn kiếp này.

“So với Thái Hà cô nương, mùi vị của ta như thế nào?” Giọng Thiên Mạch khô khốc, nhưng lại có vài phần tự mỉa mai.

“Giống một con cá chết.”

“Ồ.” Thiên Mạch ‘chợt bừng tỉnh’, thần sắc đột nhiên biến đổi. Nàng đẩy mạnh, Tần Mộ Phong bất ngờ lăn xuống dưới đất. Ngực khí của nàng trở nên sắc bén, “Đã vậy, sau này đừng lên giường của ta nữa.”

”Ngươi. ....” Tần Mộ Phong lại một lần nữa có ý muốn bóp chết nàng. Y đứng phắt dậy, giơ tay ra, con ngươi đen hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Thiên Mạch, tựa một con sư tử đang phẫn nộ.

Thiên Mạch tự giấu mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thấy nàng coi thường cái chết, tận đáy lòng Tần Mộ Phong không hiểu sao lại cảm thấy có chút thương tiếc, con giận từ từ biến mất, cánh tay đang giơ lên trong không trung cũng thả xuống.

Nữ nhân này rốt cuộc lấy đâu ra một sức mạnh như vậy? Xé được mảnh vải trời cũng không nói, lại còn có thể đẩy y ngã xuống giường. Chẳng lẽ bởi y quá mệt, nên mới không địch nổi một tiểu nữ tử nhỏ bé?

Thiên Mạch xoay người, đưa lưng về phía y, ”Vương gia, không tiễn.” Thiên Mạch lại khôi phục sự lãnh đạm như trước, trong lời nói không chút cảm xúc, không chút âm áp.

Tần Mộ Phong không khỏi tò mò, nàng, rốt cuộc là một nữ tử như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mơ hồ Bất định

Hoắc Thiên và Hương nhi trấn giữ trước cửa Đạm Tình Cư, lo lắng nhìn vào bên trong, sợ Tần Mộ Phong nhất thời tức giận, đem Liễu Thiên Mạch giết đi. Đứng hoài nghi, dựa vào tính tình của y, tuyệt đối có khả năng.

Nhất là Hoắc Thiên, hần sốt ruột đi đi lại lại, không biết làm thế nào để giải tỏa lo lắng trong lòng.

Nói như vậy chỉ sợ sẽ làm trò cười cho cả thiên hạ mất, Hoắc đại tướng quân bên người hồng nhan tri kỷ vô số, lại vì một nữ tử mới gặp qua hai lần mà lo lắng, trong đó một lần còn chưa nhìn rõ diện mạo của nàng.

Lúc ở địa lao kia, hần không mấy chú ý tới nàng. Mãi đến hôm nay, hần mới chính thức nhìn rõ nàng. Không, cái hần thấy rõ chỉ là bề ngoài của nàng. Nàng rốt cuộc là nữ tử như thế nào? Hần không biết, một chút cũng không biết.

Có lời đồn Hoắc đại tướng quân thông minh cơ trí, không người nào hần không nhìn thấu, lại không thể hiểu được Liễu Thiên Mạch.

Tâm tư nàng quá khó hiểu, sau lưng tựa hồ có rất nhiều câu chuyện. Nàng thâm trầm làm cho người ta không hiểu rõ, lại mờ ảo tựa hồ không tồn tại.

Tài hoa của nàng, tâm tính của nàng, khí chất của nàng, đương thời ít có. Một nữ tử như nàng, tựa hồ không quen với chuyện thường tình thế gian, tựa hồ không thuộc về phàm trần thế tục.

Nàng có một đôi thủy mâu trong suốt, con ngươi không một tia tạp chất. Mới nhìn qua, nàng thuần khiết như một tờ giấy trắng.

Nhưng mà, sự lãnh đạm ưu nhã của nàng, lại hiển lộ ra sự thành thực và lời đòi.

Nàng giống như không màng thế sự, lại giống đã trải qua quá nhiều tang thương. Nàng rất lạnh nhạt, tựa hồ nhìn thấu hết thảy, chán ghét trần thế.

Biểu hiện thành thực bên ngoài, hoàn toàn vượt qua tuổi của nàng.

Hôm nay nàng cao quý hào sảng, so với vẻ yếu đuối đáng thương trong địa lao ngày đó, hoàn toàn bất đồng.

Sau lưng nàng nhất định có nhiều câu chuyện.

Mâu quang của nàng nói cho hắn biết, nàng có nhiều tâm sự. Tiếng tiêu của nàng nói cho hắn biết, nàng từng có quá khứ thương đau.

Từ nàng toát ra sự mê hoặc, có lực hấp dẫn trí mạng, khiến người ta không tự chủ được phải muốn khám phá.

Hoắc Thiên cười khò, hắn bắt quả chỉ gặp nàng một lần, đã bị tài hoa của nàng, khí chất của nàng, đảm lược của nàng hấp dẫn, vậy vì sao Tần Mộ Phong lại chán ghét nàng?

Một nữ tử như Liễu Thiên Mạch, chỉ sợ rất ít nam nhân có thể kháng cự, Tần Mộ Phong ngu ngốc đang có phúc mà không biết hưởng.

Hắn đã hai mươi sáu, so với Tần Mộ Phong chỉ nhỏ hơn một tuổi, vì sao lúc ấy đối tượng Hoàng Thượng tứ hôn không phải là hắn?

Hắn ngưỡng mộ nàng, nữ tử giống như mây mờ kia. Nhưng nàng không thuộc về hắn, nàng là thiếp của Bình Nam Vương, đây là sự thật không thể thay đổi.

Tần Mộ Phong vừa bước ra khỏi Đạm Tinh Cư, nhìn thấy thân ảnh Hoắc Thiên lo lắng. Liễu Thiên Mạch rốt cuộc có gì tốt chứ? Vì sao mỗi người, đều đã vì nàng ta mà lo lắng? Nàng rốt cuộc có cái ma lực gì? Cái nữ nhân kia..... trước đây câu dẫn Phi Dương, giờ lại cùng Hoắc Thiên mất liếc đưa tình, nàng không thể an phận sao?

“Hoắc Thiên, ngươi làm gì ở đây?” Tần Mộ Phong sắc mặt âm trầm, khuôn mặt hiện lên hai chữ “bất mãn”.

Hương nhi vừa thấy y đi ra, không kịp thành an lập tức chạy vào xem Liễu Thiên Mạch.

Hoắc Thiên nhìn thấy Tần Mộ Phong, lập tức chạy đến bên người y, bóp chặt hai vai y, “Ngươi đối xử với nàng thế nào?”

“Ta có thể thế nào?” Tần Mộ Phong thoát khỏi hai tay Hoắc Thiên, biểu tình càng thêm âm trầm.

Hoắc Thiên một lần nữa giữ chặt bờ vai của y, trong lúc kích động, hai tay run lên. “Ngươi có..... đánh nàng không?” Người này tuyệt đối không phải quân tử gì, đánh nữ nhân y cũng làm được, huống chi đối tượng lại là Liễu Thiên Mạch.

Tần Mộ Phong phần nộ, trừng mắt nhìn Hoắc Thiên, như con sư tử đang tức giận, “Nàng chỉ làm nghĩa vụ một thê tử nên làm. Đây là chuyện vợ chồng chúng ta, không tới phiên ngươi can thiệp.”

“Ta đi xem nàng.” Hoắc Thiên buông Tần Mộ Phong ra, xoay người định vào nội viện.

Tần Mộ Phong nắm lấy tay áo hắn, “Ngươi trở về cho ta, nàng là tiểu thiếp của ta, không tiện gặp ngươi.”

Hoắc Thiên lạnh lùng nói, “Tiểu thiếp của ngươi rất nhiều, không chỉ có một người.”

“Đáng chết, ngươi nhất định phải đối nghịch với ta sao?” Tần Mộ Phong tức giận, nếu trước mặt có cái gì có thể nắm được, y đã bóp nát nó rồi.

“Không phải, mà là đồng tình với nàng, thương thức nàng.” Hoắc Thiên lạnh lùng nhìn y.

“Nàng có gì tốt?”

“Cuộc đời ta đã duyệt qua vô số nữ tử, tài hoa của nàng, khí chất của nàng không người nào có thể sánh bằng. Nếu ngươi tỉ mỉ quan sát, sẽ phát hiện điểm tốt của nàng. Trên người nàng, có một loại khí chất đặc thù.” Mà cái loại khí chất này, đủ để cho tất cả nam nhân mê muội, trừ bỏ cái tên giả hóa không phải là người này.

Liễu Thiên Mạch là thiếp của Tần Mộ Phong ta, không tới phiên Hoắc Thiên hần bình luận.

Khí chất, tài hoa của nữ nhân kia quả thật xuất chúng, ngay cả bản sự câu dẫn nam nhân thật không ai có thể sánh bằng.

Tần Mộ Phong mâu quang trừng trừng, con ngươi tràn đầy tức giận.

Hoắc Thiên hướng nội viện nhìn thoáng qua, lãnh đạm nói, “Ta đã nói hết.” Hoắc Thiên tránh qua người Tần Mộ Phong, mới đi vài bước, Hoắc Thiên dừng lại nói, “Người đã lấy được một kì nữ từ như vậy, hy vọng người sẽ biết quý trọng.” Hắn có dự cảm, nếu Tần Mộ Phong tiếp tục làm nhục Thiên Mạch, sớm hay muộn cũng bức nàng bỏ đi. Một nữ tử như nàng, cũng không chỉ một đạo thánh chỉ có thể vây khốn.

Tần Mộ Phong nhìn theo bóng lưng Hoắc Thiên, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bộc phát hét lên, “Hoắc Thiên, người cứ đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa. Vương phủ từ nay không chào đón người, về sau đừng có đến đây.” Y đem tức giận phát tiết trên một thân liễu, cây liễu bị một luồng chấn động, lá cây rơi xào xạc xuống đất.

Giây phút bộc phát qua đi, Tần Mộ Phong nhìn lá liễu không ngừng rơi xuống, có chút mê mang.

Y vươn tay, đón lấy một chiếc lá rụng. Đầu ngón tay vuốt thân lá liễu, y quay đầu liếc mắt nhìn nội viện, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Tiếng tiêu của nàng, y nghe thấy được. Thơ của nàng, y cũng nghe thấy, sự ưu nhã của nàng, đem tâm hồn y từng thấy qua. Không thể phủ nhận, nàng xác thực có chỗ hơn người.

Vợ chồng hai tháng, y vẫn không nhận thức rõ được nàng. Liễu Thiên Mạch hôm nay, mới đúng thật là nàng sao.

Là do y lãng nhục nên nàng thay đổi, hay do bản tính của nàng vẫn vậy?

Y đối với nàng cũng có chút hứng thú, điều này tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Y tình nguyện thấy nàng là một nữ tử yếu đuối vô năng như cũ, cũng không nguyện nhìn nàng trở nên lãnh đạm, phiêu dật, cao nhã, thông tuệ, đa tài. Một nữ tử như vậy, rất có lực hấp dẫn, rất nguy hiểm.

Y chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong giọng nói hiển lộ ra phiền muộn vô hạn, “Liễu Thiên Mạch, nàng thật sự rất hấp dẫn. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã biết nàng rất đặc biệt. Nếu không có vô số ân oán chen giữa chúng ta, có lẽ ta sẽ đối với nàng tốt hơn, có lẽ..... Ta sẽ cho nàng làm nữ nhân chân chính của ta. Ta có qua vô số nữ nhân, nhưng không có một ai giống nàng.” Nếu bọn họ không có ân oán, y có thể để Liễu Thiên Mạch làm thị thiếp của y. Làm ‘nữ nhân’ chân chính của y, chứ không phải hữu danh vô thực giống như bây giờ, không có nửa điểm tình nghĩa. Có lẽ có một ngày y sẽ chán ghét nàng, ít nhất, trước mắt y chưa chán ghét, y sẽ cho Bình Nam Vương tiểu thiếp nàng nhận những đãi ngộ đáng có.

Xa xa, một nữ tử si ngốc nhìn Tần Mộ Phong, khóe miệng hiện ra một chút cười lạnh, mâu trung lóe ra quang mang cừu hận.

“Liễu Thiên Mạch đáng chết, Tần Mộ Phong là của ta, người đừng mơ tưởng cướp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thân phận của nàng

Đêm khuya thanh vắng, vầng trăng lưỡi liềm tỏa ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Một bóng đen thân bí giấu mình dưới ánh trăng mờ nhạt, nhanh nhẹn nhảy vào Thính Phong Hiên.

Hắc y nhân nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, đưa mắt nhìn xung quanh, thận trọng nhẹ nhàng, không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở của nàng cũng không nghe thấy.

Hắc y nhân nhẹ bước đến trước án thư, thành thực mở ngăn kéo lấy ra một xấp thư tín. Vừa mới cầm lên, thì nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía thư phòng, hắc y nhân đem đồng thư từ vội xộn trả lại vị trí cũ, nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại. Cứ chỉ thuần thực, có thể thấy người này thường xuyên làm việc này.

Hắc y nhân ngẩng đầu lên nhìn, nhảy vọt lên xà nhà.

Cánh cửa chậm chậm mở, phát ra âm thanh kéo kẹt. Lại thêm một người che mặt thân bí bước vào. Hiển nhiên, kỹ thuật của vị bằng hữu này so với vị lúc này thật là kém xa.

Hắc y nhân nhìn chằm chằm vào người thân bí, không bỏ qua nhất cử nhất động của y.

Đội người thân bí đi đến bên dưới nàng, hắc y nhân chớp nhoáng từ trên xà nhà nhảy xuống, thỉnh linh điểm huyết đạo của người thân bí.

Đội y kịp phản ứng lại, thì huyết đạo đã bị điểm trúng rồi.

Người thân bí thoáng hoảng hốt, “Người là ai?” Giọng nói kia rõ ràng là của một nữ tử.

Hắc y nhân không trả lời, đưa tay định tháo khăn che mặt của người thần bí xuống, tay còn chưa chạm đến chiếc khăn trên mặt ả thì người thần bí bỗng nhiên cử động, tung một luồng về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân lui ra phía sau vài bước, dễ dàng tránh được.

Người thần bí tự biết võ công không địch lại, thừa dịp Hắc y nhân phân tâm, tông cửa xông ra.

Hắc y nhân dường như không muốn buông tha ả, lập tức đuổi theo sau.

Thấy người thần bí nhảy lên nóc nhà, hắc y nhân cũng không chịu yếu thế, đuổi theo chặn đường.

Kinh công của người thần bí rõ ràng kém xa hắc y nhân, hắc y nhân nhanh chóng phóng qua ả, chặn ngay trước mặt.

Trên nóc nhà, hai người mặt đối mặt. Nhìn chăm chăm vào đối phương, ánh mắt nhìn nhau đầy cảnh giác.

Ánh trăng mờ mờ, cố gắng lắm có thể thấy rõ thân hình đối phương. Hai hắc y nhân này đều có vóc người nhỏ nhắn, trông như nữ tử.

Một tia sáng lóe lên trong mắt người thần bí, một thanh kiếm trượt ra khỏi tay áo, chĩa thẳng vào hắc y nhân. Dưới ánh trăng, hai bóng đen bắt đầu đánh nhau. Người lao tới kẻ tháo lui, rượt đuổi nhau, hắc y nhân rõ ràng chiếm thượng phong. Nàng tựa hồ không có ý đánh nhau, chỉ muốn giật cái khăn che mặt của người thần bí xuống.

Hai người giao đấu, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm.

Cuộc ẩu đả làm kinh động đến thủ vệ của Thính Phong Hiên. Tiếng hô ‘bắt trộm’ nhanh chóng lan ra khắp vương phủ, tiếp theo vô số ngọn đuốc được thắp sáng, hàng loạt thủ vệ người hầu xông đến Thính Phong Hiên.

Trong mắt hắc y nhân lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy kiếm đối phương, nhẹ nhàng gấp lại, bảo kiếm gãy thành hai đoạn.

Người thần bí lùi lại, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Hắc y nhân, hít vào một luồng khí lạnh, “Người rút cuộc là ai?” Người có thể dùng ngón tay bẻ kiếm, đương thời ít có.

Hai người còn đang giằng co, thì rất nhiều thủ vệ đã sớm xông vào Thính Phong Hiên.

Hắc y nhân liếc nhìn thần bí nữ tử một cái, xoay người biến mất trong bóng đêm. Người thần bí vừa thấy rất nhiều thủ vệ, cũng biến mất dưới ánh trăng.

Hai hắc y nhân vừa mới biến mất, Bình Nam Vương hộ vệ Phi Dương rẽ đám người đứng trước mặt xông lên. Nhoáng thấy bóng người thần bí, y không kịp nghĩ nhiều liền đuổi theo.

Động tác của y chậm hơn một chút, vừa lên nóc nhà, thì đã không còn thấy bóng dáng người thần bí đâu nữa.

Phi Dương đứng trên nóc nhà quan sát bốn phía, đi được vài bước, dưới chân dường như đạp lên một vật gì đó.

Y nhặt vật ở dưới chân lên, nhìn thoáng qua, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, hít sâu một luồng khí lạnh. ....

* * * * *

Hắc y nhân dùng kinh công nhảy vào Đạm Tinh Cư, không làm kinh động đến ai. Đẩy cửa phòng ra, nàng chậm rãi kéo khăn che mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt phụ nữ độ chừng bốn mươi tuổi, rất bình thường.

Nàng lấy từ trên người ra một cái bình sứ, kể đó đổ chất lỏng trong bình sứ vào chậu rửa mặt. Nàng cúi đầu xuống, ngâm mặt vào trong nước.

Lau khô nước trên mặt xong, nàng đưa tay ra sau tai lột ra một lớp mặt nạ trong suốt.

Nàng đưa mặt nạ lên phía trên ngọn nến thiêu rụi, tao nhã xoay người. Gương mặt thanh tú kia, không ngờ chính là— Liễu Thiên Mạch.

Trong ánh trăng mờ nhạt xuyên qua rèm cửa sổ, nàng toàn thân hắc y càng trở nên cao ngạo.

Liễu Thiên Mạch cầm cái bình sứ ở trước bàn trang điểm lên bóp chặt, lúc mở tay ra, trong lòng bàn tay chỉ còn là một nhúm bột phấn. Nhẹ nhàng thổi một cái tất cả đều tan biến vào không khí.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt, đặt trên bàn trang điểm, khuôn mặt lãnh đạm vô cảm, nhưng nhìn kỹ, trong ánh mắt có một tia uẩn giận.

Nữ tử cùng nàng giằng co kia rốt cuộc là ai? Người lần trước dẫn dụ Tàn Mộ Phong tới Đạm Tinh Cư phải chăng cũng là nàng ta?

Nếu nàng không đoán sai, nữ tử kia nhất định là một trong bốn thị thiếp của Tàn Mộ Phong.

Son phấn trong Vương phủ xưa nay luôn được mua thống nhất một loại, mùi hương trên người nữ tử nọ, nàng từng ngửi thấy trên người bốn nữ nhân kia.

Nghĩa là bọn họ dùng cùng một loại phấn thơm. Thiên Mạch từ nhỏ đi theo tam sư phụ học y thuật, đối với mùi thơm đặc biệt mẫn cảm, nàng sẽ không nhận sai. Chính vì thế Thiên Mạch hoài nghi nàng kia là một trong bốn thị thiếp, nàng mới muốn nhìn rõ diện mạo thật của ả.

Tại sao bị nàng điểm huyết đạo rồi mà ả còn có thể cử động? Trong chuyện này có cái gì đó đáng ngờ?

Xem ra, trong các nữ nhân của Tần Mộ Phong, không chỉ mình nàng có bí mật. Trận chiến trong Vương phủ, vừa chỉ mới bắt đầu.

Thiên Mạch sờ lên thất lưng, lấy ra mấy bình sứ. Nàng ấn ba cái vào chiếc khóa nhỏ trên hộp trang sức, đáy chiếc hộp trang sức liền mở ra. Thiên Mạch đem bình sứ bỏ vào bên trong, rút tay về lại bên thất lưng. Bỗng dưng, sắc mặt nàng biến đổi, tay vẫn đặt trên thất lưng cuống quýt sờ soạng, tìm kiếm một hồi vẫn không thấy vật đồ đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đại nội mật thám

Lời Tần Mộ Phong nói không phải lúc nào cũng có thể xem là thật.

Năm ngày trước, y nổi khùng lên, tuyên bố không muốn nhìn thấy mặt Hoắc Thiên nữa. Năm ngày sau, y mặt mày hằm hằm, sai Phi Dương mời Hoắc Thiên tới Bình Nam Vương phủ.

Vừa mới đến thư phòng của Thỉnh Phong Hiên, Hoắc Thiên vốn linh mẫn lập tức nhận ra có điểm quỷ dị.

Tần Mộ Phong ngồi trước án thư, một tay tỉ cằm, tay kia thì ngón trỏ không ngừng gõ xuống mặt bàn. Những lúc y trầm tư, chính là có điều bất ổn. Năm đó trên chiến trường, mỗi lần gặp sự cố, y đều bày ra bộ dạng này. Nhưng sau khi trở lại kinh thành, Tần Mộ Phong tựa hồ khôi phục lại thái độ bất cần đời, đã lâu không thấy y trầm tư. Nhìn y bộ dáng nghiêm túc, nhất định là gặp phải sự tình khó giải quyết.

“Chuyện gì vậy?” Hoắc Thiên rung nhẹ án thư. “Mời ta tới đây làm gì? Không phải mấy ngày trước nói không muốn nhìn thấy mặt ta nữa hay sao?” Vốn đã quen nhìn bộ dáng bất cần đời của y, đột nhiên khôi phục lại sự nghiêm túc như hồi trên chiến trường, thật là có chút không quen.

Tần Mộ Phong hơi ngừng đầu lườm hắt một cái, “Hoàng Thượng muốn đối phó với ta.”

Hoắc Thiên ngẩn người, lập tức cười nói, “Nếu Hoàng Thượng có tâm đối phó với huynh, sẽ không đem binh quyền giao cho huynh và ta đâu. Ai cũng biết chúng ta là bạn tốt, ngài sẽ không ngu ngốc đến mức như vậy đâu. Hoàng Thượng đã dùng người tất sẽ không nghi ngờ, huống chi huynh là đệ đệ của ngài.”

Tần Mộ Phong mặt âm trầm, lấy từ trên người một khối lệnh bài đặt lên bàn. Y đứng dậy, xoay lưng về phía Hoắc Thiên. Hai tay bắt chéo sau lưng, Ánh dương nhàn nhạt chiếu lên người y, bóng dáng cao ngạo mà mê người. Tuy chỉ là một cái bóng, nhưng đã chứa một khí phách không thể giải thích nổi. Cùng phong phạm đế vương, tản mát khí thế bức người.

Con người đen huyền thâm trầm, không chút gọn sóng hay sợ hãi, thật không ai có thể hiểu y đang suy nghĩ gì.

Hoắc Thiên thu hồi giọng cười biếng nhác, thần sắc ngưng trọng, “Từ đâu huynh có?”

“Có hai tên hắc y thần bí xông vào Thỉnh Phong Hiên, hiển nhiên bọn họ không phải đồng bọn, cho nên đã giao đấu với nhau, tại chỗ bọn chúng đánh nhau Phi Dương đã nhặt được khối lệnh bài này.” Thanh âm trầm thấp nhẹ tựa mây gió, tựa hồ chẳng quan tâm, nhưng trong cái nhẹ tựa mây gió ấy ấy, lại phảng phất mang theo vài phần lãnh đạm, u buồn.

Hoắc Thiên nhìn theo bóng dáng Tần Mộ Phong, không tự chủ được nhớ tới nữ tử thời tiêu kia, cảm thán nói, “Thật giống Liễu cô nương a.” Giống chiếc áo trắng bay bay, giống vẻ lạnh nhạt vừa lo âu, giống nét ưu nhã mà khí phách, giống vẻ thâm trầm khó hiểu. Hai người giống nhau như thế, lại đối chọi gay gắt, kiếp trước bọn họ tuyệt đối là oan gia.

“Người vừa nói cái gì?” Tần Mộ Phong con người đen lóe lên, sao lại nhắc tới cái nữ nhân kia.

“Không có gì.” Hoắc Thiên thở dài, không nói gì thêm. Quen biết Tần Mộ Phong nhiều năm như vậy, hẳn chưa bao giờ biết được Tần Mộ Phong đang suy nghĩ cái gì. Tần Mộ Phong nhìn như lỗ mãng táo bạo, lại bất cần đời, tiêu dao tự tại, kỳ thật y có rất nhiều tâm sự, có rất nhiều bí mật không muốn người ta biết. Ở đằng sau sự lỗ mãng của y, lại cất giấu một tâm tư khó hiểu. Đã rất nhiều lần, y chơi bời phóng túng chỉ vì muốn đem thống khổ chôn sâu dưới đáy lòng.

“Người thấy thế nào?”

“Huynh chắc chắn Hoàng Thượng muốn đối phó với huynh sao?” Ba người bọn họ lớn lên cùng nhau, theo hắt thấy, Tần Vật Ly không phải loại người cốt nhục tương tàn.

Nhưng mà.....

Hoắc Thiên cúi đầu nhìn lệnh bài trong tay, trong lòng không khỏi có chút không vui.

Lệnh bài được đúc bằng vàng, hai mặt đều khắc hình rồng. Ở chính giữa hai mặt lệnh bài, một mặt khắc ‘Đại nội’, mặt còn lại khắc ‘Tuyệt Nhận’. Đây là tín vật của đệ nhất đại nội mật thám Tuyệt Nhận a.

Đại nội có tam đại mật thám, Tuyệt Nhận, Hắc Hồ, Ngân Ứng, ba người đều là tâm phúc của hoàng đế, thay hoàng đế làm một số việc bí ẩn.

Tam đại mật thám chỉ sợ là những nhân vật thần bí nhất vương triều Thiên Diệp, trừ hoàng đế ra, không ai biết được chân diện mục của bọn họ. Đến nay, ngay cả bọn họ là nam hay nữ đều không ai biết.

Tam đại mật thám thế sống chết nguyện trung thành với hoàng đế, nếu không có lệnh của hoàng đế, bọn họ nhất định sẽ không lấy thân phận mật thám đại nội hành động thiếu suy nghĩ. ‘Tuyệt Nhận’ xuất hiện ở vương phủ, thực sự có thể là ý của Tần Vật Ly.

Tần Mộ Phong lạnh lùng nói, ‘Tuyệt Nhận là đệ nhất đại nội mật thám, trừ hoàng huynh ra, ai có thể ra lệnh cho hắn?’ Thực làm cho y thất vọng đau khổ, sinh ở gia đình đế vương, quả thực vô tình vô nghĩa.

‘‘Cổ lẽ, cổ điều gì đó hiểu lắm.’’ Hai người đều là bằng hữu sinh tử của hắn, khi sự tình còn chưa được làm rõ, hắn không thể thiên vị bên nào.

‘‘Hiểu lắm?’’ Con người Tần Mộ Phong lóe lên một tia âm lãnh, ‘‘Cổ phải hiểu lắm hay không y là người biết rõ nhất.’’

‘‘Cùng là thân huynh đệ, huynh hẳn biết ngài là người như thế nào.’’ Thủ túc huynh đệ tương tàn, hắn thật không mong nhìn thấy điều đó.

Tần Mộ Phong khẽ nhếch môi, cười đến châm chọc, ‘‘Thân huynh đệ? Ha ha.....’’ Đương kim thiên tử thân huynh đệ? Danh hiệu thật là tôn quý a, chỉ sợ y gánh không nổi.

‘‘Không thể chỉ bằng một khối lệnh bài, mà kết luận luôn Vật Ly không tín nhiệm huynh.’’

Tần Mộ Phong càng cười châm chọc, tự giễu nói, ‘‘Tín nhiệm? Y đã từng tín nhiệm ta sao?’’

‘‘Vậy bây giờ huynh tính làm gì?’’ Chuyện đã tới nước này, hắn nói cái gì đều vô dụng.

‘‘Cổ thể làm gì được? Lấy tình chế động.’’ Tần Mộ Phong sắc mặt phút chốc âm trầm, ‘‘Ta hoài nghi, Liễu Thiên Mạch là nội gián của y.’’

‘‘A?’’ Một lần nữa Hoắc Thiên lại giật mình, ‘‘Lần trước nói nàng là nội ứng của Liễu tướng, hiện tại nói nàng là nội ứng của Tần Vật Ly, huynh đa nghi quá rồi đấy.’’

‘‘Liễu Thiên Mạch chỉ là nữ nhi do hạ đường thê sinh ra, nhiều năm qua Liễu tướng đối nàng chẳng quan tâm. Nàng một thân khí chất cùng tài hoa do đâu mà có? Người không thấy khả nghi sao? Từ khi nàng gả tiến vương phủ, Phi Yến xuất hiện, tiếp theo Tuyệt Nhận cũng xuất hiện, ta có thể không hoài nghi nàng sao?’’ Y phân tích sắc bén, vạch điểm đáng ngờ.

‘‘Huynh đừng nói Liễu Thiên Mạch là Phi Yến hay là Tuyệt Nhận a.’’

‘‘Ta không biết.’’ Y chính là đoán Liễu Thiên Mạch gả cho y không có mục đích đơn giản, nhưng nếu muốn nói Liễu Thiên Mạch là Tuyệt Nhận hoặc là Phi Yến, y không dám tự tiện vọng đoán.

‘‘Huynh thật sự cảm thấy Liễu Thiên Mạch không đơn thuần sao?’’ Nghe y nói vậy, Hoắc Thiên cũng hiểu được Liễu Thiên Mạch có vấn đề.

‘‘Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng đang đứng dưới ánh trăng. Đạm mạc lạnh lùng, một thân ngao khí, khi đó ta đã cảm thấy nàng không đơn giản, nàng là một nữ tử thông minh nhưng giỏi che giấu. Sau đó, nàng lại nhát gan yếu đuối, so với lần đầu nhìn thấy nàng hoàn toàn bất đồng. Từ sau khi đánh nàng năm mười trượng kia, nàng tựa hồ khôi phục lại bộ dáng lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng.’’

‘‘Cho dù nàng sống giỏi che giấu, cũng không thể kết luận nàng là nội ứng. Nàng rất nhu nhược, tựa hồ không biết võ công, hơn nữa nàng mỗi ngày đều bị huynh nhốt tại Đạm Tĩnh Cư, sao có thể đem tin tức truyền ra ngoài.’’ Liễu Thiên Mạch này, quả thực khó hiểu.

Tần Mộ Phong nhíu mày, ‘‘Nếu nói nàng không biết võ công, sao nàng có thể thoát khỏi ánh mắt của Hương nhi, gây sóng gió trong vương phủ? Nếu nói nàng biết võ công, vì sao để yên cho ta khi dễ? Ta thật không thể hiểu nàng, tâm tư của nàng, ta vĩnh viễn nhìn không thấu.’’

Liễu Thiên Mạch thật sự là gian tế sao? Nhớ tới ánh mắt đơn thuần của nàng, Hoắc Thiên nhìn không được vì nàng biện giải.

‘‘Ở những gia đình giàu sang phú quý, thê thiếp trong đó đấu tranh rất ghê gớm. Liễu Thiên Mạch từ nhỏ đã không có mẫu thân, lại không được sủng ái, nàng gả vào là một nữ tử nhu nhược bình thường để bảo hộ chính mình cũng không phải không có khả năng. Tiến vương phủ, nàng biết bốn vị thị thiếp của người rất lợi hại, cho nên tiếp tục gả vào nhu nhược bình thường, muốn tránh khỏi thị phi. Sau khi bị huynh đánh, nàng biết một mực tránh né không phải là biện pháp tốt, cho nên đem hết dũng khí đối mặt với huynh. Ta có cảm giác, nàng rất lãnh đạm, vô tranh vô cầu, mong muốn có một cuộc sống bình thường. Cổ lẽ, nàng thật sự đơn thuần.’’

Nghe Hoắc Thiên nhận xét, Tần Mộ Phong mê mang, thờ dài một tiếng. “Có khả năng sao?” Trong nội cung, cũng có rất nhiều nương nương cùng công chúa cũng sống như vậy, Liễu Thiên Mạch xác thực có thể giả vờ nhu nhược bình thường để bảo hộ chính mình.

“Đừng lo lắng nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Hoắc Thiên vỗ vỗ bờ vai y, “Gần đây không thấy huynh không đi tìm Liễu Thiên cô nương của huynh a?”

Vừa nghe đến hai chữ Liễu Thiên, sắc mặt Tần Mộ Phong chợt biến, “Lần trước lúc từ Túy Yên Lâu trở về, người ta có điểm khác lạ, vô cớ lại bị ngứa ngứa ba ngày liền.” Tám chín phần là do Liễu Thiên giờ trở quý, y một tháng cũng không dám quay lại Túy Yên Lâu.

“Ha ha.” Hoắc thiên cười lớn, “Huynh đắc tội gì với nàng rồi?”

“Ta làm sao mà biết được.” Tần Mộ Phong bắt đắc dĩ lườm hắn một cái. Bị một nữ tử thanh lâu chơi xỏ, đây là lần đầu tiên y gặp phải.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Hồng phấn tri kỷ

Liễu Thiên đẩy cửa sổ, kéo váy, từ cửa sổ nhảy vào trong phòng.

Mới vừa nhảy vào phòng, nàng lập tức tuột quần áo trên người xuống, vội vội vàng vàng lôi đại một bộ quần áo từ trong tủ ra mặc vào. Thay quần áo xong, liền nhanh chóng đổi kiểu tóc.

Thời gian chưa đến một chung trà, một mỹ nữ thanh tú điểm lệ lập tức trở nên duyên dáng quyến rũ. Sự lộn xộn lúc này hoàn toàn biến mất, nàng thông thả tựa người trên ghế quý phi [1], cầm chung trà ngọc trong tay, trông hoàn mỹ tựa một tác phẩm nghệ thuật.

Cửa sổ lại mở, Hồng Ngạc từ ngoài cửa sổ nhảy vào, ôm ngực thở hồng hộc.

Liễu Thiên không thèm liếc nhìn, lười nhác nói, “Người mới đến a.” Đôi mắt đẹp khép hờ, hơi thở thơm như lan.

Hồng Ngạc dựa vào bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn Liễu Thiên, “Tiểu thư, người nhanh thiệt.” Có thể biến thành một bộ dạng khác trong một thời gian ngắn như vậy, không phải ai cũng có thể làm được.

Liễu Thiên nhẹ nhàng cười, “Ta nhờ nó để kiểm com, không nhanh sao được?”

Hồng Ngạc bất chấp lễ tiết, trút nguyên chén trà vào miệng, một lúc sau, mới trở lại bình thường. “Tiểu thư, mau đi thôi. Bình Nam Vương chờ người lâu rồi.” Để gọi tiểu thư về ứng phó, nàng chạy thiếu điều muốn gãy chân.

“Cứ để y chờ.” Liễu Thiên nét mặt giận dữ, “Tên hỗn đản này, cả tháng trời không đến tìm, bây giờ đột nhiên đến, làm ta không chuẩn bị gì cả.” Ban ngày ban mặt đến thanh lâu, mà không sợ bị người ta chê cười.

“Tiểu thư, Hoa tỷ chống đỡ không nổi. Hôm nay tâm tình y rất tệ, khẳng khái đòi gặp người.” Hồng Ngạc có chút sốt ruột.

Liễu Thiên từ tốn nói, “Để cho y tự đến đây, dựa vào cái gì ta phải đi gặp y? Cứ để y tới gặp ta một lần.”

“Tiểu thư, nhưng mà.....” Người ta là Vương gia.

Liễu Thiên liếc mắt một cái, nhìn không được lâu bàu, “Thật là vô dụng, chạy có một đoạn đường đã thành ra như vậy, nhìn là biết người không có khiếu học võ.”

Hồng Ngạc hơi dẩu miệng, “Người vẫn biết nô tì không có khiếu học võ mà.” Trong ba nô tì, võ công của nàng là kém cỏi nhất. Trừ việc hầu hạ tiểu thư, nàng không thể giúp việc gì khác.

“Được rồi, đừng nóng giận, nghỉ chút đi.” Mới chạy một đoạn đường đã thở hồng hộc như vậy, Liễu Thiên bắt giác thờ dài trong lòng.

Hồng Ngạc còn chưa kịp nói gì, đã nghe giọng khản thiết của Hoa Linh truyền vào, “Vương gia, ngài không thể vào, Liễu Thiên cô nương thật sự đi vắng, Vương gia.....”

Liễu Thiên nhếch miệng cười bí hiểm, “Chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, y đến rồi.” Theo tính tình Tần Mộ Phong mà nói, không gặp được nàng sao có thể từ bỏ dễ dàng, biết ngày y sẽ đến.

Hồng Ngạc thờ phào nhẹ nhõm, ngồi liệt trên ghế đầu, “Nguy hiểm quá, cũng may tiểu thư trở về kịp lúc.” Tiểu thư dường như đã biết y nhất định sẽ xông tới đây, nên vừa nhận được thông báo của nàng, lập tức trở về ngay. Hại nàng dùng khinh công ‘mèo ba chân’ đuổi theo sau, thiếu chút nữa què

giò.

“Không biết sở thích của y, sao dám vuốt râu hùm?” Nàng khẽ nhếch miệng, nhìn như ôn hòa, nhưng lại mang theo ba phần sắc bén, bốn phần đùa cợt.

Cánh cửa bị một cước đá văng ra, Tần Mộ Phong đứng ở cửa, neho neho mắt nhìn chằm chằm Liễu Thiển đang ngự trên ghế quý phi.

Còn dám không gặp y, nữ nhân này thật to gan.

“Tiểu thư, người đã về?” Thấy Liễu Thiển có mặt, Hoa Linh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán.

Liễu Thiển cười cười, đứng dậy đặt chung trà bạch ngọc lên chiếc bàn gỗ đàn hương, nháy mắt với Hồng Ngạc, rồi lại nháy mắt với Hoa Linh đứng sau lưng Tần Mộ Phong, ý bảo các nàng lui xuống.

Hai vị nha hoàn lui ra, thuận tiện khép cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tần Mộ Phong và Liễu Thiển.

Liễu Thiển khẽ ngẩng đầu, mỉm cười nói với Tần Mộ Phong, “Vương gia, đang giữa ban ngày ban mặt, ngài tìm thiếp phong hoa tuyết nguyệt liệu có thích hợp không?” Đồ sắc quý, giữa thanh thiên bạch nhật đến thanh lâu mà không sợ bị chê cười.

Tần Mộ Phong nhếch miệng, thản nhiên nói, “Phong hoa tuyết nguyệt nhất định phải đợi đến tối hay sao?”

Liễu Thiển tựa vào cạnh bàn, ngón tay ngọc không ngừng vẽ vẽ những vòng tròn trên mặt bàn, “Nghe nói trong Bình Nam vương phủ có năm vị mỹ nhân, Vương gia sao lại có hứng thú đến chốn trăng hoa này?” Nàng hồ hững hờ lãnh đạm, nhưng ánh mắt không biết vô tình hay cố ý đang theo dõi thần sắc của Tần Mộ Phong.

“Liễu cô nương không hoan nghênh ta sao?” Y mỉm cười gian tà, mắt chăm chú nhìn Liễu Thiển.

“Đâu có, người tới thì là khách, Liễu Thiển nào dám không hoan nghênh?” Liễu Thiển tươi cười, “Vương gia mời ngồi.”

“Giờ mới mời ta ngồi?” Y vẫn tươi cười, như thể phát hiện ra trò chơi khăm của nàng.

Nàng chớp chớp hàng mi cong vút, khiêu khích nháy mắt đùa tình với Tần Mộ Phong, “Vương gia, ngài không biết là thiếp cố ý làm khó dễ ngài sao?”

“Cô nương thật là một người biết hưởng thụ?” Tần Mộ Phong đảo mắt nhìn cách bố trí phòng trong, kiểm chuyện nói.

Chung trà bạch ngọc, bình phong phi thủy, đồ nội thất toàn bằng gỗ đàn hương thượng hạng. Màn đệm chăn giường đều trắng như tuyết, toàn bằng gấm vóc thượng đẳng. Hình mẫu đơn thêu trên chân, tay nghề bất phàm, xuất phát từ tay của tú nương[2] cung đình. Mỗi đồ vật trong phòng này, đều là trân phẩm hiếm có. Cho dù là tấm cung của công chúa, cũng chưa chắc xa hoa như vậy.

Liễu Thiển cúi đầu xoay xoay chiếc nhẫn vàng trên tay, hồ hững hờ nói, “Con người sống là phải biết hưởng thụ.”

Đồ nội thất gỗ đàn hương tỏa ra mùi thơm dịu dịu. Hương vị tự nhiên, thanh nhã, lan tỏa khắp phòng. Kết hợp với bình phong phi thủy, bức màn trắng tinh, bộ ấm chén trà bạch ngọc tinh xảo, tạo nên một sự tao nhã khó tả.

Nơi này không giống phòng ở của một nữ tử chốn thanh lâu, mà giống khuê phòng của một tiểu thư khuê các hơn.

Từ cách bài trí trong phòng, đó có thể thấy được sự đặc biệt của Liễu Thiển.

“Hay cho câu con người sống là phải biết hưởng thụ.” Tần Mộ Phong cảm thán, cúi đầu, trên môi khẽ mỉm cười tựa như đang tự giễu.

“Vương gia, có chuyện không vui sao?” Nam nhân này thật đáng sợ. Từ trong đôi mắt sâu thẳm kia, căn bản nhìn không ra một tia cảm xúc nào của y.

“Ha ha, có mỹ nhân làm bạn, bốn vương có lý do gì mà không vui?” Trong mắt đã tràn đầy ý cười, tất cả cảm xúc đều bị ý cười che giấu hết.

Liễu Thiển nghiêm mặt, nhìn thẳng vào trong mắt y, “Vương gia, ngài rất cô đơn.” Ánh mắt thì đang cười đó, nhưng đằng sau nụ cười, lại là nỗi cô đơn.

Dù ánh mắt y không để lộ ra chút cảm xúc gì, nhưng nàng biết y cô đơn. Bọn họ rất giống nhau, chỉ cần nhìn ánh mắt, là nàng có thể biết tâm tư của y.

Tần Mộ Phong cũng không cười nữa, “Liễu cô nương, nàng thật thông minh.” Cô đơn? Đúng vậy, y rất cô đơn. Thế nhân đều cho rằng y muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, song thật ra y chẳng có gì cả.

Sớm đã quen che giấu mọi tâm tư tình cảm, sớm đã quen chôn chặt nỗi cô đơn tận đáy lòng, y tin tưởng bản thân tuyệt đối không để lộ một chút cảm xúc nào. Liễu Thiển chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra nỗi lòng của y, nữ tử này không phải là một nhân vật đơn giản.

Liễu Thiển đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói, “Bởi vì thiếp cũng là người cô đơn, chúng ta rất giống nhau.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, gần như không nghe được, như là tự nói với chính mình.

Tần Mộ Phong cũng đưa mắt theo Liễu Thiển, nhìn xa xăm, “Bốn vương từng có vô số đàn bà, nhưng chưa từng có một tri kỷ thật sự.” Từ trong giọng nói, không khó nhận ra nỗi cô đơn của y. Đây là lần đầu tiên, y tự để lộ tình cảm của chính mình.

Liễu Thiên thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn Tần Mộ Phong đầy hoài nghi, “Thiếp đã gặp vô số đàn ông, nhưng chưa từng gặp ai khó hiểu như Vương gia.” Nam nhân này tuyệt không phải là dạng phong lưu phóng đãng như người ta nhìn thấy, đằng sau sự phóng đãng, ẩn giấu rất nhiều rất nhiều thứ.

Tần Mộ Phong khó hiểu, vậy Liễu Thiên sao lại dễ dàng hiểu được y.

“Bỏn vương thật may mắn khi trên đời này còn có một nữ nhân thật sự hiểu được ta.” Trong lời nói, lại không giấu được nỗi cô đơn. Cho dù có thêm nhiều đàn bà thì sao chứ, không có lấy một người hiểu được y.

Liễu Thiên lắc đầu, “Không, thiếp không hiểu ngài. Ngài sâu thăm thẳm, cái mà thiếp nhìn thấy, chẳng qua so với người bình thường nhiều hơn một chút mà thôi.”

“Liễu cô nương, nàng không phải cũng sâu thăm thẳm ư?” Cả người nàng đậm nét phong trần, thế nhưng y có thể cảm nhận được, cái mà nàng bày ra bên ngoài không phải là con người thật của nàng. “Bỏn vương gặp vô số đàn bà rồi, chỉ có hai người là ta không thể nào hiểu được.” Một người là Liễu Thiên Mạch, một người là Liễu Thiên.

Liễu Thiên nhẹ nhàng thở dài, “Vương gia, Liễu Thiên chỉ là một cô gái phong trần. Phong trần nữ tử đến từ trong gió, ra đi trong gió. Dựa cửa bán nụ cười, nếu đã bán nụ cười, thì chỉ có thể đem cay đắng nuốt vào lòng. Lâu ngày, cũng sẽ quen che giấu con người thật của mình. Ngài đương nhiên nhìn không ra.”

“Liễu cô nương, bỏn vương rất tò mò quá khứ của nàng.” Cô gái như nàng, không nên lưu lạc phong trần. So với sự xinh đẹp quyến rũ của nàng, sự lãnh đạm thanh nhã của nàng có phần ý vị hơn.

“Vương gia, quá khứ là chuyện đã rồi, hà tất phải so bì làm chi?” Quá khứ của nàng ba ngày ba đêm nói cũng không hết. Nàng xưa nay chưa từng kể với bất kỳ ai, mà cũng chẳng có ý đem kể lể với ai cả.

Tần Mộ Phong hồ hững hờ nhìn nàng, “Liễu cô nương, có thể vui lòng uống với ta một chén không?” Trong lúc vô ý, Liễu Thiên đã có được sự tôn trọng của y.

Liễu Thiên thờ dài một cái, “Mượn rượu giải sầu càng sầu thêm, nhưng mà Liễu Thiên xin vui lòng phụng bồi. Đôi khi, say một chút chẳng có gì là xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cộng túy nhất mộng

Rượu của Túy Yên lâu cũng như nữ nhân ở Túy Yên lâu, đều là kinh thành đệ nhất.

Đôi mắt với Liễu Thiên, người đã sớm nhìn thấu y, Tần Mộ Phong gỡ bỏ lớp mặt nạ nguy trang, phóng túng dùng rượu ngon chuốc say chính mình.

Không biết bắt đầu từ khi nào, y học được cách tự nguy trang chính mình. Vì muốn che giấu bản thân mình, y không cho phép mình được uống rượu.

Say? Có cảm giác thế nào a? Y sớm đã không còn nhớ rõ.

Y là thân huynh đệ của đương kim thiên tử, là Bình Nam Vương tay nắm trọng binh, là niềm mơ ước của mọi nữ nhân. Vô số hào quang vây quanh y, nhưng cuối cùng, bỏ lại tất cả, chỉ còn một tâm hồn tịch mịch cô đơn.

Y nhìn như cái gì cũng có, kỳ thật cái gì cũng đều không có. Trong lúc cô đơn, ngay cả người có thể sẻ chia y cũng không có.

Y thực may mắn, trên đời này còn có nữ tử như Liễu Thiên.

Nàng hiểu y, làm cho y không hề cảm thấy gánh nặng khi ở trước mặt nàng, bộc lộ con người thật của mình.

Nàng tịch mịch, y cũng tịch mịch. Hai khóa tâm hồn cô đơn dựa vào nhau, cùng dùng rượu ngon chuốc say chính mình.

Y không biết chính mình uống bao nhiêu rượu, một ly, rồi lại một ly nữa, sớm đã không đếm được.

“Liễu cô nương, còn rượu không?” Tần Mộ Phong đem vò rượu không vớt xuống đất, để nó cùng bầu bạn với những vò rượu không trên mặt đất.

“Vương gia, đừng uống nữa.” Liễu Thiên lão đạo đứng lên, gạt lấy cái chén trong tay Tần Mộ Phong, “Ngài đã uống nhiều rồi.”

Tần Mộ Phong cười khỏ, “Say một chút chẳng có gì không tốt, vì cái gì mà ta phải cố tình bắt mình không bao giờ được say.”

Đôi thủy mâu của Liễu Thiên nửa nhắm nửa mở, nằng mở to mắt liếc y một cái, “Ngài đã say rồi.” Người say không chỉ có mình Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong loạng choạng đứng lên, tiến đến trước mặt Liễu Thiên, neho mắt nhìn nàng, “Thật sự ta đã say sao? Vậy tại sao ta vẫn nhìn rõ hình dáng của nàng?”

Liễu Thiên nhếch miệng, ngây ngô cười, “Ta làm sao mà biết được.”

“Liễu cô nương, cảm ơn nàng đã ở bên ta.”

“Đừng khách khí, cũng cảm ơn ngài đã ở bên ta.” Liễu Thiên vờn ngón tay lạnh ngắt, chạm vào mặt y, “Mặt của ngài thật đỏ a, một đại nam nhân mặt đỏ, đáng yêu ghê.”

Tần Mộ Phong bắt lấy tay nàng, “Không cho nàng sờ linh tinh.”

“Ích kỷ.” Liễu Thiên khẽ cong đôi môi đỏ mọng, bộ dáng giống tiểu hài tử làm nũng, gần như cọ sát vào người y.

Tần Mộ Phong vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Thiên Nhi, uống nhiều rượu như vậy, vì sao sắc mặt nàng vẫn như thường?”

Liễu Thiên thè lưỡi, “Tại sao ta phải nói cho ngài biết?”

Khuôn mặt hai người cơ hồ kề sát vào nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của lẫn nhau, hơi thở ám muội của hai người phả vào nhau, “Thiên Nhi, ta có thể hôn nàng một cái không?”

“Vì sao?” Đôi thủy mâu của Liễu thiên giương to, nghi hoặc nhìn y.

Bị men rượu thúc giục, Tần Mộ Phong nâng cằm nàng lên, chế trụ chính xác đôi môi cánh hoa màu hồng phấn, mê mẩn mút vào. Liễu Thiên nhắm chặt mắt lại, mặc y muốn làm gì thì làm.

Mùi hương trên cơ thể nàng, hòa quyện cùng hương thơm của rượu, xâm nhập đến từng tế bào của y. Tần Mộ Phong ôm sát thân thể của nàng, để thân thể mềm mại kia dính sát vào người y.

Liễu thiên hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn, quên hết thấy mọi chuyện, vờn hai tay ôm lấy cổ y, như một dòng sông xuân, xui lợ nằm trong lòng y.

Ôm lấy nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, chỉ một cái hôn, nhất quyết chưa thể thỏa mãn, Tần Mộ Phong càng muốn nhiều hơn.

Tay y rút thất lưng của nàng, lại thuận thực trút bỏ quần áo cho nàng, từng mảnh quần áo bay tứ tung trên mặt đất.

Đối với việc giường chiếu, Liễu Thiên thực sự không muốn. Nhưng ở trong lòng y, nàng căn bản không có năng lực phản kháng. Nàng bắt lực tựa vào người Tần Mộ Phong, mặc y sắp đặt.

Cởi hết quần áo xong, y bế nàng lên giường.

Liễu Thiên một thân vô công, lúc này lại như biến đi đâu mất, nàng lấy hai tay che khuất cảnh xuân quang trước ngực, thân thể mềm mại bắt lực liên run lên, không biết nên làm thế nào. “Ta..... sợ.”

Y bỏ hai tay đang che trước ngực của nàng, lại bá đạo ra lệnh, “Thiên Nhi, ôm ta.”

Liễu Thiên run run, chậm rãi vòng tay ôm lấy eo y, lại nghiêng đầu tựa vào vai y. Da thịt nóng bỏng dán chặt vào nhau, dựng nên một bầu không khí ám muội.

Chính tại thời điểm này, y chỉ là một nam nhân bình thường, nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường. Một đôi nam nữ tịch mịch, vì dục vọng mà tìm đến với nhau, bằng phương thức ám muội mà chặt chẽ kết hợp. Không liên quan đến tình yêu, thứ bọn họ khát vọng chính là thân thể đối phương. Dùng thân thể đối phương, để sưởi ấm tâm hồn cô đơn của chính mình.

Ánh trăng soi rọi vào phòng, tạo nên một bầu không khí mờ ảo. Qua lớp trướng hồng, lò mờ thân ảnh một đôi nam nữ say ngủ ôm chặt lấy nhau, trong không khí còn lưu lại mùi vị của một trận ân ái.

* * * *

Đau đầu kịch liệt, là cảm giác đầu tiên Tần Mộ Phong nhận thấy sau khi tỉnh lại. Đây là đâu? Là phòng của Thái Y sao?

Buồng nữ nhân trong lòng ra, y ngồi dậy dựa đầu vào đầu giường.

Không đúng, đây là một nơi xa lạ, không phải phòng của bốn thị thiếp kia.

Đây là đâu? Y theo bản năng cúi đầu xuống, thấy rõ bộ dáng nữ nhân trên giường, mọi việc vừa rồi phát sinh hết thảy đều hiện lên trong đầu y.

Y sớm thành thói quen qua đêm cùng những nữ nhân khác nhau, huống chi Liễu Thiên là nữ tử thanh lâu, đối với sự việc vừa rồi, y cũng không kinh ngạc

lắm.

Y không có ý định đánh thức Liễu Thiên, bèn bước xuống giường mặc quần áo. Bỏ chân ra, bỗng chốc y chú ý đến một vệt đỏ sẫm trên khăn trải giường. Nàng là xử nữ? Liễu Thiên không ngờ lại là xử nữ tử, đây là điều ngoài ý liệu của y.

Tần Mộ Phong tuy đã từng có rất nhiều nữ nhân, nhưng không động đến nữ tử đảng hoàng, không động đến xử nữ là nguyên tắc của y. Liễu Thiên không phải một nữ tử đảng hoàng, nhưng lại là xử nữ.

Y cư nhiên trong lúc say rượu hủy hoại một nữ tử trong sạch, tuyệt đối là rượu say loạn tính.

Y nên làm gì bây giờ? Có nên chịu trách nhiệm với nàng hay không? Liễu Thiên có bắt y chịu trách nhiệm hay không?

“Ngài đang suy nghĩ cái gì vậy?” Liễu Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Nàng đã tỉnh?” Tần Mộ Phong lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ.

Liễu Thiên xoay người đưa lưng về phía y, “Ừ.”

“Nàng tỉnh làm sao?”

“Chuyện này là do say rượu, không nên tính toán làm gì, chúng ta đều nên quên đi.”

“Quên đi?” Y đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng lại chưa từng nghĩ đến nàng sẽ bảo y quên đi.

Liễu Thiên rầu rĩ đáp, “Đúng vậy, chẳng lẽ ngài muốn để ta làm Vương phi?”

“Nàng muốn ta bồi thường cho nàng thế nào?” Chỉ cần không thái quá, y sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Ta là nữ tử thanh lâu, sự trong sạch sớm hay muộn cũng khó giữ được, ngài không cần tự trách mình.”

“Nàng.....” Nữ nhân này, sao có thể thế này, y tốt xấu gì cũng là Bình Nam Vương, tại sao đối với nàng mà nói một chút sức hấp dẫn cũng không có?

“Vương gia, xin ngài đi đi. Xin đừng đem chuyện này nói với ai, coi như giữa chúng ta chưa từng phát sinh chuyện gì.”

Cho dù có làm thiếp của y, cũng có thể hưởng vinh hoa phú quý, nữ nhân này đã không cần y chịu trách nhiệm, còn vội vã cùng y cắt đứt quan hệ. Là nàng cao ngạo, hay là đầu óc có vấn đề rồi?

“Ta chuộc thân cho nàng.” Y chưa bao giờ chủ động chuộc thân cho nữ tử thanh lâu, nàng là người đầu tiên.

“Ta cảm thấy rất tốt, Vương gia, mời ngài đi đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Sau khi nghĩ kỹ có thể đến vương phủ tìm ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tiêu tan hiềm cũ

“Ngón tay của ta, huhu..... Ngón tay thân yêu của ta..... Đau quá.....” Liễu Thiên nằm ở trên giường, ngón trở chìa ra, khóc lóc rên rỉ.

“Tiểu thư, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.” Không phải chỉ bị đứt tay tí xíu thôi sao, vậy mà đã kêu khóc thảm thiết như vậy? Ai không biết chắc tưởng rằng nàng mắc bệnh nan y.

Liễu Thiên thò tay đánh qua, “Hong Ngạc chết tiệt này, nói nghe nhẹ nhàng quá ha, người bị cắt đầu phải ngơ ngác, nên mới nói thoải mái như vậy.”

“Tiểu thư, ai biết người cắt?” Hong Ngạc ném sang một cái nhìn khinh khinh.

“Vớ vẩn, nếu không để lại tí máu trên khăn trải giường, y sẽ nghĩ rằng ta là người ai cũng có thể làm chồng, ngay từ đầu không có khả năng yêu thích ta. Sau khi say rượu loạn tính bị y chiếm tiện nghi, đương nhiên phải đòi lại chút lợi tức.” Từ lượng của nàng trước nay không tồi, ai ngờ chỉ trong chớp nhoáng, lại có thể say rượu thất thân, aizzz.....

Hong Ngạc nhỏ giọng nói thầm, “Liễu Thiên Mạch cũng không có lạc hồng.”

“Có Thái Hà xen chính giữa, hơn nữa chuyện hôn sự này không phải do y tự nguyện, y sẽ không dễ dàng yêu thích Thiên Mạch. Ta đã điều tra quá khứ của Tần Mộ Phong, phát hiện y chỉ thích đàn bà xinh đẹp quyến rũ, Thiên Mạch tính tình lãnh đạm, muốn lấy được lòng y đã khó càng thêm khó. Đã lên kế hoạch chu đáo rồi, Thiên Mạch trộm chứng cứ, Liễu Thiên trộm trái tim. Ngươi cũng biết, Thiên Mạch ghét nhất bị nam nhân chạm vào nàng. Vì khiến Tần Mộ Phong chán ghét nàng, coi thường nàng, lạnh nhạt với nàng, Thiên Mạch trước hôn cưới đã cố ý phá thân mình. Cái mà Phi Yến và Thiên Mạch trộm không phải cùng một loại, đừng gộp chung lại mà nói. Thiên Mạch muốn Tần Mộ Phong chán ghét nàng, còn Liễu Thiên cần Tần Mộ Phong thích nàng. Ngươi thật sự là ngốc nghếch mà, theo ta lâu như vậy, chút đạo lý đó mà cũng không hiểu được. Tần Mộ Phong thích chơi bời, nhưng y không quan hệ với con gái nhà lành, không đụng vào xử nữ, đây chính là điều ta dùng mọi cách mới điều tra được. Gã này tám phần có quan hệ tình cảm phức tạp với xử nữ, cho nên ta mới cố ý giả làm xử nữ.”

Hồng Ngạc nhỏ giọng nói thầm, “Cố lạc hồng hay không thì có liên quan gì? Dù sao thì người đàn ông đầu tiên của người cũng là y mà.”

Liễu Thiên liếc mắt một cái, “Ngu ngốc, ta biết người đàn ông đầu tiên của ta là y, nhưng y có biết không?”

“Ồ.....”

“Ồ cái gì mà ơ, ta phải biến mất một tháng. Y tới tìm ta thì nói ta mất tích rồi, tên này dám chiếm hết tiện nghi của đám phụ nữ, thỉnh thoảng cũng cần bị vứt bỏ vài lần.”

”Thật sự phải biến mất?”

”Đương nhiên, như vậy y mới có thể nhớ rõ ta. Ta là xử nữ đầu tiên y đụng đến, nữ nhân đầu tiên vứt bỏ y, y sẽ nhớ đến ta.” Gương mặt tuyệt mỹ của Liễu Thiên lộ ra nụ cười bí hiểm.” Ta hiểu rất rõ, trong tất cả các nữ nhân của y, ta là người đặc biệt nhất. Một ngày nào đó, ta sẽ khiến y yêu thích ta. Đàn ông đều là như vậy hết, người không chiếm được mới là người tốt nhất. Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu, trò hay còn đang ở phía trước.”

Dài dòng văn tự một hồi, Liễu Thiên bỗng nhiên sực tỉnh, “Ta giải thích với ngươi nhiều như vậy làm gì? Chẳng ra làm sao cả.” Thông minh như Liễu Thiên, cũng có lúc mơ mơ màng màng. Tất cả đều tại mấy vị sư phụ kia của nàng, ai cũng đều có tiếng là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, trên thực tế đều lơ mơ đến mức ngơ ngẩn, chỉ có tam sư phụ là hơi bình thường một chút. Ở chung với các vị ấy lâu rồi, nên cũng bị lây nhiễm tật xấu của họ.

“Đừng nhiều lời nữa, ta đi đây. Thật đúng là mệnh khổ, chạy đi chạy lại hai đầu, ta sớm muộn gì cũng bị mệt chết, aizz..... Tiền thật khó kiếm, cuộc sống sao mà bất hạnh.....”

Hồng Ngạc nhìn không được lắm bầm. “Tiểu thư, người thật dài dòng.” Tiểu thư không mở miệng thì thôi, đã mở miệng thì thật là phiền chết người.

“Thôi được thôi được, không nhiều lời với ngươi nữa, lệnh bài của tiểu sư tỷ đã bị mất, ta phải nghĩ cách tìm lại. Không biết Tần Mộ Phong đem lệnh bài để chỗ nào, nếu lấy lại không được, tiểu sư tỷ sẽ bóp chết ta, sau đó bầm ta thành thịt vụn đem gói sùi cảo, đó là số mệnh của tỷ ấy. Đi đây, trông chừng Túy Yên Lâu nha.”

Hồng Ngạc ngẩng đầu định nói gì đó, thì không còn nhìn thấy bóng dáng Liễu Thiên, cửa sổ mở toang, không ngừng đóng đưa. Không hổ là phi tặc, công phu trèo cửa sổ quả thực hạng nhất.

* * * * *

Kể từ khi Tần Mộ Phong có người đàn bà đầu tiên trở đi, thì mọi chuyện với đám đàn bà đều thuận lợi. Về bề ngoài của y, uy quyền của y, đều khiến bọn họ chạy theo y như vịt, mỗi người đàn bà bên người y đều nghĩ mọi cách lấy lòng y, hy vọng được y để mắt đến.

Bị y cướp đi sự trong sạch, Liễu Thiên đáng lẽ phải khóc suốt suốt, đòi sống đòi chết bắt y chịu trách nhiệm không phải sao?

Chỉ cần có thể bước chân vào Vương phủ, cho dù chỉ được làm một tiểu thiếp nho nhỏ, cũng hưởng được vinh hoa phú quý cả đời. Vậy mà nữ nhân kia, lại dám..... chạy trốn. Sau khi quan hệ xác thịt với y, không ngờ Liễu Thiên lại bỏ đi ngay trong hôm đó.

Y đáng sợ như vậy sao?

Chẳng lẽ lão thiên gia không chịu nổi tính phong lưu, cố ý trừng phạt y sao?

Vì sao gần đây y liên tục bị phụ nữ cự tuyệt?

Liễu Thiên Mạch thì lúc nào cũng lạnh lùng với y, ngay cả khi ở trên giường, cũng chẳng thấy nàng biểu hiện chút nhiệt tình nào. Thậm chí sau khi đã xong việc, còn tung một chường đẩy y rớt xuống giường. Y ngủ với vô số đàn bà rồi, bị đẩy khỏi giường đây là lần đầu tiên.

Còn Liễu Thiên thì lúc nào cũng đối nghịch với y, thách thức uy quyền của y, trong mắt không hề có y dù chỉ một chút. Sau khi bọn họ có quan hệ xác thịt, nàng lại còn bỏ đi ngay ngày hôm đó.

Y không biết mình trúng tà gì nữa, sau khi từ Túy Yên Lâu trở về, lúc nào cũng nhớ đến Liễu Thiên. Nhớ đến khuôn mặt quyến rũ của nàng, nhớ đến ánh mắt lấp lánh thông minh của nàng. Sáng sớm hôm sau, y như phát điên chạy đến Túy Yên Lâu tìm nàng. Hoa Ma Ma nói với y rằng, Liễu Thiên đã bỏ đi đêm trước rồi.

Y muốn nổi điên, Bình Nam Vương Tần Mộ Phong lại có thể bị một nữ tử phong trần vứt bỏ, chẳng lẽ thiên hạ muốn thấy mưa máu.

“Chết tiết.” Tần Mộ Phong nện nắm đấm lên án thư, trong lòng buồn bực không thể nói nên lời.

Đang canh giữ bên ngoài thư phòng, Phi Dương nghe thấy bên trong có tiếng động, vội vàng xông vào.

Tần Mộ Phong một tay cầm binh thư, tay kia nắm thành nắm đấm đặt trên bàn, ánh mắt không biết nhìn đi đâu, hình như đang ngẩn người.

Nhiều năm kinh nghiệm cho Phi Dương biết, Tần Mộ Phong vừa mới trút giận lên cái bàn. Hắn còn tưởng rằng có thích khách, té ra lại là do chủ tử đang nổi điên. Hắn liếc nhìn Tần Mộ Phong rồi quay đầu đi ra ngoài.

”Phi Dương” Tần Mộ Phong ngẩng đầu, gọi Phi Dương lại.

”Vương gia, có gì sai khiến.” Phi Dương xoay người lại sắc mặt không thay đổi. Từ sau khi Tần Mộ Phong không phân biệt đúng sai phạt đánh hắn đến giờ, quan hệ của bọn họ vẫn rất căng thẳng.

Tần Mộ Phong dừng một lát, “Giúp ta điều tra một người.”

“Người nào?” Người nào đáng để Vương gia bỏ công điều tra? Gian tế của địch quốc?

“Hoa khôi Liễu Thiên của Túy Yên Lâu.” Phi Dương thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

“Vâng.” Phi Dương ngoài miệng bằng lòng, nhưng trong lòng vô cùng khinh bỉ Tần Mộ Phong. Chính sự không làm, chỉ nghĩ chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Phi Dương hẳn là hộ vệ ngũ phẩm do Hoàng Thượng ngự phong, chức trách là bảo vệ Bình Nam Vương, đâu phải để đi truy tìm tung tích của một nữ tử thanh lâu.

Nhiều năm huynh đệ, Tần Mộ Phong nhìn gương mặt lạnh như tiền của Phi Dương kia thì biết ngay hắn đang bắt mẫn, hạ giọng nói, “Ta uống say, hủy đi trình tiết của nàng.” Lúc nói câu này, y bỗng có chút xấu hổ.

Nguyên tắc không đụng đến xử nữ của Tần Mộ Phong hẳn cũng biết, nên khi nghe vậy, Phi Dương trong lòng có chút thoải mái, “Thuộc hạ lập tức đi làm.”

“Phi Dương.” Tần Mộ Phong bỏ quyển sách trên tay xuống, đứng lên, ”Ta biết ngươi vẫn còn tức giận chuyện lần trước, chuyện cũng qua lâu rồi, ngươi nên cho qua đi.” Tần Mộ Phong biết mình không đúng, nhưng không còn mặt mũi nào xin lỗi.

“Thuộc hạ nào dám tức giận Vương gia.” Ngự khí hắn lạnh lùng, nhưng Tần Mộ Phong lại nghe trong lời nói chứa đầy giận dữ.

Tần Mộ Phong muốn nổi điên, vì sao ai cũng đưa ra cái mặt khó coi với y vậy? Lẽ nào y gần đây phạm thái tuế [1]?

Y nghiêng răng, đánh mặt lại nói, “Ta cho phép ngươi đi thăm Liễu Thiên Mạch, nhưng chỉ được nhìn thôi. Nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của ta.” Coi như đây là một cách để xin lỗi đi? Y biết Phi Dương vẫn luôn muốn gặp Liễu Thiên Mạch, cho hắn đi thăm nàng, thế nào hắn cũng sẽ nguôi giận.

Phi Dương thì nguôi giận, nhưng trong lòng Tần Mộ Phong tự dưng lại nổi lên một cơn giận không giải thích nổi. Liễu Thiên Mạch chết tiết kia. Thân là nữ nhân của y, lại cùng hộ vệ của y làm loạn, còn quyến rũ bằng hữu tốt của y, trong mắt không hề có y – chồng nàng.

Phi Dương liếc nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, thuộc hạ đối với Liễu cô nương tuyệt không có ý nghĩ không an phận.” Đừng cho rằng đàn ông nào cũng giống như y, đều có ý xấu đối với người đẹp.

Tần Mộ Phong nắm chặt nắm đấm, cổ nén lửa giận, gần từng tiếng nói, “Đi nhanh đi, ngươi chỉ có thời gian một nén hương.”

“Một canh giờ có được không?” Nếu để ý chút, có thể phát hiện ý cười trong đáy mắt hắn.

Tần Mộ Phong lửa giận càng hừng hực, như một con sư tử đang nổi xung thiên gầm lên, “Thời gian một nén hương, ngươi nên nhớ, nàng là nữ nhân của ta.” Chết tiết, y rốt cuộc đang tức giận cái gì chứ?

“Tạ ơn Vương gia.” Phi Dương đi ra cửa, còn cười trừ chọc nói, ”Vương gia, ngài kích động quá, thuộc hạ có thể lý giải là ngài đang ghen không?” Lúc nhắc tới Liễu Thiên Mạch, trong mắt Tần Mộ Phong toát ra ý muốn chiếm hữu mãnh liệt. Nếu nói y không hề có cảm giác với Liễu Thiên Mạch, thì chỉ có quỷ mới tin.

Ghen? Y ghen vì Liễu Thiên Mạch? Chết đi, tiện nữ kia đáng để y ghen sao?

Thứ dơ bẩn, lại còn có thể là mặt thám, y không có hứng thú.

Y nếu có quan tâm đến nữ nhân kia, hoàn toàn là bởi vì y hận nàng. Đúng, là hận, không phải yêu. Y sẽ không yêu Liễu Thiên Mạch, sẽ không vì nàng mà ghen.

Y nhất định có xung khắc với người họ Liễu. Liễu Thiên, Liễu Thiên Mạch, này hai nữ nhân này sắp làm y tức chết rồi.

[1] Phạm Thái Tuế là những người có Địa Chi của năm sinh trùng với năm hạn. Ví dụ: năm 2008 là năm MẬU TÝ, nên tất cả những người sinh năm Tý (1996, 1984, 1972, 1960, 1948, 1936, 1924, 1912) đều bị “phạm Thái Tuế” (vì tuổi và năm đó trùng nhau). Những trường hợp này thường bị tai họa,

bệnh tật, công việc trắc trở.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thù mới hận cũ

“Tiểu thư, người xem, bông hoa tôi thêu đẹp chứ?” Hương nhi tay cầm bông hoa mới thêu, đưa cho Liễu Thiên Mạch.

Thiên Mạch thân nhiên liếc một cái, “Đẹp lắm.”

Hương nhi nhìn ánh mắt lãnh đạm của Liễu Thiên Mạch, đề xuất “Tiểu thư, vậy chúng ta cùng thêu đi?” Thiên Mạch trừ thỏi tiêu và ngủ ra, trên cơ bản đều không có gì việc gì làm, thường ngăn người nhìn lên trời, cả nửa ngày vẫn không nhúc nhích.

“Người làm một mình đi.” Nàng ngoài miệng tuy đáp, nhưng suy nghĩ lại không biết bay tới tận đâu rồi.

Ba vị sư phụ dạy nàng cảm kỳ thi họa, dạy nàng đọc sách viết chữ, dạy nàng võ công độc thuật, dạy nàng thuật dịch dung[1] và y thuật, nhưng không có dạy nàng nữ công. Đại sư phụ và Tứ sư phụ nói, nữ nhân không nhất định phải làm mẹ hiền vợ đảm, nữ công là để tiểu nữ nhân làm, không thích hợp với các nàng. Trên thực tế, bốn vị sư phụ không ai biết nữ công. Phải nói những gì nữ nhân nên biết, bốn vị sư phụ lại chẳng biết. Theo bốn vị sư phụ nhiều năm như vậy, những gì nữ nhân nên học nàng đều không được học.

“Ồ.” Hương nhi chán nản cúi đầu tiếp tục thêu hoa.

“Ta muốn ngủ một lát, đừng quấy rầy ta.”

“Vâng.” Lại ngủ sao? Một ngày mười hai canh giờ, nàng ít nhất dành chín canh giờ để ngủ.

Liễu Thiên Mạch buông màn, ngồi xếp bằng trên giường.

Ngủ ư? Không, là nàng đang luyện công.

Võ công của nàng vốn rất giỏi, chỉ là nội lực không đủ. Thời điểm chưa gả vào vương phủ, nàng bận tới mất tới mũi, không có thời gian luyện công. Ở trong vương phủ, trừ ăn ngủ ra, nàng hầu như không có chuyện gì để làm, vừa hợp để tu luyện nội lực.

Hương nhi luôn trầm tĩnh, lúc nàng ‘Ngủ’, Hương nhi chưa bao giờ quấy rầy nàng. Mà hôm nay, nàng vừa mới ‘Ngủ’ được một lát, đã bị Hương nhi quấy rầy.

“Tiểu thư, người đã ngủ chưa?” Hương nhi cẩn thận hỏi.

“Chưa, có chuyện gì.” Đang luyện công lại bị quấy rầy, ngữ khí của Thiên Mạch có chút khó chịu.

“Phi Dương hộ vệ muốn gặp người.”

Phi Dương? Hắn tới gặp nàng bây giờ để làm gì?

Liễu Thiên Mạch mở to hai mắt, lãnh đạm nói, “Bảo hắn chờ ta một lát, ta lập tức ra ngay.”

Phi Dương đến đây, là chuyện ngoài dự liệu. Nàng vốn tưởng rằng, dựa vào tính cách bá đạo của Tần Mộ Phong, sẽ không cho phép Phi Dương tới thăm nàng. Trong vương phủ, Phi Dương là người đối xử với nàng tốt nhất. Hắn từng vì nàng, chịu oan năm mươi gậy, ân tình này, nàng vĩnh viễn ghi tạc trong lòng. Nói đến thì thật buồn cười, người đối xử tốt với nàng không phải là trượng phu, mà là một người không chút quan hệ.

Phải nói, đối xử tốt với nàng đều không phải là người trong nhà, ngoại trừ mẹ ra.

Tám tỷ muội của nàng, cùng huyết thống với nàng, nhưng lại không xem nàng như tỷ muội, cười nhạo nàng, khi dễ nàng, là trò bọn họ thích chơi nhất. Đối với các sư huynh, sư tỷ mà nói, nàng chỉ là một bé gái mồ côi tự dung xen vào thế giới của họ. Vậy mà bọn họ lại chưa bao giờ bài xích nàng, ai ai cũng xem nàng là bảo bối.

Người cha thân sinh, chưa bao giờ có nàng trong mắt, thậm chí không muốn thừa nhận sự tồn tại của nàng. Đều là bốn vị sư phụ, cho nàng một gia đình, cho nàng tình thương của mẹ, cho nàng sự ấm áp.

Gả vào vương phủ, trượng phu khi dễ nàng, làm nhục nàng. Đối xử tốt với nàng lại là một hộ vệ cùng nàng không chút quan hệ.

Thiên Mạch mỉm cười, bước chân qua ngưỡng cửa, “Phi Dương đại ca?” Đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên nàng cười thật tình.

Phi Dương vội đứng dậy, hành lễ với Thiên Mạch, “Phu nhân.” Nàng suy cho cùng vẫn là thiếp của Vương gia.

Liễu Thiên Mạch liếc nhìn Phi Dương, cái miệng nhỏ nhắn hờn giận nói, “Phi Dương đại ca, giữa chúng ta nhất định phải xưng hô như vậy sao? Gọi muội là Thiên Mạch đi.” Trừ bỏ sự huynh sư tỷ ở Vô Tranh sơn trang, Phi Dương là người đầu tiên đáng để nàng dụng tâm kết giao.

“Thiên Mạch.” Phi Dương cười nói, “Thân thể muội đỡ hơn rồi chứ?” Năm mươi gây đã làm cho hắn nằm nửa tháng, Thiên Mạch chỉ là một nữ tử yếu đuối, không biết làm sao có thể sống đến tận bây giờ.

“Đã khỏe hơn nhiều rồi, huynh đã thấy đỡ hơn chưa?” Năm mươi gây có thể làm nữ tử bình thường mất mạng này, đối với Liễu Thiên Mạch mà nói cũng không đáng là gì.

Năm sáu tuổi, nàng được Đại sư phụ đưa về Vô Tranh sơn trang. Ở đó nhiều năm, Tam sư phụ, vốn là thiên hạ đệ nhất độc y đem linh đan diệu dược người người trong võ lâm đều mong ước cho nàng làm đồ ăn vật, hơn nữa lại ngâm dược thủy, khắc khổ tập võ, Liễu Thiên Mạch sớm đã là người mình đồng da sắt. Năm mươi bản tử này đối với nàng mà nói cũng chẳng là gì, trừ sự đau đớn bên ngoài, bên trong không chút thương tổn.

Phi Dương có chút hổ thẹn, “Thiên Mạch, thực xin lỗi, là ta làm liên lụy muội.” Nếu không phải hắn tự tung tự tác, nàng cũng sẽ không bị đánh, hắn vẫn muốn tìm cơ hội tự mình giải thích với nàng.

Thiên Mạch khẽ lắc đầu, “Người phải nói xin lỗi là muội, là muội làm liên lụy tới huynh.” Phi Dương chính là vô tội.

“Đa tạ thuốc của muội.” Thuốc của nàng rất hiệu quả, sau khi bôi vào một lúc, vùng bị đánh đập tức không còn cảm thấy đau đớn nữa. Thuốc tốt như vậy, không biết nàng lấy đâu ra.

“Huynh đều là vì muội nên mới bị đánh, muội chỉ làm việc nên làm.” Thiên Mạch vốn tính tình lãnh đạm, nhưng trong ngôn từ, lại mang theo vài phần ấm áp. Từ khi gả vào vương phủ, nàng mở rộng tâm hồn. Chỉ có khi nói chuyện cùng Phi Dương, nàng mới giống một con người.

“Thiên Mạch.” Phi Dương dừng lại một chút, “Muội không nên đối nghịch với Vương gia.” Hắn nhìn ra được, Vương gia thực sự để ý đến Liễu Thiên Mạch.

Ánh mắt Thiên Mạch rơi trên mặt đất, sự ấm áp trong lời nói đã biến mất, “Là y tự mình đối nghịch với muội.” Thiên Mạch lãnh đạm, cũng không thể nói nàng không có cá tính. Kịch diễn xong rồi, nàng không cần giả bộ đáng thương nữa.

Phi Dương im lặng nhìn Liễu Thiên Mạch, một hồi lâu sau, hắn thở dài một tiếng, ánh mắt rời khỏi người nàng, nhìn xa xăm “Ngoài ta ra, Vương gia còn có một hộ vệ khác, hắn gọi là Vô Mệnh. Năm đó Vương gia nam chinh Việt quốc, Liễu tướng là giám quân. Trong một trận đánh, Vương gia bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Trong lúc Vương gia hôn mê, quân địch thường xuyên khiêu chiến. Liễu tướng bất đắc dĩ, quyết định rút cùi dưới đáy nồi[2]. Ông ta sai Vô Mệnh lĩnh một ngàn tinh binh vây đánh lương thảo của quân địch, lại trúng gian kế của địch nhân, Vô Mệnh cùng một ngàn tinh binh bị buộc phải tiến vào tử cốc. Liễu tướng chậm chạp không phải binh cứu trợ, Vô Mệnh cùng một ngàn tinh binh khổ chiến bảy ngày bảy đêm, cuối cùng, toàn quân bị diệt.” Phi Dương hít một hơi thật sâu, con người âm thầm một mồi, “Thủ cấp của Vô Mệnh bị chặt, treo trên đại doanh của quân địch. Còn thân thể hắn, đã bị dã lang tha đi mất.” Bọn họ ba người cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc. Tần Mộ Phong luôn cho rằng, là Liễu tướng hại chết Vô Mệnh, từ đó về sau thống hận Liễu tướng, thậm chí đem thù hận này trút lên đầu Liễu Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch bật cười, trong giọng nói tràn đầy trào phúng, “Bởi vì cái chết của Vô Mệnh, cho nên Vương gia hận Liễu Sóc, cũng hận ta?” Liễu Sóc chưa từng coi Thiên Mạch là nữ nhi, mà nàng lại càng chẳng bao giờ coi hắn là phụ thân. Tần Mộ Phong cư nhiên bắt nàng phải gánh tội cho Liễu Sóc, quả thực đáng cười.

Vô Mệnh là hận cũ, Thái Hà là thù mới. Thù mới hận cũ, giữa Liễu Thiên Mạch và Tần Mộ Phong, chỉ sợ vĩnh viễn không có hòa bình.

Phi Dương chăm chú nhìn Liễu Thiên Mạch, khẽ gật đầu. Nàng đã kiên cường hơn rất nhiều, so với mấy tháng trước là một Liễu Thiên Mạch suốt ngày khóc sưng mắt, hiện tại nàng đã có vài phần phong thái tự tin.

Khóe miệng Thiên Mạch gợi lên, tự giấu hừ một tiếng, “Thỉnh Vương gia đi điều tra quá khứ của ta một chút.”

Phi Dương lập tức nghe ra manh mối, “Muội muốn nói là.....” Liễu tướng không thích Thiên Mạch?

“Trên thực tế, ông ta chưa từng coi muội là nữ nhi.” Ngực khí của nàng lạnh lùng, trong ánh mắt hiện lên một tia âm lãnh. Nàng hận người đàn ông đã sinh ra nàng, rất nhiều lần, nàng muốn giết chết ông ta.

Ngực khí của Thiên Mạch nói cho hắn biết, giữa hai cha con nàng không có chút tình cảm.

“Muội hãy bảo trọng, ta phải đi bây giờ.” Hắn liếc mắt nhìn Liễu Thiên Mạch, có chút đam chiêu.

Liễu tướng không thích Thiên Mạch? Đối với Thiên Mạch mà nói, điều này cực kỳ trọng yếu.

“Bảo trọng.” Thiên Mạch cười yếu ớt, nụ cười này, là nụ cười thanh nhã nhất Phi Dương từng biết.

[1] Thuật thay đổi dụng mạo

[2] Đánh tiêu hao hậu cần làm quân địch dần phải thua

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sai lầm khủng khiếp

Phi Dương hộ vệ xem chừng đang lửa giận bùng bùng, chính xác mà nói, là vô cùng căm tức, có thể nổi xung thiên bất cứ lúc nào.

Hắn nổi giận đùng đùng xông vào Thính Phong Hiên, rồi xông vào thư phòng. Bất chấp lễ tiết, hắn đập lá thư đang cầm trong tay một cái ‘phạch’ lên trên án thư. Đập lá thư lên bàn rồi, hắn vẫn không bỏ tay ra, tay vẫn đặt trên bức thư, trừng mắt giận dữ nhìn Tần Mộ Phong.

Năm ngón tay của Phi Dương chậm chậm khép lại, tờ giấy trắng phau nhẵn nhúm lại.

Tần Mộ Phong thư thái ngồi trước án thư, ánh mắt chăm chú vào quyển sách trên tay, hoàn toàn không thèm nhìn hắn một cái.

Phi Dương cố nén cơn giận, nói bằng giọng hết sức ôn hòa, “Vương gia.”

Tần Mộ Phong khẽ ngẩng lên nhìn hắn, rồi quay lại đọc sách tiếp, “Chuyện gì?”

Năm ngón tay Phi Dương nắm tờ giấy trên mặt bàn lên, bức thư tội nghiệp lại càng thêm nhăn nhúm. “Mời ngài xem cái này.”

Tần Mộ Phong vẫn không thèm nhìn hắn, thong thả nói, “Đừng kích động như vậy, giận quá hại thân.”

Phi Dương cười lạnh, “Thì ra Vương gia cũng biết giận quá hại thân, lúc Vương gia nổi giận với Thiên Mạch, sao không thấy hại thân?”

Liễu Thiên Mạch, mỗi lần nghe đến cái tên này, Tần Mộ Phong luôn cảm thấy bức bối.

Phi Dương thân là hộ vệ của y, lại dám gọi thẳng tên tiểu thiếp của y, khiến y càng thêm bức bối. Nữ nhân kia..... sớm muộn cũng làm y tức chết.....

“Người gọi nàng là gì?” Tần Mộ Phong bỏ quyển sách xuống,捏o mắt nhìn chằm chằm Phi Dương. Ánh mắt y như xa xăm mà lại sâu thẳm, khiến người ta không thấy được suy nghĩ thật trong lòng y.

Phi Dương nhìn thẳng vào mắt y, “Tần Mộ Phong, ngài đọc vô số sách thánh hiền thì có ích gì? Làm tổn thương một nữ tử yếu đuối đáng thương, là việc làm của đại trượng phu sao?”

“Người có ý gì?” Ánh mắt Tần Mộ Phong trở nên lạnh giá, ngay cả ngữ khí cũng lạnh lùng theo.

Sự lạnh lùng của Tần Mộ Phong làm cho không khí ám áp trong thư phòng cũng giảm xuống, hơi thở quý dị giữa hai người lưu chuyển.

“Xem cái này đi, thuộc hạ tin ngài sẽ hiểu rõ.” Phi Dương giơ bức thư lên, nện lên bàn, tiêu sái xoay người đi ra ngoài.

Tần Mộ Phong có thể nhìn ra, Phi Dương lần này thật sự tức giận. Hắn đi ra, ánh mắt kia, chứa đầy sự thất vọng cùng trách cứ.

Lần cuối bọn họ cãi nhau là khi nào? Là mười năm trước.

Sống chung mười mấy năm nay, giữa họ đã phát triển một thứ đại loại như hiểu ngầm. Thuở thiếu thời, thỉnh thoảng cũng có cãi vã, nhưng lần cuối là cách đây mười năm rồi, bọn họ vẫn luôn kính trọng lẫn nhau, thân như huynh đệ. Đôi khi có va chạm, chỉ chớp mắt lại làm lành.

Mười năm nay, Phi Dương chưa từng cãi vã nghiêm trọng với y lần nào nữa. Y có làm gì sai, Phi Dương cũng không nói thẳng ra, chỉ tỏ ra lạnh lùng để biểu đạt bất mãn trong lòng. Bởi vì hắn hiểu rõ rằng, hắn tuổi đời chỉ là nô tài. Cho dù hai người thân như huynh đệ, hắn vẫn chỉ là nô tài.

Hôm nay, Phi Dương không xem y là chủ tử, mà coi y là bằng hữu.

Y rốt cuộc làm sai cái gì? Lại khiến Phi Dương nổi trận lôi đình.

Tần Mộ Phong đưa mắt nhìn bức thư nhăn nhúm, cầm lên, vuốt lại cho phẳng thớm.

Đọc nội dung trong thư, sắc mặt y càng ngày càng khó coi.

Kinh ngạc, choáng váng, thương tiếc, áy náy, đủ loại thần sắc, lần lượt hiện lên trên mặt y. Đọc đến cuối trang giấy, vẻ mặt của y chỉ có thể dùng mấy chữ ‘trợn mắt há mồm’ để hình dung.

Liều Thiên Mạch có mẫu thân là Liễu Nguyệt Anh xuất thân dòng dõi thư hương[1], phụ thân là một gã tú tài liên tục thi rớt. Liễu Nguyệt Anh là chính thất, cùng gã đồng cam cộng khổ tám năm. Khi Thiên Mạch lên năm tuổi, Liễu tướng cưới con gái của đại học sĩ đương triều, em gái lại bộ thượng thư làm vợ, cũng chính là Liễu phu nhân hiện tại.

Liều phu nhân luôn ghen tuông, buộc Liễu tướng bỏ Liễu Nguyệt Anh. Liễu tướng đã sớm ghét bỏ người vợ hiền lành nhưng dung mạo không xuất chúng này, lập tức bỏ Liễu Nguyệt Anh.

Liều Nguyệt Anh là con một, không có huynh đệ tỷ muội, không bà con thân thích. Mấy năm trước, cha mẹ Liễu Nguyệt Anh có để lại một chút sản nghiệp tổ tiên ít ỏi, năm đó gia cảnh Tề tướng bần hàn. Liễu Nguyệt Anh cùng Liễu Tề tướng kết hôn được tám năm, sản nghiệp tổ tiên sớm đã dùng hết. Liễu Nguyệt Anh tức giận trượng phu bạc tình, đồ bệnh không dậy nổi. Liễu Nguyệt Anh bệnh nặng, không thể làm việc kiếm tiền. Liễu Thiên Mạch năm tuổi cùng mẹ Liễu Nguyệt Anh lưu lạc đầu đường, ăn xin độ nhật. Một hôm, Liễu tướng thấy hai mẹ con đang xin ăn ở đầu đường, cảm thấy rất mất mặt, nên đón mẹ con nàng về nhà, lúc ấy là Thị Lang phủ, an trí ở một tòa viện bỏ đi, cho chút cơm thừa canh cặn qua ngày.

Ba tháng sau, Liễu Nguyệt Anh bệnh nặng, qua đời. Năm ấy, Liễu Thiên Mạch mới năm tuổi bốn tháng.

Từ đó trở đi, Liễu Thiên Mạch một mình sống nơi vườn hoang, một vị lão ma ma trong bếp, mỗi ngày mang cho nàng chút đồ ăn. Nàng cứ sống như vậy suốt mười bốn năm. Mười bốn năm, người nhà họ Liễu không ai chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Nghiêm khắc mà nói, nàng đã trải qua những ngày tháng sống không bằng chết đó trong chín năm.

Liều Thiên Mạch rất giỏi khâu vá, mười bốn tuổi, nàng bắt đầu làm ít đồ thêu đưa cho lão ma ma đem đi bán. Tay nghề Liễu Thiên Mạch rất cao, đồ nàng thêu ra đều được các phu nhân tiểu thư ở kinh thành tranh nhau mua. Từ đó trở đi, nàng tay làm hàm nhai. Không còn ăn cơm Liễu gia, mặc quần áo Liễu gia nữa. Mỗi vật dụng của nàng, đều do chính đôi tay khéo léo của nàng làm việc để đổi lấy.

Khi Liễu Thiên Mạch tròn mười chín tuổi, Liễu tướng vì muốn dựa hơi quyền thế, mới nhớ tới sự tồn tại của nàng. Y thấy Liễu Thiên Mạch là một mỹ nữ, trăm phương ngàn kế xin Hoàng Thượng tứ hôn, đem nàng gả cho Tần Mộ Phong, mượn việc này kết thân với Bình Nam Vương.

Tần Mộ Phong không ưa Thiên Mạch, không muốn thừa nhận thân phận của nàng. Ngày đại hỷ, người nhà họ Liễu cho nàng mấy thứ trang sức đơn giản làm ‘đồ cưới’, đuổi nàng ra khỏi tướng phủ.

Liều Thiên Mạch không còn nơi nào để đi, đành khăn gói bước vào Bình Nam vương phủ.

Một đứa trẻ năm tuổi, sau khi trải qua một biến cố lớn như vậy, nàng sao có thể tiếp tục sống?

Những ngày tháng từ lúc năm tuổi đến mười bốn tuổi, nàng đã sống như thế nào?

Liều Thiên Mạch là con gái của Liễu tướng, nhưng giữa bọn họ, ngoài huyết thống ra chẳng còn quan hệ gì.

Nếu nhất định phải nói giữa Liễu tướng và Liễu Thiên Mạch có một cái gì đó, thì đó chính là thù hận.

Tần Mộ Phong tin rằng, lòng thù hận của Liễu Thiên Mạch đối với Liễu tướng, sẽ không ít hơn y.

Y một mực cho rằng hoặc là Liễu tướng, hoặc là hoàng huynh muốn đối phó y, nên phải Liễu Thiên Mạch đến thăm dò. Y căm ghét Liễu Thiên Mạch, thậm chí đem cái chết của Thái Hà đổ lên đầu nàng.

Liều Thiên Mạch hoàn toàn vô tội, cho tới bây giờ, nàng đều là bị động. Cho dù nàng không muốn gả cho y, cũng không có quyền phản kháng.

Y hận Liễu tướng, rồi hận lấy cả Thiên Mạch. Y cho rằng tổn hại Thiên Mạch là một cách trả thù. Y sai lầm rồi, làm hại Thiên Mạch chẳng có ý nghĩa gì hết.

Lòng ích kỷ của y đã đẩy Thiên Mạch xuống vực sâu.

Ở tướng phủ, nàng phải trải qua những ngày tháng sống không bằng chết.

Gả đến vương phủ, nàng lại rơi vào địa ngục. Đúng vậy, chính miệng nàng nói vương phủ là địa ngục trần gian.

Nàng là một nữ tử ngây thơ kiên cường như vậy, mà y lại hại nàng thương tích đầy mình.

Nàng hoàn toàn vô tội, y không biết những thương tổn mà nàng phải chịu, y không biết nên bù đắp lại cho nàng như thế nào.

Cũng khó trách Phi Dương đã nổi giận với y, y đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp.

[1] Con nhà có học

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình huynh muội

Tần Mộ Phong vò nát tờ giấy, nắm chặt trong lòng bàn tay. Bàn tay nắm thành nắm nắm, để trên bàn. Mi mắt khép lại, ánh mắt mờ mịt.

“Phi Dương.” Y khẽ giương mắt lên.

“Vương gia.” Phi Dương bước vào, mặt lạnh lùng.

Tần Mộ Phong vẫn giữ nguyên tư thế, thần thờ nói, “Bảo tổng quản dọn dẹp sạch sẽ Ngọc Cẩm Viện.” Việc y có thể làm bây giờ chỉ là hết sức bù đắp cho năng.

Phi Dương kinh ngạc, “Vương gia?” Ngọc Cẩm Viện ở ngay cạnh Thính Phong Hiên, là nơi ở chính thức của Vương phi, Tần Mộ Phong không có Vương phi, nên vẫn để trống. Bây giờ đột nhiên muốn quét dọn sạch sẽ là ý gì? Y không phải muốn phù chính[1] Liễu Thiên Mạch chứ.

Y liếc hán một cái, thần nhiên nói, “Đưa Liễu Thiên Mạch vào đó ở, tìm vài nha hoàn lạnh lợi hầu hạ.” Y vẫn lãnh đạm, gương mặt tuấn mỹ không có một tia cảm xúc.

“Vương gia muốn phong nàng làm chính phi sao?” Giữa Tần Mộ Phong và Liễu Thiên Mạch trước giờ chưa từng có hôn lễ, nếu không có thánh chỉ từ hôn kia, bọn họ không thể xem là vợ chồng.

“Không phải.” Y làm như vậy chỉ là muốn bồi thường cho nàng mà thôi.

Phi Dương nhìn hán, bình tĩnh nói, “Ngọc Cẩm Viện là nơi ở của Vương phi.” Nếu không phong Liễu Thiên Mạch làm phi, hà tất đưa nàng vào ở Ngọc Cẩm Viện? Việc này không phải cố ý khiến người khác ghen tị sao?

“Không phải Vương phi thì không thể ở sao?” Ngọc Cẩm Viện là nơi ở của Vương phi, nhưng, người ở tại Ngọc Cẩm Viện, không nhất định phải là Vương phi.

“Vương gia, nếu ngài không có ý định phong Liễu cô nương làm Vương phi, thì nàng ở lại Đạm Tinh Cư cũng tốt rồi.” Phi Dương lời lẽ đanh thép, ý muốn bảo vệ Liễu Thiên Mạch đến cùng.

Bốn ả thị thiếp trong vương phủ không hề đơn giản, nếu Liễu Thiên Mạch vào Ngọc Cẩm Viện ở, vương phủ chỉ sợ không có một ngày bình yên.

“Người đang bức ta cưới nàng?” Tần Mộ Phong lạnh lùng nói, “Ta chưa từng có ý định cưới chính thất.”

“Nếu Vương gia không định cưới Liễu cô nương, xin giải phóng cho nàng, vương phủ không thích hợp với nàng.” Người lãnh đạm như Liễu Thiên Mạch, không thích hợp tranh giành cầu xé trong vương phủ, lại càng không thích hợp với Vương gia.

“Người quan tâm nàng quá nhỉ? Nàng là tiểu thiếp của ta, người phải gọi nàng một tiếng phu nhân.”

Phi Dương ngẩng mặt, bình thần nói ra một sự thật, “Vương gia chưa từng thừa nhận nàng.”

Tần Mộ Phong chậm rãi quay đầu, nhìn Phi Dương chăm chú, ánh mắt tỏa ra tia nhìn lạnh thấu xương, “Người thật quan tâm nàng, ta bảo người điều tra tung tích Liễu Thiên, chứ đâu có bảo người tìm hiểu quá khứ của Liễu Thiên Mạch.” Phi Dương không phải là người hay xen vào việc của người khác, Liễu Thiên Mạch được hán quan tâm quá nhiều.

“Thuộc hạ có một tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, chỉ vì bị một tên ác bá để ý, ép buộc làm thiếp. Phụ mẫu thân không chấp nhận, bị ác bá đánh đến chết. Chúng bắt thân để uy hiếp tỷ tỷ, tỷ tỷ vì cứu thân, mà phải trao thân cho tên bại hoại kia. Đêm tân hôn, tỷ tỷ giết hán báo thù cho phụ mẫu, bản thân cũng bị trúng ba đao. Tỷ khắp người đầy máu, ôm thân mới tám tuổi chạy hơn một trăm dặm đường, thoát được gia nô của ác bá đuổi bắt, nhưng tỷ tỷ lại bởi vì mất máu quá nhiều nên đã ngọc nát hương tan. Năm mười tuổi, lúc thân đang ăn trộm trên đường, gặp được tiên hoàng và thái hậu đang cải trang đi tuần. Tiên hoàng và thái hậu thấy thân đáng thương, mang thân tiến cung làm bạn với Vương gia lúc ấy vẫn còn là hoàng tử.” Nhắc tới câu chuyện cũ kia, Phi Dương vô cùng bình tĩnh, như thể đang kể lại câu chuyện của người khác vậy.

“Ta biết.” Đang yên đang lành, hán nhắc lại chuyện này làm gì? Thân thể Phi Dương rất đáng thương, hán không bao giờ muốn nhắc tới, đây là lần đầu tiên.

Phi Dương nhìn Tần Mộ Phong.” Tỷ tỷ không phải mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, chỉ là một giai nhân thanh tú. Tỷ luôn mặc toàn thân áo trắng, tóc cài ngọc trầm, mờ ảo đến mức không nhìn ra được sự sắc sảo trong đó.” Lúc nhìn thấy Liễu Thiên Mạch, hán giống như nhìn thấy tỷ tỷ. Không biết tại sao, đối với nàng luôn có cảm giác thân thiết. Thấy nàng chịu khổ, hán không kìm được cảm giác muốn bảo vệ nàng. Hán biết rõ, nên tự mình đối đãi nàng như em gái ruột, tuyệt đối không có tình yêu nam nữ.

Tần Mộ Phong hiểu ý Phi Dương, hán chỉ đem tình cảm dành cho tỷ tỷ chuyển sang Liễu Thiên Mạch, đối xử tốt với nàng, hoàn toàn không có ý đồ gì.

“Ta không thể nạp Liễu Thiên Mạch làm chính thất, kiếp này ta chỉ yêu một người mà thôi.” Nhớ tới Thái Hà, y có chút cô độc. Từ sau khi gặp nàng,

trong mắt y không còn nhìn thấy bất kỳ nữ tử nào nữa. Nữ tử dù đẹp đến đâu, cũng không thay thế được địa vị của nàng. Cho dù nàng đã hương tiêu ngọc vãn, trong lòng y vẫn chỉ có mình nàng.

Phi Dương nhìn y đầy ẩn ý, “Vương gia, trên đời này có rất nhiều mỹ nữ, nhưng có mấy ai thực sự là kì nữ.” Liễu Thiên Mạch là nữ tử đầu tiên được Hoắc tướng quân ngưỡng mộ. Hoắc tướng quân được xem là vương triều đệ nhất trí giả[2], nữ tử có được sự ngưỡng mộ của y thì không phải tầm thường. Hân với Vương gia tình như thủ túc, nên không muốn sau này Vương gia phải hối hận.

“Đừng nói nữa, ta không thể phong nàng làm Vương phi.” Xem xong quá khứ của nàng, Tần Mộ Phong càng đánh giá cao Liễu Thiên Mạch.

Tài nghệ của nàng, khí chất của nàng, còn hơn các tiểu thư khuê các bình thường gấp bội. Y vốn tưởng rằng nàng có danh sư dạy dỗ, hôm nay mới biết, tất cả đều do tự nàng học lấy.

Y vẫn biết Liễu Thiên Mạch không được sủng ái, cũng biết nàng không phải do chính thất sinh ra, nhưng không ngờ Liễu tướng lại độc ác như vậy, quả thật không có tính người.

Sự kiên cường và trí tuệ của nàng, khiến y rung động.

Đối với nàng, ngoài cảm giác hổ thẹn ra, còn có một cảm giác khó nói thành lời, là sự ngưỡng mộ chẳng. Nhưng mà y biết, mình sẽ không cưới nàng, cũng sẽ không yêu nàng, kiếp này y chỉ yêu một người mà thôi.

“Nhất định muốn nàng đến ở Ngọc Cẩm Viện sao?” Tần Mộ Phong đã tỏ rõ thái độ, Phi Dương không có lý do gì tiếp tục truy vấn.

Tần Mộ Phong ngã người, tựa vào ghế, hai cánh tay chống trên mặt bàn, mười ngón tay đan vào nhau, “Quét dọn sạch sẽ Thu Đường Viện luôn.”

“Đưa Liễu cô nương đến ở Thu Đường Viện sao?” Thu Đường Viện là nơi ở của sủng thiếp, chỉ cách Thính Phong Hiên một bức tường.

“Ừ.” Tần Mộ Phong ngẩng đầu, lãnh đạm liếc nhìn hân. “Cho Liễu Thiên ở.”

“Ngài muốn nạp Liễu Thiên làm thiếp?” Ý y đã rất rõ ràng, là thiếp, chứ không phải thị thiếp.

“Không được sao?” Phi Dương quản quá nhiều chuyện rồi đó.

“Thuộc hạ đi làm ngay.” Thấy Tần Mộ Phong có vẻ không hài lòng, Phi Dương không nói thêm nữa.

Dù gì đi nữa, Vương gia đã biết mình đối xử không đúng với Liễu Thiên Mạch, tâm tư của hân cũng không uổng phí.

* * *

“Phi Yên, tối nay ngươi thay ta làm nhiệm vụ.”

“Tại sao? Ta phụ trách trộm chân tình của hân, ngươi trộm chứng cứ hân thông đồng với địch phản quốc, không can thiệp chuyện của nhau. Ta đã nói phải nghỉ ngơi một tháng, giờ mới có vài ngày. Không rảnh, ta muốn đi ngủ, đừng phiền ta.”

“Ta mệt mỏi.”

“Ta gọi là ngươi là đại tỷ được không, ta không muốn gặp Tần Mộ Phong. Ngươi một câu mệt mỏi thì sai ta? Thật là biết sống quá.”

“Ta không đi.”

“Ta nói tiểu thư à, chứng cứ Tần Mộ Phong thông đồng với địch có giá năm vạn lượng vàng. Ngươi lúc đầu chịu oan ức cầu toàn gả vào đó, không phải là dễ thuận tiện làm việc sao? Bây giờ lại muốn lười biếng hả?”

“Ta đã tìm mấy tháng nay, vẫn không có manh mối, có thể nào..... hân vốn không có thông đồng với địch không?” Đường đường Bình Nam Vương, tay cầm trọng binh, dưới một người, trên vạn người, hân thông đồng với địch làm cái gì? Trừ phi hân muốn làm hoàng đế.

“Ta hiểu rồi, ngươi mất kiên nhẫn rồi chứ gì?”

“Ừ.”

“Làm xong chuyện này, chúng ta sẽ thu sơn, tốn chút thời gian cũng đáng mà.”

“Ta ghét hân.”

“Ta biết, ta cũng ghét. Tiểu thư của ta, xin ngươi ra ngoài đi có được không? Để cho ta ngủ, ngươi nhanh đi tìm chứng cứ đi.”

“Ta không tìm chứng cứ, ta tìm lệnh bài.”

“Kệ ngươi, đó là lệnh bài của ngươi, không đi thì bỏ.”

“Phi Yến.”

“Gi?”

“Ta muốn đánh chết ngươi.”

“Đánh chết ta? Một mình ngươi đối phó nổi với con lợn giống kia không?”

“Chúng ta đều đã quan hệ với hắn, hắn là lợn giống, chúng ta là cái gì?”

“Phát sinh quan hệ với hắn là ngươi, không liên quan đến ta.”

“Phi Yến.”

“Là ngươi uống say, sau khi say rượu cùng hắn loạn tính.”

“Đúng vậy, ta thừa nhận là ta trêu chọc hắn, nhưng người cùng hắn làm cái chuyện kia là ngươi mà. Vào lúc cấp bách, ta lui ra nhường cho ngươi, quên rồi sao?”

“.....”

“Nhìn ta vậy là ý gì? Ta không có quyền can thiệp chuyện của ngươi, chuyện gì cũng có thể làm thay ngươi, nhưng không thể thay ngươi làm chuyện kia với tên đó, ta không tư cách. Ngươi có thể không chế ta, mà ta thì không thể xen vào chuyện của ngươi, bà mẹ nó thiệt là không có thiên lý mà.”

“Ngươi nhóm lửa, rồi bắt ta đi dập lửa.”

“Có gì đâu, cũng đã bị hắn ăn sạch sẽ rồi, thêm một lần nhằm nhò gì.”

” Phi Yến.”

” Gi.”

” Ta vẫn muốn đánh chết ngươi.”

“Trước khi đánh chết ta, cùng kiếm mười lăm vạn lượng vàng bỏ túi trước đã.”

“Muốn ngủ hả?”

“Ừ.”

“Ngươi ngoan ngoãn ở đây lên mốc đi nhé, nội trong một tháng tới, cứ ở đây lên mốc lên meo, đừng ra ngoài nữa.”

“Này, ngươi đi đâu. Này này, ta thay ngươi làm nhiệm vụ, đừng nhốt ta ở đây. Thiên Mạch, Thiên Mạch, đại tỷ, chủ nhân..... Cứu mạng a.....”

“Ng ngoan ngoãn mà lên mốc nhé.”

[1] Đưa thiếp lên làm vợ

[2] Người có học thức

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lãnh khốc vô tình

Ánh trăng xuyên qua ô cửa sổ mở toang chiếu vào trong phòng, khiến cho bóng người tựa hồn ma kia đổ dài trên đất. Bóng người dài dài, cao ngạo mà lạnh lùng.

“Tiểu thư, người của Bình Nam vương phủ đang điều tra quá khứ của người.” Một cô gái mặc quần áo màu xanh cúi đầu, đứng sau lưng Thiên Mạch. Nàng kia dung mạo thanh tú, ăn mặc như một tiểu thư khuê các.

Nàng ăn mặc như vậy nhưng trên thực tế, nàng chỉ là một nha hoàn.

Thiên Mạch hai tay chấp sau lưng, ngửa đầu nhìn trắng sáng. Ánh trắng rực rỡ bao quanh nàng, khiến người nàng như tỏa ra một vầng hào quang mờ mờ.

“Tra được những gì?” Đúng như nàng dự kiến, ngữ điệu của nàng nhẹ như nước.

“Đúng như dự đoán của tiểu thư.” Cái không nên điều tra đều không điều tra được. Còn những cái tra được, đều là những sự kiện giả do tiểu thư bố trí trước đó.

Gương mặt lạnh lùng của Thiên Mạch hiện ra một nụ cười nhạt, “Không biết hấn sẽ đối xử với ta như thế nào? Ta rất nóng lòng.” Tất cả đều như nàng liệu trước, trò chơi này càng ngày càng thú vị.

“Người của Binh nam vương phủ đồng thời cũng đang truy tìm tung tích Liễu Thiến.” Cô gái áo xanh — Thanh Loan cung kính bẩm báo.

Liễu Thiên Mạch nhếch miệng, “Cứ để bọn họ tìm đi.” Có tìm cũng không thấy. Liễu Thiến khiến cho trò chơi này càng thêm thú vị.

* * * * *

Từ khi gả vào vương phủ, nàng luôn dùng bữa một mình ở Đạm Tinh Cư.

Tần Mộ Phong về mặt này không hề bạc đãi nàng, thức ăn của nàng cũng không khác gì bốn ả thị thiếp kia.

Một ngày nọ, Hương Nhi bày thức ăn lên bàn như thường lệ. Nhưng Thiên Mạch lại không dùng bữa như mọi khi, ánh mắt nàng trống rỗng nhìn một bàn đầy thức ăn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Các món ăn ngon lành dần dần nguội hết, Hương Nhi nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, người càng ngày càng gầy, ngon dở gì cũng ăn một chút đi.”

Thiên Mạch không buồn trả lời, ngược mắt nhìn Hương Nhi, trên khuôn mặt thanh tú, hiện ra chút cao ngạo. “Ta không ăn, mang xuống đi.” Ánh mắt của nàng như một mũi tên nhọn hoắt, nhìn chằm chằm Hương Nhi.

Hương Nhi bị Thiên Mạch nhìn đến nỗi sợ mất mật, nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Tiểu thư, ngon dở gì cũng nên ăn một chút.”

Thiên Mạch vẫn không trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Hương Nhi, tựa như muốn nhìn coi có cái gì trên người cô ta không.

Hương Nhi cả người không được tự nhiên, không tự chủ được siết chặt nắm tay, đầu gục xuống không dám nhìn Thiên Mạch. Ánh mắt của nàng quá sắc bén, cũng khó trách Hương Nhi sợ hãi.

Rất lâu sau, nàng thu hồi ánh mắt, gương mặt không chút cảm xúc chỉ ném mỗi thứ một chút.

“Dọn đi.” Ngữ khí của nàng rõ ràng dửng dưng.

Hương Nhi không dám cãi nữa, cuống quýt dọn đồ ăn đi.

Liễu Thiên Mạch bước đến bên cửa sổ, ngẩn người nhìn nhánh cây đông đưa.

Nàng chỉ muốn sống một cuộc sống thanh thản, cũng không có ý tranh giành với bất cứ ai. Mục đích gả vào vương phủ của nàng, đâu phải vì tranh giành tình cảm.

Đối với nữ tử bình thường mà nói, được trọng phụ yêu thương là khát vọng lớn nhất của bọn họ. Đối với Liễu Thiên Mạch mà nói, đàn ông là thứ không cần thiết. Nàng chưa từng khao khát Tần Mộ Phong yêu nàng sùng nàng, nàng không bận tâm, cũng không cần. Không có đàn ông để nương tựa, nàng vẫn có thể sống rất tốt.

Đúng vậy, nàng không cần đàn ông, cuộc hôn nhân này, đối với nàng mà nói chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng mà, sự tồn tại của nàng, lại làm cho người khác ghen tị.

Hồng hoa[1], không ngờ có người cho vào thức ăn của nàng một lượng lớn hồng hoa. Lòng dạ thật độc ác, trong món ăn nào cũng có.

Có thể cho hồng hoa vào thức ăn mà không ném ra mùi vị, không biết là kiệt tác của vị cao nhân nào?

Theo quy củ của vương phủ, mỗi người đàn bà sau khi thị tẩm, đều phải uống một chén thuốc tránh thai. Tần Mộ Phong đã tìm Thiên Mạch hai lần (nói chính xác phải là cưỡng bức), nhưng lại không cho nàng uống thuốc, có một số người sợ nàng mang thai, mẹ nhờ phúc con, nên phòng ngừa trước vẫn hơn.

Những món ăn này đích thực được xử lý rất tốt, cho dù là thầy thuốc, cũng chưa chắc ném ra được. Đáng tiếc người mà kẻ kia đối phó lại là Liễu Thiên Mạch, Thiên Mạch tinh thông y lý, mũi nàng so với người thường tinh nhạy hơn nhiều, đồ ăn mới vừa đưa vào, nàng đã ngửi thấy mùi rồi. Người nọ dám lấy thứ hồng hoa tầm thường đó để hại nàng, quả đúng là làm trò hề.

Nàng chỉ là một người thấp không được sùng ái, một người đàn bà phải chịu hết mọi sỉ nhục, đáng để ghen tị sao? Cho dù mang thai thì sao chứ? Tần

Mộ Phong tuyệt đối không để cho nàng sinh ra đứa trẻ.

Trong cả vương phủ, người không muốn thấy Thiên Mạch mang thai nhất chính là bốn ả thị thiếp. Người hãm hại Thiên Mạch, nhất định là một trong bọn họ. Ôi, một tiểu thiếp còn chưa được sủng đã bị thất sủng, đáng để ả đối phó sao? Người kia có phần việc bé xé ra to rồi.

Nàng vốn không có ý so đo với bốn nữ nhân kia, nhưng nàng sẽ không ngồi chờ chết, để người ta bắt nạt.

‘Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người.’ Đây là lời mấy vị sư phụ đã dạy nàng, nếu đã dám hại nàng, thì nên chuẩn bị để nhận lấy hậu quả. Bất luận kẻ muốn hại nàng là ai, Thiên Mạch cũng sẽ không để cho hắn đạt được ý đồ. Liều Thiên Mạch biết, người bỏ hồng hoa vào thức ăn kia sẽ không dễ dàng dừng tay.

Hương Nhi trải giường cho nàng xong, Thiên Mạch đang chuẩn bị đi ngủ, thì nàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhẹ, mùi hương kia..... rất khác thường.

Nàng đứng bật dậy, khoác áo ngoài vào, “Đây là cái gì?” Thiên Mạch liếc nhìn cái túi thơm treo trên đầu giường, lạnh lùng hỏi Hương Nhi.

Hương Nhi chột dạ cúi đầu, “Tiểu thư gần đây ngủ không ngon, Hương Nhi tự ý làm cái túi thơm này, bên trong bỏ chút dược liệu an thần. Nếu tiểu thư không thích, Hương Nhi lập tức mang đi.”

Thiên Mạch khẽ nhếch miệng, cười nhạt, “Vậy sao?”

Hương Nhi không dám nhìn Thiên Mạch, nhu thuận cúi đầu, “Dạ.”

“Túi thơm này là ai đưa cho ngươi?” Giọng Thiên Mạch bỗng chốc lạnh lùng.

Hương Nhi thỉnh lĩnh bị chất vấn nên hoảng sợ, vội nói, “Nô tỳ tự mình làm.”

Thiên Mạch tháo túi thơm treo trên đầu giường xuống, để trước mũi ngửi ngửi, “Làm tốt lắm, lấy mùi thơm của hoa để giấu đi mùi xạ hương, cho dù là thầy thuốc cũng không nghe thấy được.” Thức ăn tối qua cùng với túi thơm này đều được làm rất tốt, rất khó phát hiện bên trong có điều lạ. Hồng hoa và xạ hương được loại bỏ vị thuốc bằng cùng một thủ pháp, nàng có thể khẳng định, chính người cho nàng túi thơm này, đã hạ hồng hoa vào thức ăn của nàng.

Người kia rất thông minh, đem túi thơm này treo trên đầu giường Thiên Mạch, để nàng ngày ngày đều có thể ngửi được mùi xạ hương. Chỉ cần mang thai, nhất định sẽ sinh non.

Hương Nhi không ngừng toát mồ hôi lạnh, cố gắng giữ bình tĩnh, “Tiểu thư, người nói gì? Hương Nhi không hiểu.”

Thiên Mạch chậm rãi từ trong ngực áo lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay đưa nghịch.

Giọng Thiên Mạch nhẹ nhàng, ôn nhu chưa từng có, “À, không có gì, ngươi sẽ hiểu ngay thôi.”

Thiên Mạch nheo nheo mắt, trong mắt tỏa ra một ánh nhìn lạnh lẽo, bất chợt giữ chặt hàm dưới của Hương Nhi. Nhẹ nhàng búng một cái, viên thuốc kia bay thẳng vào trong miệng cô ta. Ngón tay thon dài điểm vài cái trên ngực Hương Nhi, Hương Nhi liền nuốt trọn viên thuốc trong miệng.

”Ngươi..... Ngươi đã cho ta ăn cái gì?” Hương Nhi vỗ vỗ cổ họng, gần như khóc thành tiếng.

Thiên Mạch lạnh lùng nói, “Đoạn trường đàn.”

Hương Nhi như bị ngũ lôi oanh đỉnh [2], nước mắt không ngừng tuôn ra, quỳ gối dưới chân nàng cầu xin, “Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, xin tha cho nô tỳ.” Nàng chỉ phụng mệnh làm việc.

“Tạm thời chưa chết được.” Thiên Mạch phe phẩy tay áo, lạnh lùng nói, “Chỉ có điều sẽ khiến ngươi toàn thân run rẩy, tứ chi như trăm trùng chui cấn. Nửa tháng sau, mới chảy máu bảy lỗ [3] mà chết.”

Hương Nhi nghe vậy, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, nom nóp lo sợ nói, “Tiểu thư, người đại nhân đại lượng, tha cho nô tỳ. Túi thơm là do Hàm Thúy cô nương đưa cho nô tỳ, bắt nô tỳ treo trên đầu giường phu nhân. Cô ta nói nếu không làm như vậy sẽ đuổi nô tỳ ra khỏi phủ. Tiểu thư, nô tỳ không thể không có công việc này, nô tỳ sẽ đói chết.”

Thiên Mạch không để ý tới Hương Nhi, từ đầu giường lấy ra một cây ngọc tiêu. Đem ngọc tiêu đặt ở bên mũi, một tiếng tiêu trầm bổng lập tức vang lên.

Khúc nhạc chưa dứt, một bóng người áo xanh dùng khăn công nhảy vào trong nhà, quỳ dưới chân nàng, “Tiểu thư có gì sai khiến.”

Thiên Mạch hạ ngọc tiêu xuống, vòng tay ra sau lưng, “Đi điều tra xem cô nương tên là Hàm Thúy đó có lai lịch gì.” Nàng trông như một nữ hoàng cao ngạo, thần thánh không thể xâm phạm.

Có thể xử lý dược liệu tốt như vậy, y thuật nhất định rất cao. Hàm Thúy chỉ là một thị thiếp xuất thân thanh lâu, đi đâu để tìm một vị cao nhân như vậy làm việc cho ả? Trong đó tất có điều lạ.

Hàm Thúy chính là người thần bí nàng gặp ở thư phòng gấp hay sao? Không, không có khả năng. Nếu Hàm Thúy thật sự là người thần bí kia, ả sẽ không cố gắng tranh sủng. Người thần bí kia cũng giống Thiên Mạch, che giấu mục đích mờ ám khi gả vào vương phủ, ả sẽ không ngốc đến mức mạo hiểm bại lộ thân phận mà đi tranh sủng. Cho dù muốn tranh, cũng sẽ không tranh giành lộ liễu.

Vương phủ chôn giấu mầm mống này, thật thâm sâu. Lúc đầu nàng lựa chọn gả vào vương phủ, là đúng hay sai?

“Dạ.”

“Thanh Loan.” Thiên Mạch dừng một chút, “Lập tức điều tra rõ lại lịch bốn ả thị thiếp luôn, bao gồm cả các nha hoàn của họ. Việc này giao cho Hoa Linh đi làm, người nấp ở vương phủ đợi lệnh bất cứ lúc nào.”

“Tuân mệnh.” Thanh Loan không dám ngắt đầu, Liễu Thiên Mạch rất lạnh khốc, người ở bên cạnh nàng, hầu như không một ai dám nhìn vào mắt nàng.

Sau khi Thanh Loan rời đi, Thiên Mạch lại lấy ngọc tiêu ra nghịch, đến trước mặt Hương Nhi, cười nhạt nói, “Nếu người dám gạt ta, ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn.” Trên đời này, vẫn chưa có ai dám lừa gạt nàng.

“Nô tỳ không dám.” Hương Nhi cúi đầu, thân mình khẽ run lên.

“Thức ăn tối qua có phải là Hàm Thúy đưa cho người?” Ánh mắt Thiên Mạch bỗng dưng lạnh lùng, tựa như hàn băng.

“Dạ..... Nô tỳ..... Không biết, thức ăn tối qua..... là..... là nô tỳ lấy từ phòng bếp.”

Thiên Mạch ngồi xổm xuống, nâng cằm Hương Nhi lên, khẽ cười nói, “Có biết lúc đoạn trường đàn phát tác cảm giác ra sao không?”

” Không..... Không..... Không biết.”

Không biết cũng không sao, Thiên Mạch sẽ cho cô ta biết.

“Từ từ mà hưởng thụ.” Thiên Mạch nghiêm mặt lại, trên mặt chỉ còn nét lạnh lùng tàn nhẫn.

Ngón tay Thiên Mạch khẽ cử động, điểm vào á huyệt của Hương Nhi, nàng tao nhã đứng lên, ngã người tựa vào ghế.

Lạnh lùng nhìn Hương Nhi đang đau đớn quằn quại trên mặt đất mà không phát ra một tiếng động, khóe miệng nàng nhếch lên duyên dáng.

Thiên Mạch là người lạnh lùng tàn nhẫn, đau đớn của kẻ thù chính là khoái lạc của nàng. Hương Nhi phản bội nàng, đương nhiên trở thành kẻ thù của nàng. Đã là kẻ thù, thì nàng không cần thủ hạ lưu tình.

Lạnh khốc vô tình, mới là bản tính của Liễu Thiên Mạch nàng.

“Các sư phụ thường dạy ta, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân.” Thiên Mạch lười nhác đứng lên, dạo quanh Hương Nhi một vòng. Nàng cúi người xuống, nhét một viên thuốc vào miệng Hương Nhi, nhưng lại phong tỏa mấy đại huyệt của cô ta.” Lúc mới vào vương phủ, người từng giúp ta, lần này ta tha cho người. Tránh được một kiếp dưới tay Liễu Thiên Mạch ta, người là người đầu tiên, đừng phạm lần thứ hai.”

Hương Nhi giống một con thỏ nhỏ đang sợ hãi, kinh hoàng nhìn Thiên Mạch, toàn thân run rẩy, há miệng định hét lên, chỉ có điều hét không ra chút thanh âm nào.

Thiên Mạch mặt không chút cảm xúc từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng đưa ngang mũi Hương Nhi. Khi Thiên Mạch thu hồi khăn tay lại, thì Hương Nhi đã ngã trên mặt đất.

Liễu Thiên Mạch bước đến bên cạnh bàn, gạt bỏ hoa đèn [4], ngăn người nhìn chằm chằm ngọn lửa đang tỏa sáng.

Sau một lúc lâu, Hương Nhi nằm trên mặt đất cuối cùng cũng động đậy. Thiên Mạch bình thần đưa mắt liếc nhìn cô ta, rồi lập tức thu hồi tầm mắt nhìn chằm chằm vào ngọn lửa.

Hương Nhi vỗ vỗ cổ họng, ngồi dậy, mắt lơ đãng, “Tiểu thư, sao nô tỳ lại ngủ vậy?”

“Người không cần thận ngủ quên, lui xuống trước nghỉ ngơi đi.” Vẫn lạnh lùng như trước, không để lộ một chút cảm xúc.

Hương Nhi ngáp một cái, lê bước nặng nề, trước khi khép cửa lại, nàng thò đầu vào, “Tiểu thư, người cũng đi ngủ sớm một chút.” Nàng rõ ràng đang ở phòng mình thiếu thừa may vá, tại sao lại đến phòng của tiểu thư làm gì? Lại còn nằm ngủ trên sân nhà? Chẳng lẽ nàng ngủ đến ngu người rồi?

Thiên Mạch ánh mắt vô thần nhìn hai cánh cửa đang khép lại, thì thầm, ” Lãng phí mê diệt hương của ta.”

Ngước nhìn bầu trời đầy sao qua khung cửa sổ, trong đôi mắt của Thiên Mạch, hiện lên một chút hung ác nham hiểm. Những tranh giành trong Vương phủ, không chỉ có sự tranh giành giữa đám đàn bà. Một vương phủ nhìn thì có vẻ như yên tĩnh, nhưng khắp nơi đều ngập mờ mịt quỷ dị.

[1] Thuốc phá thai

[2] Năm tia chớp đánh vào đầu, nghĩa là chịu sự đả kích vô cùng lớn.

[3] Bày lỗ trên mặt, gồm: tai, mắt, mũi và miệng

[4] Cắt bỏ hoa đèn (của bậc đèn) để ánh đèn sáng rõ hơn

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhân cách phân liệt

Qua ba ngày, Ngọc Cẩm Viện rực rỡ hẳn lên. Chẳng những được quét tước sạch sẽ, hơn nữa đồ dùng bên trong đều được thay bằng những món đồ mới xa hoa đắt tiền. Những thứ bài trí bên trong Ngọc Cẩm Viện, mỗi một thứ đều là trân phẩm, hoa mỹ không thua kém gì Thính Phong Hiên. Mọi người trong Vương phủ đều đoán, Vương gia nhất định sẽ lập phi. Không biết là vị cô nương nào có phúc khí trở thành Vương phi, có thể làm cho Vương gia tốn nhiều tâm tư chuẩn bị kim ốc tàng kiều như vậy.

Bốn vị thị thiếp trong Vương phủ lo lắng đề phòng, không biết Vương gia đang toan tính cái gì. Ba ngày qua, tràn ngập nhiều giả thuyết khác nhau, Bình Nam Vương phủ lộn độn ngút trời.

“Tiểu thư, Vương gia tính lập Vương phi sao?” Trong vương phủ đầu đầu cũng có người xôn xao, nàng không muốn biết cũng khó. Vương gia muốn lập Vương phi? Vậy thì tiểu thư làm sao đây? Một cô nương tốt như vậy, chẳng lẽ lại phải chịu làm hạ đường[1]?

“Không biết.” Thiên Mạch rất lạnh nhạt. Đối với người từng phản bội mình, nàng không thể có thái độ hoà nhã được.

“Nếu Vương gia lập Vương phi, tiểu thư phải làm sao bây giờ?” Nàng thùy chung chính là một người thiếp a, là thiếp a.

Thiên Mạch thốt lên, “Lương phan[2].”

Mọi người trong Vô Tranh sơn trang, bao gồm cả nàng, đều thích đem này hai chữ làm câu cửa miệng, thói quen này đã không thể thay đổi được.

“A?” Rau trộn[3]? Hương nhi ngớ ra, sao tự nhiên lại kêu rau trộn?

“Ta cũng không biết làm thế nào, người lui xuống đi, ta muốn yên lặng một lát.” Nàng biết, thậm chí còn biết rõ hơn bất kỳ ai. Dựa vào trí thông minh của nàng, nàng đã sớm đoán được dụng tâm của Tần Mộ Phong. Nàng vẫn biết nam nhân kia không như vẻ ngoài hoang đường của mình, mới có thể tồn tại tâm tư chơi đùa với hán lâu như vậy. Nhưng nàng không nghĩ đến, hán cư nhiên trọng tình trọng nghĩa như thế, lại là một nam nhân dám làm dám chịu. Nam nhân có thể làm cho Liễu Thiên Mạch ngưỡng mộ không nhiều lắm, Tần Mộ Phong tính là một đi.

Nàng biết, hán muốn bồi thường nàng. Ngày đó, lúc nàng cố ý lộ ra thân thể chính mình, cũng đã đoán được hán nhất định sẽ bồi thường nàng, thật không ngờ hán bồi thường bằng phương thức long trọng như thế, long trọng đến nỗi nàng dám đương không nổi.

Mỗi người đều có một mặt trái, nàng có, Tần Mộ Phong cũng có. Xuất đạo đã nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ gặp được đối thủ chân chính, Tần Mộ Phong là người đầu tiên. Tiếp nhận nhiệm vụ này, thực đáng giá. Từ năm mười bốn tuổi, nàng tự cao tự đại, bán linh một thân trộm đạo không ai sánh bằng. Vô luận là dạng nhiệm vụ gì, đối với nàng mà nói đều là dễ như trở bàn tay. Ở Bình Nam Vương phủ, nàng gặp được một đối thủ thực sự. Liễu Thiên Mạch, hay còn gọi là Phi Yến, nàng lợi hại nhất không phải võ công cùng kỹ xảo trộm đạo, mà là tâm tư của nàng. Nàng thâm trầm, thâm trầm đến không thể nhìn thấu. Để hoàn thành một số nhiệm vụ đặc thù, nàng thường xuyên lấy đủ loại kiểu dáng diện mạo xuất hiện. Nàng vĩnh viễn như vậy, không gọn sóng, không sợ hãi, làm cho đối thủ của nàng nhìn không thấu. Mặt nạ lãnh đạm, diễn xuất điêu luyện, tạo nên thiên hạ đệ nhất phi tặc hôm nay — Phi Yến. Thứ lợi hại nhất của nàng, không phải võ công, cũng không phải kỹ thuật trộm đạo, mà là tâm cơ. Võ công của nàng có lẽ rất giỏi, nhưng so với tuyệt đỉnh cao thủ chân chính, chỉ có thể tính là bình thường mà thôi. Rất nhiều nhiệm vụ khó khăn, nàng dựa vào trí tuệ, võ công chỉ là phụ trợ. Nàng là thiên hạ đệ nhất phi tặc, cũng thiên hạ đệ nhất hí tử[4]. Đối với nàng mà nói, diễn trò và trộm đạo sớm đã không thể tách rời.

Tần Mộ Phong là người đầu tiên nhìn thấu tâm nàng.

Giả trang nhu nhược? Nàng đã từng. Nàng từng giả dạng làm một nha hoàn nhu nhược nhún nhục chịu đựng, trộm được đầu của một trong võ lâm thập đại cao thủ, thế lực bao trùm cả tám tỉnh phía nam, treo lên trước cửa Sát Thủ môn. Trong lúc nhất thời, trên giang hồ truyền võ công của nàng đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa, thậm chí còn có nhân sĩ rồi hoi, đem nàng liệt vào bảng danh thập đại cao thủ. Kỳ thực, nếu luận võ công, nàng còn kém xa kẻ đã chết trong tay nàng kia.

Bởi vì nhiệm vụ lần đó, nhị sư tỷ Đông Phương Nhi của nàng cùng tân nhậm môn chủ sát thủ môn này sinh mâu thuẫn, đánh bại đánh bại lại thành một đoạn nhân duyên mỹ mãn, xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Nàng tự nhận, công phu diễn trò đã lộ hóa thuần thành. Thân kinh bách chiến, kinh nghiệm dày dặn như Sát Thủ môn môn chủ đều nhìn không thấu nàng, vậy mà lại bị Tần Mộ Phong nhìn thấu.

Lúc ấy, nàng đồng thời tiếp nhận hai vụ làm ăn. Mười vạn lượng trộm Tần Mộ Phong tâm, năm vạn lượng trộm chứng cứ chính xác Tần Mộ Phong thông đồng với địch.

Một nam nhân hô phong hoán vũ trên chiến trường, tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm. Nàng từng điều tra qua Tần Mộ Phong, phát hiện ra nam nhân này cực kì đáng sợ.

Theo kế hoạch, nàng giả dạng làm một nữ nhân nhu nhược, nhún nhục chịu đựng, nhất gan yếu đuối. Không được bao lâu, mỗi người trong vương phủ, đều đã quên đi nàng. Đến lúc đó, nàng mới có thể tùy tâm sở dục trộm chứng cứ hấn thông đồng với địch phản quốc.

Nàng cải trang đủ tốt, diễn xuất lại đủ giống, song Tần Mộ Phong cư nhiên nhìn ra sơ hở.

Cũng không tính là sơ hở, chỉ là bởi vì diễn quá giỏi, vào mắt hấn lại thành ra không chân thật. Hấn phái người giám thị nàng, nàng cũng biết.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy nam nhân này rất thông minh. Bọn họ thuộc cùng một loại người, có nhiều ẩn tình và rất khó hiểu. Qua ánh mắt hấn, nàng vĩnh viễn không hiểu được hấn đang suy nghĩ những gì.

Bị hấn nhìn ra sơ hở, Thiên Mạch biết vẫn tiếp tục giả vờ nhu nhược chỉ khiến hấn thêm hoài nghi. Sau khi bị đánh, nàng xuất ra cốt khí đối mặt với hấn.

Thời khắc sinh tử, đủ để thay đổi một con người.

Nàng có ý chọc giận hấn, cùng hấn đối nghịch, lạnh lùng đối đãi hấn, chỉ vì để hấn phớt lờ nàng.

Theo như nàng điều tra, Tần Mộ Phong không thích nữ nhân lạnh lùng, lại càng không thích nữ nhân cùng hấn đối nghịch. Người tính không bằng trời tính, không ngờ hấn lại có hứng thú với nàng.

Không cẩn thận đánh mất lệnh bài, Tần Mộ Phong cư nhiên hoài nghi đến nàng. Nam nhân kia..... rất đáng sợ.....

Chỉ cần không diệt trừ hận ý của hấn đối với nàng, hấn vĩnh viễn sẽ không đối xử bình thường với nàng.

Bất đắc dĩ, nàng nói ra thân thể chính mình.

Tần Mộ Phong ở một số phương diện có thể thất bại, nhưng hấn tuyệt đối là một nam tử hán dám làm dám chịu. Hấn định bồi thường nàng, nàng biết. Hấn vì bồi thường, nhất định sẽ vì áy náy mà đối xử tốt với nàng. Bốn thị thiếp kia nhất định sẽ ghen tị, nhất định. Để ngăn cản nàng trở thành Vương phi, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp hãm hại nàng, làm cho nàng mất đi địa vị trong lòng Tần Mộ Phong. Đến lúc đó, nàng sẽ tương kế tựu kế, lấy diễn xuất cao siêu phối hợp với bốn thị thiếp, làm cho Tần Mộ Phong hoàn toàn ghê tởm nàng.

Chỉ có hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của Tần Mộ Phong, nàng mới có thể an tâm, mới có thể tự do trộm đi thứ nàng muốn. Mỗi lần hấn nhìn nàng, nàng đều không tự chủ được mà sợ hãi. Có thể làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, hấn là người đầu tiên.

Nàng dùng thời gian nửa năm, loại bỏ hết hoài nghi của Tần Mộ Phong dành cho nàng. Nửa năm, nàng có thể trộm rất nhiều thứ, có thể đem quốc khố khoảng sạch. Vô luận nàng làm gì, giá trị đều vượt xa năm vạn lượng hoàng kim đó. Nhưng mà, nàng cảm thấy độ trí so dững cùng Tần Mộ Phong quả thật đáng giá. Nhân sinh trên đời, rất khó gặp được đối thủ chân chính. Có đôi khi, đối thủ lại là một loại tri kỷ. Nàng mười bốn tuổi xuất quan, trộm đồ thiên hạ, đến nay, chưa gặp được địch thủ. Gặp được hấn, nàng thực vinh hạnh.

Nàng là Liễu Thiên Mạch, cũng là Liễu Thiển, thuật dịch dung xuất thần nhập hóa, làm cho người ta nhìn không ra một chút sơ hở.

Nàng không biết bản thân mình có bao nhiêu khuôn mặt. Có lẽ, Liễu Thiển, Liễu Thiên Mạch, đều chỉ là một trong số đó.

Mỗi người đều có rất nhiều mặt, trong lòng mỗi người đều có ánh sáng, có bóng tối, có thiện lương, cũng có tà ác.

Liễu Thiên Mạch là bóng tối, còn Liễu Thiển là ánh sáng.

Nàng không biết mình rốt cuộc là ai? Là Liễu Thiên Mạch? Liễu Thiển? Nàng không biết. Từ ngày Liễu Thiển xuất hiện, nàng vẫn tự hỏi vấn đề này. Có khi là Liễu Thiên Mạch tự hỏi, có khi là Liễu Thiển.

Liễu Thiên Mạch là Liễu Thiển, mà cũng không phải là Liễu Thiển. Các nàng cùng là một người, cũng không phải một người.

Liễu Thiển xuất hiện vào năm Liễu Thiên Mạch tám tuổi.

Sau khi nàng được sư phụ đưa về Vô Tranh sơn trang, mỗi người đều muốn làm nàng vui vẻ, mong nàng cười.

Một thời gian sau, nàng gỡ bỏ mặt nạ lạnh lùng, biết khóc, biết cười, biết dùng những ngôn từ thô lỗ mắng chửi người khác, biết cùng các sư huynh, sư tỷ làm chuyện xấu.

Dưới sự che chở của các sư phụ cùng sư tỷ, nàng bày ra vẻ hồn nhiên của chính mình. Nhưng chỉ cần rời đi sự quan tâm của bọn họ, nàng lại biến trở về bộ dáng ban đầu. Nàng muốn cười, lại cười không nổi, muốn khóc, lại phát hiện chính mình sớm đã không còn nước mắt. Rời khỏi bọn họ, nàng cô đơn, sợ hãi, chỉ có thể dùng vẻ lạnh lùng để nguy trang chính mình.

Dần dần, Thiên Mạch phát hiện bản thân đã biến thành hai người.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, nàng là Thiên Mạch, Thiên Mạch lãnh đạm. Người kia an ủi nàng, nàng tựa hồ có thể nghe được lời người đó an ủi.

Trong một lần luyện công nàng bị tẩu hỏa nhập ma, hôn mê bất tỉnh năm ngày.

Năm ngày sau, nàng tựa hồ có thể nhìn thấy một con người khác của mình, một con người có thể tươi cười. Nàng ta cố gắng mang nàng khỏi nơi bóng tối âm u đó, cố gắng làm nàng cười.

Thiên Mạch cho nàng một cái tên, Liễu Thiển.

Các sư phụ phát hiện điểm khác lạ của nàng, đã nghĩ đến rất nhiều phương pháp giúp nàng chữa bệnh. Nhưng vẫn thất bại, Liễu Thiển sống trong thân thể nàng mười một năm, giúp nàng mười một năm, đến nay vẫn không rời đi.

Đại sư phụ nói, Liễu Thiển là nàng, nàng cũng là Liễu Thiển. Vì nàng không bỏ được gánh nặng tâm lý, không dám mở rộng trái tim, nên trong sự trống rỗng đã tưởng tượng ra nhân vật Liễu Thiển như vậy. Kỳ thật, Liễu Thiển là một mặt khác của nàng. Đây là một loại bệnh, gọi là chứng tâm thần phân liệt.

Thiên Mạch cũng không cảm thấy như vậy có gì không tốt, lúc nàng mệt, có thể lui vào nghỉ ngơi, Liễu Thiển sẽ thay nàng làm hết thảy. Lúc người ta khi dễ nàng, Liễu Thiển xuất đầu lộ diện, nhiều năm như vậy, Liễu Thiển tựa như ô dù che chắn của nàng, vì nàng mà làm những chuyện nàng không muốn làm.

Liễu Thiên Mạch, Liễu Thiển, đã không thể tách rời. Chuẩn xác mà nói, các nàng cơ bản chỉ là một người.

Thiên Mạch là Phi Yến, cũng là Liễu Thiển. Thiên Mạch, Phi Yến, Liễu Thiển, cùng là một nữ tử tên là Liễu Thiên Mạch.

“Thiên Mạch? Lại suy nghĩ ta là ai?”

“Ừ.”

“Đừng nghĩ nữa, ta là một Thiên Mạch khác, với ngươi chỉ là cùng một người.”

“Có ý gì?”

“Ta vốn không nên tồn tại, sớm hay muộn cũng phải đi. Ngươi một khi gặp phải sự theo đuổi mãnh liệt, có tình yêu khác cốt ghi tâm, sẵn sàng xả thân khi người đó gặp nạn, ta sẽ rời đi. Yên tâm, chỉ là tạm thời chiếm lấy thân thể của ngươi, sớm hay muộn gì cũng phải đem thân xác trả lại cho ngươi.”

“Đừng đi.” Thiên Mạch hoảng hốt.

“Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, ta không có tư cách can thiệp vào cuộc sống của ngươi.”

“Ngươi đi rồi, ta làm sao bây giờ?”

“Tin ta đi, sẽ có người đem lại cho ngươi sự ấm áp, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của ngươi.”

“Ta sợ.” Kỳ thực, nàng có một cảm giác không an toàn.

“Ta biết ngươi sợ, cho nên dựng nên bức tường lạnh lẽo, đem chính mình bao bọc bên trong. Trên đời này, còn có rất nhiều điều tốt đẹp, đừng bỏ lỡ.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà gì hết, ta muốn đi ngủ, đừng quấy rầy ta.”

[1] vợ lẽ

[2] Một kiểu trả lời bằng tiếng lóng, tỏ vẻ bất đắc dĩ không biết làm thế nào. Đại khái nghĩa là: ai mà biết.

[3] Lương phan, còn có nghĩa là rau trộn

[4] diễn viên

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cẩn trọng từng bước

Tần Mộ Phong bước vào Đạm Tinh Cư, nhìn thấy một Liễu Thiên Mạch đang đắm đuối suy tư.

Nàng tựa người vào lưng ghế, tay vỗ vỗ trên trán. Ánh mắt trong veo trống rỗng vô thần, trong cái trống rỗng, thoáng vẻ u sầu.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy tâm trạng thật của nàng, trước đây nàng quá điềm đạm, qua đôi mắt kia, không bao giờ biết được nàng đang suy nghĩ những gì.

Trong ấn tượng của y, Liễu Thiên Mạch là người nhất gan yếu đuối, nhưng cũng thanh nhã kiên cường. Nàng nhút nhát nhu nhược, nhìn thấy đã thương. Thanh nhã cao quý, phong cách quý phái.

Nàng đầy vẻ u sầu lại là một hương vị khác, thanh nhã như cúc, âm thầm tỏa hương thơm.

So với vẻ đẹp của Liễu Thiên, lại có một vẻ quyến rũ khác.

Liễu Thiên xinh đẹp, diễm lệ, thanh cao. Liễu Thiên Mạch yếu đuối, cao quý, thanh nhã. Hai nữ tử, là hai hương vị khác nhau. Hai nữ tử, đều có rất nhiều diện mạo. Y không hiểu được Liễu Thiên, cũng không hiểu nổi Liễu Thiên Mạch. Liễu Thiên giáo hoạt thông minh là hồng nhan tri kỷ của y, Liễu Thiên Mạch có phải không? Nếu giữa bọn họ không có hiểu lầm, thì dựa vào sự thông minh lanh lợi, khí chất tài tình của nàng, có lẽ sẽ là một trong các tri kỷ của y.

Kẻ tử thù của y họ Liễu, tri kỷ cũng họ Liễu, y với họ Liễu thật là có duyên.

Tần Mộ Phong đứng ở cửa, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì. Vừa không muốn làm gián đoạn suy nghĩ của nàng, cũng không muốn đứng ngoài cửa.

Đôi mi dài khẽ giật giật, Liễu Thiên Mạch hơi ngẩng đầu liếc nhìn Tần Mộ Phong, nhẹ nhàng nói, "Vương gia có việc gì sao?" Tần Mộ Phong và Phi Dương mới vừa bước vào Đạm Tinh Cư, nàng đã nghe tiếng rồi. Nội lực của nàng so với Tần Mộ Phong cũng tương đương nhau, muốn nghe thấy tiếng bước chân của y hoàn toàn không khó.

"Liễu cô nương." Tần Mộ Phong cảm thấy lúng túng, "Ồ có quen không?" Ngoài Liễu Thiên Mạch ra, không ai có thể quen được. Nàng từ nhỏ đã lớn lên trong hoang viên, vấn đề khác thì khỏi bàn. Ngay cả như vậy, thì y vẫn cảm thấy rất hồ thẹn.

"Không tệ." Liễu Thiên Mạch thân nhiên, ánh mắt tọa lạc ở nơi nào, chứ không hề liếc nhìn y một cái.

"Liễu cô nương, nếu nàng không chê, hãy dọn đến Ngọc Cẩm Viện ở đi." Liễu Thiên Mạch không lạnh lùng cũng không nhiệt tình, nếu không biết tâm tính nàng như thế, y còn tưởng rằng nàng cố ý khinh mạn.

"Ta ở đây rất tốt." Đến ở tại Ngọc Cẩm Viện? Chỉ sợ nàng không sống nổi quá ba ngày.

"Nơi này quá hẻo lánh, chỉ sợ không thích hợp nàng."

"Thiên Mạch từ nhỏ đã quen thanh tịnh, Ngọc Cẩm Viện cứ để cho Vương Phi ở đi." Quá náo nhiệt chỉ khiến nàng cảm thấy khó chịu. Người thích náo nhiệt là Liễu Thiên, không phải Liễu Thiên Mạch.

"Bốn vương chỉ có một Vương Phi, nàng đã ngọc nát hương tan. Từ nay về sau Ngọc Cẩm Viện cũng sẽ bỏ trống, nàng dọn sang ở đi." Trọn kiếp này y sẽ không nạp Vương Phi nữa, có Thái Hà là đủ rồi.

"Liễu Thiên Mạch chỉ là một tiểu thiếp nhỏ bé." Lúc không mở miệng nói chuyện, nàng trầm tĩnh tựa một bức tượng điêu khắc. Dư âm vẫn còn chưa dứt, mà nàng đã trở lại lạnh lùng tựa hồ không chút hơi ấm.

Một mình sống ở nơi hoang vu mười mấy năm, tính tình quái gở không thể tránh được, Tần Mộ Phong cũng không thèm tranh cãi, "Liễu cô nương, thân thể của nàng ta đã biết hết rồi."

"Vậy sao?" Nàng vẫn giữ vẻ lạnh nhạt. Tất cả đều tiến hành đúng theo kế hoạch của nàng, không có gì đáng mừng cả.

"Lúc trước là ta hiểu lầm nàng." Muốn y nói ra hai từ xin lỗi, rất khó.

"Vương gia không cần bận tâm, Liễu Thiên Mạch trời sinh mệnh tiện, khiến cho Vương gia áy náy, là lỗi của Thiên Mạch." Mặc dù đang nói ra những lời gượng gạo như thế, nhưng nàng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng không cảm xúc.

"Liễu cô nương, nàng không cần như thế." Nữ nhân này thật khó nói chuyện. Lúc trước đắc tội nàng, bây giờ rốt cục phải ném trái đắng rồi.

Thiên Mạch lạnh lùng cười, "Ngài là Bình Nam Vương quyền thế đầy người, Thiên Mạch chỉ là con gái của vợ lẽ, từng lưu lạc xin ăn đầu đường xó chợ, Vương gia hà tất phải nói lời tử tế với ta?"

"Liễu cô nương, ta nghĩ giữa chúng ta có chút hiểu lầm." Tần Mộ Phong cả đời này chưa bao giờ ăn nói nhún nhường như thế.

Liễu Thiên Mạch liếc Tần Mộ Phong một cái, ”Vương gia, Thiên Mạch suýt bỏ mạng ở vương phủ, chỉ một câu hiểu lầm là xong sao?” Có lợi cho y rồi.

“Liễu cô nương, bốn vương sẽ làm mọi việc có thể để bồi thường cho nàng. Nàng muốn cái gì, chỉ cần ta có.” Trước mặt hoàng đế, y cũng chưa từng ăn nói nhún nhường như vậy.

”Không cần, chỉ xin Bình Nam Vương tránh xa ta một chút, để ta sống những ngày yên ổn.” Giọng nói Thiên Mạch càng lạnh lẽo. Hơi lạnh trong lời nói lan tỏa khắp không khí, nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống.

Nếu là ngày thường, Tần Mộ Phong rất có thể đã tát Liễu Thiên Mạch một cái. Nghĩ đến sai lầm của mình, y nhẫn nhịn dùng lời lẽ ngon ngọt thuyết phục.

“Liễu cô nương, nàng muốn cái gì? Chỉ cần ta có.” Cái mà nữ tử bình thường muốn thường là vàng bạc, theo tính khí của Liễu Thiên Mạch, chắc cô sẽ không phải là mấy thứ kia, nàng có thể muốn cái gì đây?

Trong mắt Liễu Thiên Mạch lóe lên một tia sáng, khẽ quay đầu nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia nói phải giữ lời?”

“Bốn vương nói chuyện luôn luôn giữ lời.” Trong một số phương diện, nhân phẩm của y là nhất đẳng, nữ nhân chết tiệt này lại dám nghi ngờ.

Thiên Mạch nhếch mép, gần từng tiếng nói, “Ta muốn làm Bình Nam Vương Phi.” Rõ ràng là đang cười, nhưng nụ cười kia lại vô cùng chướng mắt.

Tần Mộ Phong không cần nghĩ ngợi, nói ngay, “Không thể được.” Bình Nam Vương Phi là Thái Hà, kiếp này y chỉ có một người vợ.

Không ngờ nữ nhân này lại tham lam như vậy, chẳng lẽ y nhìn lầm nàng?

Nàng không mở mắt, lạnh lùng nói, “Nếu không thể được, xin Vương gia đừng quấy rầy cuộc sống của ta.”

“Ngoại trừ việc này ra, ta có thể đáp ứng nàng mọi thứ.” Nếu Liễu Thiên Mạch không cần y bồi thường, y sẽ áy náy cả đời.

”Ngoại trừ việc này ra, ta không cần thứ gì cả.” Thiên Mạch lạnh lùng trả lời.

Thiên Mạch nhoen miệng cười, nụ cười tàn ác đến mức khiến người ta không rét mà run.

Tần Mộ Phong bình tĩnh lạ thường, “Liễu Thiên Mạch, ta đã nhìn lầm nàng.” Đàn bà đây đã tâm y gặp đã nhiều, nhưng người không hề che giấu như nàng, lần đầu tiên mới gặp.

Nàng cười châm chọc, “Vào cái ngày mẹ ta qua đời, ta đã hiểu rõ cái thế giới này. Nếu không muốn bị hiếp đáp, chỉ có một cách là biến thành kẻ mạnh.”

”Trở thành Bình Nam Vương Phi đối với nàng có lợi gì?” Trong mắt y lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Gương mặt Thiên Mạch toát ra vẻ hung ác, “Không có gì, các tỷ muội của ta ai cũng là chính thất cao quý của quan lớn, mà ta chỉ là một tiểu thiếp nhỏ bé, ta lấy cái gì so bì với bọn họ? Tháng sau, là đại thọ năm mươi của cha ta, ta muốn lấy thân phận Bình Nam Vương Phi, để đòi lại toàn bộ những thứ đã mất.” Nói xong lời cuối cùng, gương mặt vẫn luôn lãnh đạm của nàng trở nên nhăn nhó.

Thấy gương mặt nhăn nhó của nàng, cảm giác chán ghét từ đáy lòng Tần Mộ Phong lại dâng lên. Cứ tưởng rằng nàng là giai nhân thanh nhã, không ngờ rằng nàng lại là một người có dã tâm như thế.

Cố nén sự căm ghét trong lòng, Tần Mộ Phong vẻ mặt ôn hòa, “Ta không thể đáp ứng, nhưng lập nàng làm Trắc Phi, có được không?” Căn cứ quy củ của hoàng thất vương triều Thiên Diệp, Vương gia có thể có một vị chính phi, hai vị Trắc Phi, tám vị thiếp, một số thị thiếp. Trắc Phi địa vị gần với chính phi, ở vương phủ có một số quyền lợi nhất định. Có thể tham gia yến tiệc của hoàng thất, có quyền vào cung bất cứ lúc nào.

“Trắc Phi?” Thiên Mạch khinh miệt cười, “Năm ta năm tuổi, ta già vò nhu nhược lừa gạt mọi người, vì thế không ai hiếp đáp ta. Ta đã thề, những gì người nhà họ Liễu đổ lên người ta, ta phải trả lại gấp bội. Từ đó về sau, ta theo lỗ chó mà chui ra ngoài, chạy đến thanh lâu học trộm cảm kỳ thư họa, để một ngày nào đó có thể rửa sạch nỗi nhục. Gã cho ngài làm thiếp, không phải là mong muốn của ta. Làm thiếp ư? Ta không quan tâm” Thiên Mạch lưu loát nói những lời nói dối thật giả lẫn lộn, ý cười trên môi càng thâm hiểm, lạnh lùng, vừa khinh miệt vừa châm chọc.

Tần Mộ Phong chỉ còn biết thất vọng, lạnh lùng nhìn nàng. Gương mặt thanh tú của nàng, càng thêm nhăn nhó. “Không gả cho bốn vương, vậy thì nàng muốn gả cho ai?” Y đã là người dưới một người, trên vạn người, làm Trắc Phi của y đâu có thiệt thòi.

Thiên Mạch cao ngạo ngẩng cằm, “Muốn đem Liễu tướng đắm nát dưới chân, chỉ có làm vợ của người đệ nhất thiên hạ.” Dáng vẻ cuồng ngạo của khiến Tần Mộ Phong cảm thấy ghê tởm.

Tần Mộ Phong mắt lạnh nhìn nàng, giọng nói đầy châm chọc, “Người muốn làm hoàng hậu.” Y rõ ràng đã xem thường dã tâm của nữ nhân này rồi.

Thiên Mạch lại khôi phục vẻ lạnh lùng, “Không làm vợ của Vương gia được, thì làm vợ của Hoàng Thượng, Hoắc tướng quân cũng không tồi.” Nàng đúng là một diễn viên cừ khôi, có thể diễn ra đủ loại nhân vật.

“Liễu Thiên Mạch, người thật lợi hại.” Thân là nữ tử, có thể có dã tâm lớn như vậy, thật sự rất tài giỏi.

“Vương gia quá khen.” Nàng mỉm cười, ý cười không hiện trong đáy mắt, nụ cười kia lại lạnh giá vô cùng.

“Người đã nói ra dã tâm của mình, không sợ ta sẽ bẩm báo Hoàng Thượng? Nói cho Hoắc Thiên?” Từ trong ánh mắt băng giá của nàng, thật sự không biết được nàng đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Mạch khẽ mỉm cười, “Vương gia, ngài nghĩ sẽ có người tin lời nói của ngài sao? Nhìn ta giống một người thèm khát hư vinh sao? Hoắc tướng quân đã tận mắt thấy ngài hiếp đáp ta, hẳn biết ngài hận ta, những lời ngài chỉ trích ta liệu có tác dụng gì. Hoắc tướng quân nghe xong những lời của Vương gia, cũng sẽ thương xót cho ta mà thôi.” Thiên Mạch nở một nụ cười xinh đẹp, “Hoắc tướng quân rất ngưỡng mộ ta, nếu có thể khiến hắn thương cảm, mang ta về phủ tướng quân, ta còn phải cảm ơn ngài. Ngài từng trước mặt mọi người cự hôn, ngài không thích ta cả thiên hạ ai cũng biết, ngài đem bản chất thật của ta nói với Hoàng Thượng, ngài cho là Hoàng Thượng sẽ tin sao?”

Tần Mộ Phong neho mắt, ánh mắt âm trầm sắc nhọn. “Đây chính là mục đích người đem dã tâm nói cho ta biết?” Y không ngờ phải chịu sự sắp xếp của một người đàn bà, người đàn bà đáng chết này, tuy rằng không phải gian tế, nhưng còn đáng sợ hơn cả gian tế.

“Thông minh như Vương gia, hãy tự mình suy nghĩ đi.” Nàng nhẹ nhàng hợp một ngụm trà, mỗi động tác cử chỉ đều tao nhã vô cùng. Nếu y không biết ‘bộ mặt thật’ của nàng, nhất định sẽ bị nét tao nhã của nàng hấp dẫn. Sự lạnh nhạt tao nhã biểu hiện bên ngoài của nàng, đích thực không giống một nữ tử tham mộ hư vinh. Cho dù là hoàng huynh, cũng sẽ bị mắc lừa.

Tần Mộ Phong cười lạnh, “Liễu Thiên Mạch, người rất biết đóng kịch, mấy tháng nay, người mà ta nhìn thấy phải chăng chỉ là một con hát?” Nàng trước nay chưa từng dùng bộ mặt thật đối diện với y, cho đến hôm nay, bộ mặt thật sự của nàng mới lộ ra.

Thiên Mạch dừng dừng nhún nhún vai, tỏ chút đáng vẻ lưu manh, “Cứ xem là vậy đi, ở Tể tướng phủ, ta dùng vẻ nhu nhược bảo vệ bản thân mười bốn năm, ở vương phủ, ta cũng muốn dùng vẻ nhu nhược đó. Là Vương gia ngài chọc tức ta, khiến ta vạch trần bộ mặt thật.”

Tần Mộ Phong lạnh lùng nhìn nàng, trong con ngươi lộ rõ sự căm ghét lẫn khinh thường, “Liễu Thiên Mạch, muốn làm Bình Nam Vương Phi, kiếp sau đi.” Giọng nói y không có hơi ấm, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Nàng sửa sang lại thế ngồi, hai chân bắt chéo, “Vốn định tiếp tục câu dẫn Vương gia ngài, giờ thì thất bại rồi. Ta không làm Bình Nam Vương Phi, ta làm tướng quân phu nhân.” Nàng vẫn cười tươi tắn, thong dong tao nhã.

“Mơ tưởng, người sống là người của Bình Nam Vương phủ, chết là ma của Bình Nam Vương phủ.” Nữ nhân này quả nhiên bất an vu thất [1].

“Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó.” Nàng cao ngạo ngẩng đầu, cặp mắt khép hờ đầy khinh miệt, giống như đang nắm chắc phần tyg.

Tần Mộ Phong cố nén cơn tức giận, phẩy tay áo bỏ đi, “Thật là ngu ngốc.” Nếu còn ở chung một chỗ với nữ nhân này, y sẽ bị nàng chọc cho tức chết. Y bị kích động đến mức muốn bóp chết nàng, nhưng nghĩ đến quá khứ bị thâm của nàng, y cố nén cơn giận lại.

Thà để ‘bộ mặt thật’ bại lộ ra còn hơn để y nghi kỵ.

Nàng để cho Tần Mộ Phong biết, mục đích của nàng là dựa hơi quyền thế, không phải đi trộm chứng cớ. Chỉ cần ý đồ của nàng đối y vô hại, Tần Mộ Phong cuối cùng cũng sẽ lãng quên nàng. Dựa trên hiểu biết của nàng về y, y sẽ không rời hơi mà đến giám sát một người đàn bà. Cho dù người đàn bà đó là thiếp của y, lại còn chuẩn bị hồng hạnh vượt tường. Đối với đàn bà, y luôn luôn là một kẻ vô tình, bởi vì bên người y chưa bao giờ thiếu đàn bà. Thế gian nữ vô số, một tiểu thiếp dung mạo bình thường, y sẽ không để ở trong mắt.

Một thị thiếp hồng hạnh vượt tường, y sẽ tổng cổ. Thiếp do Hoàng Đế tứ hôn, y chỉ có thể đối xử lạnh nhạt. Dù sao cũng là Hoàng Thượng tứ hôn, không phải tâm thương. Hơn nữa Thiên Mạch ở trước mặt y trắng trợn tỏ ý muốn hồng hạnh vượt tường, y càng không từ bỏ nàng, tiện nghi cho những tên đàn ông khác, người đàn ông này có ham muốn chiếm hữu cực mạnh. Trước khi gả vào vương phủ, nàng đã điều tra cuộc đời y, gần như thuộc nằm lòng. Nàng hiểu rõ về y, mới dám tính kế y.

Y sẽ không bỏ nàng, cũng sẽ không sủng nàng, lại càng không chú ý tới nàng. Đến lúc đó, nàng có thể muốn làm gì thì làm.

Nàng thật không ngờ, y sẽ cho nàng vào ở Ngọc Cẩm Viện. Xưa nay nàng chưa từng tính sai bao giờ, nhưng lúc đối mặt với y, không ngờ lại liên tiếp thất sách.

Người đàn ông này rất có cơ mưu, tốt nhất đừng xuất hiện thay đổi gì mới được.

Để cho y hoàn toàn chán ghét, nàng còn cần tiếp tục diễn trò, bốn vị thị thiếp rốt cục cũng cần dùng đến.

---

[1] Chỉ người phụ nữ không chung thủy

Chương 32: Bốn người đàn bà

Bốn thị thiếp của Vương phủ trước nay vẫn bất hòa, từ lúc bọn họ tiến Vương Phủ đến nay, cũng không ngừng tranh đấu. Mỗi người bọn họ, đều cho rằng bản thân mình đẹp hơn ba người kia. Cho rằng chỉ riêng mình mới có đủ tư cách được Tần Mộ Phong sủng ái.

Đây là lần đầu tiên bốn người tụ tập một chỗ, nguyên nhân tự nhiên là theo lời đồn đại Tần Mộ Phong lập Vương phi.

Vương phủ này một khi có nữ chủ nhân thật sự, bốn người họ không thể sống yên ổn được.

Vì bảo trụ địa vị của mình, bốn nữ nhân bất chấp cừu hận, không thể không hợp nhau lại.

Vương phủ thiên viện, Thái Nguyệt hiên.

“Người Vương gia muốn lập rốt cuộc là ai?” Thái Y là người đẹp nhất trong số bốn người, cũng là người được sủng ái nhất, tư thái tự nhiên luôn ngạo mạn hơn so với những người khác.

“Ta cũng muốn biết.” Ngọc La ghét nhất thói cao ngạo của Thái Y, cô ta tưởng mình là Vương phi chắc.

“Vương gia lâu rồi không có tới tìm ta.” Hàm Thúy nói xong, khẽ hạ mi mắt. Bộ dáng nhu nhược, điềm đạm đáng yêu kia, khiến người khác phải đau lòng.

Thái Y lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, “Vương gia không có ở đây, đẹp bộ mặt già dối của ngươi đi.” Thái Y tuy đủ quyền rũ, nhưng lại thiếu một chút thanh nhã. Hàm Thúy chính là dựa vào điều này, đoạt lấy tâm của Tần Mộ Phong.

Yên Chi cười lạnh, “Thái Y, chúng ta đều chỉ là thị thiếp, ngươi bày ra bộ dáng kia cho ai xem?” Thái Y vốn ý vào bản thân được sủng ái mà không đem ba người kia ra gì, Yên Chi sớm đã thấy chướng mắt.

“Phải, chúng ta đều là thị thiếp.” Thái Y đắc ý ngẩng cằm, mi mắt khép hờ, trong đôi thủy mâu quyền rũ câu hồn kia hàm chứa khinh miệt, “Có điều, ta là sủng thiếp, tự nhiên không giống với các ngươi.”

Ngọc La cười khỏ, đôi mắt lộ ra vẻ ưu thương, “Sủng thiếp? Khi Vương phi nhập môn, chúng ta đều sẽ thất sủng.” Nhu nhuyển chính là điểm quyền rũ nhất ở Ngọc La.

“Chúng ta đều sẽ thất sủng, giả bộ đáng thương cũng vô dụng.” Thái Y lạnh lùng nhìn Ngọc La, hai tay đặt ở trên đùi, đoan trang cao quý.

Thái Y ám chỉ không riêng gì ai, Yên Chi tư thái giống Thái Y, tao nhã đem hai tay đặt trên đùi, “Thái Y, ngươi đừng có quá đáng.”

“Ta có nói ngươi sao?” Thái Y liếc mắt Yên Chi một cái, rồi lại quay mặt qua chỗ khác.

Yên Chi cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh miệt cùng trào phúng, “Vương gia gần đây cũng chẳng qua đêm ở nơi này sao?” Nếu muốn làm sủng thiếp, nắm giữ hành tung của Tần Mộ Phong là điều cần thiết.

Bị Yên Chi nói trúng chỗ đau, Thái Y biến sắc, trừng mắt nhìn Yên Chi, “Y cũng không tới chỗ của ngươi.”

Yên Chi cúi đầu nghịch các móng tay đỏ chót, khóe miệng cong lên, hé lộ một nụ cười lười nhác, “Ta chưa bao giờ được sủng ái, cho nên sẽ không thất sủng.”

Sắc mặt Thái Y càng khó coi, từ khi Thái Hà mất, Tần Mộ Phong một tháng cũng phải có hai mươi ngày đều ở Thái Nguyệt hiên. Những ngày tháng như vậy chỉ kéo dài được bốn tháng, hai tháng gần đây, Tần Mộ Phong rất ít đến tìm nàng. Cho dù có đến, cũng chỉ làm xong việc rồi đi luôn, không thêm liếc nhìn nàng một cái.

Ngọc La khẽ thờ dài, ánh mắt không biết cố ý hay vô tình liếc nhìn Thái Y, hơi thờ như lan, “Yên Chi nói đúng, không được sủng ái sẽ không bị thất sủng.”

“Đúng vậy, không được sủng sẽ không bị thất sủng. Ta tình nguyện vĩnh viễn không được sủng ái, còn hơn là phải ném tư vị thất sủng.” Hàm Thúy khẽ chớp đôi mi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt thanh nhã lộ ra vẻ cô đơn.

Thân là nữ nhân, ai không hy vọng được nam nhân sủng ái, huống chi Tần Mộ Phong là một nam tử xuất sắc như vậy. Nói nàng không muốn được sủng ái là giả, nhưng, nếu được sủng ái rồi lại bị thất sủng, nàng tình nguyện chưa bao giờ được sủng ái.

Bọn họ ba người cùng hợp lại, nhằm vào Thái Y, Thái Y tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, nàng phút chốc đứng lên, chỉ vào ba người, như một mụ đàn bà chanh chua chửi ầm lên, “Các ngươi, ba người các ngươi không biết được tư vị sủng ái, tự nhiên không muốn được sủng ái. Ba con tiện nhân các ngươi, có bản lĩnh thì đi lấy lòng Vương gia đi, đừng có ngồi đây mà nói suông nữa.” Nàng nhe răng trợn mắt, gương mặt quyền rũ nhăn nhúm.

“Đúng là mụ đàn bà chanh chua chợ búa.” Yên Chi lấy tay áo làm quạt, lạnh lùng nói.

“Có lý.” Ngọc La cúi đầu, che miệng cười trộm.

Hàm Thúy vẫn duy trì bộ dáng lãnh đạm như cũ, “Ngay cả mụ đàn bà chanh chua chợ búa cũng không bằng.”

Thái Y tức giận, hết lần này đến lần khác nói không nên lời, không có chỗ phát tiết, nàng cầm lấy tách trà, quăng thật mạnh xuống đất, hai tay chống hông, “Cho dù ta là mụ đàn bà chanh chua chợ búa, cũng còn tốt hơn mấy con tiện nữ giả tạo các ngươi.”

“Giả tạo còn tốt hơn mụ đàn bà chanh chua chợ búa.” Yên Chi nâng tách trà trước mặt, nhấp một ngụm, rồi nàng lấy khăn tay lau khô khóe miệng. “Trà ngon, thật sự là đáng tiếc.” Yên Chi điềm lệ, là người bình tĩnh nhất trong bốn người. Cho dù người có bề ngoài thanh nhã như cúc như Hàm Thúy, cũng không thể sánh nổi với nàng. Nếu nàng bày ra khuôn mặt lạnh nhạt, càng thêm ý nhị.

“Thái Y tỷ tỷ ở trước mặt Vương gia bày ra bộ dáng thiên kiều bá mị, không nghĩ tới có lúc lại nóng giận thế này.” Hàm Thúy làm ra vẻ thờ dài, “Đáng tiếc cho khuôn mặt tỷ tỷ.”

“Thì sao chứ, cho dù có đẹp đẽ hơn nữa thì sao? Rốt cục cũng không phải Thái Hà.” Thanh âm Ngọc La nhẹ tựa gió thoảng, cơ hồ làm người khác không nghe thấy. Giống như tự than thở, lại như là trào phúng.

Thái Y rốt cuộc không chịu nổi bị ba người sỉ nhục, rống to lên, “Cút hết đi.” Tức giận làm nàng càng giống mụ đàn bà chanh chua.

“Ta không thèm chấp nhặt với mụ đàn bà chanh chua, hôm nay dừng lại ở đây thôi.” Yên Chi đứng lên, sửa sang lại quần áo, phe phẩy chiếc quạt tròn đi ra ngoài. Bước ra tới cửa, nàng hơi quay đầu lại, con ngươi xẹt qua một ý cười kinh miệt.

“Ta cũng vậy.” Ngọc La cũng đứng lên, nâng nhẹ vạt váy chấm đất, nhẹ nhàng rời đi.

“Nguyên lai sủng thiếp của Vương gia đức hạnh thế này sao?” Hàm Thúy cười khê, vẻ mặt hèn mọn, “Thái Y tỷ tỷ được Vương gia chuyên sủng bắt quá cũng thế thôi.”

Thái Y nghiêng răng nghiêng lợi, phùng mang trợn má gần mạnh từng tiếng, “Ba ả tiện nhân, ta sẽ không cho các ngươi có ngày lành đâu.”

Hàm Thúy ngoái đầu nhìn lại cười, ánh mắt khiêu khích, khê nhếch cằm: “Chờ xem.”

Thái Y hỗn hển xốc váy đuổi theo đến cửa, sợ các nàng kia nghe không rõ, “Tuồng ta sợ các ngươi sao? Có bản lĩnh tranh sủng với ta a.” Nàng vẫn đứng ở cửa, nhìn theo bóng dáng ba người kia, miệng không ngừng chửi mắng.

Nhìn ba nữ nhân đi xa, biến mất khỏi tầm mắt. Thái Y thu hồi vẻ mặt phẫn nộ, xoay người vào nhà, tao nhã ngồi xuống, ngã người tựa lưng vào ghế. Dung nhan vẫn quỳn rũ như cũ, chỉ là có thêm chút lạnh lùng.

Ánh mắt của nàng không biết dừng tại nơi nào, mâu quang lạnh lùng, lãnh đạm, không tiết lộ một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thu Thủy Trường Thiên

Đã là cuối thu, thời tiết kinh thành dần chuyển lạnh. Đứng vào mùa hoa quế nở trong đình viện, hương thơm nồng đậm ngan ngát tràn ngập khắp Đạm Tinh Cư. Hương hoa theo gió lan tỏa ngập phòng.

Gả vào Vương phủ đã lâu, vậy mà Thiên Mạch chưa bao giờ thật sự thưởng thức cảnh sắc vương phủ.

Tần Mộ Phong tuy rằng bảo nàng không được ra khỏi Đạm Tinh Cư, nhưng không có thật sự hạ lệnh cấm túc.

Hoàng hôn hôm nay, Thiên Mạch tay cầm ngọc tiêu, bước ra khỏi Đạm Tinh Cư.

Dưới ánh chiều tà, chiếc bóng nàng trải dài trên mặt đất, trông thật cô đơn hiu quạnh, tà áo mỏng trắng như tuyết, theo gió bay bay, một vẻ thê lương không nói nên lời.

Chính xác mà nói, nàng chỉ ra khỏi Đạm Tinh Cư một lần, nhưng kết cấu của vương phủ lại nắm rõ như lòng bàn tay. Đã nhiều đêm, nàng toàn thân y phục dạ hành thăm dò khắp nơi trong vương phủ, hầu như mọi góc ngách, nàng đều đã đi qua.

Cảnh sắc trong vương phủ rất đẹp, bất kỳ một cái sân nào, cũng đều có nét phong nhã độc đáo riêng.

Nàng chỉ muốn tùy tiện đi dạo một chút, không hề có ý định đến nơi nào cụ thể. Từ khi gả vào vương phủ, nàng thường lui tới lúc đêm khuya, đã lâu

không được hít thở bầu không khí mát mẻ.

Vô tình, nàng đi đến bên cạnh một cái ao. Hai tay vịn vào lan can bằng đá, nàng cúi người nhìn vào trong ao.

Trong nước, con cá vàng vui vẻ chơi đùa, tung tăng quẫy đuôi, tự do tự tại.

Rõ ràng là nhìn cá vàng, nhưng suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào. Ánh mắt âm đạm, đôi mắt to tròn mỹ lệ nhưng vô thần.

Phía sau có tiếng bước chân, dòng suy nghĩ của Thiên Mạch bị kéo lại. Nàng khẽ nghiêng đầu, rồi lại nhìn vào trong nước.

Người đến là một người đàn ông, võ công không kém, chắc là Tần Mộ Phong hoặc là hộ vệ Phi Dương.

“Thiên Mạch cô nương.” Trong giọng nói của y có chút nghi hoặc.

“Là ngài ư?” Là Hoắc Thiên, hần vừa lên tiếng, nàng lập tức nhận ra.

“Đúng là tại hạ.” Hoắc Thiên mỉm cười, bước đến bên cạnh nàng.

Tinh thần Thiên Mạch cũng không mấy dao động, “Hoắc tướng quân sao lại xuất hiện ở nơi này?”

“Vương gia sai người tìm tại hạ, đầu biết y mới bị Hoàng Thượng triệu vào cung, tại hạ đang chuẩn bị trở về.” Lúc đi ngang qua nơi này, nhìn thấy bóng hình mờ ảo như tiên của nàng.

Bóng chiều tà dần buông, bao phủ xung quanh nàng phảng phất một vàng sáng mờ ảo, trong cái ẩn hiện huyền ảo đó toát lên một vẻ quyến rũ không thể diễn tả bằng lời.

“Hoắc tướng quân lần trước giúp đỡ, tôi còn chưa cảm ơn tướng quân.” Thiên Mạch đưa mắt nhìn Hoắc Thiên, khẽ mỉm cười.

Nụ cười của nàng, tựa như có một ma lực chết người, nhìn thấy nụ cười của nàng, bất giác nhìn đến ngây ngốc. Một hồi lâu, Hoắc Thiên mới lấy lại tinh thần. Hần cúi đầu, có chút xấu hổ, “Không cần khách khí.” Đối mặt với Liễu Thiên xinh đẹp, hần cũng chưa từng thất thần, nhưng Liễu Thiên Mạch lãnh đạm thanh nhã này không ngờ lại có mị lực ghê gớm, khó hiểu như vậy.

Thiên Mạch dường như không nhận thấy hần thất thần, ánh mắt dừng trên cây đàn cổ hần đang ôm trước ngực, “Đàn tốt.”

Hoắc Thiên lúc này mới nhớ tới cây đàn mà hần đang ôm trong lòng, hần mỉm cười, giải thích nói, “Đây là nguyên nhân mà Vương gia tìm tại hạ.” Tần Mộ Phong không ở trong phủ, nên đã bảo Phi Dương chuyển hộ.

“Vô Âm.” Khuôn mặt lãnh đạm của Thiên Mạch hé nở một nụ cười, đôi mắt âm đạm trở nên sáng rỡ.

‘Vô Âm’ chính là một danh cầm truyền thế được ghi lại trong cầm phổ, có lịch sử lâu đời. ‘Vô Âm’ chẳng những âm sắc thượng thừa, mà còn được tạo tác tinh tế hoa mỹ, mấy trăm năm trôi qua, vẫn không hề tổn hại.

“Đích thực là Vô Âm.” Hoắc Thiên rất kinh ngạc. ‘Vô Âm’ có lịch sử lâu đời, rất ít người biết được. Hần vô tình đọc được trong một quyển cầm phổ, mới biết thế gian có một cây đàn tên là ‘Vô Âm’, vì sao nàng biết được?

“Vương gia thật hào phóng.” ‘Vô Âm’ là tuyệt thế danh cầm ngàn vàng khó mua được, không ngờ Tần Mộ Phong đem nó làm lễ vật tặng. Hần đối đãi với bằng hữu, quả thực vô cùng rộng rãi.

“Thật không dám giấu diếm, ngày mai là sinh thần của tại hạ. Nhiều năm trước, tại hạ từng cùng Vương gia đề cập đến ‘Vô Âm’, Vương gia biết tại hạ yêu đàn, nên cố ý tìm ‘Vô Âm’ về làm quà mừng.”

“Thì ra ngày mai là sinh thần của tướng quân, Thiên Mạch không có gì để tặng, thật sự thất lễ.” Giọng nói của nàng lạnh như hàn băng, đích thực không nghe thấy chút ý tứ chúc mừng nào cả.

“Thiên Mạch cô nương nói quá lời, bằng hữu tương giao, quý ở tình nghĩa, vật ngoài thân hà tất đem để ở trong lòng.” Hoắc Thiên tiêu sái xua xua tay.

“Tướng quân, ngài cũng biết lai lịch của ‘Vô Âm’ ư?” Thiên Mạch nhìn nước ao, sóng mắt lưu chuyển.

“Trương truyền ‘Vô Âm’ vốn có tên gọi là ‘Trường Thiên’, do một bậc thầy về cầm tiêu tạo ra nhiều năm trước. Ngoài ‘Trường Thiên’ ra, còn có một cây ngọc tiêu tên là ‘Thu Thủy’. Cầm-tiêu vốn là một đôi, vị sư phụ kia giữ lại ‘Trường Thiên’, còn ‘Thu Thủy’ thì đem tặng cho người phụ nữ mình yêu. Sau đó, chủ nhân của ‘Thu Thủy’ hương tiêu ngọc vẫn, ông ta cảm thấy thiên hạ không còn người tri âm, nên đổi tên đàn thành ‘Vô Âm’.” Hoắc Thiên có chút cảm thán, “‘Vô Âm’ là do Vương gia điều tra bằng nhiều cách, mua được từ tay một vị nhạc công. ‘Vô Âm’ hiện ở đây, không biết ‘Thu Thủy’ giờ ở nơi nào. Mấy trăm năm trôi qua, ‘Trường Thiên’ cùng ‘Thu Thủy’ vẫn không thể cầm tiêu cùng tấu, thật sự là đáng tiếc.”

Thiên Mạch cúi đầu, nhẹ nhàng lấy ngọc tiêu đang giấu ở thắt lưng ra. Nàng mở bàn tay đang cầm ngọc tiêu ra. “Cây ngọc tiêu này chính là ‘Thu Thủy’ trong truyền thuyết.”

“Đây là ‘Thu Thủy’?” Hoắc Thiên kinh ngạc.

” Đúng vậy, đây đích thực là ‘Thu Thủy’.” Cây ‘Thu Thủy’ này là quà sinh nhật năm Thiên Mạch mười hai tuổi của tam sư phụ tặng.

“Thiên Mạch cô nương, có thể cho tại hạ mượn xem thử được không?” Hoắc Thiên hưng phấn, cơ hồ định đưa tay cầm lấy.

“Xin cứ tự nhiên.” Nàng không phải người hào phóng, tiêu của nàng rất ít khi cho người khác mượn xem. Đối với những người không thân thích bạn bè với nàng, người có thể mượn Thu Thủy, Hoắc Thiên là người đầu tiên.

Hoắc Thiên một tay ôm đàn, một tay cầm tiêu. Ánh mắt hắn lưu luyến trên ngọc tiêu, liên tục cảm thán, “Tiêu tốt, đích thực là Thu Thủy.” Lúc nhìn thấy ngọc tiêu lần đầu không chú ý, giờ nhìn kỹ, đích thật là ‘Thu Thủy.’

“Đàn của Tướng quân cũng là đàn tốt.” Đàn và tiêu vốn là một đôi, nên cũng không khác biệt nhiều.

Hoắc Thiên đưa ‘Vô Âm’ cho Thiên Mạch, “Tại hạ có vinh hạnh được nghe cô nương khảy một bản nhạc hay không?” Nàng giỏi thổi tiêu, không biết có giỏi đánh đàn?

“Thiên Mạch duyệt đàn vô số, chưa bao giờ gặp qua một cây đàn quý báu thế này.” Nàng lúc nào cũng lãnh đạm, vậy mà cũng vì ‘Vô Âm’ mà trở nên hưng phấn. Nàng vốn là người yêu đàn, gặp được cây đàn nổi tiếng truyền thế này lý nào không hưng phấn cho được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Cầm sắt hài hòa

Liễu Thiên Mạch tiến vào đình, cẩn thận nhẹ nhàng đặt ‘Vô âm’ lên bàn đá. Từng ngón tay ngọc của nàng nhẹ nhàng vuốt ve cầm huyền (dây đàn), trên khuôn mặt như hiện ra một ánh hào quang. Ánh mắt nhu hòa dán vào ‘Vô âm’, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu.

Trong trí nhớ Hoắc Thiên, nàng là nữ tử lạnh lùng cao ngạo. Lúc này, nàng bày ra bộ dáng ôn nhu. Thực đáng tiếc, sự ôn nhu của nàng là dành cho cây cầm, không phải dành cho hắn.

Rốt cục thì phải là người đàn ông như thế nào, mới có thể có được một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy? Sự ôn nhu của nàng, cuối cùng sẽ biểu lộ vì ai?

Tần Mộ Phong có được đoá u lan cao quý này, lại không biết quý trọng. Nếu từ đầu người Liễu Thiên Mạch gả cho là hắn, thì tình cảnh giờ sẽ thế nào?

“Năm đó, vị nhạc công kia không chỉ tạo ra cầm tiêu, còn tự phổ một khúc ‘Thu Thủy Trường Thiên’.” Liễu Thiên Mạch nói xong, hai tay chậm rãi đặt trên dây đàn.

Ngón tay ngọc nhẹ nhàng gảy dây đàn, thanh âm ôn nhu như nước chảy mây trôi từ bàn tay nàng vang lên.

Thu Thủy Trường Thiên vốn là cầm khúc cảm thán tình yêu, ai oán triền miên, uyển chuyển động lòng người. Cầm tiêu, nói chính ra là tâm ý. Liễu Thiên Mạch từ nhỏ lãnh đạm, tâm vô tạp niệm. Một khúc ‘Thu Thủy Trường Thiên’ được nàng thể hiện ba phần sắc sảo, lại mười phần ý nhị.

Bất tri bất giác, Hoắc Thiên đem ngọc tiêu đặt bên môi, theo tiếng đàn thổi lên hoa âm thanh nhã.

Tiếng đàn ôn nhu, mang theo tiêu âm dương cương, thiên y vô phù hòa quyện với nhau.

Trong tiếng đàn có tiếng tiêu, trong tiếng tiêu lại mang theo tiếng đàn, thanh âm nhẹ nhàng, mà mang theo tình nghĩa nồng đậm.

Hoa âm thay đổi dần, từ triền miên động lòng người, trở nên thê lương ai oán.

Đồng thời, tiếng đàn tiếng tiêu bỗng chốc dừng lại.

“Cầm kỹ của cô nương không ai có thể sánh bằng.” Hắn tự nhận ngay cả chính mình, cũng không thể đàn xuất sắc như vậy.

“Tướng quân cũng thổi tiêu rất hay.” Có thể cùng nàng cầm tiêu hợp tấu, hắn là người đầu tiên.

“Ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu. Liễu Thiên Mạch cô nương không ngại tại hạ xem nàng là tri kỷ chứ?”

“Liễu Thiên Mạch chỉ là hạ đường thiếp, không dám cùng tướng quân xưng tri kỷ.” Nàng biết thân phận của mình, không muốn có thêm phiền toái.

“Liễu Thiên Mạch cô nương, ngươi không nên coi thường mình.” Thanh âm lãnh đạm của nàng, đã kích to lớn vào lòng tự trọng của hắn.

“Đây là sự thật.” Liễu Thiên Mạch ôm lấy ‘Vô âm’, đưa tới trước mặt Hoắc Thiên. “Vô âm trả lại cho ngài.” Là ‘Vô âm’, không phải ‘Trường Thiên’.

Hoắc Thiên khẽ gật đầu, đem tiêu trả lại, “Đa tạ cây tiêu của cô nương.” Hắn yêu âm luật, cũng yêu cầm tiêu, có thể nghe thấy ‘Thu Thủy Trường Thiên’, có thể cùng người tinh thông âm luật như Liễu Thiên Mạch cộng tấu một khúc, hắn đã thỏa mãn lắm rồi. Có một số người, cả đời cũng không thể gặp được tri âm chân chính.

Liễu Thiên Mạch đem ngọc tiêu vất sau người, đi lướt qua hắn. “Hoắc tướng quân, cáo từ.” Nàng không nhìn hắn, càng không lưu luyến, giống như hắn chưa từng xuất hiện vậy.

Ôm lấy ‘Vô âm’, vốn lúc trước không cảm thấy mất mát, dường như giờ lại thiếu đi thứ gì.

Có ‘Thu thủy’, lại không có ‘Trường Thiên’, ‘Vô âm’ vẫn chỉ là ‘Vô âm’.

Liễu Thiên Mạch rời khỏi tiểu đình, bước vào hoa viên. Vừa đi vào, chỉ thấy một thân ảnh mỹ lệ chắn phía trước.

Liễu Thiên Mạch không nói gì, ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ lãnh đạm vẫn như cũ.

Yên Chi cười cười, “Liễu Thiên Mạch phu nhân, nàng và Hoắc tướng quân thật sự là một đôi trời sinh a.”

“Yên Chi cô nương có ý gì?” Con ngươi nàng lóe lên một tia âm lãnh. Muốn uy hiếp nàng? Cũng không cần ngại chính mình có đủ tư cách hay không.

“Phu nhân, nàng tốt xấu gì cũng là thiếp của Vương gia. Lén lút gặp mặt Hoắc tướng quân, e rằng không tốt đâu?” Yên Chi không hề e sợ nhìn ra xa, “Cầm tiêu hợp tấu, triển miên động lòng người a.”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng.” Liễu Thiên Mạch siết chặt bàn tay.

“Được rồi, ta nói thẳng. Ngươi cũng biết, hiện tại người được sủng ái nhất là Thái Y cô nương, còn người không được sủng ái nhất là ngươi. Đương nhiên, ta cũng không được sủng ái, không biết Liễu Thiên Mạch phu nhân có ý nguyện hợp tác với ta hay không?” Đây mới là mục đích chân chính của nàng.

“Ta không rõ ý tứ của Yên Chi cô nương.” Lần trước thị uy lời kéo, lần này cũng vậy. Yên Chi rốt cuộc muốn làm gì? Nếu đơn thuần chỉ là tranh giành sủng ái, nàng có thể mặc kệ, nếu nàng ta có ý tứ gì khác.....

“Phu nhân, ngươi không ngu ngốc chút nào, phải không?” Nàng chưa từng nhìn lầm ai, sớm đã nhìn ra Liễu Thiên Mạch không phải là người đơn giản.

Nếu Yên Chi đã nói thẳng ra như vậy, nàng cũng không giấu diếm nữa, “Cô nương muốn hợp tác thế nào?” Tranh giành sủng ái? Không phải điều nàng muốn.

“Phu nhân, ta nghe nói Vương gia cho quét tước sạch sẽ Ngọc Cầm viện là để cho ngươi ở sao?”

“Phải.” Mâu quang Liễu Thiên Mạch càng lạnh. “Phu nhân thật là lợi hại, ngay cả nha hoàn bên người ta cũng mua chuộc được.” Người kiêu ngạo như Tần Mộ Phong, hắn tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài. Phi Dương biết rõ vương phủ hiểm ác, lại càng không thể nói ra ngoài. Có khả năng biết chuyện này, chỉ có Hương nhi. Ngày lúc Tần Mộ Phong đến tìm nàng, Hương nhi nhất định đã nghe được cái gì. Xứ nha đầu kia, lại phản bội nàng lần nữa.

Yên Chi vừa lòng gật gật đầu, “Ta chỉ biết, Thiên Mạch phu nhân không phải là một nữ tử bình thường.” Liễu Thiên Mạch rất thông minh.

“Yên Chi cô nương, có chuyện gì cứ nói thẳng.” Yên Chi cũng chẳng phải nữ tử bình thường.

“Nếu Vương gia với phu nhân đã có lòng, phu nhân sao không thừa cơ cướp lấy sự sủng ái của Vương gia, rồi ngồi lên chiếc ghế Vương phi đó?”

“Ta làm Vương phi thì ngươi được lợi gì?” Yên Chi sẽ không vô duyên vô cớ giúp nàng.

“Chỉ cầu phu nhân có thể dễ dàng tha thứ, cho ta tiếp tục lưu lại, có một chỗ để an phận.” Yên Chi lắc đầu than nhẹ, “Nếu Thái Y làm Vương phi, tuyệt sẽ không cho ta sống yên ổn.” Giải thích của nàng rất hợp tình hợp lý.

Khuôn mặt Liễu Thiên Mạch lãnh đạm, “Ta chỉ mong ước có một cuộc sống không tranh giành.” Thái Y tuyệt đối không được làm Vương phi, người thông minh như Yên Chi nhất định rất rõ ràng điểm này, nàng ta không nói thật với nàng.

“Muốn nghe lời nói thật?” Yên Chi thông minh cỡ nào, lập tức hiểu được là mình nói sai. Liễu Thiên Mạch còn thông minh hơn nàng tưởng tượng, nếu các nàng hợp tác tuyệt đối sẽ cô cùng hoàn hảo.

“Tùy ngươi.” Liễu Thiên Mạch càng lãnh đạm.

“Nếu ta nói, ta muốn làm Trắc phi, ngươi tin không?”

Liễu Thiên Mạch nhìn Yên Chi, một hồi lâu sau, nàng khẽ lắc đầu. Nàng chính là một tiểu thiếp thất sủng, Yên Chi tìm nàng hợp tác, mục đích nhất định không đơn thuần.

Yên Chi cười khỏ, “Ta phải nói thế nào, thì ngươi mới tin ta?”

“Ta không cần tin ngươi, bởi vì ta căn bản không muốn hợp tác với ngươi.” Nàng không cần dựa vào bất cứ kẻ nào.

Yên Chi khẽ nhếch môi, ý vị thâm trầm nhìn nàng, “Thiên Mạch phu nhân, mong ngươi cân nhắc kĩ rồi sau đó hãy nói.”

Liễu Thiên Mạch thân nhiên nói, “Thêm một địch nhân, không bằng thêm một bằng hữu, đạo lý này ta hiểu được. Ta không muốn đối địch với ngươi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Yên Chi rốt cuộc có chủ ý gì.

Thiên Mạch đưa mắt ra chỗ khác, cố ý không nhìn tới nàng.

“Thiên Mạch phu nhân, không phải bằng hữu thì là địch nhân. Đã ở trong vương phủ, muốn vô tranh, chỉ sợ rất khó. Đạo lý này, ngươi so với ta càng hiểu hơn, không phải sao?”

“Yên Chi cô nương, người nguyện ý hợp tác với ngươi rất nhiều, tại sao lại muốn tìm ta?” Lúc nàng bị thất sủng, nàng ta cũng tới tìm nàng.

“Thiên Mạch phu nhân, ngươi ở Tế tướng phủ nhận hết ủy khuất, chẳng lẽ không muốn lấy lại công đạo sao? Làm Vương phi, ngươi mới có thể hãnh diện.” Yên Chi tiếp tục dụ dỗ.

Mâu quang Liễu Thiên Mạch xẹt qua một tâm tình khó hiểu, nàng ngẩng đầu, vuốt nhẹ cằm “Hy vọng Yên Chi tỷ tỷ có thứ ta cần.”

Yên Chi vừa lòng cười, “Nhất định.” Con cá đã cắn câu.

“Hoan nghênh tỷ tỷ đến Đạm Tinh Cư, cáo từ.” Nàng rất lãnh đạm, không chút thành ý liên minh.

“Muội muội đi thông thả.” Liễu Thiên Mạch trời sinh lãnh đạm, Yên Chi không chấp nàng.

Đến khi thân ảnh Liễu Thiên Mạch biến mất, Yên Chi mới xoay người rời đi.

Vừa mới chuyển động, một bóng dáng xuất hiện phía sau nàng, ba cây ngân châm sáng loáng hướng về phía nàng phóng đến.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chân tướng sự việc

Thân thể của bốn ả thị thiếp đã điều tra xong, mỗi người đều có lai lịch trong sạch, không có chỗ nào khác lạ.

Xuất thân của Thái Y, Yên Chi, Ngọc La đều không có cái gì đặc biệt. Đều là những cô gái nhà nông nghèo khổ, vì những nguyên nhân đặc thù riêng, bị bán vào thanh lâu.

So với bọn họ, xuất thân của Hàm Thúy có tốt hơn một chút.

Phụ thân của Hàm Thúy từng là một vị danh y, năm cô ta mười ba tuổi, phụ thân cô ta hợp tác với người khác buôn bán thuốc, bị lừa, táng gia bại sản. Lão danh y ngã bệnh không dậy nổi, từ giã cõi đời. Sau đó, mẹ Hàm Thúy cũng ra đi. Hàm Thúy bán thân cho thanh lâu, thời hạn mười năm, lấy năm mươi lượng bạc để an táng cha mẹ.

Hàm Thúy dung nhan thanh tú, thông minh lanh lợi, sắc nghệ song tuyệt. Mười lăm tuổi tiếp khách, lập tức trở thành danh kỹ nổi tiếng một thời, một nụ cười trị giá ngàn vàng.

Nửa năm sau, Tần Mộ Phong đến thanh lâu chơi bời, gặp gỡ ả, rồi trở thành nhập mạc chi tân[1] của ả. Tần Mộ Phong thỉnh thoảng đến tìm ả, mỗi lần đến là ở lại hơn nửa tháng trời.

Hai năm trước, Tần Mộ Phong dẫn Thái Hà về, quyết định hồi tâm, không tiếp tục ra vào thanh lâu nữa. Thái Hà rất hiểu chuyện, vì để hấn vui lòng đã hào phóng cho phép hấn thu nhận thị thiếp, thời điểm đó chính là lúc Hàm Thúy tiến vào vương phủ.

Hàm Thúy không phải người đơn giản, tuy tuổi mới mười ba, đã biết lấy sắc đẹp của mình làm lợi thế, cùng tú bà thanh lâu bàn chuyện làm ăn.

Nữ tử bình thường bán mình, đa phần là bán cả đời, nếu muốn rời đi, phải bỏ ra nhiều bạc để chuộc thân. Cô gái nào càng xinh đẹp, ngày sau giá chuộc thân còn cao hơn giá lúc bán thân vào. Mà ả chỉ bán thân mười năm, một cô gái mới mười ba tuổi, có thể nhìn xa như thế, tuyệt không phải hạng người bình thường.

Hàm Thúy từ nhỏ thông minh, đi theo phụ thân học y thuật, tinh thông được lý y lý.

Thiên Mạch vốn tưởng rằng, Hàm Thúy chỉ bị người khác lợi dụng, không ngờ lại là người hạ hồng hoa trong thức ăn của nàng, đúng là cô ta. Có lẽ à đối với bản thân vô cùng tự tin, mới dám bạo gan xuống tay.

Hàm Thúy xuất thân danh y thế gia, gia đình học thức, cộng thêm khả năng của bản thân, y thuật cao minh cũng không có gì lạ.

Y thuật của Hàm Thúy có thể cao minh, có điều không cao bằng Thiên Mạch.

Tam sư phụ nàng từng là thiên hạ đệ nhất độc y, y thuật đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, không người bình thường nào có thể sánh bằng.

Đại sư tỷ Lãnh Băng Băng của Thiên Mạch từ nhỏ đi theo tam sư phụ học y thuật, hai mươi tám tuổi tỷ ấy đã là thiên hạ đệ nhất thần y. Vô luận là giang hồ nhân sĩ, hay là quan to hiển quý, đều biết đến danh hiệu Tà Thủ Thân Y của tỷ ấy, người đến dâng vàng mời tỷ xem bệnh nhiều vô số kể. Thiên Mạch và thiên hạ đệ nhất thần y là đồng môn, y thuật tự nhiên so với người bình thường cao minh hơn rất nhiều.

Ánh trăng lạnh lẽo rơi trên gương mặt Thiên Mạch, đôi mắt lãnh đạm không có chút cảm xúc, toàn thân tựa hồ tỏa ra một loại hàn khí sát nhân.

“Bỏ thuốc vào đồ ăn của Thái Y, Ngọc La.” Thiên Mạch ngữ khí lãnh đạm bình tĩnh phân phó, giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

”Tiểu thư muốn như thế nào?” Thanh Loan bắt đầu thấy thương cho vị cô nương đã hạ hồng hoa cho tiểu thư, không biết cô ta sẽ có kết cục thế nào?

Người biết chuyện đều hiểu được, đắc tội với tiểu thư thì nên sớm tìm một cái cây mà kết liễu cho xong.

Thiên Mạch lãnh đạm liếc nhìn Thanh Loan, “Việc còn con này còn phải đợi ta dạy?”

Thanh Loan vẫn là không rõ ý muốn của nàng, kiên trì nói, “Tiểu thư xin nói rõ.” Không phải nàng ngốc, mà là lời nói của tiểu thư quá thâm thúy.

“Bỏ ‘Phệ Cốt Tán’ vào thức ăn của hai nữ nhân kia, sau đó đem nguyên dược liệu bỏ vào phòng Hàm Thúy. Đừng dùng thuốc ta bào chế ra, tự mình chế đi. Lúc bỏ thuốc, cố ý để lộ dấu vết, tốt nhất dịch dung thành hình dáng nha hoàn bên người Hàm Thúy.” ‘Phệ cốt tán’, phương pháp bào chế đơn giản, nhưng lại có thể là độc dược chết người. Đối đãi với kẻ thù, nàng trước nay chưa hề nương tay.

Thanh Loan sờ tóc gáy, vô cùng ái ngại cho hai vị nữ tử vô tội kia. “Tiểu thư, Thanh Loan có một chuyện không rõ.” Nàng nói rất cẩn thận, sợ chọc giận Thiên Mạch.

”Nói.”

“Tại sao không cho thuốc vào thức ăn của Yên Chi cô nương?” Tiểu thư luôn đuôi cùng giết tận, không có lý do gì chừa lại Yên Chi.

Thiên Mạch khước miệng gọi lên một nụ cười lạnh, “Chúng ta nước giếng không phạm nước sông.” Yên Chi cũng giống như Liễu Thiên Mạch, đều có bí mật không thể cho ai biết. Nếu Yên Chi đã không phạm nàng, nàng cũng không muốn phạm Yên Chi. Thiên Mạch chỉ muốn nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ lần này, cũng không muốn gây thêm phức tạp. Về phần Yên Chi muốn làm gì, sau lưng cô ta là ai, Liễu Thiên Mạch không có hứng thú đi quản, cũng không muốn quản.

”Nô tỳ đã hiểu.” Thanh Loan không ngừng toát mồ hôi lạnh, Thiên Mạch thanh âm rất lạnh, lạnh đến mức khiến người ta khiếp sợ.

“Tư liệu về bốn vị thị thiếp cùng nha hoàn của bọn họ đều do tam sư huynh tra được sao?” Tam sư huynh của nàng, là thủ lĩnh Thiên Cơ Các – một tổ chức thần bí khổng lồ trong võ lâm. Thiên Cơ Các Chủ chủ yếu thu thập buôn bán tin tức, có thể lực kinh người, trên đời này, không có tin tức nào mà Thiên Cơ Các tra không được. Ngay cả hoàng cung bí sử, đều không tránh khỏi ánh mắt Thiên Cơ Các.

Trên giang hồ có một cách nói rất khoa trương, chỉ cần chịu ra tiền, Thiên Cơ Các có thể vì cổ chủ tra rõ hoàng đế một đêm cùng phi tử hành phòng[2] mấy lần.

”Nô tỳ dùng bỏ câu đưa tin thỉnh Tam công tử tra rõ chân tướng bốn thị thiếp trong vương phủ và nha hoàn của họ, sáng hôm nay, nhận được hồi âm của Tam công tử, nô tỳ lập tức đem thư đến cho tiểu thư.” Chẳng lẽ tin tình báo có chỗ sai sót? Tin tức của thiên cơ các luôn luôn là chuẩn nhất.

Thiên Mạch dừng một chút, “Điều tra lại Yên Chi.” Thông tin của Thiên Cơ Các có nói, Yên Chi từ nhỏ mất mẹ, phụ thân nghiện cờ bạc. Năm Yên Chi tám tuổi, phụ thân cô ta thiếu nợ một khoản tiền lớn không thể trả nổi, bèn đem Yên Chi bán vào thanh lâu.

Tất cả đều hợp tình hợp lý, nhưng Thiên Mạch lại thấy nghi vấn trùng trùng. Nếu nàng chưa thử qua Yên Chi, có thể nàng sẽ tin. Sau khi biết Yên Chi biết võ công, nàng tuyệt không tin tưởng xuất thân cô ta lại đơn giản như thế. Có lẽ, sau khi cô ta bị bán vào thanh lâu, đã xảy ra một số chuyện không ai biết.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thanh Loan trong lòng nghi hoặc, vị Yên Chi cô nương này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Làm cho tốt, còn làm hỏng chuyện của ta lần nữa, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta.” Thiên Mạch liếc xéo nàng, toát ra một vẻ nghiêm nghị lạnh lùng khó nói thành lời.

“Dạ.” Giọng điệu lạnh lùng của Thiên Mạch khiến Thanh Loan rung mình một cái.

Lần trước thấy tiểu thư bị Thái Y khi dễ, nàng dùng đá ném vào cái chén, nện vào mặt Thái Y, làm hại tiểu thư bị giam vào địa lao còn bị phạt roi. Để trừng phạt nàng tội xen vào việc của người khác, tiểu thư đã phế bỏ hai thành công lực của nàng, thưởng cho nàng một cái tát. Nếu lần này còn làm hỏng việc..... Nàng không dám nghĩ tiếp.

Thiên Mạch tao nhã ngồi xuống, thân nhiên nói, “Nhớ kỹ bài học lần trước, nếu còn làm hỏng việc, sẽ không chỉ phế bỏ hai thành công lực của người đơn giản như vậy.” Trước khi bị giam vào địa lao, nàng vốn định tiếp tục giả vờ nhu nhược, không ngờ nha hoàn ngu ngốc này đột nhiên vì nàng ra tay. Vì không muốn Tần Mộ Phong phát hiện sự tồn tại của Thanh Loan, nàng dùng nội lực phát âm, nguy trang thành Phi Yến, phân tán chú ý của hắn. Nhất thời không cẩn thận, bị nội thương. Bị thương cũng không nói, lại còn bị ăn roi, giam vào địa lao, làm hại nàng nửa tháng không dám ngồi. Phế bỏ hai thành công lực của Thanh Loan là tiện nghi cho cô ta lắm rồi.

Người tinh thông thuật dịch dung, đều có thể thay đổi giọng nói của mình. Thuật dịch dung của nàng, đã đạt đến cảnh giới lô hóa thuần thanh[3]. Chẳng những có thể phát ra đủ loại âm thanh, còn có thể dùng nội lực phát âm, tục gọi là phúc ngữ [4], còn gọi là bí ngữ.

Môn võ công này là tuyệt kỹ độc môn của nhị sư phụ nàng, trên giang hồ sớm đã thất truyền. Dùng nội lực phát âm, chẳng những cần có nội lực thâm hậu, còn phải có tài năng thiên bẩm cực cao. Trong bảy sư huynh muội, chỉ có nàng học được.

Trên giang hồ có một loại võ công gọi là ‘Truyền Âm Nhập Mật’, có thể dùng nội lực đem thanh âm truyền đi rất xa. Mà bí ngữ, cùng với Truyền Âm Nhập Mật có chỗ giống nhau. Tuy rằng không thể đem thanh âm truyền đi xa, nhưng lại có thể kiểm soát vị trí phát ra âm thanh.

Thiên Mạch vẫn luôn biến mình thành hai người, nên môn võ công này sớm đã trò giỏi hơn thầy.

Bí ngữ vô cùng hao tổn nội lực, liên tục dùng quá nhiều lần, rất có thể bị nội thương. Không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không sử dụng. Sở dĩ lần đầu tiên lúc gặp bốn ả thị thiếp nàng sử dụng, là bởi vì Liễu Thiên không an phận, muốn vì nàng ra mặt. Rơi vào đường cùng, nàng đành phải dùng bí ngữ, để Liễu Thiên mắng cho thông khoái. Nha hoàn nguốc Thanh Loan kia ra tay hồ đồ, hại nàng lại dùng một lần nữa. Lúc ấy nàng tâm mạch bị hao tổn, gần như ngắt xù.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thanh Loan sờn cả gai ốc, lạnh tận trong tim.

Tất cả trở lại yên tĩnh, trong đêm đen, chỉ thấy một đôi mắt lạnh thấu xương, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo.

[1] Khách hàng thường xuyên

[2] Sinh hoạt vợ chồng

[3] Vô cùng thành thực

[4] Nói bằng bụng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một giọt nước mắt

Thiên Mạch giống một u hồn lang thang, hốt hoảng bước ra khỏi Bình Nam Vương phủ. Gã tiến vương phủ đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng đi ra từ cửa chính.

Liễu Thiên Mạch luôn lãnh đạm, lại chưa bao giờ thất hồn lạc phách như vậy. Gương mặt xưa nay vẫn không chút biểu tình, mâu quang lạnh lùng, lại tràn ngập đau xót. Thê lương, chua xót, bất lực, bị ai, đủ loại cảm xúc đan vào nhau, toát ra từ đôi thủy mâu của nàng. Con người u tối, quý dị không nói thành lời.

Trong tay nàng là một chiếc giỏ trúc tinh xảo, ngón tay ngọc giữ hờ chiếc giỏ, hữu khí vô lực.

Liễu Thiên Mạch có chút thất thần, ánh mắt không biết dừng tại nơi nào. Nàng từng bước một đi xuống bậc thang, động tác cứng ngắc, tựa như một con rối gỗ không có sinh mệnh. Chiếc giỏ đang đưa theo mỗi động tác của nàng, cọ vào làn váy.

Nửa năm trước, nàng mang một túi hành lý, cố nén nước mắt tiến vào Bình Nam Vương phủ. Năm sau, nàng cầm một chiếc giỏ không, mang theo tràn ngập sầu khổ đi ra.

Bình Nam Vương phủ, chỉ mang lại cho nàng thống khổ.

Nghĩ đến dư vị của cuộc sống nửa năm qua trong Vương phủ, Thiên Mạch khẽ nhếch môi, cười đến thê lương.

Nàng đứng ở bậc thang đầu tiên, đưa lưng về phía Vương phủ đại môn. Thân ảnh mảnh khảnh, cô đơn lạc lõng.

Tần Mộ Phong vừa mới xuất cung, từ đằng xa, đã nhận thấy bóng dáng Thiên Mạch ở đại môn khẩu. Y dừng cước bộ, từ xa xa ngắm nhìn bóng dáng cô đơn kia, con người đen thẫm thùy nheo lại, thần sắc phức tạp.

Nàng làm gì vậy? Tại sao đột nhiên lại chạy đến đứng trước cửa? Đứng trước cửa cũng không sao, nhưng tại sao lại còn mang theo chiếc giỏ kia? Nàng định rời khỏi đây sao? Nàng rốt cục chịu không nổi cuộc sống nơi Vương phủ, tính bỏ đi sao?

“Vương gia, Thiên Mạch phu nhân đang làm cái gì vậy?” Phi Dương cũng nhận thấy điểm kỳ quái, Thiên Mạch luôn ở trong Đạm Tĩnh Cư, không đi đâu nửa bước, tại sao lại đứng ở đây?

Tần Mộ Phong khẽ lắc đầu không trả lời, y cũng không biết nàng muốn làm gì. Lòng dạ của nữ nhân này, y cho tới bây giờ không thể nhìn thấu.

Từ hơn mười ngày trước, sau khi bọn họ phát sinh xung đột, Tần Mộ Phong không gặp Liễu Thiên Mạch lần nào nữa. Nếu hôm nay không phải đột nhiên gặp nàng ở đây, y căn bản sẽ không nhớ nổi nàng.

Y đích thực từng có hảo cảm, từng có thương tiếc, từng có đồng tình với Liễu Thiên Mạch.

Nhưng, hảo cảm của y dành cho nàng, là do một tay nàng tự phá hủy.

Lòng dạ của nàng, sự tham lam của nàng, làm cho y cảm thấy ghê tởm. Mỗi lần nhớ tới ngữ khí âm ngoan, gương mặt nhăn nhúm kia, hảo cảm của y với nàng hoàn toàn tan biến.

Trước khi biết được bộ mặt thật của nàng, y thường xuyên vẫn nhớ tới nàng. Nhưng sau khi biết rõ, nỗi nhớ của y với nàng dần dần phai nhạt. Thời gian mười ngày, y cảm giác chính mình đã gần như quên nàng. Có lẽ, nửa năm sau, y ngay cả Liễu Thiên Mạch là ai cũng không biết.

Đứng hồi lâu, Liễu Thiên Mạch hơi xoay người lại. Nàng nghiêng thân mình, liếc mắt nhìn vương phủ một cái, cứng đờ như gổ đá bước đi.

“Nàng muốn bỏ đi sao?” Phi Dương có chút khản trương.

“Bám theo nàng ta.” Tần Mộ Phong không chút suy nghĩ, lập tức theo sau. Nữ nhân này rốt cuộc đang tính làm gì? Muốn bỏ đi? Hay là.....

Theo nàng một đoạn đường, phát hiện nàng đi vào một hương chúc điểm[1], dùng trăm cái đổi lấy một ít tiền vàng mã cùng nhan đèn.

“Thiên Mạch phu nhân tốt xấu gì cũng là thiếp của Bình Nam Vương, không ngờ phải dùng trang sức của chính mình đổi lấy những thứ này.” Phi Dương không nhịn được cảm thấy đau lòng, lắc đầu cảm thán. Y liếc xéo Tần Mộ Phong một cái, rồi lại nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Thiên Mạch.

“Có ý gì?” Tần Mộ Phong đương nhiên hiểu được ý tứ của Phi Dương.

“Thuộc hạ chỉ là cảm thấy Thiên Mạch cô nương không đáng phải chịu thế này.” Hắn đã thay đổi cách gọi, xưng nàng là cô nương, dù sao Vương gia cũng không coi nàng là thê tử.

Tần Mộ Phong lờm hẩn một cái, không biết nói gì.

Y xác thực không cấp cho Thiên Mạch những đãi ngộ Bình Nam Vương tiểu thiếp nên có, không cho nàng tiền tiêu, chưa mua thêm quần áo cho nàng, càng không đặt mua trang sức cho nàng. So với sự xa hoa của bốn thị thiếp, Thiên Mạch ngay cả nha hoàn cũng không bằng.

Y chỉ cho Liễu Thiên Mạch một nơi che mưa che gió, cho nàng một ngày ba bữa cơm ăn, chẳng khác gì như nuôi một con cún.

Nhìn Thiên Mạch rời khỏi hương chúc điểm, Tần Mộ Phong lập tức đuổi theo. Khi đi ngang qua hương chúc điểm, không biết y hữu ý hay vô tình ngẩng đầu, ghi nhớ tên cửa tiệm.

Chủ tớ Tần Mộ Phong vội vàng đuổi theo Liễu Thiên Mạch, hầu như không nhận ra một thân ảnh quỷ dị phía sau.

Thiên Mạch một mạch đi đến ngoại thành, còn Tần Mộ Phong và Phi Dương vẫn lén lút theo dõi phía sau.

Một lúc lâu sau, bọn họ cứ nhiên đi vào loạn tắng cung[2].

Cỏ dại mọc rậm rạp, nơi nơi đều là đất hoang, bia mộ vỡ nát xiêu vẹo, mộ bài hư hỏng mỗi nơi một mảnh. Tại nơi cỏ dại um tùm kia, không biết đã mai táng bao nhiêu bộ hài cốt. Gió thu thoảng qua, tựa hồ nghe thấy những tiếng rên rỉ bí ẩn.

Thiên Mạch thần sắc không đổi, bình tĩnh xuyên qua đám cỏ dại.

Tần Mộ Phong và Phi Dương trên chiến trường từng nhìn thấy thi hài chất đống, đối với những mộ hoang này cũng không có cảm giác gì mấy. Nhưng Thiên Mạch chỉ là một nữ tử yếu đuối, một thân một mình lại dám đến nơi này, thực tại làm cho bọn họ bội phục. Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng không hèn mà bội phục sự can đảm của nàng.

Liễu Thiên Mạch dừng lại trước một ngôi mộ đơn độc, nhìn chăm chăm một hồi lâu, rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt dọc mộ bia, thuận tay nhổ sạch đám cỏ dại trước mộ. Nhỏ cỏ dại xong, trên mặt bia dần hiện ra mấy chữ — tiên mẫu Liễu Nguyệt Anh chi mộ.

Tần Mộ Phong kinh ngạc, thì ra, mẹ của nàng được táng ở đây.

Liễu Nguyệt Anh tốt xấu gì cũng là nguyên phối[3] của Liễu Tề tướng, không ngờ lại phải chôn ở loạn táng cương. Liễu Tề tướng vô tình như vậy, làm người ta thập phần tức giận.

Liễu Thiên Mạch ngồi dựa vào bia mộ, khuôn mặt áp vào mấy dòng chữ kia.

Mâu quang trong suốt chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt, theo bia mộ rơi xuống.

“Mẹ.” Thiên Mạch cổ họng nghẹn ngào, cơ hồ nói không nên tiếng, “Mẹ, con đến thăm mẹ đây. Mẹ một mình ở đây, cô đơn lắm phải không? Mẹ ở dưới đó có khỏe không? Có bị người ta khi dễ không?”

Hôm nay là ngày giỗ của Liễu Nguyệt Anh, từ năm nàng mười bốn tuổi, hàng năm, cũng vào ngày hôm nay, nàng đều đã đến thăm người. Nàng muốn khóc, nhưng chỉ một giọt nước mắt rơi, không nhiều, cũng không ít. Đối nàng mà nói, một giọt nước mắt là đủ rồi. Giọt nước mắt này là chứng cứ, nó tượng trưng cho sự vô tình của đám người Liễu gia. Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ báo thù. Dùng một giọt nước mắt làm chứng, nàng nhất định sẽ báo thù.

Mười mấy năm trước, Liễu Nguyệt Anh tạ thế. Liễu gia không đem bà táng tại mộ phần của Liễu gia, mà là đem thi thể bà đến loạn táng cương mai táng qua loa.

Sau này, nàng gặp được đại sư phụ, đại sư phụ giúp nàng tìm được mộ phần của mẫu thân, chuyển qua một bãi đất trống trải một lần nữa hạ táng.

Khi thầy trò nàng tìm được thi cốt của Liễu Nguyệt Anh, đã không còn nguyên vẹn, có nhiều bộ phận còn bị chó hoang tha đi mất.

Lúc nhìn hài cốt không được đầy đủ của mẹ, Thiên Mạch đã khóc, chỉ một giọt nước mắt.

Cha nàng, là Tề tướng Liễu Sóc quyền khuynh triều dã[4]. Chẳng những hủy hoại cuộc đời của mẹ nàng, còn khiến bà sau khi tạ thế cả hài cốt cũng không được nguyên vẹn, món nợ này, nàng sẽ tính sổ cả vốn lẫn lời.

Nàng tựa vào bia mộ, nhẹ giọng ní non, “Mẹ ở dưới đó hãy bảo trọng, không cần lo lắng cho con, con rất khỏe.”

Dùng lửa châm hương, nàng thuận tay đem tiền vàng mã đặt trên ngọn nến đang cháy. Nàng lặng lẽ, khuôn mặt được ánh nến chiếu vàng rực, nhìn ngọn lửa đốt rụi số tiền vàng mã.

Một trận gió quý dị thổi qua, ánh lửa của cây nến trắng đang cháy bỗng yếu dần, gần như sắp tắt. Đám giấy tiền vàng mã đang được đốt tung lên, một số bị cơn gió thổi đi, phiêu tán khắp không trung.

Thiên Mạch mâu quang lạnh lùng, hơi liếc mắt. Tay nàng chạm vào thắt lưng bên trái, khi bỏ tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện ba cây ngân châm sáng loáng.

“Vương gia, cẩn thận.” Dương Phi kinh hô, ánh nến tắt, đám tiền mã bị gió thổi lên cao, tung bay đầy trời.

[1] Tiệm bán đồ cứng

[2] Nơi chôn xác chết của những người không có thân nhân

[3] Vợ cả

[4] Đầy quyền lực trong tay

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chân tình trong hoạn nạn

Bầu trời âm u, mây đen ùn ùn kéo tới, mặt đất sớm đã bị bao phủ một màu đen kịt. Cơn gió thu lạnh lẽo càng thêm rét buốt, đám cỏ dại vung qua quật lại, những tờ giấy tiền vàng mã tung bay đầy trời, trên loạn táng cương tràn ngập không khí quý dị.

Giấy tiền vàng mã rơi hết, một đám hắc y nhân thành linh từ trong bụi cỏ nhảy ra. Đủ loại kiểu dáng vũ khí phát ra những tia lạnh giết người, ánh đao, bóng kiếm, đan xen vào nhau.

Đối phương ước chừng mười lăm người tất cả, ai cũng mặc hắc y, trên mặt che khăn. Nhìn sơ cũng biết bọn họ đều là dân trong nghề.

Đám hắc y nhân kia không hề đánh lên, mà chỉ lẳng lẳng vây kín chung quanh Tần Mộ Phong và Phi Dương không một tiếng động.

Phi Dương chắn trước mặt Tần Mộ Phong, nắm chặt thanh bảo kiếm – vật bất ly thân của mình, đề phòng nhìn bọn chúng. Hắn sớm đã cảm thấy sát khí chung quanh, vốn tưởng rằng có người muốn ám sát Vương gia, không ngờ rằng bọn chúng lại dám cả gan cùng bọn họ đối mặt.

Trong bụi cỏ, lại xuất hiện một người. Người nọ mặc một chiếc áo choàng màu đen, trên mặt đeo mặt nạ màu trắng bạc, toàn thân tràn ngập sát khí quỷ dị.

Tần Mộ Phong đẩy Phi Dương ra, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía gã đeo mặt nạ. Tên này chắc hẳn là thủ lĩnh của đám hắc y nhân kia, bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì? Nếu là thích khách, tại sao không ám sát?

Gã đeo mặt nạ cũng nhìn y, ánh mắt lạnh băng tựa một mũi tên nhọn hoắt.

Hai người đàn ông tràn đầy khí phách đứng đối diện nhau, khí thế tương xứng.

“Nghe đồn Bình Nam Vương dũng mãnh thiện chiến, võ công cao cường, không biết có phải thật hay không?” Gã đeo mặt nạ lạnh lùng mở miệng.

“Thẹn không dám nhận.” Tần Mộ Phong trả lời giọng nói chậm rãi điềm tĩnh, khóe miệng còn mang theo một chút cười khê.

“Thật là dũng cảm.” Gã đeo mặt nạ thốt lên tán thưởng. Đối mặt với một trận thế như vậy, y không ngờ có thể điềm tĩnh không đổi sắc mặt, Bình Nam Vương đúng là danh bất hư truyền.

Tần Mộ Phong chỉ mỉm cười, không trả lời.

Hắn khẽ liếc nhìn Thiên Mạch, “Cô ta là người của ngươi?” Cô gái này đích thật là cực phẩm hiếm có. Gan dạ hơn người, bình tĩnh hơn người, dung mạo cũng thuộc hàng bậc nhất.

Những cô gái bình thường gặp phải tình huống như vậy sớm đã ngất xỉu, nhưng người này mặt không hề biến sắc, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, bình thản tiếp tục đốt giấy tiền vàng mã.

“Nếu ta nói phải thì sao?” Tần Mộ Phong nghiêng mắt liếc nhìn Thiên Mạch đang vô cùng bình tĩnh kia, trong lòng bỗng cảm thấy bất an. Y và Phi Dương tuyệt đối cảm chắc thoát được, nhưng có thêm Liễu Thiên Mạch. .... y không có lòng tin.

“Thực là một cô gái độc đáo.” Bất luận là khí chất hay là gan dạ, đều khiến hắn tán thưởng.

“Các hạ nhọc công như vậy, chẳng lẽ là thêm muốn đàn bà của ta hay sao?” Tần Mộ Phong cười khê, nhưng ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt. Ngoài mặt y yên tâm tự đắc, trên thực tế vạn phần đề phòng, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của đối phương.

“Ta kính Bình Nam Vương là anh hùng, nên không dùng phương thức hạ tam lam[1] để giết ngươi.” Đúng vậy, hắn muốn giết y.

“Là ai sai các ngươi tới giết ta?” Những người này là sát thủ, trên người bọn chúng đều là sát khí.

“Vương gia không biết quy củ giang hồ sao?” Tần Mộ Phong đích thực thông minh như lời đồn.

“Thật có lỗi.” Tần Mộ Phong đáp lời, cười tao nhã. Quy củ trong giới sát thủ, không tiết lộ thân phận cố chủ.

“Thực đáng tiếc, chúng ta là đối thủ.” Trong lời nói gã đeo mặt nạ có chút tiếc rẻ.

Ánh mắt Tần Mộ Phong thản nhiên liếc sang Thiên Mạch, “Tha cho nàng ấy.” Người trong giang hồ coi trọng lời hứa, chỉ cần hắn đồng ý, sẽ không làm tổn hại Liễu Thiên Mạch.

“Không ngờ rằng Vương gia còn là người thương hương tiếc ngọc, có điều. ....” thanh âm chột lạnh lùng, “Chặt cây phải trừ tận gốc.” Trên thực tế, hắn cũng không nỡ giết cô gái có khí chất độc đáo kia. Về lạnh lùng của nàng, ngạo khí của nàng, có vài phần giống với hắn.

Phi Dương tính khí nóng nảy, rốt cục nhịn không được lên tiếng, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Hắn lãnh đạm tuyên bố, “Môn chủ Diêm Môn.” Một trong hai tổ chức sát thủ lớn trong võ lâm.

“Có thể chết trong tay Diêm Môn môn chủ, là vinh hạnh của Tần Mộ Phong ta.” Thậm chí đến tận giây phút này, tâm trạng của Tần Mộ Phong vẫn không hề dao động là bao.

Ánh mắt bên trong chiếc mặt nạ lóe ra tia hàn quang, trong con ngươi đen pha lẫn một chút phức tạp, “Giết!” Một chữ lạnh lùng, lại như ‘giục hồn chú’ từ địa ngục vọng lại.

Chúng sát thủ không hồi đáp, mà trực tiếp lao vào tấn công Tần Mộ Phong. Dao quang kiếm ánh lóe ra, vô số bóng đen đánh về phía Tần Mộ Phong. Tần Mộ Phong nhanh chóng né tránh, cũng đoạt được kiếm của một gã sát thủ, lao vào trận đánh kịch liệt.

Tần Mộ Phong thân pháp cực nhanh, cách đánh không ngừng biến hóa. Sở học của hắn hỗn độn, cho nên không tinh thông. Chắc là do có quá nhiều sư phụ dạy hắn, mới thành ra kết quả như vậy. Cao thủ tuyệt đỉnh thật sự, thường thường chỉ chuyên về một môn võ công. Hắn, cùng lắm được xem là cao thủ hạng nhất, chứ không đủ gọi là tuyệt đỉnh.

Cho dù Tần Mộ Phong và Phi Dương võ công có giỏi, nhưng cũng chỉ có hai người. Đối phương chẳng những đông hơn, mà còn là những sát thủ hàng đầu trên giang hồ.

Sau nửa canh giờ, Tần Mộ Phong và Phi Dương dần dần không địch lại. Tần Mộ Phong đã trúng hai kiếm trên người, trong đó có một kiếm đâm vào rất sâu.

Thiên Mạch vẫn đeo vẻ mặt đạm mạc, tiếp tục hoá vàng. Trong con ngườ, đã có một tia do dự.

Nàng rút cuộc có nên ra tay giúp đỡ?

Nếu là trước kia, nàng căn bản sẽ không do dự, có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị giết mà không hề có cảm xúc gì. Nàng rút cuộc bị làm sao vậy? Sao lại nảy ra cái ý nghĩ lạ lùng như thế.

Nàng muốn ra tay không phải bởi vì nàng nợ ân tình của Phi Dương, mà chỉ thuần túy muốn giúp Tần Mộ Phong. Bởi vì Tần Mộ Phong là nhiệm vụ của nàng, trước khi nhiệm vụ chưa hoàn thành, nàng có thể để cho hắn chết không? Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Tại sao trong lòng nàng tự nhiên lại lo lắng cho hắn?

Dựa vào y thuật của nàng, chỉ cần chưa chết, nàng có thể cứu sống. Nàng có thể đứng nhìn bọn họ bị thương, chờ bọn hắn té xỉu sau đó mới ra tay. Trong tiềm thức, nàng muốn giúp Tần Mộ Phong, không muốn hắn bị thương. Nàng rút cuộc bị làm sao vậy? Cũng giống mấy nữ nhân kia, bị hắn mê hoặc rồi sao? Không, không thể nào, hắn đối với nàng chỉ như kẻ thù, nàng không thể nào có tình cảm với hắn được.

Thiên Mạch đang trong lúc do dự, thì một bàn tay túm lấy thắt lưng của nàng, ngay sau đó cả người bị ôm lấy. Nàng đang mải suy nghĩ, không hề chú ý tới phía sau có người.

Nàng lần đầu tiên bị người khác ‘đột kích’, bất ngờ không kèm được kinh hô một tiếng.

“Mau ôm chặt.” Tần Mộ Phong cất giọng bức bối.

Y không hiểu nổi mình rút cuộc đang làm cái gì, vì sao phải cứu cô ta? Y xưa nay chưa từng coi trọng đàn bà, chưa bao giờ nghĩ rằng đàn bà quan trọng hơn bản thân. Trong thời khắc nguy cấp như thế này, không thể hiểu nổi sao mình lại có thể vác theo cái gánh nặng này? Sau khi cứu nàng, y thấy bức bối, rồi chẳng hiểu sao lại cảm thấy yên lòng. Ngay cả chính y, cũng không biết mình đang làm cái gì.

Tần Mộ Phong một tay ôm Thiên Mạch, một tay cầm kiếm, dùng khinh công bay vút đi.

“Phi Dương đại ca đâu?” Thiên Mạch trong lời nói có chút lo lắng, hai người bọn họ đi rồi, Phi Dương làm sao đây?

Đến giờ phút này, nàng lại còn nghĩ tới người đàn ông khác, Tần Mộ Phong không nhận được nổi nóng, “Cô, không muốn chết thì cầm miệng cho ta.” Sát thủ có nguyên tắc của sát thủ, mục tiêu của bọn chúng là y, sẽ không làm thương người vô tội. Chỉ cần y đi khỏi, bọn chúng sẽ không làm hại Phi Dương. Diêm Môn môn chủ mặc dù nói lời tuyệt tình, nhưng y cảm giác nhận được, hắn là một nam tử hán chân chính, sẽ không làm sát kẻ vô tội.

Thiên Mạch ngẩng đầu liếc nhìn Tần Mộ Phong, thần sắc vô cùng phức tạp.

Tần Mộ Phong lúc chạy thoát thân còn quan tâm đến nàng, nàng có thể vì y làm được như vậy không?

Một âm thanh rất nhỏ truyền đến bên tai nàng, Thiên Mạch biến sắc, từ trong thắt lưng rút ra ba cây ngân châm. Nàng còn chưa kịp ra tay, eo đã bị xiết chặt, cả người bị Tần Mộ Phong kéo vào trong lòng. Tần Mộ Phong ôm nàng, thân mình xoay tròn. Thân thể Tần Mộ Phong vừa mới chuyển đến vị trí của Thiên Mạch, năm mũi tên nhọn hoắt đã đâm sâu vào lưng y.

Tần Mộ Phong biến sắc, ôm Thiên Mạch rơi xuống đất. Ánh mắt Thiên Mạch lạnh lùng, phóng ra ba cây ngân châm.

Tần Mộ Phong khụy trên mặt đất, vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Tay vẫn ôm Thiên Mạch, đầu tựa vào vai nàng. “Ta sớm muộn cũng bị nàng hại chết.” Sắc mặt y dần dần tái đi, những giọt mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán.

Thiên Mạch ngậy ngốc để mặc hắn ôm, không nói nổi một câu. Tần Mộ Phong nhất định là điên rồi, tuyệt đối điên rồi. Nếu không, sao y có thể vì nàng mà chắn ám khí. Nàng sớm nghe được âm thanh ám khí, định phóng ngân châm cản ám khí, nào ngờ y tự nhiên lại lấy thân thể cản ám khí cho nàng.

Nàng hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, vẫn luôn độc lai độc vãng, xưa nay chưa bao giờ thấy có ai lại dùng thân thể mình chắn ám khí cho người khác. Nàng bị y dọa đến hoảng sợ, lần này, thật sự sợ chết khiếp rồi.

Tần Mộ Phong yếu ớt nói bên tai nàng, “Đi đi, đừng lo cho ta.” Y đã lịm đi, giờ phút này, y chỉ nghĩ đến sự an toàn của nàng.

Một cảm giác lạ lùng lướt qua tim Thiên Mạch, ấm áp, mềm mại, ngọt lịm tựa như kẹo bông. Một thứ gì đó sâu tận đáy lòng, chậm chậm tan ra.

“Có đi thì cùng đi.” Thiên Mạch nói rất nhỏ, ngữ khí dịu dàng hơn nhiều. Nàng biết y không nghe thấy, từ tiếng thở của y, nàng có thể biết y đã bất tỉnh

rồi.

“Không thể ngờ Bình Nam Vương lại si tình như thế.” Diêm Môn môn chủ từ sau đuổi đến, trông thấy cảnh tượng này, cảm khái tận đáy lòng. Một Tần Mộ Phong treu hoa ghẹo nguyệt, không ngờ lại vì một người đàn bà chán ám khí, quả thực bất khả tư nghị[2].

Thiên Mạch không thèm trả lời, vẫn đứng ngây ngốc ôm Tần Mộ Phong.

“Hắn ta bị làm sao vậy?” Hắn chỉ vào hắc y nhân đang đứng bất động, hỏi Thiên Mạch. Hắn đuổi theo Tần Mộ Phong mà đến, không ngờ đột nhiên có người đánh lén. Hắn đang muốn ra tay chế trụ người đánh lén, người nọ đột nhiên bị ‘định’ ngay tại chỗ. Cách không [3] điểm huyệt? Không, môn võ công này đã thất truyền.

“Hắn không phải người của Diêm Môn sao?” Thiên Mạch lãnh đạm liếc hắn một cái, vẫn không có gì cảm xúc gì. Nàng vẫn luôn cho rằng, người ra tay đánh lén là sát thủ Diêm Môn.

Người của Diêm Môn quang minh lỗi lạc, sẽ không làm những chuyện thâm kê mô cầu[4] như thế. Hắn trong lòng giận dữ, lạnh lùng nói, “Người của Diêm Môn vẫn chưa đến mức đề tiện vô si như thế.” Nữ nhân này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Nghĩ lại cũng đúng.” Thiên Mạch cũng không thèm ngẩng đầu lên, như thể đang tự nói với mình. Nàng buông Tần Mộ Phong ra, để y nằm thẳng trên mặt đất, lúc buông y ra, thuận tay phong tỏa huyệt đạo của y. Động tác của nàng rất nhanh, nhanh đến mức hắn căn bản không thấy được.

“Y bị thương rồi, để ta xem sao.” Mạng của Bình nam vương thuộc về Diêm Môn, bất luận kẻ nào cũng đừng mong cướp đi.

“Không sao, chỉ bị trúng độc thôi.” Thiên Mạch đứng lên, ánh mắt dừng trên người hắc y nhân phóng ám khí, “Thất Bộ Truy Hồn.”

Diêm Môn môn chủ kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, hắn nhíu mày, “Thất Bộ Truy Hồn?” Thất Bộ Truy Hồn là một trong số các kịch độc lợi hại nhất trên giang hồ, không có thuốc giải. Ngoại trừ Tà Thủ Thần Y và Thiên Hạ Độc Nhất Độc Y trước đây ra, rất ít người có thể giải được. Vậy mà nàng lại nói nhẹ như không, thật là bất khả tư nghị.

“Không chết người được.” Trong giang hồ rất ít người biết cách giải độc Thất Bộ Truy Hồn, trùng hợp Liễu Thiên Mạch là một trong số ít người đó.

Hắn nhìn nàng hồ nghi, ngồi xổm xuống bắt mạch cho Tần Mộ Phong. Hắn buông cổ tay Tần Mộ Phong ra, bình tĩnh nhìn Thiên Mạch, “Cô là ai?” Quả thật là Thất Bộ Truy Hồn.

Thiên Mạch nheo con ngươi lại, đưa mắt nhìn xa xăm, thản nhiên nói, “Khúc Vô Tình, nể mặt Tiêu Triệt, ta không muốn so đo với ngươi. Xin ngươi nhớ kỹ, mạng Tần Mộ Phong là của ta. Không có sự cho phép của ta, bất luận kẻ nào cũng đừng mong lấy đi.” Vô tranh sơn trang có một quyển sách tên là “Vô lâm sử”, do đại sư phụ của nàng viết. Trong đó ghi lại bí sử giang hồ mấy chục năm trở lại đây. Tất cả mọi thứ liên quan đến Diêm Môn môn chủ, Thiên Mạch biết rất rõ ràng.

Mâu quang hắn lóe lên, lạnh lùng đáng sợ, “Rốt cuộc ngươi là ai?” Nàng không ngờ lại biết lai lịch của hắn, nàng rốt cuộc là ai? Vị nữ tử trước mặt này, tựa hồ lai lịch bất phàm.

Khúc Vô Tình thanh âm lạnh như hàn băng, cách lớp mặt nạ, mơ hồ có thể thấy được ánh mắt thâm trầm của hắn.

”Chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, thế thôi.” Nàng hồ hững như gió, khiến người ta nhìn không thấu.

“Biết lai lịch của Khúc Vô Tình ta, sao có thể là vô danh tiểu tốt được?” Trên giang hồ không ai có thể tra được lai lịch của hắn, ngoại trừ..... Thiên Cơ Các. Nàng biết lai lịch hắn, lẽ nào có quan hệ với Tiêu Triệt? Nàng với Tiêu Triệt có quan hệ gì? Là nữ nhân của Tiêu Triệt? Không thể nào, Tiêu Triệt đã có một thê tử xinh đẹp, không thể nào ở bên ngoài chơi bởi gái gú. Lai lịch thân phận của nàng, khiến người ta khó hiểu.

Thiên Mạch không muốn nhiều lời, tựa như không nghe thấy hắn nói gì, bước thẳng đến trước mặt hắc y nhân đánh lén nàng.

Không hề do dự, nàng đưa tay kéo chiếc khăn che mặt của hắn ra.

“Là ngươi?” Thiên Mạch vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng trong mắt lại hiện lên một chút kinh ngạc.

[1] Trò bần thiêu, đề tiện

[2] Không thể tưởng tượng được

[3] Cách không: từ xa (giống như người ta xài Remote Control vậy đó)

[4] Lén lút vụng trộm

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Sự tàn bạo của nàng

Ả lãnh đạm nhìn Liễu Thiên Mạch, không có cảm xúc, “Ngươi biết ta?”

“Sao lại không biết ngươi?” Thiên Mạch nói xong liền cúi đầu, tìm chính xác chỗ ba cây ngón châm đâm trên người ả, rồi từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng lau sạch ngón châm.

Khúc Vô Tình thoáng kinh ngạc, “Ngươi dùng ngón châm điểm huyết đạo của cô ta?” Loại thủ pháp điểm huyết này, Khúc Vô Tình lần đầu tiên mới gặp.

“Sao lại không thể?” Thiên Mạch cúi đầu chà kỹ ngón châm, thờ ơ trả lời.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Dùng ngón châm điểm huyết, chẳng những phải biết chính xác huyết đạo, mà còn phải có nội lực thâm hậu.

“Dùng ngón châm điểm huyết cũng không có gì lạ.” Trên ngón châm có một lượng lớn thuốc tê, cho dù vị trí không chính xác, người bị trúng châm cũng không thể động đậy. So với ‘cách không điểm huyết’, chỉ là chút tiểu xảo.

Khúc Vô Tình thấy Thiên Mạch không muốn nhiều lời, cũng không tiếp tục truy vấn, liếc nhìn kẻ đánh lén Thiên Mạch, “Cô ta là ai?” Đó là một cô gái, khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, nhan sắc trung bình. Trên mặt lộ vẻ lạnh lùng, điệu bộ coi thường cái chết.

“Cô ta là Xảo Xảo, là nha hoàn của Thái Y, một ả thị thiếp của Tần Mộ Phong.” Thiên Mạch từng hoài nghi Yên Chi, hoài nghi Hàm Thúy, nhưng không ngờ lại là nha hoàn bên người của Thái Y. Trong ấn tượng của nàng, Thái Y là một ả đàn bà ngu ngốc, ngực to đầu rỗng, mồm năm miệng mười, chỉ thích tranh giành tình nhân, nàng trước nay vốn không hề nghi ngờ Thái Y, thậm chí không thèm xem ả là đối thủ. Một ả đàn bà xuẩn ngốc như vậy, nàng thật sự không có ý hoài nghi.

Xảo xảo lạnh lùng liếc Liễu Thiên Mạch, vẻ mặt không hề sợ hãi, “Ta đã xem thường ngươi rồi.”

Thiên Mạch chậm rãi đem ba cây ngón châm cất vào giữa thắt lưng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, “Ta cũng xem thường ngươi rồi.” Theo thông tin của Thiên Cơ Các, Xảo Xảo mất song thân từ nhỏ, mới năm tuổi đã bị Thúc Thúc Thẩm Thẩm bán vào kỹ viện. Năm mười bốn tuổi, được Thái Hà thu nhận làm nha hoàn. Sau khi Thái Hà chết, liền đi theo Thái Y.

“Hừ.” Xảo xảo hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

“Ngươi đừng tưởng rằng ta lấy ngón châm ra rồi thì ngươi có thể phá vỡ huyết đạo. Trên ngón châm có thuốc tê, nội trong ba canh giờ đừng phí công vô ích.” Cho dù phá vỡ huyết đạo, cũng không động đậy được.

“Muốn giết cứ giết.” Xảo Xảo mạnh miệng, nhưng trong lòng lại kinh ngạc, cô ta chỉ mới khờ vụng công, Liễu Thiên Mạch làm sao mà thấy được?

“Yên tâm, ta sẽ giết ngươi. Người đã rơi vào tay ta thì không một ai có thể sống sót, ngươi cũng không ngoại lệ.” Giọng nói Thiên Mạch rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ý uy hiếp.

“Ngươi, thật sự muốn giết ta?” Xảo xảo thật là có chút lo lắng, “Không muốn biết chủ tử của ta là ai sao?”

“Không cần biết.” Thiên Mạch thanh âm phút chốc trở nên lạnh lùng, “Kiếp sau đừng đắc tội ta.” Thiên Mạch nheo mắt, tức thì rút ngọc trầm cài trên tóc, đâm một nhát chuẩn xác vào cổ họng Xảo Xảo. Một dòng máu đỏ tươi phun ra, Thiên Mạch thăm nội lực, nhẹ nhàng xua tay, dòng máu tươi nóng hổi kia bị nội lực của nàng chặn lại, toàn bộ quay ngược về vầng tung tóc trên người Xảo Xảo.

Thiên Mạch mặt không biến sắc rút ngọc trầm ra, máu, lại phun ra thêm một lần nữa. Một giọt máu tươi bắn lên mặt nàng, máu đỏ sẫm, mặt tái nhợt, một vẻ đẹp không nói thành lời.

Nàng xoay người quay lưng về phía Xảo Xảo, điềm đạm như không, nói, “Kiếp sau đừng phạm ở trong tay ta.”

Xảo Xảo hai mắt tròn trắng, ngã ngay đơ trên mặt đất. Xảo Xảo đã chết, ả thậm chí còn không thốt thành tiếng, cứ như vậy mà chết Thiên Mạch trong tay.

Thiên Mạch lại rút chiếc khăn tay màu trắng lau đi vết máu trên mặt, rồi lại cúi đầu lau sạch ngọc trầm. Ánh mắt nàng chăm chú vào ngọc trầm, chẳng thèm để ý đến Xảo Xảo.

Khúc Vô Tình giết người vô số, nhưng lại bị thủ pháp giết người của nàng làm cho hoảng sợ. Chỉ trong nháy mắt, hắn thậm chí không tin vào mắt mình. Một nữ tử mỏng manh như vậy, lúc giết người không ngờ lại tàn nhẫn như thế, bình thản như thế. Hắn là sát thủ đầy kinh nghiệm nổi tiếng chốn giang hồ, chứng kiến vô số cảnh tượng giết người. Đây là lần khó quên nhất.

“Vì sao ngươi lại phải giết cô ta?” Khúc Vô Tình không hiểu.

“Giữ ả cũng vô dụng.” Thiên Mạch đem ngọc trầm gắn trở lại trên tóc, tựa như vừa rồi chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Người nên giữ ở lại để Tần Mộ Phong xử lý.” Nàng lạnh lùng, người ngoài vĩnh viễn không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

“Vô ích thôi.” Xảo xảo võ công không kém, lai lịch của ả tuyệt đối không đơn giản như vậy. ả là nha hoàn của Thái Y, hiển nhiên thân phận Thái Y trở nên khả nghi. Thái Hà từng là chủ tử của Xảo Xảo, cũng là tỷ tỷ của Thái Y. Xảo xảo khả nghi, Thái Y khả nghi, Thái Hà cũng không tránh được khả nghi. Dựa vào sự mê luyến của Tần Mộ Phong đối với Thái Hà, y sẽ không tin rằng Thái Hà có mục đích xấu, cho dù Xảo Xảo nói thật, cũng chẳng ích gì. Liễu Thiên Mạch không bao giờ thích làm những việc vô ích, chỉ bằng giết sạch sẽ.

Khúc Vô Tình lại trầm mặc, hẳn không biết nên nói gì. Làm sát thủ đã nhiều năm, lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Thiên Mạch ngẩng đầu, nhìn Khúc Vô Tình, “Khúc Vô Tình, ta biết quy củ giang hồ. Nhưng mà, Tần Mộ Phong là người của ta, nể mặt ta một chút có được không?”

“Người là ai?” Để xem mặt mũi của nàng trị giá bao nhiêu tiền.

Mặt nàng không cảm xúc, ngữ khí đậm nhạt, “Thất cô nương.” Ba chữ này trên giang hồ trọng lượng không nhỏ, hắc bạch lưỡng đạo đều phải nể mặt vài phần.

Đại danh Thất cô nương của Vô tranh sơn trang, không có ai mà không biết đến. “Ngưỡng mộ đã lâu đại danh Thất cô nương.” Khúc Vô Tình vẫn lãnh đạm không đổi, nhưng trong lòng lại chấn động không nhỏ.

Thất cô nương không ngờ lại là nữ nhân của Tần Mộ Phong, bất khả tư nghị.

“Thế nào?” Nàng vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

“Bình Nam Vương nếu đã là người trong lòng của Thất cô nương, ta tự nhiên sẽ không động đến y. Mặt mũi Thất cô nương, không ai dám không kiêng nể. Huống chi Tần Mộ Phong và Đại sư huynh lại là anh em đồng hao, ta sẽ không giết y.” Người đáng sợ thật sự không phải Thất cô nương, mà là Vô tranh sơn trang ở sau lưng nàng. Trên giang hồ, kẻ đàn độn cũng biết, đắc tội với ai cũng được, nhưng không thể đắc tội với bất kỳ người nào của Vô tranh sơn trang. Hơn nữa, sư huynh hẳn cưới Nhị cô nương của Vô tranh sơn trang, xem như là tỷ phu của Tần Mộ Phong. Khúc Vô Tình hẳn chưa đến nỗi đi giết ‘người trong nhà’.

“Đa tạ.” Thiên Mạch từ trong vòng ngọc lấy ra hai viên thuốc, ném một viên cho Khúc Vô Tình. “Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan.” Theo quy củ của giới sát thủ, không được tự tiện bội ước. Nàng biết, yêu cầu của nàng rất khó xử, chắc chắn sẽ làm hồng danh tiếng của Diêm Môn.

“Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan?” Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan là linh dược mơ ước của người trong võ lâm. Chẳng những là thần dược trị thương, mà còn có thể tăng cường công lực. Tác dụng lớn nhất là bảo vệ tâm mạch, bất kể bị thương nặng thế nào, dùng một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan có thể kéo dài mạng sống bảy ngày. Nếu chỉ là nội thương nhẹ, lập tức khỏi hẳn. Hẳn chỉ nghe qua, mà chưa từng nhìn thấy.

Thiên Mạch ngồi xuống, nhét viên thuốc trong tay vào miệng Tần Mộ Phong. Nàng từ trên người lấy ra một cây ngân châm bắn về phía Khúc Vô Tình, “Vô tranh sơn trang nợ người một ân tình, cầm lấy nó, Vô tranh sơn trang sẽ vô điều kiện làm cho người một chuyện.”

Khúc Vô Tình cầm lấy ngân châm, “Đa tạ.” Chỉ cần là chuyện mà người của Vô tranh sơn trang muốn làm, thì không có gì không làm được, cây ngân châm này thật không tầm thường.

“Còn hộ vệ của Tần Mộ Phong?” Phi Dương là bằng hữu của nàng, nàng không muốn hẳn đã bị thương tổn.

“Không ai mua mạng của hẳn.” Diêm Môn xưa nay không giết người vô tội. (oái, vậy mạng ai được mua thì là kẻ có tội sao? Lý luận cái kiểu gì?)

“Đa tạ.” Thiên Mạch lại lấy ra một viên thuốc ném cho Khúc Vô Tình, “Đúng như Tiêu Triệt nói, Khúc Vô Tình quả nhiên quang minh lỗi lạc.”

“Thất cô nương quá khen.” Hẳn tự nhận bản thân đích thực đủ quang minh lỗi lạc.

“Cáo từ.” Liễu Thiên Mạch nâng Tần Mộ Phong dậy, xoay người rời đi.

“Mời.”

Khúc Vô Tình nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ một hồi lâu, rồi chậm rãi thu hồi tầm mắt. Ánh mắt hẳn dừng lại trên chiếc khăn tay trắng dính máu, trên chiếc khăn tay trắng tinh kia, thêu một cảnh dương. Hẳn xoay người nhặt khăn tay lên, bỏ vào trong ngực áo.

Gió càng lúc càng dữ dội, đám cỏ đại cao ngang đầu người không ngừng lay động.

Cùng với tiếng gió gào thét, thấp thoáng vài giọt mưa lất phất bay. Trong phút chốc, những giọt mưa lâm thâm chuyển thành một cơn mưa tầm tã.

Mưa gió gầm rú, sấm vang chớp giật. Trong cơn mưa, một dáng người mảnh khảnh mong lung bước đi khó nhọc, đi người bên cạnh, vất vả trong mưa gió tiền về phía trước.

Nước mưa xua tan đi mùi máu tươi trong không khí, nhưng không xua tan được câu chuyện trong cơn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Độc sức cứu nguy

Những giọt mưa vô tình quật vào người Thiên Mạch, nàng diu Tần Mộ Phong đang hôn mê bất tỉnh, nặng nề bước đi trong mưa gió. Toàn thân áo trắng sũng nước mưa, dính sát vào thân thể mềm mại. Mái tóc cũng ướt nhẹp bết lại từng lọn từng lọn, dính chặt trên lưng.

Nước mưa chảy dài từ trán xuống mặt, mắt nàng chỉ có thể mở tí hí, thỉnh thoảng đưa tay vuốt nước mưa trên mặt. Mưa không ngừng từ đỉnh đầu trút xuống, nàng không ngừng vuốt nước mưa trên mặt, trông thật thảm hại.

Con mưa tầm tã tựa như một tấm màn thật dày, che khuất tầm mắt của nàng. Nàng chẳng còn nhìn thấy được phương hướng, chỉ có thể dựa vào cảm giác tiến về phía trước.

Dựa vào cảm giác, Thiên Mạch tìm được một cái miếu thành hoàng bị bỏ hoang để đụt mưa.

Nàng đỡ Tần Mộ Phong bước vào trong, cả người đã không còn chút sức lực, mới vừa bước đến ngưỡng cửa, nàng liền lão đảo, cả hai cùng ngã nhào xuống đất.

Tần Mộ Phong ngã xuống trước, Thiên Mạch thân mình mềm nhũn, cũng bị kéo ngã xuống theo, cả người nằm đè trên ngực y, đầu vùi vào ngực y, tư thế vô cùng ám muội.

Thiên Mạch ngẩng đầu lên, vẫn nằm nguyên trên ngực y, trên gương mặt tái nhợt hiện lên một vầng đỏ nhàn nhạt. Ánh mắt nàng dừng lại lên khuôn mặt Tần Mộ Phong, nàng lặng lẽ nhìn y chăm chăm, chậm rãi khép mắt lại. Trên mặt nàng vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm, nhưng trong mắt lại thoáng chút ngưng ngưng.

Y là một người đàn ông cực kỳ xuất sắc.

Mũi cao thẳng, môi mím chặt, trán đầy, vô cùng cá tính.

Trên gương mặt tuấn dật, có một chút ôn nhu, nhưng lại không mất đi nét tiêu sái. Tựa như đang cười cợt thế gian, lại vừa giống như ném trái mìn mọi bề dẫu. Nhớ tới đôi mắt sâu thẳm của y, nụ cười cô độc của y, Thiên Mạch không khỏi quặn lòng. Bọn họ rất giống nhau, từng có quá khứ, có những vết sẹo, đã quen nguy trang bản thân, đem con người thật của mình giấu kín bên trong. Cái mà thế nhân có thể trông thấy, chỉ là một thể xác không có linh hồn.

Trong biển người mênh mông, bọn họ có thể gặp được nhau, vướng vào vô số gút mắt, phải chăng đó là một loại duyên phận?

Chính bởi xuất thân đã tạo nên một Liễu Thiên Mạch của ngày hôm nay.

Tần Mộ Phong xuất thân hoàng gia, từ lúc được sinh ra, đã nắm quyền lực chí cao vô thượng. Tuy sinh trong hoàng gia, nhưng lại có một gia đình ám áp hòa thuận. Cha mẹ đối với y sủng ái có thừa, huynh trưởng đối đãi y như thủ túc. Cái cần có, y đều có. Đáng lẽ y phải là người may mắn nhất trên đời, không phải sao?

Nàng rất ngạc nhiên, rốt cuộc y là người như thế nào? Rốt cuộc trong lòng y cất giấu những gì? Câu chuyện đằng sau y là gì?

Trong con mê Tần Mộ Phong hừ nhẹ một tiếng, Thiên Mạch mới nhớ ra trên lưng y có vết thương, vội lật người y lại.

Năm mũi tên ngắn (đoạn tiễn) đâm sâu vào da thịt Tần Mộ Phong, vết máu tụ chung quanh đen thẫm. Do bị nàng đè lên, đoạn tiễn càng đâm vào sâu thêm, thậm chí còn có ít máu tươi rỉ ra ngoài.

Thiên Mạch xé rộng chỗ y bị thương, tay nắm chặt đoạn tiễn. Nàng vốn có thể rút ra gọn gàng, nhưng chỉ là không hạ thủ được. Tay nắm đoạn tiễn khẽ run rẩy, Thiên Mạch hít một hơi thật sâu, rút được hai mũi tên ra. Bị con đau kích thích, Tần Mộ Phong trong con mê rên lên đau đớn. Thiên Mạch hô hấp càng thêm dồn dập, cổ hết sức trần tình rút ra hết ba cây tên còn lại.

Tần Mộ Phong mí mắt khẽ giật, môi mím lại thành một đường thẳng, tựa như đang chịu đựng một cơn đau đớn khủng khiếp.

Miệng vết thương chảy ra máu toàn màu đen, Thiên Mạch ngăn người nhìn vết thương thật lâu, rồi mạnh mẽ khom người, hút máu độc trên vết thương của y.

Phun ra một ngụm rồi một ngụm máu đen ngòm, mồ hôi rịn đầy trên trán nàng. Liễu Thiên Mạch cũng không để ý, bản thân trong lúc vô ý đã nuốt phải máu của y.

Cuối cùng cũng hút hết máu độc ra, nàng dùng nước mưa rửa sạch vết thương, bôi lên một ít kim sang dược. Người ở giang hồ, chắc chắn phải mang kim sang dược bên mình.

Xử lý xong vết thương của Tần Mộ Phong, Thiên Mạch cảm thấy toàn thân vô lực, đầu vầng mắt hoa, cơ hồ đứng không vững, nàng biết mình cũng đã trúng độc.

Thiên Mạch dùng một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, ngồi xếp bằng vận công điều tức. (điều hòa hơi thở)

Nàng rót cuộc đang làm cái gì? Vì sao bất chấp nguy cơ trúng độc, hút độc cho y? Nàng càng ngày càng không hiểu nổi mình suy nghĩ cái gì, Thiên Mạch hôm nay không giống Thiên Mạch ngày thường.

Có lẽ có người thường xuyên qua đêm ở nơi này, trong góc miếu đồ nát có xếp một đồng củi. Thiên Mạch đặt Tần Mộ Phong nằm trên một lớp cỏ khô, rồi gom một ít củi nhóm lửa.

Nàng nghiêng đầu, vắt ráo nước trên tóc, rồi cởi áo khoác ngoài ra, móc vào nhánh cây hơ trên ngọn lửa.

‘Thất Bộ Truy Hồn’ là một loại độc rất bá đạo, chỉ cần trúng ‘Thất Bộ Truy Hồn’, chất độc lập tức xâm nhập phế phủ (nội tạng). Thiên Mạch tuy rằng giúp y hút ra hết chất độc trên vết thương, nhưng độc trong cơ thể vẫn chưa được giải. Nếu không nhanh chóng giải độc, sẽ có thể để lại di chứng.

Nàng tháo đai lưng xuống, trải lên trên đất. Trong đai lưng lại có một lớp lót, trong lớp lót, một hàng ngân châm dài được xếp ngay ngắn.

Nàng cởi bỏ tất cả y phục Tần Mộ Phong, để cho phần thân trên của y trần trụi, rồi đâm từng cây ngân châm lên lưng y.

‘Thất Bộ Truy Hồn’ không có thuốc nào chữa được, biện pháp duy nhất là dùng ngân châm đẩy độc ra ngoài.

Y thuật của Thiên Mạch cũng không giỏi, nhưng nàng từ nhỏ học võ, đối với huyết đạo trên người hiểu rõ như lòng bàn tay. Nên khi dùng ngân châm giải độc, cũng không phải là quá khó.

Dùng ngân châm để giải độc và để châm cứu về cơ bản là giống nhau, đem ngân châm đâm vào một huyết vị nào đó trên cơ thể người bệnh, dùng thủ pháp giải độc xe kim, rút kim v.v., lực đạo, thời gian, vị trí, đều là mấu chốt. Mỗi lần châm kim, đều tổn hao rất nhiều khí lực.

Bộ ngân châm này là của Đại sư tỷ tặng nàng, để nàng tự cứu mình trong những thời khắc mấu chốt. Ba năm qua, nàng vẫn lấy ngân châm làm ám khí, chưa bao giờ dùng để chữa thương. Nàng rất ít bị thương, căn bản không dùng đến. Hành tẩu giang hồ, gặp người bị trọng thương hoặc trúng độc là khó tránh khỏi, nhưng nàng xưa nay chưa từng ra tay cứu ai. Tần Mộ Phong là người đầu tiên mà Thiên Mạch cứu.

Liều Thiên Mạch mất hết bốn canh giờ, mới loại bỏ hết chất độc trong cơ thể Tần Mộ Phong.

Nàng xoay người thêm củi vào đồng lửa, ngồi cạnh đồng lửa hong quần áo cho Tần Mộ Phong. Áo khoác của nàng thì đắp trên người y. Còn bản thân nàng, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ướt sũng.

Nàng nhìn ngọn lửa đang nhảy múa tí tách, cả người thần thờ.

Nàng luôn tuân theo nguyên tắc ‘người không vì mình, trời tru đất diệt’, chưa bao giờ để mình chịu ủy khuất. Vì sao bây giờ, nàng lại nghĩ cho Tần Mộ Phong trước? Bởi vì y bất chấp nguy hiểm cứu nàng chăng? Nàng không biết, ngay cả bản thân nàng, cũng thấy việc mình làm chẳng giống bình thường.

Nàng đã trúng độc, lại liên tục mệt mỏi bốn canh giờ, Thiên Mạch gần như kiệt sức. Nàng bóp bóp trán, cố giữ cho mình tỉnh táo.

Quần áo Tần Mộ Phong hong khô xong, nàng cởi hết quần áo của mình, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác. Ở trong ngôi miếu đồ nát này, có cởi hết quần áo nàng cũng không sợ. Dựa vào võ công của nàng, dư sức nghe được động tĩnh nội tạng phạm vi một dặm, nếu có người, nàng sẽ biết.

Nàng mệt rồi, trải qua nửa ngày lăn lộn, nàng đã mệt đến kiệt sức.

Nàng ngồi bên cạnh Tần Mộ Phong, tay cầm quần áo của mình hơ hơ. Không biết từ lúc nào, nàng đã chìm vào giấc ngủ, toàn bộ thân thể ngã lên người y.

Thiên Mạch thể chất âm hàn, trời sinh sợ lạnh. Trong lúc mơ ngủ nàng theo bản năng hướng đến nơi ấm áp, nép sát vào lòng Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong đang say ngủ khẽ nghiêng người, ôm nàng kéo vào trong lòng. Một đôi vợ chồng trên danh nghĩa, lại có ‘thâm cừ đại hận’, lần đầu tiên nằm gần nhau như thế.

Mưa vẫn rơi không ngừng, tiếng mưa rơi liên tục tí tách bên ngoài.

Lúc Tần Mộ Phong tỉnh lại, thì đã quá nửa đêm, đồng lửa đã sắp tàn, chỉ còn ánh lửa yếu ớt le lói chút hơi tàn.

Tần Mộ Phong khẽ cử động cơ thể, lập tức cảm thấy trong lòng đang ôm giai nhân.

Chỉ cách một lớp áo mỏng manh, da thịt bọn họ ép chặt vào nhau. Thân thể mềm mại của nàng, tỏa ra một hương thơm nhẹ nhàng. Mùi hương kia cũng giống như con người nàng, như có như không, tự nhiên thuần khiết. Mùi hương rất nhẹ, nhưng lại chẳng có thứ son phấn nào sánh bằng.

Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, càng tiến gần sát người y. Cùng với cử động của nàng, người nàng nhẹ nhàng cọ xát vào ngực y. Cơ thể Tần Mộ Phong liền

phản ứng, trong thân thể tựa như có một ngọn lửa đang nhảy tán loạn.

Tần Mộ Phong thống khổ rên rỉ, ôm nàng càng chặt, cách một lớp vải mỏng manh, y tựa hồ có thể cảm nhận được làn da trắng nõn mềm mại của nàng.

Mí mắt Thiên Mạch khẽ động dậy, um một tiếng. Tần Mộ Phong biết nàng sắp tỉnh lại, y nhất thời chân tay luống cuống, thân thể cứng đờ, rón rén ôm nàng.

Thiên Mạch mơ màng mở mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đang mê đắm của Tần Mộ Phong.

Nàng lẳng lẳng nhìn y, không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Tần Mộ Phong cảm thấy ngượng ngịu, mặt đỏ lên ám muội, “Nàng tỉnh rồi?”

“Ừ.” Tần Mộ Phong mà cũng biết thẹn thùng? Thiên Mạch thấy y trẻ con như thế, đáy mắt thoáng một ý cười.

“Ồ, dậy thôi.” Tần Mộ Phong giống như một tên ngốc.

Thiên Mạch khoé miệng cong lên, hiện ra một nụ cười mờ nhạt, “Được.” Khi nàng mỉm cười, mỹ nhân trong thiên hạ mất hết nhan sắc. Tần Mộ Phong nhìn nụ cười của nàng, ngẩn cả người.

Thiên Mạch ngo nguẩy trong lòng y định ngồi dậy, sự ngo nguẩy của nàng, lại đánh thức dục vọng còn chưa kịp lắng xuống của y, y theo bản năng vòng tay ôm chặt lấy eo nàng, khiến nàng ngã nhào lên ngực y.

Thiên Mạch ngẩng đầu, bỗng dung mặt ửng đỏ, “Làm gì vậy?” Bọn họ từng ba lần quan hệ xác thịt, nhưng Thiên Mạch lại hết như một cô gái chưa hề biết gì, đối với chuyện nam nữ hoàn toàn xa lạ.

Tần Mộ Phong đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng, rồi từ từ di chuyển xuống dưới. Tay đưa đến giữa eo nàng, y nhanh nhẹn cởi bỏ thắt lưng của nàng, những đường cong thon thả dưới lớp áo trắng mỏng như ẩn như hiện, vô cùng quyến rũ. Tần Mộ Phong giữ chặt eo nàng, đôi môi đặt trên cổ nàng, nhảy nhảy làn da trắng như tuyết của nàng.

Thiên Mạch bị sự nhiệt tình bất thành linh của y làm cho phát hoảng, giọng nói run run, “Vương gia, ngài làm gì vậy?”

“Đừng nói gì hết.” Tần Mộ Phong cất giọng khàn khàn, càng thêm suồng sã.

Thiên Mạch môi run rẩy, bất lực túm lấy quần áo y.

Chiếc lưỡi nhỏ thom tho khẽ lộ ra, tựa hồ đang dụ dỗ y. Tần Mộ Phong giữ chặt cảm nàng, hung hăng hôn lên bờ môi đỏ mọng mê người kia.

Hơi thở đầy nam tính của y vây lấy nàng, bàn tay nhỏ nhắn của Thiên Mạch níu chặt quần áo của y, ngực không ngừng phập phồng.

Tần Mộ Phong không còn kềm chế được đã đè Thiên Mạch dưới thân mình, mút chặt đôi môi thom như hoa của nàng như một kẻ đói khát, đầu lưỡi bá đạo trong miệng nàng khuấy trộn giọt mật ngọt ngào.

Hơi thở y khiến nàng hoàn toàn mê muội, không còn kiểm soát được bản thân.

Lửa đã tàn. Nhưng tình cảm mãnh liệt giữa bọn họ, lại đủ để thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cam tâm tình nguyện

Tần Mộ Phong lại hôn mê.

Trọng thương, kịch độc, thân mình y thập phần suy yếu. Sau cuộc ‘vận động mãnh liệt’, y lại lâm vào hôn mê.

Miệng vết thương trên lưng hở ra, máu tươi theo đó lại rỉ ra ngoài. Được hoàn bên người Thiên Mạch đã dùng hết, chỉ có thể điểm huyết đạo của y, tạm thời cầm máu cho y.

Nàng bắt mạch cho y, mạch tượng ổn định, chỉ còn chút suy yếu mà thôi. Mạch tượng của y có vẻ bình thường, nhưng hình như lại như hỗn loạn, có một thứ gì đó khác lạ nói không diễn tả được, ngay cả nàng cũng không biết chỗ nào không đúng, tóm lại, chỉ cảm thấy mạch tượng của y rất kỳ quái. Có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều thôi.

Nằm bên người y, kẻ sát thân mình của y, bờ môi Thiên Mạch xuất hiện một nụ cười khê. Từ khi gã tiến vương phủ, đây là lần đầu tiên nàng cười thật tỉnh.

Kỳ thật, y rất đáng yêu. Khi đỏ mặt, y như một tiểu hài tử đang mắc lỗi.

Thật khó tin, nam nhân tính cách trẻ con này lại là một Bình Nam Vương hô phong hoán vũ trên sa trường. Nhìn tướng mạo khôi ngô kia, nàng không thể nghĩ đến y có liên quan gì đến một Tần Mộ Phong ngược đãi nàng, cười nhạo nàng, cưỡng bạo nàng.

Nàng gả cho y, chỉ vì tiền.

Nhưng mà, tiền triển giữa bọn họ, tựa hồ ngoài ý liệu của nàng.

Nàng không nghĩ sẽ cùng y phát sinh quan hệ, lại hoàn toàn tự nhiên, cùng y bốn lần đụng chạm da thịt. Nếu nói mấy lần trước là thân bất do kỷ, vậy, lúc này đây là do nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Nàng rõ ràng có năng lực phản kháng, nhưng nàng không làm vậy.

Bởi vì nguyên nhân từ phụ thân, nàng luôn chán ghét đàn ông, càng chán ghét bị đàn ông đụng vào. Tại sao lại tự nguyện cùng Tần Mộ Phong phát sinh quan hệ? Nguyên nhân thật sự, chính nàng cũng không biết. Bởi vì nàng muốn, đơn giản như vậy thôi.

Nam nhi trong thiên hạ toàn là kẻ phụ bạc, nàng không muốn bị vứt bỏ, không muốn đem trinh tiết quý giá trao cho đàn ông. Buổi tối một ngày trước khi xuất giá, mười chín tuổi nàng lấy ngón tay phá hủy lớp màng mỏng manh kia. Thời điểm dòng máu tươi theo đuôi chảy ra ngoài, Liễu Thiên Mạch nở nụ cười tàn nhẫn. Nàng khiến cho chính mình trở thành một nữ nhân dễ tiện, tự tay phá hủy chính mình.

Nàng hủy hoại chính mình, vì không muốn trao trinh tiết cho đàn ông, cũng vì nàng muốn Tần Mộ Phong chán ghét nàng.

Nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày, nàng giống như những bình thường nữ tử khác, nằm trong lòng Tần Mộ Phong, cam tâm tình nguyện cùng y trầm luân.

Sự tình phát triển ngoài ý liệu, tính cách khó hiểu của y làm nàng trở tay không kịp. Gặp gỡ y, hết thảy đều trở nên cuồng loạn.

Trải qua một đêm này, giữa bọn họ lại càng thêm phức tạp.

Đầu tiên là giải độc cho Tần Mộ Phong, hao tổn nhiều tinh lực của nàng, cộng thêm một hồi hoan ái dữ dội, Liễu Thiên Mạch kiệt sức, đôi mắt nặng trĩu, ngủ thiếp đi.

Nhiều năm qua, con ác mộng thời thơ ấu thường xuyên quấy rầy nàng. Nàng có thói quen mất ngủ, thói quen lẳng lặng đợi chờ bình minh. Nằm trong lòng Tần Mộ Phong, Thiên Mạch trước nay chưa từng an tâm, nay lại có giấc ngủ thật sự thanh bình.

Khi tỉnh lại, Thiên Mạch bất chợt nhìn thấy bóng dáng Tần Mộ Phong. Y quay lưng về phía nàng, im lặng tựa một pho tượng điêu khắc tuấn mỹ.

Nàng ngồi dậy, lớp cỏ khô phía dưới lập tức phát ra tiếng động sột soạt.

“Nàng tỉnh rồi ư?” Y nghe được tiếng động, biết nàng đã tỉnh.

“Ân.” Nàng đứng lên, đi đến bên cạnh Tần Mộ Phong, ngồi xổm xuống bên người y.

Y liếc mắt nhìn vết máu khô cùng đoản tiễn, chậm rãi quay đầu nhìn nàng, “Nàng giúp ta hút chất độc, giúp ta chữa thương, phải không?” Nữ nhân của y đều nói yêu y, nhưng mà dưới tình huống như vậy, các nàng đều sẽ nhanh chóng chạy thoát thân, mà không giúp y trị liệu đầy chất độc ra ngoài. Liễu Thiên Mạch, nữ nhân này lại làm cho y cảm thấy vài phần kính trọng.

“Phải.” Y vì cứu nàng mới bị thương, nàng giải độc cho y là chuyện phải làm.

Y trầm mặc, thật lâu sau mới nói, “Đa tạ.”

“Không cần, là ta mắc nợ ngài.” Ngữ khí của nàng vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng thiếu đi cái băng lãnh của ngày xưa.

“Người của Diêm Môn có làm khó nàng không?”

Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Diêm Môn môn chủ là một chính nhân quân tử, cho dù muốn giết ngài, cũng sẽ không lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn.” Nàng một lời hai nghĩa.

“Có ý gì?” Y nghe ra trong lời nói của nàng có ẩn ý.

Thiên Mạch trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vết máu kia.

“Tại sao nàng không nói?” Nàng đâu phải là người hay ngập ngừng.

“Dùng ám khí đã thương người, không phải là người của Diêm Môn, mà là nha hoàn Xảo Xảo của Thái Y.” Nàng chậm rãi nhìn về phía y, đôi thủy mâu bình tĩnh như nước hồ không chút gợn sóng, cũng không sợ hãi.

Y hiểu ý tứ của Liễu Thiên Mạch, nàng muốn hỏi, thăm dò xem y định xử lý chuyện này như thế nào. Liễu Thiên Mạch là một nữ tử thông tuệ, tuyệt đối hiểu rõ những mối quan hệ phức tạp trong đó.

Y nhặt một thanh đoản tiễn lên ngắm nghía, chuyển đề tài, “Đoản tiễn là ám khí độc môn của Mạc Bắc Trần gia.” Thái Hà trong lòng y là nữ tử thuần khiết nhất, y không muốn hoài nghi nàng.

Nàng lấy ngón trỏ quệt một chút máu đọng lại, thản nhiên nói, “Độc tẩm trên mũi tên là ‘Thất bộ truy hồn’, ‘Thất bộ truy hồn’ là Ngũ Độc Môn trấn môn chi bảo.”

“Sao nàng biết?” Tần Mộ Phong kinh ngạc. Nàng xuất thân nhà quan lại, tại sao lại có thể hiểu rõ việc giang hồ như vậy?

Y hỏi, làm cho Liễu Thiên Mạch trấn định lại. Nàng phui tay đứng lên, không chút để ý nói, “Xem qua một ít y thư mà thôi.” Nàng làm sao vậy? Cứ nhiên lại thất thố trước mặt y.

“Độc trên người ta là ai giải?” Tần Mộ Phong là cỗ người thông minh thế nào, lập tức nhận thấy điểm bất thường. ‘Thất bộ truy hồn’ khó có thể giải được, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất độc y và Tà thủ thần y, y không biết còn ai có thể giải được.

“Diêm Môn môn chủ giải hộ ngài.” Nàng nói dối.

“Tại sao hần lại phải giải độc cho ta?” Tần Mộ Phong không quá tin tưởng lý do thoái thác của nàng. Diêm Môn môn chủ cũng không am hiểu y thuật, huống chi hần tại sao lại phải giải độc cho y?

“Hần nói mạng ngài là của hần, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi.” Trên thực tế, mạng Tần Mộ Phong là của nàng.

“Thì ra là thế.” Ân theo quy củ giới sát thủ, nếu y chết trong tay người khác, nhiệm vụ của Diêm Môn coi như thất bại, không thể lấy tiền thù lao. Diêm Môn môn chủ cứu y, chắc do lý do này rồi.

Thiên Mạch hắt xì một cái, vô thức rút thân thể lại. “Trời sáng rồi, trở về thôi.”

Tần Mộ Phong cời áo khoác của mình, khoác lên người nàng. “Người rất gầy, tẩm bổ nhiều vào.” Nàng rất gầy, chẳng có chút thịt nào.

“Ta thấy thế này cũng rất tốt.” Từ khi được đại sư phụ mang về, cuộc sống của nàng vẫn thực xa hoa. Nàng trời sinh mảnh dẻ, vô luận có tẩm bổ thế nào, cũng không béo lên được.

Tần Mộ Phong không đáp, buộc miệng nói, “Mười ngày sau là đại thọ của Tề tướng phải không?”

“Phải.” Ngay cả chính nàng cũng đã quên ngày sinh của Liễu Tề tướng. Ngày giỗ của mẹ và ngày cha sinh không ngờ chỉ hơn kém nhau mười ngày, thật sự là châm chọc a.

“Ta cùng nàng đến dự, ta sẽ không để nàng bị bọn tỷ muội khinh thường.” Liễu Tề tướng có chín nữ nhi, ai cũng đều được gả cho con nhà quyền quý. Nếu Liễu Thiên Mạch quá mộc mạc, nhất định sẽ bị cười nhạo.

“Đa tạ.” Biểu tình của nàng không có biến hóa quá lớn, nhưng tận sâu trong đáy lòng, lại dấy lên chút ảm áp.

“Nếu ta nhớ không lầm, Liễu tướng rất thích đan thanh[1], đặc biệt là tranh vẽ trúc.” Y có thể cân nhắc tặng một bộ danh họa.

Thiên Mạch hiểu ý Tần Mộ Phong, đáy mắt nàng xẹt qua một tia giễu cợt, “Đan thanh phải tặng cho người thực sự hiểu biết thưởng thức.” Người kia không biết thưởng thức, chỉ tổ uống phí tâm huyết của người vẽ tranh.

“Sao lại nói như vậy?” Trong triều ai cũng biết, Liễu tướng là một tay vẽ đan thanh rất giỏi, là một người thực sự hiểu tranh.

“Nhất tiết phục nhất tiết, thiên chi toàn vạn điệp, ngã tự bất khai hoa, miễn liêu phong dữ điệp[2]. Ông ta cả đời truy cầu danh lợi, sớm đã không hiểu được cốt khí của trúc. Những người họa trúc, đều có khí tiết cương trực, đậm mực không màng danh lợi. Bức họa của bọn họ nếu rơi vào tay người kia, không khỏi vậy bản tục khí, hủy đi một bộ tranh đẹp a.”

Lời nàng vừa nói, làm cho Tần Mộ Phong kinh ngạc. Y biết nàng đa tài, không nghĩ tới nàng còn có tâm tình như vậy.

Nàng hiểu được ý họa chân chính, hiểu được khí khái của trúc, một nữ tử tao nhã như vậy, lại có thể là một nữ nhân đã tâm bưng bưng, ham muốn giàu sang phú quý sao?

Không, không phải. Giờ phút này người y nhìn thấy, là một nữ tử phẩm cách cao quý, thanh nhã xuất trần.

Nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào? Y càng ngày càng không hiểu nàng.

[1] Đan là đỏ, thanh là xanh. Đây là 2 màu sắc được sử dụng trong tranh vẽ thời cổ đại. nên dùng nó để nói đến hội họa thời cổ.

[2] Bài thơ “Trúc” của danh họa Trịnh Tiếp (nhà Thanh). Maroon tạm dịch:

Một mùa lại một mùa

Ngàn cành treo vạn lá

Tôi chẳng thể nở hoa

Miền trêu ong ghẹo bướm

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Không đành lòng

Cuối thu thời tiết rất lạnh, sau cơn mưa gió, trời càng lạnh thêm.

Bầu trời u ám, mưa bay lất phất, sự nặng nề thật khiến người ta không thở nổi.

Bước vào cổng lớn vương phủ, hai người cùng lúc dừng chân, ngăn người đứng tại chỗ. Trên đường trở về vương phủ, không ai nói một lời, bởi vì bọn họ không biết nên nói những gì. Giờ đây, cả hai vẫn không biết phải mở miệng như thế nào. Ngày hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, bọn họ đều bối rối.

“Ta đưa.....” Tần Mộ Phong quay đầu nhìn Thiên Mạch.

“Thiếp muốn.....” Thiên Mạch nhìn thẳng vào mắt Tần Mộ Phong.

Bọn họ cùng lúc mở miệng, tranh nhau nói.

“Ngài/Nàng trước.....” Cả hai lại đồng thanh.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên bật cười thành tiếng. Cái này đại khái gọi là ăn ý đi, giữa bọn họ từ lúc nào bồi dường ra sự ăn ý như vậy?

Lại im lặng, hai người mỉm cười đứng yên ở cửa đón cơn gió lạnh sớm mai.

Gió thổi tung vạt áo hai người, thấp thoáng ẩn hiện tựa như mây.

Ánh mắt quện vào nhau, trong mắt hai người chỉ có đối phương. Giờ khắc này, giữa trời đất dường như chỉ còn lại hai người mà thôi.

“Ta đưa nàng về.” Tần Mộ Phong nhìn thẳng Thiên Mạch, chậm rãi mở miệng.

“Thiếp muốn đi gặp Phi Dương đại ca.” Nếu Phi Dương bình an vô sự, e rằng toàn bộ kinh thành đều đang đi tìm Bình Nam Vương rồi. Nhưng cho tới bây giờ cũng không thấy động tĩnh gì, Thiên Mạch có chút lo lắng.

Tần Mộ Phong môi mấp máy, còn chưa kịp mở miệng, thì một bóng người xuất hiện đưa mắt nhìn bọn họ, “Vương gia, phu nhân, hai người đã trở về?” Diêm Môn môn chủ báo với hần rằng, hai người họ có thể sẽ ‘rất bận rộn’, tạm thời chưa quay về vương phủ được, về phần bận làm gì thì..... không nói.

“Phi Dương đại ca.” Thiên Mạch trong lòng vui vẻ, hé nở một nụ cười xinh xắn.

Gặp được Phi Dương thì vui đến mức như vậy sao? Tần Mộ Phong nhún mày, “Phi Dương, người của Diêm Môn có làm khó dễ người không?”

“Không có, Diêm Môn môn chủ tặng Vương gia một món đại lễ.” Sau khi Tần Mộ Phong và Liễu Thiên Mạch rời khỏi, người của Diêm Môn chỉ cùng hần cô cửa, chứ không có ý gây thương tổn hần. Một lát sau, Diêm Môn môn chủ đuổi theo Tần Mộ Phong và Thiên Mạch quay trở lại, còn mang theo một thi thể.

“Đại lễ gì?” Tần Mộ Phong nghi hoặc. Thiên Mạch hoàn toàn không bắt ngờ, nàng đã đoán được là lễ vật gì. Khúc Vô Tình làm việc thật chu đáo, nàng lại nợ hần một ân tình.

“Vương gia, vết thương của ngài?” Hần nhớ rõ Vương gia bị trúng hai kiếm.

“Không nghiêm trọng.” Vết thương đã hết đau rồi.

Đương nhiên không đau, chỉ là kim sang được bí chế của Tà Thủ Thần Y kia, ngàn vàng cũng khó mà mua được.

Thiên Mạch khẽ liếc Tần Mộ Phong, vòng qua Phi Dương đi vào trong viện. “Ta về trước đây.”

Tần Mộ Phong nhìn theo bóng Liễu Thiên Mạch, trong đôi mắt lộ rõ vẻ ôn nhu, khóe miệng khẽ nhếch ẩn hiện một nụ cười mơ hồ.

“Khụ.” Phi Dương thấy Tần Mộ Phong nhìn ngây ngốc, cố ý ho khan một tiếng. Đêm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, ánh mắt Vương gia nhìn Thiên Mạch rất kỳ lạ.

Y phục hồi lại tinh thần, liếc Phi Dương một cái, “Diêm Môn môn chủ tặng gì vậy?”

“Vương gia xin đi theo thuốc hạ.” Phi Dương quay người lại, không nén được nhoen miệng cười.

Phi Dương đưa Tần Mộ Phong đến địa lao, trên tấm ván gỗ đặt giữa nhà lao là một thi thể. Một miếng vải trắng đắp phía trên, nhìn không rõ lắm.

“Xảo Xảo ư?” Tần Mộ Phong đã đoán ra chút ít.

“Đúng vậy.” Phi Dương lật miếng vải lên, để lộ ra bộ dạng Xảo Xảo chết không nhắm mắt.

“Là Diêm Môn môn chủ giết?” Tần Mộ Phong đưa mắt nhìn xuống, xem xét thi thể Xảo Xảo.

“Ngỗ tác [1] đã khám nghiệm, thời gian tử vong là giờ Mùi (1-3 pm) hôm qua, vết thương trí mạng là vết thương trên cổ, hung khí không rõ.”

Tần Mộ Phong lại quay sang nhìn khinh khinh, “Ta không có hỏi người chuyện này.” Y không truy cứu là ai giết Xảo Xảo.

“Sau khi ngỗ tác khám nghiệm tử thi phát hiện, trong cơ thể Xảo Xảo có một loại thuốc gọi là Vô Thần Tán. Dùng loại thuốc này rồi, khi giết người sẽ mất đi lý trí, hơn nữa công lực tăng cao. Lượng thuốc trong cơ thể Xảo Xảo rất nhiều, chắc chắn là đã dùng từ nhỏ. Dưới tay thái tử Nam Việt quốc có một nhóm tử sĩ, bọn chúng từ nhỏ đã dùng Vô Thần Tán. Ba năm trước, lúc Vương gia viễn chinh Nam Việt quốc, từng bắt được một tên thích khách. Vương gia hẳn còn nhớ rõ, lúc ấy tên thích khách kia giết người như điên, chắc chắn là do đã dùng vô thần tán. Nếu thuốc hạ đoán không sai, Xảo Xảo chính là tử sĩ Nam Việt quốc.” Phi Dương chậm rãi nhìn về phía Tần Mộ Phong, không nói gì thêm.

Lúc Liễu Thiên Mạch nghi ngờ, y trốn tránh. Lúc Phi Dương hoài nghi Thái Y, y vẫn tiếp tục lựa chọn trốn tránh.

Năm đó Thái Hà từng nói, Xảo Xảo từ nhỏ đi theo bên người nàng. Nếu Xảo Xảo là tử sĩ Nam Việt quốc, thì Thái Y và Thái Hà cũng vậy. Thái Hà, là chân tình duy nhất kiếp này của y. Y không muốn hoài nghi lai lịch của nàng, không thể nghi ngờ sự trong sạch của nàng. Mỗi lần nhớ đến dáng vẻ nhu nhược của Thái Hà, y càng thấy đau lòng, tất cả mọi hoài nghi đều tan thành mây khói. Y yêu nàng quá sâu đậm, không thể hoài nghi, cũng không dám hoài nghi. Y rất sợ, sợ sự thật sẽ là điều mà y không muốn nhìn thấy nhất.

Tần Mộ Phong sa sầm nét mặt, “Cấm không được nhắc lại chuyện này.”

Phi Dương đi theo Tần Mộ Phong nhiều năm như vậy, hiểu rất rõ tình cảm y dành cho Thái Hà. Y có thể đưa ra quyết định như vậy đều nằm trong dự kiến của hắn, hắn lo lắng không yên, “Vương gia, thả hồ về rừng, hậu hoạn vô cùng.” Chỉ cần gặp phải chuyện liên quan đến Thái Hà, Tần Mộ Phong không còn là một Tần Mộ Phong thông minh cơ trí.

“Ta đã nói cấm không được nhắc lại.” Thái Hà đã chết rồi, tất cả đều không còn quan trọng. Trong lòng y, nàng vĩnh viễn là Thái Hà yêu quý của y. Nàng đã hương tiêu ngọc vãn, thì cứ để nàng vĩnh viễn thuần khiết trong lòng y.

“Ai.....” Phi Dương thờ dài, quay mặt đi không muốn nhìn Tần Mộ Phong.

* * * *

Thiên Mạch bước vào Đạm Tinh Cư, Hương Nhi vội vàng chạy tới, ôm chặt người nàng nức nở, “Tiểu thư, người đã trở về, đêm qua người đi đâu?”

“Ta không sao.” Gương mặt Thiên Mạch không chút cảm xúc.

“Tiểu thư, người lạnh quá, mau vào thay quần áo.” Hương Nhi buông Thiên Mạch ra, kéo nàng vào bên trong.

Liễu Thiên Mạch gạt tay Hương Nhi ra đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng địa nhìn cô ta, ánh mắt tĩnh lặng như nước.

Ánh mắt sắc nhọn tựa hung khí, cơ hồ muốn nhìn xuyên cô ta.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Hương Nhi sợ phát hoảng, cẩn trọng hỏi.

Liễu Thiên Mạch nheo mắt, con ngươi lóe lên một cái nhìn tựa sát nhân. Nàng từ từ khép các ngón tay lại, rồi siết chặt nắm đấm tạo thành tiếng kêu rắc rắc, các khớp tay trở nên trắng bệch.

“Tiểu thư.” Hương Nhi rút cổ lại, theo bản năng tránh xa nàng một chút.

Liễu Thiên Mạch hít một hơi thật sâu, các ngón tay đang siết chặt chậm chậm thả lỏng, đầu ngón tay trắng bệch dần dần khôi phục sắc hồng.

“Ta không sao.”

Nàng rút cuộc bị làm sao vậy? Vốn muốn giết Hương nhi, vì sao không ra tay được? Nàng xưa nay giết người chưa bao giờ hối hận, lần này không ngờ lại phá lệ không xuống tay được. Nàng đã thay đổi, không còn là Liễu Thiên Mạch.

Lúc nàng đi ra ngoài rất cẩn thận, không ai nhìn thấy, càng không ai biết nàng đi làm gì. Người biết Thiên Mạch đi loạn táng cương tể bái mẫu thân chỉ có Hương nhi.

Trên đường đi, nàng biết Tần Mộ Phong và Phi Dương đi theo nàng. Phía sau nàng vẫn luôn chỉ có tiếng bước chân của hai người. Thực rõ ràng, Xảo Xảo biết nàng ở loạn táng cương, nên đã vội vàng chạy đến. Người biết hành tung nàng, chỉ có Hương nhi, tiết lộ hành tung nàng tự nhiên chỉ có thể là Hương nhi.

Hương nhi bị mua chuộc, người mua chuộc cô ta, không chỉ mình Yên Chi.

Hôm đó, khi Yên Chi lôi kéo Thiên Mạch, đã từng nói ra thăng trầm của nàng ở Tể tướng phủ. Yên Chi chỉ là một cô gái phong trần, làm sao biết rõ gia sự nhà quan to hiển quý? Thiên Mạch bản tính thận trọng, lập tức hoài nghi lai lịch Yên Chi. Nàng từng dùng ngân châm thăm dò, cô ta tránh được dễ dàng. Yên Chi biết võ, hơn nữa võ công không kém.

Võ thuật của Xảo Xảo và Yên Chi hoàn toàn khác biệt, tuyệt đối không thể là đồng bọn. Võ thuật của Xảo Xảo không giống Yên Chi, nhưng lại rất giống người thân bí mà nàng giao đầu tối hôm đó. Chi là võ công của người thân bí kia cao hơn Xảo Xảo rất nhiều, Xảo Xảo tự nhiên không phải người thân bí kia rồi. Vậy thì người đó là ai? Có thể là Thái Y không?

Bình Nam Vương phủ nhỏ bé này, tàng long ngoạ hổ, sát khí mọi nơi. Thiên Mạch đã đánh giá thấp Tần Mộ Phong, càng đánh giá thấp mấy vị thị thiếp kia rồi.

[1] Tên một chức quan chuyên khám nghiệm tử thi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chuyện Ai Nấy Làm

“Thanh Loan, phê cốt tán bào chế xong chưa?” Thanh âm Liễu Thiên Mạch vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng đã bớt băng lãnh như trước.

Thanh Loan cúi đầu, thân thể run run, “Tiểu thư, có một loại dược liệu mấy hiệu thuốc bắc bên ngoài đã hết sạch, Hoa Linh đang tìm giúp nô tỳ.” Xong rồi, xong rồi, tiểu thư nhất định là tìm nàng đến tính sổ. Liên tục hai lần làm hỏng việc, không biết tiểu thư muốn xử phạt nàng thế nào.

Liễu Thiên Mạch xoay người, thấp sáng hoa đăng, ngăn người nhìn ánh sáng lung linh, “Cứ từ từ cũng được.” Trước khi điều tra rõ sự tình, nàng không dám vọng động.

“Dạ?” Là nàng nghe lầm sao? Tại sao khẩu khí của Tiểu thư lại ôn nhu thế này?

“Người lui xuống trước đi, tạm thời đừng động thủ.” Có lẽ, loại vu oan giả họa hạ đẳng này không thích hợp dùng trên người mấy nữ nhân kia. Giả sử Hàm Thúy không phải chủ mưu thật sự, làm vậy chẳng khác nào tự làm lộ thân phận.

“Tiểu thư, phê cốt tán. ....” Thanh Loan thật cẩn thận liếc nhìn Thiên Mạch. Nàng hôm nay rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái.

“Thanh Loan.” Thiên Mạch dừng lại một chút, “Ta có phải rất đáng sợ hay không?” Nàng nhìn thẳng Thanh Loan, có thể thấy được bờ vai nàng ta có chút run rẩy.

Thiên Mạch nhìn chăm chăm vào nàng, vấn đề này tuyệt đối không thể không trả lời, nàng đành cắn răng, nói lắp bắp, “Tiểu thư. .... quá mức lạnh lùng.”

Thiên Mạch phát tay, xoay người đưa lưng về phía nàng, “Lui xuống, bảo tam sư huynh điều tra lại lai lịch của bốn thị thiếp trong Vương phủ.” Nàng đã quá tự phụ, coi thường bốn nữ nhân kia. Trước nay mọi việc luôn thuận lợi theo ý nàng, nay gặp phải đối thủ thật sự. Đối thủ của nàng, không chỉ riêng mình Tần Mộ Phong. Nếu Thái Y gả vào Vương phủ có dụng tâm khác, như vậy, nữ nhân này thật đáng sợ.

Nàng giả dạng nhu nhược đáng thương, còn nữ nhân kia lại giả trang ngang ngược hống hách.

Theo cách nghĩ bình thường, gian tế nhất định phải thật cẩn thận, không được có chút sơ hở, cố gắng tránh đi ánh mắt của mọi người. Mà Thái Y lại mạnh mẽ xuất đầu, cố ý đem chính mình bại lộ trong mắt mọi người. Tất cả mọi người đều nghĩ ả là nữ nhân cay nghiệt, bá đạo, ngang ngược, ngu xuẩn, tự nhiên sẽ không hoài nghi đến thân phận ả ta. Tần Mộ Phong sùng ái ả, phần lớn nguyên nhân ả rằng là do ả ‘ngu xuẩn’, dễ dàng nắm bắt trong lòng bàn

tay.

So với Thái Y, phương thức nguy trang của Thiên Mạch thật quá ngốc nghếch. Nếu lúc trước nàng giả vờ là nữ nhân bạo ngược, e rằng sớm làm cho Tần Mộ Phong chán ghét, vậy mà nàng hết lần này đến lần khác chọn vẻ nhu nhược mềm yếu.

Nàng vẫn tự xưng là thông minh, không nghĩ tới trên đời này người thông minh nhiều như vậy. Sống trên đời mười chín năm, nàng lần đầu tiên hoài nghi sự thông minh của mình. Yên Chi, Thái Y, Hàm Thúy, ba nữ nhân này đều có những bí mật không thể cho ai biết, chỉ cần lơ là một chút, còn có khả năng bại trong tay bọn họ.

Tần Mộ Phong đã rất khó đối phó, thị thiếp bên người hẳn lại như hồ rình mồi. Năm năm qua, nàng từng tiếp nhận vô số nhiệm vụ, chưa từng vấp phải nhiều khó khăn như vậy. Đối với nàng mà nói, đây là một thách thức, thách thức cực hạn. Có lẽ, đây là khảo nghiệm ông trời dành cho nàng chăng.

Đứng dưới ánh trăng lờ mờ, đôi mi thanh tú của Thiên Mạch nháu lại, trong mắt thoáng một chút sầu lo.

Gà tiến Bình Nam Vương phủ, là sai lầm lớn nhất của nàng.

Cây đèn cây bồng phụt tắt, bầu trời tối sầm, một trận gió lạnh thổi đến, ngọn lửa dao động dữ dội. Thiên Mạch biến sắc, mâu quang trở nên âm trầm băng lãnh.

Gió thổi vào, tiếng cửa sổ kêu kẹt vang lên. Nàng đứng trước cửa, mặc cho gió thổi qua.

Cánh cửa chưa được đóng chặt bị gió thổi mở toang, bóng hình một thân ảnh in trên mặt đất. Tiếp theo sau đó, một đôi giày đen rảo bước tiến đến bậc cửa. Cước bộ rất nhẹ, hẳn chậm rãi tới gần Thiên Mạch, trong tay cầm theo một thanh kiếm, hàn quang lóe sáng.

Thiên Mạch cười châm chọc, liếc nhìn hắt một cái, rồi lại đưa mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Người kia giờ thanh kiếm trong tay lên, hung hăng đâm về phía Thiên Mạch. Khi kiếm sắp sửa đâm trúng Thiên Mạch, một viên sỏi từ ngoài cửa bay vào, đánh trật kiếm của hắn.

Người nọ tựa hồ không cam lòng, lại đâm tiếp một kiếm. Thanh kiếm sắc bén hướng vào lưng Thiên Mạch, nàng vẫn không hề nhúc nhích, lẳng lặng nhìn ánh trăng.

Thời điểm mũi kiếm chạm vào bạch y của Thiên Mạch, một bóng người áo đỏ từ cửa sổ lao vào, “Liễu Thiên Mạch, cẩn thận.” Roi của nàng quán chặt kiếm của hắc y nhân, khiến cho hắn nhất thời không thể nhúc nhích. Nữ tử áo đỏ khinh miệt cười lạnh một tiếng, “Muốn giết Liễu Thiên Mạch? Hối qua cây roi trong tay ta đã.”

Hắc y nữ tử chuyển tay, đoàn kiếm trong tay thoát khỏi sự trói buộc của cây roi. Á lui ra sau vài bước, lạnh lùng nói, “Ngươi là ai, hà tất phải xen vào việc của người khác?”

“Không quen nhìn ngươi khi dễ người khác.” Nàng cả người mặc áo đỏ, khăn đỏ che mặt, vung roi đùa giỡn.

Hắc y nữ tử cười lạnh, “Mạng Liễu Thiên Mạch là của ta.” Vừa dứt lời, thanh kiếm một lần nữa hướng về phía Liễu Thiên Mạch.

Nữ tử áo đỏ vung roi, che đàng trước cho nàng, cây roi màu đỏ tạo nên một làn sóng đỏ rực.

“Đừng trách ta không khách khí.” Mâu quang của hắc y nữ tử lóe lên một tia tàn nhẫn.

Hai bóng dáng người từ trong phòng đánh ra ngoài vườn, nhất thời khó phân cao thấp, Thiên Mạch cũng theo ra ngoài.

Nàng hai tay khoanh trước ngực, nhìn kỹ chiêu thức của bọn họ.

Kỳ lạ, chiêu thức của hai người dường như không thuộc về một môn phái nào cả. Thậm chí, trên cơ bản là chiêu thức nàng chưa từng thấy qua. Hương thơm trên người họ, hẳn đều là bọn thị thiếp. Sẽ là hai người nào đây? Một người trong đó có phải là hắc y nhân từng giao thủ với nàng trong thư phòng không? Tại sao võ công của cô ta lại khác với lần trước như vậy?

Hắc y nữ nhân rõ ràng đã chiếm được thế thượng phong, chỉ có điều cây roi của nữ tử áo đỏ quá lợi hại, à hầu như không tìm được cơ hội hạ sát Liễu Thiên Mạch. Mỗi lần đến gần Liễu Thiên Mạch, lại bị cây roi kia cản trở.

Hắc y nữ tử dùng kiếm quán lấy roi của nữ tử áo đỏ, thân thể hai người gần như tựa vào nhau, “Đừng đối địch với ta.”

“Ta cứ thích đối địch với ngươi.” Hồng y nữ nhân dùng sức đẩy ra, hai người tách xa nhau, cây roi vẫn hoàn hảo như cũ, không có tổn hại gì.

“Roi tốt.” Cây roi bình thường tuyệt đối không thể chịu nổi sức ép như vậy được.

Nữ tử áo đỏ nhướn mày, “Đáng tiếc, kiếm của ngươi là kiếm mẽ.”

“Cho ngươi nhìn xem kiếm mẽ lợi hại thể nào.”

“Roi của ta lợi hại hơn.”

Đánh nhau chừng nửa canh giờ, hắc y nữ tử căn bản không động đến một sợi lông của Liễu Thiên Mạch được. Nàng dùng khinh công nhảy lên cây hoa quế, hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Thiên Mạch, “Ngươi chờ đây, ngươi giúp được nàng ta nhất thời, không giúp được nàng cả đời đâu.” Nói xong ả xoay người lại, phóng qua bờ tường biến mất trong bóng tối.

Nữ tử áo đỏ nhìn chỗ ả kia biến mất, giắt cây roi vào thắt lưng, “Khinh công giỏi thật.”

Thiên Mạch bình tĩnh nhìn nữ tử áo đỏ, “Tại sao lại giúp ta?” Liễu Thiên Mạch đã biết nàng là ai.

“Muốn giúp ngươi thôi.” Hồng y nữ tử không chút để ý trả lời.

“Ả là ai?” Người nàng nói là hắc y nữ tử.

“Không biết.” Hồng y nữ tử nhảy lên, hái mấy bông hoa quế đưa đến gần mũi, “Thơm quá a, đã đoán ra ta là ai rồi sao? Lợi hại.” Thiên Mạch không hỏi thân thế của nàng, tự nhiên là đã đoán ra.

“Ngươi sao lại biết ả muốn giết ta?” Thiên Mạch dùng ánh mắt hoài nghi liếc nàng.

“Trùng hợp mà thôi.” Thật là trùng hợp.

Thiên Mạch khoe miệng chậm rãi gọi lên, châm chọc cười nói, “Thiên hạ có những chuyện trùng hợp như vậy sao?”

“Không ai bắt ngươi tin ta.” Hồng y nữ tử vứt mấy bông hoa quế đi, “Liễu cô nương, lá gan ghê gớm thật.” Biết có người muốn giết mình, nàng còn có thể không chút sợ hãi.

“Không có gì đáng sợ.” Đã sớm biết ngoài cửa sổ có cao thủ, nàng muốn nhìn xem bọn họ rốt cuộc muốn diễn trò gì. Nếu không, hắc y nữ tử đã trở thành một thây ma từ lâu.

“Ả ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta xem ngươi tốt nhất vẫn là nên sớm khóc lóc kể lể với Tần Mộ Phong đi, y sẽ bảo vệ ngươi.”

“Không cần.” Người có thể giết được nàng vẫn còn chưa sinh ra đời.

Hồng y nữ tử nhún vai, “Cũng đúng, ta tin ngươi có thể tự bảo vệ chính mình. Ngay cả nha hoàn bên ngươi, cũng có võ công giỏi như vậy, nữ nhân ngu xuẩn kia không ngờ lại muốn ám sát ngươi? Thật sự là buồn cười.”

“Tại sao lại giúp ta?” Thiên Mạch giật mình, thì ra, nàng ta đã biết thân phận của mình. Tuy rằng kinh ngạc, nhưng nàng vẫn không biểu lộ ra ngoài.

“Chúng ta là cùng một loại người, đều có những bí mật không thể cho ai biết. Đối địch với ngươi, không có gì hay ho cả. Ngươi muốn giết ta, cũng như bóp chết một con kiến thôi.” Cho nên, nàng mới có thể tìm đủ mọi lí do, làm đồng minh của Liễu Thiên Mạch.

Lòng của nàng, Liễu Thiên Mạch hoàn toàn hiểu được. “Ta không muốn đối địch với ngươi, ngươi cũng không muốn đối địch với ta.” Khóe miệng Thiên Mạch mang chút cười lạnh, âm thầm vận công, chương phong lướt qua cây hoa quế, hoa quế không ngừng rơi xuống, kèm theo một số phiến lá cây. Bông hoa quế nhỏ bé cùng lá cây nhảy múa trong đêm, thơm ngát khắp khu phòng.

Thiên Mạch làm như vậy, là thị uy với nàng ta. Hồng y nữ tử bị nàng dọa, nuốt một ngụm nước miếng, “Ta không biết ngươi tiến Vương phủ làm gì, cũng không muốn hỏi.” Võ công của Liễu Thiên Mạch cao hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, đối nghịch với nàng ta ngay cả xương cốt cũng không còn. Hồng y nữ tử gờ gờ tay lên “Chúng ta đập tay tuyên thệ, không can dự vào chuyện của nhau.”

“Một lời đã định.” Thiên Mạch cũng gờ tay lên.

Bàn tay các nàng đập vào nhau, phát ra ba tiếng vang thanh thúy.

“Từ lúc nào ngươi biết rõ về ta.” Đối với điều này, Thiên Mạch rất ngạc nhiên.

“Lúc ngươi bị tổng vào địa lao, ta bắt gặp ngươi cùng nha hoàn trao đổi thân phận.” Hồng y nữ tử bỏ khăn che mặt xuống, cầm trong tay, “Thực có lỗi, cái loại mê hương đó đối với ta vô dụng.” Cái loại mê hương không biết tên này xác thực rất lợi hại.

Hồng y nữ tử nói tiếp, “Ngươi thì sao? Từ lúc nào nhìn ra sơ hở trên người ta?” Liễu Thiên Mạch xác thực cực kì thông minh.

Thiên Mạch mỉm cười, “Chúng ta đã giao thủ, quên rồi sao?”

Hồng y nữ tử giật mình, kinh ngạc nói, “Thì ra, người kia là ngươi?” Nàng bật cười, “Ta thật không ngờ người kia là ngươi, xuất thủ thật là tàn nhẫn.”

Liễu Thiên Mạch cười, ý cười lại chưa chạm đến đáy mắt, “Như nhau cả thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tình là chi?

[Liễu Thiên, lần ra đây, thời hạn một tháng đã hết, người có mốc meo thì cũng đã mốc hết rồi.]

[Vẫn chưa đủ mốc đâu, để cho ta tiếp tục mốc meo đi.]

[Lần ra đây, người của Bình Nam Vương phủ tìm kiếm người khắp nơi kia. Tam sư huynh nói, Tần Mộ Phong dùng bỏ câu đưa tin đến Thiên Cơ Các, ra ba nghìn lượng hoàng kim mua tung tích của người. Xem ra, hắn đối với người rất thật lòng.]

[ha ha, ta thật sự rất đáng giá a, ba nghìn lượng a. Nhưng mà..... ta đi ra làm gì?]

[Người không đi ra, chẳng lẽ để ta đi quyến rũ Tần Mộ Phong? Bảo ta giả làm người sao? Giả không được.]

[Hắn đối với ta là thật lòng sao? Không đâu, hắn chỉ cảm thấy được mắc nợ ta thôi, cho nên muốn bồi thường cho ta, đây không phải tình cảm, đừng có lẫn lộn.]

[Hắn đã quan tâm đến người, chẳng lẽ không thích người chút xíu nào sao?]

[Thiên Mạch đại tỷ, người không cảm thấy gì sao? Hắn cũng có thích người một chút đó, thậm chí thích người còn nhiều hơn thích ta, hai người các người tình cảm tình phát triển vững chắc, ta đi ra phá rối làm gì?]

[Ta không định trộm trái tim của hắn.]

[Cũng như nhau thôi, ai trộm được cũng vậy. Người trộm chứng cứ hắn thông đồng với địch phản quốc, thuận tiện thay tiểu sư tỷ giám thị hắn. Bây giờ hắn đang thích người, chỉ bằng sẵn tiện trộm trái tim của hắn luôn. Đây chính là tam vị nhất thể [1]trong truyền thuyết, ta ủng hộ người về mặt tinh thần.]

[Ta thay tiểu sư tỷ giám thị hắn là vì để tiện tìm chứng cứ hắn phản quốc, còn chuyện trộm trái tim của hắn, ta không có hứng thú.]

[Hừ, không có hứng thú? Là không dám làm thì có? Bởi vì người không biết yêu là như thế nào, cũng không biết làm thế nào mới có thể khiến hắn toàn tâm toàn ý yêu người? Đúng không?]

[.....] Liễu Thiên Mạch không nói gì.

[Bị ta đoán trúng rồi sao? Người nha, nên học cách yêu một người đi. Nếu hắn đã thích người, vì sao ta phải đến phá bình? Tự mình giải quyết đi.]

[Liễu Thiên, hắn đối với người có lòng, chỉ gắng thêm chút nữa, là có thể trộm được trái tim hắn. Chỉ cần hắn cưới người, chúng ta coi như thắng lợi, là có thể nhận lấy mười vạn lượng hoàng kim.]

[Ta không ra đâu, Thiên Mạch, ta không giúp được người cả đời, sớm muộn gì ta cũng phải ra đi. Ta không hy vọng người cô đơn cả đời, ta muốn người học được cách yêu một người, muốn người biết được chân lý của tình cảm. Cho dù hắn hiện tại có yêu ta, ta cũng sẽ không đi ra. Ta muốn tạo cơ hội cho hai người, đối diện với tình cảm của hắn, ta không tin người có thể thờ ơ lãnh đạm. Thiên Mạch, người động lòng rồi, có thể người không nhận ra, nhưng..... ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê a.]

[.....] lại không nói gì.

[Đúng rồi, lệnh bài của tiểu sư tỷ đâu? Vì sao không ăn trộm lại?]

[Ta đã tra ra chỗ hắn cất, chỉ là không muốn trộm lại.]

[Sao vậy?]

[Giữ ở bên người vương vãi, chỉ bằng để cho hắn bảo quản, cũng để cho hắn an tâm.]

[Cũng phải, cho dù Hoàng Thượng bảo tiểu sư tỷ giám thị Tần Mộ Phong, nhưng lại không có triệu tỷ ấy trở về, cầm lệnh bài chẳng có tác dụng gì. Huống chi, tiểu sư tỷ hiện giờ không biết đang trốn ở góc xó xỉnh nào nữa. Aizz, chưa thấy đại nội mật thám nào mà vô trách nhiệm như vậy. Nếu mật thám nào cũng đều giống tỷ ấy, Tần Vật Ly nhất định bị tức chết. Dựa vào nhân phẩm của tiểu sư tỷ, thật không hiểu nổi làm sao tỷ ấy có thể trà trộn thành đệ nhất đại nội mật thám nữa.]

* * * * *

Trong phòng, hai mươi nha hoàn chia thành hai hàng đứng hai bên. Trong tay đang cầm vô số châu báu trang sức, tơ lụa thượng hạng, son phấn đủ loại.

Vương phủ tổng quản cung kính hướng Thiên Mạch thi lễ, “Phu nhân, mấy thứ này đều là Vương gia ban cho. Vương gia nói, phu nhân thiếu cái gì, cứ việc nói với tiểu nhân.”

Thiên Mạch vẫn ngồi nguyên ghế trên, đầu cũng không buồn ngẩng lên, “Ta không cần, xin tổng quản mang đi.” Mấy thứ này nàng chưa bao giờ thiếu, cũng không hiếm lạ. Nàng thích mặc quần áo trắng, quen búi tóc bằng ngọc trăm, quen để mặt mộc, mấy thứ này đối nàng mà nói không có gì ý nghĩa.

Tổng quản lúng túng, “Phu nhân, xin đừng làm tiểu nhân khó xử.” Đây là lần đầu tiên Vương gia tặng đồ cho nữ nhân của mình, Liễu Thiên Mạch lại dám không nhận, thật không nể mặt ngài mà.

“Nói với Vương gia, Thiên Mạch quen sống đạm bạc, không có phúc hưởng thụ.” Nàng không muốn lấy bất cứ thứ gì của Tần Mộ Phong.

“Phu nhân, Vương gia chưa từng tặng đồ vật cho bất kỳ một vị cô nương nào. Phu nhân được Vương gia ân sủng, là phúc phận của phu nhân.” Liễu Thiên Mạch đứng là không biết điều mà.

“Tổng quản, theo ý ngài, Thiên Mạch phải cảm động đến rơi nước mắt sao?” Nàng đang cười, nụ cười lạnh lùng mà châm chọc.

“Nô tài không dám.” Tổng quản không kiên ngoan không siểm nịnh nói, “Phu nhân, Vương gia công vụ bận rộn, người không muốn ngại vì chút chuyện vặt vãnh này mà bận tâm chứ? Người là thiếp của Vương gia, nên vì vương gia san sẻ bớt ưu phiền.”

“Thật có lỗi, Vương gia chưa bao giờ thừa nhận Thiên Mạch. Thiên Mạch không có có phúc làm thiếp của Vương gia, càng không có có phúc vì hấn phân ưu.” Dùng Tần Mộ Phong gây áp lực cho nàng? Tổng quản nhăm to rồi. Liễu Thiên Mạch nàng chưa từng để bất kỳ kẻ nào trong mắt, bao gồm cả Tần Mộ Phong.

Hấn hướng bọn nha hoàn nháy mắt, “Đề đồ xuống đi.” Tần Mộ Phong lần đầu tiên tặng đồ cho nữ nhân, nếu bị trả lại, mặt mũi của Bình Nam Vương để ở đâu?

Bọn nha hoàn nhận được phân phó của tổng quản, nối đuôi nhau đi ra ngoài, đem mọi thứ đồ đạc bỏ vào phòng của nàng.

Thiên Mạch cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tổng quản.

Tổng quản nhìn thẳng Thiên Mạch, không hề sợ hãi ánh mắt lạnh như băng của nàng, “Phu nhân, đây là đồ Vương gia thưởng cho, không thể đem trả lại, xin phu nhân nghĩ đến chỗ khó xử của nô tài.”

Nàng chớp mắt một cái, mặt không đổi, “Vậy để đó đi.”

“Phu nhân thiếu cái gì chỉ cần bảo nô tài, nô tài cáo lui.” Tổng quản hướng Thiên Mạch khẽ gật đầu, lui ra ngoài.

Thiên Mạch đứng dậy bước ra vườn, tựa người vào cây hoa quế thần thờ. Một cơn gió thổi qua, những cánh hoa quế nhỏ bay bay. Nàng đưa tay ra hứng lấy cánh hoa nhỏ xinh.

Liễu Thiên nói, Tần Mộ Phong thích nàng.

Từ lúc mới năm tuổi, nàng đã không còn tin vào tình cảm, càng không hiểu gì về tình cảm. Yêu thích một người, rốt cuộc là cảm giác như thế nào? Được yêu thích, lại có cảm giác gì?

Hấn thích nàng? Vậy sao nàng không cảm nhận được chút gì?

Thích một người, có giống giống như Nhị sư trưởng đối với Nhị sư phụ, dẫu hiển không oán trách không hối hận?

Hoặc giống như Tần thúc thúc đối với Đồng di, toàn tâm toàn ý.

Hoặc giống Nhị tỷ phu đối Nhị sư tỷ, che chở chu toàn.

Tần Mộ Phong có rất nhiều đàn bà, chưa từng đối với nàng ôn tồn hoà nhã, lại càng chưa từng tỏ ý gì với nàng, đây có thể coi là yêu thích sao?

Nếu không thích, hà tất tặng nàng một đồng lễ vật lớn như vậy?

Thế nào là yêu? Thế nào là tình cảm? Nàng không biết, cho tới bây giờ vẫn không biết.

“Đang nghĩ gì vậy?” Một giọng nói ôn hòa cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

[1] Cái này thuộc về tôn giáo. Nhưng đại khái ý nói: ba trong một

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tri âm khó cầu

Thiên Mạch chậm rãi khép chặt ngón tay, bông hoa quế bị ép chặt trong lòng bàn tay, “Không có gì, Tướng quân đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?”

Hoắc Thiên mỉm cười, “Phu nhân quá lời, Hoắc Thiên muốn tặng riêng cho phu nhân một vật.”

“À?” Thiên Mạch buông tay, bông hoa quế nhẹ nhàng rơi xuống đất. Thiên Mạch xoay người, mâu quang hàm chứa ý cười, “Tướng quân muốn tặng ta vật gì?” Hần muốn đưa nàng cái gì? Nàng có chút tò mò.

Nàng cười như một làn gió xuân, một nụ cười nhẹ, đủ để câu mắt hồn phách người khác.

“Hoắc Thiên có được một cây liệt cầm[1], muốn tặng phu nhân.” Lần trước thất thủ trước mặt nàng, lần này, Hoắc Thiên không dám nhìn thẳng mặt nàng nữa. Gương mặt vui vẻ của nàng dường như có ma lực, hần căn bản vô lực kháng cự.

Thiên Mạch liếc mắt nhìn Hoắc Thiên, trong tay hần quả nhiên ôm một cây đàn. “Bích Tuyền.” Giọng nói nàng mang theo chút kinh hi.

“Đúng là ‘Bích Tuyền’.” Bích Tuyền và Vô Âm, đều là danh cầm truyền thế. So với Vô Âm, Bích Tuyền kém hơn một chút. Hoắc Thiên đem đàn tới trước mặt Thiên Mạch, “Tặng phu nhân.” Thử hần muốn tặng nàng, đúng là ‘Bích Tuyền’.

Thiên Mạch tiếp nhận, ngón tay vuốt ve thân cầm, khoe miệng hơi cong lên, xinh đẹp động lòng người. “Thân đàn được chế từ kim tinh từ đàn[2], gia công tinh xảo, hoa văn tỉ mỉ, sinh động, đàn tốt.”

“Phu nhân hiểu đàn, Hoắc Thiên tin rằng, Bích Tuyền rất muốn nhận phu nhân làm chủ.” Một cây đàn tốt thật sự, cần có một người hiểu đàn mới biết quý trọng.

Ánh mắt Liễu Thiên Mạch ngắm nghía Bích Tuyền, hơi hạ thấp người, “Nếu Hoắc Tướng quân thành tâm đem tặng, Thiên Mạch cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng không thích vàng bạc châu báu, chỉ yêu thích cầm tiêu thi họa.

Hoắc Thiên đã có danh cầm truyền thế ‘Vô âm’, ‘Bích Tuyền’ này tự nhiên không dùng nữa. Nếu tặng nàng, nàng nhận lấy cũng không có tổn hại gì.

“Phu nhân khách khí.”

“Tướng quân tặng danh cầm, Thiên Mạch lại không thể báo đáp, một khúc nhạc này coi như là đáp lễ tướng quân.” Thiên Mạch mỉm cười.

“Có thể được nghe Thiên Mạch phu nhân đàn một khúc, là vinh hạnh của Hoắc Thiên.” Liễu Thiên Mạch cao ngạo, có thể nghe nàng đàn, chỉ sợ thế gian này không có mấy người.

Thiên Mạch ngồi ngay trên bậc thềm, đặt đàn trên đầu gối. Nàng hơi nghiêng đầu, ngón tay lướt qua dây đàn.

Tiếng đàn thanh tân đậm nhã, ý nhị sâu sắc. Âm sắc lúc ẩn lúc hiện, như thấy đỉnh núi cao, mây mờ lượn lờ, phiêu hốt vô định. Tiếng đàn du dương, như nước chảy mây trôi.

“Phu nhân cầm kỹ cao siêu, Hoắc Thiên tự thẹn không sánh bằng.” Hần chưa bao giờ nghe qua tiếng đàn nào hay như vậy.

“Tướng quân quá khen.” Thiên Mạch đứng dậy, ôm ‘Bích tuyền’ vào lòng.

“Xin hỏi phu nhân, đây là khúc nhạc gì?” Hần từng nghe qua vô số danh khúc, lại chưa bao giờ nghe qua khúc nhạc Thiên Mạch vừa đàn.

“Khúc nhạc này tên là ‘Cao Sơn Lưu Thủy’”. Trung Quốc cổ đại thời Xuân thu Chiến quốc, có một vị cầm sư tinh thông âm luật, cầm kỹ cao siêu tên là Bá Nha. Lúc Bá Nha thường thức cảnh sắc, nhìn thấy biển gợn sóng mãnh liệt, bụi nước bắn tung; chim biển bay lượn, tiếng hót lọt vào tai; Núi rừng cây cối, rập rập xanh tươi, liền sáng tác ra khúc nhạc “Cao Sơn Lưu Thủy”. Đáng tiếc thế nhân phàm tục, Bá Nha chẳng tìm được một tri âm. Một đêm Bá Nha đi thuyền du lãm. Đối mặt với gió mát trăng thanh, ông xúc động vạn phần, vì thế lại đàn khúc nhạc đó, đang lúc cao hứng, chợt nghe trên bờ có người tán dương, người nọ tên là Chung Tử Kì. Tử Kì hoàn toàn hiểu được cảm ý của Bá Nha, trở thành tri âm của ông. Khi biệt ly, hai người ước định năm tới tương ngộ tại nơi này. Năm sau, Bá Nha như hẹn đến nơi, nhưng đợi lâu mà Tử Kì không tới. Vì thế, Bá Nha liền lần theo con đường lần trước Tử Kì về nhà. Trên đường gặp được phụ thân của Tử Kì, phụ thân Tử Kì nói với ông rằng, Tử Kì đã qua đời rồi. Bá Nha theo phụ thân Tử Kì đến trước mộ phần, gảy một khúc thương tiếc người tri kỷ. Khúc nhạc hoàn thành, Bá Nha đập vỡ cây đàn trước mộ Tử Kì, hơn nữa thề cả đời sẽ không đánh đàn. Từ đó có câu “Cao sơn lưu thủy ngộ tri âm”, điển cố Bá Nha đập đàn tạ ơn tri âm, khúc nhạc này cũng lưu truyền thiên cổ.”

Nàng cũng không phải người hay nói nhiều, cũng không muốn vô duyên vô cớ giải thích cái gì. Đối mặt với người thật sự hiểu được âm luật như Hoắc Thiên, nàng nhin không được dòng dài đôi chút.

“Phu nhân bác học đa tài, Hoắc Thiên hồ thẹn.” Trung Quốc là quốc gia nào? Nàng cư nhiên ngay cả điển cố quốc gia khác cũng biết, lợi hại.

“Theo ta thấy Tướng quân mới là người thông minh nhất triều đình, văn thao võ lược, người đáng hồ thẹn là Thiên Mạch. Thiên Mạch khi nhàn hạ có xem

qua một ít sách giải trí, trùng hợp biết đến cô này.” Đối với Hoắc Thiên, Thiên Mạch vẫn rất bội phục. Hắn là võ tướng, lại tinh thông âm luật thi họa, trong nhiều triều đại, một vị tướng quân có tài như thế cũng không nhiều.

Hoắc Thiên cũng không muốn tiếp tục tranh luận cùng nàng, “Tri âm của Bá Nha là Tử Kỳ, không biết tri âm của phu nhân là ai?” Là ai có phúc phận trở thành tri âm của nàng.

“Tử Kỳ là tri âm của Bá Nha, tri âm của Liễu Thiên Mạch là Hoắc Thiên. Biết thưởng thức cảm nghệ của Thiên Mạch, có thể cùng Thiên Mạch cảm tiêu hợp tấu, Hoắc Thiên là người đầu tiên.” Thiên Mạch không hề giấu diếm, một khúc ‘Thu thủy trường thiên’ nàng đã sớm xem Hoắc Thiên là tri âm.

Hoắc Thiên nhìn thẳng Thiên Mạch, ôn hòa cười nói, “Tri âm của Hoắc Thiên cũng là phu nhân.”

“Tướng quân, mời vào bên trong.” Thiên Mạch một tay ôm đàn, một tay nhắc nhẹ làn váy, bước vào nội phòng.

Thư phòng Đạm Tinh cư rất giản dị.

Một thư án, một cầm án, một chiếc ghế tựa, văn phòng tứ bảo và mấy bức tranh thủy mặc. A, may có một cái cầm án, nếu không, nàng chỉ có thể đem cầm đặt trên đùi.

Đẩy cửa thư phòng, một mùi hương nhạt theo gió truyền đến.

Thiên Mạch cẩn thận đặt ‘Bích Tuyền’ lên cầm án, xoay người mỉm cười, “Tướng quân, không biết Thiên Mạch có vinh hạnh nghe tướng quân đàn một khúc hay không?”

Hoắc Thiên vén tay áo bên trái, trên cánh tay, băng gạc cuộn thành vòng, hắn cười khổ, “Thật xin lỗi, năm ngày trước cùng Hoàng Thượng so chiêu ta đã bị thương cánh tay.”

“Thiên Mạch không có phúc này.” Hoắc Thiên thổi tiêu rất hay, nàng vẫn rất muốn nghe hắn đánh đàn.

Hoắc Thiên áy náy cười nói, “Hoắc Thiên nợ phu nhân một khúc.” Mắt miết đến bức tranh sơn thủy trên án thư, “Đây là do phu nhân họa?” Tuy nhiên chỉ mới vẽ một nửa...

Liễu Thiên Mạch trêu đùa nói, “Tướng quân thiếu ta một khúc, ngày khác nhất định phải hoàn lại đó.” Nàng bước đến trước án thư, cúi đầu nhìn bức họa, “Đúng là Thiên Mạch chuyết tác.”

“Vì sao chỉ mới họa một nửa?” Để trống một mảng lớn.

“Tướng quân, ngài xem rõ ràng đi.” Thiên Mạch mỉm cười, ngữ khí hiền hoà, giống như đang cùng lão bằng hữu quen biết từ lâu nói chuyện.

Tướng quân nhìn chằm chằm bức họa một hồi, đột nhiên cười rộ lên, “Ha ha, họa thật hay. Đây không phải chỗ trống, rõ ràng là sương mù trên sông.”

Thiên Mạch cầm lấy bức họa, ánh mắt thần nhiên đảo qua, “Không đối gât tướng quân, Thiên Mạch không biết nên họa cảnh sông nước thế nào, nên mới dùng một chút tiểu xảo.”

Hoắc Thiên cười cười, có chút đăm chiêu, “Nếu phu nhân không chê, Hoắc Thiên nguyện ý thử một lần.”

“Mời Tướng quân.” Thiên Mạch đem bức họa đặt trên án, đặt một ngọc thạch đè lên, lui ra đứng bên cạnh.

Hoắc Thiên cười, cầm lấy bút lông, lúc chuẩn bị chấm mực, mới phát hiện trong thạch nghiên không có mực. Hoắc Thiên có chút xấu hổ, không biết làm thế nào.

Thiên Mạch thần nhiên nói, “Đề ta.” Nàng đến bên người Hoắc Thiên, đổ chút nước vào trong nghiên, tay ngọc di động.

Hoắc Thiên nhìn bức họa, “Phu nhân là kì nữ đương thời, chỉ tiếc Vương gia không biết thưởng thức.” Chỉ trong vài nét bút ít ỏi, đã họa được cảnh chơi thuyền trên sông ý cảnh hiền hoà diễm đạm. Liễu Thiên Mạch tinh thông âm luật, thi họa song tuyệt. Đan luận tài tình, không gì không biết. Đáng tiếc, Tàn Mộ Phong không phải là tri âm của Liễu Thiên Mạch a. Không hiểu sự tốt đẹp của nàng, lại càng không biết quý trọng.

“Được rồi, ta mài mực, ngài vẽ đi.” Thiên Mạch cũng không muốn nhắc đến Tàn Mộ Phong, cố ý chuyển đề tài.

Hoắc Thiên chấm chút mực, bàn tay trên giấy di động.

Thiên Mạch đặt thôi mực trong tay xuống, tới gần Hoắc Thiên, nghiêng đầu nhìn hắn vẽ.

Ánh mắt Thiên Mạch vẫn nhìn vào bức họa, với lấy một cái bút khác, chấm chút mực, “Chỗ này có thể vẽ thêm một chút?”

Hoắc Thiên đứng thẳng lên, vừa lòng gật đầu, “Phu nhân thêm vào càng làm cho bức họa càng thêm sinh động, rất thật, có điều.....” Hoắc Thiên cúi xuống, họa thêm một nét, “Nơi này cũng có thể vẽ thêm.”

Thiên Mạch nhíu mày, chấm thêm chút mực, “Nếu thêm nơi đó, nơi này cũng thêm đi. Còn nữa, chỗ này nét bút rất nhạt, đậm thêm một chút sẽ rất tốt.”

“Đúng vậy, là Hoắc Thiên sơ sót.” Xuất phát từ thói quen, Hoắc Thiên viết tên mình lên lạc khoản[3].

Chữ ‘Thiên’ vừa viết xong, Thiên Mạch cũng đề tên chính mình lên lạc khoản xong. ‘Hoắc Thiên’, ‘Phi Yên’ song song, chính tề ở bên trái bức tranh.

“Nàng tên ‘Phi Yên’?” Hoắc Thiên nghiêng ngẫm rồi cười, “Phi phi yên vũ[4], tên rất hay.” Chỉ có tên tình thơ ý họa như vậy mới xứng với nàng.

“Tại sao ngài không có tên tự?” Nàng đặt cây bút lông trong tay xuống.

“Ta đã quen gọi là Hoắc Thiên.”

“Ta cũng vậy.” Phi Yên không phải là tự của nàng, mà là tên của nàng a.

“Bức họa này có thể cho ta được không?” Hoắc Thiên nhìn bức họa trên án thượng, tựa hồ đang nhìn trân bảo quý giá.

“Bảy ngày sau là sinh nhật gia phụ, bức họa này vốn là lễ vật tặng ông ta, tướng quân nếu thích, cứ việc cầm.” Thiên Mạch rất giàu có, nàng có khả năng tặng Liễu Sóc một bộ danh họa. Nhưng, nàng không muốn làm vậy.

“Nàng tặng cái này?” Thiên Mạch thay mặt cho Bình Nam Vương phủ, tặng một bộ tự họa hình như rất keo kiệt.

“Tướng quân cho rằng ta nên tặng cái gì? Dựa vào năng lực của Thiên Mạch, có thể tặng cái gì?” Nàng cũng không muốn tham gia thọ yến của Liễu Tướng. Nàng là nữ nhi xuất giá, theo lý thì phải đi. Đã diễn trò thì sẽ diễn cho trôi, đi cũng chẳng hại gì.

Hoắc Thiên nhất thời không nói gì. Đúng vậy, Liễu Thiên Mạch ngoài thân ra chẳng còn gì khác, có thể tặng cái gì?

Ngón tay Hoắc Thiên gõ nhẹ trên án thư, có chút dăm chiêu, “Thiên Mạch phu nhân, vậy bức họa này tặng cho ta đi.”

Thiên Mạch liếc nhìn Hoắc Thiên, mâu quang thâm trầm. “Được.” Ngữ khí bình thản, nghe không ra một tia cảm xúc.

[1] Liệt là hèn kém, dỏ. Cách nói khiêm tốn về bản thân, ví dụ như: khuyến tử, ngu huynh, tiện nội. . .

[2] Gỗ đàn hương vàng

[3] Phân đề chữ, ghi tên trên bức vẽ

[4] Mưa bay lát phát

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vật báu hiếm có

Liễu Thiên Mạch ngồi trước gương đồng, ngây ngốc nhìn ảnh mình trong gương, trang sức trân bảo vương vĩ khắp mặt bàn trang điểm.

Hôm nay là sinh thần của Tể tướng, là con gái của ông ta, nàng buộc phải đi.

Đám con gái Liễu gia ái phú khinh bần, nếu nàng quá giản dị, tất sẽ bị cười nhạo. Thiên Mạch xưa nay luôn bắt cần dư luận, nhưng, lần này là ngoại lệ. Nàng có thể chịu được sỉ nhục của bất cứ kẻ nào, nhưng không nguyên nhận lấy sự sỉ nhục của người nhà họ Liễu. Liễu gia làm nhục nàng mười mấy năm, nàng đã không thể tiếp tục chịu đựng, cũng không muốn chịu đựng thêm nữa.

Nàng gỡ ngọc trâm và ngân trâm trên tóc xuống, mái tóc đen nhánh buông xuống như dòng thác. Nàng cầm lấy chiếc lược ngà, nhẹ nhàng chải mái tóc dài.

Từ trong gương, Thiên Mạch nhìn thấy một bóng người màu đỏ tía. Chiếc lược trong tay nàng thoáng ngừng lại, rồi tiếp tục chải tóc.

Yên Chi bước đến sau lưng nàng, nhẹ giọng nói, “Liễu cô nương, hôm nay đại thọ của cha nàng, nàng không đi sao?”

“Đương nhiên phải đi.” Nàng buông lược, cầm lấy một cây trâm hoa lên ngắm nghía. “Ngươi tới có việc gì?”

Yên Chi nhìn nàng, khẽ nhú mày, “Ta đến cho nàng hay, Vương gia đưa Thái Y cùng đi dự thọ yến của Tể tướng, đã quên mất nàng rồi.” Tần Mộ Phong thật quá đáng.

Thiên Mạch siết chặt các ngón tay, bàn tay cầm trâm hoa trở nên trắng bệch. Ánh mắt lóe ra hàn quang.

Hơi thở lạnh như băng phảng phất chung quanh nàng, vô cùng sát nhân.

Yên Chi phát hoảng, vội giải thích, “Liều cô nương, chuyện không liên quan đến ta, ta chỉ tốt bụng nhắc nhở nàng.”

Thiên Mạch thở dài, buông cây trầm trong tay ra, tiếp tục chải đầu, “Chuyện không liên quan đến ngươi.” Giọng nói của nàng đậm mực, tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Yên Chi bước đến phía sau, cầm lấy chiếc lược ngà trong tay nàng, “Ta giúp nàng.”

Thiên Mạch không nói gì, lấy cây ngân trầm trong hộp trang sức, đưa ra sau cho Yên Chi.

“Dùng cái này há?” Yên Chi cầm lấy ngân trầm, ánh mắt lại nhìn chằm chằm những món trang sức trên bàn trang điểm.

Thiên Mạch lạnh lùng liếc mắt, “Ngươi nói nhiều quá.” Nàng thích ăn mặc thanh nhã, rất ghét những trang sức vàng bạc tầm thường, thật sự không thể thuyết phục mình đeo mấy thứ đồ đó.

Yên Chi nhún nhún vai tỏ vẻ dửng dưng, thuận thực vấn tóc cho nàng, “Được, ta lẩm lờ, được chưa?” Yên Chi gắn ngân trầm lên, miệng thì thầm, “Cây ngân trầm này lạ thật, Liều cô nương, cái tua rua ở phía trên này làm bằng cái gì vậy?” Cây trầm này rất nặng, đặc biệt là phần đuôi tua rua này.

Thiên Mạch khoe miệng khê nhếch, hất một lọn tóc che trước mắt, “Huyền thiết.”

“Cái gì?” Chiếc lược ngà trong tay Yên Chi rơi xuống đất, miệng há hốc, “Huyền thiết?” Huyền thiết là một kim loại cực kỳ quý hiếm, là vật liệu chế tác binh khí tốt nhất. Cho đến hiện tại, trong võ lâm chỉ có hai thứ binh khí được chế tạo từ huyền thiết — là ‘Truy Mệnh Dao’ của Vô Định Môn và ‘Vụ Lý Hoa’ của Thanh Lương Phái.

Truy Mệnh Dao chém sắt như chém bùn, xuy mao lập đoạn [1], đứng đầu trong thập đại thần binh của võ lâm.

‘Vụ Lý Hoa’ là một cây roi, khi vung ra giống như một con sóng bạc, tựa như hoa trong sương mù, nên được gọi là ‘Vụ Lý Hoa’.

Nghe nói, năm năm trước ‘Vụ Lý Hoa’ bị Phi Yến đánh cắp, không rõ tung tích. Nếu tua rua của cây trầm này được làm bằng huyền thiết, chẳng phải đây là.....

“‘Vụ Lý Hoa’?” Yên Chi hoài nghi hỏi.

“Có một số việc không nhất thiết phải nói quá rõ ràng.” Thiên Mạch ngược tay đưa cây trầm ra sau cho Yên Chi, “Trong lòng ta và người biết rõ là được rồi.” Nàng cũng không muốn giải thích nhiều.

Nếu cây ngân trầm này là ‘Vụ Lý Hoa’, như vậy..... Liều Thiên Mạch có thể nào là Phi Yến? Không đúng, nàng rõ ràng nghe bên tai giọng Phi Yến nói giúp Thiên Mạch, bọn họ chắc chắn không phải là một người. Có lẽ, họ là bạn tốt? Hoặc tỷ muội tốt? Phi Yến là một nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, được làm bạn tốt của nàng ta, Liều Thiên Mạch tự nhiên có hậu thuẫn rất lớn. Nàng rút cuộc là ai đây? Vào vương phủ là có mục đích gì?

Yên Chi lơ đãng cầm lấy ngọc trầm, khi nàng phục hồi tinh thần, thì không nén được kinh ngạc, “Hàn ngọc ngàn năm?” Cây trầm này lạnh như băng, mờ mờ như tỏa ra một làn hơi lạnh, chắc chắn được làm từ hàn ngọc ngàn năm. Hàn ngọc là thánh phẩm trị thương, là bảo vật mà người trong võ lâm luôn thèm khát.

Thiên Mạch liếc mắt một cái, “Chưa thấy qua hàn ngọc à?” Vô tranh sơn trang mỗi người đều có, của nữ tử thì là trầm cài, còn nam tử lại là ngọc bội.

“Nếu ta nhớ không lầm, hàn ngọc chính là bảo vật độc hữu của Tuyết Sơn Hồng Nhan Cung?” Nàng từ đâu mà có?

Thiên Mạch không trả lời, đưa cho nàng một đóa châu hoa, “Chải đầu đi.”

“Hả?” Yên Chi nhìn châu hoa trong tay, lại ngẩn ra, nàng dò hỏi, “Liều cô nương, trân châu màu lam trên châu hoa này, không phải là thần dược Lam Linh Châu giải độc chứ?” Nhiều bảo vật hiếm có như vậy, cư nhiên lại bày ra sò sò trước mắt nàng, không phải là nằm mơ chứ?

“Vậy thì thế nào?” Thiên Mạch lại chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

“Không có gì.” Yên Chi nuốt nước miếng, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, giúp Thiên Mạch cài châu hoa.

Thiên Mạch mở hộp trang sức ra, lấy một dây ruy băng đưa cho nàng, chẳng chút hứng thú, “Quá đơn điệu, thất nơ đi.”

Yên Chi nhận lấy dây ruy băng, nghi hoặc nói, “Liều cô nương, dây ruy băng này không phải là Thiên Tâm Tì chứ?” Trên người nàng mỗi một thứ đồ đều là bảo vật, nên sợi dây này chắc cũng phải là bảo vật.

”Không phải.”

“À!” Yên Chi rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, trái tim của cô ta đã sắp không chịu nổi rồi.

Thiên Mạch kéo sửa tay áo, lạnh lùng nói, “Là Băng Thiên Ti.” Băng Thiên Ti đeo đai khó dứt, mát lạnh như băng, dùng để băng bó vết thương thì không còn gì bằng. Có thể làm hết đau đớn, lại còn giúp vết thương không bị nhiễm trùng.

Yên Chi lại bị đá kích mạnh, miệng há to đủ để nhét vào một quả trứng. Mãi một lúc sau, cô ta về mặt ỉu xù nói, “Ta chịu không nổi nữa rồi, nàng lấy ở đâu ra nhiều bảo vật như vậy? Ta không thể không bị nàng dọa chết.” Mỗi một thứ trên người nàng, đều là bảo vật trong mơ của mọi người trong võ lâm, nàng rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Liễu Thiên Mạch quay đầu lại, giọng âm trầm nói, “Y Tiêu Lục, đây không phải chuyện người nên hỏi.”

“Nhỏ mọn!” Yên Chi bĩu môi giận dữ, nhẹ nhàng cẩn thận buộc dây ruy băng lên tóc nàng kết thành một chiếc nơ.

Thiên Mạch cúi đầu, đáy mắt thoáng hiện một nụ cười.

[1] Không biết dịch sao cho hay, đại khái là rất bén, chỉ thổi một cọng lông/tóc lên trên lưỡi đao cũng đủ đứt làm đôi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giai nhân khuynh thành

Thời gian Thiên Mạch ở Liễu phủ cũng không nhiều, từ năm sáu tuổi trở đi, nàng chỉ quay về Liễu phủ vài lần, đối với nàng mà ấn tượng về Liễu phủ cũng không quá sâu sắc.

Liễu phủ trong ấn tượng của nàng, là Thị Lang phủ mộc mạc năm đó, chứ không phải là Tướng phủ ngày hôm nay.

Liễu phủ nguy nga lộng lẫy, chạm trổ tinh tế, là phủ đệ xa hoa nhất kinh thành hiện nay.

Thiên Mạch đứng ở cửa, nhìn các quan viên cùng phu nhân lui tới, đôi môi như cánh hoa hiện lên một nụ cười lạnh. Liễu Sóc truy danh trục lợi, vì muốn leo lên nấc thang quyền quý mà hy sinh mẫu thân của nàng, lại hy sinh nàng. Ông ta nhẫn tâm như vậy, chỉ để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Ông ta là quan viên có chức vụ cao nhất, quyền khuynh triều dã, lại đặt quyền lợi lên cao nhất. Những gì ông ta muốn, đều đã có được. Nhiều năm như vậy, ông ta có từng nghĩ đến vị thế từ kết tóc cùng mình đồng cam cộng khổ hay không? Có từng bất an trong lòng hay không?

Thiên Mạch một tay cầm cuộn tranh, một tay nhấc nhẹ váy bước lên bậc thềm. Nàng nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thẫm kia, con người lóe lên hàn quang. Năm đó, Liễu gia đón mẹ con nàng đến bước đường cùng, món nợ này, nàng luôn nhớ kỹ, một ngày nào đó nàng sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi. Đám người Liễu gia, vì bản thân mà làm nhiều chuyện xấu, cuối cùng cũng sẽ phải trả giá tàn khốc.

Liễu Thiên Mạch mới chuẩn bị vào cửa, đã bị gã gia nô đứng cạnh cửa ngênh đón khách nhân chặn lại, “Ngươi là tiểu thư nhà nào? Xin đưa thiệp mời ra.”

Thiên Mạch mặt mày giãn đi, lại không có thiệp mời, nhìn thế nào cũng không giống tiểu thư con nhà quan gia.

“Nhất định phải có thiệp mời?” Thiên Mạch biết rõ còn có hỏi. Tể tướng đại nhân vì phòng ngừa một số loại người ‘hạ đẳng’ muốn kết giao hồng nhò và, quy định phải có thiệp mời mới được vào. Nàng không có nhận được thiệp mời, thiệp mời là cho Bình Nam Vương.

Người nọ vừa thấy nàng không có thiệp mời, ngao mạn nói, “Tiểu thư, đây là Tể tướng phủ, người cho là ai đều có thể đến sao?”

Thiên Mạch lạnh lùng nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích.

Gia nô thấy nàng không có ý tứ rời đi, thái độ càng thêm ác liệt, “Cô nương, nếu không có thiệp mời, mời người rời đi.”

Thiên Mạch khinh miệt liếc nhìn hắn một cái, rồi quay đầu đi chỗ khác, “Chó Tể tướng nuôi quả nhiên hung tợn.”

Nghe Thiên Mạch nói vậy, hắn lập tức cảm thấy mất mặt, không nén được giận, khuôn mặt sưng lên như màu gan lợn, “Xú nha đầu, ngươi vừa nói cái gì?”

“Chó tự nhiên không hiểu được tiếng người.” Thiên Mạch vẫn đứng ở kia như cũ, thể hiện rõ bản thân không muốn rời đi.

“Phù Tể tướng không phải là nơi người có thể đến.” Người nọ dứt lời, khinh thường đẩy Thiên Mạch một cái. Thân thể mảnh khảnh của nàng bị hấn đẩy, ngã ra phía sau. Nhưng Thiên Mạch không bị ngã ra đất, mà là rơi vào một vòng tay ấm áp.

Trên người hấn thoang thoảng mùi Long Tiên Hương, làm cho người ta cảm thấy thư thái. Hấn không phải Hoắc Thiên, không phải Tần Mộ Phong. Có thể là ai đây?

Thiên Mạch ngược mắt lên, nhìn thấy vị nam tử đã đỡ lấy mình.

Vị nam tử kia có khuôn mặt tuyệt mỹ, ánh mắt cuồng ngạo, hiển lộ sự bá đạo. Khóe miệng khẽ nhếch, càng làm tôn thêm vẻ phóng đảng, không chịu bị bó buộc. Phóng đảng không chịu gò bó, lại pha trộn thêm ngạo khí sẵn có. Trên người hắn có một loại phong thái bề nhếch, cả người tỏa ra uy thế bức người. Nam tử này khí độ phi phàm, không phú thì quý, tuyệt đối là người hoàng tộc.

Phảng phất như từng quen biết, đã gặp qua ở đâu.

Mâu trung nàng lóe lên tinh quang, bất chợt nghĩ tới một thứ, khóe miệng khẽ nhếch lên. Nếu nàng đoán không nhầm, hắn chính là đương kim thiên tử Tần Vật Ly.

Tần Vật Ly cười ôn hòa, thanh âm trầm mạnh vang lên bên tai nàng, “Cô nương, nàng cứ nhìn ta như vậy, ta sẽ mắc cỡ chết.”

“Đa tạ.” Thiên Mạch vững vãi thoát khỏi lòng hắn, không thêm liếc hắn một cái, xoay người rời đi.

“Ài..... Cô nương.” Tần Vật Ly thật không ngờ nàng cứ như vậy rời đi, dùng chiết phiên[1] tự gõ vào đầu mình mấy cái, vội đuổi theo. “Cô nương, chờ đã.”

Liễu Thiên Mạch cũng không muốn dây dưa cùng hắn, ngược lại cước bộ càng nhanh hơn.

Tần Vật Ly bắt đắc dĩ mỉm cười, thi triển khinh công chắn trước mặt nàng. Thiên Mạch đang đi quá nhanh, càng không dự đoán được hắn đi nhanh thế, không nghĩ là sẽ đụng phải ngực hắn, bức họa rơi xuống đất.

Liễu Thiên Mạch liếc nhìn Tần Vật Ly một cái, ánh mắt đậm đặc nhìn không ra một tia cảm xúc. Nàng cúi người, đưa tay với lấy bức tranh, nàng còn chưa chạm tới, bức họa đã bị hắn nhặt lên.

Tần Vật Ly mở ra bức họa đang cuộn tròn ra, một bộ tranh sơn thủy đập vào tầm mắt.

“Tranh đẹp, chỉ tiếc bút pháp tinh tế có thừa, hào khí không đủ.” Hắn như người ngoài tùy tiện bình phẩm.

“Trả ta.” Thiên Mạch vươn tay, lạnh lùng nói.

Tần Vật Ly chớp mắt một cái, đem cuộn bức họa lại, giấu đằng sau người, không thêm đếm xỉa đến cái liếc mắt của nàng, cười nói, “Ta đoán, bức họa này hẳn là do cô nương vẽ rồi?” Thật là họa xứng với người.

Thiên Mạch không nói gì, thủy mâu nén giận, cũng không trách mắng.

“Bức họa này có một loại khí tức phiêu dật thanh tú.” Hắn lơ đãng dí mắt kẻ sát Thiên Mạch, hít một hơi thật sâu, say mê nhắm mắt lại, “Rất giống cô nương.”

“Công tử, đùa giỡn với nữ tử đẳng hoàng trên đường cái, chẳng lẽ không sợ người khác nói nói ra nói vào.” Đường đường là vua của một nước, lại chẳng hề có quy củ.

Tần Vật Ly giả bộ không hiểu, “Ta có đùa giỡn cô nương sao? Rõ ràng là cô nương tự mình sà vào lòng ta.” Hắn cười đầy tà khí, “Ta còn nghĩ cô nương có ý với ta.”

“Trả cho ta.” Thiên Mạch tiến thêm một bước đòi lấy, không muốn nhiều lời cùng hắn.

“Trả lại nàng thì có thể.” Tần Vật Ly dương dương tự đắc nhìn bức họa trong tay, khóe môi nhếch lên, “Trừ phi nàng nói cho ta biết tên nàng là gì, là thiên kim tiểu thư nhà ai.” Thiên Mạch là cô nương mà lại đi một mình, Tần Vật Ly đương nhiên cho rằng nàng chưa xuất giá.

Thiên Mạch nhú mày, “Sao ta phải nói cho ngài?” Tần Vật Ly chính là một vị quân chủ tài đức sáng suốt, không ham nữ sắc, hôm nay tại sao lại hoang đường như vậy? Bên đường lại đùa giỡn với một nữ tử đẳng hoàng.

Tần Vật Ly cầm bức họa, hai tay khoanh trước ngực, hứng thú nhìn nàng, “Ta giúp nàng, nàng nói cho ta biết tên, xem như báo đáp đi.” Hắn cũng không phải là người háo sắc, có vô số mỹ nữ vây quanh hắn, hắn cũng thêm nhìn nữa con mắt. Lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Thiên Mạch, hắn đã bị khí chất trên người nàng hấp dẫn. Nàng cũng không phải rất đẹp, tư sắc trung bình. Nhưng mà, trên người nàng có một loại khí chất nói không nên lời.

Hắn chú ý tới nàng thật lâu, lần đầu tiên nhìn nàng, miệng nàng cười lạnh lùng mà lại châm chọc, sóng mắt lưu chuyển, như làn sông xuân đập dòn. Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền cảm thấy nữ tử này rất thú vị.

Nhìn nàng cùng gia nô Liễu phủ dây dưa, hắn càng cảm thấy thú vị. Hắn biết, nữ tử này cũng không muốn vào Liễu phủ.

Nàng lãnh đạm, lón mọt, khắp nơi hiển lộ ngạo khí. Thủy mâu tinh lạng như nước mùa thu, ẩn tàng ngàn vạn suy nghĩ.

Nàng có sự linh động của một tiểu cô nương, lại có ngạo khí của một tiểu thư khuê các. Bạch y phiêu phiêu, như một bông hoa trong làn sương vốn không có thật.

Ý vị lạnh lùng, xuất trần thoát tục.

Liễu Thiên Mạch nhìn thẳng hắn, lạnh lùng châm chọc, “Công tử, đây là thủ đoạn ngài tiếp cận nữ nhân sao?”

Tần Vật Ly chuyển động chiết phiến trong tay, cười vô lại nói, “Xem như là thế đi.” Nàng là một nữ tử sáng chói, dàng hấp dẫn ánh mắt nam nhân. Thực bất hạnh, hắn trở thành một trong số đó. Sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp được một nữ tử có thể hấp dẫn hắn.

“Nếu ta không nói?” Thiên Mạch khiêu khích nhìn hắn.

Tần Vật Ly mỉm cười, con mắt lưu luyến trên người nàng, bí hiểm nói, “Nếu nàng không nói, ta sẽ cưỡng bạo nàng.” Ngực khí của hắn như đang đùa giỡn.

“Ban ngày ban mặt, ngài lại cưỡng bạo dân nữ à? Vương pháp ở đâu?” Ngực khí Thiên Mạch vẫn lãnh đạm như cũ, đáy mắt lại xẹt qua ý cười.

Tần Vật Ly dùng chiết phiến gõ lên trán, giả như thờ dài, “Đúng vậy, trên đời này tại sao lại có vương pháp chứ? Nếu như không có vương pháp, ta đã có thể quang minh chính đại đoạt lấy nàng.”

“Đoạt lấy làm gì?” Thiên Mạch mỉm cười, nói chuyện với hắn rất thú vị, thật không ngờ đương kim hoàng thượng cư nhiên lại là người hiền hòa thú vị như vậy.

Tần Vật Ly nghĩ ngợi, trịnh trọng nói, “Làm thê tử, đoạt lấy nàng làm thê tử.”

“Ngài không có thể thiếp sao?” Theo nàng biết, đương kim hoàng thượng đến nay vẫn cô đơn, ngay cả thị thiếp cũng không có. Có rất nhiều người đoán, Tần Vật Ly là đoạn tụ chi phích[2].

Nàng cũng không tin hắn là kẻ đoạn tụ, cũng không tin hắn là người cô đơn. Hắn là một nam nhân bình thường, lại là vua của một nước, bên người hắn là có vài vị mỹ nữ mới đúng.

“Aizz.” Tần Vật Ly bắt đầu thờ dài, “Ba ngàn giai lệ, chỉ chọn lấy một, chỉ là vẫn chưa gặp được một ý trung nhân.” Hắn lại giỡn, “Hơn nữa nhiều nữ nhân quá lại dễ dàng đánh nhau.”

Hay cho câu “Ba ngàn giai lệ, chỉ chọn lấy một”. Thân là đế vương, có thể nghĩ như vậy thật hiếm thấy, Thiên Mạch đối với Tần Vật Ly cũng có hảo cảm.

“Ngài hy vọng tìm kiểu nữ nhân thế nào?”

“Điều này. .... Nữ nhân giống như nàng vậy.” Nữ tử dung chi tục phẫn hắn gặp đã nhiều, nhưng một nữ tử lãnh đạm, cao ngạo, biến ảo khôn lường như nàng, lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Trên đời này, có rất nhiều mỹ nữ, nhưng một nữ tử ý vị như nàng thật vạn người không có một.

Nàng không biết bản thân tốt ở điểm nào, nhưng nàng hiểu rõ, mình không xinh đẹp, không quyến rũ, thậm chí còn có chút lạnh lùng. Nữ tử như nàng, tuy quả thật là độc đáo, nhưng cũng không phải loại nam nhân thích. Nàng kinh doanh Túy Yên lâu năm, sớm đã nhìn quen chuyện phong nguyệt. Loại nam nhân thích, là nữ tử giống Liễu Thiên, xinh đẹp quyến rũ, không ai chú ý tới ý vị lạnh lùng của nàng.

Tần Vật Ly là vua của một nước, tại sao lại thích nàng?

“Tại sao lại là ta? Ta có cái gì tốt đâu?” Thiên Mạch cười nhạt hỏi. Sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có nam nhân nói thích nàng, hơn nữa, nam nhân này là quân vương thiên hạ kiêu ngạo. Nàng rốt cuộc tốt đến thế nào? Nàng rất muốn biết.

Tần Vật Ly nhún mày, thanh âm mang theo sự mê mẩn, “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã bị nàng hấp dẫn. Trên người người có một loại ý vị thanh nhã thoát tục, phiêu dật linh động. Ta thừa nhận, điểm hấp dẫn ta nhất là khí chất trên người nàng, nhưng mà. .... khí chất trên người người vẫn không đủ để ta nghĩ đến nàng. Tại sao ta lại chọn nàng, ta cũng không biết. Cứ cho là, nhất kiến chung tình[3] đi.”

“Chỉ cần vừa nhìn thấy ta, ngài liền chọn ta? Ngài tin trên đời này có nhất kiến chung tình sao?” Thiên Mạch có chút không dám tin.

Ánh mắt Tần Vật Ly đảo trên người Thiên Mạch, lại dừng trên người nàng không thể rời mắt, “Đúng vậy.” Hắn nghiêm trang trả lời.

Thiên Mạch cười nhẹ, “Công tử, cáo từ.” Thiên Mạch nghĩ hắn đang đùa.

Nàng rất ít khi cười, nhưng mà, nụ cười của nàng quả thực khuynh quốc khuynh thành.

Tần Vật Ly nhìn lúm đồng tiền của nàng, ánh mắt mê muội, thế giới này như chỉ còn nụ cười của nàng.

Chờ hắn phục hồi tinh thần lại, sớm đã không thấy dấu tích giai nhân. Ánh mắt hắn vội vàng tìm trong đám người, lại thủy chung không nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Tần Vật Ly buồn bực dùng cây quạt gõ vào đầu một cái, “Thật là ngu a, cư nhiên lại quên không hỏi đến tên của nàng.”

***

Thiên Mạch chạy thật nhanh trên đường, mặc mưa tấp vào người.

Nàng cực kì thích mưa, phi phi yên vũ, nhẹ nhàng, ôn nhu như tên của nàng.

Liễu Thiên Mạch tưởng rằng, bản thân sớm đã thói quen chịu vũ nhục. Thời điểm bị khinh thị, nàng mới biết mình cũng có cảm xúc.

Nàng có thể chịu được bất luận kẻ nào vũ nhục, lại không thể chịu được đám người Liễu gia vũ nhục. Nàng không biết chính mình có nên đi thọ yến không, nàng rất sợ nhất thời không khống chế được mình, đại khai sát giới. Dĩ nhiên, nàng có thể giết sạch Liễu gia từ trẻ đến già. Nhưng, nàng không muốn làm như vậy. Những gì Liễu gia gây ra cho nàng, không thể dễ dàng trả lại như vậy được. Chết, quá tiện nghi cho bọn chúng.

Mưa, càng lúc càng to, Thiên Mạch quần áo ướt đầm, mái tóc đen dính sát vào lưng. Hạt mưa lạnh lẽo rơi trên người nàng, nước mưa lạnh như băng theo tóc chảy xuống.

Một cây dù, lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động, che mưa cho nàng.

Thiên Mạch gạt nước mưa, quay đầu lại, lẳng lặng nhìn người che mưa giữ mình, Hoắc Thiên, mâu quang như nước.

“Coi chừng cảm lạnh.” Hoắc Thiên tiến đến trước mặt nàng, đem dù che cho nàng.

Thiên Mạch lau đi nước mưa trên mặt, nghi hoặc nói, “Tại sao ngài ở đây?” Hắn hẳn là đang ở thọ yến của Tể tướng.

Hoắc Thiên bật cười, hất cằm về phía tòa nhà bên cạnh, “Nàng xem xem đây là nơi nào?”

Thiên Mạch quay đầu, ba chữ ‘Tướng quân phủ’ đập vào mắt.

“Ta thế nào lại tới này?”

“Nàng chưa về nhà sao?”

Liễu Thiên Mạch cười khở, “Ta đi rồi, nhưng bọn họ không cho ta vào.”

“Vương gia đâu?” Vương gia lý ra nên đưa nàng đi cùng.

Mâu quang Thiên Mạch hiện lên một chút thê lương, nhìn mưa rơi dày đặc, hồ hững nói, “Hắn đưa Thái Y đi cùng.” Nàng cố gắng không để ý, nhưng không cách nào không quan tâm được. Khi biết Tần Mộ Phong đưa Thái Y đi thọ yến cùng, nàng cố dằn lòng lại, cố sự khó chịu nói không nên lời.

Hoắc Thiên bắt đầu đi thở dài, “Nàng ướt hết rồi, trước hết thay quần áo đi đã.” Tần Mộ Phong thật sự quá đáng lắm rồi.

Ánh mắt Thiên Mạch dừng trên hộp quà trong lòng hắn, “Ngài định ra ngoài?”

“Tính đi tướng phủ.” Không ngờ lại gặp được nàng trước cửa.

“Ngài đi một mình ư?” Quan lại quyền quý trong kinh thành khi đi ra ngoài, đều thích tiền hô hậu ủng.

Hoắc Thiên đương nhiên biết ý tứ của nàng, cười cười, “Ta là võ tướng, rất ghét những lễ nghi phiền phức này.”

Thiên Mạch ngẩng đầu lên, ngọc thủ nắm lấy cán dù, “Để ta giúp ngài.”

Hoắc Thiên đưa hộp gấm trong tay cho nàng, ôn nhu cười, “Cứ để ta cầm.”

Thiên Mạch không nói gì, tiếp nhận hộp gấm, theo hắn vào phủ Tướng quân. Tướng quân phủ không có vẻ tráng lệ như Bình Nam Vương phủ, lại có một loại vẻ đẹp yên tĩnh.

Tướng quân phủ cũng không có nữ nhân, trừ bỏ Hoắc Thiên ở lại Trữ Tâm viện, những nơi khác đều cho hạ nhân ở.

Tướng quân phủ chỉ có một phòng tắm, Hoắc Thiên đành phải đưa Thiên Mạch trực tiếp đến Trữ Tâm viện.

Trữ Tâm viện tĩnh xảo tao nhã, hành lang quanh co, cây cầu nhỏ vòng vèo phức tạp, núi giả chồng chất, rõ ràng gần trong gang tấc, lại đi mãi không đến nơi.

Thiên Mạch cùng Hoắc Thiên đi song song trong viện, nàng quan sát cảnh vật xung quanh, nhìn không được gạt đầu khen, “Trận pháp rất hay.” Trong viện có bố trí trận pháp, người bình thường căn bản vào không được. Cho dù vào được, cũng sẽ bị nhốt trong trận. Thiên hạ đồn đãi Hoắc Thiên là người thông minh đệ nhất Thiên Diệp vương triều, có phong phạm đại tướng quân, lại có mưu mẹo quân sư, quả nhiên không sai.

“Để phu nhân chê cười.” Hoắc Thiên có cảm giác tìm được tri kỷ, “Thiên Mạch phu nhân, trận này có một chỗ sơ hở.”

Ánh mắt Thiên Mạch đảo qua cảnh vật xung quanh, ung dung nói, “Ta đoán, trong viện có hồ, nên mới có sơ hở.”

“Ha ha, nàng đoán đúng rồi.” Hoắc Thiên nhìn Thiên Mạch, khẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Thiên Mạch cố tình ra vẻ vô tội, “Ta đoán bừa thôi.”

“Phải không?” Hoắc Thiên cười ôn nhu, cũng không tin lời nàng. Nàng hẳn là theo cách bài trí trong viện suy đoán ra, cũng không phải ăn nói lung tung.

“Đúng vậy.” Thiên Mạch gật đầu, nhin không được, khẽ rùng mình.

Nghe thấy nàng hất xì, Hoắc Thiên nhin không được nhử mảy, “Nơi này của ta có ôn tuyền[4], nàng ngâm mình một chút đi.”

“Sao nơi này có ôn tuyền được?” Trong nội thành không ngờ lại có ôn tuyền, thật sự là kỳ tích.

“Ta dẫn nước từ trên núi xuống.”

Thiên Mạch mỉm cười, không trả lời. Hoắc Thiên thực thông minh, nàng ngưỡng mộ hẳn.

Sau khi tắm xong, Thiên Mạch thay một bộ y phục màu vàng nhạt, mái tóc đen được thắt sợi dây màu vàng, dùng mấy con bướm bướm vàng nhạt làm trang sức. Trên tai, có thêm một đôi khuyên tai hồ điệp vàng. Đạm mà không lạnh, nhu mì thanh nhã. Lại thêm ngâm mình trong ôn tuyền, má nàng trở nên ửng đỏ. Cả người kiều diễm mềm mại, bớt đi vẻ băng lãnh lúc trước, lại tăng thêm một phần ôn nhu.

Trong phủ Tướng quân không có nữ quyến, tự nhiên không có đồ dùng của nữ nhân, y phục trang sức trên người nàng, hẳn là vừa mua. Hoắc Thiên đối với nàng thật có lòng.

Sau khi vận đồ xong, nha hoàn đem đưa nàng đến phòng sưởi. Hoắc Thiên sợ nàng bị lạnh, cố ý chờ nàng ở đây.

Nàng vừa bước vào cửa, Hoắc Thiên vừa lúc quay đầu lại. Nhìn tư thái xinh đẹp của nàng, miệng hắn hiện lên một nụ cười ấm áp, “Y phục này thực thích hợp với nàng.”

Liễu Thiên Mạch ngồi lên chiếc ghế trúc mềm mại, lẳng lặng nhìn Hoắc Thiên, “Đa tạ y phục của ngài.” Trải qua vài lần tiếp xúc, nàng biết Hoắc Thiên thật tâm đối với nàng.

“Còn lạnh không?” Hoắc Thiên nhìn thẳng vào Thiên Mạch, trong con ngươi đen hiện lên một chút quang mang sâu thẳm.

“Không lạnh.” Nàng từ bé đã tập võ, thân cốt so với người bình thường tốt hơn nhiều. Thiên Mạch nhẹ nhàng thở dài, trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Đưa ta đến Liễu phủ đi.” Nàng không muốn đi, lại càng không muốn bị người ta chế giễu. Nếu hiện tại nàng là Liễu Thiên Mạch, sẽ làm tốt những điều Liễu Thiên Mạch nên làm.

Hoắc Thiên đứng lên, động tác tao nhã, “Ta cho nàng xem một vật.”

“Cái gì?” Thiên Mạch có chút tò mò.

Hoắc Thiên cong môi, cười bí hiểm, “Cứ đi rồi sẽ biết.”

Theo Hoắc Thiên đi đến thư phòng, Thiên Mạch đứng ở cửa, tay vịn khung cửa tò mò nhìn vào bên trong.

Hoắc Thiên quay đầu lại, ánh mắt ôn nhu như nước, “Vào đi.”

Thiên Mạch neho mắt lại, ánh mắt đạm mạc đảo quanh những bức họa trên tường, gật đầu khen ngợi, “Tranh đẹp.” Trên vách tường thư phòng treo sáu bức họa, mỗi bức họa, đều là tác phẩm của danh gia.

Hoắc Thiên mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu, “Ta cảm bức “Yên ba giang thượng đỏ” của nàng, giờ trả lại cho nàng một bộ.” Khi lấy bức họa của Thiên Mạch, hắn đã có chủ ý này.

Liễu Thiên Mạch khẽ lắc đầu, “Không cần.” Ý của Hoắc Thiên là muốn nàng chọn một bộ họa đưa cho Liễu Sóc làm lễ mừng thọ, hẳn làm như vậy là suy nghĩ giúp nàng. “Hoắc tướng quân, tranh đẹp nên để cho người thích tranh thực sự thưởng thức, Liễu tướng biết họa, nhưng không yêu họa.”

“Ồ?” Liễu tướng thường xuyên dùng một số tiền lớn mua tranh, đương nhiên phải yêu thích tranh chứ? Vì sao Thiên Mạch nói ông ta không yêu tranh?

“Ông ta đâu có yêu thích tranh, chỉ là thích học đòi văn vẻ, tranh mà vào tay ông ta thì thật uổng phí. Hảo ý của Tướng quân, Thiên Mạch xin nhận.” Thẻ diện đáng giá bao nhiêu tiền? Nàng sẽ không vì thẻ diện mà đem danh họa đưa cho Liễu Sóc, không đáng.

Hoắc Thiên bất đắc dĩ, “Được rồi, một khi đã vậy, ta cũng không miễn cưỡng.” Hắn mở ngăn kéo ra, lấy một miếng ngọc kì lân đặt trên án thư, “Thiên Mạch, ta lấy bức họa của nàng, ngọc kỳ lân này xem như đáp lễ.”

Thiên Mạch than nhẹ, nếu nàng không nhận, Hoắc Thiên nhất định không chịu từ bỏ ý định. “Đa tạ Hoắc tướng quân.” Ngọc kỳ lân vô giá, tặng cho Liễu Sóc thật sự đáng tiếc.

Hoắc Thiên trêu chọc nói, “Nàng với ta nhất định phải coi nhau như người lạ sao? Nếu nàng không ngại, ta gọi nàng là Thiên Mạch.” Hôn nữa hai chữ “phu nhân”, thật sự thực xa lạ.

Hắn cười ôn hòa, làm cho Thiên Mạch cảm thấy một chút ấm áp, vô thức, miệng nàng hiện lên một nụ cười nhạt, “Ta không ngại, ngài có thể gọi ta là Thiên Mạch.” Trên thực tế, nàng thực chán ghét hai chữ “phu nhân”.

“Đi thôi, ta đưa nàng đến Tướng phủ.” Hoắc Thiên tự nhiên đưa tay ra, hoàn toàn quên nam nữ thụ thụ bất thân.

Liễu Thiên Mạch không do dự, dứt tay vào lòng bàn tay hắn, mặc hắn nắm. Khi thấy nhị tỷ phu nắm tay nhị sư tỷ, nàng đã tình âm thầm hâm mộ.

Được một nam nhân nắm tay, hắn là có cảm giác rất an toàn. Mỗi lần được nhị tỷ phu nắm tay, nhị sư tỷ đều cười thỏa mãn. Nàng biết, nhị sư tỷ thực hạnh phúc.

Lòng bàn tay hắn ấm áp, như người hân vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác thư thái. Bọn họ nắm tay đi ra ngoài, không ai mở miệng nói gì. Trong lòng bọn họ tràn ngập cảm giác ấm áp.

Liễu Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn Hoắc Thiên, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc. Nếu người nàng gả là Hoắc Thiên, sẽ ra sao? Có thể giống như nhị sư tỷ, có được hạnh phúc chân chính?

Hạnh phúc là gì? Nàng không biết. Nàng theo lý không nên lập gia đình, lại càng không thêm khát hạnh phúc. Nhưng mà hiện tại, nàng muốn biết tư vị hạnh phúc như thế nào.

Tần Mộ Phong mang Thái Y đi thọ yến của Tể tướng, làm nàng bối rối. Nhưng mà, lại khiến nàng gặp được người giúp nàng vui vẻ là Tần Vật Ly, gặp được người cho nàng cảm giác ấm áp là Hoắc Thiên. Tần Vật Ly tiêu sái hiền hoà, Hoắc Thiên ôn nhu săn sóc, hai nam tử này đều là nhân trung long phượng[5], phẩm tính còn hơn Tần Mộ Phong gấp trăm lần. Gặp được bọn họ, không có gì không tốt. Nếu không phải vì Tần Mộ Phong, nàng sẽ không gặp được Tần Vật Ly, sẽ không biết cảm giác ấm áp. A, đúng là tái ông mất ngựa, sao biết không phải là phúc.

[1] Quạt xếp

[2] Đoạn: cắt, Tụ: tay áo. ‘Đoạn tụ chi phích’ hay ‘kẻ thích đoạn tụ’ là từ dùng để chỉ người đồng tính.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “đoạn tụ” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phần sắp trong lục viện anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cảm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

[3] Vừa gặp đã yêu

[4] Suối nước nóng

[5] Rồng phụng trong loài người

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Yêu điệu thực nữ

Hoắc Thiên giữ lấy cây dù, Thiên Mạch tay cầm hai cái hộp gấm hoa mỹ màu đỏ. Bọn họ cùng đi chung dưới một cây dù, trông hết như một đôi vợ chồng.

Hoắc Thiên nghiêng hết dù che trên đầu Thiên Mạch, mặc cho bà vai mình bị mưa tuôn ướt đầm.

Bọn họ vừa đến cửa Tể tướng phủ, chưa kịp đi vào, thì một giọng nói ôn nhu thu hút sự chú ý bọn họ, “Thật là đúng lúc, không ngờ gặp tướng quân ở đây.”

Hoắc Thiên và Thiên Mạch quay đầu sang thì nhìn thấy một người phụ nữ cả người đầy vàng bạc từ trong kiệu bước ra, cười ha ha nhìn Hoắc Thiên. Một nha hoàn đứng che dù bên cạnh ả.

Hoắc Thiên mặt không cảm xúc nói, “Cao phu nhân đến chúc thọ cha, hẳn là bận rộn, bổn tướng không quấy rầy.” Hắn quay đầu nhìn Thiên Mạch, “Đi vào thôi.” Lúc nói chuyện cùng Thiên Mạch, giọng nói của Hoắc Thiên rất ôn nhu dịu dàng.

“Ừm.” Thiên Mạch nhu mì gật đầu, tuyệt nhiên không thèm ngó tới phụ nhân kia.

Mặt ả phụ nhân biến sắc, lao tới liếc nhìn Thiên Mạch, khôi phục nụ cười, “Vị này chính là tướng quân phu nhân sao? Không biết là thiên kim nhà ai?”

Hoắc Thiên không nhịn được hít một hơi khí lạnh, sững sờ nhìn Thiên Mạch.

Thiên Mạch mặt lạnh như tiền, “Đi vào thôi.” Nàng đã quá quen bị người Liễu gia coi thường. Vị phụ nhân này chính là lục tiểu thư của Liễu gia, lục muội của Liễu Thiên Mạch, ả thật sự không nhận ra nàng, đúng là mĩa mai.

“Tướng quân phu nhân, ta là phu nhân của đề đốc kinh thành, con gái thứ sáu của Tể tướng, Liễu Phinh Đình, không biết nàng là thiên kim nhà ai.” Liễu Phinh Đình ngữ khí chanh chua, mỉm cười châm chọc.

Liễu Phinh Đình thích Hoắc Thiên, đáng tiếc Hoắc Thiên đối với ả vô tình. Liễu tướng nhiều lần xin Tần Vật Ly ban chiếu tứ hôn, Tần Vật Ly niệm tình huynh đệ với hắn mà không đáp ứng. Hôm nay thấy Hoắc Thiên đi cùng Thiên Mạch, ả vừa ghen vừa hận.

“Cửa hẹp nhà nhỏ, không đáng nhắc đến.” Thiên Mạch không thèm ngó tới Liễu Phinh Đình. Quay qua Hoắc Thiên mỉm cười, “Hoắc đại ca, chúng ta vào đi thôi.” Nàng không muốn để ý tới Liễu Phinh Đình, nhưng không thể không để ý.

“Vào thôi.” Hoắc Thiên không để ý đến Liễu Phinh Đình, cùng Thiên Mạch đi vào.

Thiên Mạch đã thay đổi trang phục, gả nô bộc vừa rồi gây khó dễ tựa hồ không nhận ra nàng.

Nhận thiệp mời xong, gả cúi đầu khom lưng nghênh đón bọn họ đi vào, so với bộ dạng hồng hách vừa rồi như thể một người khác.

Trong chính sảnh của Tể tướng phủ, Tể tướng đang ngồi trên cao đường, mặt mày hồng hào. Thấy Thiên Mạch cùng Hoắc Thiên bước vào, lập tức ra nghênh đón, chấp tay cười vang nói, “Hoắc tướng quân đại giá quang lâm, lão phu không tiếp đón từ xa.”

Hoắc Thiên khách khí cười, “Tể tướng khách khí.”

Tể tướng chậm rãi đưa mắt nhìn Thiên Mạch, xem xét một chút rồi gật đầu tán thưởng, “Vị này chính là tướng quân phu nhân sao?”

Nụ cười của Hoắc Thiên cứng đờ trên mặt, quay sang nhìn Thiên Mạch.

Thiên Mạch khẽ mỉm cười, hai tay đưa lên quả mừng, “Chúc Tể tướng đại nhân phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ bi Nam Sơn bất lão tùng.” Nụ cười của nàng lạnh lùng, ý cười chưa đạt đáy mắt.

Nàng thả tay ra, hộp đựng ngọc kỳ lân liền rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Nhất thời, bầu không khí xung quanh cô đặc lại. Thiên Mạch vẻ mặt đạm mạc, quay đầu nhìn ra bên ngoài như thể không có liên quan đến mình.

Hoắc Thiên không biết ý đồ của Thiên Mạch, vội nói, “Đổ vỡ là bình an.”

Mọi người chung quanh cũng phụ họa theo, “Đổ vỡ là bình an, Đổ vỡ là bình an.”

Thiên Mạch chậm rãi ngồi xuống, con ngươi nheo lại, lãnh đạm nhặt một mảnh vỡ lên xăm soi, “Tể tướng đại nhân, đây là hạ lễ Thiên Mạch tặng ông, thật đáng tiếc, vỡ nát rồi.” Nàng cố ý nói ra tên mình, đáng tiếc trí nhớ Liễu Tể tướng quá kém, hoàn toàn nhớ không nổi có một đứa con gái như nàng.

Tể tướng nhìn miếng ngọc kỳ lân vô giá kia, trên mặt hiện rõ vẻ tiếc rẻ, “Vô phương vô phương, đổ vỡ là bình an.” Là ngọc bích thượng hạng, thật sự là đáng tiếc.

Thiên Mạch đứng lên, cười quỷ dị, “Liễu tướng, Thiên Mạch tặng ông một bộ câu đối.”

“Ồ? Mời nói!” Liễu Tể tướng rất có hứng thú.

Thiên Mạch đảo mắt qua mọi người, khoe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi nói, “Về trên, Tể tướng đại nhân bắt thị nhân.” (Tể tướng đại nhân không phải là người.)

“Hả?” Mọi người náo động, không biết Thiên Mạch rốt cuộc có ý gì.

Sắc mặt Liễu Sóc trở nên rất khó chịu, đứng đơ tại chỗ không biết làm thế nào cho phải.

Hoắc Thiên liếc nhìn Thiên Mạch, không biết nàng đang diễn trò cái gì.

Thiên Mạch nhếch môi cười nhạt, “Về dưới, Tha thị Nam Hải hoạt thần tiên.” (ông ta là thần tiên sống của Nam Hải)

Sắc mặt Tề tướng đang xanh chuyển sang hồng, từ từ nhoen miệng cười.

Hoắc Thiên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Hắn cảm thấy bị ai thay cho Thiên Mạch, nhưng lại không muốn nàng gặp phiền phức.

“Hoành phi, thọ bi nam sơn.” Nét cười lộ rõ trên mặt nàng, cuồng ngạo không kèm chế được.

Nàng nói xong, một lòng tán thưởng, mọi người đều gọi nàng là tướng quân phu nhân.

Lúc trước, khi tứ sư phụ dạy nàng học, đã kể rất nhiều điển cố. Nàng tùy tiện sửa đổi một chút, vừa hay áp dụng cho trường hợp ngày hôm nay.

“Hay lắm, tướng quân phu nhân thật sự là tài nữ a.” Tề tướng tay vuốt chòm râu, cười toe toét.

Hoắc Thiên bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, cười nói với Tề tướng, “Chúc Tề tướng đại nhân lục kì thiên tuế thọ, trượng triều bộ lí xuân thu vĩnh.” (chúc sống lâu, vĩnh viễn là rường cột của triều đình)

Tề tướng vừa định nói gì đó, thì Liễu Phình Đình có nha hoàn đỡ một bên bước vào, ông ọ nghiêng mình, “Chúc cha trường mệnh bách tuế, nhật nguyệt trường minh.” (sống lâu trăm tuổi, mãi sáng chói như nhật nguyệt)

“Được được, con gái ngoan.” Liễu tướng vui sướng cười ha ha.

“Tướng quân cùng phu nhân mời đến nội đường ngồi.”

Nụ cười trên mặt Thiên Mạch nhất thời toàn bộ không còn, thẳng hướng nội đường bước đi, “Đi.”

Hoắc Thiên biết, trong lòng nàng nhất định rất khó chịu. Liễu Phình Đình là em nàng, Liễu Tề tướng là cha nàng, đều là người thân nhất của nàng, mà bọn họ lại không thể nhận ra nàng. Bao nhiêu năm qua, nàng ở Liễu gia rốt cuộc đã sống như thế nào?

“Tướng quân phu nhân dừng bước.” Liễu Phình Đình cười quyền rũ giả tạo, bước đến trước mặt Thiên Mạch, “Tướng quân phu nhân, vì sao mỗi lần ta đến gần thì nàng lại bỏ đi vậy? Ta là tiểu thư Liễu gia, xem như là nửa chủ nhân, có chỗ nào chiều đãi không chu toàn, xin phu nhân bỏ qua.”

“Liễu tiểu thư nói quá lời.” Dựa vào trí thông minh của Thiên Mạch, sao lại không biết Liễu Phình Đình có ý làm khó nàng.

“Đúng rồi, tướng quân phu nhân, không biết nàng là thiên kim nhà ai?” Liễu Phình Đình làm bộ làm tịch thờ hất, “Aizz, Hoắc tướng quân quyền cao chức trọng, có thể môn đăng hộ đối với ngài ấy, e rằng chỉ có Tề tướng phủ chúng ta mà thôi.” Tiểu thư nhà quan to hiền quý, Liễu Phình Đình quen biết quá nửa, nhưng ả chưa từng gặp qua Thiên Mạch, tự nhiên cho rằng Thiên Mạch xuất thân hàn vi, không xứng với Hoắc Thiên.

Thiên Mạch vẻ mặt đạm mạc, khước miệng cầm ý cười, nhìn Liễu Phình Đình không thêm nói gì.

Hoắc Thiên bước nhanh đến bên cạnh Thiên Mạch, chắn phía trước bảo vệ nàng, sắc mặt xám xịt, “Cao phu nhân, Hoắc Thiên không dám trèo cao, với không tới tướng phủ.”

Hoắc Thiên nổi danh ôn nhã, xưa nay chưa từng nổi giận. Tề tướng thấy Hoắc Thiên tức giận, biết nữ nhi sắp gặp rắc rối to, sầm mặt quát lớn, “Phình Đình, không được vô lý, mau xin lỗi phu nhân.”

Liễu Tề tướng quay đầu, cười lạnh nói, “Tướng quân, phu nhân, tiểu nữ vô lễ, lão phu thay mặt xin lỗi.” Hoắc Thiên tuy tuổi còn trẻ, nhưng địa vị của hắn trong triều không thể khinh thường. Đắc tội hắn, tuyệt đối không có lợi.

Liễu Phình Đình cau kinh nhăn nhó, nói với Thiên Mạch, “Tướng quân phu nhân, Phình Đình thất lễ.” Hoàn toàn không nghe thấy có ý nhận lỗi.

Liễu Thiên Mạch thờ ra, thất vọng nói, “Hoắc đại ca, chúng ta đi.” Nàng cho rằng, người Liễu gia sẽ chế nhạo nàng, thật không ngờ, bọn họ căn bản không nhận ra nàng. Trước khi nàng xuất giá, Liễu tướng đã gặp qua nàng, vì sao có thể không nhận ra chứ? Có lẽ, ông ta chưa bao giờ nhìn thẳng vào nàng.

Hoắc Thiên không nói gì, yên lặng đi bên cạnh nàng. Hắn vẫn không biết, Thiên Mạch vì sao lại cao ngạo như thế. Giờ thì hắn đã hiểu. Ở Tề tướng phủ, nàng không hề có địa vị, không bằng cả một nha hoàn. Làm muội muội mà nhận ra tỷ tỷ. Làm phụ thân mà không nhận ra nữ nhi. Liễu gia rốt cuộc đã đối đãi nàng như thế nào? Ở Liễu gia nhiều năm như vậy, nàng đã sống ra sao?

Trên người nàng toát lên một vẻ cay đắng. Hắn vẫn luôn cảm thấy rất lạ, một cô gái chưa đầy hai mươi tuổi, vì sao lại trải đời như thế. Thì ra, nàng cao ngạo lạnh lùng, lời đời từng trải, đều có liên quan đến thân thế.

Thiên Mạch cúi đầu, cười buồn bã, “Thật buồn cười đúng không?”

Hoắc Thiên nhìn nàng, “Thiên Mạch, vì sao nàng lại gả cho Vương gia?” Liễu Tề tướng căn bản không nhận ra Thiên Mạch, không thể nào là do nàng vì muốn gả cho Vương gia mà xin hoàng đế tứ hôn.

” Bởi vì. . . . . Liễu Tề tướng muốn thành nhạc phụ đại nhân của Bình Nam Vương, cùng với Bình Nam Vương kết quan hệ. Nếu có một ngày ông ta làm việc gì không thể tha thứ, gặp phải họa diệt môn, ông ta hy vọng Tần Vật Ly nể tình Bình Nam Vương, mà xử nhẹ tội. Với ông ta mà nói, ta chỉ là một con cò chính trị.” Thiên Mạch lạnh đạm nói, trong mắt hiện rõ vẻ nhạo báng. Con cò, đây là giá trị duy nhất của nàng khi mang danh ‘con gái Tề tướng’.

Tần Mộ Phong vẫn luôn đem cái chết của Vô Mệnh và Thái Hà đồ lên đầu Thiên Mạch, nhiều lần ngược đãi nàng. Kỳ thực, nàng chẳng có tội tình gì.

Hoắc Thiên âm trầm, nhẹ nhàng thở dài, “Vương gia có biết không?”

“Biết.” Biết thì sao? Cũng vẫn khó chịu với nàng như vậy.

Trái tim Hoắc Thiên như bị ai bóp nghẹt, đã biết thân thế của nàng vậy mà Tần Mộ Phong vẫn đối xử nàng như vậy sao? Nàng là một cô gái đáng được thương yêu, vì sao Tần Mộ Phong không biết quý trọng. “Hắn thực đàn độc, có lẽ, hắn chưa phát hiện điểm tốt của nàng.” Về phương diện đối đãi phụ nữ, Tần Mộ Phong đích thực đàn độc.

Thiên Mạch đột nhiên dừng bước, bình tĩnh nhìn thẳng Hoắc Thiên, “Ta muốn một mình yên tĩnh một chút.”

“Ta ở đây chờ, nàng đi đi.” Ngay cả Tề tướng cũng không nhận ra nàng, nàng có biết đường đi không? Hay là ở đây chờ vậy.

“Không cần, ngài đến phòng khách chờ ta, ta biết đường.” Phòng khách ở đâu, nàng biết chứ.

Hoắc Thiên mím môi, cười khổ, “Sao nàng luôn biết ta đang suy nghĩ gì vậy?”

“Không rõ, chỉ biết, vậy thôi.” Một cơn gió lạnh ủa tới, thổi tung mái tóc của nàng.

Hoắc Thiên vén sợi tóc của nàng ra sau tai, ôn nhu cười nói, “Nàng đi đi, ta ở phòng khách chờ nàng.”

*****

Đừng vì tiểu Hoắc lo lắng, vợ của hắn cũng không phải người bình thường, so với Thiên Mạch còn sắc sảo hơn.

II

Hoang viên vẫn chỉ là hoang viên, không tên không tuổi.

Năm đó, bọn tỷ muội ở nơi này bắt nạt nàng, mẫu thân ở nơi này rời bỏ nàng. Nơi này, là ác mộng cả đời của Liễu Thiên Mạch.

Nàng lặng lẽ dạo bước trong sân, đi khắp mỗi góc vườn. Mưa phùn, gió nhẹ, làm ướt đầm y phục của nàng.

Trong vô thức, nàng bước vào trong khuê phòng của mình. Cách bố trí trong phòng rất đơn giản, ngoại trừ cái giường ra, chẳng còn thứ gì khác.

Trên án thư cũ cạnh cửa sổ, đặt một cây đàn cũ rích.

Thiên Mạch bước đến gần, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân đàn. Móng tay khảy nhẹ dây đàn, làm phát ra một tiếng vang trong trẻo. Âm thanh không êm tai đó vang dội một lúc lâu trong phòng.

Gió từ cửa sổ ủa vào, trong phòng hoang tàn lạnh lẽo, nàng đưa tay ra ngoài cửa sổ, đón lấy những hạt mưa phùn, khẽ ngâm nga:

“Tiểu viện nhân song xuân kỷ thâm,

Trọng liêm vị quyển ảnh trầm trầm,

Ý lâu vô ngữ lí dao cầm.

Viễn tị xuất sơn thời bạc mộ,

Tế phong xuy vũ lộng khinh âm,

Lê hoa dục tạ khùng nan cấm.”

(Dịch thơ:

Viện nhỏ song im xuân đã muộn

Mấy lần rèm rủ bóng âm trầm

Tựa lâu im lặng dạo cung cầm

Hốc núi mây đùn mau trời tối

Gió đưa mưa phún kéo con râm

Hoa lê chực rụng sợ khó ngăn.)

Gió, thổi tung bay quần áo của nàng, cả người tựa như một con bướm thanh nhã.

Ánh mắt nàng nhẹ nhàng dừng trên đàn, nàng đến đứng trước án thư, gảy gảy dây đàn.

Theo tiếng đàn, đôi môi đỏ mọng của nàng hé mở,

“Hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiếu.

Yến tử phi thì,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xử vô phương thảo!

Tường lí thu thiên tường ngoại đạo.

Tường ngoại hành nhân,

Tường lí giai nhân tiếu.

Tiểu tiệm bất văn thanh tiệm tiếu,

Đa tình khước bị vô tình nào.”

(Dịch thơ:

Hoa rụng hoa tàn, mơn còn xanh

Chim yến bay về

Nước biếc cuộn quanh nhà

Liễu trên cành phát phơ trong gió

Chân trời xanh ngắt ngút ngàn cỏ

Trong tường xích đu, ngoài tường ngõ

Ngoài tường người đi

Trong giai nhân cười rộ

Tiếng cười bỗng lặng, tiếng đàn nhỏ

Vô tình khiến khách đa tình khổ.)

Miệng nàng cất lời ca, tay ngọc gảy dây đàn, nhưng suy nghĩ lại không biết bay đến phương nào.

Khúc nhạc đã hết, mà tay Thiên Mạch vẫn đặt nguyên trên dây đàn.

“Lời hay, đàn tuyệt.” Cùng tiếng vỗ tay và lời khen ngợi, Tần Vật Ly từ bên ngoài bước vào. Y nhìn bóng lưng Thiên Mạch, nở nụ cười, “Người càng tuyệt.” Một cái liếc mắt duyên dáng, khiến cho y choáng váng. Một khúc thanh âm, khiến cho y ái mộ, nữ tử này thật độc đáo.

Liễu Thiên Mạch đứng lên, nhẹ nhàng xoay người, “Công tử, sao ngài lại tới nữa?” Tần Vật Ly thật đúng là âm hồn không tan mà.

Nàng toàn thân y phục vàng nhạt, tăng thêm vài phần quyến rũ, so với một thân áo trắng vừa rồi, càng thêm mê người. Tần Vật Ly choáng ngợp, không

thèm che đây, nhìn chăm chăm vào Thiên Mạch, “Cô nương không thích nhìn thấy ta sao?”

Thiên Mạch cười châm chọc, hỏi lại, “Chúng ta quen thân sao?”

Tần Vật Ly nhún nhún vai, “Không quen.”

“Nếu không quen, ngài đi theo ta làm gì? Cô nam quả nữ, để người khác nhìn thấy cũng không hay.” Tần Vật Ly dù sao cũng là hoàng đế, lại là đứa con duy nhất của Tần thúc thúc và Đồng di, thái độ của Thiên Mạch với y không tính ra cũng không tệ.

“Ta đi theo nàng sao?” Tần Vật Ly chống chiết phiến dưới cằm, kênh kên nói, “Ta đi đến nơi này, trùng hợp nghe được nàng đánh đàn.”

Thiên Mạch đưa tay kéo qua dây đàn, tạo ra những tiếng vang liên tiếp. “Bức tranh của ta đâu?”

“Cái này...” Tần Vật Ly cười thần bí, “Nói cho ta biết tên nàng là gì, ta sẽ trả nó lại cho nàng.”

“Vớ vẩn.” Thiên Mạch lườm y một cái.

Tần Vật Ly bước đến gần Thiên Mạch, tựa vào cạnh án thư, mỉm cười ung dung, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ta không phải quân tử, nhưng cũng rất thích thực nữ.” Tần Vật Ly ngả ngón dùng chiết phiến nâng cằm của nàng, con ngươi đen nheo lại, “Nhất là nữ tử như nàng.”

Thiên Mạch gạt tay y ra, “Chúng ta bắt quá gặp nhau hai lần, sao ngài biết ta là thực nữ?” Nàng cùng hai chữ thực nữ không có liên quan.

Tần Vật Ly từ thắt lưng tháo xuống một miếng ngọc bội đưa cho nàng, “Ta xem nàng như thực nữ là được rồi.” Ngọc bội kia tròn bóng sáng loáng, được khắc thành một đôi long phụng giao hoan. Ngọc bội có giá trị liền thành, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo. Thiên Mạch từng trộm vô số bảo vật, tự nhiên biết ngọc bội này là vật báu vô giá. Lần thứ hai gặp mặt đã tặng món đồ quý báu như thế, Tần Vật Ly ra tay có phần quá hào phóng.

Liều Thiên Mạch lạnh lùng liếc y một cái, “Cho ta làm gì?” Nàng không lạ lẫm với bảo vật, bởi vì bảo vật của nàng quá nhiều.

Tần Vật Ly giả đồ tư lự, một hồi lâu mới nói, “Muốn tặng nàng.”

“Chúng ta không quen.” Thiên Mạch lạnh lùng nhìn y.

“Ta tên là Tần Vật Ly, nhà có chút sản nghiệp, là công tử nhà giàu điển hình, là người kinh thành. Ta ở trong nhà là lão đại, có một đệ đệ không nên thân. Đệ đệ của ta không ở chung nhà với ta, hẳn có nhà riêng. Quên đi, nàng không cần biết tên kia, một thằng công tử ăn chơi trác táng. Cha ta đã qua đời, mẹ ta thì ru rú trong nhà, có nha hoàn hầu hạ. Nàng gả cho ta, không cần hầu hạ cha mẹ chồng, cũng không cần lo lắng quan hệ với chị em bạn dâu. Ta tuy rằng vô dụng, cũng có chút sản nghiệp nho nhỏ, sẽ không để nàng đói.” Y cười mà như không cười, nhìn Thiên Mạch.

Quả nhiên, nàng đoán đúng rồi. Lúc nàng tiến cung gặp Đồng di và Tần thúc thúc, đã từng thấy y vài lần từ xa, chứ chưa nhìn thấy rõ. Tuy nhiên, Tần Vật Ly và Tần thúc thúc có ba phần giống nhau, nàng mới có thể cả gan phỏng đoán thân phận của y. Nghe y nói một hồi, nàng có thể hoàn toàn khẳng định y chính là đương kim thiên tử.

Thiên Mạch dờ khóc dờ cười, “Ta có nói muốn gả cho ngài sao?” Lần đầu tiên gặp y, y bá đạo tuyên bố chấp nhận nàng. Lần thứ hai gặp y, y muốn nàng gả cho y, phải chăng ai làm hoàng đế đều bá đạo như vậy?

Thấy nàng cười, Tần Vật Ly nháy nháy mắt, “Mỹ nhân, nàng lại cười rồi?” Nàng cười rất đẹp.

Thiên Mạch thu hồi nụ cười, ngữ khí vui vẻ, “Ta cười, nhưng ta không cần ngọc bội của ngài.” Tần Vật Ly luôn luôn có thể khiến nàng thấy thoải mái.

Tần Vật Ly thờ dài, “Ai, nàng ghét bỏ ta a? Bỏn nhân thường xuyên tắm rửa, trên người không có mùi hôi, ngọc bội của ta cũng không có mùi thối, nàng không cần lo lắng đâu.” Y nịnh bợ đưa ngọc bội đến trước mặt Thiên Mạch.

Thiên Mạch lại phì cười, “Ta đâu có nói ngài thối.” Trên thực tế, hương vị trên người y rất dễ chịu.

Tần Vật Ly nịnh nọt khom lưng, đối diện nhìn Thiên Mạch, “Mỹ nhân, nàng vui lòng nhận ngọc bội của ta chứ?”

Thiên Mạch bất đắc dĩ cười, đưa tay nhận lấy, “Được.” Dựa vào vai vế, nàng nên gọi y một tiếng ca ca. Y đã khẳng khái muốn tặng, đành phải nhận vậy.

Tay nàng mới vừa đụng tới ngọc bội, đã bị y dùng cây quạt chặn lại. Tần Vật Ly cười hắc hắc, “Nói cho ta biết, nàng tên là gì, là thiên kim nhà ai.”

Thiên Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ mờ, nhẹ giọng nói, “Ta không có tên.”

Tần Vật Ly ‘ồ’ một tiếng, miệng toang toác, “Ta giúp nàng đặt một cái tên chi thuộc về chúng ta thôi.” Y nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mưa phùn lất phất, y thì thầm nói, “Phi Phi Yên Vũ.” Tần Vật Ly vỗ tay một cái, bá đạo nói, “Ta gọi nàng là Phi Yên, từ nay về sau, nàng là Phi Yên của ta.” Cái tên này rất xứng với phong thái lạnh lùng của nàng.

Thiên Mạch cười bất lực, “Tên rất hay, vậy cứ gọi ta là Phi Yên đi.” Phi Yên vốn chính là tên của nàng.

Không ngờ y lại đoán đúng tên của nàng, bất khả tư nghị.

Tần Vật Ly đưa ngọc bội lên, nghiêm túc nói, “Nhớ kỹ, ta tên là Tần Vật Ly, Tần Vật Ly.” Y đặt ngọc bội vào lòng bàn tay Thiên Mạch, “Phi Yên, không được phép quên ta.” Lần đầu tiên, y bảo một nữ tử nhớ kỹ mình.

Thiên Mạch nắm chặt ngọc bội, chấp tay ra sau người. Cánh tay cong lên, ép sát vào lưng, “Ngài muốn thế nào?”

“Nàng là tiểu thư nhà quan sao?” Nàng rót cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này? Chính cô con gái của Tể tướng đều đã xuất giá, nàng lại ăn mặc như một cô nương, không thể nào là con gái Tể tướng. Nếu không phải con gái Tể tướng, vì sao xuất hiện nơi đây? Thật khiến người ta khó hiểu.

Thiên Mạch chớp mắt, “Lại gì nữa?”

“Không có gì.” Tần Vật Ly lơ đãng cầm lấy một lọn tóc của nàng nghịch ngợm, “Nếu ta muốn gặp nàng thì phải làm sao đây?”

“Muốn gặp thì sẽ gặp.” Thiên Mạch lạnh lùng trả lời, giống như đang nói một chuyện chẳng can hệ gì tới mình vậy. Y không biết nàng rốt cục là ai, muốn gặp cũng không cách nào gặp được.

Trong mắt Tần Vật Ly lóe lên ý cười, “Nàng đã không nói cho ta biết nàng là ai, ta cũng không miễn cưỡng, nhưng mà... sau này mỗi tháng nàng đều phải gặp ta ba lần.” Tần Vật Ly tin rằng, sau khi tiếp xúc nhiều lần, nàng sẽ chấp nhận y.

“Vớ vẩn.” Thiên Mạch rất lạnh nhạt, không muốn quan tâm tới y.

Tần Vật Ly hoàn toàn không thèm để ý sự lạnh nhạt của Thiên Mạch, “Mỗi tháng ngày mùng một, mười lăm, ba mươi, nàng phải gặp mặt ta.”

Thiên Mạch tựa lên án thư, buồn cười nhìn y, “Tại sao? Ngài nói gặp thì ta nhất định phải gặp sao?”

Tần Vật Ly cười bí hiểm, “Gặp mặt ta rất có lợi, về sau nàng sẽ biết.”

Thiên Mạch cười cười, không trả lời. Nàng cười nhạt lạnh lùng, trong đó còn có chút thờ dãi.

“Phi Yên, ta bề bộn công việc, không có nhiều thời gian gặp nàng. Mỗi tháng mùng một, mười lăm, ba mươi, nàng đến Tả Ý Đình ngoài thành ba dặm chờ ta.” Tần Vật Ly vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Mạch, vui vẻ nói, “Nhớ kỹ chưa? Không được phép thất hẹn.”

Tần Vật Ly cúi đầu, hôn phớt lên má nàng, “Phi Yên, ta không hỏi thân phận của nàng, không hỏi tên của nàng. Một ngày nào đó, nàng sẽ cam tâm tình nguyện nói cho ta biết.” Y thì thầm, một sự thân thiết không thể diễn tả thành lời.

“Phi Yên, ta phải đi rồi.” Tần Vật Ly tỉa chiết phiến trên trán, bất đắc dĩ thở dài, “Phiền quá, vẫn chưa phê duyệt xong tấu.... sỗ sách.” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là lộ hết.

Nhìn bóng dáng tiêu sái cuồng ngạo của Tần Vật Ly, ngón tay Thiên Mạch vuốt ve chỗ vừa bị y hôn lên, nàng khẽ nhủ mảy, đôi mắt đượm vẻ u sầu.....

Người đàn ông này, quá mức tà mị, không phải là người nàng có thể chọc đến. Gặp được y, không biết là phúc hay là họa.

****

Mọi người có vẻ đều rất mong đợi tiểu Hoắc a, được rồi, dưới đây lại có một đoạn ngoài lề:

Hoắc Thiên kéo tay Lãnh Băng Băng, thô lỗ lôi nàng ra ngoài.

Ra khỏi nha môn, Hoắc Thiên bỗng nhiên trừng mắt nhìn Lãnh Băng Băng, “Ta hết tiền rồi.”

“Cái gì?” Lãnh Băng Băng ngăn người, “Ngươi là tướng quân, không phải rất giàu sao?” Chỉ có ba mươi vạn lượng thôi mà, đâu đến mức táng gia bại sản chứ?

“Bổng lộc của ta cộng thêm Hoàng Thượng ban thưởng, cộng lại cũng chỉ bấy nhiêu thôi.” Thậm chí có còn thì cũng không nhiều.

Đường đường là một tướng quân, không lẽ nghèo đến mức như vậy chứ. “Ngươi là trấn bắc tướng quân mà, Hoàng Thượng chắc có ban thưởng chút sản nghiệp khác chứ?”

“Có chút điền sản, không nhiều lắm.” Còn tiếp tục như vậy, y sớm muộn cũng táng gia bại sản.

Lãnh Băng Băng vui vẻ ra mặt, “Vậy là tốt rồi, ta sẽ không đói chết, có thể làm một con sâu gạo nhỏ vui vẻ hạnh phúc rồi.”

(Nếu ai chưa rõ gút mắc trong chuyện giữa 2 người này mời xem phần đầu Túy Giai Nhân để biết thêm nhé, trong blog tuynguyetlau của Bạch Nương)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Vô tranh sơn trang

Thọ yến của Tề tướng, người đến dự đều là đạt quan hiển quý. Cả triều văn võ, quyền quý giàu có, tề tụ một nơi.

Tề tướng ở đại sảnh đón khách, mấy vị phu nhân của ông ta thì ở phòng khách chiêu đãi khách nhân.

Phòng khách của Tề tướng phủ bày trí trang nghiêm xa hoa, so với trong cung không hề kém cỏi chút nào.

Thiên Mạch đi đến cửa phòng khách, thấy Hoắc Thiên tiêu sái đứng ở cửa, rõ ràng là đang chờ nàng. Nàng bắt đầu dĩ cười, bước đến bên cạnh hắn, “Hoắc đại ca, huynh không cần chờ ta, ta có thể tự đi vào.”

Hoắc Thiên thần sắc phức tạp, khó xử nhìn Thiên Mạch, “Vương gia cùng Thái Y ở bên trong.” Tàn Mộ Phong dẫn Thái Y tới dự thọ yến của Tề tướng, rốt cuộc để Thiên Mạch ở đâu?

“Ta đã sớm quen bị y si nhục rồi.” Nói đến Tàn Mộ Phong, thần sắc Thiên Mạch lập tức trở nên lãnh đạm.

Nàng thông minh lãnh đạm, không hề nhu nhược yếu đuối như vẻ bề ngoài, nàng đã không để ý, Hoắc Thiên cũng không nói gì thêm. “Vào đi thôi.”

Tàn Mộ Phong và Thái Y ngồi ở ghế chủ tọa, đang cùng mấy vị con rể của Liễu gia trò chuyện, tựa hồ không chú ý tới Thiên Mạch và Hoắc Thiên.

Hoắc Thiên kéo Thiên Mạch đến một góc xa, cố tránh Tàn Mộ Phong.

Từ lúc vào cửa, Thiên Mạch vẫn luôn nhìn chỗ chủ tọa. Nàng không nhìn Tàn Mộ Phong, lại càng không nhìn Thái Y, mà chính là nhìn vị Tề tướng phu nhân cao quý kia.

Vị Tề tướng phu nhân từng làm nhục nàng, hủy đi cuộc đời mẹ con nàng, cả người ăn mặc trang điểm hoa lệ, mặt mày hớn hở. Mầu thân nàng nhận hết khổ sở, còn người đàn bà kia thì hưởng hết vinh hoa phú quý. Chỉ bởi vì mầu thân xuất thân không bằng bà ta, thì phải chịu kết cục như vậy sao?

Ngồi cạnh Tề tướng phu nhân, là con gái thứ bảy của Liễu tướng, Liễu Tự Họa. Liễu Tự Họa điểm lệ quyền rũ, một năm trước gả cho thế tử Vi Phi của Cảnh Khang vương phủ, chỉ tiếc xuất giá chưa đến hai tháng, phu quân đột ngột qua đời. Liễu phu nhân thương xót nữ nhi, đón ả trở về, ở goá nhà mẹ đẻ.

Liễu Tự Họa cả người quần áo đỏ choét, đầu đầy trang sức, mặt mày tô vẽ như bức tranh, thẹn thùng e lệ liếc mắt đưa tình với Tàn Mộ Phong, nhìn kiểu gì cũng không ra quả phụ.

Cùng là nữ nhi của Liễu tướng, Liễu Tự Họa hưởng hết vinh hoa, còn Liễu Thiên Mạch nàng, lại sống không bằng trư cầu suốt bao nhiêu năm tháng, thiên lý ở đâu?

Liễu Tự Họa ngồi bên cạnh Tàn Mộ Phong, cả người gần như dán vào người hắn. Hắn bên trái ôm Thái Y, bên phải ngồi cạnh Liễu Tự Họa, trái ôm phải ấp, thật ấm cúng làm sao!

Hoắc Thiên tự nhiên cũng nhìn thấy tình cảnh này, hắn đưa một chén trà nhỏ cho Thiên Mạch, phân tán sự chú ý của nàng, “Ném thử này trà Long Tĩnh này đi.”

Liễu Thiên Mạch vốn định nhận lấy chung trà, nhưng lại cảm thấy một cái chén không. Nàng nắm chặt cái chén không trong tay, mắt dán chặt vào Tàn Mộ Phong.

Hắn đang cười, cùng Liễu Tự Họa cười cười nói nói.

Thiên Mạch ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt lãnh đạm, trong con ngươi nhìn không ra một tia cảm xúc. “Lợn giống chính là lợn giống, ngay cả cái loại quả phụ đây đường này cũng muốn dụ dỗ.” Lời vừa xong, cái chén trong tay ‘bộp’ một tiếng, vỡ thành mảnh nhỏ. Bàn tay nàng siết chặt, máu đỏ tươi chảy dài theo kẽ tay.

Máu tươi từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, hóa thành những đóa hoa sen xinh đẹp.

Hoắc Thiên nhìn dòng máu chảy ra từ kẽ tay Thiên Mạch, vội vàng chụp lấy tay nàng, “Thiên Mạch, nàng làm gì vậy?” Cho dù Tàn Mộ Phong làm tổn thương nàng, cũng không cần phải tự làm mình bị thương. Hắn quá lo lắng cho Thiên Mạch, mất đi sự bình tĩnh trước đây. Một ‘nữ tử yếu đuối’ sao có thể bóp nát cái chén? Hắn cũng không để ý.

Thiên Mạch điềm tĩnh nói, “Ta không sao.” Nàng căn bản không cảm thấy đau đớn, kể từ hồi năm tuổi, nàng đã không còn biết đau đớn là gì.

Hoắc Thiên mở bàn tay nàng ra, nhặt mấy mảnh vỡ trong lòng bàn tay nàng, vứt xuống đất. “Đi, ta đưa nàng đến đại phu.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Thiên Mạch thu tay lại, chút thương tích nhỏ này đối với nàng mà nói chẳng là gì cả.

Hoắc Thiên đứng dậy, nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nhìn nàng, “Đi, cho dù tên hỗn đản Tần Mộ Phong đó làm tổn thương nàng, nàng cũng không cần phải làm mình bị thương như vậy.”

“Ta thật sự không sao mà.” Thiên Mạch rút tay về, tháo một dải băng trắng trên thắt lưng xuống, nhẹ nhàng quấn quanh vết thương. Thiên Mạch dùng miệng cắn một đầu dải băng, chuẩn bị buộc lại. Trước đây, lúc nàng một thân một mình đi làm nhiệm vụ bị thương, đều làm như vậy. Nàng là người giang hồ, lại là phi tặc, bị thương là chuyện thường.

Hoắc Thiên không còn cách nào, nói, “Đề ta.” Hắn giữ hai đầu dải băng, buộc lại thành một nút thắt nhỏ.

Thiên Mạch đề bàn tay bị thương trên đầu gối, chậm rãi quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tần Mộ Phong và Liễu Tự Họa, “Ta không sao.” Dải băng này chính là Băng Thiên Tỉ, đã được ngâm qua nước thuốc, dùng băng bó vết thương có hiệu quả rất tốt.

Hoắc Thiên nhìn Tần Mộ Phong, thờ dài nói, “Có thể chịu đựng thì nên chịu đựng, Mộ Phong chính là tính cách này.” Tần Mộ Phong quen thói trắng hoa, nếu cứ so đo, người chịu tổn thương vẫn chỉ là nàng. Không biết Tần Mộ Phong đang nghĩ những gì, cười được một mỹ nhân xuất trần thoát tục như Liễu Thiên Mạch lại không biết quý trọng, lại đi trêu chọc tâm nữ nôi [tai] tiếng khắp kinh thành như Liễu Tự Họa.

Thiên Mạch lạnh lùng cười, “Ta sớm đã quen rồi.” Vì sao nàng phải chịu đựng? Sớm muộn gì cũng phải cho hắn thấy. Vô luận là ai, chỉ cần chọc tới Liễu Thiên Mạch nàng, nhất định sẽ phải ném mùi đau khổ.

Trong nụ cười của nàng, mang theo chút sát khí u ám, trong thủy mâu, chứa đầy ánh tàn nhẫn. Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, trên người không nên có khí chất như vậy. Trong thoáng chốc, Hoắc Thiên tựa hồ nghĩ đến điều gì đó.

Có lẽ hắn quá đa nghi rồi, Liễu Thiên Mạch trời sinh lãnh đạm, lúc tức giận có khí chất như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Hoắc Thiên nhẹ nhàng che mắt nàng lại, “Đừng nhìn.” Liễu Thiên Mạch trông như lãnh đạm, trên thực tế tính cách rất mãnh liệt. Nàng còn tiếp tục nhìn, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa. Nàng dám làm cho Liễu tướng lúng túng, thì cũng dám làm cho Tần Mộ Phong xấu mặt. Nàng không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài, hắn đã coi thường nàng rồi.

“Ta không sao.” Thiên Mạch đứng phắt dậy, “Ta muốn đi ra ngoài một chút.” Nàng cúi đầu, bước ngang qua người Hoắc Thiên. Hoắc Thiên đưa tay ra định giữ nàng lại, nhưng lại không giữ được. Ngón tay lướt qua y phục của nàng, bắt lực nhìn Thiên Mạch bỏ đi.

Có lẽ, nàng thật sự cần bình tĩnh, cứ để nàng đi vậy.

Thiên Mạch đi tới cửa, vừa đứng lúc Liễu Phinh Đình bước vào. Ả liếc nhìn Thiên Mạch, thấy Hoắc Thiên không ở bên cạnh, trơ tráo chặn đường nàng, cười giả lả, “Tướng quân phu nhân, sao có một mình, Hoắc tướng quân đâu?”

Liễu Thiên Mạch ngẩng đầu, lạnh lùng nói, “Tránh ra.”

Liễu Phinh Đình cong môi cười, “Tướng quân phu nhân, ta chỉ có ý tốt, ngươi hà tất phải như thế?”

“Cám ơn hảo ý của Cao phu nhân.” Liễu Thiên Mạch về mặt đạm mạc, vòng qua Liễu Phinh Đình bước ra ngoài. Liễu Phinh Đình tựa hồ không muốn buông tha nàng, ả lách người sang, chắn trước mặt nàng, “Tướng quân phu nhân, ta chỉ muốn kết bạn với ngươi, đừng vội đi chứ.”

“Ta với không tới thiên kim của tướng phủ.” Liễu Thiên Mạch cúi đầu, trong đôi mắt ẩn đầy sát khí. Nàng hít một hơi thật sâu, giấu đi sát khí, bước qua Liễu Phinh Đình.

Liễu Phinh Đình nhìn theo bóng lưng nàng, mặt ngược lên trời, châm chọc nói, “Không biết là con gái nhà ai dạy dỗ nên, giống hệt lũ đàn bà chua ngoa chợ búa không biết cấp bậc lễ nghĩa.” Liễu Phinh Đình cau tiết, “Vô giá đường.” Liễu Phinh Đình nói giọng rất lớn, người chung quanh cơ hồ đều nghe thấy, kể cả Tần Mộ Phong.

II

Liễu Thiên Mạch dừng bước, đứng nguyên tại chỗ.

Tần Mộ Phong nhìn bóng lưng cô đơn của Liễu Thiên Mạch, không nén nổi đau lòng. Liễu Phinh Đình là em nàng, không ngờ lại nói nàng như vậy.

Liễu Phinh Đình không nhận ra nàng, có thể thấy được nàng bị Liễu gia xem nhẹ đến mức nào.

Tần Mộ Phong đứng lên định giải vây cho nàng, lại bị Thái Y giữ lại. Thái Y giữ chặt tay y, “Vương gia, đó là chuyện giữa tỷ muội họ.” Nàng mong Liễu Thiên Mạch bị khi phụ còn không kịp.

Liễu Tự Họa đánh mắt, giọng tán tỉnh dựa vào Tần Mộ Phong, “Tỷ tỷ này của thiếp luôn như thế, khiến cho Vương gia chê cười rồi. Tỷ ấy chỉ là nói giỡn với vị cô nương kia, không có ác ý.”

Liễu phu nhân cũng cười làm lành, “Vương gia, ngài đừng để ý.”

Tần Mộ Phong nhú mày, thoáng do dự. Cuối cùng, y chậm rãi ngồi xuống.

Liễu Phinh Đình đắc ý cười nói, “Ta nói tướng quân phu nhân, vì sao ngươi không nói lời nào? Ngươi cũng biết mình không có giáo đường?”

Liễu Thiên Mạch cố gắng khống chế cảm xúc của mình, quay đầu nhìn Liễu Phinh Đình, thản nhiên cười, “Đúng vậy, ta thực sự không hề có giáo đường. Đành chịu thôi, ai bảo gia môn Liễu gia chúng ta bất hạnh.” Liễu gia đúng là gia môn bất hạnh, sinh ra nhiều kẻ bại hoại như vậy.

“Ngươi nói cái gì?” Liễu Phinh Đình nghi hoặc.

“Ta nói, phụ thân của Liễu Thiên Mạch – Tề tướng đại nhân công vụ bận rộn, bỏ bê ta, cho nên ta mới giống lũ đàn bà chua ngoa chợ búa.” Thiên Mạch mỉm cười thản nhiên, “Ngươi có ý kiến gì không?”

Liễu Phinh Đình kinh hãi, “Ngươi là Liễu Thiên Mạch?” Nàng không ngờ lại là Liễu Thiên Mạch.

Thiên Mạch thản nhiên đưa mắt liếc ả. “Lục muội của ta, ngươi thật sự có trí nhớ tốt.” Người Liễu gia trí nhớ đều rất tốt.

Khiếp sợ qua đi, Liễu Phinh Đình khinh miệt liếc nhìn nàng, “Cho dù ngươi là Liễu Thiên Mạch thì thế nào? Ngươi ở Bình Nam Vương phủ sống không tốt sao? Quyển rũ được Hoắc tướng quân, xem như ngươi có bản lĩnh.” Dâm phụ này không ngờ lại là Liễu Thiên Mạch, gả cho Bình Nam Vương rồi, lại còn không biết liêm sỉ dụ dỗ Hoắc Thiên, coi như ả lợi hại.

Thiên Mạch nở nụ cười tao nhã, thản nhiên liếc nhìn Tần Mộ Phong, lông mi khẽ chớp, “Đề ngươi nói đúng rồi, Liễu Thiên Mạch ở Bình Nam Vương phủ đích thật là bị người ta chán ghét.”

Liễu Phinh Đình nhìn Liễu Thiên Mạch đầy căm ghét, “Đàn bà có chồng mà không vắn tóc, mưu đồ dụ dỗ đàn ông.”

“Không biết Thiên Mạch không vắn tóc thì phạm phải điều nào trong vương pháp, Thiên Mạch tài sơ học thiển, xin Liễu tiểu thư chỉ giáo.” Liễu Thiên Mạch lãnh đạm, nhưng không có nghĩa nàng không biết câu gậy. Liễu Thiên Mạch đột nhiên ‘à’ lên một tiếng, giả vờ như chợt hiểu ra, “Mẫu thân của Liễu Phinh Đình tiểu thư từng là một nữ tử thanh lâu thấp hèn, tài học của Phinh Đình tiểu thư chỉ sợ cũng chẳng đến đâu, cũng khó trách ngươi không biết cái gì gọi là vương pháp.” Nàng cong môi cười, vẫn đậm phong khinh.

Gương mặt Liễu Phinh Đình nhất thời đỏ ửng, ả không còn lời nào để phản bác, bởi vì điều Thiên Mạch nói chính là sự thật.

Những người xem náo nhiệt ở chung quanh đều nhìn chằm chằm vào ả, ả không biết giấu mặt vào đâu, thờ hồn hèn, giờ tay giáng xuống một cái tát.

Liễu Thiên Mạch không né tránh, ngẩng mặt lên cho ả đánh.

Ngay lúc bàn tay Liễu Phinh Đình phải chạm vào mặt Thiên Mạch, thì một bóng đen từ bên ngoài bay vào, kéo ngang lưng Thiên Mạch, thoát khỏi bàn tay Liễu Phinh Đình.

Hắn một tay ôm Thiên Mạch bay vút ra ngoài. Lạnh lùng lưu một câu, “Tần Mộ Phong, nếu muốn mạng sống của nữ nhân ngươi, hãy đến loạn táng cương gặp ta, chỉ được đến một mình. Nếu không, tánh mạng cô ta khó mà giữ được.”

“Thiên Mạch.” Hoắc Thiên bắt chấp mọi thứ, vội vàng đuổi theo.

Tần Mộ Phong cũng đuổi theo, mắng thầm, “Nữ nhân, nàng luôn gây cho ta rắc rối toái.”

“Vương...” Thái Y vốn định gọi y, nhưng Tần Mộ Phong đuổi theo quá nhanh, đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Thái Y cắn chặt hàm răng, thần sắc đầy ghen ghét.

* * * *

Hắc y nhân ‘bất cóc’ Thiên Mạch, lại không lập tức rời khỏi tướng phủ, mà chỉ đưa nàng đến một nơi vắng vẻ.

Thấy chung quanh không có ai, hắn buông Thiên Mạch ra, “Tại sao lại không đánh trả?” Hắn mặc quần áo màu đen, đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc. Không phải ai khác, chính là Diêm Môn môn chủ Khúc Vô Tình.

“Sao ngươi lại ở đây?” Hắn là sát thủ, xuất hiện ở tướng phủ tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Vào xem thử, trùng hợp nhìn thấy ngươi bị nữ nhân kia khi phụ.” Khúc Vô Tình thật thà nói.

“Cám ơn ngươi đã cứu ta.” Mục đích của Khúc Vô Tình là cứu nàng, chứ không phải là dẫn dụ Tần Mộ Phong ra ngoài. Nếu hắn muốn dẫn dụ Tần Mộ Phong, người bị bắt cóc sẽ không phải là nàng. Hắn là người thông minh, suy nghĩ thật chu đáo.

Khúc Vô Tình thản nhiên nói, “Có thể cứu Bạch thất cô nương, là vinh hạnh của ta.”

“Cứu người thì cứu cho trót, cùng ta uống một chén đi.” Nàng hiện tại tâm phiền ý loạn, đột nhiên rất muốn uống rượu.

“Sao lại tìm ta?” Khúc Vô Tình cứng nhắc hỏi.

Thiên Mạch trả lời yếu ớt, còn mang theo nụ cười lạnh lùng, “Ngoài người ra, ta không biết tìm ai. Ba nhà hoàn gia của ta từ lượng đều không cao, Hoắc Thiên không được, Tần Mộ Phong không được.”

“Xin lỗi, ta không thể đi cùng người.” Khúc Vô Tình trong thanh âm toát ra ôn nhu, “Đóa Đóa không cho ta uống rượu.”

“Ngũ tỷ?” Thiên Mạch không nhịn được cười, “Hai người ở với nhau rồi sao?” A, lãnh khốc Diêm Môn chủ, gặp được nữ nhân yêu quý, cũng sẽ trở nên dễ uốn nắn.

“Đúng vậy, lúc ta mới gặp nàng, cũng không biết nàng là Ngũ cô nương của Vô tranh sơn trang.” Nhắc đến nữ nhân yêu dấu, giọng nói của Khúc Vô Tình bất giác dịu dàng đi.

“Chúc mừng hai người.” Thiên Mạch khoe miệng mỉm cười, “Không phải muội nên gọi huynh là ngũ tỷ phu sao?” Lại gả đi một vị sư tỷ rồi.

“Bạch thất cô nương, Phi Yến dạ đạo, danh chấn giang hồ, Khúc Vô Tình chỉ sợ không dám nhận.”

“Huynh nói giỡn gì vậy, ngũ tỷ phu chính là ngũ tỷ phu. Huynh không dám nhận? Vậy chẳng phải là càng không có tư cách làm rể của Vô tranh sơn trang sao?”

Khúc Vô Tình khẽ cười nói, “Đóa Đóa nói, không cho ta nhìn nữ nhân khác, cũng không cho ta thân mật với nữ nhân khác, ta không biết muội có được tính là nữ nhân khác hay không.”

Thiên Mạch lạnh lùng lườm hắn một cái, “Muội là em của ngũ tỷ, hơn nữa quyết chí độc thân, không cần xem muội là người ngoài, yên tâm, muội sẽ không mơ tưởng sắc đẹp của huynh mà cầu dẫn huynh đâu.” Phỉ lời, nàng là người trong nhà, không biết ngũ tỷ tìm đâu ra một gã ngốc nghếch như vậy.

Khúc Vô Tình không trả lời nàng, “Cáo từ.”

Một gã đàn ông kiêu ngạo, nhưng mà, hắn đã gặp phải ngũ sư tỷ. Hắn rất yêu ngũ sư tỷ, khi nhắc tới ngũ sư tỷ, hắn toát ra vẻ ôn nhu không giấu được. Giữa bọn họ, chắc chắn có một câu chuyện!

A, đó lại là một đoạn truyền kỳ khác.

III

Thiên Mạch rời khỏi tướng phủ, nhưng không quay về vương phủ ngay. Lúc bị Liễu Phinh Đình hạ nhục, sự vô tình của Tần Mộ Phong nàng đã thấy quá rõ ràng. Đối với người đàn ông đó, nàng ngoài chán ghét ra vẫn chỉ là chán ghét.

Lượn lờ thanh lâu cũng không nói, lại còn dây dưa với hạng đàn bà như Liễu Tự Hòa, quả thực là thấp hèn. Nhớ tới nàng từng bị gã đàn ông thấp hèn đó... nàng cảm thấy buồn nôn.

Nàng trở lại Túy Yên Lâu, nằm trên giường ngủ cả ngày. Nàng quá mệt mỏi, chỉ có thể ngủ cho đỡ mệt.

Lúc nàng tỉnh lại, thì trời đã tối. Nghe thấy nàng tỉnh giấc, Hồng Ngạc đang hầu hạ bên cạnh vội vàng thấp nền. Ánh nến tỏa sáng căn phòng, giống như ban ngày.

Hồng Ngạc cúi đầu đứng ở trước giường, “Tiểu thư, nô tỳ đã chuẩn bị nước tắm cùng bữa tối, tiểu thư tắm rửa trước hay là dùng bữa trước?”

“Ta không muốn ăn, cũng không muốn tắm rửa, tình hình bên ngoài thế nào?” Nàng tựa vào đầu giường, mắt khép hờ, trông như một con mèo lười.

Hồng Ngạc lén nhìn Thiên Mạch, nhỏ giọng nói, “Không có tin tức gì.”

Thiên Mạch lười nhác cười, có vài phần tự giễu, “Ta mất tích, chẳng lẽ Tần Mộ Phong và Hoắc đại ca không sốt ruột sao?”

“Tiểu thư... người... đa nghi rồi đó, Tần Mộ Phong và Hoắc Thiên hẳn đang rất sốt ruột.”

“Mặc kệ bọn họ.” Thiên Mạch bước xuống giường, Hồng Ngạc lập tức ngồi sụp xuống, mang giày cho nàng.

Nàng bước đến sau bình phong, giang hai tay chờ Hồng Ngạc thay quần áo cho nàng. “Thanh Loan đâu?”

Hồng Ngạc cẩn thận nhẹ nhàng giúp Thiên Mạch mặc áo khoác vào, “Thanh Loan phụng mệnh tiểu thư, ẩn trong vương phủ, vẫn chưa trở về.”

“Gần đây có thư của ta không?” Mấy con bồ câu đưa tin nuôi trong viện này, ngày thường đều là do Thanh Loan trông coi, Thanh Loan không ở đây, nên tự nhiên là Hồng Ngạc phụ trách.

Hồng Ngạc mang tới một chiếc áo choàng lông cáo, quần chặt quanh người Thiên Mạch, “Có, có rất nhiều.” Mái tóc chưa kịp chải, xõa lòa xòa sau đầu.

“Nói.” Nàng đến ngồi trước bàn, tự rót một chén nước.

“Tiểu thư, trà này nguội rồi, để nô tỳ thay trà mới. Nô tỳ đã gom cho tiểu thư một vò sương sớm, dùng pha trà bích loa xuân cực phẩm rất hợp.” Thiên Mạch vô cùng coi trọng chuyện uống trà, chưa bao giờ uống trà nguội, hôm nay có chuyện gì xảy ra?

Liễu Thiên Mạch nâng chén trà lên, hớp một ngụm, “Không cần, uống cái này được rồi.”

“Tiểu thư, muốn nô tỳ chải đầu cho người không?”

“Không cần, bỏ câu đưa thư nói những gì?” Nàng chưa bao giờ tự mình đọc thư.

“Thư của Đại phu nhân nói, tiểu thư không được phép giúp Tuyết Nhi tiểu thư quậy phá. Dặn dò tiểu thư chăm sóc bản thân, nếu có người khi phụ tiểu thư, Vô Tranh sơn trang sẽ khiến hấn xương cốt cũng không còn. Vô tranh sơn trang gia huấn, tích thủy chỉ cừ, đương dùng tuyên tương báo[1]. Nếu tiểu thư bị ủy khuất, cứ việc về nhà cáo trạng, không cần phải ngượng ngùng.” Đúng vậy, là gia huấn, không phải môn quy. Vô Tranh sơn trang không phải sư môn của nàng, mà là nhà của nàng. Nàng là đồ đệ duy nhất của các vị kỳ nhân Vô Tranh sơn trang, bọn họ vẫn luôn đối xử với nàng như người trong nhà.

“Đại sư phụ?” Liễu Thiên Mạch lại cười, nụ cười của nàng đầy ôn nhu. “Nếu người biết tiểu sư tỷ lại chạy trốn, người nhất định sẽ cầm chổi truy sát đến kinh thành, bắt tiểu sư tỷ trở về nhốt lại.” Nghĩ đến mấy vị sư phụ thú vị của mình, Thiên Mạch cười càng dịu dàng.

“Nhị phu nhân dùng bò câu đưa thư, thỉnh tiểu thư, lần sau, lúc về nhớ mang kẹo quế hoa kinh thành cho người, phải là loại mua ở Đông Đại Nhai.” Dùng bò câu đưa thư chỉ vì một phần kẹo quế hoa, chuyện như vậy mà nhị phu nhân cũng mở miệng nói ra cho được. Mấy năm nay, nàng thay tiểu thư nhận vô số bò câu đưa thư từ Vô Tranh sơn trang, nên cũng đã quá quen với sự quái dị của mấy người trong Vô Tranh sơn trang rồi.

Liễu Thiên Mạch bật cười ‘khúc khích’, “Nhị sư phụ?” Nhị sư phụ thật ngây thơ, chẳng khác gì một đứa trẻ con.

“Tứ phu nhân nói, người rất nhớ tiểu thư, khi nào thì trở về Vô Tranh sơn trang thăm bọn họ? Tứ phu nhân còn nói, tranh giành giữa đàn bà với nhau là thứ đáng sợ nhất, dặn tiểu thư đề phòng thị thiếp của Tần Mộ Phong.”

Thần sắc Thiên Mạch liền ảm đạm, nàng sao lại không nhớ mọi người? Nhưng mà nàng không thể đi, tâm nguyện của nàng chưa hoàn thành, không thể đi. “Còn gì nữa?”

“Nhị tiểu thư nói, nếu sau khi tiểu thư hoàn thành nhiệm vụ, muốn đập cho Tần Mộ Phong một trận, tỷ ấy nhất định đến hỗ trợ. Ách, tỷ ấy hỏi... nếu tỷ ấy thật sự đến giúp tiểu thư đánh Tần Mộ Phong, có thể nhân tiện ‘lấy’ hai thứ bảo bối của vương phủ không?” Nhị sư tỷ Đông Phương Nhị là con gái của Đại sư phụ, là phu nhân của môn chủ Sát Thủ Môn đương nhiệm, là một nữ tử vừa tham tiền lại vừa hẹp hòi.

“Bảo tỷ ấy, nếu cao hứng, có thể đến dọn sạch Bình Nam Vương phủ.” Nhị sư tỷ đối với người ngoài thì hẹp hòi, chứ đối với người trong nhà lại khăng khải nghĩa khí, Thiên Mạch vẫn rất thích tỷ ấy.

“Đại tiểu thư nói, nếu tiểu thư bị thương, nhất định phải báo cho tỷ ấy biết. Tiểu thư có nhiều tiền như vậy, trả tiền khám bệnh nhất định không ít. Nước phù sa không tưới ruộng người ngoài, tỷ ấy tốt xấu gì cũng là Tà Thủ Thần Y, cho tỷ ấy chút mặt mũi.” Đại sư tỷ Lãnh Băng Băng, là con gái của Nhị sư phụ. Y thuật siêu quần, người đưa tiền mời tỷ ấy xem bệnh nhiều không đếm xuể. Tỷ ấy hành sự chính chính tà tà, tùy tâm sở dục[2], người trong giang hồ tặng tỷ ấy danh hiệu Tà Thủ Thần Y.

“Bảo tỷ ấy, nếu cần tiền, ta có thể lấy tiền đê tỷ ấy bất tỉnh, dùng nguyên rửa ta.” Từ nhỏ cùng Đại sư tỷ cãi nhau ầm ĩ, đã thành quen kiểu đối đáp như vậy.

“Tuân mệnh.”

Thiên Mạch ngược mắt, gương mặt thanh tú lãnh đạm hờ hững, “Còn chuyện gì nữa không?”

“Hết rồi.” Hồng Ngạc không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Mạch, giờ phút này nàng rất lạnh lùng, đến mức khiến người ta không dám tới gần.

“Lui xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi.”

“Tiểu thư, không cần nô tỳ hầu hạ?”

Thiên Mạch khoát tay, “Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.” Hồng Ngạc lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đêm, càng lạnh. Trăng, càng sáng.

****

IV

Những chuyện giống như vừa rồi vẫn thường xảy ra, cách mỗi một ngày, nàng lại nhận được thư của sư phụ, sư tỷ. Nàng rời khỏi Vô Tranh sơn trang đã

được năm năm, suốt năm năm trời, chưa bao giờ gián đoạn.

Vô tranh son trang, là nhà của nàng, là nơi tái sinh nàng.

Vô tranh son trang. ...

Mười bốn năm trước, khi nàng năm tuổi.

Mẹ qua đời, nàng trở thành một đứa trẻ bị bỏ rơi, tất cả mọi người đều bỏ rơi nàng.

Nàng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi ngây thơ chẳng biết gì. Hôm sau ngày mẹ mất, nàng ra khỏi hoang viên tìm cha, gào khóc cầu xin ông ta thả nàng ra ngoài. Chỉ cần có thể ra ngoài, bảo nàng làm cái gì nàng đều nguyện ý, nàng có thể làm nha hoàn, có thể làm việc.

Nàng sợ hãi, nàng cô đơn, nàng không muốn một mình sống nơi vườn hoang lạnh lẽo.

Nàng không gặp được cha, nhưng lại gặp đại nương cùng một đám tỷ muội. Bọn họ cười nhạo nàng, đánh chửi nàng, đại nương thậm chí còn nhốt nàng vào sái phòng[3], bảy ngày bảy đêm không cho nàng ăn cơm. Lão ma ma, trước đây hay đưa cơm cho mẹ con nàng, lén lút cho nàng vài cái mìn thầu, nàng mới may mắn sống sót.

Nàng biết, đại nương muốn nàng chết.

Bị giam trong sái phòng kia bảy ngày, nàng tuy tuổi nhỏ nhưng đã hiểu rõ thế giới này.

Bảy ngày trôi qua, đại nương thấy nàng không chết, nên ném nàng trở lại hoang viên, tự sinh tự diệt.

Nàng đã thay đổi, không còn biết khóc, không còn biết cười, trên mặt vĩnh viễn chỉ còn lại một loại cảm xúc — lạnh lùng.

Đối mặt với sự hiếp đáp của đại nương và bọn tỷ muội, nàng không khóc lóc, không kêu gào, không nói năng, chỉ trơ ra một khuôn mặt lạnh như băng mà đối mặt với bọn họ.

Hai tháng sau, bọn họ rốt cục mất hết hứng thú, không còn tìm nàng gây sự, dần dần lãng quên nàng.

Năm lên sáu tuổi, nàng gặp được đại sư phụ Bạch Mạn Điệp.

Đại sư phụ dùng thân phận kẻ trộm thâm nhập Thị lang phủ, để trộm trang sức của đại nương.

Đại nương và Đại sư phụ cùng vừa ý một chiếc vòng ngọc, Liễu phu nhân dùng quyền thế của mình, đoạt được chiếc vòng tay kia. Đêm hôm đó, Đại sư phụ xông vào lúc đó còn là Thị lang phủ, trộm sạch trang sức của đại nương.

Đại sư phụ võ công mặc dù cao, nhưng đầu óc lại mơ hồ. Sau khi trộm đồ xong, không ngờ lại bị lạc đường, người xông vào hoang viên, nhìn thấy nàng đang ngồi chốc ngốc trong góc tường găm mìn thầu.

Ánh mắt Đại sư phụ không rời khỏi nàng, nhìn chăm chăm vào chiếc mìn thầu trên tay nàng.

Nàng khi đó dù sao vẫn là một đứa trẻ, cho rằng Đại sư phụ vì đói bụng, nên mới nhìn chăm chăm mìn thầu của mình.

Thiên Mạch đem nửa cái mìn thầu đã nguội lạnh cứng ngắt đưa ra, lãnh đạm nói, “Cô đói bụng sao? Cho cô ăn.”

Bạch Mạn Điệp không nhận lấy mìn thầu, nước mắt đột nhiên theo hốc mắt chảy dài. Người ôm lấy Thiên Mạch, nghẹn ngào nói “Thứ đồ này không thể ăn được.”

“Đâu có sao, ta đã quen rồi.” Lúc ấy, nàng đã trả lời Bạch Mạn Điệp như thế.

“Người nhà ngươi đâu? Tại sao lại cho một tiểu hài tử như ngươi ăn thứ này. Cái mìn thầu này đã muốn mốc meo, đã để lâu rồi, không ngờ lại dám cho ngươi ăn? Muốn mưu sát sao? Đây chính là tội ngược đãi trẻ em. Bạch Mạn Điệp ta tuy không phải là người tốt gì, nhưng cũng tuyệt không cho phép chuyện ngược đãi trẻ em xảy ra. Nói cho ta biết, người nhà ngươi đâu? Ta tìm bọn họ tính sổ.” Bạch Mạn Điệp đoạt lấy mìn thầu trên tay nàng, vứt xuống đất, hung hăng đạp mấy cái.

“Ta không có người nhà, mẹ ta đã chết, cha ta không cần ta. Không, hẳn không phải cha ta, cha ta đã chết rồi.” Nàng trước sau vẫn lãnh đạm.

Bạch Mạn Điệp bị sốc, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc của nàng, “Nói cho ta biết, chuyện là thế nào.”

Thiên Mạch dùng ngữ khí lãnh đạm, kể lại toàn bộ câu chuyện của mình cho Bạch Mạn Điệp. Giọng nàng vô cùng lạnh đạm, giống như đang kể một câu chuyện chẳng hề liên quan đến mình. Bạch Mạn Điệp sau khi nghe xong, xúc động, từ bên hông rút nhuyễn kiếm ra, nổi giận đùng đùng tuyên bố phải giết sạch Liễu gia không chừa một ai.

Tiểu Thiên Mạch giữ chặt y phục Bạch Mạn Điệp, ngắt mặt kiên định nói, “Không cần, ta muốn tự tay báo thù.”

Bạch Mạn Điệp sau con kích động, vỗ ngực nói, “Không thành vấn đề, ta nhận người làm đồ đệ, một ngày nào đó, người sẽ vì mẹ con người lấy lại công đạo.”

Tiểu Thiên Mạch thấy thế, lập tức quỳ xuống đất dập đầu, “Sư phụ tại thượng, xin nhận một lạy của đồ nhi.” Nàng khi đó cũng không hiểu rõ lắm ý nghĩa bái sư, chỉ y theo cảnh trong những vở kịch đã xem mà bắt chước vậy thôi.

Bạch Mạn Điệp mang tiểu Thiên Mạch về nhà, chính thức nhận nàng làm đồ đệ.

Bạch Mạn Điệp có ba muội muội kết nghĩa, ba vị nữ tử kia thấy Liễu Thiên Mạch thân thể đáng thương, cũng nhận nàng làm đồ đệ.

Nhà của Bạch Mạn Điệp ở Vô tranh sơn trang. Vô tranh sơn trang có nghĩ là không tranh giành cùng thế gian.

Bốn vị sư phụ cùng sư trưởng của nàng, đều từng là những nhân vật danh chấn giang hồ. Về sau chán cảnh giang hồ phân tranh, dựng nên Vô tranh sơn trang, từ đó về sau thoái ẩn giang hồ, không tranh giành cùng nhân thế.

Đại sư phụ Bạch Mạn Điệp, kinh công tuyệt đỉnh, kiếm thuật độc nhất vô nhị, từng được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất kiếm.

Đại sư trưởng Đông Phương Vũ võ công xuất thần nhập hóa, là người được võ lâm công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Đại sư trưởng là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng là thiên hạ đệ nhất phi tặc, bản lĩnh ăn trộm thiên hạ vô song.

Nhị sư phụ Diệp Lăng Tương tinh thông thuật dịch dung, có thể thiên biến vạn hóa, được chúng nhân võ lâm xưng là thiên hạ đệ nhất xảo thủ.

Nhị sư trưởng Lãnh Tuyết Cường tính cách lạnh lùng, lấy giết người làm sự nghiệp, từ lúc bắt đầu xuất đạo, chưa bao giờ thất thủ, hoàn toàn xứng đáng thiên hạ đệ nhất sát thủ.

Tam sư phụ Thủy Tịch Linh một thân bản lĩnh dụng độc vô song, trên đời không có độc nào giải không được, người từng dùng bản lĩnh dụng độc cứu người vô số (Đương nhiên, người cầu sư phụ giải độc phải dâng hoàng kim một ngàn lượng, cho dù thiếu một đồng, người cũng có thể tro mắt nhìn kẻ trúng độc trước mặt độc phát đến chết mà vẫn thờ ơ lạnh nhạt), người giang hồ xưng là thiên hạ đệ nhất độc y.

Tam sư trưởng Quân Tùy Phong là Các chủ Thiên Cơ Các – bang phái đệ nhất võ lâm, võ công cao cường, tuấn mỹ vô song, được phong là võ lâm đệ nhất mỹ nam.

Tứ sư phụ Vân Thanh Thanh bác học đa tài, từng dùng tài nghệ đánh bại sáu mươi tám vị nữ tử giang hồ, được người trong võ lâm xưng tụng thiên hạ nhất tài nữ.

Tứ sư trưởng Đoạn Tiêu sở học thông thái, tài trí võ công cùng siêu nhân nhất đẳng, từng là võ lâm chí tôn, thật sự là võ lâm đệ nhất nhân.

Được tám vị cao nhân dạy dỗ, Thiên Mạch học được rất nhiều thứ. Võ công, thuật dịch dung, y thuật, độc thuật, thi thư, âm luật, bốn sự[4] của tám vị thiên hạ đệ nhất nhân, nàng đều học được một ít. Cũng không phải tinh thông tất cả, chỉ có thể xem là có đọc lướt qua một chút. Nàng học tinh thông nhất, là kỹ thuật kinh công và trộm đạo. Đại sư phụ là một nữ nhân bình đạm bất cam, tiền của người nhiều đến nỗi có thể xây một tòa kim khố, nhưng người lại thích trộm đạo. Thiên Mạch sống ở Vô tranh sơn trang tám năm. Trong tám năm đó, sư phụ dẫn theo Thiên Mạch trộm khắp thiên hạ, nhờ vậy Thiên Mạch mới luyện thành kỹ năng kinh công và trộm đạo không người địch nổi.

Chính xác mà nói, đại sư phụ và tứ sư phụ đến từ mấy ngàn năm sau. Vì một nguyên nhân nào đó, linh hồn bọn họ xuyên qua không gian, mượn thân thể người khác.

Hoàn cảnh sống trước đây của họ cùng thế giới hiện tại khác biệt nhiều lắm, ngôn hành cử chỉ của họ mới mẻ quái dị, tư tưởng so với thời đại này khác nhau một trời một vực.

Ở Vô tranh sơn trang tám năm, Liễu Thiên Mạch học được rất nhiều rất thứ. Mỗi thứ nàng học được, đều là thứ người khác không có cơ hội học.

Vô tranh sơn trang, là thần thoại võ lâm, là danh tự đệ nhất thiên hạ của thời đại. Đối với Thiên Mạch mà nói, Vô tranh sơn trang là nhà, là một bến đỗ dừng chân.

Vô tranh sơn trang, là mái ấm duy nhất của nàng.

*****

[1] Thù của một người, cả nhà cùng báo. Minh hiểu là vậy, ai có kiến giải khác thì góp ý nhé

[2] Thích thì làm, không thích thì nghỉ

[3] Kho chứa củi

[4] Tài nghệ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tâm tình thiếu nữ

Bầu trời đêm không trăng, trên loạn táng cương một màu đen kịt. Âm u đáng sợ. Gió lạnh gào thét đến thê lương, tựa những tiếng rên rỉ não lòng.

Trong bóng đêm, tựa hồ có chút ánh sáng le lói. Ở sâu trong đám cỏ dại, có hai người đàn ông ngồi đối diện.

Tần Mộ Phong ném một cây củi khô vào đống lửa, những tia lửa văng tung tóe, “Hắn không phải đang đùa giỡn ta chứ? Tại sao ngay cả một bóng người cũng không thấy.”

Hoắc Thiên vẻ ngoài điềm tĩnh, nhưng trong ánh mắt đã có chút lo lắng, “Huynh không cần lo lắng, Thiên Mạch sẽ không sao đâu. Theo như lời huynh nói, Diêm Môn môn chủ là chính nhân quân tử, hắn sẽ không làm khó Thiên Mạch, mục đích của hắn chỉ là dụ huynh đến nơi này.”

Ngữ khí của Tần Mộ Phong rầu rĩ, “Ta biết, nhưng mà... tại sao hắn còn chưa xuất hiện, chờ cả ngày rồi.”

Hoắc Thiên nhìn chằm chằm ngọn lửa, cười khổ nói, “Ngoại trừ chờ ở đây, chúng ta còn có thể làm gì?”

Tần Mộ Phong bực bội đứng dậy, “Ta không đợi nữa.” Tiếp tục đợi nữa thì y sẽ nổi điên.

“Huynh không đợi?” Hoắc Thiên thì khác, “Thiên Mạch làm sao bây giờ?”

“Ta... không thềm đếm xia tới nữ nhân kia, mặc nàng tự sinh tự diệt.” Tần Mộ Phong vốn định nói muốn tự mình đi tìm, nhưng lời tới miệng rồi lại không nói ra được.

Trong bóng đêm, truyền đến một giọng cười lạnh lùng châm chọc, “Hừ, Bình Nam Vương quả nhiên là vô tình.” Hòa vào tiếng gió lạnh thê lương, âm thanh kia lạnh buốt đến tận xương.

Tần Mộ Phong định thần, toàn thân đề phòng. Hắc y nữ tử này có thể thần không biết quỷ không hay tới gần bọn họ, dù thấy võ công của nàng ta vô cùng thâm hậu. Nàng rốt cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện nơi này?

“Ai?” Hoắc Thiên đứng bật dậy, đảo mắt chung quanh.

“Người đưa tin.” Liễu Thiên Mạch mặc y phục dạ hành, che khăn mỏng, từ trong bóng tối bước ra, từ từ xuất hiện trong ánh sáng của ngọn lửa.

Tần Mộ Phong nhanh chóng bình tĩnh lại, “Ngươi là người của Diêm Môn?”

“Nhận ủy thác của nữ nhân ngu ngốc kia, đưa một phong thư cho ngươi.” Thiên Mạch từ thắt lưng lấy ra một phong thư, vận nội lực làm ám khí ném cho Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong khá bình tĩnh, nếu như bọn họ không phải đối thủ, nàng sẽ vô cùng tán thưởng y. Đáng tiếc, giữa bọn họ phát sinh quá nhiều chuyện, nàng đối với y chỉ có chán ghét.

Tần Mộ Phong nhanh tay lẹ mắt, dùng ngón tay kẹp lấy phong thư mỏng, “Đa tạ cô nương.”

Thiên Mạch liếc xéo Tần Mộ Phong, khinh miệt nói, “Cảm tạ gì mà cảm tạ, người như ngươi không xứng nói lời cảm tạ với bản cô nương. Môn chủ bảo ta nói với ngươi, hắn không thềm dùng phương pháp hạ tam lam này giết ngươi, lần này tạm thời buông tha ngươi.”

Ánh mắt Hoắc Thiên dán chặt vào vào Thiên Mạch, “Thiên Mạch đâu?” Điều hắn quan tâm nhất, là an nguy của Liễu Thiên Mạch.

“Yên tâm, nàng không sao.” A, người quan tâm nàng nhất, là Hoắc Thiên sao, là người mà nàng không muốn cầu. Còn ‘trượng phu’ của nàng, lại không xem nàng ra gì.

“Cáo từ.” Liễu Thiên Mạch xoay người, đáy mắt tràn đầy sát ý. Nàng xiết chặt nắm tay không chế lửa giận của mình, sợ bản thân không khống chế được cảm xúc, trong cơn giận dữ sẽ giết chết Tần Mộ Phong.

Sự vô tình của Tần Mộ Phong, nàng đã quá rõ ràng.

Tần Mộ Phong hồ nghi liếc nhìn Thiên Mạch, mở phong thư ra.

[Ta lạnh lùng, không có nghĩa là ta không biết giận. Ta nhẫn nhục chịu đựng, không thể cho rằng ta dễ hiếp đáp. Tần Mộ Phong, ngài không cần lo lắng, ta hiện tại rất an toàn, Diêm Môn môn chủ cũng không làm khó ta. Đương nhiên, nói cũng phí lời, ta biết ngài sẽ không lo lắng cho ta. Ta hiện tại rất khỏe, nhưng mà, ta cũng không muốn quay về vương phủ. Vợ chồng cãi nhau có thể về nhà mẹ đẻ, ta cũng có thể. Ta không có nhà mẹ đẻ, là một người bằng hữu cho ta ở nhờ. Ta tạm thời rời đi, cho ngài thanh tịnh. Ngài muốn chơi bởi thể nào thì cứ việc, ta không xen vào, cũng không muốn quản. Chúc

ngài điểm phúc vĩnh hưởng, sớm ngày tinh tặn nhân vong [1]—— Liễu Thiên Mạch tự.]

Xem xong thư Liễu Thiên Mạch, Tần Mộ Phong sôi máu nghiêng răng nghiêng lợi, bùng bùng lửa giận, “Nữ nhân kia... không ngờ dám nguyên rủa ta.” Lá gan của cô ta thật lớn mà.

Hoặc Thiên hà hề lờm y, “Huynh đáng bị như vậy.” Hắn vẫn biết rằng, Thiên Mạch không hề nhu nhược như vẻ ngoài.

***

Sau bữa cơm chiều, Thiên Mạch dùng chút điểm tâm ngọt, nằm dài trên trường kỷ trong thư phòng đọc sách. Nàng biết sau khi ăn cơm mà ăn điểm tâm ngọt sẽ không tốt, nhưng lại không nhịn được.

“Tiểu thư, muốn đi ra ngoài một chút không? Người nằm cả ngày rồi.” Tiểu thư rất siêng năng, hiếm có ngày nào không động tay động chân.

Thiên Mạch hồ hững hờ liếc Hồng Ngạc, đặt quyển sách đang cầm trong tay sang một bên, miễn cưỡng nói, “Lấy quyển Chu Dịch[2] cho ta.” Lúc nhàn hạ, nàng thích đọc sách, vẽ tranh, viết chữ, đánh đàn, thổi tiêu. Không phải học đòi văn vẻ, mà là tu thân dưỡng tính.

“Dạ.” Hồng Ngạc đi đến giá sách, lấy ra một quyển sách cổ cũ nát, cung kính đưa cho Thiên Mạch.

Nàng yêu sách, nguyên một gian thư phòng tất cả đều là thư họa.

Thiên Mạch tùy tay lật hai trang, bực dọc ngồi dậy. Một tay cầm sách, một tay lùa vào trong mái tóc, “Hồng Ngạc, ta thấy khó chịu.”

Hồng Ngạc từ tốn hỏi, “Nô tỳ pha trà an thần cho tiểu thư nha.”

Thiên Mạch khoát tay, “Không cần, uống thứ đó càng thêm khó chịu, là thuốc có ba phần độc, ta không uống đâu.”

”Nô tỳ nấu súp ngọt cho tiểu thư nha.” Hồng Ngạc cẩn thận hỏi, sợ chọc giận Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch lại khoát tay, đứng dậy, “Không cần, ta mới ăn điểm tâm ngọt rồi.” Đại sư phụ nói ăn nhiều đồ ngọt quá dễ bị béo phì.

Hồng Ngạc thấy Thiên Mạch đứng lên, lập tức ngồi sụp xuống mang giày cho nàng.

Thiên Mạch khom lưng xuống gạt tay Hồng Ngạc ra, “Không cần, ta tự mang.” Nàng đột nhiên thấy không quen để người khác mang giày cho mình.

Hồng Ngạc cả kinh, vội quỳ xuống, bối rối nói, “Tiểu thư, nô tỳ biết sai.” Tiểu thư chưa bao giờ tự mình mặc quần áo, lúc này lại tự mình mang giày, tiểu thư nhất định là ghét bỏ nàng.

Thiên Mạch buồn cười, cười nhìn nàng, “Người sai chỗ nào?” Nha đầu này căn bản không có sai, tự nhiên nói bậy bạ gì không biết?

Thấy Thiên Mạch cười, Hồng Ngạc càng thêm bối rối, “Nô tỳ, nô tỳ lẩm mồm, nô tỳ tay chân vụng về.” Tiểu thư sao lại cười với mình, mình xong rồi, nhất định là phạm lỗi nặng rồi.

Liễu Thiên Mạch đỡ lấy Hồng Ngạc, “Đứng lên đi, người không sai.” Nàng hiểu rồi, thì ra Hồng Ngạc sợ nàng. Chẳng lẽ, nàng thật sự rất đáng sợ sao?

Hồng Ngạc được nàng đỡ đứng lên, cúi đầu không dám nhìn nàng, thân mình khẽ run lên.

“Hồng Ngạc, người không sai, ta ở trong vương phủ đã quen tự mình làm lấy.” Từ khi thu nhận ba nha đầu theo mình, nàng sống an nhàn sung sướng, lúc không đi làm nhiệm vụ thì chẳng cần làm gì, bọn họ hầu hạ nàng tận tình chu đáo. Sống ở vương phủ một thời gian, nàng mới biết có ba nha đầu bên cạnh thật sự là rất hạnh phúc. Nàng đối với bọn họ quả thực quá lạnh lùng, quá nghiêm khắc, cũng khó trách bọn họ sợ nàng.

Hồng Ngạc vẫn gục đầu, len lén nhìn Thiên Mạch, “Tiểu thư, người thật sự không trách nô tỳ?”

Thiên Mạch khoe miệng khẽ cười ôn nhu, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có.” Nàng ném quyển sách trong tay lên án thư, bước ra ngoài. Nàng ngoái đầu lại, cười nhìn Hồng Ngạc, “Không phải nói phải ra ngoài đi dạo sao? Đi thôi.”

Tiểu thư vừa cười, cười thật dịu dàng. Hồng Ngạc nheo ** mình một cái thật mạnh, xác định mình không có nằm mơ, ngây ngốc ngẩn đầu, “Tuân mệnh.”

***

Liễu Thiên Mạch toàn thân y phục trắng tinh, giữa thắt lưng được khảm một viên dạ minh châu. Mái tóc búi gọn, trên trán điểm một viên mã não màu xanh, trên búi tóc cắm một đóa phù dung to màu trắng, chung quanh phù dung khảm vô số hạt trân châu sáng long lanh. Hai bên hông trang trí trân châu, long lẩy mà không màu mè, trong cái mộc mạc mang theo vẻ cao quý.

Mùa đông kinh thành rất lạnh, nên phố xá cũng thường vắng lặng.

Hôm nay không biết có chuyện gì, kẻ qua người lại, náo nhiệt phi phàm.

Thiên Mạch nhìn người qua lại trên đường, dịu dàng nói, “Hong Ngạc, nháo nhiệt quá.” Đã lâu không náo nhiệt như vậy.

Hong Ngạc hé miệng cười, “Hôm nay là rằm tháng 11 (âm lịch), tiết Đông Dương.” Đây là nguyên nhân rủ nàng ra ngoài chơi.

“Vậy sao?” Đích xác, hôm nay là tiết Đông Dương. Từ sau khi rời khỏi Vô Tranh sơn trang năm mười bốn tuổi, nàng một mình cô độc, chẳng còn hứng thú chuyện ăn tết, lâu ngày, cũng không còn nhớ rõ.

Hong Ngạc đột nhiên kích động nín y phục Thiên Mạch, chỉ vào một hàng bán trứng luộc bên đường, “Tiểu thư, xem cái kia kia?”

Thiên Mạch khẽ liếc nhìn, quay đầu nhìn Hong Ngạc, “Ngươi muốn ăn?”

Hong Ngạc vội buông áo Thiên Mạch ra, nhu thuận đứng ở một bên, “Không, nô tỳ vượt quá phận sự rồi.”

“Ta cũng muốn thử xem cái đó có vị gì.” Nàng ngày thường ăn toàn sơn trân hải vị[3], chưa từng nếm thử cái đó. Nhìn những quả trứng luộc trong nước trà[4] nóng hôi hổi, Thiên Mạch mỉm cười, chắc là ngon lắm?

“Muốn ăn sao?” Một âm thanh tàn mạn vang lên bên tai nàng.

“Đúng vậy, ta muốn ăn.” Thiên Mạch ngoái đầu lại, mỉm cười nhìn Tần Vật Ly.

Tần Vật Ly nở nụ cười tuần nhã, quay quay chiết phiến trong tay giấu cột, “Nàng chưa từng ăn món này?”

Thiên Mạch khẽ lắc đầu, “Chưa.”

Tần Vật Ly ngả ngón tới gần Thiên Mạch, đưa mặt mình sát vào mặt nàng, “Muốn ăn cái gì, ta sẽ mua cho nàng.” Nàng không phải nghèo đến nỗi ngay cả trứng luộc cũng mua không nổi chứ?

Hong Ngạc thật sự chịu hết nổi, liền đẩy Tần Vật Ly ra, hung dữ chỉ vào y, “Ngươi làm gì? Không được khinh bạc tiểu thư nhà ta.”

Từ sau người Tần Vật Ly chạy đến một tên tiểu đồng trắng trẻo sạch sẽ, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Hong Ngạc, “Ngươi dám đẩy công tử nhà chúng ta, ngươi có biết công tử nhà chúng ta là ai không?”

” Hong Ngạc.”

” Toàn Phúc.”

Hong Ngạc thấy Thiên Mạch sắc mặt không tốt, vội lui về phía sau nàng, làm mặt quỷ với Toàn Phúc.

Toàn Phúc không phục liền biện giải, “Công tử, cô ta đẩy ngài.” Công tử nhà y chính là vua của một nước, há có thể tùy tiện xô đẩy.

Tần Vật Ly đẩy Toàn Phúc sang một bên, “Đứng qua một bên đi, đừng cản đường.” Y cười tươi rói, “Vị Hong Ngạc cô nương này, tiểu thư nhà ngươi là hôn thê sắp cưới của ta, ta chiếm tiện nghi của nàng cũng là tự nhiên.”

“Hả?” Hong Ngạc cùng Toàn Phúc đồng thời kêu lên, kinh ngạc nhìn chủ tử nhà mình.

Thiên Mạch liếc Tần Vật Ly một cái, “Đừng nghe y nói hươu nói vượn.”

Tần Vật Ly vốn tưởng rằng Thiên Mạch chỉ là con gái nhà nghèo, đột nhiên ở đâu chui ra nha hoàn khí chất bất phàm, y một lần nữa nhìn Thiên Mạch từ trên xuống dưới. Nàng hôm nay ăn mặc thanh lịch, toàn thân lộ ra vẻ quý phái, chỉ một viên đai minh châu trên thắt lưng thôi cũng là vật phẩm vô giá rồi. Cách ăn mặc của nha hoàn tên là Hong Ngạc cũng không tầm thường, trông chẳng khác gì quần áo của một thiên kim tiểu thư. Qua đó có thể thấy, nàng xuất thân không tầm thường, không phú thì quý. Trong kinh thành này, nhà nào lại có được một vị tiểu thư xuất trần thoát tục như vậy?

Tần Vật Ly giả đồ thương tâm ôm ngực, ra vẻ bí ẩn nói, “Phi Yên, nàng đừng chối bỏ ta, ta sẽ đau lòng lắm.”

Y là ai vậy a? Sao lại biết tên tiểu thư. Hong Ngạc ánh mắt nghi vấn nhìn Thiên Mạch, “Tiểu thư, y...”

“Đừng hỏi nhiều.” Thiên Mạch đẩy đẩy Tần Vật Ly, “Đừng có ở đây làm bộ làm tịch, ta muốn ăn trứng luộc.”

Tần Vật Ly cười vô thường vô phạt, gõ gõ đầu Toàn Phúc, “Ta nói Toàn Phúc đại ca, ngươi không nghe thấy Phi Yên nhà ta nói gì sao?” Tần Vật Ly gõ mạnh một cái, “Còn không mau đi mua.”

Toàn Phúc xoa đầu, ai oán nhìn Tần Vật Ly, “Ai da, công tử, nhẹ tay chút.”

Tần Vật Ly nhắc chân đá y một cái, “Đi nhanh lên, ngươi ngây ra làm gì.”

Toàn Phúc trốn đến ‘nơi an toàn’, về mặt râu rì, “Công tử, ngài trọng sắc khinh bạn. À không, là trọng sắc khinh nô.”

“Đi mau.” Tần Vật Ly lại gõ y một cái.

“Đi thì đi.” Toàn Phúc xoa đầu, miễn cưỡng bước đi.

Tần Vật Ly nhìn theo bóng dáng Toàn Phúc cười, quay đầu ôn nhu cười nói với Thiên Mạch, “Phi Yên, nàng còn muốn ăn gì không?”

Thiên Mạch đảo mắt qua một loạt hàng bán đồ ăn vặt, “Ta hình như chưa bao giờ được ăn mấy thứ này.”

“Thứ nàng ăn đều là sơn trân hải vị, đương nhiên không có nếm qua mấy thứ này rồi.” Tần Vật Ly mở quạt ra, chậm rãi phe phẩy hai cái, “Chứ đâu tiêu dao giống như tiểu dân đường phố ta a.”

“Thứ ta ăn đều là đầu bếp ở nhà làm không sai, nhưng mà...” Thiên Mạch cười quý dị, “Tần Vật Ly, ngài là tiểu dân đường phố sao?” Vậy mà y cũng nói ra được.

Tần Vật Ly sắc mặt không đổi, “Bổn nhân chính là một công tử hào hoa, nhà của ta nhiều thế hệ không ai làm quan, tuyệt đối là tiểu dân đường phố, đảm bảo là sự thật.” Y cười hi hi tiến đến trước mặt Thiên Mạch, “Không phải tiểu dân đường phố chẳng lẽ là hoàng đế trên Kim Loan điện sao?”

“Biết đâu được.” Thiên Mạch khoe miệng cầm một nụ cười lạnh.

Tần Vật Ly đáng yêu chớp chớp mắt, “Là ý gì?”

“Theo ta được biết, họ Tần là họ của vua.” Thiên Mạch bí hiểm liếc y, cao ngạo quay đầu đi...

Tần Vật Ly mặt vẫn mỉm cười, thờ dài một tiếng, “Aizz, nghĩ lại Tần Vật Ly ta, cùng họ với đương kim hoàng thượng, đáng tiếc không cùng mệnh.”

“Có lẽ vậy.” Nếu y không muốn thừa nhận, Thiên Mạch cũng không truy vấn nữa.

Nàng trả lời rất lạnh nhạt, từ trong lời nói, không nghe ra ý tứ của nàng.

Tần Vật Ly miệng cười không đổi, tao nhã xếp quạt lại, “Nàng muốn nói gì?” Có phải nàng biết điều gì rồi không?

“Ta muốn nói...” Thiên Mạch quay đầu lại, vừa lúc thấy Toàn Phúc mang trứng luộc chạy đến, nhân cơ hội đổi đề tài, “Ta nói, có đồ ăn rồi.”

Toàn Phúc chạy chậm chậm đến cạnh Tần Vật Ly, đưa trứng luộc đến trước mặt y như dâng vật báu, “Công tử, trứng luộc của ngài đây.”

Hồng Ngạc liếc xéo Toàn Phúc, nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, nếu người muốn ăn, nô tỳ về nhà nấu cho người ăn, người thân thể vàng ngọc, sao ăn thứ này được.” Việc của Thiên Mạch xưa nay không tới phiên nàng can thiệp, dù chỉ là việc nhỏ nhặt trong cuộc sống. Nhưng mà, nàng thấy tên thái giám bắt nam bắt nữ kia, thập phần không thoải mái.

Thiên Mạch tâm tình rất tốt, cũng không thêm để ý. Nàng nghiêng đầu đến trước mặt Toàn Phúc, hai ngón tay ngọc nhẹ nhàng cầm lấy một quả trứng gà nóng hổi. “Thỉnh thoảng ăn cũng không sao.”

Hồng Ngạc đưa tay định cầm lấy, “Tiểu thư, nô tỳ giúp người.”

“Đề ta.” Động tác của Tần Vật Ly còn nhanh hơn Hồng Ngạc, đón lấy quả trứng trong tay Thiên Mạch.

Hồng Ngạc lấy không được quả trứng, vội rút khăn tay ra, lau khô nước dính trên tay Thiên Mạch.

Tần Vật Ly nhìn khăn tay, lại liếc nhìn Thiên Mạch. Một cái khăn tay làm từ gấm vóc tốt nhất đắt nhất, đến cả thái hậu, cũng không sang trọng như nàng. Nàng rút cuộc lại lịch thể nào? Chẳng lẽ nàng là công chúa nước láng giềng? Điều bộ của nàng, đích thực giống công chúa.

“Chủ tử, đề nô tỳ làm cho.” Đường đường là vua của một nước lại tự mình hầu hạ một nữ nhân, còn ra thể thống gì.

Tần Vật Ly lờm y một cái, “Ồ yên đó đi.” Thật không biết Toàn Phúc làm hạ nhân kiểu gì, một chút nhân lực cũng không có.

Hồng Ngạc hừ lạnh một tiếng, “Tần công tử, hạ nhân của nhà ngài đều không biết điều như vậy sao?” Không biết tại sao, nàng thấy tên hòa gia kia cực kỳ không vừa mắt.

Thiên Mạch khẽ liếc Hồng Ngạc, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng, “Hồng Ngạc, người nói nhiều quá.”

Hồng Ngạc cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng. “Nô tỳ nhiều chuyện.” Hôm nay tiểu thư rất ôn nhu, nàng theo bản năng xem người là Liễu thiên tiểu thư, nhưng mà..... người không phải Liễu Thiên a.

Chỉ cần một ánh mắt, liền đáng sợ tới mức nha hoàn không dám nói lời nào. Trên người Phi Yên, có một loại bá đạo bẩm sinh. Có lẽ, nàng thật sự xuất thân hoàng gia.

Trong lòng Tần Vật Ly nghi hoặc, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, y cẩn thận lột sạch vỏ trứng, rồi đưa cho nàng, “Ăn đi.”

Liều Thiên Mạch nhận lấy, vừa mới cắn một miếng, lập tức nhũn mảy. “Đây là cái gì vậy? Hương vị là lạ?”

“Không ngon hả?” Quả thực chưa từng ăn thứ này.

“Bình thường.” Nàng liên tục cắn mấy miếng, động tác tao nhã. Nàng đã từng ăn những thứ khó ăn nhất thế gian, cũng từng ăn những thứ ngon nhất, vị giác đã tê liệt, ăn cái gì cũng như nhau.

Ăn trứng gà xong, Hồng Ngạc lập tức giúp nàng lau tay.

Thấy khoe miệng nàng dính chút vụn trứng, Tần Vật Ly đưa tay ra, dùng ngón tay chùi sạch cho nàng, ôn nhu cười nói, “Dính tùm lum!”

Đối với động tác vô cùng thân thiết của Tần Vật Ly, Thiên Mạch cũng không nói gì, Hồng Ngạc giận dữ trừng mắt với y, “Công tử, đây là việc của Hồng Ngạc.” Lại chiếm tiện nghi của tiểu thư.

Thiên Mạch không thèm để ý tới bọn họ, chỉ hít hít mấy cái, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, “Mùi gì vậy? Thom quá đi.”

Tần Vật Ly không khỏi mỉm cười, “Là đậu hủ thúi.” Nàng tuy rằng rất lạnh nhạt, nhưng cũng có lúc rất trẻ con.

“Ta muốn ăn.” Thiên Mạch thành thật nói, lâu rồi không ăn. Nàng là một người lạnh lùng, cũng là người cứng nhắc. Từ khi rời khỏi Vô Tranh sơn trang, không ai mua đồ ăn vặt cho nàng. Ngày thường có nha hoàn hầu hạ, bọn họ cho nàng ăn toàn là trân phẩm. Nếu nàng một mình ra ngoài, chỉ ăn bữa chính, chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt.

Tần Vật Ly nhún nhún vai, dùng hắt cằm về phía hàng bán đậu hủ, “Đi ném thử xem, ta cũng chưa từng ăn thử.”

Tần Vật Ly bước được vài bước, lại phát hiện Thiên Mạch vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Y giơ tay trước mắt nàng phẩy phẩy vài cái, “Nàng nhìn gì vậy?” Y nhìn theo ánh mắt nàng, không ngờ lại là... hàng bán đường nhân (hình nhân hoặc thú vật làm bằng đường có thể ăn được). Hàng bán đường nhân đẹp lắm sao? Nàng đang nhìn gì vậy?

Liều Thiên Mạch mỉm cười, “Ta muốn đường nhân.”

Tần Vật Ly bất đắc dĩ cười cười, cầm lấy tay Thiên Mạch, ”Đi.”

Y kéo Thiên Mạch chạy đến trước sạp, “Nàng muốn cái nào? Cứ từ từ mà chọn.”

Thiên Mạch trong mắt toát ra ý cười, vui sướng lấy một hình thị nữ, quay đầu nói với Tần Vật Ly, “Ta muốn cái này, thế nào?” Nàng là một nữ tử bá đạo, từ lâu đã quên hồi ý kiến người khác, hôm nay cư nhiên phá lệ trung cầu ý kiến Tần Vật Ly. Giờ phút này nàng xinh tươi đáng yêu, giống như một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên.

Tần Vật Ly nháy mắt ra hiệu cho Toàn Phúc bảo y trả tiền, sau đó nhìn má lúm đồng tiền của Thiên Mạch, cười toe toét, “Rất đẹp, nàng thích là được rồi.”

Trả tiền xong, Thiên Mạch cùng Tần Vật Ly bước đi song song trong đám người. Nàng ngắm nghía đường nhân, dịu dàng nói, “Lúc ta còn rất nhỏ, ta rất muốn ăn đường nhân, nhưng mà không có tiền mua. Ta muốn có đường nhân, đã rất nhiều năm rồi. Đây là một cảm giác tiếc nuối, vĩnh viễn không thể bù đắp sự tiếc nuối.” Lúc còn nhỏ, nhìn bọn tỷ muội cầm đường nhân, lòng nàng tràn đầy hâm mộ, luôn hy vọng mình cũng có thể ăn đường nhân. Sau đó, các sự phụ mua đường nhân đủ loại hình thù cho nàng. Nhưng mà, không thể nào giống với sự kỳ vọng lúc trước. Thứ nàng muốn, là thứ do cha nàng mua.

Tần Vật Ly có chút nghi hoặc, “Nhà nàng rất nghèo sao?” Nhìn cách ăn mặc này của nàng, thì biết nhà nàng tuyệt đối không nghèo.

Thiên Mạch mỉm môi, cười cô độc, “Không, nhà của ta rất giàu, nhưng mà... cha ta có rất nhiều thâm thiếp, mẹ của ta chỉ là hạ đường thiếp. Mẹ con ta ở trong nhà không có chút địa vị, ta từ nhỏ nhận đủ sự khi phụ. Mẹ ta mất năm ta năm tuổi, từ đó về sau, ta trở thành một đứa con hoang không ai cần.” Nàng chưa bao giờ đem thân thế của mình kể cho bất kỳ ai, lúc này lại kể cho Tần Vật Ly – một người không mấy thân quen nghe. Duyên phận giữa người với người, thật sự không thể nói rõ.

Nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng y có thể cảm nhận được nỗi bi ai của nàng. Một đứa trẻ mới năm tuổi lại mất đi mẫu thân, thật đúng là tàn khốc! Y chau mày, “Sau đó thì sao?” Nàng rốt cuộc có thân phận như thế nào?

” Sau đó...” Thiên Mạch thề lưỡi ra, liếm liếm đường nhân, “Quá khứ là chuyện đã rồi, ta không muốn nhắc lại nữa.”

“Nàng muốn ăn đậu hủ thúi không?” Tần Vật Ly cười hi hi, “Gọi ta một tiếng Vật Ly, ta mua cho nàng.”

“Tần Vật Ly, ta có thể mua hết vô số sạp đậu hủ, có thể dùng vàng để chết ngài.” Thiên Mạch mỉm cười châm chọc.

Tần Vật Ly đập đập cây quạt vào lòng bàn tay, mỉm cười vô lại, nghiêng người sát vào Thiên Mạch, ngửi ngửi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, “Được, ta nhận thua, nàng đi ta đi. Chỉ cần nàng vui, ta cho nàng đi. Để có được nụ cười của giai nhân, Tần Vật Ly ta cam nguyện hy sinh.” Y cười vô hại, nhưng rất vô lại.

Thiên Mạch bắt đầu đi, nhìn không được cười khể. Nàng vừa định mở miệng, chợt nghe một giọng nói quen thuộc ở sau lưng vang lên, “Đại ca, huynh thật hững hờ a.”

Thiên Mạch cả kinh, sao lại là y?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - *Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Lão hổ phát uy

Tần Vật Ly quay đầu lại, chậm rãi phe phẩy chiếc phiến, liếc nhìn Tần Mộ Phong cười ngạo nghễ, “Huynh đệ, đệ còn chưa bị ngộp chết trong son phấn đàn bà à?”

Tần Mộ Phong cười lạnh, “Đại ca, huynh đừng đùa tiểu đệ ta. Đệ tuy rằng ham thích mỹ nữ, cũng không thể ngộp trong son phấn, nếu đệ chết, ai thay đại ca vào sinh ra tử trên chiến trường?”

“Huynh đệ, hai vị mỹ nữ bên cạnh đệ, là ai a?” Tần Vật Ly lạnh lùng liếc nhìn hai nữ nhân trang điểm lộng lẫy, thần tình cao ngạo.

Liễu Tự Họa mỉm cười, uyển chuyển cúi chào, mị hoặc tận xương, “Tiểu nữ Liễu Tự Họa tham kiến Hoàng Thượng.” Đại ca của Tần Mộ Phong, tự nhiên chính là đương kim hoàng thượng.

So với Liễu Tự Họa quyến rũ, Thái Y cao quý phóng khoáng, “Dân nữ Thái Y, tham kiến Hoàng Thượng.” Á hoi khom người, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Liễu Tự Họa yêu mị, trong ánh mắt mang theo vẻ lài, loại nữ tử này vừa thấy đã biết không phải nữ nhân đoàn hoàng.

Thái Y nhìn như cao quý phóng khoáng, nhưng người vẫn không mất đi loại phong trần tục khí, một cái nhăn mày hay cười, cũng không ngăn được vẻ dung tục. Đệ đệ y thật là kém thưởng thức, bên người đều là những nữ tử tầm thường.

Hai nữ nhân này được cho là cực phẩm nữ nhân, so với Phi Yên, thật kém xa.

Tần Vật Ly ngữ khí lạnh nhạt, “Miễn.” Đối với loại nữ nhân như vậy, y đều không có chút hảo cảm.

“Tiểu đệ từ xa nhìn thấy huynh đi cùng một bạch y giai nhân, lẽ nào, nàng là chị dâu của đệ?” Ánh mắt Tần Mộ Phong lóe lên một tia sắc bén. Bóng dáng nữ tử kia, giống hệt Liễu Thiên Mạch, ngay cả trang phục, cũng giống hệt nhau. Người bằng hữu Liễu Thiên Mạch nói, chẳng lẽ là Tần Vật Ly?

Tần Vật Ly khước miệng nhếch lên, cười biếng nhác, quay đầu nhìn theo bóng dáng Thiên Mạch, “Phi Yên, lại đây.” So với hai nữ nhân tầm thường kia, Phi Yên của y thực xuất trần thoát tục.

Liễu Thiên Mạch xoay người, chậm rãi đi đến, “Vị này chính là đệ đệ của ngài?”

Tần Vật Ly nhìn Thiên Mạch, trợn mắt há hốc mồm, “Nàng.....” Vị nữ tử trước mắt mỉm cười, ôn nhu uyển chuyển, tuy rằng không thể nói khuynh quốc khuynh thành, lại làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp thanh nhã. Thanh âm của nàng không lãnh đạm như Thiên Mạch, lại mang theo ý cười ôn nhu, cả người thanh nhã nhu hòa. So với Phi Yên xuất trần thoát tục, nàng lại có ý nhị khác.

Nàng là ai? Là Phi Yên sao? Nàng toàn thân giống hệt Phi Yên không sai, nhưng..... tại sao nàng lại thành ra cái dạng này?

[Liễu Thiên, mau ra đây, giúp ta giáo huấn Tần Mộ Phong.]

[Mẹ nó, cư nhiên dám ở trước mắt người đùa giỡn nữ nhân, y không muốn sống chẳng, xem ta giáo huấn y thế nào.]

[Ta nghỉ ngơi một chút, người cứ từ từ chơi đùa với y.]

[Yên tâm, Liễu Thiên ta là người thế nào chứ, sao lại phá hỏng chuyện của người được.]

[Người cứ chơi đùa đi, ta ngủ.]

[Yên tâm, bắt quá đừng ngủ vội, xem ta xử Tần Mộ Phong.]

[Tốt nhất cho y hai cái bạt tai, để ta hả giận.]

[Liễu Thiên hành sự, người yên tâm được rồi, ta ra đây.]

Liễu Thiên vô cùng thân thiết khoác tay Tần Vật Ly, ôn nhu nói, “Vật Ly, vị này chính là đệ đệ của ngài sao?” Nàng liếc nhìn Liễu Tự Họa và Thái Y, đáy mắt lóe lên tia tàn khốc. Nhưng mà, khóe miệng của nàng, vẫn mang theo ý cười như cũ, không thể nhìn ra chút tức giận. Cười không phải nàng, mà là mặt nạ của nàng.

Tần Vật Ly là người thông minh cỡ nào, lập tức phản ứng ngay, Phi Yên nhất định là dịch dung. Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy thay đổi dung mạo chính mình, quả thực lợi hại. Tay y thừa cơ ôm Liễu Thiên, lười nhác cười, “Y chính là tên đệ đệ không ra hồn ta đã nói với nàng.”

Ánh mắt Liễu Thiên chậm rãi đảo qua Thái Y cùng Liễu Tự Họa, nụ cười lộ ra chút châm chọc, “Vị này không phải Thiên kim Tề tướng Liễu Tự Họa sao? Liễu tiểu thư quen biết Tần công tử lúc nào vậy?” Thiên Mạch quay đầu nhìn Tần Mộ Phong. “Tần công tử, đừng trách ta không nói trước với người, Liễu Tự Họa là quả phụ, hơn nữa.....” Nàng cười bí hiểm, “Liễu tiểu thư là damsai phụ nổi danh nhất kinh thành, nam nhân cùng nàng ta vui vẻ, nhiều vô số kể, người cũng muốn làm một trong số đó?” Nàng vẫn cười nhu hòa như cũ, như làn gió xuân ấm áp.

Khuôn mặt Liễu Tự Họa thoáng đỏ bừng, chột dạ cúi đầu. Nếu là người bên ngoài nói nàng như vậy, nàng có thể cho y một cái tát rồi thôi. Nhưng người nói lại là nữ nhân của Hoàng Thượng, nàng chỉ có thể nén giận.

Tần Mộ Phong vòng tay, ôm lấy thắt lưng Liễu Tự Họa, “Không nhọc Phi Yên cô nương lo lắng.” May mắn thay, nữ nhân này không phải Liễu Thiên Mạch.

Bàn tay Tần Vật Ly đặt trên lưng Thiên Mạch gia tăng lực đạo, ôm càng thêm chặt, “Huynh đệ, không quấy rầy đệ quyền luyện bụi hoa, người coi như không thấy ta là được.”

Ý cười trên môi Tần Mộ Phong càng sâu, “Đại ca, xem ra đệ sẽ có đại tẩu nhanh thôi.”

“Đúng vậy, Phi Yên chính là thê tử Tần Vật Ly ta muốn lấy.” Bàn tay Tần Vật Ly ôm chặt lưng Thiên Mạch, bá đạo tuyên bố.

Thái Y mỉm cười, “Thái Y chúc mừng tiểu thư.” Nói như thế, vị nữ tử kêu Phi Yên này chính là hoàng hậu tương lai.

Liễu Thiên không trả lời, cao ngạo nhìn Tần Mộ Phong, “Theo ta được biết, vị Thái Y cô nương này xuất thân thanh lâu, mười bốn tuổi tiếp khách, người đầy vị phong trần. Tần công tử, cẩn thận bệnh hoa liễu.” Liễu Thiên chu miệng lên, “Tần công tử, lá gan của ngài ghê gớm thật a, nữ tử như vậy ngài cũng muốn, còn muốn cả hai tỷ muội nữa. Đừng trách ta không nói trước, vị Thái Hà cô nương kia so với nàng càng bản.”

Ánh mắt Tần Mộ Phong bỗng chốc băng lãnh, mâu quang đen thẫm lóe lên ngọn lửa phẫn nộ, “Người nói cái gì?” Nàng có thể nói Thái Y, nhưng không thể nói Thái Hà, bất luận kẻ nào cũng không thể vũ nhục nàng.

Liễu Thiên dùng tay áo quạt quạt, lạnh lùng liếc Tần Mộ Phong một cái, châm chọc nói, “Ta nói, mắt Bình Nam Vương thực kém, ngay cả tiện nhân như Thái Hà, Thái Y, Liễu Tự Họa cũng muốn.”

Bàn tay Tần Mộ Phong đặt trên lưng Liễu Tự Họa chậm rãi buông ra, mâu quang lóe lên. Khuôn mặt nghiêm trang, âm trầm đánh giá. Y nâng tay lên, tát thật mạnh vào mặt Thiên Mạch, “Người mới là tiện nhân.” Bất luận kẻ nào cũng không được vũ nhục Thái Hà, cho dù là hoàng hậu tương lai cũng không được.

Khi bàn tay y kẻ sát khuôn mặt nàng, Liễu Thiên nâng chân lên, hung hăng đá tới. Đồng thời nâng tay lên, nắm chặt cổ tay y. “Tần Mộ Phong, người rút xa lão nương một chút.”

Tần Mộ Phong bị Liễu Thiên đá một cước, bàn tay muốn tát nàng lại bị Liễu Thiên giữ chặt. Mà tay còn lại của Liễu Thiên, hung hăng cho y một cái tát. Nàng buông tay y ra, toàn thân tan nát sát khí lãnh khốc, nhìn chăm chăm Tần Mộ Phong, “Người muốn đánh nhau thì đánh nhau, tương ta để bị khi dễ a? Lão hồ không phát uy, người cho ta là mèo ốm?” Bây giờ để y tiện tay, sau này y sẽ thường xuyên đánh nàng.

Liễu Thiên dùng hết sức, khuôn mặt Tần Mộ Phong hiện lên dấu bàn tay.

Con người Tần Mộ Phong neho lại, lạnh lùng cười nói, “Chưa từng có nữ nhân nào dám đánh ta.” Nữ nhân này lớn mật giống hệt Liễu Thiên.

Tần Vật Ly tiến đến trước che cho Liễu Thiên, “Huynh đệ, người muốn làm gì? Đừng trách ta không nói trước, nàng là nữ nhân của ta.” Lúc Tần Mộ Phong tức giận, ai cũng không thể ngăn được y, kể cả thân là vua một nước như Tần Vật Ly.

“Nữ nhân của huynh thì làm sao?” Tần Mộ Phong ngẩng mặt lên, kiêu ngạo nhìn Liễu Thiên, ngông cuồng tự đại.

Hồng Ngạc muốn bảo vệ chủ nhân, không thể nhịn được, tiến đến giữa bọn họ, tay chống trên lưng, hung hăng chỉ Tần Mộ Phong. “Tần Mộ Phong, người ở bên ngoài diều võ dương oai, tương là Bình Nam Vương thì giỏi lắm a? Ở trong mắt tiểu thư nhà ta, người chỉ là cái rắm. Cút sang một bên, ô nhiễm không khí quá.” Hồng Ngạc chỉ vào Liễu Tự Họa, hung tợn nói, “Còn người a, tiện nhân này, một damsai phụ như người không ngoan ngoãn ở nhà cho tốt, lại tro mặt ra ngoài câu dẫn nam nhân, người không thấy xấu hổ a?” Hồng Ngạc nhìn về phía Thái Y, tát nàng ta một cái, hai tay chống nạnh, “Người quả thật là con hồ ly tinh không biết xấu hổ, ta nhìn thấy cái dạng như người liền cảm thấy ghê tởm. Người có biết người giống cái gì không? Giống kỹ nữ?Ồ, ta đã quên, người vốn chính là kỹ nữ, nhưng lại là hạ hạ đẳng kỹ nữ.”

Đột nhiên nhảy ra một nha hoàn hung tợn, mắng Tần Mộ Phong, mắng Liễu Tự Họa, đánh Thái Y, khiến cho mọi người không biết làm sao.

Liễu Thiên cúi đầu gậy móng tay, thản nhiên nói, “Hồng Ngạc, đủ rồi.” Nha đầu kia, không ngờ lại học cách mắng chửi từ nàng giỏi như vậy.

Tần Mộ Phong ghé mắt, nghi hoặc nhìn Hồng Ngạc, “Ngươi là Hồng Ngạc?” Nếu y nhớ không lầm, nàng là nha hoàn của Liễu Thiên.

Hồng Ngạc khinh miệt hừ lạnh, vênh mặt lên, “Ta chính là Hồng Ngạc, là nha hoàn của Liễu Thiên tiểu thư, thế nào?”

Tần Mộ Phong quay đầu nhìn Liễu Thiên, “Ngươi có quan hệ thế nào với Liễu Thiên?” Nữ tử này có địch ý với mình, là vì liên quan đến Liễu Thiên sao?

Tần Vật Ly thỉnh linh chen giữa bọn họ, “Liễu Thiên là ai? Các người nói nửa ngày trời, ta không biết các người đang nói cái gì.”

Liễu Thiên vỗ tay, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh, “Bình Nam Vương thừa dịp muội tử nhà ta uống say, cưỡng bạo nàng. Tên hỗn đản vương bát đản này, cùng nhiều nữ nhân làm loạn như vậy, cũng không biết có bị hoa liễu không. Muội tử của ta là hoàng hoa khuê nữ, chẳng lẽ lại tự nhiên cùng loại người như hần quan hệ.”

“Chúng ta đều uống say.” Tần Mộ Phong biện giải, thái độ đối với Liễu Thiên cũng tốt hơn nhiều. Dù sao, là chính mình chiếm tiện nghi của ‘Muội muội’ người ta.

Tần Vật Ly cuối cùng cũng hiểu được, tiến đến trước mặt Thiên Mạch lấy lòng, “Ta bắt hần nhận muội tử của nàng làm Vương phi, được không?”

Liễu Thiên đẩy Tần Vật Ly ra, “Hoàng Thượng, đa tạ lão nhân gia ngài, Thiên Nhi không muốn biến thành Liễu Thiên Mạch thứ hai.”

Liễu Thiên chán ghét liếc nhìn Tần Mộ Phong, nâng váy lên, “Hồng Ngạc, nơi này toàn xú khí, còn có thêm hai con hồ ly lẳng lơ, đi.”

“Chờ chút.” Tần Vật Ly cùng Tần Mộ Phong vội đuổi theo, hai người cùng che trước mặt Liễu Thiên.

Liễu Thiên tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, “Làm gì? Tán gái à? Thực xin lỗi, cô nương ta không muốn liên quan đến mấy đám nam nhân họ Tần các người.”

Tần Vật Ly cười hi hi, giữ chặt tay Liễu Thiên, cọ đi cọ lại trên người nàng làm nũng, “Phi Yên, ta cùng tiểu tử này không giống nhau, nàng đừng đem ta với hần nói nhập làm một.”

“Ngươi biết Liễu Thiên ở đâu sao?” Tần Mộ Phong hỏi hạ mình, nhũn nhặn hỏi.

“Tần Vật Ly, ngài tránh ra xa một chút” Liễu Thiên đẩy tay Tần Vật Ly, như trên người có một vật dơ dáy, dùng sức đẩy y ra chỗ khác, “Đều là người một nhà, cùng một đức hạnh, ta tuổi còn trẻ, không muốn bị hoa liễu.”

Tần Vật Ly một tay khoát lên vai Tần Mộ Phong, tay kia ôm ngực, giả bộ hư nhược, “Huynh đệ, ta bị đệ hại chết rồi. Phi Yên không cần ta, lòng ta đau a.”

Liễu Thiên không nhịn được cười to, hai tay khoanh trước ngực, “Tần Vật Ly, ngài ít làm bộ làm tịch đi, hoàng đế giỏi lắm à? Cô nương ta gánh không nổi.”

Tần Vật Ly xoay người, kè sát vào mặt Liễu Thiên, cười hi hi nói, “Phi Yên, nàng biết thân phận của ta lúc nào vậy?”

Liễu Thiên lờm y một cái, “Lần đầu tiên nhìn thấy ngài ta đã biết. Tuy rằng ngài giả bộ bất cần đời, nhưng khí chất cao quý trên người ngài cùng ngạo khí bao trùm thiên hạ là không có cách nào thay đổi. Còn nữa, ta đã quên nói cho ngài biết, ta biết tên của đương kim hoàng thượng. Nếu nói lúc trước còn có hoài nghi, sau khi ngài nói danh tự, ta đã chắc chắn ngài chính là tên hôn quân dân chúng trong thiên hạ kính yêu kia.”

Tần Mộ Phong không rảnh bận tâm tới Tần Vật Ly, âm thầm nói, “Phi Yên cô nương, ta sẽ chịu trách nhiệm với Liễu Thiên, xin nói cho ta biết nàng ở đâu?”

“Thực xin lỗi, Thiên Nhi nhà ta ngu dốt, không quen thói tranh đấu của nữ nhân, đám thê thiếp của ngươi cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, nàng sợ sẽ chết ngay cả xương cốt cũng không còn. Dĩ nhiên, Liễu Thiên Mạch là người tốt.” Liễu Thiên Mạch đương nhiên là người tốt, hơn nữa là rất rất tốt.

Tần Vật Ly ho khan một tiếng, vỗ vai Tần Mộ Phong, “Huynh đệ, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với ngươi, về sau đừng nói ngươi quen biết ta.” Y quay đầu, về mặt nịnh nọt nhìn Liễu Thiên, “Phi Yên, ta đã không còn quan hệ gì với hần, nàng đừng phớt lờ ta.”

Liễu Thiên vừa tức vừa buồn cười. “Tần Vật Ly, ngài là hoàng đế, đừng bày ra bộ dáng ghê tởm này nữa.”

“Cô nương, xin hãy nói cho ta biết Liễu Thiên đang ở đâu, ta thề sẽ chịu trách nhiệm với nàng.” Y có chút nóng lòng.

Hồng Ngạc bất thành linh xen vào, “Tần Mộ Phong, sau khi ngài làm tổn thương nhị tiểu thư nhà ta, ngài cho rằng tiểu thư nhà ta sẽ nói cho ngài nơi nàng ở sao? Cút sang một bên, đừng ở trước mặt đại tiểu thư nhà ta giả bộ đáng thương, kẻ không biết còn tưởng rằng ngài có ý đồ.”

“Hồng Ngạc tỷ tỷ, ngươi nói ít một chút.” Liễu Thiên cười tùm tùm kéo Hồng Ngạc lại, “Ta nói cho Bình Nam Vương ngài biết, Liễu Thiên nhà ta có rất nhiều tiền. Cho dù bị ngài hủy đi sự trong sạch không gả được cho ai, cũng sẽ không bị đói chết. Ngài không cần lo lắng, nàng rất tốt. Nếu ngài thật sự muốn chịu trách nhiệm, mời ngài đừng quấy rầy nàng nữa.” Nàng khinh thường nhìn Tần Mộ Phong, “Ngài tìm nàng mà đến tận Thiên Cơ Các, hôm khác lại dâng lên hoàng băng sao? Hảo ý của ngài nàng xin lĩnh, nhưng mà, gánh không nổi.”

Tần Vật Ly không cam lòng bị bỏ quên, bàn tay hươu hươu trước mặt Liễu Thiên, “Phi Yên, ta to lớn như vậy đứng trước mặt nàng, nàng không nhìn thấy

sao?”

“Hai người các người, phiền chết đi được.” Liễu Thiển nhìn ra phía sau bọn họ, kinh ngạc kêu lên, “Các người xem, đó là gì?”

“Cái gì?” Hai huynh đệ đồng thời quay đầu lại.

Nhân lúc bọn họ quay đầu lại, Liễu Thiển cầm tay Hồng Ngạc, biến mất trong màn đêm mịt mù.

Tần Vật Ly dùng chiếc phiến gỗ vào bàn tay, chậm rãi quay đầu lại, “Phi Yên, không có cái gì cả.” A, người đâu?

“Đại ca, người đâu?” Tần Mộ Phong quay đầu lại.

Tần Vật Ly nhún vai, “Ta không biết.”

“Huynh biết xuất thân của Phi Yên cô nương không?” Phi Yên chính là cách duy nhất để tìm Liễu Thiển.

“Ta không biết, ta gặp nàng trên đường.”

“.....”

“Đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, chính đệ đánh mất nữ nhân của mình, ta cũng không có biện pháp.” Liễu Thiển mà Tần Mộ Phong tìm đã thất lạc, nhưng mà..... Phi Yên của y mỗi tháng đều sẽ gặp lại nàng ba lần, cho dù lần này đã thất lạc, cũng sẽ gặp lại. Y tin tưởng, Phi Yên sẽ gặp y. Y có cảm giác, Phi Yên ở cùng một chỗ với y đều rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Âm hồn không tan

Ngày mười sáu mỗi tháng, là ngày Phi Yên tiếp nhận nhiệm vụ. Nàng trộm tài, trộm vật, cũng trộm mệnh. Chỉ cần đối phương ra giá hợp lý, cái gì nàng cũng có thể trộm được. Ba mươi viên dạ minh châu Nam Hải, nàng trộm đầu người của Sát Thủ Môn chủ tiền nhiệm. Ba nghìn lượng hoàng kim, nàng trộm cánh tay trái của tuần phủ Linh Châu. Phi Yên chẳng những là phi tặc, mà còn là sát thủ. Nàng là thiên hạ đệ nhất phi tặc, cũng là sát thủ giỏi nhất. Chỉ cần nàng tiếp nhận nhiệm vụ, thì chưa từng thất bại. Người mời nàng trộm vật rất nhiều, mời nàng trộm mệnh cũng không ít. Phi Yên ra tay, thì không phải tầm thường, giá thấp nhất là ba nghìn lượng hoàng kim. Thế nhưng, người muốn mời nàng ra tay vẫn nhiều không kể xiết.

Ở sau lưng Túy Yên Lâu, có một tòa nhà lớn bỏ không, cả năm không có ai ở. Ngày mười sáu, tòa nhà Yêu Nguyệt Lâu ở phía tây đều sẽ đốt một ngọn đèn. Đốt đèn, có nghĩa là Phi Yên nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ. Đến ngày mười sáu, bất luận kẻ nào cũng đều có thể tùy ý ra vào Yêu Nguyệt Lâu. Có chủ đem tư liệu của mình, vật muốn trộm, giá muốn trả, viết ra bỏ vào một phong thư, cùng với ba nghìn lượng hoàng kim đặt lên án thư ở dưới tầng một là được. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Phi Yên thì sẽ liên lạc với chủ. Nếu Phi Yên không muốn tiếp nhận nhiệm vụ, nội trong ba ngày sẽ trả lại tiền đặt cọc.

Lầu ba, là khu vực cấm địa, rất ít có người đi lên.

Ngày mười sáu mỗi tháng, Phi Yên đều sẽ xuất hiện trên lầu ba Yêu Nguyệt Lâu, đàm phán với một số chủ. Về phần bọn họ nói cái gì, thì không ai biết. Có người nói, đặt giá năm nghìn lượng hoàng kim trở lên, có thể lên lầu ba cùng Phi Yên đàm phán, việc đàm phán tất nhiên là chi tiết nhiệm vụ. Cũng có người nói, người có thể lên lầu ba Yêu Nguyệt Lâu đều đã hóa thành xương trắng. Là thật hay giả, không ai biết. Lầu ba Yêu Nguyệt Lâu, rốt cuộc là thế nào, cũng không ai biết được.

Nửa năm rồi, đèn ở Yêu Nguyệt Lâu rốt cục lại sáng lên.

Kỳ thực, lầu ba Yêu Nguyệt Lâu cũng không có gì đặc biệt. Châu liêm[1], ghế, bàn trà, trà thơm, huân hương[2], phong linh, nến, rất bình thường.

Viên dạ minh châu được khảm giữa trần nhà, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, ngọn lửa cây nến đặt trên bàn trà không ngừng nhảy múa, phong linh bên cửa sổ theo gió đung đưa, không ngừng vang lên âm thanh leng keng.

Phía sau châu liêm, ba bóng người mờ mờ ảo ảo.

Trong Yêu Nguyệt Lâu im ắng, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, trong yên tĩnh có phần quỷ dị.

Một dáng người mảnh khảnh, chậm rãi bước đến trước bàn trà ngồi xuống. À thở nặng nề, thân mình khẽ run rẩy.

Thiên Mạch hướng Hồng Ngạc nháy mắt, “Tắt đèn.” Hồng Ngạc lập tức đi ra ngoài, thổi tắt ngọn đèn lồng trên cửa sổ.

“Mời ta trộm đồ ư?” Thiên Mạch sau mảnh lên tiếng, giọng trầm thấp có phần lãnh đạm.

“Phải...” Đồi phương hít một hơi thật sâu, run run mở miệng, “Ta ra giá năm nghìn lượng hoàng kim.”

“Trộm cái gì?” Thiên Mạch đậm mạc hỏi.

“Mạng người.”

“Mạng ai?” Thiên Mạch bung hương trà lên, hương thơm lan tỏa.

Liễu Phinh Đình nghiêng răng nghiêng lợi, “Liễu Thiên Mạch.” xx này khiến ả mất mặt, món nợ này không trả không được.

Chén trà trong tay Thiên Mạch đặt lại chỗ cũ, nàng hơi ngẩng đầu, lãnh khốc đến đáng sợ, “Làm sao ngươi biết tối nay ta ở đây tiếp nhận nhiệm vụ?”

“Ngươi... Ta... Ta mời Thiên Cơ Các giết Liễu Thiên Mạch, bọn họ bảo ta đến đây tìm ngươi.” Nghe nói, Phi Yến là người của Thiên Cơ Các. Có người gọi Phi Yến là thiên hạ đệ nhất sát thủ, mời nàng ra tay, không có nhiệm vụ nào không hoàn thành. Cho nên, ả mới đi tìm Thiên Cơ Các, hy vọng có thể mời Phi Yến ra tay.

“Liễu Thiên Mạch đáng giá năm nghìn lượng sao?” Phía sau bức rèm Thiên Mạch cười lạnh.

Liễu Phinh Đình phát hoảng vì giọng cười âm lãnh của nàng, nói, “À... À trước mặt mọi người khiến ta mất mặt, còn đoạt mất Hoắc Thiên.”

Chỉ vì chút cái vạ, Liễu Phinh Đình cư nhiên lại muốn giết cả tỷ tỷ của mình, thật là ác độc.

Thiên Mạch đặt chén trà trong tay xuống, “Biết quy củ của ta chứ?”

“Biết.” Liễu Phinh Đình đặt một túi đồ lên trên bàn trà.

Thiên Mạch ra hiệu cho Hồng Ngạc, “Mang lại đây.”

Hồng Ngạc mặt che khăn từ bên cạnh bước ra, lấy túi đồ kia đặt lên chiếc bàn trước mặt Thiên Mạch.

Thiên Mạch mở chiếc túi vải, bên trong tất cả đều là châu báu trang sức.

Nàng tiện tay cầm một món lên ngắm nghía, khẽ cười nói, “Quả thực giàu có, mỗi thứ đều là bảo vật vô giá.” Nàng cười lạnh lùng mà châm chọc.

Liễu Phinh Đình nuốt một ngụm nước miếng, “Đương nhiên, đây là hồi môn mẹ ta cho ta, giá trị tuyệt đối đến ba nghìn lượng.”

Thiên Mạch bọc trang sức lại, ném cho Hoa Linh đứng bên cạnh, quay đầu nói với Liễu Phinh Đình, “Tể tướng phu nhân quả nhiên ra tay rộng lượng, Tể tướng thiên kim ra tay đủ hào phóng.”

“Ngươi đã biết ta là ai, ta nghĩ ta không cần nhiều lời.” Yêu Nguyệt Lâu âm trầm đến đáng sợ, ả không muốn tiếp tục lưu lại.

Thiên Mạch đứng lên, giữ giữ nếp nhăn trên váy, “Liễu Phinh Đình, có muốn nhìn xem ta là ai không?”

” Không cần đâu.” Liễu Phinh Đình nuốt một ngụm nước miếng. ả không ngu ngốc, thân phận Phi Yến thần bí cỡ nào, nếu ả nhìn thấy bộ mặt thật của nàng, chỉ sợ sống không thọ.

Thiên Mạch cất cước, ngồi xuống lại. Nàng dựa vào thành ghế, cười nhạt, “Vụ làm ăn này ta nhận, ngươi đi đi.” Giết chính mình, nàng vẫn chưa điên đâu.

“Ta đi đây.” Liễu Phinh Đình đứng dậy, chạy như bay rời khỏi. Nơi này thật sự quá u ám, ả một khắc cũng không muốn ở lại. Nếu không phải nghe nói Phi Yến không giết cố chủ, ả căn bản không dám tới.

“Tiểu thư, ả này...” Hồng Ngạc chỉ theo hướng Liễu Phinh Đình rời khỏi, muốn nói lại thôi.

Liễu Thiên Mạch tựa lưng vào ghế, cười châm chọc, “Kệ ả.” Không giết cố chủ là quy củ của nàng, nàng sẽ không phá hỏng quy củ của mình, lại càng không giết chính mình.

Hoa Linh hưng hăng nói, “Tiểu thư, ả thật quá đáng, để nô tỳ giết ả. Tiểu thư không giết cố chủ, thì để nô tỳ giết.” Mời tiểu thư tự mình giết mình, quả thực là chán sống.

Thiên Mạch cười quý dị, “Chết như vậy, chẳng phải là tiện nghi cho ả sao? Chẳng phải là lãng phí thuốc mà ta mất công luyện chế cho Liễu gia sao?”

Hồng Ngạc đột nhiên nhớ ra gì đó, bưng bình đại ngộ, “Nô tỳ hiểu ý tiểu thư rồi.”

Thiên Mạch hướng Hoa Linh nháy mắt, “Đốt ngọn đèn thứ hai.”

Hoa Linh trả lời một tiếng, một lần nữa thấp đèn lồng bên cửa sổ.

Quy củ của Phi Yến, mỗi lần chỉ gặp một người. Nhìn thấy cửa sổ lâu ba đốt đèn lồng, mới có thể vào trong.

Người vào lần này là một nam nhân anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm. Y xuất hiện, khiến Thiên Mạch có chút không biết nên khóc hay cười.

Thiên Mạch ngã ra trên bàn, chán nản gõ móng tay, “Bình Nam Vương, ngài đến chỗ của Phi Yến có việc gì phải làm sao?” Có chủ tể nay người này còn kỳ quái hơn người kia. Đầu tiên là muối muối, tiếp đến là trượng phu, đợi lát nữa chỉ sợ ngay cả cha nàng cũng đến luôn.

“Phi Yến cô nương, ta đến mời người hỗ trợ, không hề ác ý.” Triều đình chưa bao giờ can thiệp chuyện của người trong giang hồ, trừ phi bọn họ tạo phản. Cho dù Phi Yến đứng là nhân vật như vậy, cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Nhất là tiên hoàng cùng đương kim hoàng thượng, bọn họ đối với những nhân vật hiệp đạo như vậy không đồng ý, cũng không phản đối, giả vờ như không thấy. Phi Yến tuy rằng không phải hiệp đạo, nhưng cũng không làm ác. Triều đình cho phép nàng tự do, không rảnh quản nàng. (sát thủ mà không tính là làm ác sao???)

“Bình Nam Vương thần thông quảng đại, không ngờ lại mời Phi Yến hỗ trợ, chắc chắn, Phi Yến thụ sủng nhược kinh[3] a.” Thiên Mạch tay chống cằm, nhìn bên ngoài bức rèm.

“Phi Yến cô nương, sau hai lần người đến thăm vương phủ, vì sao đột nhiên không thấy nữa?” Tần Mộ Phong nheo mắt, con ngươi đen sâu không thấy đáy, “Phi Yến cô nương, người đến vương phủ có việc phải làm sao?”

Thiên Mạch ngáp một cái, “Có người ra tiền, mời ta đến vương phủ trộm đồ.” Nàng không e dè.

“Trộm cái gì?” Nàng sáng khoái như thế, thật làm cho Tần Mộ Phong nghi hoặc.

“Mạng Liễu Thiên Mạch.”

”Mạng Liễu Thiên Mạch?” Tần Mộ Phong đối với đáp án này cảm thấy thật quá bất ngờ.

Liễu Thiên Mạch nhún nhún vai, “Có người mời ta trộm mạng của nàng, có điều sau khi nhìn thấy nữ nhân ngốc nghếch kia, ta thật sự không hạ thủ được. Bị cả đám các người khi dễ, còn có người muốn ám sát nàng, thật không biết mệnh của nàng sao mà khổ như vậy.” Thiên Mạch hoàn toàn không phát hiện, ngữ khí khi nàng nói chuyện trở nên giống Liễu Thiên.

”Ai muốn giết nàng?” Giọng nói Tần Mộ Phong rất lạnh, nghĩ đến có người muốn giết nữ nhân kia, khiến y tức giận.

Liễu Thiên Mạch lạnh lùng liếc nhìn y, “Không liên quan đến ngài.” Chẳng cần làm bộ làm tịch, Liễu Thiên Mạch nàng không cần y tội nghiệp.

Tần Mộ Phong thoáng nghĩ ngợi, nhìn bức rèm châu, “Ta ra giả năm vạn lượng.”

Thiên Mạch khoe miệng nhếch lên, liếc xéo y, “Làm gì?”

Trong mắt y hiện lên một chút hung ác nham hiểm, “Lấy mạng cổ chủ, ai muốn giết Liễu Thiên Mạch, người giết y cho ta.”

“Ta không giết cổ chủ.” Coi như y có lương tâm.

“Người muốn bao nhiêu, ta sẽ trả.” Nữ nhân kia thật sự phiền phức, không biết đã chọc tới kẻ thù nào nữa.

“Nếu ta nói, muốn một miếng thịt của ngài thì sao?” Thiên Mạch mâu quang lóe ra, lạnh đến tận xương.

“Nghe nói Phi Yến yêu tiền.” Muốn thịt của y làm gì.

Thiên Mạch hướng Hoa Linh vẫy tay, Hoa Linh hiểu ý, tiến đến bên người Thiên Mạch, khom lưng.

Liễu Thiên Mạch từ trên đầu nàng chọn một cây cây trầm tinh tế, khẽ động cổ tay, cây trầm bắn ra bức rèm châu, cắm trên bàn trà. Thiên Mạch cười lạnh châm chọc, “Rạch trên người ngài một đao, ta sẽ nhận vụ làm ăn này.” Nàng chắc chắn y sẽ không rạch.

Tần Mộ Phong cúi đầu, nhìn cây trầm sáng bóng, âm tình bất định, “Người chắc chứ?”

“Đó là đương nhiên, ngài rạch mình một đao, ta cam đoan không giết liễu Thiên Mạch, hơn nữa bảo vệ mạng của nàng. Dựa vào danh tiếng Phi Yến ta, chỉ cần lời đã nói ra, không ai dám động đến một sợi lông của nàng.” Đây là sự thật.

Tần Mộ Phong chậm chậm cử động bàn tay, xiết chặt cây trầm. Con ngươi đen sâu không thấy đáy, khiến người ta nhìn không ra y suy nghĩ cái gì.

“Động thủ đi? Như thế nào? Không dám hả?” Thiên Mạch khinh miệt liếc y một cái, quay đầu đi chỗ khác, có chút tự giễu, “Vây đủ biết đàn ông chẳng phải thứ tốt đẹp gì.”

Tần Mộ Phong mâu quang chột lóe, rút cây trầm cắm trên mặt bàn ra đâm mạnh vào cánh tay phải của mình, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ chiếc áo trắng. Cây trầm trong tay rạch một đường dọc theo cánh tay, cây trầm rạch đến đâu, màu đỏ tươi quý dị hiện ra đến đó. Máu tươi theo ngón tay rơi xuống, tung tóe trên vạt áo y.

Nhìn máu đỏ tươi, Thiên Mạch khiếp sợ, nàng vịn ghế đứng lên, “Đối với ngài Liễu Thiên Mạch thực sự quan trọng như vậy sao?” Ở trong lòng y, nàng rất cuộc quan trọng mức nào?

Thiên Mạch rất mơ hồ, y có thể vì nàng hy sinh, rồi lại đối với nàng thờ ơ lạnh nhạt.

Y rất cuộc quan tâm nàng như thế nào? Là yêu? Là hận? Là thích? Nàng không biết.

Tần Mộ Phong lắc đầu, “Không biết.” Ngay cả chính y cũng không biết mình quan tâm Liễu Thiên Mạch như thế nào. Y cảm thấy bản thân chán ghét nàng, nhưng trong lúc vô ý lại quan tâm nàng.

“Nếu là nữ nhân khác, ngài cũng sẽ làm như vậy sao?” Thiên Mạch đột nhiên rất muốn biết.

“Không.” Y trả lời chém đinh chặt sắt, không chút do dự.

Thiên Mạch nhè nhẹ thở ra một hơi, “Ngài yên tâm, từ nay về sau không ai dám động đến Liễu Thiên Mạch đâu. Nói đi, mục đích tối nay ngài xuất hiện ở đây là gì.”

“Giúp ta tìm một người.” Máu vẫn nhỏ từng giọt không ngừng, sắc mặt Tần Mộ Phong trở nên trắng bệch.

Thiên Mạch ngưng nhìn máu tươi, trong con ngươi đầy vẻ nghi hoặc không hiểu nổi. Nàng cúi đầu, từ thắt lưng lấy ra một dải băng. “Đây là Băng Thiên Tỉ, cầm lấy mà băng bó vết thương.”

“Cám ơn.” Tần Mộ Phong đứng dậy, nhận lấy dải băng. Y xắn tay áo lên, để lộ ra một vết thương máu thịt lẫn lộn nhìn mà đau lòng. Thiên Mạch trong lòng cả kinh, nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác.

Tần Mộ Phong nhanh tay băng bó vết thương lại, “Cám ơn cô nương.”

Thiên Mạch thanh âm bình đạm, nhưng không còn âm lãnh khốc như trước, “Tìm ai?”

” Liễu Thiên.”

” Liễu Thiên? Túy Yên Lâu đệ nhất hoa khôi? Ngài tìm nàng làm gì?” Được, lại một người tìm nàng.

” Một vạn lượng, tìm Liễu Thiên.”

Thiên Mạch nghi hoặc, “Tìm người ngài tìm ta gì? Tìm người thì phải đến tìm Thiên Cơ Các, Bình Nam Vương không biết sao?” Phi Yến trộm vật, giết người, chứ không tìm người.

“Người Phi Yến muốn giết, cho dù trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát. Ngươi có thể tìm được người khác, tự nhiên cũng có thể tìm được Liễu Thiên.”

Lời y nói đích thực rất có lý.

Thiên Mạch cười thành tiếng, “Một vạn lượng? Giá của Phi Yến ta rất cao đó.” Nàng không hề phủ nhận bản thân tham tài. Cho dù nàng đã có cả một tòa kim khố, nhưng vẫn rất tham tài.

“Hoàng kim.” Tần Mộ Phong lạnh lùng nói thêm một câu.

“Vụ làm ăn này, ta nhận.” Có vàng mà không kiếm thì là đứa ngốc. Thân là thê tử của y, lấy tiền của y cũng đâu có gì quá đáng.

Sau khi Tần Mộ Phong rời khỏi, không còn ai đến nữa. Nửa canh giờ sau, Liễu Thiên Mạch ngồi không yên. Nàng vớt châu báu đang cảm nhích trong tay xuống, lãnh đạm nói, “Ta mời các người ăn hoành thánh, đi.” Sau đó, đứng dậy đi ra ngoài.

Hai nha hoàn đi theo nàng phía sau, châu đầu ghé tai.

“Tiểu thư hôm nay là lạ.” Hồng Ngạc cúi đầu, nhỏ giọng thì thầm với Hoa Linh.

Hoa Linh gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, lúc nàng cùng Tần Mộ Phong nói chuyện, ngữ khí giống hệt Liễu Thiên tiểu thư. Nếu không nhìn vào ánh mắt hung ác nham hiểm của nàng, ta còn nghĩ rằng Liễu Thiên tiểu thư lại đi ra đó.”

” Tiểu thư sao đột nhiên muốn mời chúng ta ăn hoành thánh? Nàng có phải bị hồng não rồi không?”

“Có khả năng.”

“Rất có khả năng.”

” Luôn cảm thấy nàng có chút gì đó kỳ quái.”

***

Lúc này, đường xá vô cùng tịch mịch. Sự tịch mịch sau cảnh ồn ào náo động, luôn mang lại một cảm giác mát mát mơ hồ.

Thiên Mạch áo trắng bay bay, toàn thân nhẹ bồng, bước đi ở trên đường mang theo chút quý dị không nói nên lời.

Gió lạnh thổi qua, vài tờ giấy dầu bay lên.

Hàng hoành thánh ven đường đã không còn ai, chủ quán co rúm người, nép bên cạnh hóa lò sưởi ấm.

Hoa Linh kéo chiếc ghế đầu ra cho Thiên Mạch ngồi, còn mình thì đứng bên cạnh, “Lão bản, cho ba bát hoành thánh, càng nóng càng tốt.”

“Lập tức có ngay.” Chủ quán đang co ro lập tức đứng dậy, một làn hơi nước nóng hổi từ trong nồi bốc lên.

Thiên Mạch liếc Hồng Ngạc Hoa Linh, trợn mắt lên, “Hai người đứng đó làm gì? Ngồi xuống.”

“Dạ.” Hai nha hoàn đồng thanh trả lời, ngồi ở hai bên người nàng.

Hoa Linh rút cổ lại, hai tay không ngừng **, cái đầu nhỏ ngo nghiêng xung quanh. Nàng đột nhiên la hoảng lên, giật nhẹ y phục Thiên Mạch, “Tiểu thư, người kia nhìn rất quen mắt a?”

“Ai đâu?” Hồng Ngạc cũng quay đầu, nhìn bóng người từ trong bóng đêm đi tới.

Thiên Mạch nhìn theo ánh mắt Hoa Linh, thấy hai bóng người cao lêu nghêu đang đi tới. Nhìn kỹ, cư nhiên là Tần Mộ Phong và Phi Dương.

” Bọn họ không phải tới ăn hoành thánh chứ?” Hồng Ngạc nói to hết cỡ, nhìn Thiên Mạch.

Hoa Linh vẫn ung dung nhìn bọn họ chằm chằm, “Đường đường Bình Nam Vương, sao có thể ăn thứ này, lo làm gì. Cúi đầu thấp một chút, y sẽ không nhìn thấy chúng ta.”

Thiên Mạch không nói gì, cúi đầu xuống từ trong ngực áo lấy ra lấy ra một chiếc mặt nạ đơn giản dán lên mặt. Khuôn mặt vốn lạnh lùng, lập tức trở nên quyến rũ xinh đẹp. Trên người nàng chỉ mang theo một chiếc mặt nạ đơn giản, là bộ dạng của Liễu Thiển. Cho dù không muốn giả làm Liễu Thiển, cũng không còn lựa chọn.

[Liễu Thiển, ra đi, Tần Mộ Phong đến rồi.]

[Tại sao ta phải ra? Tự giải quyết đi.]

[Ta không muốn gặp y.]

[Hừ, ta thấy người không phải không muốn gặp, mà là rất muốn gặp.]

[Ra đi, che chắn cho ta.]

[Thiên Mạch, Phi Yên, học cách đối mặt với chính mình đi, hiểu chưa?]

[Y đến rồi, mau ra đi.]

[Không rảnh.]

[Ra ngay.]

[Học cách đối diện bản thân đi, nếu không người cả đời cũng không dám mở rộng lòng mình]

[Vậy người vĩnh viễn đứng ra nữa.]

[Nếu người có thể tìm được hạnh phúc cho mình, coi bỏ khúc mắc, ta cả đời không ra nữa thì có sao.]

[.....]

Bầu trời đêm không trăng, trên đường rất tối. Thứ duy nhất chiếu sáng, là hai chiếc đèn lồng treo trên túp lều của tiểu.

Tần Mộ Phong không thấy rõ mặt Thiên Mạch, lịch sự hỏi, “Cô nương, ta có thể ngồi đây không?”

” Xin cứ tự nhiên.” Giọng Thiên Mạch nhu mì vô cùng, lại có chút lạnh lùng thờ ơ.

Nàng vừa lên tiếng, Tần Mộ Phong liền nhận ra. Kinh ngạc nhìn Thiên Mạch, ” Nàng là Liễu Thiển?” Tần Mộ Phong ngồi đối diện Liễu Thiển, Phi Dương

cũng ngồi xuống theo, đôi mắt dán chặt vào Thiên Mạch.

Thiên Mạch chậm rãi ngừng đầu, bình đạm trả lời, "Đúng vậy, ta là Liễu Thiển." Thấy Phi Dương nhìn chăm chăm mình, nàng cũng hồ hững nhìn y một cái.

Hồng Ngạc nhăn mũi, cúi kinh nói, "Vương gia, sao ngài lại tới nữa." Bình Nam Vương thật đúng là âm hồn không tan mà, một trong một buổi tối mà gặp đến ba lần. (2 lần mới đúng chứ ta)

"Hong Ngạc?" Hồng Ngạc vừa rồi đi cùng Phi Yên, sao giờ lại ở cùng với Liễu Thiển.

Hồng Ngạc hừ lạnh, "Bình Nam Vương, không ngờ ngài cũng nhớ rõ tên ta, thật là hiếm thấy." Trong giọng nói mang đầy vẻ châm chọc.

'Cạch' một tiếng, một thanh bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ được đặt lên bàn, mũi kiếm chống trên mặt bàn, một giọng nói lạnh như băng cũng theo đó vang lên, "Không được vô lễ."

Tần Mộ Phong liếc nhìn khuôn mặt u ám của Phi Dương, khoát tay, "Phi Dương, bỏ kiếm ra."

Y quay đầu nhìn Thiên Mạch, không che dấu nổi ánh mắt vui mừng, "Liễu Thiển, nàng đã đi đâu? Ta tìm nàng lâu lắm rồi." Đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu[4]. Không ngờ trên đường lại gặp được Liễu Thiển, nằm ngoài dự kiến của y.

"Vương gia, ngài tìm ta làm gì?" Thiên Mạch âm đạm cười, "Liễu Thiển chỉ là một nữ tử phong trần, không đáng được Vương gia bận tâm."

Chủ quán xen vào giữa bọn họ, bưng lên ba bát hoành thánh nóng hổi, "Các vị, hoành thánh đến đây."

"Hai vị khách quan, hai người cũng ăn chứ?" Hai người này hình như không có ý muốn ăn gì cả?

Tần Mộ Phong chưa kịp mở miệng, Phi Dương đã nói thay y, "Hai bát hoành thánh."

Hồng Ngạc bất mãn nói thầm, "Tiểu thư, người nhà họ Tần này bị cái gì sao? Cái tên công công Toàn Phúc kia bá đạo, nô tài của Bình Nam Vương càng bá đạo."

Thiên Mạch ném một ánh mắt lãnh khốc, "Không được vô lễ." Phi Dương đối xử nàng tốt lắm, nàng kính y như huynh.

Hồng Ngạc le lưỡi, hai tay đưa đôi đũa sang, "Tiểu thư, người ăn từ từ." Thiên Mạch cầm lấy đũa, cúi đầu ăn hoành thánh.

Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm Thiên Mạch một hồi lâu, chậm rãi mở miệng, "Liễu Thiển, theo ta về vương phủ." Đây là quyết định của y, từ hôm quan hệ với nàng, y đã quyết định như vậy.

"Quay về vương phủ? Để làm gì?" Liễu Thiên Mạch cười âm đạm, "Làm thị thiếp của ngài ư?" Nàng lắc đầu, âm đạm nói, "Liễu Thiển ta mặc dù xuất thân phong trần, cũng không trăm luân đến nỗi phải làm thị thiếp cho người ta."

"Làm. .... Trắc Phi của ta." Nếu Phi Yên cô nương làm hoàng hậu hoặc phi tử, Liễu Thiển tự nhiên nước lên thì thuyền lên, dư sức làm Trắc phi.

"Vương gia, Thiên Mạch làm sao bây giờ? Nếu cho Liễu cô nương làm Trắc phi, phải chăng nên cho Thiên Mạch phụ nhân làm Vương phi?" Phi Dương vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt bén ngót đảo qua Thiên Mạch.

"Phi Dương đại ca nói đúng, người đã có Liễu Thiên Mạch, đừng đến trêu chọc ta." Thiên Mạch sao lại không biết tâm lòng của Phi Dương, y ghét 'Liễu Thiển', đang bắt bẻ thay cho Liễu Thiên Mạch.

"Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng." Thật sự chỉ là trách nhiệm thôi sao? Y yêu thích nàng, muốn giữ nàng bên người. Những lúc mệt mỏi, nàng có thể cho y nhu tình. Những lúc phiền lòng, nàng bồi y uống rượu. Những lúc mất mát, nàng ôn nhu khuyên giải. Liễu Thiển là một nữ tử tốt, là nữ tử đặc biệt nhất mà y từng gặp.

Đôi đũa trong bát Thiên Mạch kêu tới kêu lui, trong lòng phiền táo, "Không cần."

Tần Mộ Phong lời lẽ chính nghĩa nhìn nàng, "Ta không phải là loại đàn ông vô trách nhiệm."

Thiên Mạch mừng thầm trong bụng, may mắn trước ngày gả cho y mình đã phá thân, nếu không đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện bỏ đi.

"Ta không muốn ở cùng ngài, ngài có nhiều đàn bà như vậy, rồi sẽ có một ngày ngài sẽ chán ghét ta, vì lý do gì... ngài không chịu buông tha ta?" Thiên Mạch có chút phiền táo, tùy tiện ném đôi đũa vào trong bát, hai tay đặt lên đầu gối.

"Liễu Thiển, vô luận ta có bao nhiêu đàn bà, ta cũng sẽ không bạc đãi nàng." Y chỉ có thể cam đoan sẽ không bạc đãi nàng.

"Ngài không thấy phiền hà?" Thiên Mạch có chút không kiên nhẫn.

Hoa Linh mỉm cười, giọng ngọt sớt xen vào, "Vương gia, Túy Yên Lâu chúng ta có quy củ, không thể cưỡng bách cô nương, nếu Liễu Thiển cô nương không muốn theo ngài, ngài không thể ép buộc nàng."

“Hoa nương?” Bảo nương của Túy Yên Lâu đêm hôm khuya khoắt ở chỗ này làm gì?

Phi Dương liếc Hoa Linh một cái, “Vương gia, dưa còn xanh không ngọt. Huống chi Vương gia biết chỗ ở của Liễu Thiên cô nương, có thể gặp nàng bất cứ lúc nào.”

“Đúng vậy đó, chỉ cần Vương gia cao hứng, có thể bao trọn Liễu Thiên cô nương.” Hoa Linh lấy tay khăn che miệng, làm ra vẻ cười rộ lên, lộ ra hoàn toàn điệu bộ của một tú bà.

Thiên Mạch lạnh lùng cười, “Ta sẽ ở Túy Yên Lâu, ngại nếu cao hứng, có thể tới tìm ta.”

“Hoa nương, ta bao nàng một năm, đừng cho nam nhân nào đụng đến nàng.” Một năm sau, Liễu Thiên nhất định sẽ ngoan ngoãn cùng y về vương phủ. Đàn bà mà y muốn có, chưa bao giờ không đoạt được.

Thiên Mạch cười nhạt, lạnh lùng châm chọc, “Vương gia, ngài có Liễu Tự Họa rồi, chỉ sợ không rảnh bận tâm đến ta nữa.” Trong lời nói của nàng, có vị chua chua. (ghen)

“Nữ nhân kia.....” Tần Mộ Phong bóp bóp trán, “Tự cô ta đeo lấy ta.”

“Ồ?” Thiên Mạch ‘bùng tỉnh đại ngộ’, “Tự cô ta đeo lấy ngài, ngài cùng cô ta nói nói cười cười, còn cùng cô ta đi dạo phố.” Ai tin a? Nàng đâu có ngu.

” Nhất định là Phi Yên cô nương nói với nàng, nói thật với nàng, ta dối với cô ta một chút hứng thú cũng không có. Lần trước trong thọ yến của Tề tướng, cô ta luôn tỏ ra tốt đẹp, lễ phép, nên ta nói chuyện. Đêm qua, tình cờ gặp được, cô ta mặt dày mày dạn đòi đi cùng chúng ta.” Y cùng trượng phu của Liễu Tự Họa là hảo bằng hữu, tự nhiên cũng nể mặt ả một chút.

“Ngài không thể cự tuyệt sao?” Giọng của nàng giống hết một thê tử bắt được quả tang trượng phu mèo mửa.

Tần Mộ Phong bắt đắc dĩ, “Cô ta cứ nằng nặc đi theo, ta không có cách nào cự tuyệt.”

Thiên Mạch ngẩng cằm, đáy mắt lửa giận lóe ra, “Nghe nói, thọ yến của Tề tướng, Bình Nam Vương không có đưa Liễu Thiên Mạch đi, lại đưa Thái Y đi. Ngài dám có ý không nể mặt Liễu tướng, sao không dám nói thẳng vào mặt Liễu Tự Họa?” Nhớ tới việc này, trong lòng nàng luôn cảm thấy không thoải mái.

” Thiên Mạch trời sanh tính thích yên tĩnh, cao ngạo lạnh lùng, ta nghĩ nơi đó không thích hợp với nàng. Hơn nữa, nàng cùng người Liễu gia quan hệ cũng không tốt, có đi hay không không sao cả.” Liễu Thiên Mạch hận liễu tướng, cũng hận người Liễu gia, nếu đã không muốn thấy bọn họ, đi mừng thọ làm gì? Tự tìm phiền toái.

“Cho dù như vậy, ngài cũng không nên dẫn Thái y theo, ngài làm như vậy, rõ ràng là làm xấu mặt nàng.” Liễu Thiên hằm hằm giận dữ chỉ trích, hoàn toàn không giống với Liễu Thiên xinh đẹp yêu kiều trong trong trí nhớ của y.

Cái tên gia hỏa tự đại này, dựa vào cái gì mà làm chủ thay nàng? Y căn bản không biết nàng suy nghĩ những gì, mà dám tự mình thay nàng quyết định.

“Nàng quen biết Liễu Thiên Mạch?” Nàng từ đầu tới giờ đều bắt bính thay cho Liễu Thiên Mạch, chẳng lẽ... trong đó có lý do gì?

Thiên Mạch sắc mặt như thường, khẽ lắc đầu, “Không phải, ta chỉ là thấy nàng không đáng chịu như vậy. Vương gia ngài đối với Liễu Thiên Mạch cười hỏi thăm hoàng còn như thế? Sẽ đối xử với ta như thế nào? Ngài có nghĩ tới, ngài đưa Thái y đi dự thọ yến, Liễu Thiên Mạch sẽ nghĩ như thế nào?”

Tần Mộ Phong trong giọng nói có vẻ biết lỗi, trầm ngâm, “Ta vốn định đi một mình. Thái Y khéo đưa đẩy, biết cách xử sự, cho nên, lúc nàng xin ta dẫn nàng đi, ta không có cự tuyệt. Ta thật là sơ ý, đã không nghĩ đến Thiên Mạch.” Lại là Thái Y, nữ nhân này là khắc tinh của nàng, chuyên đối nghịch với nàng.

” Hừ.” Thiên Mạch hừ lạnh, không làm quá trớn, trong con ngươi hiện lên một chút hung ác nham hiểm.

” Hai vị, hoành thánh của hai người đây, xong rồi.” Lão bản lại bung lên hai bát hoành thánh nóng hổi.

” Đường đường Bình Nam Vương cũng ăn thứ này sao?” Giọng nói Thiên Mạch rất nhỏ, không giống đang châm chọc.

” Ta cũng không kén chọn, năm xưa khi chinh chiến, thường xuyên bận đến nỗi không có thời gian ăn cơm, mấy ngày mấy đêm không ăn gì là bình thường, khi đó, ăn cái gì cũng thấy ngon. Kỳ thật, không nhất định phải ăn sơn trân hải vị mới thấy ngon miệng, quả vật ven đường cũng có một tư vị khác.”

Thiên Mạch cười nhẹ, “Ta thích thêm mắm.”

“Vậy hả?” Tần Mộ Phong cầm lấy bình mắm nhỏ, “Ta thêm cho nàng.” Nếu y không có nhìn lầm, trong hoành thánh của nàng vẫn chưa cho thêm mắm.

Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, một chút ý cười ở đáy mắt hiện lên.

[2] hương xông cho thơm phòng

[3] Được sủng mà lo sợ

[4] Đây là một câu thành ngữ, ý nói: Bỏ rất nhiều công sức mà tìm hoài không thấy, nhưng rồi trong lúc ngẫu nhiên lại tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Không phải vô tình

Tăng sáng, Tần Mộ Phong luyện kiếm tại Thính Phong Hiên.

Kiếm quang lấp lòe, quỹ dị khó lường; bóng người múa kiếm bay lượn biến ảo, thân thể cường tráng hơn hồng nhan, bạch y trắng hơn tuyết, tuấn dật tiêu sái. Kiếm khí đi tới đâu, mơ hồ thấy được đạo quang mạng. Cây cổ tùng trong đình viện bị kiếm khí xao động, lá thông rơi rụng, trải nên một lớp đệm xanh.

Tần Mộ Phong ánh mắt lãnh tuấn, thần tình lãnh mạc, khí thế lãnh túc, toàn thân, chỉ có thể dùng một từ “lãnh” để hình dung.

Thanh kiếm trong tay không ngừng chuyển động, mỗi chiêu đều dùng toàn lực. Là luyện kiếm, hay là phát tiết, cũng không thể phân biệt, ngay cả chính y cũng không rõ.

Nữ nhân kia, không ngờ lại chạy trốn.

Sau khi gặp nàng trên đường buổi tối hôm trước, Tần Mộ Phong không lúc nào không nhớ tới nàng. Nụ cười nhu mì, ngữ điệu ngọt ngào êm dịu, bộ dáng xinh đẹp, đều hiện lên trong đầu y. Đêm qua, y vội vã tìm nàng, vội vã muốn gặp nàng. Nhưng mà, Hoa nương nói với y, Liễu Thiên đã đi rồi.

Nữ nhân kia..... rõ ràng nói sẽ ở Túy Yên Lâu chờ y, cư nhiên một mình rời khỏi. Nàng đến tốt cùng đang làm cái gì? Đùa giỡn y sao?

Vô luận y tra hỏi thế nào, Hoa nương cũng không chịu nói ra Liễu Thiên đang ở đâu. Y thậm chí uy hiếp nàng, Hoa nương vẫn thể hiện bộ dáng không sao cả. Hoa nương nói, nàng không biết Liễu Thiên đang ở đâu. Y căn bản không tin lời nàng, có lẽ, Hoa nương và Liễu Thiên cùng nhau lừa gạt y.

Nếu y đoán không sai, Liễu Thiên căn bản không rời khỏi kinh thành. Nàng và Phi Yên là tỷ muội, Phi Yên ở kinh thành, Liễu Thiên tự nhiên cũng ở kinh thành.

Khí chất của Liễu Thiên, không phải của nữ tử thanh lâu bình thường, đáng chết, nàng rốt cuộc là ai? Là thiên kim tiểu thư nhà giàu sao? Nếu vậy, nàng là nữ nhi của ai?

Họ Liễu..... trong kinh thành này, họ Liễu quyền quý chỉ có một mình nhà Liễu tướng. Chín nữ nhi của Liễu tướng y đều biết, Liễu Thiên tuyệt đối không có khả năng là người trong nhà Liễu Tề tướng. Có lẽ, là họ hàng xa? Không, không có khả năng, y luôn âm thầm giám thị nhất cử nhất động của Liễu tướng, mong tìm được chứng cứ phạm tội của ông ta, nhưng chưa từng thấy Liễu Thiên ra vào Liễu gia, nàng tuyệt đối không có khả năng là người của Liễu gia.

Liễu Thiên Mạch bỏ nhà trốn đi, Liễu Thiên mất tích, có người muốn sát hại y, phía Nam Việt quốc bắt đầu rục rịch, một đóng chuyện phiền toái xảy ra, khiến y phiền lòng.

Tần Mộ Phong hung hăng chém xuống, bốn hoa bị kiếm khí giáng xuống, vỡ ra thành mấy mảnh.

Y tay nắm chặt bảo kiếm, mũi kiếm dể trên mặt đất, ngồi xuống thở dốc.

“Vương gia, Hoàng Thượng triệu ngài tiến cung.” Thanh âm Dương Phi lạnh lùng nghiêm túc, vang lên sau lưng y.

“Chuyện gì?” Y vẫn duy trì tư thế cũ, dường như đã mơ hồ suy đoán được chuyện gì.

“Không biết.”

“Tiến cung.” Tần Mộ Phong bỗng chốc đứng dậy, ném thanh bảo kiếm cho Phi Dương, “Người không cần đi theo, tiếp tục điều tra ai muốn giết ta. Thuận tiện điều tra luôn Thiên Mạch và Liễu Thiên đang ở đâu.”

Thính Phong Hiên lấy lại vẻ tĩnh lặng như cũ, chỉ còn lại một màu xanh murót.

Một bạch y nữ tử không biết từ nơi nào chui ra, đứng trên bờ tường. Nàng lấy khăn che mặt, chiếc khăn buông dài tận ngực. Hai tay ôm một thanh

kiếm, giờ trước ngực.

Ánh mắt của nàng chậm rãi nhìn theo bóng dáng Tần Mộ Phong đã đi xa, mâu quang càng thêm mê mang.

Nàng nhanh nhẹn nhảy xuống tường, chạy thẳng đến thư phòng.

Đây là lần thứ mấy nàng vào thư phòng của Thỉnh Phong Hiên? Thiên Mạch không nhớ rõ.

Nửa năm trong vương phủ này, cách vài ngày, nàng đều đến thư phòng tìm một lần, hy vọng có thể tìm được chứng cứ Tần Mộ Phong thông đồng với địch phản quốc, nhưng mà..... không thu hoạch được gì.

Nàng mỗi lần thu thập chứng cứ, đều là một thân y phục dạ hành, trong đêm tối qua lại. Một thân bạch y, ban ngày ban mặt xuất hiện trong vương phủ đây là lần đầu.

Lại là không thu hoạch được gì, Thiên Mạch từ trong thư phòng bước ra. Nàng vỗ trán không biết phải làm sao, trong lòng bức bối. Có lẽ, Tần Mộ Phong căn bản không thông đồng với địch phản quốc, là Tần Vật Ly đa nghi.

Nàng để tay lên ngực tự hỏi, Tần Vật Ly là người hay đa nghi như vậy sao?

Không giống, y hẳn là một đế vương đã thi ngò thì tất không dùng, dùng người thì tất không nghi ngờ. Tại sao lại muốn điều tra Tần Mộ Phong?

Tần Vật Ly chẳng những sai Tuyết Nhạn giám thị nhất cử nhất động của Tần Mộ Phong, còn bỏ ra một số tiền lớn, thỉnh Phi Yến trộm chứng cứ y thông đồng với địch phản quốc.

Nếu không nắm chắc, Tần Vật Ly hà cớ gì phải phí sức phòng bị như vậy?

Huynh đệ bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì, nàng tuyệt không hiểu được.

Nàng uể oải bước xuống bậc thềm, đột nhiên nghe thấy một tiếng đập nhẹ, ngay sau đó một con bò câu đưa tin bay qua.

Nhân tình Thiên Mạch sáng lên, nhẹ nhàng nhảy lên, bắt lấy con bò câu.

Nàng nhanh nhẹn tìm được một ống đồng trên chân con bò câu đưa tin, rút ra một tờ giấy, nàng bóp chặt tờ giấy, cười lạnh, “Bình Nam Vương phủ quả nhiên có vấn đề.” Con bò câu đưa tin này so với bò câu đưa tin bình thường hơi lớn hơn một chút, là giống duy nhất của Nam Việt quốc.

Thiên Mạch một tay cầm con bò câu, một tay mở tờ giấy ra, chỉ thấy mặt trên viết một câu: “Dạ Cơ, thái tử cấp triệu, sát Tần Mộ Phong, tốc hồi.[1]”

Ánh mắt Thiên Mạch trở nên băng lãnh vô cùng, nàng hồ hững đem thư nhét lại ống đồng, thả lỏng tay để con bò câu thoát ra, thi triển khinh công thượng thừa đuổi theo.

Vì là ban ngày, nàng không dám bại lộ thân phận. Trốn tránh, truy đuổi thập phần tốn sức. Đuổi tới Bắc viện, con bò câu đột nhiên bay xuống, mất tung mất tích.

Dạ Cơ là đệ nhất tử sĩ dưới trướng Nam Việt thái tử, tương đương với đệ nhất đại nội mật thám. Cô ta am hiểu dùng độc, thủ đoạn độc ác, là tâm phúc Nam Việt thái tử Nam Hận Thiên, cũng là trợ thủ đắc lực. Truyền thuyết Dạ Cơ mỹ diệu động lòng người, vũ mị xinh đẹp, là mỹ nhân thập phần xà hạt[2].

Khóe miệng Thiên Mạch hiện lên một chút cười lạnh, mười ngón chậm rãi khép lại. Để đối phó với Tần Mộ Phong, Nam Hận Thiên cư nhiên phái Dạ Cơ, hẳn đánh giá rất cao Tần Mộ Phong.

Bắc viện là nơi nữ nhân trong vương phủ ở, bốn thị thiếp đều ở nơi này. Thiên Mạch hoàn toàn có thể khẳng định, Dạ Cơ chính là một trong bốn thị thiếp. Trừ Yên Chi ra, Thái Y, Ngọc La, Hàm Thúy, đều rất đáng hiềm nghi. Hiềm nghi lớn nhất, là Thái Y. Nếu không có Xảo Xảo, Thiên Mạch sẽ không hoài nghi ả, Xảo Xảo là chỗ nàng tính sai duy nhất. Một nha hoàn, còn có võ công giỏi như vậy, Thái Y thân là chủ tử, tuyệt đối không đơn giản. Trên ám khí Xảo Xảo dùng có kịch độc, mà Dạ Cơ thạo dùng độc, là trùng hợp, hay là..... Trùng hợp? Thiên hạ không có nhiều sự trùng hợp như vậy.

II

Tần Vật Ly ngồi bên án thư tại thư phòng, lười nhác tựa vào ghế. Ánh mắt đảo qua Hoắc Thiên và Tần Mộ Phong, khóe miệng gợi lên chút ý cười, “Đại quân Nam Việt quốc nhiều lần xâm chiếm, hai vị huynh đệ có ý kiến gì không?”

Tần Mộ Phong cắn răng, “Đánh.” Y một lần nữa lại trở thành bộ dáng trên chiến trường.

“Ta cho rằng, không thể đánh.” Hoắc Thiên đi thẳng đến trước án thư, chỉ vào bản đồ, “Các ngài xem, năm thành trì này cùng Trấn Nam quan, nguyên bản đều là lãnh địa của Nam Việt quốc, ba năm trước Vương gia đoạt lấy từ Nam Việt quốc. Có rất nhiều dân chúng, vẫn tự cho rằng mình là dân chúng Nam Việt, ba năm nay, vẫn thường xuyên phát sinh việc dân chúng bạo động. Lòng người bất ổn, một khi xuất binh, dân chúng trong thành sẽ trở thành mối họa lớn nhất. Không thể tàn sát dân chúng trong thành, chỉ có thể đàm phán.”

Tần Vật Ly không chút để ý quay đầu nhìn Tần Mộ Phong, “Bình Nam Vương, đệ thấy sao?” Y là Bình Nam Vương, biên quan phía nam do y trấn thủ.

“Thiên Diệp binh hùng tướng mạnh, có thể đánh.” Tần Mộ Phong khẽ nhủ mảy, “Nếu không đánh, sẽ chỉ làm Nam Việt càng thêm hung hăng.”

“Không được.” Hoắc Thiên cường ngạnh phản đối, “Nguyên bản biên giới của Thiên Diệp là Thiên Bình quan, phòng thủ nghiêm mật, vô cùng kiên cố. Sau khi huynh hạ Trần Nam quan, càng chú trọng tăng mạnh phòng thủ, Thiên Bình quan phòng thủ lại không bằng trước. Một khi phá được Trần Nam quan, ắt phá được cả ngũ thành. Nếu Thiên Bình quan lại bị phá, quân đội Nam Việt sẽ tiến quân thần tốc, đánh thẳng một mạch.”

“Tăng mạnh phòng thủ Trần Nam quan, ta sẽ đến đó coi giữ.” Hoắc Thiên quá coi thường y.

“Nhưng mà, Hoàng Thượng cũng không muốn tăng cường phòng thủ.” Hoắc Thiên tựa cười mà không cười, liếc mắt nhìn Tần Vật Ly.

Tần Mộ Phong nhìn về phía Tần Vật Ly, nhủ mảy, “Hoàng huynh?”

“Phải, ta cũng không muốn phòng Nam Việt.” Tần Vật Ly tựa lưng vào ghế, cười bí hiểm.

Mâu quang Tần Mộ Phong lóe lên, “Hoàng huynh chí hướng nhất thống thiên hạ, huynh muốn, không chỉ có Nam Việt.” Làm huynh đệ nhiều năm như vậy, Tần Vật Ly muốn cái gì sao y lại không biết.

Tần Vật Ly dùng chiết phiến gõ vào án thư, thuận miệng nói, “Thiên Diệp quốc con dân giàu mạnh, binh lực dồi dào, hà tất khốn đốn chính mình?” Y thờ ơ ngẩng đầu, con ngươi khép nửa. “Quốc khố trống rỗng, thực tế không có sức chiến đấu, phải tăng cường thủ vệ biên quan. Nhưng mà..... nếu là một quốc gia đủ cường đại, không cần phải mua dây buộc mình, không phòng thủ Trần Nam quan cũng không sao cả.” Tần Vật Ly cúi đầu, con ngươi lóe lên tia quỷ dị, “Bởi vì..... ta muốn, không chỉ có ngũ thành trì trong Nam Việt.”

“Ta hiểu được ý tứ hoàng huynh.” Tần Mộ Phong bình thản nói, “Tranh đấu giành thiên hạ dễ dàng, bảo vệ giang sơn mới khó. Hoàng huynh, nếu huynh gây dựng được lãnh thổ vạn lý, phải mất bao lâu mới thống trị được? Không làm cho dân chúng thật tình thuận phục Thiên Diệp ta, cho dù có hạ được thành, cũng sẽ là một phiền toái lớn.”

“Ta biết, ta chính là thủ phục dân chúng ngũ thành kia. Chẳng lẽ ngươi không biết, lời đồn đãi cũng là một loại chiến thuật sao? Chỉ cần dân chúng ngũ thành kia chân chính thuận phục, ta nắm chắc sẽ làm cho dân chúng Nam Việt thành con dân Thiên Diệp.” Nói xong lời cuối, Tần Vật Ly cao giọng, vô cùng chắc chắn.

“Bây giờ không đánh, sau này đánh?” Tần Mộ Phong cuối cùng cũng hiểu được ý tứ Tần Vật Ly.

“Sớm hay muộn phải đánh, bất quá không phải bây giờ.” Tần Vật Ly chuyển động chiết phiến, khóe mắt thấp thoáng nét cười bí hiểm.

Hoắc Thiên vỗ vai Tần Mộ Phong, “Bây giờ đang giữa mùa rét đậm, các tướng sĩ e rằng không chịu được, bất luận như thế nào, hiện tại không thể đánh.”

Tần Mộ Phong ngẩng đầu, cười lạnh, “Chính vì rét đậm, cho nên mới muốn đánh.”

Tần Vật Ly cúi nhìn bản đồ, cười quỷ dị nói, “Nam Việt tướng sĩ viễn chinh, chỉ cần chúng ta cố thủ, cho dù không đánh, bọn chúng tất sẽ bất chiến mà bại.”

“Đúng vậy.” Y cũng nghĩ như vậy.

Tần Vật Ly nhướn mày, không cho là đúng, ngón tay không ngừng điểm trên án thư, “Đệ đã nghĩ tới, Nam Việt vì sao phải thừa dịp mùa đông khiêu khích?”

Hoắc Thiên đảo mắt, hai huynh đệ này, ngay cả lúc trầm tư cũng giống nhau.

Tần Mộ Phong ngưng trọng gật đầu, “Đệ đã nghĩ qua. Căn bản thu được thông tin tin cậy, Nam Việt Hoàng tuổi tác đã cao, thái tử và tứ hoàng tử thế lực ngang sức ngang tài, thanh danh trong triều bất phân cao thấp. Nam Việt Hoàng ra một đạo nan đề, cho hai bọn họ mỗi người điều mười vạn binh, thu lấy Trần Nam Quan. Ai hạ được Trần Nam Quan, chính là hoàng đế tương lai.”

“Ồ.” Tần Vật Ly “bùng tỉnh đại ngộ”, “Ta quên mất, Bình Nam Vương có rất nhiều tâm phúc dò la tin tức tại Nam Việt, nhưng mà..... tin tức chuẩn xác chứ?” Khóe miệng Tần Vật Ly hàm chứa ý cười lạnh, “Nam Việt thái tử Nam Hận Thiên không phải là loại phạm phu tục tử, phải coi chừng hẩn.”

Tần Mộ Phong ngưng một chút, “Nếu hoàng huynh chủ hòa, thần đệ không còn lời nào để nói.”

“Nhìn đệ thực bất mãn a.” Tần Vật Ly từ từ đứng dậy, cảm quả táo lên cắn một miếng, “Không sao, đệ và ta là huynh đệ, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Lời nói Hoàng huynh hữu lý, là thần đệ lỗ mãng.”

Hoắc Thiên cảm thấy bầu không khí có chút gượng gạo, ho khan một tiếng, “Hoàng Thượng, là chiến hay hòa?” Loại quyết sách tối cao này vẫn là giao cho Hoàng đế làm đi.

“Đương nhiên là hòa, bất quá..... Thiên Diệp ta không thể tỏ ra yếu kém.” Tần Vật Ly cắn một miếng táo, “Sai Trần Nam Quan hòa thiêu lương thảo của quân địch, hiểu chưa? Có tiện nghi nhất định phải chiếm.”

“Hoàng Thượng, để thần đệ đi làm.” Thiệu lương thảo? Việc này Tần Mộ Phong y thường xuyên làm.

Tần Vật Ly chìa tay ra, xua xua vài cái, “Không, đệ phải ở lại kinh thành giả ngốc. Hơn nữa, phải ngênh ngang, tốt nhất là mỗi ngày thường xuyên lui tới tần lâu sở quán, hiểu chưa?” Tần Vật Ly chỉ vào Hoắc Thiên, “Còn người, tốt nhất cứ cùng y đến thanh lâu, giả bộ càng ung dung càng tốt.”

Khỏe miệng Tần Mộ Phong gọi lên một nụ cười lạnh quỷ dị, “Chân chân giả giả, hư hư thực thực, tiến tiến thoái thoái, kì nghi kì giả, mê hoặc địch nhân.” Nam Việt quốc nhất định sẽ gài nội gián ở kinh thành, nếu hai vị đại tướng Thiên Diệp vẫn ngọp trong vàng son, đã nói lên Thiên Diệp nắm chắc phần thắng lợi, khi đàm phán, với Thiên Diệp cũng có lợi.

Tần Vật Ly cúi đầu ngoạm lấy trái táo, mồm miệng nhồm nhoàm, “Không sai, bất quá người nói cái kia là cái lung tung gì vậy? Ta không hiểu. Ta đầu óc ngu độn, phiền người về sau nói chuyện đừng bảo thủ cứng nhắc như những cự thân kia, ta thực chán ghét.” Bình pháp, y đương nhiên biết.

Tần Mộ Phong bắt đầu đi gật đầu, “Thần tuân chỉ.”

“Hoắc Thiên.” Tần Vật Ly kỳ quái liếc y một cái, “Người đứng đây làm gì? Hoặc là ăn táo, hoặc là lui xuống, tự chọn đi.”

Hoắc Thiên cố nén cười, cúi đầu chấp tay, “Thần xin cáo lui.”

“Thần đệ cáo lui.” Tần Mộ Phong cũng chuẩn bị đi.

Tần Vật Ly để tay ra sau lưng, nhô hột táo ra ngoài, “Mộ Phong, lưu lại.”

“Thần đệ tuân chỉ.” Tần Vật Ly giống hoàng đế sao? Không giống. Y giống như một tay lưu manh đầu đường xó chợ vậy.

Tần Vật Ly tùy tiện ngồi xuống, không chút để ý cầm lấy một quyển tấu chương phê duyệt, “Mộ Phong, vị Liễu Thiên cô nương kia của người hình dáng thế nào?” Đêm đó gặp Tần Mộ Phong trên đường, y vẫn kỳ quái không hiểu nói Phi Yên tại sao phải dịch dung. Sau, càng nghĩ càng không thích hợp. Vị nữ tử kêu Hồng Ngạc kia rõ ràng là nha hoàn của Liễu Thiên, sao lại đi theo Phi Yên? Hơn nữa lúc Phi Yên nhìn thấy hai nữ nhân bên người Tần Mộ Phong, châm chọc khiêu khích, mang theo mùi vị dấm chua. Y thực hoài nghi, Phi Yên chính là Liễu Thiên. Phi Yên chính là nữ tử đầu tiên làm y động lòng, nếu nàng là nữ nhân của Tần Mộ Phong, y nên đối với nàng như thế nào? Y không muốn tranh giành nữ nhân với đệ đệ, lại càng không muốn cướp nữ nhân của thần tử.

“Vũ mị, xinh đẹp, là một tuyệt thế mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.” Liễu Thiên thật là mỹ nữ.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Vật Ly thờ dãi nhẹ nhõm. Phi Yên thanh điểm, vừa không quyến rũ, cũng chẳng xinh đẹp, cùng bốn chữ “khuynh quốc khuynh thành” không liên quan.

III

Khê thối tắt ngọn đèn dầu, Thiên Mạch nằm trên giường, trần trọc không ngủ được.

Dạ Cơ muốn giết Tần Mộ Phong, Nam Việt đệ nhất tử sĩ muốn giết Tần Mộ Phong. Mỗi khi nghĩ đến, nàng luôn tâm phiền ý loạn. Nàng không muốn đệ y đến sinh tử của y, nhưng không có cách nào không quan tâm được. Y làm nàng bận tâm, bận tâm tới những việc không liên quan gì đến mình.

Lúc trước Tần Mộ Phong bị ám sát, người muốn giết y rốt cuộc là ai? Chính là người của Nam Việt quốc sao?

Tần Mộ Phong là trụ cột quốc gia, vị tướng quân không thể thiếu, Khúc Vô Tình không thể không biết. Y là một chính nhân quân tử, không thể đến mức vì tiền giúp Nam Việt quốc giết Tần Mộ Phong, giúp Nam Việt quốc thuận lợi xâm lấn. Nếu người Nam Việt quốc thay đổi trang phục, bịa đặt thân phận, vậy thật khó nói.

Thiên Mạch đứng dậy bước xuống giường, đi đến trước bàn, rót một chén trà rồi nhấp vào miệng. Nàng một tay đặt trên bàn, tay kia vùi vào mái tóc đen, hai mắt nhắm chặt, cố gắng thanh tĩnh tìm ra manh mối.

Nhiệm vụ lần này, nàng đã lãng phí quá nhiều thời gian, phải tốc chiến tốc thắng, nếu cứ như thế này, không biết còn xảy ra phiền toái gì nữa. Thân tâm, loại nhiệm vụ này cả đời nàng nhận một lần là đủ rồi. Trộm được tâm người khác, không dám đảm bảo giữ được tâm của mình.

Nàng không hiểu tình là gì, cũng không hiểu ái ra sao. Chỉ là, nàng cảm giác được bản thân đang thay đổi, chính mình với Tần Mộ Phong có cảm giác không bình thường.

Cảm giác không bình thường của nàng với y rốt cuộc là gì? Là tình? Là ái?

Khi nhìn thấy Tần Mộ Phong cùng nữ nhân khác vui đùa, nàng tức giận. Loại cảm giác chua xót này, trước nay chưa từng gặp qua. Nàng từng hỏi sư phụ, ghen có cảm giác thế nào. Sư phụ nói, ghen chính là khi nhìn thấy nam nhân mình thích cùng một chỗ với nữ nhân khác, lồng ngực đột nhiên nhói đau.

Trong lòng nàng quả thực đau xót, chẳng lẽ, nàng thật sự thích nam nhân kia sao?

Người không phải cỏ cây, thực có thể vô tình?

Một người lãnh khốc như nàng, cũng là nữ tử có máu có thịt a.

Lạc hồng không phải vật vô tình.

Cho dù vô tình, cũng không tránh được trò đùa của số phận.

Không, không có khả năng, nàng không thể yêu thương y. Y là một tên gia hỏa lãnh khốc ngạo mạn, khi nàng vừa tiến Vương phủ, y tra tấn nàng, ngược đãi nàng. Nếu nàng yêu y, quả thực chính là hạ tiện. Theo như sư phụ nói, là có khuynh hướng chịu ngược đãi. Nàng vừa không hạ tiện, cũng không có khuynh hướng chịu ngược đãi, sẽ không thể thương y được.

Nàng vò đầu, lẩm bẩm nói với chính mình, “Không có khả năng, ta không có khả năng sẽ thích y, nếu ta thích y, quả thực điên rồi. Sẽ không, ta sẽ không thích cái tên gia hỏa tồi tệ kia.” Nàng là một nữ tử vô tình, lại dần dần trở nên do dự thiếu quyết đoán, cái này cũng không phải điều tốt đẹp gì. Liễu Thiên Mạch tài cao học rộng[3], thông minh tuyệt đỉnh, sao lại không biết những điều này có nghĩa là gì.

Liễu Thiên Mạch khẽ thờ dài, rút bàn tay đặt trong mái tóc ra.

Nàng đến trước tủ quần áo, lấy ra một bộ y phục màu thủy lam, nhanh nhẹn mặc vào.

Che mặt bằng chiếc khăn màu thủy lam, Thiên Mạch lấy từ dưới gối một thanh đoản kiếm màu thủy lam. Nàng còn chưa kịp ra ngoài, chỉ thấy một ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ rơi vào phòng. Thiên Mạch mở cửa sổ, chỉ thấy mấy đóa yên hoa[4] mỹ lệ, nở bung từ phía hoàng cung. Yên hoa phân thành nhiều điểm nhỏ, như những bông tuyết trắng muốt bay đầy trời.

Tần Vật Ly triệu kiến Tuyết Nhận.

Đại nội tam đại mật thám. Triệu kiến Tuyết Nhận, dùng yên hoa màu lam. Triệu kiến Hắc Hổ, dùng yên hoa sắc hồng. Triệu kiến Ngân Ưng, dùng yên hoa màu bạc. Triệu kiến cả ba người, dùng yên hoa sắc sỡ nhiều màu.

Đương nhiên, tác dụng của yên hoa, chỉ giới hạn khi ba người bọn họ ở trong kinh thành. Nếu bọn họ không có ở kinh thành, phóng yên hoa cũng vô dụng.

Thiên Mạch nắm chặt thanh bảo kiếm, nhảy qua cửa sổ, biến mất trong màn đêm mịt mờ, chỉ còn hai khung cửa sổ kéo kẹt rung lên từng hồi.

IV

Hoàng cung đại nội lầu gác như mây, lúc này, trừ bỏ thị vệ tuần tra ban đêm cùng một vài cung nữ thỉnh thoảng đi ngang qua, còn thì hiếm có người qua lại.

Một bóng người nhanh nhẹn tránh khỏi ánh mắt thị vệ, tiến về phía tẩm cung hoàng đế.

Cửa vào Tẩm cung khép hờ, rõ ràng là đang đợi nàng. Thiên Mạch nhẹ nhàng đẩy cửa, chậm rãi tiến vào. Nàng cũng không phải Tuyết Nhận thật sự, đây là lần đầu tiên nàng lấy thân phận Tuyết Nhận gặp hoàng đế, có chút không được tự nhiên. Nàng không phải Phi Yên, còn Tần Vật Ly lại là hoàng đế. Thân phận bọn họ, cũng không giống như trước kia.

Nàng khe khẽ bước vào, nhìn thấy Tần Vật Ly một thân vận long bào, tựa vào ghế ngủ gật. Trong tay, còn cầm một cuốn sách.

Thiên Mạch mở to hai mắt, tò mò nhìn Tần Vật Ly. Thì ra, lúc y ngủ lại là hình dạng này. Thiếu đi ngạo khí, khuôn mặt tuấn tú kia lại đẹp đến lạ lùng.

Quyển sách trong tay đột nhiên rơi xuống đất, Tần Vật Ly giật mình, tỉnh cả người. Y dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu, liền thấy Thiên Mạch đang đứng trước mắt. Tần Vật Ly hơi kinh ngạc, thân mình lùi về phía sau. Y thở phào nhẹ nhõm, cúi người nhặt quyển sách rơi trên mặt đất. “Tuyết Nhận, người làm ta sợ muốn chết.”

Thiên Mạch trong lòng tức cười, nhưng không biểu lộ ra, “Hoàng Thượng, người triệu kiến Tuyết Nhận có chuyện gì?”

Tần Vật Ly buồn cười nhìn nàng, “Tuyết Nhận, làm đại nội mật thám sáu năm, đây là lần đầu người trang trọng như vậy.” Từ trước đến giờ Tuyết Nhận chưa từng coi y là hoàng đế.

Nàng cùng tiểu sư tỷ xác thực không giống nhau, trong lòng Thiên Mạch mắng thầm Tần Vật Ly vài câu, học miệng lưỡi tiểu sư tỷ, tùy tiện nói, “Tần Vật Ly, có chuyện gì nói mau, bốn cô nương ta còn muốn trở về ngủ.”

Tần Vật Ly vừa lòng gật đầu, “Thế này mới giống Tuyết Nhận.”

“Có chuyện nói mau, ta bề bộn công việc.” Kỳ thực, tính tình tiểu sư tỷ không khác với Liễu Thiên lắm, ngay cả phương thức nói chuyện, cũng không sai lệch nhiều.

Tần Vật Ly ngáp một cái, “Ồ Bình Nam Vương phủ lâu như vậy, người điều tra được cái gì?”

“Hoàng Thượng, ngài điều tra Bình Nam Vương làm gì? Sao ngài lại cho rằng y thông đồng với địch phản quốc.” Thiên Mạch nheo mắt, mâu quang hơi

nghi hoặc.

“Nói nhảm, năm trước Ngân Ưng ẩn núp ở trong phủ Nam Hận Thiên làm nội ứng, phát hiện bỏ câu đưa thư có dấu hiệu từ Bình Nam Vương phủ. Trải qua nhiều lần điều tra, chứng thực người ở Bình Nam Vương phủ cùng Nam Việt thái tử có qua lại, cho nên ta mới cho người đi giám thị y.”

Đúng vậy, Tần Vật Ly phái Tuyết Nhạn đi giám thị Bình Nam Vương. Nhưng mà, Tuyết Nhạn sau khi biết Thiên Mạch phải trộm chứng cứ Bình Nam Vương thông đồng với địch phản quốc, tỷ ấy lâm trận bỏ chạy, đem lệnh bài đưa cho Thiên Mạch, bảo Thiên Mạch thay nàng giám thị, còn bản thân thì ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

Về phần trộm tâm Bình Nam Vương, lại là một vị cổ chủ khác. Ngay khi Thiên Mạch nhận được hai sinh ý này, Tần Vật Ly đột nhiên tứ hôn. Nàng thuận theo ý Liễu Tướng, gả tiến Bình Nam Vương phủ. So với việc trà trộn vào, không bằng nghênh ngang gả tiến. Thiên hạ thật trùng hợp toàn tạo cơ hội cho nàng, chỉ có thể nói là, ông trời giúp nàng. Nàng gả tiến Bình Nam Vương phủ, nhất tiễn tam điều[5].

“Ta bắt được một con chim bồ câu đưa tin, trong thư nói, Dạ cơ mau giết Tần Mộ Phong, nhanh chóng trở về Nam Việt quốc. Ta đuổi theo bồ câu đưa tin đến Bắc viện, nếu ta đoán không sai, Bình Nam Vương không thông đồng với địch phản quốc, mà là thị thiếp trong quý phủ có vấn đề.” Nàng tuyệt đối không thiên vị Tần Mộ Phong. Chính tháng này, nàng đã xem tất cả thư từ của Tần Mộ Phong, không có một chỗ nào khả nghi. Còn nữa, nếu Tần Mộ Phong cấu kết với Nam Việt quốc, Nam Hận Thiên không thể sai Dạ Cơ giết y.

Tần Vật Ly có chút bất ngờ, “Người nói..... Nam Việt quốc đệ nhất tử sĩ Dạ Cơ đang núp trong Bình Nam Vương phủ?”

“Đúng vậy, ta đã điều tra qua, Yên Chi không có điểm gì khả nghi. Thái Y, Hàm Thúy, Ngọc La đều có điểm khả nghi, khả nghi nhất, là Thái Y.” Khi nhắc đến Thái Y, trong mắt Thiên Mạch có chút lạnh lẽo.

“Người từng gặp Phi Yến sao?” Người ra năm vạn lượng hoàng kim trộm chứng cứ Tần Mộ Phong thông đồng với địch phản quốc, chính là Tần Vật Ly. Nhưng mà, thỉnh Phi Yến xuất thủ là Tuyết Nhạn, Thiên Mạch tự nhiên chưa từng gặp qua Tần Vật Ly.

Cho tới bây giờ, Tần Vật Ly vẫn không biết ba vị mặt thám chính là đồng môn của Phi Yến, quan hệ không phải là ít.

“Từng gặp qua, Phi Yến cũng núp trong Bình Nam Vương phủ hơn nửa năm, không thu hoạch được gì. Nàng nói, sinh ý này nàng không tiếp, căn bản là không có chứng cứ.”

Tần Vật Ly khẽ gật đầu, “Ta biết rồi, tiết kiệm được năm vạn lượng.”

“Còn năm ngàn lượng tiền đặt cọc làm sao bây giờ?” Nàng không hoàn thành nhiệm vụ, không thể lấy tiền. Đây là lần đầu tiên trong kiếp sống trộm đạo nàng không hoàn thành nhiệm vụ.

Tần Vật Ly cười gian, “Bảo Ngân Ưng trả, ai bảo y điều tra sai.”

Thiên Mạch khinh bỉ nhìn y, không nói gì.

Tần Vật Ly cười hiền lành, “Nói giỡn vậy thôi, chuyện này dừng ở đây.” Y đột nhiên biến sắc, có chút ngưng trọng, “Dạ Cơ muốn giết Mộ Phong?” Y vuốt cằm, có chút dăm chiêu.

“Đúng vậy, ta từng tận mắt nhìn thấy.” Nàng rút cuộc bị làm sao vậy, lại hy vọng Tần Vật Ly cứu Tần Mộ Phong.

“Bình Nam Vương phủ thực náo nhiệt a, Thiên Diệp đệ nhất đại nội mật thám, Nam Việt đệ nhất tử sĩ.” Tần Vật Ly nháy mắt, cười biếng nhác, “Không biết các người hai người ở cùng một chỗ, không biết ai lợi hại hơn.”

“Hoàng Thượng, ngài có ý gì?” Tần Vật Ly tuyệt đối không chỉ cười đơn giản như vậy.

Tần Vật Ly thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói, “Bảo hộ Bình Nam Vương, là nhiệm vụ mới của người.”

Thiên Mạch có chút ngưng ngung, “Ta đã đánh mất lệnh bài, vô tình lại để Tần Mộ Phong nhặt được. Y trong lòng có chút khúc mắc, tự mình giải quyết đi.” Buổi tối hôm đó lúc ra ngoài, nàng thuận tay giắt lệnh bài trên người, nào biết cư nhiên lại đánh mất. Nhặt được lệnh bài, Tần Mộ Phong tất nhiên phải nghi ngờ Tần Vật Ly. Bất quá, đó là chuyện huynh đệ bọn họ.

“Cái gì?” Tần Vật Ly dờ khóc dờ cười, sắc nước miêng chính mình, “Tuyết Nhạn, người có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không?”

“Biết.” Thiên Mạch nghiêm túc trả lời, có chút hồ thẹn.

“Aizz, ta giúp người thu dọn cục diện rồi rầm.” Tần Vật Ly phát tay, “Người lui về ngủ trước đi, ta sẽ giúp người lấy lại lệnh bài.” A, xem ra, y cần phải nói chuyện với Tần Mộ Phong sao cho khéo.

Từ sau khi y kể vỹ, tình cảm huynh đệ bọn họ càng lúc càng lạnh nhạt, chính là nên nói chuyện.

[1] Dạ Cơ, Thái tử cấp tốc triệu hồi, giết Tần Mộ Phong xong rồi nhanh trở về.

[2] Mỹ nhân độc ác, lòng dạ rắn rết

[3] Nguyên văn ở đây là: Học phú ngũ xa: ý chỉ đọc sách rất nhiều, học thức sâu rộng, xuất phát từ : “Huệ Thi đa phương, kỳ phú ngũ xa”. Tương truyền Huệ Thi là một người rất có học vấn, sách ông ta đọc cần 5 xe mới chở hết (ngũ xa), (Nguồn: tuynguyetlau) nhưng để dễ hiểu mình dịch là “tài cao học rộng”

[4] Pháo hoa

[5] Một mũi tên trúng ba con chim, còn có thể nói là một mũi tên trúng ba đích

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ném thử tình yêu

Tháng mười một, trời kinh thành giá lạnh vô cùng, sáng sớm hôm nay, còn có tuyết đầu mùa.

Sau khi hạ triều, Tần Vật Ly lấy cơ thường tuyết, giữ Tần Mộ Phong và Hoắc Thiên lại.

Tần Mộ Phong không cần mỗi ngày đều phải thượng triều, hoàn toàn tùy thuộc tâm tình của y. Hiếm khi thấy y tiến cung, Tần Vật Ly tự nhiên muốn giữ y lại.

Ở trong cung có một chỗ ấm áp dễ thương tuyết, là nơi để Đế Hậu Tần Phi thường tuyết. Bọn họ khi còn nhỏ thích nhất đến chỗ này chơi. Hoắc Thiên là hậu nhân trung lương, cha y là Đại tướng quân uy chấn thiên hạ, mẹ y là nữ quân sư thông minh quyết tuyệt. Năm y mười tuổi, cha mẹ tử trận sa trường, được hoàng hậu đương thời thu dưỡng. Ba người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc.

Tần Vật Ly là vi quân chi tài, Tần Mộ Phong cũng vậy. Tần Mộ Phong không tranh không cướp, toàn tâm phụ tá Tần Vật Ly, loại tình cảm huynh đệ như vậy, ở trong hoàng thất vô cùng đáng quý.

Ba người cùng nhau ngồi xuống, Tần Vật Ly nhìn tuyết lát phát bên ngoài, bình đạm nói, “Hiện tại chúng ta là huynh đệ, không phải quân thần.”

”Hoàng Thượng, người có ý gì?” Hoắc Thiên thông minh lập tức nghe ra trong lời nói của y có ý khác.

Tần Vật Ly mỉm cười lắc đầu, “Không có gì, ta còn nhớ lúc còn nhỏ, ba chúng ta thích nhất đến chỗ này thường tuyết.”

Ánh mắt Tần Mộ Phong dừng lại trên mặt Tần Vật Ly, ”Hoàng Thượng, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Tần Vật Ly trầm mặc một lát.

”Mộ phong, ta bảo Tuyết Nhận giám thị đệ.” Hay là cứ thẳng thắn đi.

”Hoàng huynh, huynh có ý gì.” Tần Vật Ly tự mình nói ra, thật làm cho y kinh ngạc.

“Khi Ngần Ứng làm nội ứng trong phủ Nam Hận Thiên, phát hiện bỏ câu đưa tin có dấu hiệu của Bình Nam Vương Phủ. Sau khi kiểm chứng, Nam Việt thái tử đích xác có liên hệ với Bình Nam Vương Phủ.” Tần Vật Ly ngừng đầu, ”Cho nên, ta bảo Tuyết Nhận giám thị đệ.” Không phải y đa nghi, mà là không biết tin tưởng Tần Mộ Phong như thế nào.

“Trong phủ đệ có gian tặc?” Nếu Tần Vật Ly vẫn còn hoài nghi y, sẽ không đem chân tướng sự tình nói cho y.

“Tuyết Nhận ở trong phủ đệ bắt được một con bò câu đưa tin, trong thư nói, bảo Dạ Cơ giết đệ xong, nhanh chóng quay về Nam Việt. Nàng đuổi theo bò câu đưa tin đến Bắc viện thì mất dấu, hiềm nghi nhất, là bốn nữ nhân kia của đệ.” Tần Vật Ly nhìn thẳng Tần Mộ Phong, ”Nàng hoài nghi Thái Y.” Tần Mộ Phong đối với Thái Hà đã si mê cuồng dại, hẳn vẫn luôn rất ghét người khác nói về Thái Hà. Y hoài nghi Thái Y, đồng nghĩa hoài nghi Thái Hà. Tần Vật Ly không biết, Tần Mộ Phong sẽ có phản ứng gì.

“Hoàng Thượng có dự tính gì không?” Tần Mộ Phong bình thường sẽ vì Thái Hà mà mất đi lý trí, nhưng cũng biết sự tình nghiêm trọng.

Tần Vật Ly trong mắt hiện lên một chút âm ngoan, ”Nếu đệ tin tưởng Tuyết Nhận, hãy dụ gian tặc trong phủ ra.” Đối đãi địch nhân, y cũng sẽ không nương tay.

“Đệ tin tưởng Tuyết Nhận.” Tuyết Nhận là đại nội đệ nhất mật thám, tin tức nàng tra được không thể sai. Cho dù y không muốn hoài nghi sự trong sạch của Thái Hà, cũng phải tin tưởng năng lực của Tuyết Nhận.

Tần Vật Ly lười nhắc liếc y một cái, nhưng vẻ lạnh lùng trong mắt cũng không cho phép chênh lệch. “Ta đã bảo Tuyết Nhận đến Bình Nam Vương Phủ bảo vệ đệ, nhưng đệ cũng nên cẩn thận.” Giọng y vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại pha chút lạnh lùng.

” Thần tuân chỉ.” Tần Mộ Phong chậm rãi cúi đầu, mặt không chút thay đổi.

Hoắc Thiên nhìn huynh đệ bọn họ, vỗ vỗ trán bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Bọn họ trước là quân thần, sau là huynh đệ. Kể từ ngày Tần Vật Ly lên ngôi hoàng đế, quan hệ giữa bọn họ cũng đã trở nên rất tế nhị.

Bọn họ mãi mãi vẫn là quân thần a.

II

Tuyết rơi dày đặc, trên mặt đất phủ một tầng tuyết trắng. Một vị nữ tử trẻ tuổi, ôm đàn cổ trong tay, ngần ngừ đứng trước cửa Bình Nam Vương Phủ.

Nàng búi một búi tóc đơn giản, trên búi tóc điểm mấy hạt châu hoa nhỏ, trên trán đeo một chuỗi mã não xanh biếc, đôi khuyên tai dài rủ xuống được làm từ trân châu xanh lục và bảo thạch hồng phấn. Nàng mặc một bộ y phục xanh lục, trên người khoác một chiếc áo choàng lông cáo màu trắng. Đơn giản mộc mạc, lại không mất đi vẻ hào phóng. Thanh nhả di nhân, vô cùng quyến rũ.

Đứng bên cạnh nàng, là một nữ tử áo đỏ. Nữ tử kia ăn mặc hoa quý, không giống những nha hoàn bình thường.

Bình Nam Vương Tần Mộ Phong từ trong cung trở về, mới từ trong kiệu bước ra, liền nhìn thấy bóng dáng hai người.

Y rào bước đến bên cạnh họ, nhìn rõ dung mạo họ, nhìn không được thốt lên, ” Liễu Thiên?” Nàng không phải đã mất tích sao? Vì sao có thể xuất hiện ở đây?

Thiên Mạch ôm cổ cầm, hơi nghiêng người, sắc mặt tái nhợt tiều tụy, ” Vương gia, ngài thu nhận Thiên Nhi, được không?” Dáng người mảnh khảnh, đứng giữa mặt đất phủ đầy tuyết càng thêm cao ngạo. ” Nàng làm sao vậy?” Mấy ngày trước, lúc gặp nàng, nàng vẫn lộng lẫy như trước đây, chỉ qua mấy ngày, sao nàng lại trở nên tiều tụy thế này?

Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, ”Ta không sao, chỉ muốn xin Vương gia thu nhận ta.”

Tần Mộ Phong không cảm lòng được kéo tay nàng, nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng trong lòng bàn tay, ”Sao không đi vào.”

Thiên Mạch cúi đầu, hờ hững nói, ”Người của Vương phủ không biết ta, không cho ta vào, cho nên, ta ở đây chờ ngài.”

Bình Nam Vương Phủ không phải là nơi muốn vào thì vào, một nữ tử thanh lâu như nàng, tự nhiên không thể vào được.

Y nói giọng ôn nhu, kéo tay nàng đi vào, ”Ta đưa nàng vào.” Nàng của ngày hôm nay sao mà yếu đuối, khiến y không nén được ý muốn che chở.

Thiên Mạch một tay ôm đàn, một tay để cho y nắm, ngoan ngoãn theo y vào vương phủ.

Nàng của hiện tại, không phải là Liễu Thiên Mạch, mà là Liễu Thiên. Ít nhất, nàng đang đóng vai Liễu Thiên.

[Liễu Thiên, lần ra đây, ta thật sự không thể nào ở chung với y.]

[Tự mình giải quyết đi, ta sẽ làm bộ không có ở đây.]

[Liễu Thiên Mạch kém Liễu Thiên rất nhiều, y sẽ nhận ra.]

[Kém nhiều sao? Không phát hiện được đâu.]

[Chỉ cần trộm được trái tim của y, là ta có thể rời khỏi vương phủ, người làm ơn ra đi.]

[Tự giải quyết đi, ta sẽ làm bộ không có ở đây.]

[Ta không biết câu dẫn nam nhân như thế nào.]

[Vậy chẳng lẽ ta chính là hồ ly tinh trời sinh hả? Ta cũng đâu có biết. Đại tỷ, người là bà chủ đằng sau thanh lâu, là thiên hạ đệ nhất phi tặc, thiên hạ đệ nhất phi tặc hữu thực vô danh[1], ăn muối còn nhiều hơn ta ăn cơm, ta tin tưởng vào năng lực của người.]

[Ta đâu có ăn mặn như vậy.]

[Là khen người đó, vậy cũng không hiểu, ngốc nghếch.]

[Lạc đề rồi, người mau ra đây, đến lượt ta ngủ.]

[Giả bộ không nghe, tự mình giải quyết đi.]

[Ta muốn đánh chết người a....]

[Ta đang ngủ, không nghe thấy.]

[Đang ngủ còn nói nói?]

[Nói mớ.]

[.....]

Tần Mộ Phong chưa bao giờ lại đưa nữ nhân vào Thính Phong Hiên, Thính Phong Hiên là nơi y luyện võ, xử lý công sự. Thư phòng của y, cất giấu rất nhiều bí mật của vương triều Thiên Diệp. Trừ Phi Dương ra, không ai có thể tùy ý ra vào. Cho dù là hạ nhân quét dọn, cũng chỉ có thể đến dọn dẹp vào mỗi sáng sớm. Thư phòng của y, bất luận kẻ nào cũng không thể vào, Phi Dương hộ vệ phụ trách việc sắp xếp.

‘Liễu Thiên’ đã phá vỡ quy củ của y, trở thành nữ tử đầu tiên do Tần Mộ Phong tự mình dẫn vào Thính Phong Hiên. Y yêu quý Thái Hà như vậy, nhưng cũng không cho phép nàng vào Thính Phong Hiên, càng đừng nói tự mình đưa nàng vào.

Ở Bình Nam Vương Phủ hơn nửa năm, nàng đương nhiên biết quy củ của y. Y có thể đưa nàng vào Thính Phong Hiên, khiến nàng cảm thấy bất ngờ.

”Đây là nơi nào?” Đứng trong một phòng khách nhỏ, Thiên Mạch giả vờ không biết, nhìn chung quanh.

Tần Mộ Phong giúp nàng phỉa bông tuyết trên người, “Đây là Thính Phong Hiên, nơi ta ở.” Lời vừa ra khỏi miệng, y lập tức cảm thấy không thích hợp. Thính Phong Hiên trước nay không cho phép ngoại nhân bước vào, y vì sao lại bất tri bất giác đưa nàng đến đây?

Thiên Mạch mỉm cười, “Ta từ nay phải ở tại chỗ này sao?” Mặc dù nàng giả vờ quỵn rũ mê người, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo vài phần lãnh ý. Nàng trời sinh lạnh lùng, nhất thời không đổi được.

Tần Mộ Phong dừng một chút, “Nàng ở Thu Đường Viện, cách chỗ này không xa.” Không một nữ nhân nào có thể ở lại Thính Phong Hiên.

”Ta muốn ở chỗ này, được không?” Ở trong Thính Phong Hiên, mới có thể thuận tiện hành sự.

”Không được.” Tần Mộ Phong nheo mắt lại, buộc miệng, khẩu khí có chút dữ dằn.

”Ta biết rồi.” Thu Đường Viện là nơi ở của sủng thiếp, xem ra, nàng coi như được sủng ái.

Tần Mộ Phong kéo Thiên Mạch ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào nàng, “Thiên Nhi, ta sẽ xin Hoàng thượng ban chỉ, phong nàng làm Trắc Phi.” Liễu Thiên là muội muội của Phi Yên cô nương, hoàng huynh nhất định sẽ đồng ý.

Liễu Thiên Mạch lắc đầu, thần sắc âm trầm, vân đạm phong khinh nhìn ra cửa, “Liễu Thiên chỉ xin Vương gia tạm thời thu lưu, sớm hay muộn có một ngày cũng phải rời khỏi, không dám làm phiền Vương gia.”

Tần Mộ Phong chụp lấy tay Thiên Mạch, đôi mắt đầy giận dữ, “Đáng chết, nàng muốn rời khỏi ta?” Nữ nhân này hết lần này đến lần khác đối nghịch với y, biến mất không nói một lời. Bây giờ đã vào Bình Nam Vương Phủ, vậy mà vẫn còn muốn bỏ đi. Bốn thị thiếp kia, người nào cũng bằng mọi cách để ở lại, còn nàng, không ngờ lại muốn đi. Nữ nhân này... không biết phân biệt tốt xấu, khiến y không biết làm sao cho phải, lại vừa khiến y cảm thấy đau lòng.

Thiên Mạch cười nhạt, nhìn y chăm chăm, “Vương gia, Liễu Thiên dựa vào cái gì mà ở lại? Ngài muốn cưới ta? Dựa vào cái gì? Giữa chúng ta có tình cảm sao?” Thiên Mạch cười đậm nhạt, lắc đầu, ”Không cần, nếu không có cảm tình, ngài không cần cưới ta. Chịu trách nhiệm ư? Không cần. Trên đời này luôn có một người đàn ông thật tình yêu ta. Nếu thật sự yêu ta, y sẽ không để ý ta không phải là hoàn bích. Vương gia, ngài không cần vì xúc động nhất thời trong khi say, mà chịu trách nhiệm cả đời với ta.” Cái nàng muốn, là chân tình của y, là tình yêu của y. Chịu trách nhiệm ư? Không cần.

Tần Mộ Phong trầm mặc thật lâu, mầu quang thâm trầm, ”Thiên Nhi, nàng là nữ tử phong trần sao?” Nàng một thân thúy y, không có một chỗ nào giống gái phong trần.

Là ảo giác sao? Y cảm giác nàng không giống Liễu Thiên của Túy Yên Lâu, mà giống Liễu Thiên Mạch. Giọng điệu lạnh lùng kia, giống nhau như đúc.

Thiên Mạch hạ mi mắt, cũng trầm mặc.

Y ôn nhu dụ dỗ, ”Thiên Nhi, nàng rốt cuộc có thân phận thế nào?” Là thiên kim tiểu thư nhà quyền quý sao?

Thiên Mạch hít một hơi thật sâu, “Ta không phải nữ tử phong trần.” Nếu nàng nói mình xuất thân phong trần, y tin sao?

”Nàng vì sao lại xuất hiện ở Túy Yên Lâu?” Một thiên kim tiểu thư, không có lý do gì lưu lạc phong trần.

Thiên Mạch thân nhiên trả lời thẳng, ”Ta nổi giận với tỷ tỷ, cho nên lên đài biểu diễn.”

Nếu y chưa gặp được ‘Phi Yên’, e rằng không thể hoài nghi thân thế của nàng. Giữa bọn họ, có những mối quan hệ chồng chéo. Tiến triển của nhiệm vụ lần này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng. Nàng đi một bước tính đến cả trăm bước, cũng không biết làm thế nào cho phải.

Tần Mộ Phong chậm rãi buông ra tay nàng, nhẹ giọng, “Nói ta nghe thân thế của nàng đi.” Xem ra, phía sau nàng còn có một câu chuyện.

Thiên Mạch thoáng bối rối, “Ta từ nhỏ cha mẹ qua đời, bị bán vào thanh lâu. Ta biết bản thân tư sắc hơn người, sớm muộn có một ngày cũng phải tiếp khách. Vì thế, ta bôi tro lên mặt, làm cho mình trở nên dơ dáy. Năm năm trước, ta gặp được tỷ tỷ. Tỷ tỷ mang ta rời khỏi thanh lâu, đến kinh thành mở Túy Yên Lâu. Hoa Linh cũng giống như ta, cũng bị bán vào thanh lâu, là tỷ tỷ cứu nàng. Tỷ tỷ đối với ta tốt lắm, thu ta làm nghĩa muội, nuôi dưỡng ta như một thiên kim tiểu thư.” Chuyện nàng kể là câu chuyện của Hồng Ngạc. Hồng Ngạc, Hoa Linh, đều do nàng cứu ra khỏi thanh lâu khi nàng đi làm nhiệm vụ năm năm trước. Bởi vì Hoa Linh từ nhỏ lớn lên ở thanh lâu, mới luyện được một bản lĩnh xử sự khôn khéo, nên quản lý Túy Yên Lâu ngăn nắp đâu ra đây.

“Tỷ tỷ của nàng chính là Phi Yên?” Tần Mộ Phong hỏi.

“Đúng vậy.” Bà chủ đằng sau Túy Yên Lâu đích thật là Phi Yên.

“Tỷ tỷ nàng có lai lịch như thế nào?” Nữ nhân kia lãnh ngạo, khí thế bức người, mục quang độc đáo, tuyệt không phải nữ tử bình thường. Hoàng huynh phải lòng một nữ tử như vậy không biết là phúc hay là họa.

“Ta không biết, ta chưa từng hỏi.” Trong ánh mắt nàng cũng tỏ ý nghi hoặc, hiển nhiên nàng cũng muốn biết.

Hồng Ngạc đứng bên cạnh cũng trầm trồ tròn mắt, công phu diễn trò của tiểu thư quả thực đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, ngay cả đến ánh mắt, cũng có thể lấy giả làm thật.

Thấy ánh mắt thán nhiên của nàng, Tần Mộ Phong không tiếp tục truy vấn nữa. “Vì sao nàng lại đến tìm ta, tỷ tỷ máng nàng ư?”

“Tỷ tỷ nói, ngài muốn gặp ta, còn muốn chịu trách nhiệm với ta. Tỷ bảo ta đến Bình Nam Vương Phủ tìm ngài, nếu ngài yêu ta, sẽ cho ta gả cho ngài.” Thiên Mạch cười tự giễu, ý cười bên môi càng lúc càng sâu, “Bình Nam Vương chỉ yêu Thái Hà, sao có yêu ta được? Tỷ tỷ dị tưởng thiên khai[2], cho nên, ta sớm muộn gì cũng phải về lại Túy Yên Lâu.”

Ngữ khí của Tần Mộ Phong có chút chua xót, “Ta không thể yêu nàng.”

Thiên Mạch ôm đàn đứng dậy, buồn bã cười, “Cảm ơn Vương gia đã nói thẳng.” Người mà y yêu nhất, vẫn là Thái Hà a. Thiên Mạch trong lòng chua chát, nụ cười vô cùng thê lương. A, là diễn trò? Hay là thật sự chua xót? Đã không thể phân biệt được. Nàng vội xoay người, từ từ bước ra cửa. Nàng đi rất chậm, mỗi một bước, đều rất nặng nề.

Thiên Mạch ôm đàn, lặng lẽ đi ra cửa. Về đau xót mờ nhạt trong mắt nàng, tựa thực mà không phải thực.

Tần Mộ Phong nhìn bóng dáng cao ngạo của nàng, bàn tay siết chặt, trong lòng cảm thấy có lỗi. Y đứng bật dậy, đuổi theo sau, “Thiên nhi, đợi đã.”

Y chụp lấy cánh tay Thiên Mạch, “Thiên Nhi, hãy ở lại.” Vì sao muốn nàng ở lại? Y không biết.

Thiên Mạch nghiêng đầu, khóe miệng khẽ cười lạnh lùng, “Vương gia, Thiên Nhi ở lại có ý nghĩa gì đâu?” Trong ánh mắt, tràn đầy châm chọc.

“Hãy ở lại.” Tần Mộ Phong nhìn vào mắt nàng, “Hãy ở lại vương phủ.”

Thiên Mạch khép mi, như thể hạ quyết tâm rất lớn, “Được.” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt Tần Mộ Phong. Vương gia, đáp ứng ta, hãy thử yêu ta, đừng để mình mãi sống trong ký ức nữa. Thái Hà cô nương ở trên trời có linh thiêng, cũng không hy vọng ngài hành hạ bản thân như vậy. Nếu ngài thật sự yêu nàng ấy, nên tìm một cô gái mình thật sự yêu thương, tiếp tục sống thật tốt. Ngài đặt diu ong bướm, nhưng lại đóng cửa trái tim mình. Nếu Thái Hà cô nương biết được, sẽ rất áy náy.” Trong lòng nàng cảm thấy nực cười, Thái Hà thật sự rất có bản lĩnh, người đã chết vẫn còn có thể tác động đến Tần Mộ Phong.

Nữ nhân mà y từng có nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng có ai nói những lời thân thiết như vậy. Trong lòng y bỗng thấy ảm áp, nhẹ nhàng nói, “Được, ta đồng ý với nàng.” Bọn họ nhìn nhau **, không khí lập tức trở nên ảm muội.

Hồng Ngạc toàn thân nổi da gà, cổ ý không quay sang không nhìn tới bọn họ.

“Đa tạ Vương gia tác thành.” Nàng nở một nụ cười, xoay người bước đi.

Thấy nàng bước được vài bước, Tần Mộ Phong vội nói, “Nàng đi đâu?”

“Đến Thu Đường Viện.”

“Không cần, nàng cứ ở lại đây.” Lời nói ra, ngay cả chính y cũng cảm thấy không thể tin được.

Thiên Mạch trong lòng cười thầm, trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ, “Ta ở đâu?” Nàng tyg rồi, đánh cược tâm tư của y, nàng đã thắng.

“Ở cùng ta.” Trời ơi, y rốt cuộc đang nói gì vậy. Tần Mộ Phong có chút xấu hổ, “Thính Phong Hiên không có phòng dành cho khách, nàng ở chung với ta đi.” Có thể quang minh chính đại ở trong phòng của y, ‘Liễu Thiển’ là người đầu tiên.

“Được.” Thiên Mạch cúi đầu, đáy mắt thoáng một nụ cười.

Tin tức Thánh Phong Hiền có một nữ tử vào ở lập tức lan truyền khắp Bình Nam Vương Phủ, mọi người đều phỏng đoán lai lịch xuất thân của nàng kia. Rốt cuộc là nữ tử như thế nào, mà có thể ở tại Thánh Phong Hiền, có thể cùng Vương gia ở chung một phòng? Chắc là Vương gia đối với nàng thập phần yêu thích? Tương lai không xa, Bình Nam Vương Phủ phải chăng sẽ có thêm một vị Vương phi thực sự?

Đêm đó, Tần Mộ Phong và Thiên Mạch cùng dùng bữa trong Thánh Phong Hiền.

Sau khi người hầu đem đồ ăn lên, Phi Dương từ bên ngoài trở về không chút khách khí ngồi xuống, tự múc com ăn. Tần Mộ Phong bật cười liếc nhìn hắn, "Ngươi đói đến vậy sao?" Bọn họ tình như thủ túc, đã quen ăn com cùng bàn. Những lúc ở Thánh Phong Hiền, giữa hai người cũng rất xuề xòa.

"Rất đói." Phi Dương ngẫu nhiên nhét thức ăn vào miệng, tưởng tượng chúng là Tần Mộ Phong.

Thiên Mạch nhìn tướng ăn của Phi Dương, nhin không được bật cười thành tiếng.

Phi Dương lườm nàng, "Liễu Thiên cô nương, muốn cười thì cười, không cần chịu đựng. Cô là tân sủng của Vương gia, chính là chủ tử của Phi Dương. Nếu cô vì cố nhịn mà thành bệnh, thì là lỗi của ty chức." Y đối với Liễu Thiên không có một chút hảo cảm.

Tần Mộ Phong đưa dưa cho Thiên Mạch, "Nàng đói bụng rồi! Đừng để ý đến hắn."

Phi Dương chọc mạnh đôi dưa xuống đáy bát, nghiêng răng nghiêng lợi, "Vương gia, cho phép ty chức 'nhắc nhở' ngài thêm một lần, Hoàng Thượng tứ hôn, Thiên Mạch phu nhân mà ngài cưới hồi đảng hoàng hiền không rõ tung tích. Cho dù ngài muốn cưới Liễu Thiên cô nương, cũng nên báo cho Thiên Mạch phu nhân biết một tiếng." Thiên Mạch đã mất tích, Vương gia không ngờ còn có tâm tình nạp thiếp, nói y bạc tình là còn nhẹ cho y.

Tần Mộ Phong sắc mặt trầm xuống, "Ngươi yên tâm, nàng không mất đi đâu được." Liễu Thiên Mạch từ nhỏ bị vứt bỏ ở hoang viên, mà còn có thể học được một thân tài nghệ, có thể thấy được cô ta không đơn giản.

Đáy mắt Thiên Mạch hiện lên một tia quang mang quý dị, ngay sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh.

Tần Mộ Phong gấp một cái đùi gà cho vào bát của Thiên Mạch, "Nàng gầy quá, gió thổi một cái là bay." Nàng quá mảnh dẻ, giống hệt Liễu Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch, y bỗng khựng lại. Không biết cô ta giờ thế nào? Khi nào thì hết giận? Khi nào thì quay về vương phủ?

Ngày đó ở miếu thành hoàng, y từng dặn nàng nên tắm rửa cho tốt, chỉ chớp mắt một cái, y đã quên bèn. Y đối với Liễu Thiên Mạch, phải chăng thật sự rất không công bằng?

Phi Dương sắc mặt càng khó coi, gằn từng chữ từng câu qua kẽ răng, "Vương gia, Thiên Mạch phu nhân cũng rất gầy." Thiên Mạch phu nhân mảnh khảnh như vậy, Vương gia ngày cả nhìn cũng không thêm nhìn một cái.

Tần Mộ Phong bực mình, lại gấp một cái đùi gà khác bỏ vào bát y, "Ăn com của ngươi đi, đừng ở trước mặt ta nhắc đến nữ nhân kia, làm ta ăn mất ngon."

Phi Dương buông bát com, dùng tay bốc cái đùi gà, nhét vào miệng Tần Mộ Phong, hung tợn nói, "Không ăn." Thiên Mạch phu nhân có chỗ nào không bằng Liễu Thiên?

Tần Mộ Phong bị đứt miệng dính đầy mỡ, vội lấy đùi gà ra, dờ khóc dờ cười, "Này, ngươi làm gì vậy?" Phi Dương lại nổi giận rồi, hơn nữa còn vô cùng tức giận.

"Ty chức không dám quấy rầy hai vị ân ái." Phi Dương nói xong, ngênh ngang bỏ đi.

Thiên Mạch cúi đầu khều khều bát com, mím môi cười khùng khục. Lúc ở trước mặt người ngoài, Phi Dương đối Tần Mộ Phong tất cung tất kính. Thật không ngờ, hắn cũng có mặt đáng yêu như vậy.

Tần Mộ Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, "Lại cái kính." Đường đường một nam nhi thân cao bảy thước[3], mà lúc cúi kính lại chẳng khác gì một đứa trẻ.

Thiên Mạch không nói, cúi đầu ăn com.

Tần Mộ Phong gấp một miếng đậu hủ bỏ vào bát nàng, "Đừng chỉ ăn com trắng."

"Cám ơn Vương gia." Thiên Mạch ngoài miệng cảm ơn y, nhưng lại cẩn thận đem miếng đậu hủ nhìn rất ngon lành kia vùi vào trong com trắng.

Vương gia? Nghe sao rất lạ lẫm. Nữ nhân bên người y, đều gọi y là Vương gia, y sớm đã quen rồi. Nhưng mà, lúc Liễu Thiên xưng hô như vậy với y, y luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Tần Mộ Phong nhú mày, "Nàng muốn gọi thử tên ta không?" Mẫu hậu và phụ hoàng đều gọi tên của nhau.

Thiên Mạch a một tiếng, ngốc nghếch hỏi, "Ngài tên là gì?"

Tần Mộ Phong không bận tâm việc nàng ‘không biết’ tên của y, ôn hòa nói với nàng, “Ta tên là Tần Mộ Phong, nàng có thể gọi ta là Mộ Phong.”

”Mộ phong... Mộ... Phong.” Thiên Mạch líu lỉu, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. Khuôn mặt bên trong lớp mặt nạ nóng ran, toàn thân như lửa đốt.

Tần Mộ Phong hài lòng mỉm cười, “Gọi thêm một lần thử xem” Lần đầu tiên có nữ tử gọi tên y. Y vì Liễu Thiên phá lệ nhiều rồi, vì sao phải làm như vậy, y không biết.

”Mộ Phong.” Là ‘tiểu thiếp’ của y, y không thèm để mắt tới. Hóa thân thành lâu nữ tử, lại được y sủng ái. A, thực ứng với câu, thiếp không bằng kĩ.

Y hài lòng mỉm cười, “Nàng không ăn đậu hủ sao?” Y liếc nhìn miếng đậu hủ bị nàng vùi vào trong cơm.

“Những thứ chỉ cần có liên quan đến chữ đậu ta đều chán ghét.” Trời sinh, không đổi được.

“Đưa đây.” Tần Mộ Phong dùng đũa gấp miếng đậu hủ trong bát nàng bỏ vào trong miệng.

Một sự thân thiết không nói nên lời, lan ra giữa bọn họ.

”Ngon mà.”

Thiên Mạch hé miệng, cúi đầu cười mỉm.

[1] Ngược với ‘hữu danh vô thực’

[2] Suy nghĩ hão huyền, viễn vông

[3] Tương đương 1.7m. Cỡ này đối với người cổ đại thì được xem là rất cao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ý loạn tình mê

Tuyết rơi càng dày, một cành cây nhỏ, bị tuyết đè gãy, trong màn đêm tĩnh lặng, vang lên một tiếng động nhỏ.

Thiên Mạch nằm trên giường đột nhiên bùng tỉnh, ngồi dậy.

Cây đèn trên bàn không ngừng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trong phòng lập lòe quỳ dị.

Nàng tựa vào đầu giường, thở ra một hơi, bàn tay ngọc ngà lùa vào mái tóc đen.

Thiên Mạch là người tập võ, dễ bị giật mình, hơn nữa còn thường xuyên bị ác mộng, rất ít khi được ngủ an lành.

Nàng choàng một chiếc áo mỏng rồi xuống giường, bỏ thêm một vài viên than vào lò sưởi, nhất thời tia lửa tóe ra khắp nơi.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào khung cửa sổ, mơ hồ thấy được thân ảnh người đối diện.

Đã là giờ nào rồi, sao Tần Mộ Phong còn chưa đi ngủ? Y rốt cuộc đang làm gì?

Thiên Mạch mở cửa, gió lạnh ứa vào phòng, ánh nến càng lập lòe dữ dội. Nàng khép cửa lại, băng qua tiểu viện đi đến căn phòng đối diện.

Nàng đứng ngoài cửa, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng in trên khung cửa, lâu thật lâu.

Tuyết nhẹ nhàng rơi, vô thanh vô tức. Một cơn gió lạnh bất ngờ ập tới, Thiên Mạch thoáng rùng mình, kéo y phục sát vào người.

Nàng đưa tay đẩy cửa, cước bộ nhẹ nhàng.

Tần Mộ Phong tựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm nghiền. Án thư trước mặt rải rác toàn binh thư, cạnh binh thư, trải một tấm bản đồ.

Gả vào Bình Nam Vương phủ đã lâu, nàng chưa bao giờ đặt chân đến Thính Phong Hiên, tự nhiên không biết Tần Mộ Phong thường ngày làm những gì. Nàng từng nghĩ, Tần Mộ Phong chính là một tên chơi bời lêu lổng, trêu hoa ghẹo nguyệt, ăn chơi trác táng. Thật không ngờ, y vì nước lo âu trong một đêm tuyết lớn.

Nam nhân này như một câu đố, rốt cuộc phải làm sao, mới có thể hiểu rõ y?

Thiên Mạch đến bên người Tần Mộ Phong, nhẹ nhàng lấy y phục đắp cho y.

Chỉ một động tác nhỏ, Tần Mộ Phong bình tĩnh, y nhanh như cắt tóm lấy tay Thiên Mạch, “Ai?” Đôi mắt bất chợt mở to, con ngươi sắc bén như ưng, nhìn chăm chăm vào Thiên Mạch.

Thiên Mạch bị y làm cho hoảng sợ, hoảng hốt nói, “Là ta.”

Tần Mộ Phong thờ dãi nhẹ nhõm, buông Thiên Mạch ra, “Nàng chưa ngủ sao?”

“Ta ngủ rồi, nhưng thấy thư phòng vẫn sáng đèn, đến đây xem thế nào.” Thiên Mạch liếc nhìn tấm bản đồ, “Vương gia, người đang phiên nào chuyện gì vậy?”

“Đại quân Nam Việt rục rịch, hoàng huynh nghi có điều gian dối.” Nghe được tin này, y càng cảm thấy lo lắng.

Thiên Mạch không kìm được thốt lên, “Trước mắt đang là giữa mùa đông, đại tuyết phong sơn[1], tướng lĩnh khôn ngoan nhất định sẽ không chọn giao chiến lúc này.” Nàng nghiêng đầu nhìn bản đồ, “Nhưng mà..... chúng ta có thể nghĩ ra, quân địch cũng có thể nghĩ ra. Rất có khả năng bọn chúng cố ý xâm lược vào mùa đông, mê hoặc quân ta. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu không biết ý đồ quân địch, tốt nhất nên dĩ dật đãi lao[2].” Tay nàng chậm rãi chỉ vào bản đồ, “Ngài xem, biên giới Thiên Diệp có ba chỗ địa hình hiểm trở, chỉ cần Thiên Diệp không ứng chiến, Nam Việt rất khó tiến công. Nếu như Nam Việt thật sự có âm mưu, song phương giằng co một thời gian, Nam Việt người kiệt sức, ngựa hết hơi, tự nhiên chịu không nổi. Nếu không có kế sách, mất thời gian tấn công không thành, tự nhiên sẽ lui binh. Nếu ta đoán không sai, Nam Việt nhất định sẽ liên tục khiêu khích. Chỉ cần nhẫn nại, bất luận bọn chúng có ý đồ gì, Thiên Diệp đều có phần thắng. Chỉ cần Thiên Diệp không để ý tới, Nam Việt cho dù có bày ra thiên la địa võng cũng vô dụng.”

Nàng nói rõ ràng mạch lạc, trật tự rõ rệt, suy nghĩ thật trùng hợp với y. “Nàng biết binh pháp ư?” Tần Mộ Phong kinh ngạc. Nữ nhân biết binh pháp y chỉ gặp qua một người, chính là mẹ của Hoắc Thiên. Hoắc phu nhân văn võ song toàn, xuất thân tướng môn, biết binh pháp cũng không có gì lạ. Nhưng Liễu Thiên chỉ là một nữ tử yếu đuối, xuất thân phong trần, sao có thể biết binh pháp?

Tần Mộ Phong tính tình đa nghi, không dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào. Lời nói của Liễu Thiên, càng làm cho y nghi ngờ nàng.

“Đọc qua một vài cuốn binh thư.” Thiên Mạch nói qua loa.

“Phi Yên cho nàng đọc binh thư?” Một nữ tử xuất thân phong trần, sao có thể đọc binh thư? Thực làm người ta hoài nghi.

Liễu Thiên Mạch biết Tần Mộ Phong tính tình đa nghi, nàng bộc lộ tài năng, y nhất định sẽ hoài nghi lai lịch của nàng. Nàng mỉm cười, “Trong Dương Liễu ở Tuy Yên lâu có một tàng thư lâu, sách bên trong vô số kể, binh thư cũng không ít. Nếu ngài có hứng thú, có thể đến xem.” Nàng đọc qua nhiều loại sách, sách vở lưu giữ vô số, đây là sự thật.

Thiên Mạch không chút hoang mang, làm nghi ngờ của y tiêu trừ không ít. Tuy rằng ít có nữ tử đọc binh thư, cũng không phải không có.

“Nữ tử đọc binh thư, thật hiếm thấy.”

“Thế nhân thường nói, nữ tử vô tài mới có đức. Nhưng Liễu Thiên thấy, một nữ tử tốt, phải tài đức vẹn toàn. Kỳ thực, đời người ví như sa trường, binh pháp mưu lược, cũng có thể dùng để đối nhân xử thế. Cho dù không dùng được, thì có làm sao? Đọc nhiều sách vở cũng chẳng xấu.” Câu nói này là của tứ sư phụ, nàng cứ như vậy rập khuôn theo.

Nữ tử có cách kiến giải như nàng cũng không nhiều.

“Nàng từng đọc qua rất nhiều sách ư?” Tần Mộ Phong không khỏi cảm thấy tò mò.

“Không dám tự xưng là thông kim bác cổ, chỉ có thể nói học phú ngũ xa.” Đối với tài văn chương của mình, Thiên Mạch chưa bao giờ khiêm tốn. Tứ sư phụ Vân Thanh Thanh được xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ, văn tài rất cao, được người dạy dỗ, Thiên Mạch tự nhiên không thể kém. Hướng chỉ tứ sư phụ cùng đại sư phụ đều đến từ tương lai, nàng có thể học được những gì người khác không có cơ hội học.

Tần Mộ Phong không khỏi mỉm cười, “Học phú ngũ xa? Nàng là nữ tử đầu tiên dám nói trước mặt ta mình là nữ tử học phú ngũ xa.” Y từng gặp qua rất nhiều nữ tử tài mạo song toàn, dám nói chính mình học phú ngũ xa, Liễu Thiên đích thực là người đầu tiên.

Thiên Mạch nhướn mày, “Không phải Liễu Thiên tự phụ, đây là sự thật.” Khí chất hồn nhiên sẵn có, một lần nữa lại biểu lộ.

Tần Mộ Phong ngẩng đầu, tức cười nhìn nàng. Liếc thấy y phục trên người nàng, mặt y biến sắc, “Tại sao không mặc quần áo.” Nàng cứ nhiên chỉ mặc trung y[3].

“Ta quên mất.” Thiên Mạch nói xong, ánh mắt dừng lại y phục phủ trên người y, đó là y phục của nàng.

“Chết tiệt.” Tần Mộ Phong thấp giọng mắng, đem y phục khoác trên người nàng, “Ta không lạnh đâu.” Nữ nhân ngốc nghếch này thực làm y đau lòng.

“Đa tạ.” Thiên Mạch siết chặt y phục.

Tần Mộ Phong triu mến vắn về mái tóc của nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán Thiên Mạch, “Nàng lui về ngủ trước đi, đừng để bị lạnh.”

Như phu thê thân mật, khuôn mặt Thiên Mạch phía sau mặt nạ bỗng chốc đỏ bừng. Hai tay luống cuống, nắm chặt làn váy, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Y hôn nàng? Y hôn nàng? Y cư nhiên hôn nàng?

Nàng từng nghĩ, y với nàng chỉ là áy náy hồ thẹn, vắn vắn là trách nhiệm, tại sao đột nhiên hôn nàng? Y rốt cuộc suy nghĩ gì? Nếu y thực sự yêu Thái Hà, tại sao lại hôn nàng? Nam nhân này rốt cuộc là đa tình, hay là vô tình?

Thiên Mạch xoay người lại, hai tay che má, không ngừng thờ dốc.

Y rốt cuộc đang làm cái gì? Ngón tay Tần Mộ Phong đặt trên môi, xoay đầu đi, xấu hổ không biết làm sao, mặt mày ửng đỏ, “Nàng. . . . . nàng về trước đi.” Tay y nhích tới nhích lui, không biết đặt ở đâu.

Trên người Liễu Thiên luôn có một thứ gì đó hấp dẫn y, làm y liên tiếp không khống chế được bản thân. Rốt cuộc là cái gì, y không biết.

Là tài hoa? Là mỹ mạo? Là khí chất? Là học thức? Là thông minh? Không, đều không phải. Rốt cuộc là cái gì, y không biết.

“Ngài nghỉ sớm một chút.” Thiên Mạch nâng làn váy, hấp tấp chạy ra khỏi phòng, cơ hồ chạy trời chết.

Nàng mười bốn tuổi bước chân vào giang hồ, trải qua vô số gian khổ, cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy.

Nàng đứng trong viện, hai tay đặt trước ngực, mặt nạ trên mặt, đầm đìa mồ hôi. Chỉ là một cái hôn, đã khiến nàng mất bình tĩnh, không thể khống chế cảm xúc của mình.

Liễu Thiên Mạch chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn vào bóng người trong thư phòng. Khóe miệng chậm rãi cong lên, nhin không được cười khê một tiếng.

II

Cửa thư phòng đột nhiên bật mở, gió lạnh ập tới, ánh nến lay động dữ dội.

Tần Mộ Phong đang đọc sách bất chợt giật mình, ngẩng đầu lên. Một thân ảnh mảnh khảnh, chậm rãi đến bên y.

“Nàng còn chưa ngủ?” Tần Mộ Phong nhìn Thiên Mạch, trong giọng nói có phần xấu hổ.

Thiên Mạch cười không được tự nhiên, cước bộ nhẹ nhàng, “Ta làm chút đồ ăn khuya cho ngài.” Nàng không biết phải đối mặt với y thế nào.

“Đồ ăn khuya?” Trong lòng Tần Mộ Phong gọn lên một chút ôn nhu, cúi đầu cười chua xót. Lớn như vậy rồi, chưa có ai nấu cơm cho y, càng chưa có ai trong đêm tuyết rơi làm thức ăn khuya cho y. Y từ nhỏ cao cao tại thượng, nhưng ngay cả tình thân đơn giản nhất cũng chưa từng được hưởng qua. Xuất thân hoàng thất thì sao? Mỹ nữ vô số lại như thế nào?

Thiên Mạch đặt khay thức ăn trên bàn, cười khê, “Đúng vậy, ta không biết ngài thích ăn cái gì, cho nên. . . . . làm cơm chiên trứng cho ngài.” Nàng cả đời này, chưa từng nghĩ đến sẽ rửa tay nấu canh cho bất kì nam nhân nào, Tần Mộ Phong là ngoại lệ duy nhất.

Tần Mộ Phong bỏ binh thư trong tay xuống, đi đến bên bàn, cúi đầu ngửi hương vị, “Cơm chiên trứng? Ta chưa ăn bao giờ.”

“Ngài ăn thử xem” Về mặt Thiên Mạch thực không được tự nhiên. Ngoài cơm chiên trứng ra, nàng không biết nấu món gì khác.

Tần Mộ Phong ngồi xuống, thận trọng nếm thử.

Cơm nàng nấu thật sự chẳng ra làm sao, thoang thoang mùi khét, trứng cũng chưa chín. Nếu là lúc bình thường, y sẽ không thèm liếc mắt một cái.

Nhưng là, đây là Liễu Thiên làm. Một nữ tử, trong đêm tuyết rơi dày làm cơm vì y. Một bát cơm chiên trứng, thêm một chén canh nóng đơn giản, với y mà nói, còn hơn tất cả sơn hào hải vị trên đời.

Thiên Mạch cúi đầu, xoay người chạy ra ngoài, “Ngài ăn trước đi, ta đi đây.”

Thiên Mạch một mạch chạy về phòng, nàng đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa ngồi bệt xuống.

Không ngờ nàng lại làm đồ ăn khuya cho Tần Mộ Phong, nàng thật là điên rồi, giữa đêm tuyết rơi dày đặc, nàng cư nhiên lại làm bữa ăn khuya cho một nam nhân. Ông trời ơi, nàng rốt cuộc đang làm gì vậy?

Không biết bao lâu trôi qua, Thiên Mạch từ từ đứng dậy, thấp đèn lên.

Nàng nheo mắt lại, con ngươi hiện ra một tia mê mang.

Chẳng lẽ, nàng thật sự yêu y rồi?

Nàng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận. Nàng thật sự rất khác thường, ngay cả chính nàng, cũng không nhận ra được chính mình.

Sự phụ nói, tình cảm, sẽ làm nữ nhân trở nên ngu ngốc. Nàng hiện giờ đúng là ngu ngốc, từ đầu đến cuối là quá quá ngu ngốc. Là điều gì thay đổi nàng? Là tình cảm sao?

Cánh cửa ‘chít’ một tiếng rồi bật mở, từ sự mẫn cảm của người trong giang hồ, Thiên Mạch nhanh chóng quay đầu lại. Tần Mộ Phong đứng trước cửa, con ngươi đen thâm thúy nhìn nàng trân trân.

Thiên Mạch ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của y, “Vương gia, ngài đứng ở kia làm gì.” Mâu quang thâm trầm, nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy ánh mắt y đang xâm lược trên người mình. Thật giống như, nàng đang trần truồng đứng trước mặt y vậy.

“Gọi ta là Mộ Phong.” Tần Mộ Phong vào phòng, bá đạo tuyên bố.

“Mộ Phong.” Thiên Mạch lùi lại.

Con ngươi đen của Tần Mộ Phong một nhìn đắm đuối vào mắt nàng, “Nàng rất sợ ta sao?” Y có thể cảm giác được sự bối rối của nàng.

“Không có.” Thiên Mạch trả lời, chạy đến bên giường, vùi người vào chăn. Nàng nắm chặt chăn, chỉ dám hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thiên Mạch ngừng thở, nghe được tiếng sột soạt không ngừng. Y đang cởi y phục.

Bọn họ từng có nhiều lần đụng chạm da thịt, nhưng mà, nàng vẫn sợ hãi như cũ.

Nghĩ đến sự triển miên thân mật giữa mình và y, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Mạch lại bắt đầu nóng lên.

Ông trời ơi, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy. Nàng luôn điềm tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, sao lại nhớ đến cái loại cảnh tượng này.

Bên người đột nhiên cảm thấy ấm áp, Thiên Mạch thân mình thoáng run lên, toàn thân cứng đờ không dám động đậy.

Tần Mộ Phong vùi đầu vào hõm vai nàng, hơi thở nóng bỏng kích thích các giác quan của Thiên Mạch.

“Vương gia..... Ngài..... Ngài muốn làm gì?” Thiên Mạch nuốt một ngụm nước miếng, trước nay chưa từng hoang mang như vậy.

“Cô nam quả nữ, nàng nói ta muốn làm gì?” Thanh âm Tần Mộ Phong khàn khàn.

“Vương gia.....”

“Gọi ta là Mộ Phong.” Để trừng phạt nàng không nghe lời, bàn tay tà ác của Tần Mộ Phong luồn sâu vào y phục của nàng.

Thiên Mạch bối rối nắm lấy bàn tay y, không an phận vờn vẹo, “Mộ Phong, ngài..... đừng như vậy.”

Thân mình mềm mại của nàng cùng hương thơm tự nhiên thoang thoảng làm lòng y dấy lên một cảm giác bất thường, Tần Mộ Phong càng thêm làm càn, giật phăng chiếc yếm của nàng.

Trên người chột lạnh, Thiên Mạch nhin không được kinh hô, “A?”

Tần Mộ Phong ôm chặt thân thể nàng, đặt nụ hôn nóng bỏng lên mi mắt, lên môi, lên cổ. Y tùy ý nhắm nháp vị ngọt của nàng, hai tay nhẹ nhàng cời bỏ xiêm y cho nàng.

Thân mình Thiên Mạch run rẩy, dưới thế tấn công nồng nhiệt của y hóa thành một dòng sông xuân.

Y đè lại trên người nàng những vết hồng nhỏ, giữa khi ý loạn tình mê, y nâng mặt nàng lên, “Thiên Mạch, ta muốn nàng thật sự là của ta.” Hùng hăng hôn lên làn môi của nàng.

“Mộ Phong, ta.....” Ta không phải Thiên Mạch.

“Thiên Mạch.....”

Ánh đèn lay động, lò mờ thấp thóan hai bóng người đang ân ái trên giường. Trong trướng phù dung, vang vọng tiếng thở hổn hển của nam nhân và nữ nhân, cuồng nhiệt kéo dài không thôi.

Tuyệt, nhẹ nhàng rơi.

Hoan ái kịch liệt qua đi, Thiên Mạch giống con mèo thuần hóa, nhu thuận nằm trong lòng Tần Mộ Phong.

Liễu Thiên Mạch cười khỏ, nằng lại một lần nữa bị cuốn vào. Tần Mộ Phong không phải kẻ nằng có thể yêu, bọn họ căn bản là người của hai thế giới khác nhau, tại sao nằng luôn đắm chìm vào lòng y?

“Ngài yêu Thiên Mạch sao?” Hơi thở như lan, mâu quang như được phủ lên một tầng sương mù.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Y có yêu Liễu Thiên Mạch hay không? Y không biết.

Liễu Thiên Mạch ngược mắt lên, tựa cười mà không cười, “Ngài vừa rồi luôn miệng gọi Thiên Mạch.” Mãi cho đến vừa rồi, nằng mới biết người y là yêu Thiên Mạch.

Trên mặt Tần Mộ Phong hiện lên một chút lo lắng, “Ta gọi Thiên Mạch?” Lẽ nào?

Thiên Mạch vô cùng chắc chắn trả lời, “Đúng vậy, ngài luôn kêu tên nằng.”

“Nằng nghe lầm rồi.” Thần sắc Tần Mộ Phong có chút bối rối.

“À.” Thiên Mạch khép mắt, cười nhẹ.

Tần Mộ Phong cúi đầu hôn nhẹ lên má nằng, “Đừng suy nghĩ nhiều, ngủ đi.”

Khóe miệng Thiên Mạch di động, cuối cùng nhếch lên.

Tần Mộ Phong ôm Thiên Mạch trong lòng, thần sắc phức tạp. Trong con ngườ, lóe lên tia quang mang khác thường.

Đêm nay, y mất ngủ.

Hoa tuyết giữa không trung, rơi ngày một nhiều. Kinh thành giá lạnh, lạnh đến tận xương.

[1] Tuyết phủ kín núi, không có đường đi

[2] Dùng khỏe ứng mệt, nghỉ ngơi đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công

[3] Ngày xưa người ta mặc trung y thay cho đồ lót

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Gió nổi mây trôi

Tuyết rơi một ngày một đêm, đóng băng cả kinh thành, Bình Nam Vương Phủ cũng phủ một màu trắng xóa.

Vì để ở gần bảo vệ Tần Mộ Phong, và cũng vì không muốn giao thiệp với mấy nữ nhân tâm cơ thâm trầm kia, Thiên Mạch ẩn trong Thính Phong Hiên không ra ngoài. Kỳ thực, nằng một tác cũng không rời Thính Phong Hiên còn có một mục đích khác: phòng ngừa Dạ Cơ trộm bí mật triều đình. Nằng không phải là đại nội mật thám, nhưng mà, thân phận hiện tại của nằng là đại nội mật thám, nhất định phải làm việc mà đại nội mật thám nên làm.

Thính Phong Hiên không cho người ngoài ra vào, đến cả Hồng Ngạc cũng không được phép. Tần Mộ Phong an bài Hồng Ngạc ở Thu Đường Viện, Thiên Mạch lúc nào cũng có thể đến đó tìm nằng. Tần Mộ Phong an bài thật sự rất chu đáo, y chưa từng vì nữ nhân nào khác lo lắng như vậy.

Nằng khoác áo choàng màu trắng, tản bộ trong tiểu viện. Trong Thính Phong Hiên vô cùng im ắng, tuyết phủ dày trên chạc cây, thỉnh thoảng phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nơi nằng đi qua, lưu lại những dấu chân mờ mờ. Những bông hoa tuyết nhỏ vẫn nhẹ nhàng bay bay trên bầu trời như đang múa lượn, thỉnh thoảng đậu trên chiếc áo choàng trắng như tuyết của nằng, hòa vào làm một.

Một cơn gió lạnh thổi qua, lạnh thấu xương.

Thân hình mảnh dẻ của Thiên Mạch khẽ gồng lên, sau đó khôi phục cảm xúc, tiếp tục đi lại trên mặt đất phủ đầy tuyết.

Trong gió tựa hồ mang theo một âm thanh quý dị, một thanh bảo kiếm sắc lạnh lao về phía lưng Thiên Mạch. Khi mũi kiếm vừa chạm đến áo choàng trên người nằng, Thiên Mạch khẽ lách, xoay người lui ra xa mấy trượng.

Nằng mất lạnh nhìn hắc y nhân đang đứng đối mặt, cười lạnh, “Các hạ chỉ biết ám sát thôi sao?” Nằng hôm qua vừa mới vào ở Bình Nam Vương Phủ,

hôm nay đã có người ám sát nàng, nàng thật sự gây chú ý lắm sao.

Đối phương không nghĩ tới nàng biết võ công, hơi nghi hoặc, “Người là ai?” Nghe thanh âm, rõ ràng là một nữ tử.

Thiên Mạch hắt cằm, một thanh kiếm bạc bén ngót từ trong tay áo trượt ra, kiếm phong vừa chuyển, hàn quang sắc bén, “Còn người là ai? Ta dựa vào cái gì phải nói với người?”

Đôi mắt hắc y nhân bắn ra hàn quang, “Người vào vương phủ rồi cuộc có mục đích gì?”

Thiên Mạch cười lạnh, “Các hạ chính là Dạ Cơ vang danh các nước đó sao? Thật sự là thất kính a.” Thiên Mạch nói oang oang, “Không thể tưởng được a, Nam Việt đệ nhất tử sĩ Dạ Cơ nổi tiếng các nước, không ngờ lại làm thị thiếp của Bình Nam Vương.” Nàng cũng không thể khẳng định thân phận hắc y nhân, chỉ là cố tình tung hỏa mù, hy vọng có thể làm bại lộ thân phận thật của ả.

Hắc y nhân thu hồi bảo kiếm, lạnh lùng cười nói, “À, hoa khôi Liễu Thiên danh bất hư truyền, quả nhiên là quyến rũ tận xương, khó trách có thể mê hoặc Bình Nam Vương quay như chong chóng.” Ngoại trừ sát khí bùng bùng, Thiên Mạch còn ngửi được vị chua trong giọng nói của ả. Nữ nhân này thích Tần Mộ Phong? ả là một trong bốn thị thiếp sao?

“Đây là tài năng của ta.” Thiên Mạch thu hồi ngân kiếm vào tay áo.

Hắc y nhân nhìn Thiên Mạch, “Là địch hay là bạn?”

Thiên Mạch cong môi cười, phong tình vạn chủng, “Người nghĩ sao?”

“Bớt nói nhảm.” Hắc y nhân ngữ khí lạnh lùng, kiếm đột nhiên nhắm thẳng Thiên Mạch, chiêu nào cũng chí mạng.

Đáy mắt Thiên Mạch thoáng chút nghi hoặc, ngân kiếm lại trượt ra, mâu trung chứa đầy lãnh ý. Kiếm quang ngang dọc, như lưu quang trăm chuyển. Nhân ảnh biến hóa không ngừng, vũ điệu tung bay.

Tay Thiên Mạch đột nhiên nắm lấy dây buộc áo choàng, nhẹ nhàng rút dây, áo choàng màu tuyết trắng rơi xuống đất. Áo choàng bay xuống, Thiên Mạch khom mình ra trước, mũi kiếm chia thẳng vào khăn che mặt của hắc y nhân. Hắc y nhân cả kinh, gấp người ra sau, ngân kiếm sáng loáng đâm vào lưng ả.

Hắc y nhân ré lên, đưa tay đẩy ngân kiếm của Thiên Mạch ra. Máu từng giọt từng giọt rơi trên tuyết, vô cùng nổi bật.

Thiên Mạch mâu quang sắc bén, không có ý định buông tha ả như vậy. Nghiêng người sang bên, bảo kiếm lại tiếp tục đâm tới. Hắc y nhân cả kinh, thi triển khinh công hoảng hốt bỏ chạy. Trong khoảnh khắc ả xoay người, từ thắt lưng rơi xuống một vật gì đó. Thiên Mạch khước mắt bắt gặp vật ả kia làm rơi, khựng lại không đuổi theo nữa.

Nàng lặng lẽ ngồi xuống, ngân kiếm cắm xuống đất, nhìn miếng ngọc bội trong suốt sáng loáng trên mặt tuyết.

“Liễu Thiên cô nương, tâm trạng tốt ghê, đang thưởng tuyết sao?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng nàng.

“Không phải.” Thiên Mạch không nhặt ngọc bội, chậm rãi đứng dậy. Nàng đứng đối mặt với Phi Dương, ngân kiếm trong tay vẫn nhuộm đầy máu tươi.

Phi Dương khước miệng nhếch lên, “Phu nhân, ty chức mắt kém, không nhận ra cô lại có một thân võ công cao cường như vậy.”

Thiên Mạch bước đến, nhặt áo choàng lên khoác vào. Nàng hắt cằm xia xia miếng ngọc bội nằm trên tuyết, “Nhìn xem kia là cái gì?”

Phi Dương hồ nghi liếc nhìn nàng, nhặt ngọc bội lên.

Y thấy rõ dòng chữ khắc trên ngọc bội, nhưn mày, “Nam Việt đệ nhất tử sĩ.”

“Ta đoán không sai, ả quả đúng là Dạ Cơ.” Dạ Cơ vì sao muốn giết nàng? Bởi vì Dạ Cơ yêu Tần Mộ Phong, đang ghen với nàng chăng? Một lý do cùng vớ vẩn. Trừ lý do cực kỳ vớ vẩn này ra, nàng không nghĩ ra được lý do nào khác.

“Cô là ai?” Liễu Thiên là ai? Trăm phương ngàn kẻ trà trộn vào vương phủ có mục đích gì.

“Có lẽ, người nên đi hỏi Hoàng Thượng.” Thiên Mạch lười biếng nhìn y một cái. Buông tay, kiếm rơi ra, cắm vào trong tuyết. Khi nàng rút kiếm lên, trên mũi kiếm đã không còn một vết máu nhỏ nào.

“Cô là người của Hoàng Thượng?” Phi Dương lập tức hiểu ra ngụ ý trong lời nói.

Thiên Mạch thu hồi ngân kiếm, chấp tay ôm quyền, lạnh lùng nói, “Đại nội mật thám Tuyết Nhạn, phụng mệnh Hoàng Thượng bảo vệ Bình Nam Vương, thỉnh Phi Dương hộ vệ chỉ giáo nhiều hơn.”

“Cô là Tuyết Nhạn?” Phi Dương rõ ràng không tin, “Lệnh bài đâu?”

Thiên Mạch khước miệng khề nhếch, “Lệnh bài của ta đã đánh mất, bị người nhặt được, không phải sao? Đến nay vẫn chưa lấy lại.”

” Cô nói cô phụng mệnh bảo vệ Vương gia, nhưng mà cô hình như đầu phải mới quen biết Vương gia?” Nếu nàng là Tuyết Nhạn, từ trước đã tiếp cận Vương gia là có mục đích gì?

” Đây là hoàng mệnh, thứ cho Tuyết Nhạn không thể phụng cáo. Ta thu được tin tức, Dạ Cờ muốn ám sát Vương gia, nếu người không muốn Vương gia gặp chuyện, lập tức đuổi theo kiểm tra tung tích Dạ Cờ. Ắ đã trúng một kiếm của ta, rất dễ tra ra.”

” Ta phải làm thế nào mới có thể tin cô?” Phi Dương nhìn thẳng vào mắt nàng.

” Người có thể vào cung hỏi Hoàng Thượng.” Thanh kiếm trong tay Thiên Mạch lại trượt ra, tay nàng duỗi ra ném sang.” Đây là kiếm của Tuyết Nhạn, đưa cho Hoàng Thượng xem.” Đây đích thật là kiếm của Tiểu sư tỷ. Mục tiêu của Tiểu sư tỷ là trở thành một nha hoàn kinh thiên động địa, chứ không phải làm kiếm khách. Lúc tỷ ấy trốn đi, đã để lại chuỗi ngân tuyết kiếm này.

” Vì sao không cho Vương gia biết thân phận của cô?” Theo phán đoán của y, Vương gia nhất định không biết.

” Đại nội mật thám, xuất quỷ nhập thần, không được công khai lộ diện.” Thiên Mạch vận khí, làm cuộn lên một lớp bông tuyết, che phủ những đốm đỏ sẫm.

Phi Dương thất kinh, nội lực vô cùng thâm hậu.

Y xoay người, đưa lưng về phía Thiên Mạch,” Nếu cô thật sự là đại nội mật thám, ta sẽ không nói với Vương gia.” Y cơ hồ tin vào lời nói của Thiên Mạch. Vương gia có nói, Hoàng Thượng phái Tuyết Nhạn giám thị ngài. Như vậy, trước đó vài ngày nàng lấy thân phận Liễu Thiên xuất hiện cũng không có gì lạ.

” Người cứ hỏi Hoàng Thượng chẳng phải sẽ biết.” Thiên Mạch kéo áo choàng, như âm hồn bước vào trong.” Dạ Cờ đã bị ta đã thương, thỉnh Vương gia đi nghiệm thương, bốn nữ nhân kia đều khả nghi.” Nàng ngoái đầu nhìn lại,” Ta nghĩ người biết phải làm như thế nào, đúng không?”

Phi Dương nhìn theo bóng dáng nàng một hồi lâu, xiết chặt ngân tuyết kiếm, lẳng lặng rời đi.

Bóng lưng nàng, giống hệt như Thiên Mạch, là y quá đa nghi chăng?

II

Tần Mộ Phong từ trong cung trở về, nhìn thấy một cô gái nhỏ ny khoác một chiếc áo choàng trắng tinh, đứng trước cửa Thính Phong Hiên nhìn quanh.

Nàng đang đợi y? Tần Mộ Phong nhất thời cảm thấy vui sướng, chân bước nhanh hơn.

Thái Hà luôn miệng nói yêu y, nhưng chẳng bao giờ chờ đợi y.

Thì ra, được một nữ nhân chờ đợi, là hạnh phúc như thế này.

Tần Mộ Phong cầm hai tay nàng, đặt lên ngực mình,” Lạnh không?”

Thiên Mạch lãnh đạm cười cười,” Không lạnh, còn chàng?” Nàng liếc nhìn chiếc áo mỏng trên người Tần Mộ Phong,” Sao không mặc thêm áo.”

Y tự nhiên thoải mái vòng qua eo Thiên Mạch, ôm nàng bước vào trong,” Ta quen rồi.”

Thiên Mạch cất giọng dịu dàng, xiết chặt tay Tần Mộ Phong,” Trời trở lạnh rồi, mặc thêm ít quần áo, đừng để bị biến thành băng đó.” Đây là tuyệt kỹ của Tam sư phụ, năm đó Tam sư trưởng bị chiêu này thu thập trở nên dễ bảo vô cùng.

Tần Mộ Phong cười khỏ,” Ta biết rồi.” Hình như trước giờ chưa có ai từng nói với y những lời như thế. Rất đơn giản, nhưng lại ấm áp đến lạ kỳ.

” Vương gia, chàng phải xử lý công sự sao?” Nàng phải tranh thủ khoảng thời gian ở cạnh y, khiến y trong thời gian ngắn nhất yêu thương nàng.

” Nàng có việc gì?” Y mỉm cười nhìn nàng.

Thiên Mạch lắc đầu, mỉm cười,” Không có.”

” Bồi ta uống chén rượu.” Tần Mộ Phong nhìn lên trời cao, ngữ khí có chút cô đơn,” Từ lần trước ở Túy Yên Lâu uống rượu với nàng, đến giờ cũng chưa uống thỏa thuê lần nào.” Ngoài Liễu Thiên ra, hầu như không ai có thể bồi y uống rượu.

“Được.” Thiên Mạch gật đầu đồng ý, nụ cười lạnh lùng.

Nhìn nụ cười lạnh lùng của nàng, y giống như nhìn thấy Liễu Thiên Mạch. Trong trí nhớ của y, Liễu Thiên là người quyến rũ, đáng yêu. Lần sau gặp lại nàng, dường như đã biến đổi thành một người khác, chỉ có dung nhan tuyệt thế kia là không thay đổi.

Thiên Mạch đột nhiên nhớ ra chuyện gì, thoát ra khỏi vòng tay y, “Vương gia, thiếp đi lấy rượu.”

Tần Mộ Phong chậm rãi gật đầu, “Phân phó hạ nhân đi làm.”

” Thiếp biết rồi.”

Thiên Mạch vừa mới quay người, thì thấy Phi Dương hộ vệ bước vào. Phi Dương liếc nhìn nàng, khẽ gật đầu, lướt qua người nàng.

” Vương gia.”

” Chuyện gì?” Tần Mộ Phong dừng bước, lãnh đạm hỏi.

” Vương gia, ty chức nhặt được cái này.” Phi Dương đứng tại chỗ, đem ngọc bội hai tay đưa lên.

Tần Mộ Phong xoay người, nhận lấy ngọc bội. Y nhíu mày, “Nhặt được ở đâu?” Chính diện ngọc bội có khắc hai chữ ‘Dạ Cơ’, đúng là lệnh bài của Nam Việt đệ nhất tử sĩ Dạ Cơ. Lần trước nhặt được lệnh bài của đại nội đệ nhất mật thám, lần này nhặt được lệnh bài của Nam Việt quốc đệ nhất tử sĩ, Phi Dương thật tài tình.

Phi Dương mặt không đổi sắc, “Trước khi ngài trở về, ty chức thấy một hắc y nhân xông vào nơi này, cùng cô ta giao thủ, từ trên người cô ta rơi ra.”

Tần Mộ Phong nghiêm mặt, “Lúc hắc y nhân xông vào, Liễu Thiên ở đâu?” Y sợ Liễu Thiên bị thương.

” Không, người nọ không phải Liễu Thiên phu nhân. Dạ Cơ bị ty chức đâm bị thương, hoảng sợ chạy trốn. Cô ta mới vừa đào tẩu, thì thấy Liễu Thiên phu nhân từ trong phòng đi ra.”

Nàng không nhìn thấy cảnh đánh nhau? May mắn, nếu không nàng có thể sợ chết khiếp rồi.

” Vương gia, Dạ Cơ bị thương trên lưng, hiện tại đi nghiệm thương còn kịp.”

Tần Mộ Phong ngón tay nắm chặt, bỗng dưng xoay người, “Đến Bác viện.”

*****

Có lẽ đúng như Thái Y sớm hoài nghi, Tần Mộ Phong xông thẳng vào Thái Nguyệt Hiên, xông vào phòng Thái Y.

Y tung chưởng đẩy cửa phòng, liền nghe được tiếng khoát nước.

” Ai đó?” Thái Y phía sau bình phong có chút kinh hoảng.

Tần Mộ Phong không trả lời, bước vào sau bình phong.

Đằng sau bình phong, là một bức tranh sống động đầy màu sắc. Thái Y ngồi trong thùng tắm, hai cánh tay như ngó sen duỗi ra bên ngoài, những cánh hoa hồng nổi lừng lờ trên mặt nước. Cánh tay trắng như tuyết nổi bật giữa những cánh hoa hồng, kiều diễm ướt át.

Thái Y thấy người đến là Tần Mộ Phong, mỉm cười ** với y, “Vương gia? Sao lại là chàng?”

Tần Mộ Phong lạnh lùng nhìn nàng, “Đứng lên.”

“Dạ?” Thái Y ngẩn người, sau đó che mặt cười khẽ, “Vương gia, muốn cùng thiếp tắm uyên ương ư?”

” Đứng lên.” Tần Mộ Phong không hề kiên nhẫn nhắc lại.

Thái Y kinh ngạc, lập tức đứng lên, hai tay ôm phía trước, che khuất cảnh xuân trước ngực, sắc mặt ửng đỏ, có chút không tự nhiên.

Tần Mộ Phong không rảnh thương thức ** mỹ miều của ả, ngữ điệu lạnh như hàn băng, “Xoay người.”

Thái Y chậm rãi xoay người, trên ** trắng bóc dính bọt nước cùng cánh hoa hồng, kiều diễm ướt át.

Tần Mộ Phong thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt rời khỏi ** của ả, lãnh đạm nói, “Nàng tiếp tục tắm đi.” Y xoay người đi, không chút lưu luyến.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Thái Y thân mình run lên, sắc mặt trắng bệch, ngồi bất động trong thùng nước, mồ hôi rịn đầy trên trán.

Một hắc y nhân từ dưới gầm giường chui ra, đưa lưng về phía Thái Y, giọng yếu ớt, “Tần Mộ Phong đã hoài nghi, làm sao bây giờ?” Trên lưng cô ta có một vết thương, máu tươi loang lổ trên áo. Tóc tai rối bời, che khuất một chút vết máu.

Thái Y hữu khí vô lực, “Ta cũng không biết.”

Hắc y nhân lạnh lùng cười, “Ta nói cho ngươi biết, hai chúng ta giờ đã ngồi chung một thuyền, nếu ta gặp chuyện không may, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan.”

“Ta biết.” Thái Y lau mồ hôi trên trán, tựa vào cạnh thùng nước.

”Ngươi đừng quên, bỏ hồng hoa vào thức ăn của Liễu Thiên Mạch, tặng cô ta túi xạ hương, đều là chủ ý của ngươi. Nếu để cho Vương gia biết, hừ.” Hắc y nhân hừ lạnh, chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt thanh tú, không ngờ lại là một trong bốn thị thiếp – Hàm Thúy.

Thái Y thản nhiên nói, ”Ta biết.”

Hàm Thúy ngồi lên giường, mắt tỏa hàn quang, “Con ** Liễu Thiên kia, rốt cuộc có lai lịch gì? Ta nghĩ rằng, Vương gia sẽ không biết có người bị thương.” Liễu Thiên võ công cao cường, nằm ngoài dự kiến của ả.

Thái Y nhăn mày, neho mắt trầm tư, “Có lẽ, Vương gia biết Liễu Thiên biết võ công.”

“Có thể.” Hàm Thúy cử động thân mình, làm động đến vết thương, kêu lên đau đớn.

Thái Y ngẩng đầu, nhìn Hàm Thúy, ”Vương gia nhất định sẽ đi kiểm tra ngươi, làm sao bây giờ?”

“Chuyện này....” Nàng nghiêng đầu, nhất thời không có chủ ý.

”Ta biết phải làm gì rồi!” Thái Y cúi đầu, cười đến quỷ dị vô cùng.

”Biện pháp gì?” Hàm Thúy tỏ ra sốt ruột.

”Chính là....” Thái Y khoe miệng khê nhếch, trong đôi mắt quyến rũ, tràn đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Cộng túy nhất mộng

Rời khỏi phòng Yên Chi và Ngọc La, Tần Mộ Phong cau mày.

Dạ Cơ không phải Thái Y, không phải Yên Chi, không phải Ngọc La, vậy là ai? Là Hàm Thúy sao?

Y còn nhớ, khi mới gặp Hàm Thúy, nàng một thân áo xanh, thanh nhã đơn giản. Chính vì sự thanh khiết này, làm y mê luyến nàng. Một nữ tử như vậy, là Dạ Cơ sao? Truyền thuyết Dạ Cơ quyến rũ, so với Hàm Thúy thanh nhã không ăn khớp. Có lẽ, là y đa tâm, Dạ Cơ căn bản không phải một trong tứ thị thiếp.

“Cứu mạng a.....” Một tiếng thét chói tai vang lên, phá vỡ khung cảnh tuyệt roi yên tĩnh.

Tần Mộ Phong đột nhiên dừng cước bộ, phán đoán thanh âm từ đâu truyền tới.

Ngón tay Phi Dương căng thẳng, tay nắm chặt bảo kiếm, chạy đến bên người Tần Mộ Phong, chỉ vào sân của Hàm Thúy, “Vương gia, ở bên kia.”

Sắc mặt Tần Mộ Phong càng thêm phiền muộn, nhanh chóng tiến vào Thúy Nghi các.

Vừa vào đến Thúy Nghi các, chỉ thấy một hắc y nhân đưa lưng về phía bọn họ. Nàng đang bóp cổ tiểu nha hoàn, nha hoàn kia há to mồm, đầu lưỡi điu lại, mặt phình ra như màu gan lợn.

Trên lưng Hắc y nhân kia có một vết máu, đúng nơi bị Liễu thiên đâm. Phi Dương có thể khẳng định, nàng chính là Dạ Cơ.

Kiểm bồng xuất khỏi vỏ, Phi Dương đâm thẳng bức hắc y nhân. Hắc y nhân nhận thấy sát khí, đột nhiên xoay người, dùng nha hoàn kia chặn kiếm của Phi Dương lại. Phi Dương không kịp thu chiêu, thanh kiếm đâm vào phần thắt lưng của tiểu nha hoàn. Tiểu nha hoàn kinh hô, máu tươi đầm đìa. Máu tươi bắn vào mặt Phi Dương, hấn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắc y nhân. Hấn cư nhiên phạm sai lầm rồi, làm bị thương một tiểu nha hoàn vô tội.

Hắc y nhân dù chỉ xoay người trong nháy mắt, đã lộ dung nhan, không phải ai xa lạ, đúng là Hàm Thúy.

Phi Dương thu hồi kiếm, tiểu nha hoàn kia đã ngất xỉu, từng giọt máu nhỏ xuống mặt đất.

Tần Mộ Phong bước lên phía trước, lạnh lùng nói, “Hàm Thúy, buông nàng ta ra.”

Bàn tay đang giữ nha hoàn kia của Hàm Thúy run lên một chút, kinh ngạc nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, tại sao người lại ở đây?”

Tần Mộ Phong chậm rãi đến cạnh nàng, cười lạnh, “Ta nên gọi ngươi là Hàm Thúy, hay nên gọi ngươi là Dạ Cơ?” Hàm Thúy đã theo y ba năm, y chưa từng nghĩ, không ngờ nàng lại là thám tử địch quốc.

Hàm Thúy biến sắc, “Ta không phải.”

“Người không phải?” Phi Dương lấy kiếm chỉ vào Hàm Thúy, “Người ta đã thương là Dạ Cơ, nếu người không phải Dạ Cơ thì là ai?” Y sợ Hàm Thúy đem chuyện Liễu Thiên nói ra.

Sắc mặt Hàm Thúy trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn về phía Tần Mộ Phong thương cảm, “Vương gia, ngài tin ta là Dạ Cơ sao?” Thanh lâu là nơi dò la tin tức nhanh nhất, nàng ở thanh lâu nhiều năm như vậy, đương nhiên biết đại danh củ Dạ Cơ.

Tần Mộ Phong sắc mặt âm trầm, trong hắc mâu thăm thẳm tràn đầy lãnh ý, chậm rãi phun ra một chữ, “Giết.” Y bóp chặt tay, chậm rãi đi hướng Hàm Thúy.

Phi Dương cả kinh, nhìn về phía Tần Mộ Phong, “Vương gia, nha hoàn kia phải làm sao?”

“Không được để Dạ Cơ còn sống ra khỏi Bình Nam Vương phủ.” Tần Mộ Phong ngẩng đầu, tới gần Hàm Thúy, hắc mâu như ung lóe lên ngọn lửa lạnh buốt.

Phi Dương do dự một hồi, không thể không thừa nhận Tần Mộ Phong nói rất có lý. “Tuân mệnh.” Dạ Cơ chạy ra vương phủ, hậu quả khó lường.

Thấy Tần Mộ Phong không thể không giết nàng, ánh mắt Hàm Thúy tràn ngập thất vọng. Trầm mặc một hồi, nàng đột nhiên mở to mắt, rút ra từ làn váy một thanh kiếm, hàn quang lấp lăm lấp dưới tuyết cực kì chói mắt.

Nàng đẩy tiểu nha hoàn ra, mũi kiếm chỉ thẳng Tần Mộ Phong. Mâu quang tuyệt vọng, kiếm quang sắc bén, quý dị không nên lời.

“Vương gia, tiếp chiêu.” Thanh âm thanh thúy vang lên, một thanh kiếm không báo trước vọt đến trước mặt Tần Mộ Phong. Tần Mộ Phong theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, đâm về phía Hàm Thúy.

Máu tươi tóe ra, bắn cả vào mặt y. Y nghiêng đầu, khe khẽ nhắm mắt, không nhìn nàng.

Hàm Thúy buông tay, kiếm rơi xuống đất. Nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn chỗ bị thanh kiếm trong tay Tần Mộ Phong đâm.

Gió lạnh, gào thét, tuyết, lại rơi. Trên nền tuyết trắng tinh, máu huyết rực lên như lửa, yên tĩnh quý dị.

Hàm Thúy hai tay run rẩy, ôm lấy vết thương phần bụng, ngực không ngừng phập phồng “Ta chết ở trong tay ngài, ngài sẽ nhớ rõ ta?”

Thanh Loan hai tay khoanh trước ngực, trầm tĩnh xem màn kịch, giọng nói lạnh lùng, “Dạ Cơ, đến lúc này, người còn cho rằng diễn kịch có ý nghĩa gì sao?”

Hàm Thúy không để ý tới Thanh Loan, mâu quang ngập lệ, lệ châu lăn dài lên đôi má tái nhợt, rải lên tuyết. “Vương gia, ta muốn ngài nói, ta..... nói cho ta biết, để ta chết mà không hối tiếc.”

“Dạ Cơ tiếng tăm lừng lẫy, ta đương nhiên sẽ nhớ rõ.” Tần Mộ Phong hừ lạnh một tiếng, không mang theo một chút tình cảm. Nếu lúc này, Dạ Cơ còn nói thương y, không khỏi có phần quái dị.

Hàm Thúy khép mắt, hai hàng lệ châu chậm chậm tuôn. “Vương gia..... Ngài..... Ngài có... có yêu ta không? Cho dù..... Cho dù..... Chỉ là một chút, ta không cầu..... Nhiều lắm, một chút..... Là tốt rồi.” Máu tươi không ngừng tuôn từ miệng vết thương, nơi nàng đứng, đã bị máu tươi nhuộm hồng.

Tần Mộ Phong có phản xúc động, buông lỏng chuôi kiếm “Không.” Y vẫn nghiêng đầu, không muốn nhìn nàng.

Hàm Thúy tuyệt vọng, nàng lui ra đằng sau vài bước, xoay người ôm miệng vết thương, cười thê lương “Ha ha, ta..... sẽ..... chết, ngài ngay cả..... ngay cả..... lừa gạt ta..... cũng không thể ư? Vì cái gì..... vì cái gì, à Thái Hà kia ác độc..... tiện nhân có thể được..... ngài yêu, Liễu Thiên Mạch..... như du hồn kia..... cũng có thể động đến tâm ngài, vì cái gì..... Ngài..... không thể yêu ta? Ta không biết..... Ta..... co với bọn họ..... kém ở đâu?”

“Ta yêu Liễu Thiên Mạch?” Tần Mộ Phong kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Hàm Thúy.

Hàm Thúy càng thêm tuyệt vọng, đôi mắt khép hờ, không muốn xa rời Tần Mộ Phong, “Tần Mộ Phong, hy vọng..... Ngài..... Có thể nhớ rõ Hàm Thúy..... Ta..... Ta.....” Nàng thê lương chua xót nhắm mắt lại, thân mình đổ ập xuống làn tuyết, máu tươi nhanh chóng nhuộm hồng tuyết.....

Gió lạnh gào thét, lay động mái tóc đen, tóc đen điểm tuyết tuyết trắng, thê lương không nên lời.

Hàm Thúy yêu Tần Mộ Phong, kể từ ngày gặp được y, nàng đã yêu y mất rồi, yêu y đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Thanh Loan đến cạnh thi thể của Hàm Thúy, rút thanh kiếm của mình ra, “Nữ nhân ngu ngốc.” Nàng liếc nhìn Hàm Thúy, trong giọng nói mang theo vài phần tiếc hận.

Nàng đứng một bên nhìn rất rõ ràng, Hàm Thúy chính mình chịu chết. Nàng ta căn bản không phản kháng, mặc Tần Mộ Phong giết nàng. Có lẽ, nàng

biết bản thân không thể tiếp tục yêu Tần Mộ Phong, mất đi ý nghĩa cuộc sống. Hoặc là, nàng biết chính mình không thể trốn thoát khỏi Vương phủ, chung quy vẫn là chết.

A, nữ nhân gốc nghềch a.

Tần Mộ Phong xoay người, đưa lưng về phía thi thể Hàm Thúy, “Người là ai?”

“Ta là ai ngài không cần quản, tóm lại ta sẽ không hại ngài.” Thanh Loan lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi vết máu trên thân kiếm, “Ta nếu muốn hại ngài, sẽ không giúp ngài.”

“Người là Tuyết Nhạn?” Tần Mộ Phong phỏng đoán.

“Ta như vậy giống Tuyết Nhạn sao?” Khóe miệng Thanh Loan cong lên, đến trước mặt Tần Mộ Phong. Hai tay nàng khoanh ôm kiếm trước ngực, nực cười nhìn y.

Thấy rõ dung mạo của nàng, Tần Mộ Phong không nhận được nhũ mảy, “Thanh Loan?” Vị cô nương trước mắt rõ ràng là Thanh Loan cô nương lúc trước cho y một đồng tiền.

“Được Vương gia nhớ rõ, là vinh hạnh của Thanh Loan.” Thanh Loan nói xong, cười ngả ngớn.

Khuôn mặt nghiêm túc của Tần Mộ Phong không một tia biểu tình, “Chủ tử của người rốt cuộc là ai?” Lần trước lúc Thanh Loan cho y đồng tiền, rõ ràng nói là thay tiểu thư nhà nàng. Thanh Loan có thể vô thanh vô tức xuất hiện, võ công không kém. Một nha hoàn còn như thế, chủ tử của nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân nào.

Thanh Loan vươn tay, đón mấy bông tuyết, thân nhiên nói, “Ngài không cần xen vào, tóm lại, nàng giúp ngài.” Nếu nàng dám nói, tiểu thư sẽ giết nàng mất. Nhớ đến ánh mắt âm trầm của tiểu thư, thân mình nàng nhận không được run lên.

Khuôn mặt Tần Mộ Phong, hiện lên biểu tình phức tạp. Con người sắc nhọn, nhìn chăm chăm vào Thanh Loan, “Thỉnh nói lại với tiểu thư nhà người, Tần Mộ Phong đa tạ nàng đã hỗ trợ.” Tiểu thư nhà nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thanh Loan từng nói, y cùng tiểu thư nhà nàng từng có một đêm ân ái. Nữ nhân cùng y qua lại nhiều vô số kể, y thật sự không nhớ nổi tiểu thư nhà nàng là ai.

Thanh Loan khom người thất lễ, “Cảm kích của Vương gia, nô tỳ sẽ truyền đạt, nô tỳ cáo từ.” Hành lễ xong, nàng nhìn Tần Mộ Phong cười quý dị, xoay người rời đi.

Tần Mộ Phong nhìn theo bóng dáng Thanh Loan hồi lâu, cau mày. Chủ tử của Thanh Loan, nữ tử gọi lên lòng hiếu kì của y, rốt cuộc là ai? Từ hôm gặp Thanh Loan, y đã muốn biết chủ tử của nàng là ai, giờ, y càng muốn biết. Nữ tử kia, rất thú vị? Nghĩ đến đây, khóe miệng Tần Mộ Phong cong lên, cười tự lự.

Phi Dương nhìn về mặt Tần Mộ Phong, nhận không được nhìn khinh bỉ. “Vương gia, bây giờ phải làm sao.” Bây giờ là lúc làm chính sự, không cần phải nhìn chăm chăm vào người ta như thế.

Tần Mộ Phong phúi bông tuyết trên người, đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa, y mới nói, “An táng Hàm Thúy, thường nha hoàn kia ba trăm lượng bạc.”

“Vương gia, ngài đi đâu?”

“Tiến cung.”

II

Tuyết rơi ngày càng dày.

Thiên Mạch ngồi một mình trong phòng khách, ngẩn ngơ nhìn bàn thức ăn nguội lạnh. Ánh lửa lập lờ, lúc sáng lúc tối. Khuôn mặt diêm lệ không một tia biểu tình, dưới ánh đèn, càng thêm lạnh. Con người thăm thẳm âm trầm ảm đạm, dưới bóng đêm tàn mác quang mang sâu thẳm.

Chờ đợi, thì ra chính là loại tư vị này.

Một nữ nhân chờ một người nam nhân trở về, vốn dĩ chính là loại tâm tình này.

Đúng vậy, nàng đang đợi Tần Mộ Phong, lấy thân phận một nữ nhân chờ đợi y.

Vương phủ đã truyền khắp nơi, Hàm Thúy là gian tế địch quốc. Ắ đã chết, Tần Mộ Phong giết.

Tần Mộ Phong sau khi giết Hàm Thúy vội vàng tiến cung, cho tới bây giờ cũng chưa trở về.

Hàm Thúy là Dạ Cơ? Không biết vì sao, trong lòng nàng luôn thấy kì quái.

Nếu Hàm Thúy là Dạ Cơ, chuyện của Xảo Xảo thì sao? Ắ là nha hoàn của Thái Y, Thái Hà, chẳng lẽ là Hàm Thúy an bài ở bên người các nàng? Không đúng, theo tin tình báo của Thiên Cơ các, Xảo Xảo theo Thái Hà mười mấy năm, không có khả năng là người của Hàm Thúy.

Nếu Hàm Thúy đúng là Dạ Cơ, có dễ dàng bị giết vậy sao? Dạ Cơ là Nam Việt đệ nhất tử sĩ, võ công tài trí nổi tiếng, chỉ sợ không dễ dàng đối phó như vậy.

Nếu nàng đoán không lầm, Hàm Thúy chỉ là cái kẻ chết thay, nàng không biết trong đó rốt cuộc có điều bí ẩn gì, nhưng nàng có thể khẳng định, Hàm Thúy không phải Dạ Cơ thật sự. Thủ đoạn của Dạ Cơ thực sự lợi hại, coi như kỳ phùng địch thủ của nàng.

Vấn đề vừa mới bắt đầu, không đến phút chót, không ai đoán được kết cục thế nào.

[Ha ha, Thiên Mạch, ngươi không phải đang đợi Tần Mộ Phong chứ?]

[Ta chờ ai ngươi quản được sao?]

[Ta xin hỏi Liễu tiểu thư, trước kia các hạ đã từng chờ ai a?]

[Hừ, ta trộm tâm y, sẽ không từ thủ đoạn có được trái tim của y.]

[Ngươi đừng đem mọi việc đổ lên đầu ‘nhiệm vụ’ đi, trong lòng ngươi nghĩ gì, chẳng lẽ ta không biết sao?]

[Nhàm chán, ta không thích nói chuyện với ngươi.]

[Có người đến, ta không nhiều lời với ngươi nữa, bái bai.]

Phi Dương đi đến trước mặt Thiên Mạch, cúi đầu, “Liễu cô nương, Dạ Cơ đã chết.”

Thiên Mạch hạ mi, dán mắt nhìn đám thức ăn nguội lạnh, “Ngươi tin Hàm Thúy là Dạ Cơ sao?”

“Liễu cô nương có ý tứ gì?” Phi Dương ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Thiên Mạch.

Thiên Mạch cười lạnh một tiếng, “Phi Dương đại ca, nếu Hàm Thúy là Dạ Cơ, ta đem chức đại nội đệ nhất mật thám này tặng cho ngươi.”

Phi Dương trầm tư một lúc, bình tĩnh nói, “Chưong nhân pháp[1].”

“Không sai, võ công Hàm Thúy kém như vậy, ngươi tin nàng là Dạ Cơ?” Dựa vào võ công Hàm Thúy, cùng lắm được xem là cao thủ hạng ba. Dạ Cơ là Nam Việt đệ nhất tử sĩ, võ công tuyệt đối không thể kém như vậy. Hơn nữa, võ công Hàm Thúy rõ ràng không giống Xảo Xảo và hắc y nhân lần trước ám sát nàng. Nếu nàng đoán không sai, hắc y nhân cùng nàng giao thủ trên nóc nhà mới là Dạ Cơ thật sự.

Như vậy, người muốn ám sát nàng, rốt cuộc là ai? Người kia võ công quá kém, sẽ không phải Dạ Cơ.

Bình Nam Vương phủ, có rất nhiều bí mật.

Phi Dương lắc đầu, “Không thể.” Y tiếp tục nói, “Lúc Hàm Thúy tiến Vương phủ, lẻ loi một mình, ta vừa rồi đã thẩm vấn qua đám người bên cạnh ả, không có điểm gì đáng ngờ.”

Bàn tay Thiên Mạch gõ trên bàn vải cái, nhíu mày, “Ta hoài nghi Thái Y, ta đã sai Thanh Loan giám thị nhất cử nhất động của ả, ngươi cũng chú ý ả.” Nàng biết Tần Mộ Phong mê luyện Thái Hà, bảo hoài nghi Thái Hà? Không có khả năng.

Thanh Loan là người của Tuyết Nhạn? Chuyện này ngoài dự kiến của hắn.

“Ta hiểu.” Xảo Xảo ám sát Liễu Thiên Mạch, hắn đã hoài nghi Thái Y. Hơn nữa một khi Tuyết Nhạn đã hoài nghi, Thái Y tám chín phần có vấn đề.

“Đưa đây.” Thiên Mạch vươn tay, mở lòng bàn tay ra.

“Phi Dương không biết thân phận Tuyết Nhạn cô nương, đắc tội.”

Phi Dương đem Ngân Tuyết kiếm đặt vào tay nàng, Thiên Mạch nắm chặt chuôi kiếm, đứng dậy bước ra ngoài, “Phi Dương đại ca, ngươi khách khí rồi.”

Trở lại gian phòng, nàng ôm đàn tranh, cầm thanh kiếm xuyên qua rãnh nhỏ của cây đàn.

Thiên Mạch thạo dùng kiếm, ‘Vụ lý hoa’ chỉ là vật phòng thân. Lần này, người nàng đối phó là Dạ Cơ, không thể không mang binh khí theo người.

Khi trở lại phòng khách, vẫn chỉ có Phi Dương một mình ngồi đó.

Nàng ngồi xuống lặng yên không một tiếng động, Phi Dương ngẩng đầu nhìn nàng, “Liễu cô nương, ta đã phân phó hạ nhân hâm nóng đồ ăn, không cần chờ Vương gia.”

“Trời lạnh quá, uống chén rượu cho ấm đi.” Nàng như đang than nhẹ, hoặc như lẩm bẩm tự nói một mình.

Phi Dương yên lặng gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Rất nhanh có người dọn đồ ăn, lại mang thêm rượu ngon lên.

Thiên Mạch rót một ly, ngửa đầu uống cạn. Nàng ngắm nhìn chén rượu, thần nhiên nói, “Phi Dương đại ca, người thấy Vương gia là người như thế nào?” Bọn họ là ‘Phu thê’, nhưng nàng chưa bao giờ đoán được suy nghĩ của y, không thật sự hiểu rõ nam nhân này.

Phi Dương chần chờ một chút, nghiêm túc nói, “Vương gia..... rất khó.”

Thiên Mạch chống tay trên bàn, con ngươi hiện lên chút nghi hoặc, “Y là một nam nhân thâm trầm, ta vĩnh viễn nhìn không thấu y.”

Phi Dương than nhẹ một tiếng, “Theo Vương gia mười mấy năm, ta cũng không hiểu được y. Y giống như có rất nhiều tâm sự, có rất nhiều điều khó nói. Y không nói cho ta, cũng không nói với tướng quân, lại càng không nói cho Hoàng Thượng.” Phi Dương cười khổ, “Y có tâm sự, rốt cuộc là gì, không ai biết.”

Thiên Mạch ngược đôi mắt mờ sương lên nóc nhà, “Nữ nhân có bí mật, và nam nhân có nhiều tâm sự, nếu ở cùng một chỗ thì sẽ ra sao?”

Phi Dương lắc đầu cười khổ, hoàn toàn không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Có tiếng bước chân, Vương gia đã trở về.” Thiên Mạch nở nụ cười, ngồi thẳng dậy, cái miệng nhỏ nhắn hóp một chút rượu.

Không hổ là đại nội đệ nhất mật thám, võ công cao đáng sợ.

“Có thể cùng Tuyết Nhạn đối ẩm, là vinh hạnh của Phi Dương.” Phi Dương nhắc chén rượu lên, “Kính nàng một ly.”

Thiên Mạch cạn chén với y, “Có cơ hội sẽ lại uống tiếp.”

Phi Dương uống một hơi cạn sạch, “Cáo từ.”

“Tạm biệt.”

Phi Dương ra ngoài không lâu, Tần Mộ Phong đã bước vào.

Y đứng trước cửa, nhìn bóng dáng Thiên Mạch, không nhúc nhích.

Thiên Mạch cố tình làm như không biết, khoe miệng cong lên, tựa cười mà không cười. Y đang làm cái gì a? Rõ ràng đã trở về, vì sao không vào?

Nàng ngoái đầu lại, bình tĩnh nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, ngài đã trở về?”

“Nàng làm sao biết ta đã trở về?” Tần Mộ Phong đến bên nàng, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nàng đứng lên, đỡ y ngồi xuống, “Ta nghe thấy tiếng bước chân.”

Tần Mộ Phong thần tình mệt mỏi, liếc mắt nhìn bầu rượu trên bàn, “Nàng đang uống rượu ư?”

“Làm ấm người.” Thiên Mạch chủ động rót một ly rượu cho Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong nhắc chiếc chén tinh xảo lên, cười mệt mỏi, “Ta chỉ đáp ứng bởi nàng uống rượu thôi.”

Thiên Mạch mang vội rót cho mình một chút rượu, “Ta cũng uống một ly.”

Thiên Mạch uống hết, đã thấy Tần Mộ Phong lại rót thêm một ly, rồi lại rót thêm một ly nữa.

Thiên Mạch trợn mắt há hốc mồm, y đã uống không biết bao nhiêu chén.

Thiên Mạch rốt cục lên tiếng, “Vương gia, tâm tình ngài không tốt sao?” Lần trước ở Túy Yên lâu, y cũng tự chuốc mình như vậy.

Tần Mộ Phong cười thê lương, “Xem là vậy đi.”

“Rượu nhiều hại thân.” Kỳ thật, chính nàng cũng thích tự chuốc mình say.

“Nàng từng nói say một chút không có gì không tốt.”

Liều Thiên Mạch không nói nữa, lặng lẽ rót rượu cho y.

Một ly rồi lại một ly, tửu lượng Tần Mộ Phong dù có tốt đến đâu cũng phải say. Đòi người, kỳ thật cũng chỉ là một lần say.

“Thiên Nhi, nàng nghĩ Thái Hà là người như thế nào.”

“Sao?” Thiên Mạch cúi đầu châm rượu.

Y thống khổ nheo mắt lại, “Ta không muốn hoài nghi sự trong sạch của nàng, nhưng ta không thể không hoài nghi. Hàm Thúy không phải Dạ Cơ, tuyệt đối không phải. Võ công Dạ Cơ không thể kém như vậy, cho dù trên người ả có lệnh bài, vẫn không phải. Tuyệt Nhận hoài nghi Thái Y, kỳ thật ta cũng hoài nghi. Từ lúc Xảo Xảo chết, ta cũng đã hoài nghi. Hai tử sĩ dưới trướng Nam Hận Thiên, Dạ Cơ, Nguyệt Cơ. Nghe đồn các nàng là tỷ muội, Thái Y Thái Hà cũng là tỷ muội, Thái Hà là Nguyệt Cơ sao?” Tần Mộ Phong mê mẩn nhìn Thiên Mạch, “Người nói xem, Thái Hà là Nguyệt Cơ sao? Nếu Thái Y là Dạ Cơ, Thái Hà nhất định là Nguyệt Cơ, nhất định.”

Thiên Mạch lãnh đạm nhận ánh mắt của y, “Vương gia, ngài thực sự yêu Thái Hà sao?”

Tần Mộ Phong mê mang lắc đầu, “Không biết, ta không biết.”

Thiên Mạch hừ lạnh, “Tiếp tục yêu đi.” Nàng không chú ý tới, trong giọng nói của nàng có chút vị giấm chua.

“Thiên Nhi, vì sao không uống nữa?” Tần Mộ Phong nheo mắt, tỉ mỉ quan sát Thiên Mạch, trong cơn say, đột nhiên phát tay, “Không đúng, nàng là Thiên Mạch, không phải Thiên Nhi.”

Liễu Thiên Mạch giật mình, đưa mặt kề sát y, chỉ vào mũi mình, “Ta là Liễu Thiên, ngài nhìn lại xem.” Nàng đúng là Thiên Mạch, nhưng là, dung mạo của nàng là Liễu Thiên, y không say đến mức hoa mắt chứ?

“Ta thấy rất rõ, nàng là Thiên Mạch.” Trong mắt y, rõ ràng là Thiên Mạch. Y nắm tay Thiên Mạch, “Nàng là thiếp của ta, vĩnh viễn là của ta.”

Đôi mi thanh tú của Thiên Mạch nhắm lại, có chút bất đắc dĩ, “Thiếp? Ngài cho rằng Liễu Thiên Mạch cam nguyện làm thiếp sao?” Liễu Thiên Mạch nàng, cũng chỉ có thể làm thiếp thôi sao?

Tần Mộ Phong cọ cọ vào người nàng, tham lam hít lấy hương vị trên người nàng, “Thiên Mạch, nàng là của ta.”

Thiên Mạch ngăn cản Tần Mộ Phong, đặt bàn tay lên ngực y, “Ngài gọi ta là gì?” Nàng rõ ràng là Liễu Thiên, sao Tần Mộ Phong lại có thể nhìn lầm.

Tần Mộ Phong ôm ngang eo nàng, cắn lên cái cổ trắng như tuyết, “Nương tử.”

Trái tim Thiên Mạch đập dữ dội, không thể tin vào tai mình, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc, “Ngài gọi ta là gì?” Y gọi nàng là..... Nương tử? Lỗ tai của nàng không có vấn đề chứ?

“Có gì không đúng sao?” Y tiếp tục nhảm nhí ‘Mỹ vị’.

Thiên Mạch kinh ngạc, một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Mâu quang trong veo, trừ ngạc nhiên ra, tựa hồ còn có một tia cười yếu ớt.

“Thiên Mạch.....” Y ní non.

“Mộ Phong, nếu đây không phải lời nói lúc say rượu, thật là tốt biết bao.”

“Ta nói thật.”

“Sau khi trời sáng, ngài sẽ quên hết. Nếu không quên, ngài sẽ hối hận.”

“Không, ta vĩnh viễn sẽ không hối hận.”

“Ta cũng say rồi sao? Nếu không say, sao có thể nghe những lời như vậy được?”

“A, nàng và ta cùng say.”

Tần Mộ Phong cúi đầu, cướp lấy đôi môi mềm mại của nàng.

Tuyệt, không ngừng roi. Đêm, càng thêm dài. Hai tâm hồn cô đơn, càng thêm gần.

[1] thủ thuật che mắt

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thưởng tuyết tìm mai

Giấy dán cửa sổ phản chiếu ánh sáng chói lóa, Thiên Mạch biết tuyết lại rơi nặng hạt.

Thiên Mạch từ trên giường ngồi dậy, dựa vào đầu giường. Nhìn nam nhân đang ngủ say bên cạnh, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Y lại nhận nhầm người, đêm qua, y hết lần này đến lần khác gọi tên Thiên Mạch. Y uống say, gọi tên Thiên Mạch. Lúc tỉnh cảm đang mãnh liệt, y vẫn gọi Thiên Mạch. Y đối với Liễu Thiên Mạch rốt cuộc là có tình, hay là vô tình?

Y nói y yêu Thái Hà, nhưng nàng không cảm nhận được một chút tình yêu nào y dành cho Thái Hà. Điều nàng cảm nhận được chính là y đối với Liễu Thiên Mạch không muốn từ bỏ. Y yêu nàng, rồi lại hận nàng, yêu tận đáy lòng, nhưng lại không dám thừa nhận. Y đối với Thiên Mạch, rốt cuộc là yêu hay là hận đây?

Tần Mộ Phong khẽ nhúc nhích, trong mộng nói mơ, hai chữ Thiên Mạch, nàng nghe rõ mồn một.

Ngón tay lạnh buốt của Liễu Thiên Mạch vuốt ve khuôn mặt y, nhin không được cười khổ. Nhiệm vụ lần này phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Sự tình phát triển đến mức này, nàng không biết nên tiếp tục thế nào.

Y đối Thiên Mạch có tình ý, đối với Liễu Thiên nàng chỉ là tương kính như tân[1], nàng rốt cuộc nên dùng thân phận nào để tiếp cận y đây?

Dùng thân phận Thiên Mạch? Nam nhân kiêu ngạo này tuyệt đối sẽ không thừa nhận y yêu nàng.

Dùng thân phận Liễu Thiên? Nàng vĩnh viễn không đến được trái tim y.

Nàng đứng dậy xuống giường, rút chiếc áo choàng trên bình phong khoác lên người. Đẩy cửa ra, ánh tuyết chiếu vào trong phòng, tạo nên một vệt sáng bạc.

Gió lạnh thấu xương đang gào thét, Thiên Mạch bước đi trong tuyết, khẽ rung mình.

Tuyết rơi rất nhiều, những bông tuyết lớn đậu trên người nàng. Chỉ chốc lát, trên vai nàng đã phủ một lớp tuyết trắng xóa.

Vào giờ này, sắc trời vẫn còn tờ mờ, trong vương phủ đã có người đi lại.

Nàng đứng ở trong viện, mặc cho bông tuyết phủ đầy người nàng.

Bất tri bất giác, nàng cứ đứng trong tuyết hơn một thời thần[2]. Trời đã sáng rõ, trên người nàng đã phủ một lớp tuyết dày.

Nàng toàn thân áo trắng, lại thêm một lớp tuyết phủ, không nhìn kỹ, có thể nhìn nhầm thành người tuyết.

Nghe thấy có tiếng bước chân, Thiên Mạch khẽ đưa mắt nhìn về phía cổng vòm. Liếc mắt một cái, nàng lại cúi đầu, nhìn mặt đất phủ đầy tuyết.

Một lúc sau, một bóng người xuất hiện ở cửa. Thấy Thiên Mạch đứng ở trong tuyết, có chút sững sốt, “Tuyết Nhạn cô nương, cô đứng ở đây làm gì?”

Thiên Mạch cử động, đám tuyết ào ào rơi xuống. “Không có gì, Vương gia đêm qua uống rượu, giờ vẫn chưa thức dậy.”

Phi Dương cung kính đưa cho Thiên Mạch một tấm thiệp đỏ thắm in chữ vàng, “Tuyết Nhạn cô nương, Liễu Tự Họa đưa tới thiệp này, mời Vương gia đi thưởng tuyết.”

”Liễu gia biệt viện?” Thiên Mạch nhíu mày.

”Đúng vậy, là Liễu gia biệt viện.”

Liễu gia ở ngoại ô có một tòa Ý Mai Viện, là cửa hồi môn của Liễu phu nhân năm đó. Trong Ý Mai Viện có trồng một vườn hoa mai lớn, mùa đông hàng năm, người nhà họ Liễu đều mời quan to hiền quý đến thưởng mai. Con gái của Liễu gia, phần lớn đều từ bữa tiệc thưởng mai đó mà được gả đi.

Năm nay nói là thưởng mai, thực tế là vì Liễu Tự Họa chọn phu quân. Chút tâm tư đó của người nhà họ Liễu, nàng sao lại không biết.

Thiên Mạch dùng hai ngón tay kẹp lấy thiệp mời, hai tay chấp sau người, “Có đi hay không ta không thể trả lời.”

Phi Dương thoáng suy tư, “Tuyết Nhạn cô nương, cô khuyên Vương gia đừng đi, ta sợ thích khách Nam Việt Quốc sẽ nhân cơ hội này ra tay.”

Thiên Mạch trên môi nở ra một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, “Nếu có thích khách Nam Việt ra tay, Vương gia có thể nhân cơ hội vu hãm Liễu tướng cầu kết Nam Việt.”

“Hà?” Phi Dương cả kinh, không hiểu ý Thiên Mạch.

Thiên Mạch cũng không muốn đối phó Liễu gia, nếu không, kinh thành đã không còn Liễu gia rồi. Đối phó với người của Liễu gia, nàng có cách riêng của

mình, chết thì quá tiện nghi bọn họ.

Thiên Mạch chuyển đề tài,” Thái Y có động tĩnh gì không?”

“Ta cùng Thanh Loan cô nương ngày đêm giám thị, không thấy động tĩnh, hai vị cô nương kia cũng vậy.”

” Ngươi gặp Thanh Loan rồi?” Thiên Mạch động tâm, trong đầu nảy ra một trò đùa ma quái.

“Lúc ty chức giám thị Thái Y, Thanh Loan cô nương cũng đang giám thị cô ta. Nàng không cẩn thận từ trên nóc nhà rơi xuống, là ta nhiều chuyện ra tay đỡ nàng.” Nữ nhân kia không biết phân biệt tốt xấu, hấn cứu nàng, nàng cư nhiên không thêm cảm tạ.

Thiên Mạch gật gật đầu,” Ngươi chuẩn bị đi, Vương gia có thể muốn đi Ý Mai Viện. Ngươi nói với Thanh Loan, bảo nàng một mình giám thị Thái Y, nếu làm hỏng việc, ta phé đi vô công của nàng”

“Tuân mệnh.” Nghe nói Tuyết Nhạn cô nương lạnh lùng băng giá, quả nhiên danh bất hư truyền. Cho dù hấn có làm hỏng việc, Vương gia cũng sẽ không phé vô công của hấn.

Thiên Mạch xoay người vào nhà, tiện tay ném thiệp mời lên bàn.

Nàng mặc y phục vào, từ trong đàn rút ngân tuyết kiếm ra, còn chưa kịp nhét vào ủng, thì nghe thấy tiếng hít thở nhỏ vang lên. Thiên Mạch ánh mắt sắc lạnh, vội trả kiếm trở lại chỗ cũ.

Nàng đặt cổ cầm lên án, nhẹ nhàng gảy gảy vài cái.

“Nàng đang làm gì đó?” Giọng nói khàn khàn trầm ấm từ sau lưng truyền đến.

Liễu Thiên Mạch khước miệng cong lên, cười châm chọc. Nàng xoay người, có chút kinh ngạc, “Vương gia, ngài tỉnh rồi? Có phải thiệp đáng thức ngài?

Tần Mộ Phong ngồi dậy, “Không có.” Y vỗ vỗ trán, “Nhức đầu quá.”

” Đêm qua ngài uống quá nhiều, bảo sao không nhức đầu.” Nàng nhu thuận ngồi lên mép giường, “Thiệp phân phó nhà bếp nấu canh giải rượu cho chàng nha?”

” Không cần đâu, mau đỡ ta đứng lên.”

Thiên Mạch đỡ Tần Mộ Phong dậy, còn mặc quần áo cho y. Sống 20 năm, đây là lần đầu tiên nàng mặc quần áo cho đàn ông.

Tần Mộ Phong đưa mắt nhìn thiệp mời trên bàn, “Kia là cái gì?”

” Liễu Tự Hòa mời Vương gia đến thưởng mai.” Thiên Mạch ở trong lòng nói thêm một câu, nhân tiện câu dẫn ngài.

” Nàng muốn đi không?” Tần Mộ Phong hỏi lại Thiên Mạch.

Thiên Mạch đưa mắt, nghịch ngợm cười cười, “Ngài đi thiệp sẽ đi.” Nàng không hề muốn gặp người Liễu gia.

Tần Mộ Phong trầm ngâm một lát, “Được, chúng ta đi.”

Thiên Mạch quay người, trong mắt đầy vẻ châm chọc. Rõ ràng biết Liễu Tự Hòa có ý đồ, y vẫn muốn đi. Tất cả đàn ông đều có tính này.

* * * * *

Ý Mai Viên là một biệt viện ở phía ngoài kinh thành, trước giờ toàn là đạt quan hiển quý ở. Nhiều lần đổi chủ, giờ là biệt viện của Liễu gia.

Hoa mai lặng lẽ nở, không lờ lẹt chói lọi, thiên hình vạn trạng: Nụ hoa thẹn thùng muốn nói, e ấp đưa tình; bông nở bung tiêu sái tự do, tự nhiên hào phóng; như nụ cười thẹn thùng nở rộ, nhị mềm nhẹ lay. Có hoa xinh xắn lung linh, đáng điệu thơ ngây tươi tắn. Có hoa siêu phàm thoát tục, đoan trang hào phóng, như một phu nhân cẩn thận khả kính. Các nàng hoa hoặc ngửa lên ngắm trời, hoặc úp nhìn xuống đất, hoặc tựa vào nhau, hoặc trầm ngâm tư lự, hoặc thì thâm thò thê, hoặc khiêu vũ nhảy múa, hoặc đùa bốn gió thu, hoặc cười ngạo băng tuyết, hoặc ngẩng đầu trông về phía xa..... Kì tự dị thái muôn hình vạn trạng, đẹp không sao tả xiết.

Hương hoa mai nồng đậm, hương thơm bay rất xa. Ví như đi thưởng mai, chưa đến gần cây của nó, chưa nhìn thấy hoa của nó, trước tiên đã nghe có một làn hương sức nước trong không khí. Đợi đến khi đã ở giữa vườn hoa mai, sẽ cảm nhận được hương thơm bao phủ, thấm đượm tâm can.

Nói là thưởng mai, kỳ thực là một bữa tiệc tương thân[3] trá hình. Bên trong Ý Mai Viện thập phần náo nhiệt, các tiểu thư khuê các, tài tử phong lưu của kinh thành đều tề tụ.

Thiên Mạch sánh vai cùng Tần Mộ Phong, Phi Dương và Hồng Ngạc đi phía sau hai người. Tần Mộ Phong tuấn mỹ, Liễu Thiên Mạch tuyệt mỹ, đến ngay cả hộ vệ nha hoàn, cũng khí độ bất phàm, vô cùng nổi bật.

Trong Ý Mai Viện có một chỗ gọi là Mai Vận Đình, văn nhân nhà sĩ, thiên kim tiểu thư, đều thích đến đó thưởng mai ngâm thơ. Chỉ cần có ít mực nước, đều thích đến đó khoe mẽ một phen.

Tần Mộ Phong dẫn theo Thiên Mạch đi đến Mai Vận Đình, từ xa đã thấy một nữ tử ‘kim quang lấp lánh’ chậm rãi bước tới. Nàng kia một thân xiêm y đỏ chói lòn lẹt, thụy ngọc đầy đầu, yểu điệu thướt tha. Vốn là một mỹ nhân, nhưng lại bị những thứ phạm tục trên người làm ô ւế.

Liễu Tự Họa cười tươi roi rói, ớng ẹo nghiêng mình, “Vương gia, ngài đã tới.”

Tần Mộ Phong hồ hững nói, “Đa tạ thịnh tình của Liễu cô nương.” Y không nhìn thấy Liễu Phinh Đình.

Lúc Liễu Tự Họa nhìn thấy Thiên Mạch, nụ cười cứng đờ, “Vương gia, vị cô nương này là ai?”

Không đợi Tần Mộ Phong trả lời, Phi Dương bước lên, che trước mặt Liễu Thiên Mạch, lạnh lùng nói, “Vị cô nương này là Bình Nam Vương Phi tương lai.”

Liễu Tự Họa cười mỉa, “Vậy sao?”

Hồng Ngạc cũng đứng ra, khinh thường liếc ả ta một cái. “Phí lời, Bình Nam Vương phi không phải tiểu thư nhà ta chẳng lẽ lại là người.”

Hồng Ngạc vừa lên tiếng, Liễu Tự Họa liền nhận ra nàng. Dù sao, người dám đánh ả nắng ả hầu như không có ai, Hồng Ngạc là người đầu tiên. Sau khi bị Hồng Ngạc hạ nhục, ả luôn nhớ rõ giọng nói điệu bộ của nàng

Hồng Ngạc xuất hiện nơi này, như vậy chủ tử của cô ta – Liễu Thiên. ...

Phi Dương đáy mắt thoáng cười, nói với Hồng Ngạc, “Liễu Tự Họa tiểu thư chỉ là một quả phụ, Hồng Ngạc cô nương không cần giải thích cô ta cũng biết mình không có tư cách làm Bình Nam Vương phi.”

“Phi Dương đại ca nói đúng, là Hồng Ngạc sai rồi.” Hồng Ngạc làm bộ làm tịch hạ người, “Liều... tiểu thư, thực xin lỗi, Hồng Ngạc quên mất nàng là — quả phụ.”

“Hồng Ngạc, tất cả mọi người đều biết Liễu Tự Họa là quả phụ, cô ta sẽ không thể không tự lượng sức mình câu dẫn Vương gia, người yên tâm.” Phi Dương vẻ mặt nghiêm túc.

“Phải vậy không? Aizz, năm nay, nữ nhân không biết xấu hổ thực quá nhiều, ta đang lo lắng thay cho Vương gia, sợ y một lần sẩy chân mà ôm hận ngàn đời.” Hồng Ngạc mỉm cười ngây thơ nói với Liễu Tự Họa, “Liều... quả phụ, à không, Liều tiểu thư, nàng không phải là người không biết liêm sỉ chứ?”

“Hồng Ngạc, nỗi lo lắng của người cũng không phải vô lý.” Phi Dương liếc xéo Tần Mộ Phong, “Vương gia chúng ta định lực không đủ, chịu không nổi sức hấp dẫn của hồ ly tinh.”

“Phải không? Ta xem xem.” Hồng Ngạc xoay người, nhìn xem mặt của Tần Mộ Phong. Nhìn một lúc lâu, nàng nghi hoặc nhìn về phía Phi Dương, “Phi Dương đại ca, hồ ly tinh ở đâu vậy?”

Phi Dương nhướn nhướn mày, “Cô ta tự biết rồi.”

Phi Dương cùng Hồng Ngạc kẻ xướng người họa, Liễu Tự Họa tức giận đến sắc mặt trắng bệch, ả ra vẻ đáng thương nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, bọn họ chẳng qua là hạ nhân, ngài thật sự quá dung túng rồi?”

Phi Dương cười lạnh một tiếng, “Hồng Ngạc, nhìn thấy không, đây chính là hồ ly tinh.”

“Thấy rồi.” Hồng Ngạc cười hi hi, “Không giống hồ ly tinh, giống kỹ nữ.”

“Người nói cái gì?” Liễu Tự Họa biến sắc, không nén được cơn giận, gờ tay định tát Hồng Ngạc. Phi Dương nhanh tay lẹ mắt, chớp lấy bàn tay nhỏ và dài của Liễu Tự Họa, gần từng tiếng nói, “Liều cô nương, Hồng Ngạc là người Bình Nam Vương Phủ, đã cầu còn phải xem chủ nhân.”

Tần Mộ Phong bỗng sầm mặt xuống, quát lớn, “Đủ rồi.”

Phi Dương buông tay Liễu Tự Họa ra, cùng Hồng Ngạc thối lui ra sau lưng bọn họ.

Nước mắt Liễu Tự Họa lập tức ào ào tuôn ra, cọ vào người Tần Mộ Phong, “Vương gia, ngài nên làm chủ cho tiếp.”

Tần Mộ Phong sắc mặt âm trầm, không biết như thế nào cho phải.

Liều Thiên Mạch cười tươi như hoa, nhân cơ hội kéo tay Liễu Tự Họa, lôi ả ra khỏi người Tần Mộ Phong. “Liều cô nương, nha hoàn vô lễ, Liễu Thiên thay mặt xin lỗi.”

“Người chính là Liễu Thiên?” Liễu Tự Họa cũng không kinh ngạc, ả đã sớm đoán ra.

“Đúng vậy.” Liễu Thiên Mạch cười, phong tình vạn chủng.

” Hoa khôi nổi tiếng khắp kinh thành quả nhiên danh bất hư truyền.” Liễu Tự Họa trong giọng nói có vẻ khinh thường, Liễu Thiển chỉ là một nữ tử thanh lâu, so với ả khác nhau như trời với đất. Dù Tần Mộ Phong có ý cho cô ta làm Vương Phi, Hoàng Thượng và Thái Hậu cũng sẽ không đồng ý. Về phần Phi Yên kia... Liễu Thiển là nữ tử thanh lâu, Phi Yên cũng không thể là tiểu thư khuê các. Nữ tử như vậy, không xứng làm hoàng hậu, đường đường thiên kim của Tể tướng, mà phải bầm bụng chịu nhục, nghĩ lại thật sự là vô lý.

” Liễu Tự Họa cô nương tiếng tốt lan xa, trời sinh diễm lệ, nam nhân quỳ dưới gấu váy thạch lựu[4] của cô nương nhiều vô số kể.” Liễu Thiên Mạch mỉm cười, ” So với Liễu cô nương, Liễu Thiển tự thẹn không bằng.”

Liễu Tự Họa đương nhiên biết Thiên Mạch đang châm chọc mình, chỉ là không thể nào phản bác.

Ả cười mỉa, vô cùng lúng túng, ” Liễu Thiển cô nương quá khen, Liễu cô nương là hoa khôi của Túy Yên Lâu, tự nhiên cũng hoàn toàn xứng đáng là kinh thành đệ nhất hoa khôi, bổn sự mê hoặc nam nhân, Liễu Tự Họa làm sao sánh bằng.”

Lời châm chọc của Liễu Tự Họa khiến Tần Mộ Phong bất giác nhú mày, Liễu Thiển rất thuần khiết, y là người hiểu rõ hơn ai hết.

Thiên Mạch nhếch môi, lạnh lùng nói, ” Liễu Thiển bán nghệ không bán thân, so với Liễu...”

Tần Mộ Phong đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng quát lớn, ” Câm miệng.”

Liễu Tự Họa hát cầm, khiêu khích liếc nhìn Thiên Mạch. ” Liễu cô nương, Vương gia chê nguoi nói nhiều.”

Liễu Thiên Mạch nắm chặt bàn tay, mâu trung xẹt qua một chút tàn nhẫn.

Nàng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Tần Mộ Phong. ” Vương gia, Liễu Thiển không cản trở ngài cùng Liễu cô nương nói chuyện yêu đương.” Khóe miệng nàng nở một nụ cười ôn nhu, không chút tức giận.

Liễu Thiên Mạch tránh xa Liễu Tự Họa, thuận theo một con đường nhỏ rải đá xanh đi sâu vào vườn mai. Hồng Ngạc, Phi Dương nhìn nhau, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thấy bọn họ không có ý định rời đi, Liễu Tự Họa hư tình giả ý nói, ” Hồng Ngạc, không đi theo tiểu thư nhà nguoi đi?”

” Hồng Ngạc không phải nha hoàn của Liễu tiểu thư nguoi.” Hồng Ngạc liếc ả một cái.

Liễu Tự Họa không nói được Hồng Ngạc, nhìn về phía Phi Dương xu nịnh, ” Phi Dương hộ vệ, nguoi không đi bảo vệ Liễu cô nương?”

Phi Dương hai tay ôm bảo kiếm, tà nghệ liếc nhìn ả, ” Phi Dương là hộ vệ của Vương gia, Khi người nào đó có ý đồ đối với ngài, ta càng phải một tắc cũng không rời.” Biết ngay Liễu Tự Họa muốn chia cắt bọn họ. Tuyết Nhạn cô nương tuyệt đối có thể tự bảo vệ mình, Vương gia mới thật sự cần bảo vệ. Cùng nữ nhân này ở chung một chỗ, Vương gia rất có khả năng bị xoi tái.

” Vương gia, Liễu Tự Họa đã chuẩn bị một ít rượu và thức ăn, không biết Vương gia có sẵn lòng nể mặt uống với thiếp một chén rượu nhạt hay không.”

Tần Mộ Phong mát lạnh nhìn Liễu Tự Họa, có chút châm chọc, ” Liễu cô nương mời ta đến uống rượu?” Đây nữ nhân luôn luôn quấy rối.

Liễu Tự Họa cười ngượng ngùng, ” Vương gia, Mai Vận Đình ở ngay phía trước, thiếp cùng ngài qua đó xem thử.”

Tần Mộ Phong thoáng trầm ngâm, khẽ gật đầu. ” Phi Dương, đi bảo vệ Thiển Nhi.”

Liễu Thiển đang nổi nóng, đề cho nàng bình tĩnh một chút cũng tốt.

Phi Dương nhìn không chớp mắt, cứng nhắc nghiêm nghị nói, ” Không đi, bảo vệ Vương gia là chức trách của thuộc hạ.”

Tần Mộ Phong nhìn hấn bằng nửa con mắt, cùng Liễu Tự Họa đi vào đình.

[1] Tôn trọng nhau như khách

[2] Một tiếng đồng hồ

[3] Tìm chồng, tìm vợ

[4] “Quỳ dưới gấu váy thạch lựu là một câu tục ngữ so sánh sự sùng bái khuynh đảo của nam tử với nữ tử phong lưu.

Câu này bắt nguồn từ Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi. Nghe nói Dương Quý Phi rất thích cây lựu nên Đường Minh Hoàng trồng rất nhiều cây lựu ở gần Hoa Thanh Cung để cùng nàng thưởng ngoạn. Đường Minh Hoàng thích nhìn dáng vẻ say rượu của Dương Quý Phi, thường ngắm nghía vẻ quyến rũ của nàng khi quá chén. Mà cây lựu lại có thể giải rượu, sau khi ngắm đã đời, Đường Minh Hoàng thường lột vỏ thạch lựu rồi dút cho Dương Quý Phi ăn. Đại thần trong triều thấy chuyện này rất khó chịu, đối với Dương Quý Phi oán hận ngày càng nhiều, Dương Quý Phi vì thế rất không vui.

Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý Phi chơi một khúc nhạc giúp vui. Lúc Dương Quý Phi đang tấu đến

đoạn hay nhất, cố ý làm đứt một sợi dây đàn, không thể đàn tiếp được nữa. Đường Minh Hoàng vội hỏi nguyên nhân gì, Dương Quý Phi thừa cơ nói, bởi vì thần tử nghe đàn đối với nàng vô lễ, vị thần nhạc bất bình thay nàng, nên đã làm đứt dây đàn. Đường Minh Hoàng rất tin tưởng lời của nàng, vì thế đã hạ ý chỉ: Về sau vô luận đại thần tướng quân, phạm gặp quý phi đều phải quỳ hành lễ, nếu không giết chết không tha. Từ đó về sau, các đại thần nhìn thấy Dương Quý Phi đều kinh sợ quỳ gối trên mặt đất.

Bởi vì Dương Quý Phi ngày thường luôn thích mặc váy có thêu thạch lựu, cho nên các vị đại thần này lên lút dùng câu “Quý dưới gấu váy thạch lựu” để đùa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đa tình vô tình

Hoa mai khoe màu đua sắc, vô vàn hình thái, lộng lẫy tráng lệ. Hoắc mỵ lệ như đào lê, rực rỡ như mây hồng. Hoắc như được vẽ trong tranh, mềm mại như nước. Hoắc băng cơ ngọc cốt, thanh nhã thoát tục.

Đi ngang qua bụi hoa, cả người liền nhuốm một mùi hương thơm ngát.

Thiên Mạch một thân thúy y thanh lệ, bước đi giữa rừng mai muôn màu muôn vẻ, càng thêm siêu nhiên thoát tục. Hoa mai thoát tục, người càng thoát tục.

Đa số người đến dự tiệc thưởng mai đều ở Mai Vận Đình, rất ít có người đi vào sâu trong rừng mai.

Trong rừng mai im ắng, ngoại trừ tiếng bước chân như có như không của Thiên Mạch, chỉ có tiếng khe khẽ của bông tuyết rơi đè nặng lên những cành mai.

Liễu Thiên Mạch theo bản năng đưa tay sờ vào giữa thắt lưng, tay vừa chạm đến đai lưng trống không, nàng nhin không được cười khổ một tiếng. Nàng đã quen mang theo ngọc tiêu bên người, đột nhiên không mang nữa, thật là có chút không quen.

Nàng yêu âm luật, cũng tinh thông âm luật. Những lúc cô đơn, nàng có thói quen thổi một khúc. Sau khi giết người, nàng cũng thích thổi một khúc.

Nàng gỡ một cây ngân trầm trên đầu xuống, ngón tay ngọc chậm rãi mon trón thân trầm.

Nàng vung tay, phần tua rua ở đuôi cây trầm bung ra, tạo nên một làn sóng bạc. Sóng bạc sáng chói, thân thủ thanh thoát theo đó chuyển động. Mỗi một động tác, đều tuyệt đẹp như vậy. Thân hình duyên dáng, động tác tao nhã, cùng tuyết trắng mai hồng, hòa quyện vào nhau, tạo nên một bức tranh màu sắc rực rỡ mỹ lệ.

Sâu trong vườn mai, đột nhiên truyền đến một tiếng tiêu thanh nhã ở phía xa xa.

Có tiếng tiêu thanh nhã phụ họa, thân mình Thiên Mạch vũ động càng thêm nhanh nhẹn, tựa như một con bướm trắng bay múa giữa mùa đông. Mâu quang lấp lánh, làn sóng bạc quét vun vút, mang theo một chút hàn ý. Gió bắc rú rít, bông tuyết tung bay.

Luyện võ công một hồi, con lạnh trên người giảm bớt, lòng bàn tay đậm cảm ngân tiên (roi bạc) đã ướt đầm mồ hôi. Nàng thu hồi ngân tiên, đem cây trầm cắm lại trên tóc.

Tiếng tiêu vẫn chưa dừng lại, thanh âm không ngừng vang vọng từ trong rừng mai. Thiên Mạch chỉnh trang y phục cho ngay ngắn rồi lần theo tiếng tiêu mà đi.

Dáng người cao to tiêu sái, một thân áo xanh, Hoắc Thiên vĩnh viễn đều ôn nhu tao nhã như vậy.

Thiên Mạch lẳng lặng đứng sau lưng hắn, nghe hắn thổi tiêu.

Miệng nàng nở một nụ cười ưu mỹ, hàng mi khẽ chớp, rồi nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lắng nghe thanh âm hòa quyện cùng tiếng gió.

Tiếng tiêu từ từ dừng lại, dư âm vẫn còn vương vất.

”Có hay không?” Hoắc Thiên đứng quay lưng về phía Thiên Mạch, trong giọng nói hàm chứa một nụ cười ôn hòa.

Hắn đã sớm biết có người ở sau lưng hắn, dựa vào tiếng bước chân mà phán đoán thì chắc chắn là một vị nữ tử.

”Rất hay.” Thiên Mạch vẫn đứng nguyên tại chỗ, trả lời khe khẽ.

Hoắc Thiên cúi đầu cười vang, “Từng có một nữ tử thổi tiêu còn hay hơn ta.” Mỗi chữ hắn thốt lên đều chứa đầy nỗi cô đơn tịch mịch.

”Ngài yêu nàng ấy, có phải không?” Thiên Mạch mỉm cười, “Trong tiếng tiêu của ngài, hàm chứa nỗi nhớ nhung và bất lực. Ngài yêu nàng, lại không có được nàng.”

“Đã để cho cô nhận ra mất rồi?” Hoắc Thiên cười, có chút bất đắc dĩ.

Liễu Thiên Mạch bước trên tuyết, đi đến phía sau hắn, “Tiếng tiêu ai oán triền miên, uyển chuyển động lòng người, trong lúc vô tình, toát lên nỗi tương tư và bất lực vô cùng. Nếu ta đoán không sai, ngài đang tương tư.”

“Thì ra cô nương cũng là người yêu thích âm luật.” Hoắc Thiên đối với nữ tử phía sau bắt đầu có chút tò mò.

”Bình thường thôi, so với Hoắc tướng quân, tiểu nữ tử tự thẹn không bằng.”

”Cô có biết ta?” Hoắc Thiên có chút kinh ngạc, nữ tử này là người hắn quen biết sao? Vì sao chỉ dựa vào hình dáng, có thể nhận ra hắn?

Giọng nói của nữ tử dịu dàng êm tai, nhưng lại có chút lạnh lùng. Nàng, hẳn là một nữ tử đậm mật thanh nhã, rất giống Liễu Thiên Mạch. Trong ấn tượng của hắn, không hề quen một nữ tử như vậy.

”Hoắc Thiên tướng quân đại danh鼎鼎, ai mà chẳng biết?” Thiên Mạch cười cười, trêu chọc nói, “Nói đi, ngài đang nhớ nhung ai, rốt cuộc là nữ tử như thế nào có thể lọt vào mắt Hoắc tướng quân ngài.”

Hoắc Thiên nắm ngón tay nắm chặt ngọc tiêu, chấp tay sau người, thở than, “Nàng đã gả cho người khác.”

”Hoắc tướng quân, trong bữa tiệc thưởng mai này, danh môn khuê tú rất nhiều, thiên hình vạn trạng, chẳng lẽ không có ai lọt vào mắt tướng quân sao?” Thiên Mạch đột nhiên nảy ý nghịch ngợm chính đốn lại ý nghĩ của Hoắc Thiên.

”Ta đã gặp được nữ tử đẹp nhất, tài tình nhất, có khí chất nhất trần đời, sự hấp dẫn của nàng, những nữ tử thế tục sao có thể sánh bằng? Chỉ gặp nàng một lần, tìm ta đã không thể nào chứa thêm một ai khác.” Nói xong lời cuối cùng, Hoắc Thiên càng thêm cô đơn.

Trên đời có nữ tử xuất sắc như vậy sao? Nàng rốt cuộc là ai? Thiên Mạch rất ngạc nhiên, “Ồ? Nàng là ai? Hoắc tướng quân thiếu niên anh tài, vị kia cô nương cùng với tướng quân nên châu liên bích hợp[1] mới đúng.”

Hoắc Thiên dừng một chút, “Chỉ có thể nói, chúng ta vô duyên.” Hắn với Thiên Mạch, hận không được gặp nhau sớm hơn.

“Trong kinh thành này, tiểu gia bích ngọc hay đại gia khuê tú, đều hy vọng được tướng quân ưu ái. Vị cô nương kia đã gả cho người khác, là nàng không có phúc phận.” Trong suy nghĩ của Thiên Mạch, Hoắc Thiên là một người đàn ông tốt, nữ nhân gả cho hắn sẽ hạnh phúc. Ít nhất, tốt hơn gả cho Tần Mộ Phong.

“Đáng tiếc gặp nhau đã muộn, khi ta gặp được nàng, nàng đã là vợ của người ta.” Nếu được gặp trước khi nàng xuất giá, có lẽ, nàng sẽ là của hắn.

”Nếu vị cô nương kia đã có nơi có chốn, tướng quân cũng không thể cưỡng cầu.” Thiên Mạch than nhẹ, cảm thấy tiếc thay cho Hoắc Thiên.

”Đúng vậy, không thể cưỡng cầu.” Hoắc Thiên cảm khái, “Gặp nhau đã muộn.”

”Nhân duyên thiên định, trên đời này, luôn có một cô gái thuộc về tướng quân.”

Sẽ có một cô gái thuộc về Hoắc Thiên, nhưng còn ai mới là chân mệnh thiên tử của nàng?

Hoắc Thiên cười khò, gặp được cô gái tốt nhất trần đời, không còn nữ tử nào có thể lọt vào mắt hắn nữa. Hắn chậm rãi xoay người, “Hy vọng như thế.” Vừa nhìn lên, hắn thấy gương mặt Thiên Mạch.

”Là nàng ư?” Hoắc Thiên kinh ngạc.

”Là ta.” Thiên Mạch nhìn thẳng hắn.

Hoắc Thiên luôn cho rằng, Liễu Thiên là người phong trần, là một cô gái dung tục, tham tài ích kỷ. Hôm nay nàng thiếu đi vẻ phong trần, thiếu đi vẻ quyến rũ, nhưng lại có thêm khí chất thanh nhã thoát tục, hoạt bát linh động.

Hắn nhanh chóng hồi phục tinh thần, lãnh đạm nói, “Liễu Thiên cô nương, nghe nói nàng được Bình Nam Vương kim ốc tàng kiều[2].”

Thiên Mạch hí đôi mắt ướt, “Không đáng nói tới.”

Thật lòng mà nói, Hoắc Thiên cũng không thích Liễu Thiên. Hắn luôn cảm thấy nữ nhân này quá yếu mị, quá diễm lệ, có một cái gì đó quái lạ không nói ra được.

”Nàng đi cùng với Vương gia sao?” Trong giọng nói hắn không còn vẻ thân thiện như trước.

”Đúng vậy, Vương gia cùng Liễu Tự Hòa ở bên kia, một mình ta qua đây dạo một chút.” Thiên Mạch ngẩng đầu, ngắm nhìn hoa mai đua nhau khoe sắc.

Hoắc Thiên đại để đoán được có chuyện gì xảy ra.

“Đúng lúc ta cần tìm Vương gia có việc, Liễu Thiên cô nương từ từ thương thức.”

Thiên Mạch không nói gì thêm, đi theo đằng sau Hoắc Thiên.

Tài tử giai nhân tề tụ trong Mai Vận Đình, trong đình bày trí bút mực án thư, có vài người đang ngâm thơ vẽ tranh.

Thiên Mạch đứng trong rừng mai, nhìn vào trong đình, không hề có ý định vào đó.

Hoắc Thiên nghe thấy nàng dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng.” Cô nương, không vào sao?”

Nàng bẻ một cành hoa mai, cúi đầu khẽ ngâm:

” Vô ý khổ tranh xuân,

Nhất nhâm quần phương đỏ.

Linh lạc thành nê niên tác trần,

Chích hữu hương như cổ.”

(Dịch thơ:

Vô tình khổ giành xuân,

Mặc muôn hoa ghen ghét.

Dù rụng thành bùn, hóa bụi bay

Vẫn còn hương lưu mãi.)

Hoắc Thiên điem tĩnh nhìn về phía Thiên Mạch, con ngươi đen thâm trầm, mâu quang hơi nghi hoặc.

” Hoắc tướng quân, ngài đến rồi.” Một thanh âm nũng nịu, đột nhiên xen vào giữa bọn họ.

Liễu Phính Đình trang điểm lộng lẫy ông a ông ọ, nghiêng người, cất giọng oanh vàng thỏ thẻ, người nào nghe thấy đến cả xương cốt cũng phải nhũn ra.

Hoắc Thiên sa sầm nét mặt, lui lại vài bước,” Liễu Phính Đình, xin cô tự trọng.”

” Vị này chính là Liễu Phính Đình cô nương rất ngưỡng mộ Hoắc tướng quân đây sao?” Thiên Mạch khoe miệng mỉm cười, cất giọng ngọt ngào từ tốn.” Không đúng, không phải cô nương, nàng đã có chồng rồi. Gia giáo nhà Tể tướng thật là tốt, gả cho người ta rồi mà còn có thể giống như dâm phụ ở đâu cũng có thể dụ dỗ đàn ông.” Nàng đứng bên cạnh Hoắc Thiên, điệu bộ tao nhã cao quý.

Liễu Phính Đình sầm mặt, trừng mắt giận dữ nhìn Thiên Mạch, “Ngươi là ai?”

” Bỏn cô nương là kinh thành đệ nhất hoa khôi Liễu Thiên.” Thiên Mạch mỉm cười ngây thơ,” Bỏn cô nương tuy là nữ tử phong trần, nhưng vẫn hiểu được hai chữ liêm sỉ.” Thiên Mạch nghiêm mặt, đẩy mạnh Liễu Phính Đình ra,” Liễu Phính Đình, tránh đường cho cô nương ta đi.” Thiên Mạch bước được hai bước, ngoái đầu nhìn lại cười, châm chọc nói,” Liễu Phính Đình, Hoắc tướng quân đối với mấy người đẹp hết thời ăn mặc lòe loẹt như con công, không có hứng thú đâu.”

[Mẹ ơi ta ngã, vừa rồi đó là ngươi sao? Quá cường hãn, Liễu Thiên cam bái hạ phong[3].]

[Ta đâu phải không biết cẩu.]

[Đúng đúng, ngươi chỉ là không phát hỏa mà thôi, xem ra, về sau ta không thể chọc giận ngươi rồi.]

[Ngươi còn biết khôn đó.]

[Bạch Phi Yên tiểu thư, ta biết khôn, đáng tiếc ngươi thì không.]

[Ta không ư, như thế nào?]

[Thật hết cách, ai nói ngươi là lão Đại của ta chứ.]

[Ra đi, đi đối phó Liễu Tự Họa, về thêm cho ả ít màu sắc [4].]

[Ngươi vừa rồi làm tốt lắm mà, cứ tiếp tục phát huy.]

[Chuyện tranh sủng ta làm không được, ta không thèm làm đàn bà đánh đá.]

[Khụ, nguoi không làm, bảo ta làm, phải không vậy? Nguoi đi chết cho ta.]

[Nguoi nữ đề ta chết sao?]

[Không nữ.]

[Vậy không mau ra.]

[Nhưng mà... nhưng mà.... ta không ra có được không? Nguoi có thể ứng phó, tin ta đi.]

[Ta không muốn nhìn thấy Liễu Tự Hòa, ta mắc ói.]

[Muốn ói hả? Có không đó? Ở đây ta có thập tam thái bảo, cần không? An thai chống ói, cực kì hiệu quả, người bình thường ta không nói cho biết đâu.]

[Ta vẫn chưa suy đồi đến mức cùng hấn ‘tạo người’[5].]

[Nguoi không cùng Tần Mộ Phong ‘tạo người’ vậy mấy buổi tối kia làm cái gì? Ngủ ư?]

[Thì là ngủ.]

[Cái nguoi nói chắc hẳn là thứ mà người ta gọi là vận động? Nguoi làm những gì cho rằng ta không biết ư, đẹp đi, nói các nguoi trong sạch, ai thêm tin.]

[Nguoi cầm miệng cho ta, lẩn ra đây.]

[Hừ, ra thì ra, ai sợ ai. Liễu Tự Hòa, Liễu Phinh Đình, chờ tiếp chiêu đi. Trước tiên nói cho rõ ràng, ta lần này xuất hiện chủ yếu đối phó Liễu Phinh Đình, trả thù ả tội làm nhục nguoi trong bữa tiệc lần trước. Về phần tình địch của nguoi, ta không có hứng thú thay nguoi giải quyết.]

[Nếu còn không ra, ta cho nguoi cả đời không có cơ hội đi ra.]

[Lão Đại, ta sai rồi, ta có tội, ta xin lỗi Đảng, xin lỗi nhân dân.]

[Đại sư phụ nhập rồi.]

Liễu Thiên cong môi cười quyến rũ, chậm chậm tiến vào đình. Mỗi một bước đi, phong tình vạn chủng, yêu kiều thướt tha.

Lúc vào tới nơi, thấy Tần Mộ Phong đang vẽ tranh, những người còn lại cùng đứng ở một bên chờ thưởng thức.

Liễu Tự Hòa ở gần hấn nhất, gần như sắp dán dính vào người hấn.

Liễu Thiên bước đến cạnh Tần Mộ Phong, thân mình khẽ huých một cái xô Liễu Tự Hòa ra, kéo cánh tay hấn, ” Mộ Phong, chàng đang làm gì vậy?” Liễu Thiên từ nhỏ tập võ, khí lực mạnh hơn so với người bình thường, bị nàng đụng phải, Liễu Tự Hòa suýt ngã lẩn ra đất.

Tần Mộ Phong không trả lời, tiếp tục cúi đầu vẽ tranh. Tranh hấn vẽ là một bức họa mỹ nhân, mỹ nữ mặc áo trắng, đứng giữa vườn mai muôn màu muôn vẻ, trong nét thanh nhã lộ vẻ yêu kiều. Các bộ phận khác đã được vẽ xong, duy chỉ thiếu một đôi mắt. Hình dáng của nữ tử này thoạt nhìn rất quen thuộc, rốt cuộc đã gặp ở đâu? Người hấn vẽ là ai? Thái Hà ư?

Liễu Tự Hòa bị đẩy ra không cam lòng, chen đến bên cạnh Liễu Thiên định đá vào chân của nàng. Liễu Thiên cong miệng cười nhạo, nhấc chân chống lại bàn chân của ả, hung hăng đạp một phát. Liễu Tự Hòa cả kinh, ngã người ra sau. Đứng sau lưng ả chính là Phi Dương và Hồng Ngạc, hai người vốn có cơ hội đỡ được, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn, đồng thời lui về phía sau vài bước, mặc Liễu Tự Hòa té chúi tai té xuống đất.

Ả ngã xuống đất, tất cả ánh mắt đều rơi trên người ả. Liễu Thiên cười lạnh, không thèm quay đầu làm bộ như không thấy.

Liễu Tự Hòa ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, quan hệ với người khác cực kém, tự nhiên không ai nguyện ý giúp ả. Thấy ả xấu mặt, hơn phân nửa đều thấy hả hê.

Những người khác cũng học theo bộ dạng của Liễu Thiên, quay sang hai bên mà nói chuyện, vờ vịt như đang đàm luận bức tranh của Tần Mộ Phong.

” Bức tranh Vương gia vẽ rất đẹp.”

” Đúng vậy đúng vậy, không biết cô gái trong tranh là ai?”

” Cô gái trong tranh khuynh quốc khuynh thành, chắc là người ở trong lòng Vương gia.”

” Ài, không biết là nữ tử như thế nào có thể lọt vào mắt Vương gia.”

Tần Mộ Phong chậm rãi buông họa bút xuống, nghi ngờ liếc nhìn Liễu Thiên. Liễu Tự Họa không có khả năng vô duyên vô cớ ngã ngửa ra như thế, Liễu Thiên tám phần là đầu sỏ gây nên.

Liễu Thiên nhún nhún vai, ngẩng đầu nhìn không trung.” Hôm nay thời tiết đẹp thật.”

” Đúng vậy đúng vậy, thời tiết rất tốt.” Hồng Ngạc ở một bên phụ họa.

” Tuyệt vời rồi, thời tiết tốt lắm.” Phi Dương cũng nhìn không trung, làm bộ như không phát hiện sắc mặt Tần Mộ Phong.

Phi Dương không phải rất ghét Liễu Thiên sao? Khi nào thì ở cùng phe với nàng vậy?

Liễu Tự Họa mi mắt hàm oán, tỏ vẻ yếu đuối đáng thương nhìn Tần Mộ Phong.” Vương gia.”

Tần Mộ Phong theo bản năng nhìn về phía Liễu Thiên, như muốn hỏi ý kiến của nàng. Liễu Thiên vẫn ngẩng đầu nhìn trời, không muốn can thiệp.

Liễu Tự Họa ai oán đưa tay ra, “Vương gia, chân thiếp bị bong gân rồi, ngài đỡ thiếp được không?”

Tần Mộ Phong bất đắc dĩ, kéo tay Liễu Tự Họa đỡ ả đứng lên. Liễu Tự Họa mới vừa đứng lên, thân mình liền mềm nhũn, ngã vào người Tần Mộ Phong. Hai cánh tay ngó sen của ả quấn lấy cánh tay Tần Mộ Phong.” Vương gia, thiếp đi không được, ngài bồng thiếp đến phòng sau nghỉ ngơi đi.”

Hồng Ngạc liếc xéo Liễu Tự Họa, “Liễu cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, ta bồng người đi.”

“Hồng Ngạc, đừng lắm miệng, để bọn họ đi đi. Có một số ‘trò’, hai nữ nhân là không thể làm được.” Liễu Thiên hai tay chống trên án thư, lạnh lùng nói, tỏ vẻ như chuyện không liên quan mình.

Ở trong lòng nàng, hẳn thực sự đáng ghét như vậy sao? Nàng đối với hắn, một chút cũng không để ý sao? Nàng cứ nhiên có thể nhìn hắn cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, thật là hào phóng.

Một cơn lửa giận vô danh xông lên tới não. Tần Mộ Phong đưa tay ôm lấy Liễu Tự Họa, “Ta bồng nàng đi.”

” Phu nhân.” Phi Dương không hiểu nổi Liễu Thiên.

Liễu Thiên nhu mì cười, trong mắt tràn đầy trào phúng.” Nếu y thực có ý đồ với Liễu Tự Họa, phòng được nhất thời, không phòng được cả đời. Ta cho y không gian tự do, làm như thế nào để y tự làm chủ.”

Hồng Ngạc cùng Phi Dương gục đầu xuống, không nói gì nữa.

Liễu Thiên nhìn theo bóng dáng Tần Mộ Phong lạnh lùng cười, cúi đầu xem bức tranh trên án.

Lúc ánh mắt nàng chạm đến bức họa, thân mình Liễu Thiên khẽ run lên. Nàng ngắm nhìn mỹ nhân, mười ngón tay từ từ nắm chặt, tú mi chau lại.

[Liễu Thiên Mịch, Tần Mộ Phong hình như yêu người rồi.]

[Một bức tranh có thể nói được cái gì?]

[Phí lời, nhìn đề tự xem.]

[Người cho là ta không biết chữ hả, Thiên Diệp, Hồng Cảnh năm thứ ba, tháng mười một, Tần Mộ Phong chuyết tác.]

[Ngu ngốc, xem đề thi [6] kia.]

[Tối ức đương niên du cự xử.

Hồ đào y nhiên, dĩ thị tân hoa thụ.

Trữ ý thu phong liêu loạn tự,

Lệ châu tích lạc sơn minh lộ.

Hồi thủ lai thì hựu phán cố.

Thương hải nan vi, ứng hối tăng tương ngộ.

Nhân tác bi trung sầu biệt phú,

Thâm tình đồ giáo khinh đàm ngộ.]

(Tạm dịch nghĩa:

Nhớ mãi ngày xưa nơi xa ấy

Sông núi không đổi, chỉ cỏ cây là mới

Lặng yên mặc gió thu thổi loạn tâm tình

Lệ châu rơi trên chốn hẹn thề.

Quay đầu nhìn lại mong chiều có

Biển mệnh mông khó vượt, hỡi hận đã gặp nhau?

Chịu đựng trong nỗi sầu ly biệt

Thâm tình đều lừa dối hay sao.)

[aizz, người và hấn, vĩnh viễn dây dưa không rõ. Xuất hiện đi, chuyện sau này tự mình đi đối mặt.]

Tần Mộ Phong vẽ ra thân vận của nàng, dáng người yếu điệu, giống nàng như đúc. Một đôi thủy mâu, đem nét cao ngạo lạnh lùng của nàng biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Thiên Mạch đập tay lên án thư một cái, nhẹ nhàng xoay người.

Thiên Mạch vừa bỏ đi, những người chung quanh liền nhào tới, xoi mói nhìn bức tranh.

Nhìn vào bức họa, Hoắc Thiên cười chua xót. Thì ra, Tần Mộ Phong cũng có ý với Thiên Mạch.

Thiên Mạch bỏ đi, Phi Dương và Hồng Ngạc cũng nổi gót theo sau.

”Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Thiên Mạch bước đi rất nhanh, Hồng Ngạc cơ hồ theo không kịp.

”Tìm Tần Mộ Phong.” Thiên Mạch bình tĩnh trả lời.

”Cô nương, đừng xúc động, cảm tình là không thể miễn cưỡng, Vương gia thích Thiên Mạch, cô không thể miễn cưỡng.” Tần Mộ Phong thích Liễu Thiên Mạch, đúng như ý nguyện của hấn. Phi Dương cũng từng muốn đề Tuyết Nhạn làm nữ chủ nhân của hấn, đáng tiếc đã có một Liễu Thiên Mạch.

Thiên Mạch lắc đầu, ”Ta chỉ muốn tìm hấn hỏi rõ ràng, không có ý khác.” Người Tần Mộ Phong thích rốt cuộc là Liễu Thiên hay là Liễu Thiên Mạch, nàng phải hỏi cho rõ.

Ỗ Mai Viện chỉ có một tòa tiểu lâu, rất dễ nhìn thấy. Ba người đi đến cửa tiểu lâu, thấy hai nha hoàn canh giữ ở đó.

Thiên Mạch không chút khách khí bước đến, lạnh lùng nói, ”Tần Mộ Phong đâu?”

Hai nha hoàn nhìn nhau, đồng thanh nói, ”Không biết.”

Hắn quang lóe lên, thanh kiếm trong tay Phi Dương đã đặt trên cổ một nha hoàn, ”Nói.”

Hai cái nha hoàn cả kinh, xụi lơ trên mặt đất.

”Nói.” Hồng Ngạc hung tợn trừng mắt bọn họ.

Một nha hoàn nuốt một ngụm nước miếng, thần sắc kích động chĩa chĩa bên trong. ”Ở bên trong, gian phòng thứ ba.”

Phi Dương thu hồi kiếm, tra vào vỏ, phát ra một tiếng xoẹt.

Thiên Mạch lạnh lùng đưa mắt liếc qua hai nha hoàn, rồi đi vào trong viện.

Nàng đi đến cửa phòng thứ ba, chợt nghe thấy trong phòng truyền ra những tiếng thở dốc nũng nịu. Thiên Mạch mơ hồ hiểu được chuyện đang xảy ra, nàng ngậy người một lúc, dùng ngón tay khoét một lỗ trên giấy dán cửa sổ.

Qua lỗ nhỏ, nàng nhìn thấy rõ ràng, Tần Mộ Phong ôm Liễu Tự Hòa, vẫn mặc quần áo, y vuốt ve thân thể của ả. Nụ hôn của y, đặt lên trán, lên mặt, lên cổ Liễu Tự Hòa. Liễu Tự Hòa vô cùng thân thiết ôm lấy Tần Mộ Phong, tay thò vào trong quần áo y sờ loạn. Một cảnh tượng nóng bỏng, không hề che giấu hiện ra ngay trước mặt Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch mở to mắt, nhìn bọn họ âu yếm nhau, hôn môi, thì thầm, cùng nhau ngã lên giường.

Liễu Tự Họa rên lên **, vang lên mồn một bên tai Thiên Mạch. Thiên Mạch khước miệng hé nở một nụ cười châm chọc, ánh mắt nhìn đăm đăm hai người đang quấn lấy nhau trên giường. Nàng sống lớn không sợ hãi, đáy mắt không có một tia cảm xúc.

Nàng chậm rãi thu hồi tầm mắt, ánh mắt chạm đến đồng quần áo rơi trên mặt đất. Thân mình nàng khẽ nhúc nhích, ánh mắt chớp chớp. Một nụ cười lạnh mĩa mai, từ từ hé nở trên môi.

Tần Mộ Phong, ngài rốt cuộc là đa tình, hay là vô tình?

Hồng Ngạc rụt cổ lại, thật cẩn thận liếc nhìn Thiên Mạch, Tiểu thư. Vương gia thật sự quá đáng mà.

Thiên Mạch nụ cười trên môi càng rộng. Đừng lo lắng, ta không sao.

”Cô nương, Vương gia chỉ là nhất thời hồ đồ, cô...” Phi Dương vội vàng biện hộ cho chủ tử.

Liễu Thiên Mạch nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao, nói, Hắn tìm đàn bà đâu có liên quan gì tới ta? Ta làm nữ nhân của hắn, chỉ là vì tiền, không hề dính dáng đến chuyện tình cảm. Tần Mộ Phong, kẻ xấu xa như hắn, bỏ cô nương ta không thiếu. Thiên Mạch cúi đầu, sâu trong đôi mắt, mờ hồ ánh lên một giọt lệ.

“...” Phi Dương cùng Hồng Ngạc đều không còn lời gì để nói, không biết nên mở miệng như thế nào.

Thiên Mạch xoay người, nghiêm túc nhìn Phi Dương, Ta phải rời khỏi vương phủ, người tiếp tục giám thị Thái Y, có tình huống gì cứ báo với Thanh Loan.

Phi Dương cả kinh, vội hỏi, Cô nương, cô rời đi, ai tới bảo hộ sự an toàn của Vương gia.

Thiên Mạch quay đầu, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, lạnh lùng nói, Để cho hắn chết.

Tiểu thư lần này thật sự tức giận, Hồng Ngạc đánh bạo, nhỏ giọng nói, Tiểu thư, y chết rồi, Hoàng Thượng trách tội xuống thì làm sao?

”Cô nương, Vương gia là lương đồng quốc gia, ngài không thể chết được.” Phi Dương cũng nóng nảy.

Thiên Mạch thủy mâu khép hờ, giọng mĩa mai cười, Yên tâm, kẻ xấu thường sống lâu. Tần Mộ Phong vừa hay thuộc loại xấu đến tận xương tủy, tạm thời không chết được.

”Tuyệt Nhạn cô nương, ý của cô là.....” Tuyệt Nhạn cô nương không đến mức thật sự để cho Vương gia đi tìm chết chứ?

Thiên Mạch dùng tay áo quạt quạt, lạnh lùng nói, Không có ý gì cả, Tần Mộ Phong võ công cũng không tồi, còn có thêm người, Dạ Cơ không đắc thủ dễ dàng như vậy. Nếu là mỹ nhân kế, lại là chuyện khác, chết ở trên giường đàn bà, ta không chịu trách nhiệm.

Liễu Thiên Mạch nghiêng đầu, nhìn thân thể trần trụi trên giường, thần nhiên nói, Tần Mộ Phong đáng người cũng không tệ lắm, trời đang rét, thiếu hắn giúp ta làm ấm giường cũng thật đáng tiếc.

”Tiểu thư, người xem Vương gia là...” Nam kĩ? Hồng Ngạc thật sự nói không ra được hai chữ sau cùng.

”Nam kĩ, tác dụng chỉ giới hạn trong việc làm ấm giường, còn thật sự nghĩ rằng ta sẽ yêu hắn sao?” Thiên Mạch lắc đầu châm chọc cười nói, Sao không bê chậu nước ra mà soi coi mình là thứ hàng gì, nếu không thấy hắn có bề ngoài đẹp mã, công phu trên giường cũng không tồi, ta có thể lên giường với hắn sao? Thật là buồn cười.

Nụ cười kia, ẩn chứa một giọt long lanh.

[1] Là một đôi

[2] Kim ốc tàng kiều: bắt nguồn từ câu chuyện Hán Vũ Đế. Khi lên 6 tuổi, HVĐ nói nếu có thể lấy được biểu tỷ Trần A Kiều làm thê tử sẽ xây một căn phòng bằng vàng (kim ốc) cho nàng ở.

[3] Bái phục

[4] Tên của Liễu Tự Họa, có nghĩa là giống như bức tranh.

[5] Tào em bé ^^

[6] Bài thơ viết kèm theo bức tranh

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Báo thù rửa hận

Tần Mộ Phong ảo não vô cùng!

Y không biết mình bị gì nữa, không ngờ có thể cùng Liễu Tự Họa phát sinh quan hệ. Liễu Tự Họa đúng là có đẹp, có quyến rũ, nhưng mà, chưa đủ khiến y mất đi lý trí, những nữ nhân xinh đẹp hơn ả y đã gặp nhiều rồi.

Nếu nói Liễu Tự Họa hạ được, vậy ả là làm như thế nào? Y chỉ bế ả vào phòng, ngay cả một ngụm nước cũng không uống. Trong phòng không có xông hương, càng không thể hạ xuân được trong hương liệu. Chẳng lẽ, khả năng tự chủ của y thực sự kém như vậy?

Y quay lưng về phía Liễu Tự Họa, lẳng lặng mặc quần áo. Lúc cảm trường sam lên, một cây kim trầm mộc mạc rơi ra.

Y ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào cây trầm.

Đó là cây trầm của Liễu Thiên Mạch, lúc trước nàng đi tế bái mẫu thân, đã đem nó đi cắm ở Hương Chúc Điểm. Y đã chuộc lại, vẫn luôn mang bên người. Rất nhiều lần, y từng nghĩ trả lại cho nàng, nhưng tự đáy lòng vẫn cảm thấy tiêng tiếc.

Liễu Tự Họa vô thanh vô tức bước đến phía sau y, cả người đầy vị chua, “Cây trầm của ai vậy, của Liễu Thiên ư? Cũng bần xin quá chứ.”

Tần Mộ Phong thu hồi cây trầm, không trả lời, tự mình mặc quần áo.

Liễu Tự Họa vòng hai cánh tay ngó sen siết chặt lấy eo y, buồn bã nói, “Vương gia, ngài không để ý tới thiếp?”

Tần Mộ Phong đẩy Liễu Tự Họa ra, con ngươi đen lạnh lùng nhìn ả chăm chú, sâu trong đáy mắt, chớp động một con lửa giận. “Chuyện hôm nay không được phép nói ra.”

Liễu Tự Họa ngăn người, che mặt khóc rống lên, hai mắt cuộn cuộn nước, tuôn ra như thác, vô cùng mỉa mai: “Vương gia, là tự ngài làm vậy với người ta. Sao có thể không thừa nhận, ngài như vậy bảo thiếp làm sao tiếp tục làm người?”

Tần Mộ Phong không thèm nhìn bộ dạng xinh đẹp chảy nước của ả, hung hăng trừng mắt, “Sự tình hôm nay không được phép nói ra ngoài.”

Liễu Tự Họa vung tay, khóc càng dữ, “Vương gia, ngài bội tình bạc nghĩa, ta phải nói với cha ta thỉnh Hoàng Thượng làm chủ.”

Tần Mộ Phong lạnh lùng liếc nhìn ả, cười mỉa nói, “Xin cứ tự nhiên.” Tần Vật Ly thích lê la khắp phố phường, Liễu Tự Họa là dạng nữ nhân nào, y đã hiểu quá rõ.

Liễu Tự Họa vừa thấy cứng không được, vội vàng bước đến, từ phía sau ôm lấy eo Tần Mộ Phong, tựa vào tấm lưng rộng lớn của y, ôn nhu như nước, “Vương gia, thiếp nguyện ý không cần danh phận, chỉ cầu được theo ngài.”

Tần Mộ Phong tàn nhẫn hừ lạnh, “Làm thị thiếp, làm ấm giường cho bản vương.”

Liễu Tự Họa không chút nghĩ ngợi, đồng ý ngay, “Được.” Chỉ có vào được Bình Nam Vương Phủ, ả mới có cơ hội làm Vương phi, về phần mấy thị thiếp kia... đề từ từ thu thập. Với thủ đoạn của Liễu Tự Họa, mấy phụ nhân kia sớm hay muộn cũng sẽ trở thành đá lót đường cho ả.

Tần Mộ Phong xoay người, gạt tay đẩy Liễu Tự Họa ra, “Ngươi không xứng.” Tần Mộ Phong phẩy tay áo bỏ đi, không chút cảm xúc.

“Vương gia.” Liễu Tự Họa không kịp mặc quần áo, đuổi tới cửa. Nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng phần nộ của Tần Mộ Phong.

Liễu Tự Họa vịn khung cửa từ từ khom người, các ngón tay siết chặt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, “Ngươi bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa.”

Một giọng cười lạnh âm trầm truyền đến, một bóng người màu đen xuất hiện ở cửa. Trong tuyết trắng, bóng đen càng thêm âm lãnh. “Ngươi muốn bất nghĩa với ai a?” Thanh âm lạnh khốc tựa hàn băng.

(Sở Sở: Người này là ai a, tự nhiên xuất hiện không một tiếng động sẽ hù chết người ta đó, đèn tiền thuốc chết luôn.

Maroon: Đứng giữa đồng tuyết trắng mà mặc đồ đen làm cái quái gì không biết.)

* * * * *

Tần Mộ Phong từ phòng Liễu Tự Họa đi ra, cả người không được tự nhiên, sợ bị Liễu Thiên nhìn ra manh mối gì đó.

Liễu Thiên chỉ là một nữ tử thanh lâu, ngay cả là thị thiếp của y cũng không phải, nàng không có tư cách tức giận. Y vẫn luôn tự nhủ như vậy, nhưng vẫn cứ cảm thấy áy náy trong lòng.

Còn chưa đi đến Mai Vận Đình, đã thấy Phi Dương đứng ở giữa đám hoa mai. “Thiên nhi đâu?” Giờ phút này, người y quan tâm nhất là Liễu Thiên.

Phi Dương mặt lạnh như tiền, nhìn Tàn Mộ Phong đầy khinh miệt, trong mắt đầy vẻ trào phúng. “Vương gia, có cần đón Liễu Tự Họa về không, về sau ty chức có phải nên cung kính gọi ả một tiếng ‘cô nương’, hay nên gọi là ‘Vương phi’?”

“Có ý gì?” Lời nói của Phi Dương khiến Tàn Mộ Phong giật mình cảnh giác, chẳng lẽ hắn biết gì rồi?

“Đâu có gì, Vương gia thì nữ nhân nào mà không muốn chiếm, đâu có sợ bản. Phi Yến cô nương nói rất đúng, chẳng khác gì lợn giống.” Giọng nói của Phi Dương đầy mỉa mai, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

“Người đã biết?” Tàn Mộ Phong bất giác nhíu mày.

“Liễu Thiên cô nương muốn ty chức chuyển lời tới Vương gia, Liễu Thiên nàng mặc dù không phải danh môn khuê tú, nhưng cũng có tôn nghiêm, Vương gia đừng xem nàng là công cụ làm ầm giường. Nàng ưa sạch sẽ, thỉnh Vương gia đừng đem mùi hôi thối trên người nữ nhân khác lây nhiễm sang người nàng. Nàng là nữ tử thanh bạch, luôn giữ mình trong sạch, không thích hợp đi theo Vương gia. Nếu đã không thích hợp, nàng không cần phải ở lại vương phủ nữa. Nàng đi rồi, không cần tìm nàng. Nhân sinh vô thường, có duyên thì gặp nhau, vô duyên thì chia tay, ngài không cần cảm thấy mắc nợ nàng.” Phi Dương không ngừng hừ lạnh, tỏ rõ thái độ bất mãn đối với Tàn Mộ Phong.

Quả nhiên, nàng đã nhìn thấy rồi.

Một nữ tử thanh lâu thôi mà, đi rồi thì thôi. Vì sao, y luôn cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Một nữ tử phong trần thôi mà.” Tàn Mộ Phong cố giả vờ như chẳng có gì to tát.

Phi Dương đưa năm ngón tay hươ hươ trước mặt Tàn Mộ Phong. “Vương gia, mắt ngài có vấn đề sao?”

“Không có.” Y khinh khinh nhìn Phi Dương.

“Nếu mắt ngài không bị gì, sao có thể nhìn sai? Đạm mạc như Liễu Thiên Mạch, ngài hoài nghi nàng tâm địa xấu xa. Cao quý như Liễu Thiên, ngài nói nàng là phong trần nữ tử. Xin hỏi Vương gia, trong số những nữ nhân ngài từng có, có ai có thể so sánh được với hai người họ.” Y ‘ôn hòa’ hỏi.

“Đường đường nam nhi bảy thước, mà nói chuyện chanh chua cay nghiệt.” Thật không biết học ai nữa.

“Chanh chua cay nghiệt, còn đỡ hơn không biết nhìn người.” Phi Dương khinh thường liếc y.

“Phi Dương, ta nhớ rõ ngươi rất ghét Liễu Thiên, sao đột nhiên giúp đỡ nàng vậy?” Y rất muốn biết vấn đề này, rất muốn biết.

Phi Dương ngăn người, rồi giả vờ không có chuyện gì, Liễu cô nương xuất thân trong sạch, thay vì để cho một số đàn bà không biết liêm sỉ quấy lầy ngài, chỉ bằng giữ lại Liễu cô nương thanh thanh bạch bạch còn hơn. Nếu ngài vì Liễu cô nương hồi tâm, không hẳn là chuyện không tốt.”

Ánh mắt Tàn Mộ Phong sắc bén nhìn thẳng Phi Dương, “Ngươi vẫn xem Liễu Thiên Mạch là muội muội ruột của mình, hy vọng nàng làm Vương phi, có phải không?”

Phi Dương dừng cảm đón nhận ánh mắt của y, thẳng thắn nói, “Vương gia, ngài không thích Thiên Mạch, nếu cứ nhất quyết phải tác hợp hai người, chỉ có thể làm lỡ việc chung thân của nàng, cảm tình không thể cưỡng cầu.”

Tàn Mộ Phong nhìn Phi Dương một hồi lâu, ánh mắt hắn phẳng lặng, xóa bỏ mọi nghi ngờ của y. Y chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhìn lớp tuyết phủ dày trên mặt đất.

“Vương gia, về thôi. Ngài còn tiếp tục đứng đây, chỉ sợ lại có một nữ nhân không biết liêm sỉ khác quấy lầy.” Phi Dương đẩy mắt thoáng một nụ cười khổ đầy châm chọc.

Tàn Mộ Phong không nói một lời, đi ở phía trước. Đi được một đoạn, y đột nhiên mở miệng, “Như ngươi mong muốn, ta đi tìm Liễu Thiên.”

Ngay ra một lúc, Phi Dương khoe miệng cong lên, “Sao không nói sớm, đến chết vẫn còn sĩ diện. Sĩ diện đáng giá bao nhiêu tiền? Mất đi Liễu cô nương, ngài hối hận cũng không kịp.” Không có Liễu cô nương bảo vệ, y lúc nào cũng có thể mất mạng. Nhưng mà... Liễu cô nương là Tuyết Nhạn, tuyệt đối không có khả năng sẽ thích Vương gia. Nếu Vương gia thật sự có lòng với nàng, chẳng phải là yêu nhầm người? Ai, đừng nghĩ nhiều như vậy, sự an toàn của Vương gia mới là trọng yếu nhất.

Vừa đến cửa Túy Yên Lâu, Hoa Linh – tú bà trẻ nhất kinh thành đã cung kính đợi từ lâu. Vừa thấy Tàn Mộ Phong, nàng lập tức ra nghênh đón, cười don đả nói, “Vương gia, đến sớm vậy.” Nụ cười này khiến cho lớp phấn trắng như bột mì trên mặt nàng rơi là tã.

Tàn Mộ Phong ho khan một tiếng, bịt chặt mũi, “Liễu Thiên đâu?” Mùi son phấn quá nồng nặc.

“Vương gia, sao đến tìm Liễu Thiên sớm như vậy? Nàng không có ở đây.” Đôi môi đỏ mọng của Hoa Linh không ngừng mở ra khép lại, “Túy Yên Lâu còn có nhiều cô nương khác, đảm bảo ngài vừa lòng.” Hoa Linh nói xong, làm ra vẻ vỗ vỗ lên ngực y.

“Bỏ vương tìm Liễu Thiên.” Tàn Mộ Phong mơ hồ biết Liễu Thiên đang chinh đón mình. Hoa Linh trước đây trang điểm nhẹ nhàng, lại càng không thể

nào đừng chạm trên người y. Hoa Linh hóa thân thành kiểu người hợp khẩu vị của y, nhất định là do Liễu Thiên phản phó. Tiểu nữ nhân kia, cũng thích thù hằn đó chứ.

Hoa Linh che miệng cười duyên, "Vương gia, cô nương ở chỗ chúng ta, còn xinh đẹp hơn Liễu Thiên." Nàng quay đầu vào trong hô to, "Các cô nương, Bình Nam Vương đến rồi, mau tiếp khách." Đấy mắt Hoa Linh lóe lên một trò đùa ác ý.

"Tới đây." Một làn sóng âm thanh yêu kiều giòn giã vang lên, bốn – năm chục cô nương từ bốn phương tám hướng túa ra.

Các cô nương này ai cũng xanh xanh đỏ đỏ, mặt trắng như trát bột mì, môi thì vẽ thiet dầy đỏ chót. Trên mặt vài vị cô nương, còn có những vết sẹo rỗ thâm đen.

Mùi hương nhức mũi, các cô nương ăn mặc như quý yêu, cơ hồ làm cho Tần Mộ Phong muốn buồn nôn.

"Vương gia." Một đám cô nương tán công lên người Tần Mộ Phong, trong đại sảnh nhất thời thành một đám náo loạn.

Các cô nương này tựa như ác lang thấy con mồi, nhao nhao tới ngọam lên người y. Trong nháy mắt, toàn thân trên dưới đầy những dấu đỏ tươi.

Phi Dương quyết định khoanh tay đứng nhìn, thái độ bàng quan xem kịch, "Hoa nương, tuồng này do ai viết vậy?" Bị chừng đó nữ nhân xấu xí hù dọa, xem y còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không.

Hoa Linh tràn đầy tự tin, "Tiểu thư phản phó."

"Đáng đời a." Phi Dương hả hê.

"Đúng vậy, y thật đáng đời." Hoa Linh nở một nụ cười lạnh.

"Hoa nương, hù dọa một chút thì có thể, nhưng mà đừng làm thật. ..." Nếu Vương gia thật sự bị cưỡng gian, có thể mấy tháng sau cũng không nuốt nổi cơm.

"Tiểu thư tự biết chừng mực."

Phi Dương vừa định nói gì, thì nghe thấy các cô nương thét chói tai. Một đám đông cô nương, một người rồi lại một người, ngã chổng gọng trên mặt đất. Không cần phải nói, là do Tần Mộ Phong đánh.

Tần Mộ Phong không dám nhìn đám cô nương đó, cầm tay kéo Hoa Linh lên lầu. Tùy tiện vào một phòng, vội vàng đóng cửa.

Hoa Linh cười thầm, ra vẻ đom đống tựa vào trên giường, cười giả lả, "Vương gia, ta là chủ chứa, không có bán thân."

Tần Mộ Phong nổi giận đùng đùng, "Hoa nương, Liễu Thiên rốt cuộc ở đâu?" Nữ nhân kia thật sự quá đáng mà, không ngờ dám nghĩ ra cái chiêu hại người này.

"Vương gia, tiểu thư nói ngài đang động dục, phản phó ta tìm một đám cô nương cho ngài, chẳng lẽ ngài không hài lòng sao?" Hoa Linh vô tội chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của nàng cộng thêm lớp phấn dầy cộp trắng toát kia tạo nên một cảm giác quý dị khó nói thành lời.

"Nữ nhân kia. ..." Trong mắt Tần Mộ Phong lóe lên một tia nguy hiểm, giận sôi máu giáng xuống một chưởng làm cái bàn nứt thành mấy mảnh. Mấy món đồ sứ đồ ngọc để trên quầy, cũng bị chấn động mà rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Hoa Linh từ trong người lấy ra một cái bàn tính bằng vàng, ngón tay ngọc bắt đầu gảy gảy, "Bàn gỗ gụ 1 cái: ba trăm lượng, ghé liễu Thủy Khúc 1 cái, một trăm lượng. Bình hoa ba màu 4 cái, đồ nhà quan, năm trăm lượng. Chén ngọc lưu ly 4 cái, hàng Tây Vực, nhập khẩu, một ngàn năm trăm lượng. ...."

Tần Mộ Phong hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, nghiêng răng nghiêng lợi, "Hoa Linh, Liễu Thiên ở đâu?"

Hoa Linh miệng lảm bảm, "Ta bị ngài đe dọa, phí tổn thất tinh thần, ba nghìn lượng. Các cô nương bị ngài đá thương, phí thuốc men, phí dinh dưỡng, phí nghỉ việc, phí tổn thất tinh thần. ..."

Tần Mộ Phong lạnh lùng nhìn Hoa Linh, mà Hoa Linh hoàn toàn không nhìn y, cứ gục đầu gảy bàn tính.

Y đứng một hồi lâu, Hoa Linh hoàn toàn không có ý thôi lui nhai. Y hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

"Vương gia, hoan nghênh lần sau lại đến đập phá." Nàng ngẩng đầu, khoe miệng héch lên một nụ cười lạnh.

Quảng bàn tính xuống, 'Hoa Linh' đưa tay ra sau tai, gỡ ra một lớp màng mỏng trong suốt. Làn da dưới lớp màng mỏng từng phân từng phân lộ ra một dung nhan thanh tú, chính là Liễu Thiên Mặc.

[Liễu Thiên, làm tốt lắm.]

[Đương nhiên, Liễu Thiên mà xuất mã, lấy một chọi hai.]

[Tên hồn đàn vương bát đản này, dám trêu ngươi tức giận, không muốn dính dáng tới hần.]

[Người đắc tội với Liễu Thiên Mạch ta, đều phải trả giá đau thương.]

[Đúng rồi, bây giờ phải làm sao?]

[Nghi ngại hai ngày, sau đó quay về vương phủ.]

[Ngươi còn muốn trở về a?]

[Không quay về sao hoàn thành nhiệm vụ?]

[Ngươi trực tiếp dùng thân phận Liễu Thiên cũng được mà.]

[Tên hồn đàn này luôn gọi tên Thiên Mạch, vẽ tranh cũng vẽ Thiên Mạch. Cây trâm Thiên Mạch đem cầm, hần chuộc lại mang bên người, điều này nói lên cái gì?]

[Hần yêu ngươi, ta biết mà.]

[Nếu hần yêu nhất Thiên Mạch, ta sẽ dùng thân phận Thiên Mạch đùa giỡn với hần.]

[Ha ha, hai thân phận, ngươi không đùa hần đến chết thì đừng nói quen biết ta.]

* * * * *

Mấy ngày mấy đêm tuyết đổ, kinh thành khắp nơi ngập trong tuyết, chỉ thấy một màu trắng xóa.

Đêm đầu tiên sau khi tuyết ngừng rơi, gió lạnh thấu xương, tiếng nước rơi tí tách không ngừng, đó là thanh âm sau khi tuyết tan, hóa thành nước rơi xuống.

Lư hương bốc lên một làn khói mỏng, mùi thơm thoang thoảng tràn ngập khắp phòng. Thiên Mạch ngồi trong thùng tắm bốc hơi nghi ngút, nhắm mắt dưỡng thân. Trên mặt nước nổi lơ lửng những cánh hoa hồng tươi tắn, nước tắm nhuộm màu hoa biến thành màu hồng nhạt.

Bỗng đâu có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Thiên Mạch tròn trừng mắt, đột ngột đứng dậy, kéo chiếc áo choàng khoác lên người. Nàng mới vừa buộc xong vạt áo, cánh cửa đột nhiên bị đập bung, một nam tử bước loạng choạng, ngã vào cửa. Thiên Mạch theo bản năng lui ra sau vài bước, lạnh lùng nhìn nam tử trên mặt đất.

Hần chặt vật bò dậy, đưa tay ra muốn chụp lấy Thiên Mạch.

Thiên Mạch chậm rãi ngồi xuống, mắt nhìn ánh nến lập lòe, “Ngươi làm gì vậy?”

Nam tử ngực băng kín, vạt vả mở miệng, “Cô nương, xin cho ta trốn một chút.”

Thiên Mạch hừ lạnh, “Dựa vào cái gì?” Chỗ của nàng không phải là nơi tị nạn.

Nam tử mềm oặt trên sàn nhà, yếu ớt nói, “Ta cho ngươi tiền.” Thanh lâu nữ tử, không phải yêu tiền sao?

” Bao nhiêu?” Nghe tới chữ tiền, Thiên Mạch cuối cùng cũng lên tinh thần.

” Ba nghìn lượng.” Đối một nữ tử thanh lâu mà nói, đây là giá hời rồi.

Thiên Mạch lạnh lùng không thèm ngoái đầu..., “Đuổi tên khát cái này ra ngay!”

” Ngươi muốn bao nhiêu?” Nữ tử này thật tham lam.

” Một vạn lượng.” Lúc nam tử còn đang do dự, Thiên Mạch lại bỏ thêm một câu, “Hoàng kim.”

“Hoàng kim?” Thu lưu hần một chút mà đòi một vạn lượng hoàng kim.

Thiên Mạch đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt hần, “Thứ ngươi trúng chính là chất kịch độc Hóa Công Tán của Nam Việt, nội trong ba mươi sáu canh giờ không giải, võ công của ngươi sẽ bị phế toàn bộ. Nhìn khắp thiên hạ, người có thể giải độc này chỉ có ta. Một vạn lượng hoàng kim, đó là tâm trạng ta đang tốt.”

Nam tử thoáng bối rối, đôi mắt hoa đào quẩn rũ nhìn chằm chằm Thiên Mạch, “Ngươi là ai?” Tà thủ thần y?

” Trị hay không trị? Không trị thì mau biến khỏi đây, ta không chịu trách nhiệm thu dụng người chết.” Thiên Mạch nói giọng lãnh khốc, không chút biểu cảm.

”Người làm sao biết ta có tiền?” Hấn đối với nữ tử trước mắt rất ngạc nhiên.

”Người thường có thể trúng Hóa Công Tán sao?” Thiên Mạch rót một chén trà, chậm rãi uống.

Trong mắt nam tử hiện lên một tia sáng nhạt, ”Nếu cô nương cứu được ta, ta trả cho cô nương ba vạn lượng.”

Quay lưng về phía hấn, Liễu Thiên Mạch cười lạnh, từ trong vòng ngọc dốc ra một viên dược hoàn ném vào chén trà. Nàng xoay phắt người, giữ cầm nam tử, đồ dược hoàn đã hòa lẫn với nước trà lạnh vào trong miệng hấn.

Nàng thuận tay ném chén ngọc đi, phong tỏa mấy huyết đạo của hấn. ”Ta cho ngươi uống cứu chuyển hoàn hồn đan, bảo vệ tâm mạch, viên thuốc này ba nghìn lượng, trả riêng.” Thiên Mạch mở hộp trang sức ra, từ ngăn dưới cùng lấy ra một gói thuốc bột. Tay ngọc khẽ rắc rắc, chất bột trắng hòa tan vào trong nước tắm, ”Nếu không muốn, ta lập tức đập ngươi một trận, ói ra hết.”

”Muốn.” Hấn cười khỏ, đối với nữ tử này càng thêm hiếu kì. Cứu chuyển hoàn hồn đan, võ lâm chí bảo a.

”Gói thuốc bột này một ngàn lượng.” Nàng vò tờ giấy gói thành một cục rồi vứt ra ngoài cửa sổ, ”Hoàng kim.”

”Ngươi nói bao nhiêu thì bấy nhiêu.” Dù sao hấn không thiếu tiền.

Thiên Mạch thò tay khuấy nước mấy cái, ”Cởi quần áo ra, ngồi vào trong thùng tắm. Đây là nước tắm của ta, vẫn còn ấm đó.” Nàng nói xong, xoay người đưa lưng về phía hấn.

Nam tử do dự một chút, cởi bỏ quần áo ngồi vào trong nước. Trong nước lưu lại một mùi nhân nhạt, dường như là mùi thơm trên người nàng.

Nghe thấy tiếng nước, Thiên Mạch quay đầu lại nhìn hấn một cái, rồi đi vòng ra sau lưng hấn.

Nàng cúi đầu, lấy từ thắt lưng ra bốn cây ngân châm. Về mặt Thiên Mạch vẫn lãnh đạm như cũ, không chút khách khí đem ngân châm đâm xuống.

Trên lưng cắm một hàng ngân châm sáng bóng, từ dưới gốc ngân châm, tựa hồ rỉ ra chút máu màu đen.

Thiên Mạch quạt mồ hôi lạnh trên trán, ”Dang tay ra.”

Hấn vội dang hai cánh tay ra đặt ở hai bên cạnh thùng nước.

Thiên Mạch lại lấy ra mấy cây ngân châm, liên tục châm lên các huyết đạo trên cánh tay hấn.

Thiên Mạch châm xong, mở cửa sổ ra, cho gió lạnh thổi vào. Nàng đứng bên cửa sổ, thở dài một hơi.

Xa xa, mơ hồ có thể thấy được ánh đuốc thấp thoán, thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân náo loạn. Cảnh tượng này Thiên Mạch đã từng thấy rồi, là quan phủ đuổi bắt phạm nhân.

”Ngươi bị quan phủ truy đuổi?” Nàng hỏi rất bình đạm, tựa hồ chuyện hoàn toàn không liên quan đến nàng. Tựa hồ, cứu một kẻ đào phạm đối với nàng mà nói chẳng có gì phải ngạc nhiên.

”Ngươi không sợ?” Nữ tử bình tĩnh như vậy thật hiếm có.

”Ta là người trong giang hồ, không sợ quan phủ.” Nàng đóng cửa cửa sổ, ”Giang hồ hỏi đường không hỏi tâm, nhưng mà, ta còn muốn biết tên của ngươi.” Không biết tên của hấn, nàng đi đâu đòi nợ.

Nam tử trầm mặc một hồi, ”Thiên Ngân.”

Thiên Mạch mỉm cười, nhẹ nhàng vén mớ tóc bay tán loạn trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ghen tuông không ngờ

Sau khi tuyết ngừng rơi, kinh thành lần đầu tiên có ánh nắng. Tuyết đọng trắng xóa, ánh dương buổi sáng chiếu rọi, tạo thành vàng sáng lóa mắt.

Dương quang dù ấm áp cũng không làm nhạt đi hàn ý, vẫn lạnh đến thấu xương.

Kiểm quang băng lãnh chợt lóe, quỹ dị khó lường, bóng dáng sắc trắng vũ động giữa vàng sáng, biến ảo khôn lường, bảo kiếm linh động như con rồng đang múa. Kiểm khí đi tới đâu, mơ hồ thấy được vết tích thật sâu.

Tuyệt động trên thân liễu bị kiểm khí rung động, tới tấp rơi xuống, hòa tan trên mặt đất. Nhánh cây tuyết trắng, chỉ còn tàng hơi mỏng.

Chưa kịp thu chiêu, bất ngờ Hồng Ngạc bùng chấu nước rửa mặt tiến vào. Thanh kiếm của Thiên Mạch quá nhanh, xém chút làm Hồng Ngạc bị thương. Nàng vội thu chiêu, xoay lưng về phía Hồng Ngạc.

Hồng Ngạc vỗ vỗ ngực, vẫn chưa giữ được bình tĩnh, hét hồn nói, “Tiểu thư, mới sớm như vậy người làm cái gì a?”

Thiên Mạch đi thẳng vào phòng, “Ta đã rửa mặt chải đầu rồi, lấy điểm tâm cho ta.” Nàng dừng cước bộ, liếc nhìn Hồng Ngạc, “Phần của hai người.”

Hồng Ngạc sùng sốt, cúi đầu lui ra ngoài “Tuân mệnh.” Tiểu thư ăn uống khỏe vậy sao? Vì sao phải phần của hai người?

Sau khi Hồng Ngạc rời đi, bảo kiếm trong tay Thiên Mạch di động, nhẹ nhàng phun ra một câu, cười lạnh nói, “Ngươi xem đủ rồi đấy, ra đi.”

“Hảo nội lực.” Thiên Ngân xuất hiện từ căn lầu nhỏ, mỉm cười nhìn Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch liếc hần một cái, “Xem ra, ngươi phục hồi không tồi. Tiền thuốc men đêm qua cùng điểm tâm hôm nay, tổng cộng năm vạn lượng.” Thiên Mạch đến bên gốc liễu, chọc thanh kiếm lên cây, “Hoàng kim.”

Hai tay Thiên Ngân khoanh trước ngực, tà mị nhếch môi, “Ngươi đã chữa khỏi cho ta, nếu ta không trả thì sao?”

“Nếu ngươi không trả, ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết.” Nàng quay đầu lại cười nhẹ, phong tình vạn chủng. “Không tin thì cứ thử xem.” Ý cười mang theo vẻ lạnh lẽo, chưa đạt đến đáy mắt.

“Cô nương, năm vạn lượng hoàng kim là thuế thu được từ một thị trấn trong vòng một năm đó, ngươi không khỏi rất tham lam.” Ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại không khỏi tò mò thân phận vị bạch y nữ tử này.

“Muốn mời ta ra tay, ít nhất một vạn lượng hoàng kim. Thế nhân đều nói, ta rất tham lam, ngươi cũng không phải là người đầu tiên nói như vậy.” Khóe miệng Thiên Mạch cong lên, cười châm chọc, “Thế thì làm sao? Bỏn cô nương muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ta đòi giá cao không đúng sao.”

Thiên Ngân nghiêng ngẫm rồi cười nói, “Cô nương không phải là Tà Thủ Thần Y chứ?” Dám nói những lời này, rất có thể là Tà Thủ Thần Y.

Thiên Mạch nheo mắt, tàn độc nhìn Thiên Ngân, “Giang hồ hỏi đường không hỏi tâm.” Nếu không thể vấn tâm, cần gì phải hỏi lai lịch.

Một đám yên hoa sáng rực rỡ, nổ bung trên nóc hoàng cung, tạo thành nhiều đốm nhỏ li ti hoa mỹ phiêu tán khắp nơi. Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn một cái, hờ hững thu hồi ánh mắt.

“Được, ta không hỏi thân phận của cô.” Thiên Ngân cười tà mị, con mắt đào hoa tràn đầy ý cười. “Nhưng, nói cho ta biết tên cô là gì.”

Thiên Mạch tựa cười mà không cười. “Đêm qua lúc ta thay ngươi giải độc, tiện thể hạ độc. Trong vòng một tháng, nếu ngươi không trả tiền cho ta, thất khiếu đổ máu, độc chạy toàn thân.” Nàng xoay người lại, bước xuống lầu.

Thiên Ngân không giận, cười nói, “Cô nương, cô bức ta nhất định phải trả tiền?”

Thanh âm hỗn loạn từ trên lầu vọng xuống, ngữ khí lạnh lùng của Thiên Mạch nhẹ nhàng vang bên tai hần, “Cứ thử xem, thử xem ngươi có mấy cái mạng.”

“Nam Thiên Ngân chỉ có một cái mạng, cho nên nhất định phải trả cô nương tiền.” Nam Thiên Ngân cười nhẹ, lần này đến Thiên Diệp, hần gấp được báu vật rồi.

“Một khi đã như vậy, mau rút đi. Bữa sáng ngươi cũng nhịn nốt đi, trong vòng một tháng, lấy tiền đến đổi giải độc.” Thanh âm Thiên Mạch không mang theo chút cảm tình, từ lầu ba vọng xuống.

“Cô nương yên tâm, Nam Thiên Ngân không đến nỗi tham tiền mà không muốn sống.” Hần cố tình nhắc lại tên mình, bắt nàng phải nhớ kỹ.

“Bỏn cô nương họ Bạch tên Phi Yên, xuất thân giang hồ, chỉ có thể nói cho ngươi đến vậy thôi.” Thiên Mạch đứng bên cửa sổ trên lầu, nhìn theo bóng dáng Nam Thiên Ngân trong viện.

Nam Thiên Ngân cười giảo hoạt, “Được Bạch cô nương ưu ái, Nam Thiên Ngân thụ sủng nhược kinh.”

*****

Một thân ảnh màu lam xuyên qua hoàng cung đại nội, thân pháp nàng ta cực nhanh, nhanh đến mức nhìn không rõ, khi nhìn thấy, chỉ còn một bóng dáng mờ nhạt.

Thiên Mạch một thân vận trang phục màu lam, lam sa che mặt đứng trước tấm cung của Tần Vật Ly. Nàng mới nhảy từ nóc nhà xuống, đã thấy hai bóng đáng quen thuộc kề bên.

Hoắc Thiên vừa thấy cách ăn mặc của Thiên Mạch, lập tức nhận ra thân thế của nàng.

“Tuyết Nhận cô nương?” Hắc nhú mày.

Thiên Mạch nắm chặt bảo kiếm, nhẹ nhàng ôm quyền. Rồi lạnh lùng quay đầu, sải bước tiến tấm cung.

“Nàng chính là đại nội đệ nhất mật thám Tuyết Nhận.” Hoắc Thiên từng gặp qua Tuyết Nhận sao? Vì cái sao hắc nhú biết nàng là Tuyết Nhận?

“Đại nội tam đại mật thám, đệ nhất mật thám Tuyết Nhận, ưa mặc lam y. Người nhìn thanh kiếm trong tay nàng, trên chuôi kiếm dùng bảo thạch màu lam khảm thành hình dạng chim nhận, là dấu hiệu của Tuyết Nhận.” Những điều này đều là Tần Vật Ly nói cho hắc nhú.

“Người từng điều tra Tuyết Nhận?” Tần Mộ Phong có chút nghi hoặc.

“Không có, là Vật Ly nói cho ta biết.” Hoắc Thiên tiếp tục nói, “Ngân Ưng ưa mặc bạch y, dùng mặt nạ màu bạc che nửa mặt. Hắc hổ ưa mặc hắc y, trên trán sẫm một ngón lửa đỏ.”

Tần Mộ Phong lặng lẽ bước vào, không nói gì. Tần Vật Ly đem những đặc trưng của đại nội tam đại mật thám nói cho Hoắc Thiên, lại không nói cho y. Xem ra, Tần Vật Ly quả nhiên không tín nhiệm y.

Thiên Mạch đi vào tấm cung, Ngân Ưng vận bạch y cùng Hắc Hổ một thân hắc y ngã gối dựa lưng vào ghế, lười biếng không nên lời.

Ngân Ưng vừa thấy Thiên Mạch, lập tức bật dậy, ôm chầm lấy nàng, “Tuyết Nhận muội muội, Ngân Ưng ca nhớ muội quá.”

Thiên Mạch đẩy Ngân Ưng ra, “Tránh ra, đừng bôi nước dãi của người lên đây mặt ta.”

“Tuyết Nhi, Ngân Ưng ta phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, muội cư nhiên đối với ta như vậy, không thấy quá đáng sao?” Ngân Ưng giả bộ thờ dài.

Thiên Mạch liếc nhìn Ngân Ưng, “Người là không phải là ở chung cùng Tần Vật Ly lâu ngày, bị lây hắc chứ? Cùng hắc bốn cột, ta van người, người là đại nội mật thám, đừng làm ra những động tác ghê tởm như vậy.”

Ngân Ưng bất mãn nói thầm, “Tuyết Nhi, cái này là muội không đúng, chúng ta tốt xấu cũng là sư huynh của muội, cấp cho bọn ta chút thể diện chứ.”

Thiên Mạch tức cười nhìn Ngân Ưng, “Thể diện đáng giá bao nhiêu tiền một cân vậy?”

Ngân Ưng hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Mạch, “Tuyết Nhi, muội có lầm không, ngay cả sư huynh cũng không nhận, ta ghét muội.”

Thiên Mạch ung dung nhìn nàng, “Hàn Oanh tiểu thư, xin hỏi nàng là sư huynh từ bao giờ vậy?”

Hàn Oanh hấy hấy mũi, ai oán cọ xát trên người Thiên Mạch, “Ta là nam nhân, có cần ta cởi quần áo chứng minh cho muội xem không?”

Thiên Mạch liếc nhìn nàng, “Cái gì ta có người cũng có, không chứng minh ta cũng biết người là nữ.”

Hàn Oanh ôm lấy cánh tay Thiên Mạch, nũng nịu nói, “Ta là nam, ta là nam.”

Thiên Mạch không biết phải làm sao, vươn tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Oanh, “Có nam nhân nào như vậy sao? Thật là mềm a, đích thực là cái mặt trắng nhỏ xinh mà.”

“Phi Yên, Oanh nhi, đừng náo loạn nữa, có người.” Hắc Hổ Hàn Lạc vẫn không nhúc nhích như cũ, y hết như một pho tượng điêu khắc.

Hàn Oanh kinh hô, “Muội là Phi Yên?”

“Vô nghĩa, tiểu sư tỷ có thể cao như muội không?” Đáy mắt Thiên Mạch xẹt qua tia cười.

Hàn Oanh không biết làm sao, vỗ vỗ cái trán, day day hai bên huyệt Thái Dương đến phát đau, “Con nhỏ kia lại chuồn mất rồi.”

“Phi Yên, đừng âm ỉ với Oanh nhi nữa.” Ngữ điệu Hàn Lạc vẫn cứng nhắc như cũ.

Hàn Oanh dí sát mặt vào Hàn Lạc, “Tiểu đệ, ta tốt xấu gì cũng là đại ca của đệ, đệ đừng giáo huấn ta.”

Hàn Lạc liếc nhìn nàng, rồi mặc kệ.

Thiên Mạch cười nhẹ, túm Hàn Oanh cùng ngồi xuống, “Ngồi xuống.”

Mới vừa ngồi xuống, ba người Hoắc Thiên, Tần Mộ Phong, Tần Vật Ly cùng nhau tiến vào.

Ba tên ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích, biểu tình mỗi người đều cực kì nghiêm túc.

Tần Vật Ly phe phẩy chiết phiến, chậm rãi tiêu sái đứng trước mặt ba người. “Ba người các ngươi, khó được ở cùng một chỗ.”

Thiên Mạch đứng lên, máy móc ôm quyền nói, “Tuyệt Nhận tham kiến Hoàng Thượng.” Nói xong lập tức ngồi xuống, hoàn toàn không đem Tần Vật Ly để vào mắt.

“Không tôi không tôi, Tuyệt Nhận cũng biết cái gì gọi là quân thần chi đạo.” Tần Vật Ly tiến đến nâng trước mặt, dùng chiết phiến nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, “Càng ngày càng xinh đẹp, không được đẹp nữa, nếu không ta sẽ có tà ý với ngươi mất.”

Thiên Mạch đẩy chiết phiến của hắn ra, lạnh lùng nói, “Nhàm chán.”

Tần Vật Ly nhún vai, coi như không, “Aizz, Tuyệt Nhận càng ngày càng xinh đẹp, lại không cho ta nhìn.”

“Hoàng Thượng, Tuyệt Nhận bề bộn công việc, nói chính sự đi.” Nàng không muốn tốn thời gian mà chơi đùa với hắn nữa.

“Vị này là Bình Nam Vương Tần Mộ Phong, chính là vị đệ đệ không ra hồn của ta.” Tần Vật Ly dùng chiết phiến vỗ ngực Hoắc Thiên vài cái, “Hoắc Thiên, huynh đệ của ta, Đại tướng quân nổi tiếng thiên hạ.”

Ba người ngồi trên ghế khẽ gật đầu với Tần Mộ Phong cùng Hoắc Thiên, xem như thi lễ.

“Vị tiểu mỹ nhân tính tình bướng bỉnh này là Tuyệt Nhận. Vị đeo mặt nạ màu bạc kia, là Ngân Ưng trong truyền thuyết.” Tần Vật Ly giật nhẹ y phục Tần Mộ Phong, “Thấy không, vị nhân huynh giống tượng điêu khắc, trên trán có ngọn lửa bốc cháy, chính là Hắc Hồ trong truyền thuyết.”

“Ngưỡng mộ đại danh ba vị mặt thám đã lâu.” Ánh mắt Hoắc Thiên đảo qua ba người, khẽ mỉm cười.

Tần Mộ Phong không nói gì, ánh mắt dừng trên người Thiên Mạch. Con ngươi đen thẫm hít lại, mâu quang thâm trầm. Mâu quang sắc bén, tựa hồ muốn nhìn thấu Thiên Mạch. Tựa hồ, muốn xem dung nhan sau chiếc khăn che mặt kia.

Nữ tử từng ẩn núp xung quanh, giám thị nhất cử nhất động của hắn, rút cuộc như thế nào? Hắn rất muốn biết.

Thiên Mạch vẫn đăm đăm như cũ, con ngươi không một tia cảm xúc, lạnh lùng chăm chú nhìn về phía trước.

“Đều là người một nhà, ngồi đi.” Tần Vật Ly ngồi xuống, Hoắc Thiên Mộ Phong cũng ngồi theo.

Mộ Phong thuận thế ngồi cạnh Thiên Mạch, luôn ngắm soi nàng. Thiên Mạch bị Tần Mộ Phong nhìn không được tự nhiên, “Hoàng Thượng, nói chính sự đi.”

“Hắc Hồ, ngươi nói đi.” Tần Vật Ly thu hồi ý cười, đưa mắt ra hiệu cho Hàn Lạc.

“Nam Hận Thiên bí mật lên vào kinh thành.” Hàn Lạc nói qua loa.

“Hắn hiện tại đang ở đâu?” Tần Mộ Phong nhin không được lên tiếng.

“Ta luôn làm nội ứng trong phủ của hắn, ba tháng trước, hắn đột nhiên rời khỏi Kiền Đô (đô thành của Nam Việt), ta dọc đường bám theo, phát hiện hắn tiến vào Thiên Diệp. Sau đó, lại không cẩn thận thất lạc. Mãi đến đêm qua, ta mới phát hiện tăm tích của hắn. Lúc phát hiện tăm tích của hắn, Ngân Ưng cũng ở đó.”

“Sau đó thì sao?” Nói úp úp mở mở.

“Lúc theo dõi, không cẩn thận bị hắn phát hiện, hai bên giao đấu một trận. Trong lúc giao thủ, tùy tùng của hắn dùng Nam Việt hóa công tán đối phó với chúng ta, kết quả chính hắn trúng phải hóa công tán. Vốn hắn chắc chắn phải chết, đột nhiên một nữ tử che mặt xuất hiện, để hắn chạy thoát. Hắc Hồ đã điều động cấm vệ quân lục soát, nhưng qua một đêm, vẫn không tra ra được nơi hắn ẩn náu.”

Hắn ở cùng một chỗ với “Tuyệt Nhận giả mạo”, bọn họ đương nhiên không tìm thấy.

“Dạ Cơ.” Mâu quang Thiên Mạch băng lãnh, “Dạ Cơ là nữ tử che mặt.”

“Ta cũng cho là như vậy.” Hàn Oanh gật đầu.

“Tuyệt đối là Dạ Cơ.” Hàn Lạc rất chắc chắn. Trong những tử sĩ của Nam Hận Thiên, trừ Dạ Cơ ra, không kẻ nào có thể ngăn trở hai vị đại nội mật thám.

“Bình Nam Vương, ngươi không biết Dạ Cơ ở đâu sao?” Tần Vật Ly lười nhác liếc mắt nhìn Tần Mộ Phong, khoe miệng gọi lên, tựa cười mà không cười.

Tần Mộ Phong lãnh đạm, “Thần quả thật không biết.”

“Ồ? Phải không?” Thiên Mạch cười lạnh, trong mắt tràn đầy châm chọc, “Vô duyên vô cớ từ người Hàm Thúy thị thiếp của Vương gia rơi ra lệnh bài của Dạ Cơ, nhưng, Hàm Thúy không phải là Dạ Cơ. Thực rõ ràng, Hàm Thúy là kẻ chết thay, có người giấu đầu hở đuôi.” Liều Thiên Mạch cười ra tiếng, ý tứ châm chọc càng đậm, “Vương gia, ngài thông minh như vậy, có thể không biết nguyên do trong đó sao?”

Thanh âm Tần Vật Ly đột nhiên trở nên lạnh lẽo, con ngươi lóe ra quang mang quỷ dị, “Những điều Tuyết Nhạn nói, chính là những điều trăm muốn nói, Bình Nam Vương, ngươi phải cho trăm một công đạo.”

Khóe miệng Thiên Mạch nhếch lên, khinh miệt nhìn Tần Mộ Phong, “Tuyết Nhạn biết Bình Nam Vương không xuống tay đối phó được với nữ tử mình yêu mến, nên tự tiện làm chủ, sai người giám thị Thái Y, một khi có động tĩnh, sẽ lập tức hồi báo.”

“Dạ Cơ xuất hiện lúc giờ tý đêm qua.” Hàn Oanh lên tiếng nhắc nhở.

Thiên Mạch cứng ngắt gật đầu với nàng, “Ta biết.”

Tần Vật Ly hạ mi, trầm ngâm một lát, “Tuyết Nhạn, chuyện của Dạ Cơ từ nay do ngươi phụ trách.”

“Tuyết Nhạn tuân mệnh.”

Tần Vật Ly ngừng đầu, tựa cười mà không cười, “Bình Nam Vương, ngươi đã biết bây giờ phải làm gì chưa?”

“Hoàng Thượng, có thể hiểu được thánh ý, thường thường phải là những người thông minh. Người nào đó cư nhiên được nuông chiều sinh hư, không đề ý đến sinh tử của mình, tuyệt đối không đáng gì đến hai chữ ‘thông minh’.” Thiên Mạch giả bộ thờ dài, “Bình Nam Vương thật sự là đại tình thánh a, yêu một người, cư nhiên có thể yêu đến không đề ý an nguy của chính mình, không đề ý đến an nguy của dân chúng, ‘cuồng dại’ đến như vậy, Liều.... Tuyết Nhạn bội phục.” Trong lời nói mang theo vị chua, ai nấy đều cảm nhận được.

Tần Vật Ly liếc mắt nhìn Thiên Mạch, có chút đăm chiêu, “Bình Nam Vương, đừng để trăm thất vọng.” Tuyết Nhạn với Bình Nam Vương....

Tần Mộ Phong quỳ xuống, kiên định nói, “Thần sẽ cho Hoàng Thượng một công đạo vừa ý.”

“Trăm tin ngươi.” Khóe miệng Tần Vật Ly nhếch lên, sâu trong con ngươi lại có một hàn ý lạnh đến thấu xương.

Thiên Mạch cười châm chọc, chuyển đề tài, “Chuyện này Nam Hận Thiên đi có mục đích gì?” Xem ra, là nàng cứu lâm người.

“Đây là mục đích ta tìm các ngươi.” Tần Vật Ly chậm rãi cúi đầu, ý cười trên mặt không còn sót chút gì, chỉ có vẻ sát nhân lãnh khốc.

Tần Mộ Phong vẫn quỳ gối xuống nền nhà lạnh tanh như cũ, “Theo thần thấy, hần rất có thể đến cầu hòa.”

Hoắc Thiên suy tư, “Thần cũng cho là như vậy.”

“Làm sao biết được?” Tần Vật Ly phe phẩy chiết phiến, uể oải nhìn hai vị huynh đệ.

II

“Trong mười một hoàng tử của Nam Việt, Nam Hận Thiên là người thông minh, mưu lược nhất. Bốn tháng trước, Nam Việt Vương đưa ra khảo nghiệm, ai có thể trong vòng ba tháng giành lại đất đi bị mất, thì sẽ truyền ngôi cho hần. Nam Hận Thiên tự biết không phải là đối thủ của Thiên Diệp, cho nên cũng không xuất chinh. Ta đoán, hần muốn liên minh với Thiên Diệp.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Hoắc Thiên tán đồng với ý kiến của hần.

“Ý tưởng lớn gặp nhau.” Tần Vật Ly nét mặt bình thản, thoáng nở nụ cười.

Thiên Mạch cup mắt, mang theo tia nghi hoặc, “Nếu là như vậy, tại sao hần lại phái Dạ Cơ giết ngài?”

Tần Vật Ly gõ chiết phiến vào lòng bàn tay, thần sắc ung dung, “Nếu Bình Nam Vương chết, Thiên Diệp tất loạn. Để giải trừ mối lo biên quan, Thiên Diệp nhất định sẽ liên minh cùng hần.”

Hàn Oanh cười lạnh một tiếng, “Hần suy tính thật chu toàn.”

Tần Vật Ly đập cây quạt vào tay, như hỏi ý kiến mọi người, lại như thì thào tự nói, “Nên cùng Nam Việt liên minh không?”

Thiên Mạch đứng lên, “Hoàng Thượng, Thiên Diệp mặc dù không có quy củ nữ tử không được tham gia vào chính sự, nhưng mà, Tuyết Nhạn là người trong giang hồ, không có tư cách can thiệp triều chính. Ta chỉ phụ trách thay Hoàng Thượng điều tra tin tức, chuyện khác, Tuyết Nhạn không quản lý. Bình Nam Vương, Hoắc Tướng quân, các ngươi cứ tiếp tục, Tuyết Nhạn đi trước.”

“Hắc Hổ, ngươi tiếp tục điều tra tin tức của Nam Hận Thiên. Phi Ưng, ngươi bất cứ lúc nào cũng phải chờ mệnh.” Tần Vật Ly phát tay, “Trừ Tuyết Nhạn, tất cả lui xuống hết đi.”

“Hoàng Thượng, việc liên minh...” Tần Mộ Phong muốn nói nhưng lại thôi.

“Mục đích của Nam Hận Thiên rốt cuộc là gì còn chưa biết, hiện tại bàn những chuyện này còn hơi sớm.” Tần Vật Ly lạnh lùng liếc hắn, “Ngươi vẫn là Tần Mộ Phong, vẫn là Bình Nam Vương, đừng quên thân phận của mình. Chuyện lần này, trẫm không truy cứu. Nếu như tái phạm, nhất định sẽ xử thật nặng.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.” Tần Mộ Phong mặt mày không biểu cảm dập đầu tạ ơn.

Sau khi mọi người lui ra ngoài, tầm cung lớn như vậy chỉ có hai người Tần Vật Ly cùng Thiên Mạch, không khí có chút quỷ dị.

“Tuyệt Nhận, hãy bảo hộ Bình Nam Vương thật tốt, không được để hắn gặp bất trắc.”

“Tuyệt Nhận tuân mệnh.” Cho dù Tần Vật Ly không nói, Liễu Thiên Mạch nàng nhất định sẽ không để Tần Mộ Phong bị thương tổn.

“Tuyệt Nhận.....” Tần Vật Ly muốn nói nhưng lại thôi.

“Chuyện gì?”

Tần Vật Ly ho khan một tiếng, xấu hổ nói, “Ngươi thích cái gì?”

“Hả?” Thiên Mạch ngây người.

“Ta muốn tặng quà cho một nữ hài tử, không biết tặng gì thì được.” Khuôn mặt Tần Vật Ly ửng đỏ.

Thiên Mạch cố nén ý cười, “Không biết.” Huynh đệ này sao vậy? Đều thích đồ mật.

Tần Vật Ly thất vọng lắc đầu, “Aizz, ngươi cũng không biết a.”

“Đúng rồi, cái này trả lại ngươi.” Hắn lấy tám lệnh bài từ trên người, đưa cho Thiên Mạch.

Thiên Mạch lấy hai ngón tay kẹp lấy, “Cám ơn Hoàng Thượng.” Nàng xoay người bước đi.

“Tuyệt Nhận.” Tần Vật Ly gọi giật lại.

“Hoàng Thượng?” Thiên Mạch quay đầu nhìn hắn.

“Phi Dương biết thân phận của ngươi.”

“Không sai.”

“Ngươi lui xuống đi, không có việc gì.”

Thiên Mạch vừa đi tới cửa, Hàn Oanh không biết từ đâu nhảy xổ ra, ôm cổ Thiên Mạch, “Tiểu muội.”

Thiên Mạch mặc nàng ôm, “Làm sao?”

Hàn Oanh cười hề hề nói, “Muội không phải là thích Bình Nam Vương đấy chứ?” Lúc nhắc đến ‘nữ nhân kia’, giọng nói của nàng mang theo toàn vị chua.

“Sao có thể chứ? Muội sao có thể thích tên nam nhân ngu ngốc, vô tâm, gặp một người yêu một người. Ngay cả loại nữ nhân như Liễu Tự Họa hắn còn động đến, bây giờ muội còn đang lo không biết mình có bị nhiễm bệnh không đây.”

“Ha ha, giấu đầu hở đuôi.” Hàn Oanh cười ngốc nghếch.

Thân mình Thiên Mạch cứng đờ, rồi lập tức khôi phục về bình thường, “Nhàm chán.”

*****

Ngày thứ năm sau cơn tuyết lớn, đã không còn tuyết đọng, thời tiết ấm áp dần. Kinh thành khôi phục lại vẻ náo nhiệt phồn hoa thường này, tựa hồ chưa từng có cơn tuyết lớn kia tồn tại. Câu chuyện trong đêm tuyết, lại khắc sâu trong lòng Thiên Mạch.

Liễu Thiên Mạch trở về vương phủ, nàng toàn thân vận bạch y như xưa, nhẹ tựa mây gió.

Nàng luôn luôn im lặng, im lặng đến mức làm người ta không chú ý đến sự tồn tại của nàng. Đi vào Bình Nam Vương phủ, nàng cũng không quấy rầy kẻ nào.

Muốn đi đến Đạm Tinh Cư, phải đi qua Bắc viện.

Nàng mới đến cửa Bắc viện, Thái Y, Ngọc La, mang theo nha hoàn từ trong viện bước ra. Thiên Mạch không muốn tranh cãi, nhưng Thái Y vẫn khẳng khái không chịu bỏ qua. Vừa thấy Thiên Mạch, à lập tức lắc mông (!), quỵn rũ động lòng người, tiêu sái bước đến trước mặt Thiên Mạch, cản đường đi của nàng, “Đây không phải là Thiên Mạch phu nhân sao không? Hơn mười ngày, người đã đi đâu?” Thái Y che miệng, cười nhẹ nói, “Không phải đi câu dẫn chồng người ta chứ?”

Ngọc La nhìn trộm Thiên Mạch một cái, hơi thờ như lan, “Nhất định là vậy a, nhìn nàng như vậy, nhất định chuyên môn dụ dỗ nam nhân.”

Thiên Mạch lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, ánh mắt hàm chứa vẻ khinh miệt.

Thái Y không những không giận còn cười, cười đến mức run rẩy cả người, “Xem ra bị ta nói trúng rồi.”

“Thiên Mạch phu nhân quốc sắc thiên hương, nam nhân quỳ dưới gấu váy thạch lựu của cô nương nhiều vô số kể.” Ngọc La ngượng ngùng chớp chớp mắt, ra vẻ ngây thơ, “Nghe nói phu nhân đêm tân hôn không có lạc hồng, không biết vì duyên cớ gì.”

Thiên Mạch bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, mặc kệ các nàng, cất bước đi đến Đạm Tinh Cư. Thái Y không chịu bỏ qua, vội vã đuổi theo. “Làm sao, bị chúng ta nói trúng tim đen, cho nên muốn trốn?” Trên khuôn mặt quỵn rũ đầy vẻ châm biếm.

Liễu Thiên Mạch giương mắt, thần nhiên nói, “Liễu Thiên Mạch xuất thân quan lại, hiểu được hai chữ ‘liêm sỉ’. Hai vị ‘phu nhân’ đều xuất thân thanh lâu, nói chuyện cùng Thiên Mạch, chỉ sợ vậy bản thân phạm hai vị phu nhân.” Thiên Mạch không một tia biểu tình, hết như một con rối không có sinh mệnh.

Thái Y nuốt một ngụm, kiêu ngạo vênh mặt lên, “Xuất thân quan lại? Là ý gì a. Ta nhớ rõ trong buổi Thọ yến, Liễu gia không thừa nhận người nga.” Thái Y cười châm chọc nói, “Trong mắt đám người Liễu gia, người ngay cả một con chó cũng không bằng. Ta là nữ tử thanh lâu thì sao? Chỉ ít, ta cũng là một con người.”

“Thái Y phu nhân đang nói chuyện với ta sao? Ta là câu, Thái Y phu nhân có thể nói chuyện với ta, tự nhiên cũng là câu.” Thiên Mạch chép miệng, “Con chó cái xuất thân thanh lâu? A... Nói như vậy, phu nhân người là con chó cái, nhất định đã bị rất nhiều thứ dơ bẩn kia... đề lên người? Thái Y phu nhân, người cũng không sợ mắc hoa liễu a.”

Khuôn mặt Thái Y lập tức tái đi, hét to với Thiên Mạch, “Liễu Thiên Mạch, người...”

“Ta đi trước.” Thiên Mạch hung hăng đẩy Thái Y ra. Nàng quay đầu lại, khuôn ngực rung lên, “Chó khôn chó cắn càn, người ngay con chó khôn cũng không bằng.”

Phía sau lập tức truyền đến tiếng chửi mắng gào thét, Thiên Mạch mỉm cười.

Đi được một đoạn, một bóng dáng màu đỏ tía chặn trước mặt nàng.

“Có chuyện gì?” Thiên Mạch ngẩng đầu.

Yên Chi vỗ vỗ tay, có chút hưng phấn, “Thật sự là phần khích a, ta còn nghĩ tính tình nàng tốt lắm, thì ra..... Ha ha, nàng so với Thái Y còn dữ hơn.” Nghĩ đến khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Thái Y, nàng không nhịn cười được.

“Ta đậm nhạt, cũng không có nghĩa tính tình ta tốt.” Thiên Mạch tiếp tục tiến về phía trước.

Yên Chi đi sóng đôi cùng nàng, liên tục gật gù, “Đúng vậy đúng vậy, cái gì kêu là thâm tàng bất lộ[1], chính là nàng.”

“Người thật sự thâm tàng bất lộ, là Thái Y.” Khóe miệng Thiên Mạch nhếch lên tạo thành một nụ cười tàn nhẫn, thập phần đáng sợ.

Yên Chi run rẩy, “Nàng sao thế? Đừng cười như vậy, ta sợ lắm.”

“Ta ghét con tiện nhân kia, được chưa?” Thiên Mạch lườm nàng.

“Ta cũng ghét.” Yên Chi ngửa mặt lên trời cười to, “Suy nghĩ của các vị anh hùng luôn giống nhau.”

“Anh hùng?” Thiên Mạch tức cười nhìn Yên Chi, “Y Tiểu Lục, người mà là anh hùng sao?”

“Đương nhiên!” Yên Chi đắc ý vỗ vỗ ngực, “Trên giang hồ, ai mà không biết Y Tiểu Lục ta.”

Thiên Mạch gật gật đầu, “Phái a, vô lâm đệ nhất nữ phiến tử[2], ai mà không biết chứ.”

Yên Chi ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Cuộc sống bức bách, ta cũng không muốn làm kẻ lừa đảo, chỉ vì... ta sinh ra đã là cô nhi, được sư phụ cũng là kẻ chuyên môn đi lừa đảo nuôi dạy. Không làm kẻ lừa đảo, chẳng lẽ đi làm thiên kim tiểu thư a.”

“Cũng đúng, thỉnh thoảng đi lừa mấy tên bại hoại, cũng là vì dân trừ hại.” Thiên Mạch nhếch môi, cười ôn nhu.

“Đúng vậy.” Yên Chi dương dương đắc ý, “Mục tiêu của ta, là làm thiên hạ đệ nhất phiến tử, giống như Tà Thủ Thần Y, Phi Yến, đều là nữ trung hào kiệt vang danh thiên hạ.”

Trong mắt Thiên Mạch tràn đầy ý cười, “Chỉ là người nào đó hai năm trước, không cần thận lừa phải Thiên Cơ Các Các chủ, Tam công tử Vô Tranh son trang, vì tránh nạn, đành phải trốn vào thanh lâu. Sau đó tiếp tục trốn vào Vương phủ, hai năm ru rú không dám gặp ai.”

“Hà? Chuyện này nàng cũng biết ư.” Yên Chi cau mặt nhăn mũi, mặt lộ rõ vẻ ngờ vực, “Quái, hai năm trước ta rõ ràng đã để Yên Chi thật sự chạy đi, che mặt mạo danh thanh thế, ca hát trong thanh lâu, sau đó được Thái Hà tuyển vào Vương phủ. Mãi cho đến bây giờ vẫn sống yên ổn, nàng làm sao mà biết được?”

“Ta nhờ Tam ca điều tra thân thế của ngươi, trong lúc vô ý điều tra ra.”

” Tam ca của nàng là ai a?” Yên Chi, không, Tiểu Lục dè dặt hỏi.

Thiên Mạch tà mị nhìn nàng, “Quân Hạo Đình.”

“Cái gì?” Nét mặt Tiểu Lục lập tức tái đi, vẻ mặt cầu xin, “Hắn có thể không vì một ngàn lượng bạc mà gây phiền toái với ta chứ?”

“Hắn nói, năm đó hắn cho ngươi một ngàn lượng bạc, lúc ấy ngươi đang bán mình ‘chôn cha’. Cho nên, thân thể của ngươi đã là của hắn, hắn có thể không truy cứu sao.” Thiên Mạch cười trên nỗi đau của người khác.

Tiểu Lục buồn rười rượi, vẻ mặt đờ đẫn “Nàng là ai a? Là vị nào trong Vô Tranh son trang?”

“Thất cô nương.”

Tiểu Lục cơ hồ đứng không vững, vội nuốt nước miếng, “Nàng chính là Thất cô nương trong truyền thuyết? Hắn là không ai dám đuổi giết nàng rồi? Nàng đến vương phủ làm gì?”

“Đã quên nói cho ngươi, ta còn có ngoại hiệu là Phi Yến.” Thiên Mạch tựa cười mà không cười, cố ý hù dọa nàng ta.

Tiểu Lục ‘ a ’ lên một tiếng, lập tức té xuống đất, “Đừng cản ta, để ta chết đi.”

[1] Giữ bí mật, không để lộ ý định của mình

[2] Kê lừa đảo

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Mượn Rượu Giải Sầu

Thiên Mạch giữ chặt quần áo Tiểu Lục, “Trước khi ngươi chết, ta nhất định phải nói cho ngươi biết, ngươi nợ nhà ta một ngàn lượng bạc, trả đây.”

Tiểu Lục hai vai xụi lơ, tỏ vẻ đáng thương, “Nhất định phải trả sao?”

“Giả bộ đáng thương với ta cũng vô dụng.” Thiên Mạch cười gian, đánh giá trang sức trên người cô ta.

Tiểu Lục cúi đầu, chỉ chỉ chiếc vòng cổ của mình, “Ngươi muốn cái này?” Phi Yến không đến mức nhỏ mọn như vậy chứ?

“Hai năm trước ngươi thiếu Vô Tranh Sơn Trang của ta một ngàn lượng bạc, lãi nhập vốn, hiện giờ thành gấp ba.” Thiên Mạch vờn ba ngón tay trước mặt cô ta lắc lắc, “Ba ngàn lượng.”

“Ba ngàn lượng?” Tiểu Lục kinh ngạc, “Đắt quá vậy?” Vay nặng lãi cũng không đắt như vậy.

Thiên Mạch cong môi cười, “Có điều, ngươi cũng có thể không cần trả.” Đáy mắt nàng thoáng vẻ tính kế.

“Như thế nào?” Tiểu Lục nín hơi bước tới.

“Ngươi giúp ta lừa một người, ba ngàn lượng không cần trả, ta còn cho lại ngươi một ngàn lượng.” Thiên Mạch bẻ một cành cây khô, vẩy vẩy vài cái, “Hoàng kim.”

“Ngươi cho ta một ngàn lượng hoàng kim? Làm việc gì?” Giang hồ đồn đãi, Phi Yến yêu tiền như mạng, vắt cổ chày ra nước. Không ngờ lại chủ động cho mình nhiều tiền như vậy, đầu óc nàng hồng rồi chăng?

“Lừa Tàn Mộ Phong.” Thiên Mạch nhếch môi, tà khí vô cùng.

“Làm gì?” Tiểu Lục nghe mà ngơ ngác.

Thiên Mạch hồ hững nhìn cô ta, “Khỏ nhục kẻ.”

“Hà?” Tiểu Lục làm bộ mặt ngu ngốc.

” Chính là...” Thiên Mạch đang nói rất hưng phấn, đột nhiên mặt đổi sắc, ghé tai Tiểu Lục nói nhỏ một câu có người.

Ánh mắt Tiểu Lục liếc nhìn chung quanh, đứng cách xa Thiên Mạch ra, làm bộ như hai người nói chuyện với nhau.

Còn chưa kịp nói lời nào, một thanh âm xen vào giữa bọn họ, “Thiên Mạch phu nhân, nàng đã trở lại?” Phi Dương không giấu được nỗi vui sướng.

Liễu Thiên Mạch nghiêng đầu, mỉm cười, “Phi Dương đại ca, thật ngại quá, đã để huynh lo lắng.” Nàng sớm đã biết là hắn.

” Phu nhân, nàng có khỏe không?” Phi Dương đến bên cạnh Thiên Mạch, kích động nắm lấy tay nàng.

“Ta rất khỏe, huynh gọi tên ta là được rồi, đừng khách khí như vậy.” Phi Dương đối với nàng thật sự rất tốt, mấy ngày nàng giả làm Liễu Thiên, đều đã thấy hết.

“Thiên Mạch, nàng đi đâu vậy, ta lúc nào cũng lo lắng cho nàng.”

“Không có việc gì đâu.” Thiên Mạch nói ngắn gọn, không muốn nói thêm.

Ánh mắt hắn nhìn sang Tiểu Lục, sắc mặt liền đột nhiên biến lãnh, “Yên Chi cô nương, cô ở đây làm gì?” Thiên Mạch lãnh đạm như vậy, rất có thể bị cô ta khi dễ.

Tiểu Lục ném cho Phi Dương một ánh mắt mê hồn, cười gượng, “Hộ vệ đại ca, ta cùng phu nhân nói chuyện phiếm, đâu có ý gì với nàng, người yên tâm.” Cô ta chỉ là một kẻ lừa đảo, dám khi dễ Thất cô nương của Vô Tranh Sơn Trang, Phi Yên dạ đạo sao? Cô ta vẫn chưa muốn chết. Người lần trước bắt kính với nàng ấy, cò trên mộ cũng đã mọc cao hơn đầu cô ta rồi.

Phi Dương ung mầu sắc bén nhìn chằm chằm Tiểu Lục, một hồi lâu mới rời mắt khỏi cô ta.

“Thiên Mạch, mệt rồi phải không, về trước đi, ta còn có việc.” Y giấu hết niềm hưng phấn lúc đầu, bình thản như nước.

Thiên Mạch gật gật đầu, hỏi băng quơ, “Vương gia đâu?” Nàng biết, Vương gia nhất định không vui. Hôm đó trong tâm cung của Tàn Vật Ly, Tàn Mộ Phong bị nàng chinh cho thê thảm.

Phi Dương bắt đắc dĩ thờ dài, “Vương gia ư, tự nhốt mình trong thư phòng không chịu ra.”

“Hà? Sao vậy?” Thiên Mạch đã đoán được đại khái.

Thiên Mạch nheo mắt lại, mông lung nhìn Phi Dương, “Phi Dương đại ca, huynh không tin ta sao? Ta là thê tử của Vương gia, nên vì y gánh bớt ưu phiền.” Trong mắt nàng, tựa hồ có chút thất vọng.

“Không phải.” Phi Dương do dự một lát, “Được rồi, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.” Cũng vì chuyện của Vương gia, mà hắn sắp bị điên rồi.

Thiên Mạch chỉ cái đình trong ao, “Bên kia có đình.”

“Yên Chi cô nương, mời trở về đi.” Phi Dương tỏ rõ địch ý với Yên Chi. Hắn đối với bốn thị thiếp của Tàn Mộ Phong, đều có địch ý.

” Đi thì đi.” Tiểu Lục hừ lạnh một tiếng, ngúng nguẩy bỏ đi.

” Mời.” Thiên Mạch đi phía trước, đẩy mắt tràn đầy trào phúng.

Cái danh xưng ‘Tình thánh’, Tàn Mộ Phong hoàn toàn xứng đáng. Vì yêu chim yêu cả lồng, không ngờ lại tra tấn bản thân, chuyện ngu xuẩn như vậy, chỉ có y mới làm.

Y rốt cuộc là đa tình, hay là ngu ngốc?

Phi Dương đem chuyện Thái Y Thái Hà, Dạ Cơ Nguyệt Cơ kể hết cho Thiên Mạch nghe, ngay cả chuyện Tàn Mộ Phong bị Tàn Vật Ly và Tuyết Nhạn gây khó xử hắn cũng không giấu giếm. Hắn biết, Thiên Mạch rất thông minh, hơn nữa tuyệt đối không phải thám tử của Nam Việt, hắn hy vọng Thiên Mạch có thể giúp được.

Kỳ thực, những điều Phi Dương biết, Thiên Mạch cũng đã biết. Thậm chí, còn biết nhiều hơn hắn. Nhưng mà, nàng vẫn kiên nhẫn nghe cho hết. Sự tín nhiệm của hắn, làm cho nàng cảm động.

“Vương gia sớm đã phái người giám thị Thái Y, có phải không?” Nàng đã biết chuyện này, không phải sao?

“Đúng vậy, nha hoàn của Tuyệt Nạn cô nương là Thanh Loan cô nương đang giám thị cô ta. Hai người chúng ta thay phiên giám thị, nhưng không có phát hiện gì dị thường.” Nói tới đây, Phi Dương bắt giác nhíu mày.” Vương gia nói, bốn ngày trước vào giờ tỵ[1], Nam Hận Thiên ở phía ngoài kinh thành cùng Ngân Ưng Hắc Hồ giao thủ. Trong lúc nguy cấp, hắn được một nữ tử che mặt cứu đi. Mọi người đều đoán người kia là Dạ Cơ, cũng chính là Thái Y. Nhưng mà, buổi tối hôm đó ta cùng Thanh Loan cô nương vẫn luôn ở bên ngoài Thái Nguyệt Hiên, giám thị nhất cử nhất động của ả. ả vẫn luôn ở trong phòng, không hề ra khỏi cửa.”

Thiên Mạch đắm chiêu, mũi chân chấm chấm trên mặt đất.

Nàng đã đoán được kết quả sẽ là như vậy, nhưng vẫn có chút thất vọng.

Nàng từng nghĩ người thả Nam Hận Thiên, là Thái Y. Sau khi từ hoàng cung trở về, vẫn luôn chờ tin tức của Thanh Loan. Ngày hôm sau, Thanh Loan vẫn không có tin tức, nàng biết mình lại đoán sai rồi.

Chẳng lẽ, nàng lầm, Thái Y căn bản là không phải Dạ Cơ? Như vậy, ai mới là Dạ Cơ đây? Ngọc La? Nha hoàn Bắc viện?

Không đúng, nàng vẫn hoài nghi Thái Y. Nhưng mà, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

“Huynh tận mắt nhìn thấy Thái Y?” Thiên Mạch nghi ngờ hỏi lại một lần nữa.

” Xác định.” Phi Dương trả lời chắc chắn.

Thiên Mạch chậm rãi thu ngón tay đặt ở trên đùi lại, siết chặt, “Thật bất thường, trong chuyện này rốt cuộc có vấn đề gì đây?”

“Ta cũng cảm thấy có gì đó không đúng, tất cả chứng cứ, đều chỉ đến Thái Y.” Phi Dương nhíu mày.

Thiên Mạch nghiêng đầu, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng. ” Phải chăng ta đã nghĩ quá nhiều, nên khi tất cả chứng cứ đều chỉ hướng Thái Y, ta mới cảm thấy quá trùng hợp.”

“Ý nàng là, có người vu oan giá họa?” Phi Dương linh quang chợt lóe, cơ hồ đồng ý cách nói của Thiên Mạch.

“Không đúng a, đã giá họa Hàm Thúy, vì sao còn muốn giá họa Thái Y chứ?” Thiên Mạch lạnh lùng cười,” Nếu Thái Y không phải Dạ Cơ, như vậy, đối thủ này, thật sự là đáng sợ. ả ẩn mình rất kỹ, một chút sơ hở cũng không có.” Cần thận ngẫm lại, người thần bí tối hôm đó cùng nàng giao thủ trên nóc nhà sử dụng kiếm, rồi sau đó nữ tử đến ám sát nàng lại dùng roi. Thông thường, người trong võ lâm sau khi đã chọn sử dụng một loại binh khí nào đó, rất ít người thay đổi. Dùng vũ khí không giống nhau, ngay cả kiểu võ công cũng không giống nhau, trong đó có ẩn tình gì đây?

Nữ tử dùng roi, võ công rõ ràng không cao bằng người thần bí lần trước, bọn họ có thể là một người sao?

Người thần bí dụng độ ở Thính Phong Hiên; nữ tử che mặt ám sát nàng; Thái Y; rốt cuộc người nào mới là Dạ Cơ thực sự? Giữa ba người đó, có quan hệ gì?

Nữ tử trong Bình Nam Vương Phủ đều có bí mật, đủ loại kiểu bí mật.

Liễu Thiên Mạch, thiên hạ đệ nhất phi tặc, vì tiền mà thâm tâm Bình Nam Vương.

Thị thiếp Yên Chi, kẻ lừa đảo, vì lánh nạn mà trốn trong vương phủ.

Thị thiếp Hàm Thúy, một nữ tử yêu quá hóa điên, đối với Tần Mộ Phong nhất kiến chung tình, từ bỏ tất cả, đi theo bên người y, kết cục rơi vào một cái chết không nhắm mắt.

Đáng thương nhất là Hàm Thúy.

Cô ta là con một, dung mạo lại xinh đẹp, lão phụ thân sợ con mình bị người khác khi dễ, vì thế bí mật thỉnh một vị võ sĩ dạy con gái võ công. Hàm Thúy thiên tư thông minh, trò giỏi hơn thầy. Cũng bởi vì học được võ công phòng thân, cư nhiên bị lợi dụng, phải chết không minh bạch.

Hôm tra rõ thân thế Hàm Thúy, Thiên Mạch đã đứng bên cửa sổ suốt một đêm. Nàng xót xa, cảm thấy đáng tiếc cho nữ tử yêu quá hóa điên kia. Nếu Hàm Thúy là gian tặc, có mục đích không thể cho ai biết, nàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng không, cô ta là một nữ nhân ngốc nghếch.

Yêu một người, sẽ trở nên điên dại. Nếu nàng hiểu được tình yêu, chắc cũng sẽ điên cuồng?

Bí mật của Thái Y là gì, không ai biết. Thám tử? Gian tặc?

Nữ tử tên là Ngọc La kia, cũng có bí mật chẳng.

Bình Nam Vương phủ, nơi nơi đều là bí mật.

Phi Dương cảm thán,” Bình Nam Vương phủ, gió nổi mây trôi.”

“Cứ đợi mà xem” Chỉ cần Bạch Phi Yên nàng ở Bình Nam Vương phủ, Dạ Cơ vĩnh viễn chỉ có thể trốn trong tối. Có Bạch Phi Yên nàng, bất cứ nữ

nhân nào, cũng không thể gây sóng gió.

* * * * *

Hôm đó sau khi từ hoàng cung trở về, Tần Mộ Phong tự nhốt mình trong thư phòng, hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào được phép quấy rầy. Năm ngày rồi, chưa ra khỏi thư phòng một bước.

Y đứng trước cửa sổ, hai tay chấp sau người. Ánh mắt thâm trầm âm đạm. Khuôn mặt tuấn dật lạnh như băng.

Ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ rơi vào thư phòng, xua tan sự lạnh lẽo bên trong, một cảm giác ấm áp nhẹ dịu phảng phất trên người y.

Y đẩy cửa sổ, một con gió mang theo cảm giác mát lạnh ủa vào. Trong thư phòng vốn u ám, lập tức trở nên sáng ngời.

Sau trận mưa tuyết, những chiếc lá cây trong vườn Thính Phong Hiên đã rụng sạch, chỉ còn trơ lại những cành cây trụi lủi. Thính thoảng, vài chiếc lá còn sót lại bị gió bắc thổi tung bay, thê lương không thể tả.

Cửa phòng đột nhiên bị đá tung, một bóng người mảnh dẻ đứng trong ánh sáng mặt trời dịu nhẹ.

Ở trong phòng sâu nảo trong một quãng thời gian dài, Tần Mộ Phong nhất thời không thích ứng với ánh sáng, trước mắt chói lóa, không nhìn rõ người tới.

Nhân lúc y còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay mảnh khảnh đã giáng xuống mặt y. Nàng đánh hết sức mình, trên má y nhất thời xuất hiện dấu năm ngón tay, sưng đỏ.

“Tần Mộ Phong, tên hỗn đản, vương bát đản nhà ngươi, tên tiểu nhân hèn nhát cảm được bỏ không được này. Ngươi có đầu óc một chút được không? Quá khứ là chuyện đã rồi, không thể sống mãi trong ký ức. Cho dù Thái Hà là thiên tiên vậy thì thế nào? Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nếu cô ta đúng là Nguyệt Cơ, là thám tử của Nam Việt, thì không thể nhân nhượng thế bị leo lên đầu lên cổ. Ngu si! Đần độn! Ngốc nghếch! Nếu cô ta là Nguyệt Cơ, gửi thân cho ngươi liệu có ý đồ tốt sao? Yêu cô ta, không muốn hoài nghi cô ta, có thể lý giải. Nhưng, công tư bất phân, yêu mà bất chấp an nguy của dân chúng, chính là quân bán nước. Nếu ngươi không phải Bình Nam Vương, muốn làm tinh thánh, cô nương ta không làm phiền ngươi, có đem tính mạng vứt đi ta cũng không thêm nhìn ngươi đâu. Ngươi trước là Bình Nam Vương, sau là Tần Mộ Phong. Tần Mộ Phong có thể bất chấp tất cả để yêu, không có quốc thù gia hận, không có mỗi người thờ một chủ. Nhưng Bình Nam Vương thì không thể. Ngươi đại diện cho Thiên Diệp, dân chúng Thiên Diệp cần ngươi bảo vệ. Ngươi nhìn xem ngươi bây giờ giống cái gì? Hừ, tự giam mình trong phòng, ngươi đâu phải què chân đi không được? Ngươi như vậy, không thấy có lỗi với bách tính tướng sĩ Thiên Diệp hay sao? Không thấy có lỗi với Vô Mệnh đã chết không nhắm mắt sao? Không thấy có lỗi với sự tín nhiệm Tần Vật Ly dành cho ngươi sao? Tần Mộ Phong, nếu ngươi không có bốn sự làm Bình Nam Vương, thì để cho cô nương ta đi làm. Điều binh khiển tướng ta không bằng ngươi, nhưng mà ta sẽ không hành động theo cảm tính, công tư bất phân. Mất của người có phải bị cướp nước, bị viễn thị, bị đục thùy tính thế rồi không? Nhìn người không rõ cũng không tính, nhưng có yêu ai đến cuồng ngu ngốc thì cũng đừng yêu phải cái loại nữ nhân như Thái Hà chứ.” Thiên Mạch nhìn trừng trừng vào mặt Tần Mộ Phong, ánh mắt đầy phẫn nộ. Nàng nâng tay lên, lại thêm một cái tát, ” Tần Mộ Phong, nếu ngươi thực sự yêu Thái Hà như vậy, thì phản quốc đi làm tay sai cho Nam Việt không tốt sao?” Thiên Mạch không buồn vén lọn tóc phủ trước mặt, cười châm chọc, “Ngươi nếu đã có thể yêu Thái Hà đến đặt cược cả tính mạng của chính mình, thì phản quốc đối với ngươi mà nói thì có là cái gì? Có phải hay không?” (ôi, nàng chửi ghê thế)

Tần Mộ Phong đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Thiên Mạch, không nói một lời.

Thiên Mạch trừng mắt với hắn, đẩy tất cả cửa sổ thư phòng ra. Gió lạnh tràn vào, giấy tờ thư tín trong phòng bị thổi bay tán loạn. Chậu kiểng bên cạnh giá sách, trông càng thêm thê thảm.

Tần Mộ Phong xoay mặt ra cửa sổ, mặc gió lạnh táp vào người.

Thiên Mạch đứng bên cạnh y, lạnh lùng nhìn y, “Kẻ ngu si đần độn ta gặp nhiều rồi, chưa thấy người nào ngốc như ngươi.” Con gió lạnh thổi tung mái tóc đen của nàng.

“Tần Mộ Phong, là nam nhân ngươi, con mẹ nó, tính lại cho ta, muốn làm tinh thánh cũng không phải bây giờ. Chờ bắt được Dạ Cơ, ngươi muốn thành người gì thì cứ việc. Ngươi muốn chết, nhưng ta không muốn làm quả phụ.” Thiên Mạch đưa tay túm tóc của y, ra sức kéo mạnh, “Có đau không?”

Tần Mộ Phong kêu lên vì đau, mắt nhìn nàng, nhưng vẫn không nói gì.

“Ta thừa nhận, tướng mạo ngươi tuấn dật phi phạm, có điều ngươi nhìn xem ngươi hiện tại đã thành cái dạng gì rồi? Tên ăn xin đầu đường còn đỡ hơn ngươi.” Thiên Mạch nhấc chân, dùng hết sức đá vào chân của y, “Tự mình đi soi gương đi.”

“Ngươi muốn giả người chết sao? Thái Hà táng ở vương lăng, muốn ta đưa ngươi đi bầu bạn với cô ta không? Ngươi hôm nay chết đi, ngày mai trong chuyện kể của dân gian sẽ bắt đầu nói về tình yêu kinh thiên động địa, quý khiếp thân sâu, sinh tử tương hứa của các ngươi.” Liều Thiên Mạch vén lọn tóc bay tán loạn ra sau tai, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy trào phúng khinh miệt, “Một trăm năm sau, thế nhân sẽ bình luận về người như thế nào? Trong sử sách vương triều Thiên Diệp, sẽ ghi lại Tần Mộ Phong ngươi như thế nào? Tự làm mất mặt mình thì thôi đi, nhưng đừng làm mất mặt Thiên Diệp, đừng làm mất mặt Tần gia. Không làm được một danh thần, lưu danh thiên cổ, ít nhất phải làm hết khả năng, không hổ thẹn với trời đất. Tần Mộ Phong, ta đối với ngươi thật sự rất thất vọng. Làm người, ngươi thất bại. Làm thần, ngươi càng thất bại. Làm tướng, là thất bại trong thất bại. Đòi người vô thường, trắng cổ khi tròn khi khuyết. Nhất thời suy sụp, ngươi liền cam chịu, không bằng đi chết đi.” Thiên Mạch lạnh lùng quay lưng, “Đường ở dưới chân, tự mình đi đi.”

“Vi sao nàng trở lại?” Tần Mộ Phong vẫn dậm mặ như trước, trong ánh mắt đã có nụ cười.

“Không vui sao?” Thiên Mạch cười lạnh bước ra khỏi thư phòng, “Ta đi là được chứ gì, ra khỏi Bình Nam Vương phủ, ta cũng không chết đói.”

“Không cần, nàng thích thế nào thì làm như thế!” Tần Mộ Phong bình đạm lên tiếng.

“Đa tạ.” Thiên Mạch hừ lạnh.

Nhìn bóng dáng Thiên Mạch, Tần Mộ Phong im lặng thật lâu.

Y nhìn đắm đắm theo bóng dáng đơn bạc của nàng, không biết đã nhìn bao lâu.

Khi bóng dáng mảnh mai đó xuất hiện trở lại, trong tay cầm theo hai vò rượu.

Thiên Mạch đặt vò rượu lên bàn, hào sảng nói, “Mượn rượu giải sầu càng sầu thêm, nhưng không uống cũng sầu. Vậy hãy uống cạn, sau đó phẫn chấn lên.”

Thiên Mạch hừ lạnh. “Đối với những suy nghĩ của ngươi, sao có thể dùng thiên ngôn vạn ngữ nói cho rõ ràng được, chỉ dám hy vọng trong cơn say, ta nhớ đến khuôn mặt của ngươi tìm tìm kiếm kiếm gặp nhau trong giấc mộng. Ngươi không phải yêu cô ta sao? Vào mộng tìm cô ta đi.” Nàng nâng vò rượu lên, đem thứ nước cay nồng kia đổ vào trong miệng. Nàng liên tục uống liền mấy ngụm, dùng tay áo quạt rượu trên khóe miệng, “Uống đi, ta uống với ngươi. Nữ nhi hồng một trăm năm, uống hết đủ cho ngươi say ba ngày ba đêm. Sau khi tỉnh lại, phiền muộn lão nhân gia ngươi đã trải, đừng nửa chết nửa sống như vậy.”

Tần Mộ Phong cong môi, “Bộ dáng của nàng rất giống người trong giang hồ.” Thiên Mạch ngày hôm nay, khiến y nhìn với cặp mắt khác.

“Người giang hồ thì thế nào?” Thiên Mạch nhắm mắt lại, uống rượu như uống nước.

“Nàng đâu phải là người như vậy.” Tính tình Liễu Thiên Mạch, cư nhiên lại táo bạo thế này, ngoài sức tưởng tượng của y. Là vợ chồng gần một năm, y vẫn không thể biết nàng rốt cuộc là nữ tử thế nào. Liễu Thiên Mạch thanh nhã lạnh nhạt, trên người không ngờ lại có vẻ hào sảng và can trường của một nữ tử giang hồ.

Gỡ bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng, Liễu Thiên Mạch là một người tiêu sái phóng khoáng.

“Ta lạnh lùng, không phải trời sinh, là bị ép.” Thiên Mạch nắc (cục) một cái, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tần Mộ Phong. “Ta nói rồi, ta lạnh lùng, không có nghĩa là ta không biết tức giận. Trải nghiệm nhiều rồi, sớm đã lạnh nhạt với đời, không muốn so đo.” Thiên Mạch nói xong, lại nốc một hơi.

Một vò rượu to đầy tràn, đã voi đi một nửa. Thiên Mạch chống tay trên vò rượu, mặt đỏ ửng.

“Đừng uống nữa.” Tần Mộ Phong chậm chậm choàng tay lên cơ thể mềm mại của nàng.

“Không muốn uống rượu sao? Sau cơn say, ngươi sẽ tỉnh táo.” Thiên Mạch đẩy Tần Mộ Phong ra, tiếp tục đổ rượu vào miệng. Cuộc sống của nàng quá đau khổ, che lấp thật quá mệt mỏi. Sau khi lột bỏ vẻ lạnh lùng, nàng thích gì làm nấy không kiêng nể.

Tần Mộ Phong cười khổ, “Rượu thực sự ngon như vậy sao?” Y chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào có thể uống như vậy, ngay cả Liễu Thiên, cũng chưa chắc có được hào khí như nàng.

Thiên Mạch lắc đầu, “Đâu có ngon, ta dùng rượu mạnh để hòa tan những đau khổ trong lòng.”

Rượu mạnh thật sự có thể hòa tan những đau khổ trong lòng sao?

Tần Mộ Phong nhấp một ngụm, rượu rất đắng.

Rượu đắng, tâm khổ, đều là khổ.[2]

Y sầu, nàng cũng sầu.

Mượn rượu giải sầu, rốt cuộc lại càng sầu!

[1] 11 p.m – 1 a.m

[2] Trong từ Hán Việt: khổ cũng có nghĩa là đắng. Câu này tác giả sử dụng chỉ một từ khổ: “Turu khổ, tâm khổ, đồ khổ.” Nhưng dịch là “Rượu khổ” thì thật vô duyên (_ _*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Lấy lùi làm tiến

【 Phi Yên, ngươi không khờ chể được mình. 】

【 Phải, ta điên rồi, ta không biết mình bị làm sao nữa, ngươi biết không? 】

【 Ha ha, lúc ngươi mắng chửi người khác, giống hệt ta, ngươi có nghĩ tới, điều này nghĩa là gì không? 】

【 Ta không biết. 】

【 Phi Yên, đừng trốn tránh, ngươi biết phải không? 】

【 Không, ta không biết, ta thật sự không biết. 】

【 Phi Yên, ngươi động lòng rồi. 】

【 Không, ta không động lòng. Đời này ta sẽ không bao giờ động lòng, cũng không định lập gia đình. Ta không cần dựa vào nam nhân, ta phải hoàn toàn tự lập, không muốn dựa dẫm vào ai, không muốn dính líu đến bất cứ nam nhân nào. 】

【 Bây giờ ngươi đã hoàn toàn tự lập sao? Trong thân thể của ngươi, còn có ta. 】

【 Ngươi không giống, không giống. Ngươi là bằng hữu của ta, không giống một chút nào. 】

【 Sai rồi, ta không phải bằng hữu của ngươi, mà là chính ngươi. Ta là ngươi, ngươi là ta. Không có Liễu Thiên, không có Liễu Thiên Mạch, chỉ có Bạch Phi Yên. Liễu Thiên và Liễu Thiên Mạch hợp thể, mới là một người toàn vẹn. Ta có dự cảm, ta sẽ nhanh chóng ra đi. 】

【 Không được, ngươi là bằng hữu thân thiết nhất của ta, sao có thể rời bỏ ta? Ngươi đi rồi, ta chẳng còn cái gì cả. 】

【 Không, ngươi có rất nhiều. Ngươi có Vô Tranh sơn trang, ngươi có ba nha hoàn thân cận, ngươi có Hoắc Thiên, Phi Dương, có Tàn Vật Ly, Tàn Mộ Phong, có Y Tiểu Lục. 】

【 Những người kia không cùng một dạng, người ta muốn chính là ngươi. 】

【 Như nhau thôi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Chỉ cần ngươi còn sống, ta cũng tồn tại. Đại sư phụ từng nói, ta vốn không nên tồn tại. Một khi ngươi có tình cảm khắc cốt ghi tâm, chạy theo nó mãnh liệt, ta sẽ tự nhiên rời đi. Mười mấy năm qua, ngươi vô cầu, ta mới có thể yên ổn tồn tại cùng ngươi. 】

【 Không, ta yêu tiền, ta thực sự rất rất yêu tiền, ngươi cũng không rời đi, không phải sao? 】

【 Không, ngươi không yêu tiền, lòng ngươi trống rỗng, ngươi muốn dùng vô số tiền tài kia lấp đầy sự trống rỗng trong lòng ngươi. Ngươi thật sự yêu tiền sao? Kim khố của ngươi đã có bao nhiêu tiền? Đủ cho ngươi sống mười đời. Nếu ngươi thật sự yêu tiền, có thể đi trộm, ngươi có thể khoảng sạch quốc khố, có thể trong vòng ba ngày đem toàn bộ tiền bạc trong kinh thành cất vào kim khố của mình. Chính là, ngươi không làm như vậy. Thứ ngươi yêu không phải tiền, mà là sự kích động trong mỗi lần làm nhiệm vụ. Ngươi trống rỗng, muốn dùng tiền tài lấp đầy. Ngươi không biết chính mình muốn gì, ham mê cảm giác kích thích trong mỗi nhiệm vụ. Như lần này mà nói, ngươi thật sự muốn mười vạn lượng hoàng kim sao? Thắng thần mà nói, ngươi không thiếu. Chỉ cần ngươi mất hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ ngang nhiệm vụ. Ngươi sở dĩ vất óc suy tính có được tình yêu của Tàn Mộ Phong, là vì muốn đặt cho mình một mục tiêu. Khiến mình có thứ để theo đuổi, có động lực mà sống sót. 】

【 Không phải, ta yêu tiền. 】 Thiên Mạch cuồng loạn hét to, không kiểm soát được bản thân.

【 Ngươi luôn nói, ngươi không muốn tình yêu, vậy tại sao ngươi lại dâng thân thể mình cho Tàn Mộ Phong? Nhiệm vụ? Đó chỉ là cái cớ, trước kia có nhiều nhiệm vụ như vậy, sao ngươi không hiến thân thể mình? 】

【 Ta không muốn lập gia đình, nhưng là ta muốn biết chuyện nam nữ tóm lại là như thế nào. Ta mở thanh lâu nhiều năm, chuyện phong nguyệt nam nữ sớm đã nhìn quen. Nhưng bản thân chưa từng thử qua, cho nên muốn thử xem. Tàn Mộ Phong có nhiều nữ nhân như vậy, ta nghĩ kỹ xảo của y sẽ tốt một chút. 】

【 Không phải, trong lòng ngươi hiếu kỳ. Nói cách khác, ngươi thực khát vọng. 】

【 Không giống nhau, ta muốn biết việc phu thê thân mật thế nào, cũng không có nghĩa ta muốn lập gia đình. 】

【 Hừ, cho dù ngươi lừa được người khác, có thể lừa được chính mình sao? Thiên Mạch, hãy làm một con người thực sự, đừng trốn tránh bản thân nữa. Mười mấy năm nay, chẳng lẽ ngươi không thấy mệt mỏi sao? 】

【 Không hề, hiện tại ta cảm thấy rất tốt. 】

【 Ngươi yêu Tàn Mộ Phong, thừa nhận đi. Đừng sống trong bóng ma của Liễu Thiên Mạch, hãy làm Bạch Phi Yên, một Phi Yên rực rỡ sáng chói như ánh mặt trời. 】

【 Ta là Bạch Phi Yên, từ năm sáu tuổi ấy, ta đã là Bạch Phi Yên, không phải sao? 】

【 Ngươi yêu Tần Mộ Phong, thừa nhận đi. Từ trong xương cốt, ngươi muốn làm một con người thật sự. Đừng do dự nữa, hãy dừng cảm làm Bạch Phi Yên. Đừng do dự nữa, hãy dừng cảm làm Bạch Phi Yên. Đừng do dự nữa, hãy dừng cảm làm Bạch Phi Yên. Đừng do dự nữa, hãy dừng cảm làm Bạch Phi Yên..... 】

“Không cần, ta không cần.” Liễu Thiên Mạch ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa. Theo thói quen, năm ngón tay nàng nhẹ nhàng lùa vào làn tóc, nhắm mắt lại khe khẽ thở hỗn hển.

Tần Mộ Phong ngồi bên giường chăm sóc cho Thiên Mạch, vội kéo chăn trên người nàng xuống, “Nàng mơ thấy chuyện gì?”

Thiên Mạch đưa mắt quan sát xung quanh, “Tại sao ta lại ở đây?” Nếu nàng không nhìn lầm, đây là phòng của Tần Mộ Phong.

“Nàng uống say, ta bế nàng tới đây.” Hai vò rượu lớn, vậy mà nàng một mình uống hết toàn bộ.

Thiên Mạch biến sắc, cúi đầu xuống, thở ra một ngụm khí lạnh, “Thật sự mất mặt.” Rõ ràng muốn chuốc say y, kết quả lại tự chuốc say chính mình.

“Ta đã nghĩ nàng sẽ ngủ mấy ngày.” Hai vò nữ nhi hồng lớn, cho dù là y, cũng phải ngủ đến ba ngày.

Thiên Mạch không trả lời, nhìn ra ngoài cửa, “Ta đã ngủ nửa ngày rồi ư?” Lúc nàng uống rượu là lúc giữa trưa, bây giờ là hoàng hôn. Chiều theo từ lượng của nàng, hai vò rượu kia nhiều nhất chỉ có thể làm nàng ngủ một ngày.

“Phải, giờ đã là hoàng hôn.”

Thiên Mạch đưa tay vén rèm, khom người xuống mang giày. “Cảm ơn ngài đã chiếu cố cho ta.”

“Cũng cảm ơn nàng đã mang ta.” Hai cái tát của nàng, làm y hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Nên như vậy.” Thiên Mạch tới bên cửa sổ, đưa hai tay đẩy cửa sổ ra, mặc làn gió mát ùa vào.

Tần Mộ Phong nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng, đôi mày nhíu chặt, mặt nhăn lại, “Ra ngoài một chút đi, ta có lời muốn hỏi nàng.”

Thiên Mạch quay đầu nhìn lại, “Muốn hỏi ta cái gì?” Nàng cúi đầu cười khô, “Muốn hỏi ta vì sao có thể uống nhiều như vậy?”

“Phải, cũng không phải.” Điều y muốn hỏi, đâu chỉ như vậy.

Khóe miệng Thiên Mạch nhếch lên, thuận thực châm nến, thắp đèn, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi, ta cũng có điều muốn nói với ngài.” Nàng có thể đoán được y muốn hỏi cái gì.

“Trên người nàng, có một loại khí thể giang hồ không thể che giấu. Lát gan nàng rất lớn, nàng dám đánh ta, thực ngoài dự đoán.” Tần Mộ Phong nhìn Thiên Mạch, ánh mắt nhu hòa.

“Đây là những điều ta muốn nói với ngài.” Thiên Mạch chậm rãi bước ra cửa, Tần Mộ Phong theo sau nàng.

“Nói đi.”

Thiên Mạch sánh đôi cùng Tần Mộ Phong dạo trong viện, ánh chiều tà hoàng hôn, êm dịu rơi lên hai người. Trời chiều làm bóng hai người đổ trên mặt đất thật dài, thật dài.

“Ngài đã biết thân thế của ta?” Thiên Mạch liếc mắt, nhìn Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong gật đầu, lặng im không nói gì.

“Kỳ thực, đó không phải là sự thật. Năm ta sáu tuổi, gặp được sư phụ, một vị kỳ nhân giang hồ. Người mang ta về nhà, hết lòng dạy dỗ tám năm. Chăm kỳ thư họa, thi từ ca phú, ta đều học từ người. Nhà của chúng ta có quy củ, mỗi hài tử khi đủ mười sáu tuổi, đều phải tự lập, học cách sinh tồn. Năm ta mười bốn tuổi, tiểu sư tỷ năm ấy mười sáu tuổi xuất môn, thuận tiện đem ta đi cùng. Sau đó, ta chia tay tiểu sư tỷ, tự mình về nhà. Ta vốn định về nhà xem, lại phát hiện, đám người Liễu gia căn bản không biết ta mất tích.” Thiên Mạch cúi đầu cười khô, “Thực mỉa mai, không ngờ chẳng ai biết ta đã rời khỏi Liễu gia tám năm. Khi ta đi với sư tỷ, Tam ca có đón đường đưa một tấm ngân phiếu cho ta, tròn mười vạn lượng. Ta ở lại hoang viên, bắt đầu sống cuộc sống lúc xưa. Để ngoại nhân không phát hiện ra điểm dị thường, ta giả vờ bán đồ thuê ngựa trang. Kỳ thực, ta căn bản sẽ không bao giờ thuê thừa, ngay cả luôn kim còn chưa xong. Ta ở Liễu gia năm năm, đột nhiên bị tứ hôn gả cho ngài. Ta hoàn toàn có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, nhưng lại không muốn làm như vậy. Ta hy vọng, ngài sẽ yêu ta, đối đãi tử tế với ta.” Thiên Mạch cong môi cười, “Nói thật, về nhu nhược lúc ta mới tiến vương phủ, là giả bộ. Người ta trốn tránh không phải ngài, mà là những nữ nhân bên cạnh ngài. Sau này, ta phát hiện ngài hận ta, bắt đầu tìm mọi cách trốn tránh. Ta nói với ngài, ta muốn làm hoàng hậu, ta có dã tâm, đó là giả, ta muốn ngài chán ghét ta. Nhân hạ ngắm hoa nở hoa tàn, hững hờ nhìn mây tụ mây tan, ta thật thất vọng vì ngài, ta chỉ muốn tránh khỏi phân tranh, có một cuộc sống vô tranh cùng thế gian.” Những lời nàng nói là sự thật, ngoại trừ mục đích tiến vương phủ. Nhiều năm qua, nàng quả thật đã sống như vậy.

Tần Mộ Phong thật sự không ngờ sự tình lại như vậy.

Liễu Thiên Mạch rời nhà tám năm, lại là người giang hồ, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của y.

“Nàng rời khỏi Liễu gia nhiều năm như vậy, tại sao không ai phát hiện?” Trong mâu trung Tần Mộ Phong, tràn ngập thương tiếc.

Khóe miệng nàng nhếch lên, cười thê lương, “Lúc ta bị vớt tới hoang viên kia, chỉ có một ma ma đưa cơm. Sau khi ta mất tích, vị ma ma kia không hề nhắc tới, tự nhiên không ai biết.”

“Tại sao bà ấy không nói, tốt xấu gì người cũng là tiểu thư Liễu gia.” Lời nói của Thiên Mạch nhẹ tựa mây gió, trong đôi mắt, lại xen lẫn một chút đau xót.

“Ta suýt nữa bị đám người Liễu gia hành hạ đến chết, ta bỏ đi, là chuyện tốt. Ở Liễu gia nhiều năm như vậy, người thật sự quan tâm tới ta, chỉ có vị ma ma kia. Sau khi ta trở lại Liễu gia hai năm, bà ấy đã qua đời.”

“Nàng từng học qua võ công sao?” Nếu sự phụ nàng là kỳ nhân giang hồ, hẳn là phải biết võ công.

“Học qua một chút, đủ để phòng thân.” Về việc võ công, nàng không muốn nói nhiều.

“Tại sao lại kể cho ta? Chẳng lẽ nàng không muốn đem bí mật này vĩnh viễn che giấu.”

Thiên Mạch trầm mặc một hồi, “Ta muốn ngài phải nhận thức ta thật sự, phải hiểu rõ Liễu Thiên Mạch thật sự.”

“Liễu Thiên Mạch, có sự ưu nhã lãnh đạm của tiểu thư khuê các, lại có sự hào sảng phóng khoáng của nữ tử giang hồ, ta đã hiểu nàng thật sự.” Khóe miệng Tần Mộ Phong khẽ nhếch, ôn nhu nhìn Thiên Mạch.

Thiên Mạch thân nhiên đón nhận ánh mắt của y, “Người trong giang hồ chúng ta có câu, giang hồ hỏi đường không hỏi tâm. Người giang hồ, đều có sự bất đắc dĩ của chính mình. Nếu nguyện ý nói, tự nhiên sẽ nói, không muốn nói, không nên hỏi.”

Tần Mộ Phong không nói gì, lặng lẽ gật đầu.

Người giang hồ, Liễu Thiên Mạch không ngờ lại là người giang hồ.

“Những gì nên nói, ta đều đã nói, ta cũng nên đi thôi.” Thiên Mạch quay người, xoay lưng về phía y, “Ta không có được tình yêu của ngài, không có tư cách làm tiểu thiếp của ngài.” Nàng chậm rãi tiến về phía cổng, bàn chân vô tình dẫm phải một nhánh cây khô, “rắc” một tiếng.

Nhìn Thiên Mạch trước mắt đi càng ngày càng xa, Tần Mộ Phong cấp bách, buột miệng nói, “Ai nói ta không thương nàng.”

“Ngài yêu ta?” Thiên Mạch quay đầu lại, khẽ cười, rõ ràng không tin.

“Không phải.” Tần Mộ Phong xấu hổ đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào nàng, “Nhưng ta không chán ghét nàng.”

Thiên Mạch trước giờ chưa từng có lúc ôn nhu, nay khóe miệng mỉm cười, thanh âm mềm nhẹ ôn hòa, “Chỉ cần có một câu này của ngài là đủ rồi, chúc ngài cùng Liễu Thiên cô nương bạch đầu giai lão, thỉnh Vương gia cho ta một cái hưu thư.”

Nàng thật sự rất muốn rời khỏi y, rất muốn nhìn thấy y cùng nữ nhân khác ở cùng một chỗ sao? Sắc mặt Tần Mộ Phong trầm xuống, “Đừng mơ tưởng, cả đời này ta cũng sẽ không cho nàng hưu thư. Liễu Thiên Mạch, vĩnh viễn là nữ nhân của Tần Mộ Phong ta.”

“Vương gia, bây giờ thừa nhận ta là nữ nhân của ngài, không phải là quá muộn hay sao?” Thiên Mạch ôn nhu cười, “Ta đã mất lòng tin với ngài.”

“Không muộn.” Trong nháy mắt, Tần Mộ Phong đã vọt đến bên người Thiên Mạch.

Thiên Mạch lờm y một cái, xoay người bước đi.

Tần Mộ Phong xuất ra một trảo, nhẹ nhàng ôm lấy thân mình mềm mại của Thiên Mạch, Thiên Mạch vội vàng né tránh. Nàng lui ra sau vài bước, “Tần Mộ Phong, ngài nghĩ rằng ta sẽ chịu bị ngài điều khiển sao? Đừng quên, ta có võ công.”

“Công phu mèo quào ba chân.” Mấy chiêu vừa rồi, y đã đoán được võ công nàng thế nào.

Mặt Thiên Mạch bỗng dựng đỏ lên, “Công phu mèo quào ba chân thì sao?” Nàng thuận tay nhặt một cành cây khô lên, không dùng chút nội lực nào tấn công Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong dễ dàng né tránh, nắm lấy cổ tay nàng. “Võ công kém quá.” Động tác nàng lấy ‘kiếm’ vung về không thạo, hẳn là không thường xuyên luyện công.

Lúc nắm lấy cổ tay nàng, ngón tay Tần Mộ Phong khẽ động, thừa cơ xem mạch tượng của nàng. Quả nhiên, nội lực cực yếu.

Kỳ thật, từ dáng vẻ đi lại của nàng có thể nhìn ra nàng không có võ công, cho dù có, cũng là công phu mèo quào ba chân. Sau khi xác nhận, Tần Mộ Phong càng thêm yên tâm.

“Ta là...” Thiên Mạch càng thêm đỏ mặt, nói không ra lời.

“Nàng là nữ nhân của ta, vĩnh viễn là thế.” Tần Mộ Phong ôm lấy Thiên Mạch, thủ thủ bên tai nàng, “Ta sẽ chứng minh cho nàng xem.” Hơi thở nóng rực phả trên mặt Thiên Mạch, thanh âm khàn khàn tràn ngập sắc dục.

“Làm gì? Ngài muốn cưỡng bạo ta? Giống như mấy lần trước?” Khuôn mặt Thiên Mạch châm chọc, “Nghĩ đến Liễu Thiên cô nương của ngài đi, nàng nhìn thấy ngài như vậy, sẽ có cảm giác thế nào.”

Thân mình Tần Mộ Phong dờ ra, trong đầu hiện ra khuôn mặt thiên kiều bá mị của Liễu Thiên.

Nữ tử thiện lương kia đã cho y đêm đầu tiên của nàng.

Nữ tử thông tuệ kia trong đêm tuyết rơi dày đã nấu canh cho y.

Nhớ tới Liễu Thiên xinh đẹp, thiện lương, y không thể nào thờ ơ. Mấy ngày rời khỏi vương phủ, nàng có khỏe không?

Hắn buông Thiên Mạch ra, “Đừng nóng vội, ta sẽ cho nàng một công đạo.”

“Về Đạm Tình Cư trước đi, về sau hãy nói.” Y đã thừa nhận không chán ghét nàng, điều này là đủ rồi. Trò chơi, phải từ từ chơi đùa.

【 Thiên Mạch, ngươi làm gì vậy? Tại sao lại nói thân thể chính mình. 】

【 Không cần thận lộ ra, lại làm cho y ngờ vực, không bằng thẳng thắn, ta nói thật, y mới không hoài nghi. Chiều này kêu “mất bò mới lo làm chuồng”, đừng nói ngươi không biết đi. 】

【 Ngươi nói đúng, chính là lấy lùi làm tiến? 】

【 Đương nhiên, y thích ta, ta dám khẳng định, cho nên mới dám dùng phương thức cực đoan buộc y nói thật. 】

【 Đối phó với Tần Mộ Phong, ngươi còn bao nhiêu thủ đoạn? 】

【 Mặc kệ dùng bao nhiêu thủ đoạn, trong vòng ba tháng, ta nhất định sẽ bắt y phải lập ta làm Vương phi. 】

【 Nhiệm vụ của ngươi hoàn thành thì làm sao? Trái tim chính mình cũng đã đánh mất, có ý nghĩa gì sao? 】

【 Không, ta không thương y, một chút yêu cũng không. 】

【 Ngươi bày ra cạm bẫy cho y mắc phải, chính mình cũng nhảy cạm bẫy của y, cạm bẫy tình yêu. 】

【 Không, ta sẽ giải quyết rất tốt. 】

【 Ai... 】 Liễu Thiên thờ dãi một tiếng.

Không thương sao? E là đã yêu mất rồi. Chỉ là không muốn nhận thua, không muốn cúi đầu, cho nên lừa gạt chính mình.

Kiều ngạo như Liễu Thiên Mạch, nếu bắt nàng phải thừa nhận nàng vừa trộm tâm đồng thời thua trái tim chính mình, thật sự không nổi.

Cái thứ tình cảm này, thật là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường” a.

II

Liễu Tự Họa là một đại mỹ nhân rực rỡ chói lòa, khi ả chưa xuất giá, danh tiếng tốt đẹp đồn xa, vô số vương công quý tộc trong kinh thành, đều muốn đem vị nữ tử vũ mị này kim ốc tàng kiều. Nhưng mà, không phải tất cả nam nhân, đều thích mỹ nhân. Tỷ như Hoắc Thiên.

Hoắc Thiên thấy Tần Mộ Phong nhiều ngày không thượng triều, trong lòng không yên, vội vã tới thăm, khi đi tới cửa, chỉ thấy Liễu Tự Họa từ trong kiệu bước ra. Vừa thấy Hoắc Thiên, ả lập tức cười nhu mị, “Hoắc tướng quân, thật sự là trùng hợp a.”

“Không biết Liễu cô nương đến vương phủ có gì chỉ giáo.” Liễu Tự Họa mơ ước vị trí Bình Nam Vương phi, từ hôm thọ yến, y đã nhìn ra.

“Coi lời nói của tướng quân, nếu Liễu Tự Họa không có việc gì, sẽ không thể đến vương phủ hay sao?” Liễu Tự Họa che miệng cười duyên rừ, lóp phẩn dầy cộp trên mặt không ngừng rơi là tà.

“Chỉ sợ Vương gia không chào đón Liễu tiểu thư.” Hoắc Thiên nhìn ả, hừ lạnh một tiếng rồi đi vào.

“Ai da.” Liễu Tự Họa vội chạy theo đằng sau đột nhiên vấp phải váy, vội giữ thăng bằng, sau đứng vững, bèn túm tóc của một nha hoàn gần đó, tức giận mắng, “Hai nha đầu chết tiệt các ngươi, không có mắt à, ta đang có thai, nếu bị động thai khí, ta sẽ giết các ngươi đền mạng.”

“Nô tỳ biết sai.” Hai nha hoàn cả kinh, vội quỳ rạp xuống đất.

Hoắc Thiên quay đầu lại, nhìn khuôn mặt độc ác đang trương phình lên vì tức giận của Liễu Tự Họa, nhin không được thờ dài. Tàn Mộ Phong, người lại gặp rắc rối.

Mất thấy Hoắc Thiên đi xa, Liễu Tự Họa túm váy, vội đuổi theo, “Tướng quân, chờ một chút.”

Hoắc Thiên lạnh lùng liếc ả, mâu quang như hàn băng, “Liễu cô nương, giữa ban ngày ban mặt, người ngang nhiên đuổi theo bản tướng quân, là có mưu đồ gì?”

Ai nói Hoắc Thiên không biết tức giận?

Liễu Tự Họa run rẩy, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Nghe nói Thính Phong Hiền không cho ngoại nhân vào, ta muốn ngài dẫn ta theo cùng.”

“Vương gia không cho những người nhàn rỗi không có việc gì làm vào, đều có đạo lý của y. Bản tướng quân không phải chủ nhân của Vương phủ, không thể phá bỏ quy củ của y.” Trên khuôn mặt ôn hòa của Hoắc Thiên lóe lên một tia sắc bén. “Vương gia chấp pháp rất nghiêm, tự ý xông vào Thính Phong Hiền, ít nhất một trăm gậy. Nếu cô nương không ngại, có thể tự mình vào.”

Bộ dáng tươi cười trên khuôn mặt Liễu Tự Họa đông cứng lại, “Không cần, ta sẽ đến phòng khách chờ, thỉnh Vương gia ra gặp ta, có thể chứ?” Một trăm gậy ư, không phải là đánh vào cái mông nhỏ bé mềm mại của ta hay sao, ta còn chưa điền.

Hoắc Thiên cúi đầu, khoe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc. Ngược mắt, vừa vận nhìn thấy một gia nô đang trở về, hần vẫy tay, “Lại đây, dẫn Liễu cô nương đến phòng khách.”

“Vâng”

“Đa tạ tướng quân.” Liễu Tự Họa mừng rỡ.

Hoắc Thiên liếc nhìn Liễu Tự Họa, nhỏ giọng thăm thì bên tai tên gia nô vài câu.

Gia nô trình trọng gật đầu, “Liễu cô nương, mời.”

Nhìn bóng lưng của Liễu Tự Họa, khoe miệng Hoắc Thiên khẽ nhếch, hàm chứa ý cười lạnh.

*****

Thái Y, Ngọc La, Y Tiểu Lục, ba người song song tiến vào phòng khách. Vừa vào phòng khách, tất cả ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Liễu Tự Họa.

Y Tiểu Lục liếc mắt đánh giá từ đầu đến chân Liễu Tự Họa, cười rục rịch, “Ồi chào, nữ tử phóng đảng nổi danh nhất kinh thành là thế này a? Bất quá cũng chỉ thế thôi sao?” Khoe miệng cong lên, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Liễu Tự Họa.

“Liễu cô nương danh tiếng tốt lành đồn xa, cũng không biết tạp chủng trong bụng là của ai.” Ngọc La hừ lạnh, khinh miệt nhìn Liễu Tự Họa, “Muốn Vương gia nuôi hài tử kẻ khác? Nằm mơ.”

Thái Y liếc Liễu Tự Họa, chua ngoa tiếp lời, “Nữ nhân họ Liễu quả thực rất giỏi, Liễu Thiên kiều mị tận xương, Liễu Thiên Mạch giả bộ thanh cao, còn có một Liễu Tự Họa không biết liêm sỉ, ai da, không hiểu làm sao, nữ nhân họ Liễu đều thích chen vào Bình Nam Vương phủ.”

Liễu Tự Họa bình yên ngồi trên ghế, tựa hồ không hề nghe thấy lời chế giễu của ba người.

“Liễu Tự Họa báii kiến ba vị tỳ tỳ.” Liễu Tự Họa đứng dậy, uyển chuyển cúi chào, thiên kiều bá mị.

“Tỳ tỳ?” Y Tiểu Lục cúi đầu, gảy móng tay, “Ba người chúng ta đảm đương không nổi, hai từ “tỳ tỳ” nên giữ lại cho người khác đi thôi.”

“Phải a, thật tổn thọ quá đi.” Ánh mắt Thái Y tràn ngập oán độc, như một thanh kiếm sắc bén.

Liễu Tự Họa đối với lời chế giễu của bọn họ không cho là đúng, mỉm cười, “Về sau đều là người một nhà, thỉnh ba vị tỳ tỳ chiếu cố nhiều hơn. Nếu Liễu Tự Họa trước kia đã đắc tội, thỉnh ba vị tỳ tỳ bỏ quá cho.”

“Liễu cô nương, nam nhân quỳ dưới gấu váy thạch lựu của cô nương nhiều vô số kể, vì sao người cứ hết lần này đến lần khác tìm Vương gia gây phiền toái?” Trong mắt Ngọc La tràn ngập vẻ châm biếm “Thứ lỗi cho ta nói thẳng, làm sao người có thể khẳng định hài tử trong bụng người là của Vương gia?”

“Cho dù mang thai thì sao? Muốn mẫu bằng tử quý? Nói thật cho người biết, Vương gia không muốn chúng ta sinh hài tử cho y. Trong nhiều nữ nhân như vậy, người không phải uống thuốc, chỉ có Liễu Thiên Mạch và Liễu Thiên.” Nhắc đến Liễu Thiên Mạch cùng Liễu Thiên, ngữ khí Thái Y có chút độc ác.

“Không phải Liễu Thiên Mạch không được sủng ái sao? Ngày đó ở thọ yến của cha ta, Vương gia dẫn Thái Y tỳ tỳ đi cùng a.” Tàn Mộ Phong sủng ái Liễu Thiên Mạch? Điều này thật ngoài ý liệu của nàng.

Thái Y bóp chặt khăn tay, đầu ngón tay trở nên trắng bệch, gấn từng tiếng một, “Phải thế thì sao? Vương gia vốn muốn dẫn ả đi cùng. Ai biết con tiện nhân kia lại thông đồng với Hoắc tướng quân, đi cùng hắn. Cô nam quả nữ, có thể có chuyện gì tốt lành.”

“Bản tướng quân ngưỡng mộ Thiên Mạch phu nhân xuất trần thoát tục, có gì không thể?” Thanh âm lạnh lùng của Hoắc Thiên đột nhiên từ cửa truyền đến, Thái Y cả kinh, theo bản năng hướng về phía cửa.

Thấy Hoắc Thiên bước vào, Thái Y chột dạ, cười xấu hổ nói, “Tướng quân, sao ngài lại đến đây?”

“Bản tướng làm gì, cần phải nói cho cô nương biết hay sao?” Ánh mắt Hoắc Thiên lạnh lùng đảo qua bốn nữ nhân ở đây.

“Tướng quân cứ nói đùa.” Thái Y cười ngượng ngịu.

Nhìn thấy Thái Y như vậy, Y Tiểu Lục cúi đầu, đáy mắt dâng lên một tia cười đắc ý.

Liễu Tự Hòa đứng lên, nhìn thoáng qua phía sau y, “Tướng quân, Vương gia đâu?”

“Liễu Tự Hòa, người đang mang thai?” Trong ngữ khí đầy vẻ lạnh nhạt.

Liễu Tự Hòa chần chừ một chút, chậm rãi gật đầu.

“Bao lâu?” Hoắc Thiên nheo mắt, ánh mắt hoài nghi.

Liễu Tự Hòa bị Hoắc Thiên nhìn bỗng chột dạ, vội vàng nói, “Bây ngày.”

“Mới bây ngày, đại phu bình thường có thể chặn ra sao?” Ánh mắt Hoắc Thiên như một thanh kiếm sắc bén, như hình với bóng nhìn chằm chằm vào Liễu Tự Hòa.

“Đại phu nói, thể chất ta có điểm đặc biệt, nên có thể chặn ra.” Nàng tránh né ánh mắt của y.

“Đưa tay.”

Liễu Tự Hòa do dự một chút, ngoan ngoãn vươn tay ra, thừa cơ lấy cánh tay áo che khuất khuôn mặt, né tránh ánh mắt của Hoắc Thiên.

Hoắc Thiên đặt ngón tay lên cổ tay Liễu Tự Hòa, may kiếm khe khẽ nhả lại. Đúng vậy, đích thật là bây ngày, có thể chặn ra.

Hoắc Thiên bỏ tay ra khỏi cổ tay Liễu Tự Hòa, thần nhiên nói, “Phá đi.”

“Cái gì?” Liễu Tự Hòa nghe vậy, như sấm sét giữa trời quang, “Đây là ý của Vương gia?”

“Đúng vậy, phá đi.” Tần Mộ Phong quả thực hơi quá đáng một chút, nhưng là, hắn đồng ý với y. Nữ nhân như Liễu Tự Hòa, không xứng vì y hạ sinh hài tử.

“Không.” Liễu Tự Hòa sắc mặt thảm bại, ôm bụng cuống quýt lui về phía sau. “Ta muốn đứa nhỏ, không được phá đi.”

“Đây là mệnh lệnh của Vương gia, phá đi.” Hoắc Thiên nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Không được.” Liễu Tự Hòa lắc đầu nguầy nguậy, “Ta phải thành Hoàng Thượng làm chủ, gả ta cho Vương gia làm Vương phi, ta sẽ không phá thai.”

“Vương gia nói, Liễu cô nương trước tiên cứ ở đây, y cần phải bình tĩnh một chút.” Thanh âm Phi Dương đột ngột vang lên.

“Thật sao?” Liễu Tự Hòa dường như nhìn thấy một tia hy vọng, ánh mắt mong đợi hướng về Phi Dương đang đứng ở cửa.

Phi Dương lạnh lùng liếc ả một cái, quay đầu nhìn về phía Y Tiểu Lục, “Yên Chi cô nương, Vương gia bảo người chiếu cố Liễu Tự Hòa.” Trong ba thị thiếp, Yên Chi là người hiền lành nhất.

“Biết rồi.” Y Tiểu Lục ỉu xiu. Tại sao lại là nàng? Nàng với Liễu cô nương kia tràn ngập địch ý.

“A, náo nhiệt quá ta. Liễu Tự Hòa cô nương, chúc mừng người mẫu bằng tử quý.”

Mọi người quay đầu lại, Liễu Thiên Mạch bạch y lay động đứng sau Phi Dương.

“Thiên Mạch.” Phi Dương cả kinh, không biết làm sao cho phải. Thiên Mạch vừa mới quay về Vương phủ, lại xảy ra chuyện này, nàng nhất định sẽ thất vọng cực độ với Vương gia.

“Liễu Tự Hòa cô nương có thai?” Thiên Mạch bước vào, tựa cười mà không phải cười. Vẻ mặt của nàng, lộ ra vẻ cổ quái.

Liễu Tự Hòa cười đắc ý, hất cằm tiến đến trước mặt Liễu Thiên Mạch, “Phải ta có thai, không giống như ai đó, là con gà mái không biết đẻ trứng.”

Gà mái không biết đẻ trứng? Rốt cuộc ai mới là gà mái không biết đẻ trứng đây.

Liễu Thiên Mạch cười không thềm chấp, chậm rãi ngồi xuống, “Hy vọng Liễu cô nương mẫu tử bình an.” Ánh mắt của nàng thần nhiên đảo qua ba thị thiếp, khoe miệng khẽ cong tựa cười mà không phải cười, bí hiểm khó lường.

“Đa tạ lời chúc của ‘ phu nhân ’, nhất định sẽ như thế.” Liễu Tự Hòa mỉm cười, trong lời nói lại tràn đầy vẻ khinh miệt. “Phu nhân, phải cẩn thận giữ cho chắc vị trí của ngươi.”

“Yên tâm, Thiên Mạch luôn luôn lãnh đạm, không cần những thứ đó.”

Khoe miệng Thiên Mạch giữ ý cười tao nhã, hồ hững nhìn ra ngoài cửa.

“Hừ, là không cần, hay không có đủ bản lĩnh? Thứ lỗi cho ta nói thẳng, phu nhân ngươi không đủ xinh đẹp.” Liễu Tự Hòa vuốt tóc, cực kì từ tin với mỹ mạo của mình.

Hoắc Thiên ngoảnh mặt làm thành nhìn các nàng tranh cãi, mắt thấy Liễu Tự Hòa càng ngày càng quá đáng, y nhin không được lên tiếng, “Yên Chi, dẫn Liễu Tự Hòa lui xuống.”

Liễu Tự Hòa không cam lòng, ngoan ngoãn theo Tiểu Lục đi ra ngoài. Lúc lướt qua Phi Dương, bên tai vang lên lời cảnh cáo lạnh lùng, “Liễu Tự Hòa, nơi này là Vương phủ, không phải là Tướng phủ. Nhớ kỹ, Thiên Mạch phu nhân là chủ tử của ngươi. Nếu ngươi không cam lòng, có thể xéo khỏi Vương phủ.”

Thiên Mạch xoay người, tựa cười mà không phải cười, về mặt quý dị.

Hoắc Thiên theo sau nàng, cũng rời khỏi phòng khách.

Liễu Thiên Mạch đột nhiên nhớ tới điều gì, ngoảnh đầu nhìn lại, “Hoắc đại ca, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Hoắc Thiên thoáng nghi hoặc, “Ba mươi.”

Thiên Mạch ngăn người! Ngần ngơ đứng chững lại.

Gió bắc thổi, y phục bạch sắc tung bay, tóc dài đen thẫm, tựa bức tranh thủy mặc mờ sương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự ôn nhu của y

Cuối tháng mười một là thời điểm lạnh nhất ở kinh thành.

Cho dù là ngày nắng đẹp, nhưng khí trời vẫn rất lạnh lẽo. Ánh mặt trời nhàn nhạt, không có chút tia ấm áp nào.

Thời điểm này, rất ít người ra khỏi thành dạo chơi. Ngoại trừ những khách vắng lai, ngoài thành hiếm có người đi lại.

Lá cây đã rụng hết, trên mặt đất phủ một lớp lá dày.

Gió lạnh gào thét, những chiếc lá còn sót lại theo gió bay đi.

Dưới bầu trời âm u, thấp thoáng thấy một bóng trắng lơ lửng. Bóng người cao ngạo lạnh lùng, tựa hồ đang bước đi trên mây, sắp sửa bị những đám mây đen cuộn cuộn nuốt chửng.

Gió lạnh rét buốt, y phục của nàng bị thổi bay phấp phới. Mái tóc mềm mại tán loạn, che kín cả mặt. Đôi mắt bị tóc đen đâm vào cay xè, Liễu Thiên Mạch nhin không được nheo lại mắt.

Nàng đứng ở trong gió, không hề cử động, trông như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Dáng người mỏng manh yếu đuối, vô cùng quyến rũ.

Ngân Ưng dừng bước, gạt nhẹ y phục Tần Vật Ly, “Nữ nhân kia là ai vậy?” Nàng nheo mắt lại, ngồng cổ lên, cố gắng nhìn cho rõ hình dáng của nữ nhân kia.

“Nàng thật sự đến rồi?” Tần Vật Ly sau chút bất ngờ, thì bất giác cười đến xuất thần.

Nàng đến rồi, điều đó phải chăng chứng tỏ trong lòng nàng có y?

Một nữ nhân chưa lấy chồng, cùng nam tử đơn độc gặp mặt, ý nghĩa không phải tầm thường. Lúc trước y thuận miệng nói thôi, cũng không dám chắc hẳn nàng có thật sự sẽ đến hay không.

Toàn Phúc công công luôn luôn rất có kiến giải, hẳn có vẻ đêm chiều, “Thiếu gia, bây giờ trời đã về chiều, nàng sẽ rửa ngài đỡ lắm đó.”

“Nữ nhân ngọc kia không phải đã đợi cả ngày chứ?” Tần Vật Ly cảm thấy áy náy trong lòng.

“Thiếu gia, trời lạnh như thế, nàng lại ăn mặc mỏng manh như vậy, nhất định đông thành đá mất rồi.” Toàn Phúc đẩy mắt hiện lên một chút bồn chồn, “Thiếu gia, có thể nàng còn chưa được ăn cơm.”

“Ngươi lại muốn làm gì?” Tần Vật Ly khoanh hai tay ở trước ngực, dù sốt ruột vẫn giả đồ không sao nhìn Toàn Phúc.

“Hoàng Thượng, vị cô nương kia không phải là hồng nhan tri kỷ của ngài đó chứ?” Ngân Ưng mồm toang toác, ” Hoàng Thượng, ngài vội vội vàng vàng xuất cung, bỏ mặc đám người cô lỗ si kia, chính là vì đi gặp nàng ư?” Một Tần Vật Ly Luôn luôn cần chính không ngờ có thể vì một nữ nhân mà công tư bất phân, bất khả tư nghị.

“Đúng vậy, hồng nhan tri kỷ của ta.” Tần Vật Ly dương dương tự đắc, không hề che giấu.

Ngân Ưng vỗ vỗ vai Tần Vật Ly, ” Tần huynh, ta từng nghĩ huynh là kẻ thích đoạn tụ, ta đã nhầm. Thì ra, Tần huynh có một vị giai nhân tuyệt mỹ như vậy, chả trách không thêm đề mắt tới mấy vị dung chi tục phán[1] giả vờ e lệ kia.” Vị nữ tử áo trắng kia toát ra một vẻ xuất trần thoát tục như vậy, không phải người đàn bà cũng có. Tần Vật Ly đứng là Tần Vật Ly, rất có mắt nhìn người.

Tần Vật Ly trừng mắt nhìn Hàn Oanh, kéo tay nàng ra, “Ngươi mới là kẻ đoạn tụ.”

Hàn Oanh hai mắt tròn trắng, “Ta là nữ nhân a, ngươi mới đoạn tụ đó.”

Tần Vật Ly đánh giá một Hàn Oanh thân mặc nam trang, tiêu sái phi phàm, “Thật là hiển có, Ngân Ưng cũng biết thừa nhận mình là nữ tử.”

“Thử xem, không cần ta cởi quần áo nghiệm thân chứ?” Hàn Oanh cười hi hi kéo quần áo, làm bộ muốn cởi ra.

Tần Vật Ly bắt đắc dĩ cười khổ, khoát tay, “Thôi đi, nếu ta dám cởi quần áo của ngươi, Hàn thúc thúc sẽ giết ta mất.”

Hàn Oanh không chút để ý đánh giá chung quanh, đẩy Tần Vật Ly lên phía trước, “Huynh đi lo chuyện của huynh, ta đứng ở đây được rồi, yên tâm, ta đã quan sát rồi, không có người muốn giết huynh đâu.”

Tần Vật Ly dùng chiết phiên gõ một cái thiết mạnh vào đầu nàng, “Tiểu Oanh, ngươi đang hộ giá, nghiêm túc một chút đi.”

Hàn Oanh hết nhìn đông tới nhìn tây. “Đại ca à, ta chỉ là không muốn quấy rầy hai người ân ái. Không cần thận đề nhìn thấy cảnh tượng nào đó, có thể bị hồng mắt mất.”

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng Thượng, ngài một mình qua đó gặp người trong lòng đi, nô tài cùng Hàn cô nương...” vạt áo Toàn Phúc đột nhiên bị Hàn Oanh tóm lấy, cắt ngang lời nói của hắn.

“Hỗn đản, gọi ta là gì?” Hàn Oanh phùng mang tròn má, nổi giận đùng đùng.

Hàn Oanh ghét nhất người ta gọi nàng là cô nương. Toàn Phúc lập tức phản ứng ngay, cười lạnh nói, ” Ngân Ưng công tử.”

“Vậy còn được.” Hàn Oanh buông tay ra, vừa lòng vuốt phẳng phóm chỗ ngực áo nhún nhúm của Toàn Phúc. Nàng duỗi tay ra, khoác vai Toàn Phúc, “Đi thôi, đến bên kia xem thử, đừng làm phiền chủ tử nhà ngươi ân ái. Ta nói cho ngươi biết, làm người á, thì phải có con mắt. Ngươi xem ngươi, ánh mắt kiểu gì a? Chúc mừng, rất nhanh sẽ có thêm một vị nữ chủ nhân để hầu hạ...” Hàn Oanh thanh âm nhỏ dần, cho đến khi mất hẳn. (ôi, nàng nói huyền thuyên gì không biết)

Tần Vật Ly nhìn theo bóng dáng bọn họ, bắt đắc dĩ lắc đầu cười khổ. Y không nghiêm chỉnh, người theo bên mình cũng không đứng đắn.

Vừa quay đầu lại, một khuôn mặt thanh nhã hiện ra gần trong gang tấc. Tần Vật Ly giật mình, liến lúi ra sau vài bước, suýt ngã lăn ra đất.

Y toan mở miệng, còn chưa kịp nói gì, đã nghe giọng Thiên Mạch mắng té tát vào mặt, “Tần Vật Ly, ta còn cho rằng ngài đã chết rồi. Ta chờ ngài mất hai canh giờ, vì tới gặp ngài, ta chạy đến gãy cả chân. Quả nhiên, đàn ông đều là hỗn đản, không có ai tốt đẹp cả.” Chẳng khác gì Tần Mộ Phong, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

“Phi Yên bảo bối, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi.” Tần Vật Ly làm bộ mặt nịnh nọt, ” Phi Yên, ta không phải cố ý. Nam Việt không ngừng khiêu khích, đêm qua có tin cấp báo từ tám trăm dặm truyền về. Ta ngay trong đêm phải triệu kiến văn võ toàn triều, hi vọng có thể nghĩ ra kế sách ứng phó. Mấy lão già cô lỗ sĩ đó mỗi người một ý, ở ngự thư phòng cãi nhau loạn xạ cả lên.” Tần Vật Ly vội gờ tay lên thề, ” Ta tuyệt đối không phải không quan tâm đến nàng, mà chuyện quốc sự ta phải bận tâm hơn. Thực xin lỗi, ta là quân vương. Làm vua, phải xem bách tính thiên hạ làm đâu.” Sau khi nhớ ra cuộc hẹn

với nàng, y bỏ lại cả đám thần tử, vội vội vàng vàng chạy đến chỗ hẹn.

Là quân vương, đích thực nên đặt bách tính thiên hạ lên trên hết. Nàng là nữ tử hẹp hòi, nhưng nàng không phải người không hiểu lý lẽ. Cái nào nặng cái nào nhẹ, nàng biết phân biệt.

Nàng trầm mặc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Vật Ly, đôi mi thanh tú nhú lại, “Bảo bối? Ai dạy ngài vậy?” Khiến nàng nổi hết da gà.

“Mẹ ta đó.” Tần Vật Ly cười gian, “Mẹ ta nói, cái này học được từ một người bạn sinh từ chi giao của bà.” Tay y không an phận đặt lên vai nàng.

Không cần phải nói, người bạn sinh từ chi giao kia nhất định Đại sư phụ Bạch Mạn Diệp của nàng. Lúc sư phụ làm nũng, thường bắt đại sư trưởng gọi người là bảo bối. Nghe nói, ở tương lai, trưởng phu gọi thê từ ‘bảo bối’ là cách thể hiện tình yêu. Nghe ra cũng không tồi, nhưng mà... thực không được tự nhiên, nhất là từ miệng của Tần Vật Ly thốt ra.

“Ngài bảo ta tới gặp ngài, rốt cuộc muốn làm gì?” Nàng vốn không nên đến, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đến. Cho tới bây giờ, nàng cũng không rõ bản thân vì sao lại đến.

Tần Vật Ly càng xán lại gần Thiên Mạch, vọc mái tóc đen của nàng, “Ta nhớ nàng, muốn gặp nàng, muốn nghe giọng nói của nàng.”

“Ngài gặp rồi, nghe rồi, bây giờ có thể đi rồi đó.” Thiên Mạch hai tay xua xua, hờ hững nhún nhún vai.

“Phi Yên.” Tần Vật Ly khước miệng nhếch lên, tà mị cô cùng.

“Gi?” Liễu Thiên Mạch ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt tuấn tú của y.

Tần Vật Ly cười gian xảo, hai cánh tay mạnh mẽ quàng lấy eo Thiên Mạch, kéo cơ thể mềm mại của nàng vào sát người mình.

Nàng vùng vẫy, “Ngài làm gì vậy?” Hơi thở tán loạn của y phả vào mặt nàng, làm cho Thiên Mạch cả người không được tự nhiên.

Sâu trong đôi mắt đen gian tà của Tần Vật Ly lóe lên một tia sóng nhiệt nóng bỏng, lại mang theo vẻ ôn nhu như nước.

Y cúi đầu, vồ lấy đôi môi mềm mại của nàng. Trong đầu Thiên Mạch nhất thời trống rỗng, đôi tay nhỏ bé nắm chặt y phục hai bên hông y, không biết như thế nào cho phải.

Thương thức vị ngọt của nàng, Tần Vật Ly càng thêm làm càn. Thừa dịp lúc nàng há miệng hô hấp, cái lưỡi như lửa linh hoạt thâm nhập vào miệng nàng, quấn quanh đầu lưỡi e lệ mềm mại của nàng.

Khóa chặt đôi môi của nàng, mút ngấu nghiến.

Y dồn hết sức lực, tận hưởng vị ngọt của nàng.

Mãi đến khi hai người đều sắp không còn thở nổi, y mới quyền luyến buông nàng ra.

Thiên Mạch mê mẩn như người mất hồn, khuôn mặt ửng đỏ, đáy mắt thấp thoáng vẻ e lệ. Hắc mâu bén ngọt của y dán chặt vào đôi môi đỏ mọng hơi sưng sưng của nàng, ánh mắt trở nên càng thêm nóng rực như thiêu đốt.

Thiên Mạch bị ánh mắt y làm cho bối rối, quay đầu đi chỗ khác, “Làm gì vậy?” Nếu nghe kỹ, trong giọng nàng dường như có chút ngượng ngùng.

Tần Vật Ly bá đạo kéo chiếc eo thon của Thiên Mạch, ôm nàng vào lòng, cảm tỉ lên trán của nàng, cảm giác thân thiết không thể giải thích được. “Nàng có cảm giác với ta, đúng không?”

[Ta là một nữ nhân lãng lơ phải không?]

[Không phải, ngươi là một nữ nhân ngốc, ngốc đến nỗi không biết cái gì gọi là tình cảm.]

[Tình cảm? Là cái gì? Ta không biết.]

[Tình cảm chính là... sao mà ta biết được, ta chưa từng trải nghiệm mà. Ta chỉ là một nhân vật hư cấu, ngươi hỏi ta chuyện đó, làm sao ta biết được? Mượn một câu đại sư phụ hay nói, ta không phải là thánh thần, lại càng không là vạn vật.]

[Ta không thương Tần Mộ Phong, người ta thương là Tần Vật Ly sao?]

[Cái này... ta cũng không biết, ta cảm thấy, người ngươi thương chính là Mộ Phong, còn đối với Vật Ly chỉ là tham luyến.]

[Ta cũng thích Hoắc Thiên, ở bên cạnh hắn, ta có cảm giác an toàn. Ta cũng thích Phi Dương, lúc ở cùng với huynh ấy, ta không cần phải làm một Thiên Mạch kiên cường đầy gai góc. Huynh ấy giống như đại ca của ta vậy, ta đối với huynh ấy thậm chí có cảm giác ỷ lại khó hiểu. Khi ở cùng Tần Vật Ly, cảm giác thực ảm áp. Cái loại cảm giác này rất mơ hồ, nhưng lại cứ quanh quẩn trong lòng, vương vấn mãi không tan.]

[Mamma Mia[2], ngươi rốt cục cũng hiểu được tình cảm, Thượng Đế, Lão Thiên Gia, các ngài rốt cục rốt cục đã mở mắt.] Cái gọi là tham luyến ôn nhu,

nữ nhân này rốt cuộc có hiểu hay không?

Liều Thiên Mạch sở dĩ thích ở bên cạnh y, chính là tham luyện sự ôn nhu của y. Tình cảm, là điều hạnh phúc nhất trên đời, cũng là thứ tàn khốc nhất. Tình cảm thật sự, là phải mãnh liệt như cuồng phong bão tố, không thể nào có sự ầm ập thế kia.

[Ta đã hiểu được tình cảm rồi sao? Ngươi nói ta thương Tần Mộ Phong, nhưng mà sao ta không cảm thấy.] Lời tuy đã nói ra, nhưng trong lòng nàng cũng không mấy tự tin.

Thật sự không cảm nhận được sao? Hay là.... bởi vì kiêu ngạo, không muốn cúi đầu....

[Ngươi hiện tại đang ở thời kì khai sáng tình cảm, đối khái niệm tình cảm rất mơ hồ. tình bằng hữu, tình thân, tình yêu, bị ngươi làm cho lẫn lộn, sau này ngươi sẽ hiểu rõ.]

[Ta đối với các sư phụ, sư tỷ, sư huynh, đều có tình cảm, sao ta có thể không biết tình cảm là gì?]

[Tình cảm của ngươi và bọn họ là theo thời gian mà vun đắp. Hơn nữa, từ sau khi ngươi được Đại sư phụ nhặt về, ngươi từ trong tiềm thức đã tiếp nhận bọn họ. Nhưng, tiểu Hoắc tướng quân, hoàng đế họ Tần kia, và tên hộ vệ tính tình kém cỏi kia thời gian tiếp xúc với ngươi không dài, ngươi không dám mở rộng lòng mình tiếp nhận. Cho nên. Giữa các ngươi luôn có sự ngăn cách. Hơn nữa ngươi có một nỗi ám ảnh trong lòng, đối với tình cảm trì vờ chậm tiêu lại còn bài xích, kết quả là ngươi không biết cái gì là tình cảm hết. Đối với tình cảm của bọn họ, cũng làm cho phức tạp hóa vấn đề.]

[Ngươi nói quíu cả lưỡi rồi kia?]

“Tần Vật Ly, chúng ta cô nam quả nữ, ngại ôm ta như vậy làm gì?” Tay Thiên Mạch không biết tự khi nào đã vòng qua ôm lấy eo của y.

“Không được sao?” Tay của nàng... càng chứng tỏ bọn họ là hai người đang yêu nhau.

“Ta cảm thấy dựa vào lồng ngực ngài rất thoải mái, rất ầm ập, cũng có cảm giác rất an toàn, cho nên dựa thêm một lát, ngài không phiền chứ.” Lồng ngực ầm ập của Tần Vật Ly, luôn truyền hơi ấm vào lòng nàng. Đã lớn đến chừng này, chưa từng có ai ôm nàng như vậy.

“Nàng có thể dựa vào ta...” Tần Vật Ly cúi đầu, miễn nguyện ôm chặt lấy nàng, “...cả cuộc đời.”

“Cả đời ư?” Thiên Mạch thì thào nói nhỏ. Điều này rốt cuộc là có ý gì? Lẽ nào đây chính là điều nàng muốn?

“Nàng đối bụng rồi phải không?”

Giọng Tần Vật Ly dịu dàng quan tâm, khiến Thiên Mạch dâng lên niềm chua xót. Rốt cuộc vì sao lại chua xót, chính nàng cũng không biết.

“Đói rồi.” Thiên Mạch gật gật đầu, vùi đầu vào ngực y, “Ta không kén chọn, nhưng mà ta không ăn đậu hũ. Ngươi thấy mùi đậu hũ là ta bị chóng mặt, ngoại trừ đậu hũ ra, cái gì ta cũng ăn.”

Tần Vật Ly được dâng chân lân dâng đầu siết chặt eo Thiên Mạch, lại nói sang ý khác, “Nhưng mà ta thích, nhất là đậu hũ non.”

“Đậu hũ có gì ngon đâu, dù là đậu hũ non vào miệng ta thì cũng chẳng khác gì bã đậu. Năm ta được năm tuổi, bị đại nương đuổi khỏi gia môn, đi theo mẹ ăn xin trên phố. Có một vị lão đại thẩm bán đậu hũ, thấy chúng ta đáng thương, mỗi ngày cho chúng ta chút bã đậu. Kỳ thực không phải bà cố ý cho bã đậu, trọng phụ của bà đã sớm qua đời, trong nhà còn có một nữ nhi thân thể yếu ớt cần được khám bệnh, đậu hũ làm ra đều phải đem đổi lấy tiền chữa bệnh cho con gái. Ăn bã đậu quá nhiều, bây giờ ta hề ngửi thấy mùi đậu hũ liền cảm thấy ghê tởm. Nhìn thấy đậu hũ, sẽ nhớ tới những năm tháng đó.” Năm năm trước, khi nàng trở lại kinh thành, vị đại thẩm kia đã buông tay nhân gian. Con gái của bà đau ốm liệt giường, như ngọn đèn sắp tắt. Thiên Mạch chữa khỏi bệnh cho nàng, đặt tên nàng là Thanh Loan, còn dạy nàng đọc sách viết chữ, luyện võ tập văn. Thanh Loan thiên tư thông minh, lại nhờ Thiên Mạch có linh đan diệu dược, trong vòng ba năm, võ công đã có chút thành tựu.

Kỳ thật, nàng không hề lãnh khốc vô tình như vậy, ít nhất, nàng cũng hiểu được tri ân báo đáp.

Nàng vẫn luôn xem Thanh Loan là muội muội, chỉ là không biết cách biểu đạt tình cảm của mình. Thay vì nói ba nhà hoàn gia e sợ nàng, nên nói bọn họ kính trọng nàng, Thiên Mạch cho bọn họ cuộc sống cảm y ngọc thực[3], dạy bọn họ võ công văn chương, căn bản không xem bọn họ là nhà hoàn. Lạnh lùng, là bản tính của nàng. Chính vì ba nhà hoàn gia hiểu được lòng nàng, mới có thể tận tâm tận lực hầu hạ nàng, trung trinh một lòng làm việc cho nàng.

Nàng có tình, chỉ là không hiểu tình.

“Ta sợ nước, nhìn thấy nước ta liền thấy choáng váng. Sau khi mẹ ta chết, ta bị bọn tỷ muội đùa giỡn đẩy xuống ao, thiếu chút nữa chết chìm.” Sắc mặt Thiên Mạch trắng bệch, tay siết chặt áo Tần Vật Ly.

Mười bốn năm đã trôi qua, nàng vẫn luôn bị nỗi sợ hãi ám ảnh, vẫn chưa thoát khỏi cái bóng đen đó.

Trong lòng Tần Vật Ly buồn vui lẫn lộn, đầu mày nhíu chặt. Y ôm sát cơ thể đang run lên khe khẽ của Thiên Mạch, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng nàng. “Đừng sợ, sau này ta sẽ bảo vệ nàng.” Giọng nói y rất dịu dàng nhỏ nhẹ.

Thiên Mạch hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, “Ta sẽ tự bảo vệ mình, từ khi ta mười bốn tuổi đến giờ, không còn ai có thể bắt nạt ta.” Những kẻ dám bắt nạt nàng, đều đã biến thành bộ xương trắng.

Hốc mắt nàng hồng hồng, tựa hồ như đã khóc, nhưng mâu trung lại không có nước mắt.

Nàng ngẩng đầu lên, thở ra một hơi, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống dưới, “Bí mật chôn tận đáy lòng hơn mười năm, sau khi nói ra thoải mái hơn nhiều rồi.”

Giọt nước mắt trong suốt vương trên má nàng, trong giọt nước mắt tựa hồ phản chiếu hình bóng y, “Vì sao lại kể cho ta những chuyện này?” Nàng là một nữ tử rất cao ngạo, dù có tâm sự gì, cũng ít khi thổ lộ ra.

“Đưa vào trong lòng ngài, ta cảm thấy trong lòng chưa xót. Không biết vì sao, lại nói ra hết.” Trong chín năm qua, không ai đối xử với nàng ôn nhu như thế. Sự dịu dàng của Tần Vật Ly, làm cho nàng cảm thấy ấm áp, trái tim lạnh giá như hàn băng, từ từ tan chảy.

Tần Vật Ly dùng ngón cái lau đi giọt nước mắt trên má nàng, “Chuyện gì đã qua thì cứ để cho nó qua đi, đừng tính toán nữa.” Có khóc cũng chỉ rơi một giọt nước mắt, thật là một nữ tử kiên cường. Thiên Mạch vùng ra khỏi vòng tay Tần Vật Ly, ngữ khí đột nhiên lạnh lẽo, “Ta đổi rồi.” Những gì người của Liễu gia đã đổ lên người nàng, nàng sẽ trả lại gấp bội. Muốn nàng quên đi cừu hận ư? Đừng hòng.

Tần Vật Ly như chợt nghĩ ra điều gì, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nắm lấy tay Thiên Mạch, “Ta đưa nàng đến một nơi rất hay.”

“Đi đâu?” Thiên Mạch nghi hoặc, chạy theo y.

“Đi rồi nàng sẽ biết.” Tần Vật Ly ra vẻ thần bí, càng chạy càng nhanh.

“Chậm chậm thôi.” Còn tiếp tục như vậy, nàng nhất định theo phản xạ mà sử dụng khinh công mất.

“Thử một lần, chạy thỏa thích ở vùng ngoại ô. Đem tất cả mọi phiền não hết thảy quên đi.” Tần Vật Ly nhét chiếc khăn vào thắt lưng, ngửa đầu nhắm hai mắt, “Nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh của gió.”

Thiên Mạch nghe vậy, mắt cũng chớp chớp, rồi làm theo.

Nắm tay Tần Vật Ly, bên tai tựa hồ chỉ còn tiếng gió, tất cả phiền não dường như không còn sót lại chút gì, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người nàng.

Nàng chậm rãi nở một nụ cười, hương thụ con gió quẩn quanh người.

“Ai da.”

Nghe thấy tiếng kêu đau của Tần Vật Ly, Thiên Mạch vội dừng bước, mở to mắt.

“Đau quá đi.” Tần Vật Ly từ từ đưa tay lên bịt mắt lại.

Thiên Mạch nhìn cây hồng trước mặt, “Đắm (đầu) vào cây rồi.” Nàng cúi đầu, đáy mắt tràn ngập ý cười.

Tần Vật Ly tay vẫn bịt con mắt, xấu hổ cười, “Đúng vậy.”

“Có bị thương không? Để ta xem thử.”

Tần Vật Ly từ từ bỏ tay ra, bộ mặt âu sầu.

Thiên Mạch ngăn người, sau đó nhìn không được khanh khách. “Ngài sao lại thành thế này?” Chung quanh mắt trái của y xuất hiện một vòng thâm tím, tựa như vừa mới bị ai đâm một cái.

“Ta bị làm sao?” Tần Vật Ly sờ sờ mắt trái, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, “Sao lại thành ra như vậy?”

“Không biết.” Thiên Mạch ôm bụng cười sặc sụa.

Tần Vật Ly ra vẻ tiêu sái, xòe cây quạt ra, ” Có thể đoạt được nụ cười mỹ nhân, có đau chết ta cũng cam tâm.”

“Ngài đừng quạt nữa, bộ dạng này của ngài, y hết như con gấu trúc đang đùa nghịch.” Thiên Mạch cơ hồ cười đến không thở nổi, “Ngài thử nghĩ coi, một con gấu trúc già vờ tỏ ra tiêu sái có bộ dạng thế nào? Buồn cười quá đi mất.”

Tần Vật Ly tỏ ra không quan tâm tiếp tục quạt, cợt nhả, ” Ta đây anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tuấn kiệt phi phàm, phong lưu phóng khoáng, vô luận thế nào đều là mỹ nam tử thiên hạ vô song.”

“Khoe khoang” Thiên Mạch dần dần nín cười.

“Đi thôi, không phải nàng đói bụng sao?” Tần Vật Ly len lén sờ thử lên mắt trái, lập tức suýt xoa vì đau. Y lại xòe quạt ra, đưa lên che con mắt bầm lại.

Y thỉnh thoảng lại nhìn chung quanh, lăm la lăm lét.

Thiên Mạch lờm y một cái, lại nhìn không được phì cười, “Bộ dạng này của ngài thật giống kẻ trộm.” Một nam tử tiêu sái tuấn dật, biến thành thành bộ dạng như vậy thật sự rất buồn cười.

Tần Vật Ly miệng cười toe toét, “Ta đích thực là kẻ trộm, một kẻ trộm yêu đương vụng trộm với nàng.”

“Vương bát đản.” Thiên Mạch tròn tròn hai mắt, cong tay đánh qua.

“Ai da, mắt phải của ta.” Tần Vật Ly kêu to, bịt lấy mắt phải.

Thiên Mạch nhún vai tinh bơ, “Bây giờ thì tốt rồi, thành gấu trúc thật rồi. Sau khi hồi cung, ngàn vạn lần đừng đến ngự thiện phòng nhé, nếu gặp phải ngự trù nhất kèm nhèm, rất có thể tưởng ngài là gấu, sẽ làm thịt hai cái tay gấu của ngài.” Ánh mắt Thiên Mạch nhìn hai mắt y không rời, “Bây giờ không được che nữa, đi thôi.” Vừa quay lưng, nàng lập tức phì cười.

“Mẹ nó, trăm về sau không bao giờ ăn tay gấu nữa. Ai còn dám ăn tay gấu, lập tức đem chém.”

Lời nói của y, khiến Thiên Mạch càng cười to hơn. Tiếng cười giòn tang, cứ vang vọng mãi.

* * * * *

Đây là lần đầu tiên Thiên Mạch mất mặt nhất từ trước tới nay.

Bàn tay ngọc ngà quý báu của thiên hạ đệ nhất phi tặc Phi Yến, từng trộm qua vô số kỳ trân dị bảo.

Nàng chưa từng nghĩ đến, bản thân có một ngày sẽ đi trộm khoai lang. Phi Yến trộm khoai lang cũng không nói làm gì, kẻ đồng lõa lại là ông vua của một nước, thật không còn gì để nói.

Tần Vật Ly kéo Thiên Mạch căng thẳng hỏi hộp núp đằng sau thân cây, thò đầu ra nhìn, “Thấy chưa, đằng kia có một mảnh đất trồng khoai lang, chúng ta đi trộm một ít về nướng ăn.”

“Muốn ăn khoai lang thì đi mua là được chứ gì?” Vì sao nhất định phải đi ăn trộm?

“Mua đâu có sướng bằng trộm?” Tần Vật Ly cúi thấp đầu, cố gắng giấu đi hai con mắt thâm tím.

“Ồ.” Đồ tự mình ăn trộm tốt vậy sao? Nàng trộm nhiều đồ như vậy rồi, cũng đâu có cảm giác gì.

“Nàng đi trộm, ta ở đây canh chừng.” Tần Vật Ly cười gian, chỉ chỉ ruộng khoai lang.

“Hả? Sao lại là ta?”

“Tự mình trộm ăn mới ngon, nàng chưa từng trộm chứ gì, đi thử đi. Ta nhóm lửa thuận tiện trông chừng, nàng đi trộm khoai lang.”

“Được.” Thiên Mạch từ sau lưng Tần Vật Ly bước ra, đáp ứng rất dứt khoát. Nàng lấy trộm đạo làm nghiệp, ăn trộm đối với nàng mà nói, tập mãi cũng thành quen.

Cách dạy trẻ con của Vô Tranh Sơn Trang không giống những người thường, mỗi đứa trẻ, đều hiểu việc nhà nông, đều biết trồng hoa quả rau dưa, đậu nành tiểu mạch, v.v. Không phải là bắt chúng đi làm ruộng, mà là muốn chúng hiểu được cuộc sống gian khổ. Nàng từng trồng rất nhiều thứ, kể cả khoai lang, nên tự nhiên cũng biết cách đào khoai lang.

Khi nàng bê một đồng khoai lang về, Tần Vật Ly cũng đã nhóm lửa.

Tần Vật Ly nhìn đồng khoai trong tay nàng, rồi lại nhìn nàng từ đầu đến chân, vừa tội nghiệp vừa buồn cười, “Nàng làm gì mà thành bộ dạng này?” Chiếc áo trắng tinh của nàng lấm lem đất đỏ. Trên khuôn mặt trắng mịn, dính một vệt đỏ hồng, chiếc váy dài phết đất, còn bản thân thương hơn. Tóc thì hơi bù xù, cả người thảm như con mèo ướt.

“Đào khoai lang thì phải như vậy.” Sự thật là vậy có gì phải xấu hổ, khi xưa lúc nàng xuống ruộng, cũng thường xuyên lấm lem bùn đất như vậy.

Tần Vật Ly dùng tay áo lau bùn đất trên mặt nàng, “Không thể tưởng tượng được nàng lại có thể đi đào khoai lang.”

Thiên Mạch để mặc y lau mặt cho mình, nhưng nhìn không được cản nhắc, “Ai da, đụng vào mặt ta rồi, đau.”

“Được rồi, sẽ nhẹ tay.”

Bùn đất trên mặt nàng được lau sạch sẽ, thì tay áo của Tần Vật Ly lại dính đầy bùn đất.

“Xong rồi, ta nướng khoai cho nàng ăn.”

“Tự ta sẽ nướng.” Thiên Mạch bê đồng khoai lang mà cứ như đang ôm trân châu bảo vật.

“Nàng biết làm sao?” Tần Vật Ly có chút buồn cười.

“Đương nhiên.” Nàng là người giang hồ, đến như gió, đi như mưa, người trong giang hồ tất phải biết, nàng cũng biết.

“Nàng nướng cho ta xem.”

“Nướng thì nướng.”

Nàng đi đến cạnh đồng lửa, cẩn thận bới một lớp tro ra, vùi khoai lang vào, rồi lại dùng củi khô đang cháy để lên trên.

Thiên Mạch đứng dậy, đến ngồi cạnh Tần Vật Ly, từ trong người rút ra một chiếc khăn lụa lau tay cho sạch, “Thấy không, chờ củi cháy hết, là có thể ăn.”

“Còn có kiểu nướng như vậy sao?” Cũng không tồi.

“Đương nhiên.” Thiên Mạch tiện tay vứt chiếc khăn đi.

Tần Vật Ly nhặt khăn tay lên, phe phẩy trước mắt, “Khăn lụa của Giang Nam cầm tú phùng, lụa tốt nhất, tú công tốt nhất, một cái ít nhất trị giá năm mươi lượng.”

Thiên Mạch liếc mắt một cái, thản nhiên nói, “Ba mươi lượng, bởi vì ta một lần mua đến năm trăm cái.” Sau khi nàng động thủ, quen dùng khăn lụa lau vết máu.

“Ba mươi lượng, vậy sao lại vứt đi?” Tần Vật Ly đưa trả lại khăn cho nàng.

“Ta không dùng lại lần thứ hai.” Khăn tay của nàng chỉ dùng một lần. Tác dụng lớn nhất của khăn lụa, là để lau vết máu. Khăn đã bị dính máu không thể dùng lại, cho nên tập thành thói quen mỗi chiếc khăn tay chỉ dùng một lần rồi bỏ.

“Nàng thật xa xỉ.” Tần Vật Ly liền rút tay lại cất chiếc khăn vào ngực áo,” Nàng không cần thì ta nhặt, giặt sạch rồi dùng tiếp.”

“Ta nói rồi, khăn tay của ta chỉ dùng một lần, cái khăn này ở trên người ta cũng không quá ba ngày, ngài có nhặt cũng vô dụng.” Nàng sao lại không biết tâm tư của Tần Vật Ly. Nguyên nhân y muốn lấy cái khăn này, bởi vì nó là khăn của nàng.

“Bị nàng nhìn ra rồi.” Tần Vật Ly vô cùng thành thật, nhưng không hề có ý định lấy chiếc khăn ra.

“Cảm ơn ngài.” Thiên Mạch đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt như phủ một nân sương mù dừng trên người Tần Vật Ly.

“Cảm tạ cái gì?”

“Trộm khoai lang là việc mà một đứa trẻ thường làm, ngài bảo ta đi trộm khoai lang, là muốn cho ta biết thú vui của tiểu hài tử là như thế nào. Bởi vì ngài cảm thấy, thời thơ ấu của ta thật sự thống khổ.”

Tần Vật Ly do dự một hồi, “Nàng thật sự rất thông minh.”

Thiên Mạch cúi đầu, mỉm cười âm thầm, “Kỳ thật ngài không cần bận tâm như vậy.”

Tần Vật Ly nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú của nàng, trầm mặc một hồi, “Ăn khoai lang thôi.”

Y bới củ khoai bóc khỏi nghi ngút từ trong đồng lửa ra, cẩn thận lột vỏ, đặt vào tay Thiên Mạch, “Ăn đi.”

Thiên Mạch chỉ liếc sơ là biết khoai chưa chín.

Nụ cười hiện lên khóe môi, nhận lấy rồi từ từ nhắm nháp. Mỗi lần cắn một miếng, nỗi chua xót trong lòng nàng lại tăng thêm một chút.

“Nàng luôn ăn ngấu nghiến như vậy sao.” Tần Vật Ly mỉm cười, nhẹ nhàng lau những mẩu khoai dính quanh miệng nàng.

Sự dịu dàng của y, khiến nàng quyến luyến.

Một cảm giác ấm áp không thể giải thích nổi cứ quanh quẩn trong lòng nàng.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, làm bóng cả đôi mắt của nàng.

Rõ ràng đã biết không thể được, nhưng vẫn... tham luyến sự dịu dàng của y...

[1] Phụ nữ tầm thường

[2] “Mamma Mia”, tiếng Ý, nghĩa là “mẹ tôi”, tiếng thốt dùng để chỉ sự ngạc nhiên

[3] Com ngon áo đẹp

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nhất tri xuân thủy[1]

Vàng trắng bị mây đen che khuất phân nửa, thấp thoáng, ánh trăng mờ lung âm đạm.

Ánh trăng rọi qua cây quế, in bóng lên mặt đất, tạo thành vô số chấm nhỏ li ti. Thêm những vì sao tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đêm trăng này lại thêm vài phần thi vị.

Bên trong Đạm Tinh Cư tối đen như mực, quý dị không nên lời.

Thiên Mạch đưa tay đẩy cửa, bước vào phòng. Dưới ánh trăng, mơ hồ thấy được bóng lưng bạch sắc cùng làn váy lụa xòa trên mặt đất.

Nàng khép cửa lại, tiến đến mở cánh cửa sổ trước mặt. Ánh trăng mờ mờ diu diu rọi chiếu vào phòng.

Nàng đứng trước cửa sổ, mặc cho ánh trăng rọi vào người.

Nàng yêu Tần Mộ Phong sao? Nàng không biết. Yêu Tần Vật Ly sao? Cũng không rõ.

Liễu Thiên Mạch vẫn không biết yêu là gì, chỉ là, lòng nàng không thể tĩnh lặng như nước được nữa rồi.

Một dòng sông xuân, sớm, đã đảo loạn.

Người đảo loạn lòng nàng, rốt cuộc là Tần Mộ Phong hay Tần Vật Ly?

Nàng đưa tay khép cửa sổ lại, tựa lưng vào bệ cửa. Khẽ than nhẹ, lòng rối như tơ vò.

Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ.[2]

(Dịch nghĩa: Vô tình sao biết nỗi khổ đa tình, một tấc trả thành muôn vạn lối tơ

Dịch thơ: Vô tình sao biết đa tình khổ, tơ duyên một khắc vạn ngày mơ.)

Trong bóng đêm, bất thành linh một thanh âm vang lên.

Dựa vào sự mẫn cảm của người trong giang hồ, Thiên Mạch ngừng thở, ngọc thủ lạnh lẽo siết chặt ngân tiên.

Mâu quang ngập tràn lãnh ý, trong đêm tối càng thêm lạnh.

Cây nến trên bàn đột nhiên được thắp lên, một bóng người cao lớn chắn trước mặt nàng.

“Thiên Mạch.” Tần Mộ Phong chau mày, thanh âm khàn khàn gọi tên nàng.

“Là ngài ư?” Thiên Mạch thở dài một hơi, cài ngân tiên lên tóc. Nàng quá sơ suất, cư nhiên không để ý trong phòng có người.

Lòng nàng rối loạn. Tần Vật Ly làm rối loạn lòng nàng.

Tần Mộ Phong ngẩng đầu, ánh mắt thăm thăm lộ vẻ ôn nhu quyến luyến.

Nhìn sâu vào mắt y, trong lòng Thiên Mạch chấn động, vội vã quay đầu đi chỗ khác.

Y nhanh chóng tiến lên hai bước, ôm chầm Thiên Mạch vào lồng ngực, “Ta tưởng nàng đã đi rồi.” Vùi đầu trong mái tóc của nàng, tham lam hít hà hương thơm chỉ riêng nàng có.

“Tại sao ta phải đi?” Thiên Mạch vẫn giữ nguyên tư thế cũ, thản nhiên nói. “Ngài không đuổi ta, tại sao ta đi?”

Cánh tay Tần Mộ Phong đột ngột siết lại, ôm chặt lấy nàng, “Ta tưởng nàng để bụng chuyện của Liễu Tự Họa.” Y cho rằng nàng đã đi rồi, ngồi ngơ ngẩn trong phòng nàng cả ngày.

Cả ngày nay, trong đầu y toàn là hình bóng của nàng. Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười, nàng lạnh lùng lãnh đạm, nàng đa tài đa nghệ, lúc nào cũng ám ảnh y, lẫn quẩn quanh y.

Mãi đến hôm nay, y mới biết mình đã lưu luyến nàng tự khi nào.

“Liễu Thiên Mạch chỉ là tiểu thiếp của Vương gia ngài, không có tư cách đề bụng, dù cho ngài có cưới hỏi đằng hoàng Liễu Tự Hòa, phong cô ta làm Vương phi, ta cũng không có tư cách đề bụng.” Thanh âm lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm.

“Nếu nàng không thích, ta có thể đuổi ả đi.” Y vẫn ôm chặt lấy Thiên Mạch, sợ nàng sẽ biến mất.

“Không cần, ta ghét những nam nhân vô trách nhiệm. Tự mình làm, tự mình chịu.” Thái độ Liễu Thiên Mạch như không có gì đáng kể, loại nữ nhân như Liễu Tự Hòa, nàng chưa bao giờ để vào mắt. Liễu Tự Hòa, không xứng làm đối thủ của nàng.

Tần Mộ Phong không nói gì, chỉ ôm chặt Thiên Mạch.

Đụng phải Liễu Tự Hòa, là chuyện y hối hận nhất đời này.

Bàn tay Thiên Mạch với ra phía sau, dùng sức gạt tay y ra, “Không có Liễu Tự Hòa, ngài còn có Thái Y, Thái Hà, Ngọc La, Yên Chi, Liễu Thiển, ngài có rất nhiều nữ nhân, không chỉ có mình ta.”

Thân thể Tần Mộ Phong như hóa đá, hít thật sâu một hơi, “Thiên Mạch, thực xin lỗi. Nếu ta gặp được nàng trước Thái Hà, thật tốt biết bao.”

“Ngài yêu ta sao?” Thiên Mạch đột nhiên hỏi một câu kinh thế hãi tục.

“Ta...” Tần Mộ Phong nghẹn lời, không biết trả lời thế nào.

Y yêu nàng sao? Giống như yêu nàng, lại giống như hận nàng. Đối với Liễu Thiên Mạch, cảm xúc của y luôn mâu thuẫn, chính y cũng không biết rốt cuộc là mình yêu nàng hay là hận nàng.

Tại sao yêu nàng, y không biết. Tại sao hận nàng, y lại càng không biết.

Thiên Mạch cười tự giễu cợt, chậm rãi cúi đầu, “Không yêu chứ gì? Người ngài yêu nhất, vẫn là Thái Hà.”

Bàn tay đặt trên lưng Thiên Mạch chậm rãi buông ra, đáy mắt thoáng hiện một tia đau lòng, “Thực xin lỗi, trừ tình yêu ra, cái gì ta cũng có thể cho nàng.” Trong đôi mắt trong veo của nàng, tựa có thể nhìn được bóng mình.

“Trừ tình yêu, cái gì ta cũng không cần.” Nàng gả cho y, thật sự muốn có được chân tâm của y.

Nghe được câu trả lời của Thiên Mạch, Tần Mộ Phong kinh ngạc, “Nàng muốn tình yêu của ta?”

Liễu Thiên Mạch lãnh đạm, vô dục vô cầu, cũng không chủ động bày tỏ, với y làm như không thấy. Y đã từng nghĩ, nàng không hề yêu mình.

Ánh mắt Thiên Mạch thoáng xẹt qua một tia bối rối, nhẹ nhàng thở dài, “Phải, ta muốn ngài yêu ta.” Nàng càng ngày càng không thể khống chế bản thân, không giống cái xác không hồn như trước kia. Nàng thay đổi, rốt cuộc do Tần Mộ Phong, hay là Tần Vật Ly? Hoặc có thể, do cả hai.

“Có ý gì?” Hơi thở ấm áp, phả trên mặt nàng, hơi thở nam tính nồng đậm, bao quanh lấy nàng.

“Không có gì.” Trong bóng tối, các giác quan của nàng càng thêm nhạy bén, Thiên Mạch có cảm giác sợ hãi không rõ từ đâu.

Nàng giãy dụa, bộ ngực mềm mại, không ngừng cọ xát trong khuôn ngực cường tráng của y. Dưới sự kích thích ám muội của nàng, y cư nhiên có phản ứng. Tiểu nữ nhân này, có thể dễ dàng khơi gợi dục vọng của y.

Cảm giác yêu và hận chồng chất lên nhau, cơ hồ muốn làm Tần Mộ Phong điên lên. Dưới một tình huống đặc thù nào đó, dục vọng trong lòng y càng tăng cao.

Tình cảm phức tạp biến thành tình dục, y nhanh chóng ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, “Ta muốn nàng.” Con ngươi đen toát ra dục vọng cháy bỏng.

Thiên Mạch biến sắc, vội vã đẩy Tần Mộ Phong ra, cả người mang theo vẻ lãnh khốc nghiêm khắc, “Không được, từ nay về sau, không cho phép ngài gặp mặt ta.”

Tại sao nàng lại gai mắt như vậy?

Y đã làm nàng phải nhớ lại quá khứ khủng khiếp, nên nàng sợ hãi, phải vậy sao?

Y thân mật hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng, ôn nhu dụ dỗ, “Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng đau. Nàng đã gả cho ta lâu như vậy, ta thiếu nàng một đêm động phòng hoa chúc.” Thanh âm mỉa mai, Thiên Mạch không khỏi có chút ý loạn tình mê.

Khoan, y cũng từng dụ dỗ Liễu Thiển như vậy. Nếu từng dụ dỗ Liễu Thiển, có phải cũng từng dụ dỗ Liễu Tự Hòa, dụ dỗ Thái Y hay không.

Cả đời này, y đã từng có rất nhiều nữ nhân, kể cả loại nữ nhân dơ bẩn như Liễu Tự Hòa.

Thiên Mạch đột nhiên cảm thấy y rất dơ bẩn, dạ dày quay cuồng một trận, cơ hồ muốn ọe.

Vội vả lấy một tay che miệng, tay kia đẩy Tần Mộ Phong ra.

Nàng quay lưng về phía y, một hồi lâu sau, mới ngán được cảm giác buồn nôn.

Nàng vỗ vỗ ngực, thân nhiên nói, “Sai rồi, chúng ta đã động phòng hoa chúc rồi, ngày đó ta mới tiến Bình Nam Vương phủ, trước mặt ta ngài cùng Thái Y hoan ái, sau đó thô bạo chiếm đoạt thân thể ta, lại nhục nhã ta. Tình cảnh buổi tối hôm đó, ta sẽ nhớ rõ suốt đời. Vương gia nói ngài thiếu ta một đêm động phòng hoa chúc, không khỏi có chút gượng ép.” Ngữ khí bình thản, nghe không ra một tia cảm xúc.

Đôi mắt Tần Mộ Phong lộ ra chút mê mang nhu hòa say đắm lòng người, “Thực xin lỗi.”

Liễu Thiên Mạch lắc đầu, chậm rãi xoay người, “Không cần xin lỗi ta, đều đã là quá khứ. Người không thể sống trong hồi ức, ta không có tâm tư đi so đo như vậy.”

Tần Mộ Phong vừa định mở miệng, đột nhiên ngẩn người, “Nàng vừa khóc?” Hốc mắt của nàng sưng đỏ lên, nhất định đã khóc.

“Không có.” Thiên Mạch khẽ lắc đầu, lấy tay che khuất hai mắt.

Khuôn mặt tinh xảo, lệ ngăn hầy còn vương, Tần Mộ Phong hồ nghi nhìn nàng, “Cả ngày hôm nay nàng trốn ra bên ngoài khóc?” Nàng khóc, là vì y sao? Ý nghĩa hoang đường, làm Tần Mộ Phong hưng phấn.

“Ta nói không có là không có.” Thiên Mạch thờ hờn hển, trái lại còn giấu đầu hở đuôi. Nàng chưa bao giờ khóc, hôm nay cư nhiên rơi nước mắt liên tục trước mặt Tần Mộ Phong, thật sự là mất mặt.

” Toàn thân nàng bẩn như vậy, là đi đâu?” Cho tới bây giờ, y mới có cơ hội ngắm kỹ nàng.

“Đến ngoại thành chơi một chút.” Thuận tiện “thò” chút khoai lang, thống khoái khóc một hồi.

Tần Mộ Phong trầm mặc một chút, “Nàng khóc, vì ta sao?” Ánh mắt đợi chờ của y, giống hệt một tiểu hài tử nóng lòng được cho kẹo ngọt.

Liễu Thiên Mạch nhìn thấy ánh mắt đợi chờ của y, lòng đột nhiên mềm lại. Nàng vội vả xoay người, nói như đinh đóng cột, “Không có.”

“Một giọt lệ của nàng, là khóc vì ta, nàng yêu ta, phải không?”

Tần Mộ Phong mỉm cười, thanh âm ung dung từ phía sau truyền đến, khoe miệng Thiên Mạch cong lên, tạo thành một nụ cười lạnh như có như không.

“Nếu ta yêu ngài, ngài sẽ yêu ta sao?” Nàng tiến đến bên cạnh chiếc ghế rồi ngồi xuống, thủy mâu tĩnh lặng ngược lên, chăm chú nhìn Tần Mộ Phong, đáy mắt không một chút gợn sóng.

Tần Mộ Phong bị nàng nhìn đến chột dạ, y do dự một hồi, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Sẽ không.” Biết rõ nàng sẽ thống khổ, nhưng y vẫn phải nói thật.

Thiên Mạch bình tĩnh rót một chén nước, chậm rãi hớp một ngụm, “Ta hiểu rồi.” Đáy mắt nàng, lấp lánh lệ quang.

Một giọt lệ vô thanh vô tức rơi xuống, trên tay ngọc trắng mịn, vẽ ra một đường cong.

Y nhìn ngẩn ngơ nhìn giọt lệ trên tay nàng, đáy lòng nổi lên một hồi đau buốt.”Thực xin lỗi.” Y muốn ôm nàng vào lòng, không để nàng phải chịu đau khổ một lần nào nữa. Nước mắt của nàng, làm y đau lòng.

“Chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng.” Liễu Thiên Mạch khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày, phảng phất như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Nàng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cúi đầu ngẫm, “Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa.”

(Dịch nghĩa: Hoa rơi có ý theo nước chảy, nước chảy không quan tâm đến sự lưu luyến của hoa.)

Dịch thơ: Hoa rơi có ý theo nước chảy. Nước chảy vô tình cuốn hoa trôi.)

“Thực xin lỗi.” Trừ bỏ ba chữ này, y không biết mình còn có thể nói cái gì.

“Ngài yêu ta? Hay là không yêu ta? Nếu yêu ta, thừa nhận đi.” Liễu Thiên Mạch nhìn thẳng vào mắt y, “Ngài yêu ta, đúng không? Ngài yêu ta, chỉ là không dám thừa nhận. Kỳ thật yêu ta không có khó như vậy, ngài có thể thừa nhận.”

Thanh âm lãnh đạm trầm thấp của nàng vang bên tai y, mỗi từ, đều giống như có ma lực, làm chấn động đại não của y, một thứ gì đó càng ngày càng rõ rệt, nét vẽ sống động.

Y vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng.

Từng chữ, không ngừng vang vọng bên tai y.

Y yêu nàng, chỉ là không dám thừa nhận, có thể sao?

Tần Mộ Phong đột nhiên cảm thấy lồng ngực có một loại đau đớn kì dị, y lấy tay ôm ngực, cơ hồ không đứng vững. Con đau từ ngực lan rộng, lan đến cả đầu y. Đau đớn dữ dội, như có hàng ngàn hàng vạn con kiến rĩa vào từng thớ thịt. Y lấy hai tay ôm đầu, kêu lên thê thảm.

“Ngài làm sao vậy?” Thiên Mạch cũng không quá lo lắng, nàng xuất thân giang hồ, có trường hợp nào chưa từng trải qua.

Tần Mộ Phong giựt tóc, thống khổ hét lên, “Ta đau đầu, ngực cũng đau.” Khuôn mặt tuấn tú trắng bệch.

“Để ta xem” Thiên Mạch đặt tay lên cổ tay y.

Tần Mộ Phong gạt tay Thiên Mạch ra, hai mắt đỏ như máu, nổi từng thớ gân, tiếng gầm gừ thô bạo truyền khắp vương phủ.”Buông ra.” Khuôn mặt tuấn mỹ căng ra, có phần vặn vẹo.

Thiên Mạch lạnh lùng liếc nhìn y, tay ngọc lại đặt lên cổ tay y. Lúc bỏ tay ra, nàng không nhanh không chậm mở lời, “Kỳ quái, mạch tượng của ngài bình hòa, theo lý thuyết không thể đau đớn như vậy. Trong sự bình hòa, lại có điểm quỷ dị như có như không, ta chưa từng có nghe qua loại mạch tượng này. Chỉ một chữ, quái dị. Không đúng, là hai chữ. Không phải trúng độc, không phải nội thương, ngài rốt cuộc bị làm sao?”

Đau đớn đến tận xương tủy, đầu bị vật gì khoan vào làm Tần Mộ Phong cơ hồ điên cuồng, y lấy hai tay ôm đầu, gào lên với Thiên Mạch, “Mau tìm đại phu.”

Thiên Mạch lườm y một cái, một chuông xuất ra đánh vào gáy y. Nhìn Tần Mộ Phong ngã xuống, Thiên Mạch ngồi xổm, phong bế mấy huyệt đạo của y, “Tim mấy lang băm đó làm gì? Bỏ cô nương ta chính là truyền nhân của thiên hạ đệ nhất độc y, sư muội của tà thủ thần y. Ta mà tìm không ra nguyên nhân bệnh, càng khỏi phải nói mấy tên lang băm kia.”

Liều Thiên Mạch vạch miệng Tần Mộ Phong ra, thận trọng kiểm tra đầu lưỡi của y.

Lưỡi của y, cư nhiên có chút đỏ sậm quỷ dị, đầu lưỡi còn có chất lỏng đỏ sậm sền sệt dính lại. Giống trúng độc, lại không giống. “Quái, sao có thể như vậy?” Nàng lấy một chiếc ngân châm bên thắt lưng, lấy một chút chất lỏng sền sệt kia.

Bước tới gần ngọn nến, nàng tỉ mỉ quan sát chất lỏng trên ngân châm. Không khác gì nước bọt bình thường.

Nàng lại lấy ra một chiếc ngân châm khác, châm lên cổ tay Tần Mộ Phong. Lúc bỏ ngân châm ra, máu vẫn là màu đỏ tươi.

Thiên Mạch liền tiếp châm trên người y, máu đều có sắc đỏ.

Không có gì dị thường, chắc nàng quá đa nghi.

Lau ngân châm sạch sẽ, Thiên Mạch đến sau bức bình phong, vốc một chút nước rửa mặt.

Thiên Mạch thay một bộ y phục sạch sẽ, rồi trèo lên giường, hoàn toàn không để ý tới Tần Mộ Phong đang nằm chèo queo trên mặt đất.

【 Thiên Mạch, người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? 】

【 Ta có muốn gì đâu, chỉ muốn câu dẫn Tần Mộ Phong thôi mà. 】

【 Muốn câu dẫn y? Sao người không thừa cơ bày ra tình cảm hiển thế lương mẫu, lại vớt y ở kia làm gì? 】

Thiên Mạch đứng dậy, vội vàng đi giày.

【 Đã nghĩ thông suốt? Nghĩ thông suốt là tốt rồi. 】

【 Ta điểm huyệt đạo của y, sau khi ta tỉnh ngủ, sẽ đặt y nằm lên giường. 】

【 Ta không nói gì cả. 】

【 Người đang nói chuyện, sao lại là không nói gì? 】

【 Trời ạ, ngủ cùng giường với y người sẽ chết sao? 】

【 Thật có lỗi, ta không thể nằm chung giường với y, ta ghê tởm. 】

【 Người nằm chung giường với y, hai người các người không biết đã hoan ái qua bao nhiêu lần, người sợ cái gì? 】

【 Trước kia không có cảm giác, nhưng hôm nay ta mới cảm thấy thật buồn nôn. 】

【 Chẳng lẽ người có...? 】

【 Người đừng quên, ta cũng là nữ nhân, ta cũng hy vọng có người yêu thương ta. Hưởng thụ qua sự ôn nhu của Tần Vật Ly, theo bản năng bài xích y là chuyện bình thường. Những gì y gây cho ta, đều là ác mộng. Ta sợ hãi, ta cần sự ôn nhu, không cần ác mộng, hiểu chưa? 】

【 Xem ra, người tham luyến sự ôn nhu của Tần Vật Ly, đúng vậy. Có rất nhiều người, thường nhầm tham luyến với tình yêu, hy vọng người không vậy. 】

【 Ta.... 】 Liễu Thiên Mạch không nói gì, ngay cả chính nàng, cũng không thể biết được đối với Tần Vật Ly, là yêu, hay là tham luyến.

Lúc Tần Mộ Phong tỉnh lại, trời đã mờ sáng.

Vừa mở mắt, nhìn thấy một dung nhan thanh tú.

Liễu Thiên Mạch tựa vào cạnh giường, vẻ mặt lúc ngủ, như hài nhi mới sinh.

Chuyện đêm qua hiện lên trong đầu y. Y nhớ rõ, y đột nhiên đau ngực, đau đầu, tiếp theo thì ngất đi. Đã đau buốt mê man sao? Tại sao y ngay cả một chút ấn tượng cũng không có?

Như vậy cả đêm qua nàng ở đâu? Phải chăng nàng túc trực bên đầu giường cả một đêm?

Y cúi đầu, ngón tay chậm rãi lướt qua dung nhan tinh tế, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Tiểu nữ nhân bướng bỉnh này, không ngờ cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Thân thể của nàng khẽ giật, hô lên một tiếng ‘ Mộ Phong ’. Y tưởng rằng nàng đã tỉnh, lại phát hiện nàng chỉ đổi tư thế tiếp tục ngủ, tiếng gọi kia, chẳng qua chỉ là lời nói mơ giữa giấc mộng.

Trong mộng của nàng có y, ý cười trên môi Tần Mộ Phong càng sâu, đáy mắt hiện lên tia ôn nhu.

Y bước xuống giường, cẩn thận từng li từng tí bế Thiên Mạch đặt lên giường, rồi kéo chăn cho nàng, “Thiên Mạch, ngủ trên giường đi.”

“Ân.” Thiên Mạch khoan khoái trở mình, đưa lưng về phía y.

Tần Mộ Phong đứng bên thành giường, nhìn nàng một hồi lâu, mới nhẹ nhàng lui ra ngoài, sợ sẽ đánh thức nàng.

Nghe được tiếng đóng cửa, Thiên Mạch đang nằm trên giường đột nhiên mở to mắt, khóe miệng gọi lên một tia cười lạnh tàn khốc.

Ngoài cửa, một cái bóng màu đỏ lén lén lút lút, mắt thấy chung quanh không người. Lầm la lầm lét đẩy cửa ra, chuồn vào trong phòng. Chỉ cần xem động tác, đã đoán được ngay tên nhãi này nhất định là kẻ trộm.

“Thất tiểu thư, thức dậy.” Tiểu Lục vươn cái cổ dài nhìn cảnh trước mặt, thuận tiện hô lên một tiếng.

Tiểu Lục vừa mới gọi xong, Thiên Mạch đã ngồi bật dậy.

Tiểu Lục vừa quay đầu lại, đập vào mắt cánh Thiên Mạch đang ngồi ngay ngắn trên giường, bị hù dọa đến phát sợ.

“Người muốn làm gì?” Nàng ta còn chưa vào cửa, Thiên Mạch đã biết rồi.

“Làm ta sợ muốn chết.” Tiểu Lục oán giận.

“Mới tảng sáng, người muốn làm gì?” Thiên Mạch xuống giường, đưa tay kéo chiếc áo khoác choàng lên người.

“Thất tiểu thư, nha hoàn bên cạnh nàng vừa rời qua cáo trạng với ta rằng Vương gia cả đêm qua ở đây với nàng, chỉ vừa mới rời đi.” Tại sao Thất tiểu thư lại cam tâm tình nguyện ủy thân cho Vương gia?

Thiên Mạch ngồi trước bàn trang điểm, ngắm nghía chiếc lược, “Người đã biết, chắc toàn bộ Vương phủ đều đã biết.” Tin tức truyền đi thực mau a.

“Ta cho cô ta năm mươi lượng bạc, sai giám thị nàng.” Tiểu Lục mếu máo, “Ta đoán, Thái Y, Ngọc La, Liễu Tự Họa cũng sẽ mua chuộc ả, nàng phải thật cẩn thận. Đêm qua, mấy nữ nhân kia nhất định ghen tị với nàng chết đi được, sẽ nghĩ biện pháp trừng trị nàng.”

Thiên Mạch cười lạnh, khẽ siết ngón tay, chiếc lược ngà voi trong tay nát tươm thành bột phấn. Nhẹ buông tay, theo gió phiêu tán.

Y Tiểu Lục nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám bột phấn. “Thất tiểu thư, ta biết nàng võ công cái thế, chỉ là, hủy lược rồi lấy cái gì chải đầu.”

“Không cần.” Thiên Mạch tiện tay vuốt vuốt tóc vài cái, rồi dùng ngọc trầm búi lên. “Giang hồ nữ nhân, cần gì phải chú ý nhiều như vậy.”

Mái tóc của nàng bóng mượt lại mềm mại, cho dù không chải, cũng không hề bị rối.

Y Tiểu Lục nhún vai, “Được rồi được rồi, ta múc nước cho nàng rửa mặt.” Thât cô nương quả thực có hào khí nữ nhân giang hồ, ngay cả đầu cũng không cần chải.

“Hương nhi đã đi múc nước rồi, quay lại nhanh thôi, ngươi ngồi xuống, ta muốn bàn chuyện với ngươi.”

“Chuyện này cũng có thể nghe ra?” Vô công của nàng rốt cuộc cao bao nhiêu?

“Biết cái gì kêu khô nhọc kẻ không? Chính là.....” Thiên Mạch cười lạnh, tựa như ác quỷ trong địa ngục.

Y Tiểu Lục lạnh run người, có cảm giác tự mình tiến vào bẫy.

Người nào đã khiến Thât cô nương bày ra cái bẫy này? Cho dù núi đao, cũng phải nhảy xuống. Vô tranh sơn trang Thât tiểu thư, nàng còn không có bản lĩnh đi đắc tội.

*

Chuyện đêm qua, Tần Mộ Phong càng nghĩ càng cảm thấy quái dị.

Y từ nhỏ tập võ, rất ít sinh bệnh, tại sao đột nhiên đầu như muốn nứt ra? Có điều chỉ là cảm thấy điềm quái dị, lại không biết quái dị chỗ nào.

Chẳng lẽ là y quá cực nhọc? Hoặc là, Thiên Mạch đột nhiên trở về, hưng phấn quá độ(=.)? Y luôn có thể khống chế cảm xúc bản thân, có thể hưng phấn quá độ sao?

“Vương gia, ngài đang suy nghĩ chuyện gì?”

Thanh âm Phi Dương giúp Tần Mộ Phong hoàn hồn.”Không có gì.”

“Vương gia, người xem trên mặt mình có gì?” Phi Dương thầm tức cười, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Nghe Phi Dương nói vậy, Tần Mộ Phong mới cảm thấy trên mặt mình có chút ẩm ướt, còn mang theo hơi ẩm áp.

Lấy tay lau đi, đúng là chút chất lỏng màu trắng. (Nước dãi??? Maroon: hong fải đâu ^^)

Y cúi đầu, cháo trong bát chỉ còn phân nửa.

Tần Mộ Phong phì cười, “Ta lại ngây người.” Y liên tục dùng thìa khuấy đi khuấy lại cháo trong bát, rồi lại bôi cháo ra đầy mặt.

“Vương gia, ngài khó chịu chỗ nào?” Vương gia chưa từng thất thố như vậy.

“Có chút.”

“Triệu ngự y đến xem không?”

Tần Mộ Phong xua tay, cũng không quá để ý, “Không cần.” Nếu đã không có chuyện gì, y cũng không cần để ý.

“Cái gì mà không cần a?” Hai tay Thiên Mạch bưng một chén thuốc, chậm rãi bước vào, “Đêm qua ngài như đầu ghê gớm như vậy, hẳn là phải mời đại phu.” Miệng nàng nói vậy, trong lòng lại cười lạnh. Ngay cả ta còn không tìm ra manh mối, huống chi mấy tên lang băm kia.

“Sao nàng vào được?” Thủ vệ canh cửa làm cái gì không biết?

“Lần trước Phi Dương đại ca dẫn ta đến thăm ngài, bọn họ biết, nên để ta vào.” Thiên Mạch ngồi trước mặt y, bày ra bộ dáng không có gì quan trọng.

Đôi mắt Tần Mộ Phong nhú lại, ánh mắt bén ngót nhìn Phi Dương.

Đưa nàng vào Thính Phong Hiên cũng không sao, lại còn đem toàn bộ chuyện Dạ Cơ kể với Thiên Mạch. Y cũng không để bụng chuyện nàng biết, chính là lo lắng cho an nguy của nàng.

Phi Dương ngẩng đầu, làm ra vẻ như đang ngắm nghía nóc nhà.

Lườm Phi Dương một hồi, Tần Mộ Phong mới quay đầu lại, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Thiên Mạch, “Sao không ngủ thêm một chút, đêm qua bị làm khổ một đêm, nàng nhất định mệt muốn chết rồi.”

Lời này vào tai Phi Dương lại có nghĩa khác. Hắn ho khan một tiếng, “Ta đi trước, không quấy rầy hai vị ân ái.”

Tần Mộ Phong biết Phi Dương hiểu lầm, cũng không giải thích, “Ngươi lui ra trước đi.”

“Tại sao không giải thích rõ ràng?” Thiên Mạch lấy từ người ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết, cẩn thận lau đi những vết bẩn trên mặt y, “Ngài làm gì vậy? Sao lại biến thành thế này?”

Nét mặt Tần Mộ Phong hiện lên một tia chật vật, “Nàng đang bùng cái gì vậy?”

“Canh an thần.” Thiên Mạch thuận tay vớt chiếc khăn tay xuống mặt đất, bùng bát canh đến trước mặt y, “Đây là canh an thần ta làm riêng cho ngài, uống vào có thể trừ thần định khỉ[3].”

” Vậy sao?” Tần Mộ Phong không chút nghi ngờ bùng canh an thần lên.

Y còn chưa kịp uống, chợt nghe Thiên Mạch kinh hô một tiếng, ” Vương gia cẩn thận.” Tiếp theo y bị đẩy ra, cơ thể nhỏ nhắn của Thiên Mạch che trước mặt.

Y giương mắt, chỉ thấy một bóng đen đánh tới, thanh kiếm lập lòe ánh bạc, cắm sâu vào ngực Thiên Mạch. Dòng máu đỏ tươi, bắn cả lên y phục của y.

Hắc y nhân bị bất ngờ, vội vã thu hồi kiếm, nhanh chóng biến mất. Lúc rút bảo kiếm, máu càng phun dữ dội, vết máu ảm áp, tóe cả vào mặt y.

Khỏe miệng Liễu Thiên Mạch gọi lên, cười thê lương, ” Vương gia, vì ngài, ta chết cũng không hối tiếc.” Một giọt lệ tĩnh lặng chảy xuống, dòng lệ nóng hôi động lại trên mu bàn tay y. Mũi mũi khe khẽ khép lại, tĩnh mịch khoan thai, dường như chỉ là giấc ngủ bình thường.

[1] Tạm dịch: Một dòng sông xuân

[2] Đây là bài Ngọc Xuân lâu – Yến Thù: (Nguồn: TTV)

Bản Hán-Việt:

Lục dương phương thảo trường đình lộ

Niên thiếu phao nhân dung dịch khứ

Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung

Hoa đề li sầu tam nguyệt vũ.

Vô tình bất tự đa tình khổ,

Nhất thôn hoàn thành thiên vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chích hữu tương tư vô tận xử.

Dịch nghĩa:

Liễu xanh, cỏ thơm ở chiếc đình (nhà hóng mát) bên đường

Tuổi trẻ người ném bỏ đã dễ dàng đi mất

Trên lầu cao, tiếng chuông canh năm làm tỉnh giấc mộng

Dưới hoa, cơn mưa tháng 3 gọi nỗi buồn chia ly

Vô tình không giống (sao biết) nỗi khổ đa tình

Một tác trả thành muôn vạn mối tơ.

Chân trời góc bể có cũng có điểm cuối cùng

Chỉ có tương tư là mãi vô tận

(hieusol)

Dịch thơ:

Bên đình liễu rủ cỏ non tơ

Tuổi xuân qua đi chẳng đợi chờ

Gác cao dở mộng canh năm điểm

Mưa sầu hoa rũ dạ xác xơ

Vô tình sao biết đa tình khổ

Tơ duyên một khắc vạn ngày mơ

Trời cao biển rộng còn đo được

Chỉ có tương tư chẳng bến bờ

(Phuong03 dịch, Melly sửa chút chút^^)

[3] trấn an tinh thần, ổn định khí huyết

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Kịch giả tình thật

Trong Thính Phong Hiên càng lạnh lẽo, cái lạnh khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Trong bầu không khí quỷ dị, tất cả mọi người như ngừng thở, lặng lẽ đợi ngự y bắt mạch.

Thời gian ngự y bắt mạch như thể kéo dài vô tận.

Tần Mộ Phong ngồi bên giường, nắm chặt tay Thiên Mạch, không chịu buông ra. Nàng cứ ngủ thiếp đi như vậy, y sợ một khi buông tay, sẽ đánh mất nàng.

Ngự y thở nhẹ một hơi, thu tay, đứng dậy.

Tần Mộ Phong lòng nóng như lửa đốt, không kiềm chế được túm lấy vạt áo ngự y, “Ngự y, nàng thế nào?”

Ngự y bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Tần Mộ Phong, “Vương gia, nếu kiểm phong thâm sâu thêm nửa phân, e rằng không có cách nào cứu vãn.”

“Đừng nói những lời vô nghĩa.” Tần Mộ Phong lạnh lùng nhìn ngự y, rồi lại chuyển ánh mắt sang khuôn mặt trắng bệch của Thiên Mạch.

Lão ngự y bước đến trước án thư ngồi xuống, đề bút hí hoáy, “Ba chén nước sắc còn một chén, mỗi ba canh giờ uống một lần.”

“Nàng thế nào?” Tần Mộ Phong nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Thiên Mạch, không rời mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Ngự y đưa đơn thuốc vừa kê giao cho Hương nhi đang đứng bên cạnh, “Nhớ kỹ, dùng lửa nhỏ sắc từ từ, lúc sắc thuốc, người nhất định phải trông chừng bên cạnh, không được để tràn.”

Ngự y chậm chạp không chịu nói rõ tình hình Liễu Thiên Mạch, Tần Mộ Phong không thể nhịn được nữa, lại túm lấy áo ngự y, giận dữ gầm lên, “Lang băm, phu nhân của bốn vương rốt cuộc thế nào?”

Ngự y vẫn giữ vẻ khí định thần nhàn, bất đắc dĩ thở dài, “Mạch tượng của Phu nhân lúc có lúc không, nếu không qua khỏi đêm nay, chỉ sợ...”

Tần Mộ Phong xô ngự y ra, rít lên giận dữ như một con sư tử đang điên tiết, “Lang băm, người nhất định phải cứu nàng, nếu nàng chết, bốn vương muốn cả nhà người phải chôn cùng.”

Ngự y tuổi già sức yếu, thiếu chút nữa bị Tần Mộ Phong xô ngã xuống đất. Nếu không có Phi Dương kịp thời đỡ lấy, ông ta đã ngã lăn ra đất. “Vương gia, sinh lão bệnh tử chính là thiên mệnh.”

Tần Mộ Phong trở nên cuồng loạn, mười ngón xoắn lấy mái tóc dài, thống khổ vô cùng, “Bốn vương muốn nàng sống, bất luận kẻ nào đều có thể chết, nhưng nàng không thể, không thể.” Hai mắt y hằn lên những tia đỏ như máu, trông như quỷ dữ.

Phi Dương mắt thấy Tần Mộ Phong sắp nổi điên, cầm hòm thuốc cho ngự y, “Ngự y, tôi tiến ngay ra trước, để Vương gia một mình yên tĩnh một chút.”

Ngự y nhìn Tần Mộ Phong, bất đắc dĩ thở dài, “Đi thôi, ta kê hai toa thuốc an thần cho Vương gia uống.”

“Phi Dương.” Tần Mộ Phong nheo mắt lại, gọi Phi Dương.

“Vương gia?” Phi Dương đang tiển ngự y thì dừng chân, quay đầu lại.

“Người lập tức tiến cung, thỉnh Hoàng huynh cho ta mượn Tuyết Nhạn.” Trong đôi mắt sâu thẳm của y, lóe ra tia nhìn lạnh lẽo.

“Để làm gì?” Phi Dương không hiểu.

Tần Mộ Phong chậm chậm chau mày, ngón tay siết lại kêu răng rắc, “Ai gây tổn thương Thiên Mạch, ta bắt hắn đền mạng.” Trong mắt y hiện lên vẻ lãnh khốc hung ác tàn độc vô cùng.

“Tuân mệnh.” Ánh mắt Phi Dương kiên nghị, ai gây tổn thương đến Thiên Mạch, ta cũng phải bắt hắn đền mạng.

“Vương gia.” Lão ngự y đột nhiên dừng một chút, “Có một người nhất định có thể cứu Thiên Mạch.”

“Ai?” Tần Mộ Phong ngừng đầu lên, vội vàng nhìn ngự y. Chỉ cần Liễu Thiên Mạch có thể tỉnh lại, y nguyện ý trả bất cứ giá nào.

“Tà thủ thần y Lãnh Băng Băng.” Lão ngự y ánh mắt hiền lành chậm rãi nhìn thẳng Tần Mộ Phong.

Tà thủ thần y có thể cứu bất kỳ ai, cho dù là người chết, cũng có hy vọng sống lại. Nhưng mà... hành tung của nàng lang thang bất định, cứu người đều dựa vào sở thích, vừa chính vừa tà. Chưa nói đến chuyện không biết tung tích của nàng, cho dù có biết, cũng chưa chắc có thể mời nàng ra tay.

Trong lòng Tần Mộ Phong lóe lên một tia hy vọng, đột nhiên trở nên bình tĩnh, “Phi Dương, thỉnh hoàng huynh cho ta mượn đại nội tam đại mật thám, rồi thỉnh huynh ấy đăng hoàng bảng [1] tìm Lãnh Băng Băng. Cầu hoàng huynh giúp ta lần này, ta nguyện vì huynh ấy trần thủ biên quan mười năm.” Mắt y thoáng hiện nét dịu dàng. Chỉ cần có nàng ở bên cạnh, dù có trả giá đắt thế nào cũng đều xứng đáng.

“Vương gia, hay là ngài tự mình đi vậy.” Đồng thời thỉnh đại nội tam đại mật thám ra tay, đâu phải là chuyện nhỏ.

“Ta muốn ở đây bên cạnh nàng, luôn luôn ở cạnh nàng.” Nhìn chăm chú gương mặt thanh tú của Liễu Thiên Mạch, giọng nói Tần Mộ Phong càng ôn nhu hơn, kéo bàn tay lạnh lẽo của Thiên Mạch, nhẹ nhàng để lên trên ngực, “Ta nghĩ, nàng nhất định rất muốn ta ở cạnh bên người nàng, ta không muốn để nàng thất vọng.”

Phi Dương nhìn thấy bộ dạng này của Tần Mộ Phong, lặng lẽ thối lui.

Vương gia đối với Thiên Mạch, đã sớm tình sâu nghĩa nặng từ lâu. Chỉ vì cái tính kiêu ngạo của Tần Mộ Phong, nên y không muốn thừa nhận, không dám đối mặt với tình cảm thật của mình.

Con người đều như vậy cả, sau khi mất đi, mới biết quý trọng.

Hy vọng Thiên Mạch có thể tránh được kiếp này, hy vọng Vương gia biết quý trọng Thiên Mạch.

Bọn họ trải qua sinh tử, sẽ càng hiểu thêm ý nghĩa đích thực của tình yêu.

”Mộ.... Phong... Mộ... Phong... đừng... hận... ta, ta... thân bất... do.. kỷ, gả cho ngài... ta thân bất do kỷ, yêu ngài, ta... cũng... thân bất do kỷ, nếu... có thể... chọn... lựa... ta... không muốn yêu ngài, yêu... ngài... thật đau khổ. Chết đi rồi, cũng sẽ... được giải thoát, chết... vì ngài, ta... không hối hận, chỉ... ít, ngài... không hận ta, ngài không... hận ta... Vì... sao, ngài... không yêu ta...? Vì... sao...”

Thiên Mạch không ngừng nói mơ, âm thanh thốt ra, toàn nhắc đến tên của y.

Nắm chặt tay nàng, Tần Mộ Phong có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của nàng, sự mê man của nàng, nỗi bất lực của nàng.

Lời nói mê lú rú của nàng, ngữ điệu ôn nhu, như đánh vào trái tim y.

Mỗi một từ nàng thốt ra, trong lòng y lại nhói đau thêm một chút, như thể ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm bên trong.

Nỗi bất hạnh của nàng, là do y gây ra. Nỗi thống khổ của nàng, là do y đổ thêm vào. Nàng gả cho y, nàng trả giá không oán không hận. Còn thứ y cho nàng, chỉ có toàn là đau khổ.

Y nắm chặt tay Thiên Mạch, hôn lên ngón tay ngọc của nàng, “Xin lỗi nàng, trước khi gặp nàng, trong lòng ta đã có một người khác, không thể yêu nàng. Ta là tên đầu gỗ, không biết quý trọng nàng, nàng đừng trách ta, được không, ta.....” Tần Mộ Phong bỗng chốc nghẹn ngào, y đột nhiên cảm thấy trên mặt ươn ướt, hai dòng nước mắt nóng bỏng chảy dài trên má rơi xuống mặt Thiên Mạch. “Thiên Mạch, đừng bỏ ta. Cho ta cơ hội, để ta chăm sóc nàng thật tốt. Nghe thấy không? Đừng bỏ ta.” Lại một giọt nước mắt nóng bỏng, rơi trên mặt Thiên Mạch.

“Thiên Mạch, nàng mau tỉnh lại đi. Chỉ cần nàng tỉnh lại, ta không bao giờ cần thêm nữ nhân nào khác, chỉ một mình nàng là đủ. Cả đời này, chỉ một mình nàng mà thôi.” Lại một giọt nước mắt nóng bỏng, rơi trên mặt Thiên Mạch, làm ướt đầm khuôn mặt của nàng, cũng làm ướt đầm trái tim của nàng.

Sự giằng cọt trong lòng đột nhiên tan biến hết, từng cơn từng cơn sóng chậm chậm lan tỏa, quanh quẩn mãi không tan.

Những ngón tay giấu dưới chăn từ từ cong lại, nắm chặt tấm trải giường.

“Vương gia, thuốc đã sắc xong.” Giọng của Hương nhi đột vang lên từ sau lưng.

Tần Mộ Phong vội lau khóe mắt, “Mang lại đây.”

“Dạ.”

Nhận chén thuốc trong tay Hương nhi, Tần Mộ Phong đỡ Thiên Mạch dậy, chậm rãi đút thuốc vào miệng nàng. Mỗi một động tác, đều thận trọng nhẹ nhàng, sợ nàng không thoải mái.

Liều Thiên Mạch bị thuốc nước làm sặc, Tần Mộ Phong vội lau miệng cho nàng, khóe miệng cong lên một nụ cười âu yếm.

Y nhẹ nhàng đặt Thiên Mạch nằm xuống, giữ chặt tay nàng không muốn buông ra.

Tình cảm nồng đậm lan ra giữa hai người.

Trên nóc nhà, một đôi mắt vừa đỏ kị vừa căm hận giận dữ nhìn trừng trừng cảnh tượng này.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Phi Dương đứng ở ngưỡng cửa, “Vương gia, hoàng thượng đến rồi.”

Thiên Mạch cả người đột nhiên căng thẳng, sợ bị Tần Vật Ly nhìn thấy.

“Biết rồi.” Buông tay Thiên Mạch ra, y đứng lên. “Thiên Mạch, nàng hãy ngủ một giấc thật ngon.” Y khom người, đặt lên trán nàng một nụ hôn thật sâu.

Y vừa quay lưng, khóe mắt Thiên Mạch đã uon ướt, hai giọt nước mắt trong suốt chảy dài rơi trên gối.

Hai hàng lông mi cong như cánh bướm khẽ giật giật, hai dòng nước mắt lại chảy ra.

Trên gương mặt tái nhợt của Thiên Mạch, đầy những dòng lệ chảy dài.

Nước mắt kia, rốt cuộc là của nàng, hay là của y?

Đến tận bây giờ, y vẫn không thừa nhận yêu nàng.

Y rốt cuộc đang do dự điều gì?

Hay là, y căn bản không yêu nàng.

Vì sao, lẽ nào nàng đã thấy đau lòng rồi sao?

* * * *

Tần Vật Ly đứng ở trong viện, quay lưng về phía Tần Mộ Phong. Bóng dáng cao to của y tạo nên một khí phách khó nói thành lời.

Tần Mộ Phong bước đến phía sau y, trầm mặc một hồi, vén ngoại bào quỳ trên mặt đất, “Hoàng huynh.”

Tần Vật Ly khoát tay, “Người trong nhà, không cần đa lễ, đứng lên đi.”

“Tạ hoàng huynh ân điển.” Tần Mộ Phong cung kính dập đầu, rồi mới đứng lên.

“Nghe nói, đệ vì một nữ nhân, đưa ra điều kiện với ta?” Giọng nói ung dung vô cùng quyền rũ, nhưng lại không làm mất đi khí chất vương giả trời sinh.

“Đúng vậy, thần thỉnh hoàng huynh cứu nàng.”

“Ta đã phái Ngân Ứng và Hắc Hồ đi tìm ta thủ thần y cho đệ, chuyện thích khách ta đã bảo Hoắc Thiên đi xử lý. Tuyệt Nhận mắt tích, tìm không thấy.” Tần Vật Ly cúi đầu, xoay xoay chiết phiến trong tay, trầm ngâm rồi cười, ” Nghe nói, đệ nguyện ý phóng thủ biên quan mười năm cho ta. Rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, đáng để đệ dùng mười năm tự do đổi lấy an nguy của nàng.” Tần Mộ Phong luôn luôn vô tình, trừ Thái Hà ra, chưa từng để nữ nhân nào trong mắt. Liều Thiên Mạch này, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào?

“Nàng là nữ nhân tốt, thần muốn lập Liều Thiên Mạch làm Trắc Phi, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ.” Thiên Mạch lạnh nhạt, trên đời này e rằng không có thứ gì hợp ý nàng. Y biết, làm Trắc Phi của Bình Nam Vương không phải thứ nàng muốn, nhưng đó là thứ duy nhất y có thể cho nàng.

“Trắc Phi thì Trắc Phi, chỉ cần đệ thích là được rồi.” Tần Vật Ly đột nhiên quay lại, “Vì sao không phải là Vương phi?”

“Thần chỉ có một thê tử.” Tần Mộ Phong nghiêm túc tuyên bố.

Tần Vật Ly đảo mắt, “Ta biết rồi, chính là cái cô... Thái Hà gì đó.” Người đàn bà đó rốt cuộc có cái gì tốt?

“Thần chi có một thê tử.” Ánh mắt y đầy kiên định.

Tần Vật Ly bắt đầu dĩ từ dài, “Đệ đừng biến mình thành kẻ nửa chết nửa sống, ta về cung trước. Cho đệ nghỉ ngơi một tháng, trong vòng một tháng không cần vào triều, thích làm gì thì làm gì đi.” Đừng trách y làm việc thiên tư, ai bảo bọn họ là huynh đệ tốt.

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.” Tần Mộ Phong tất cung tất kính, tỏ rõ đạo làm thần. Y là đệ đệ của Tần Vật Ly, cũng là thần tử của ngài.

“Nể thành ý của đệ, chuyện phòng thủ biên cương không cần nữa, làm tốt chuyện kia đi.” Rốt cuộc là chuyện nào, mọi người đều đã rõ.

“Thần nhất định không phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng.”

* * * *

Hai nữ nhân lăm lăm lét, dáo dác nép phía sau mái nhà, nhìn tình hình bên trong viện. Cho đến khi Tần Mộ Phong bước vào trong nhà, hai người mới dám nói chuyện.

Thanh Loan đưa mắt nhìn khinh khinh, “Tìm Đại tiểu thư làm gì? Chút thương tích đó, Thắt tiểu thư không chết được.” Bị thương ngoài da mà thôi, có tìm, Đại tiểu thư cũng không thêm ra tay.

“Biết nàng không chết được mà, nếu nàng chết, tổ tông mười tám đời của ta đều phải chết.” Giết Thắt tiểu thư của Vô Tranh Sơn Trang, tội danh không phải nghiêm trọng bình thường.

“Ài, bây giờ chỉ có thể tìm Hàn công tử và Hàn tiểu thư, biểu bọn họ đừng đi tìm Đại tiểu thư. Còn phải kể lại tình hình này, thiệt phiền phức.” Thanh Loan thật sâu thở dài, vỗ vỗ trán.

“Hàn công tử và Hàn tiểu thư là Ngân Ưng Hắc Hồ?” Y Tiểu Lục cũng không ngốc, đoán cái trúng phóc.

“Đương nhiên rồi.”

“Không phải chứ, Ngân Ưng Hắc Hồ mà tiểu thư nhà người cũng quen sao?”

“Phí lời.”

“Còn Tuyết Nhạn? Nàng là thần tượng của ta. Thần tượng có nghĩa là gì người có biết không? Nghe nói, từ này xuất phát từ Đại phu nhân Bạch Ngâm của Vô Tranh Sơn Trang truyền ra, nghĩa là người mình sùng bái.” Cô ta cũng trong lúc vô tình mà nghe được.

“Vô nghĩa, Bạch Ngâm là Đại sư phụ của tiểu thư nhà chúng ta. Không khác gì mẫu thân, nàng đương nhiên biết thần tượng có nghĩa gì. Nàng biết, ta tự nhiên cũng biết. Đúng rồi, người có biết Mao Chủ Tịch là ai không?” Bạch Ngâm là biệt danh của Bạch Mạn Điệp. Nghe nói khi xưa lúc đi lại trên giang hồ, người vô cùng nhất gan, sợ người ta trả thù, nên mới lấy một cái biệt danh. Đương nhiên, đây chỉ là đồn đãi. Trên thực tế, Bạch Ngâm đích thật là biệt danh của đại phu nhân.

Tiểu Lục ngăn người, gãi gãi đầu, “Ta quên rồi.” Rồi lại lập tức lắc đầu, “Ta không biết Mao Chủ Tịch là ai cả.”

“Biết Lí Bạch là ai không?” Thanh Loan không ngừng khoe khoang.

“Không biết, nhưng mà ta muốn biết Tuyết Nhạn là ai.” Lí Bạch? Tên không tồi, ai vậy ta?

“Tuyết Nhạn hả?” Thanh Loan liếc Tiểu Lục một cái, chỉ xuống phía dưới, “Nằm ở bên trong, cái vị bị người đâm bị thương kia kia... Lục tỷ, chính là Tuyết Nhạn.”

“Thần (thánh thiên địa) của ta ời.” Y Tiểu Lục kinh hô, trượt chân một cái, từ trên nóc nhà rơi xuống.

Thanh Loan tròn tròn mắt, hai mắt như muốn lòi ra, “Tam Thiếu phu nhân, người sao mà xử sự giống Đại phu nhân thế, không gãy cái xương nào chứ.”

“Khụ, tạm thời... còn chưa chết.” Nàng thò đầu ra trông đến đáng thương. “Đắc tội với Vô Tranh Sơn Trang, không phải ta chết chắc rồi sao?” Đến cả Tuyết Nhạn cũng là người nhà bọn họ.

“Chưa chết là được rồi, ta giờ phải quay về Túy Yên Lâu, tìm Hàn công tử và Hàn tiểu thư, có rảnh lại tán gẫu.” Nhảy phóc một cái, nàng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ài, Thanh...” Đã không còn thấy người đâu cả. “Ta muốn nói với người hình như ta thấy Ngân Ưng và Hắc Hồ trong truyền thuyết rồi.”

Y Tiểu Lục mới vừa nói xong, một bàn tay đã đặt lên vai của nàng. “Bạn hữu, Liễu Thiên Mạch bị thương, sắp chết rồi sao?”

“Tạm thời chưa chết.” Y Tiểu Lục đẩy tay nàng kia ra.

“Bạn hữu, sao ngươi biết hai chúng ta chính là Ngân Ưng Hắc Hồ?” Tay Hàn Oanh lại đặt lên vai của nàng.

Y Tiểu Lục dùng sức đẩy tay Hàn Oanh ra, chỉ vào mặt nàng, “Mặt nạ bạc của ngươi.” Tay nàng chia chia hướng Hàn Lạc, ” Ngọn lửa đỏ của hắc.”

Hàn Lạc lạnh lùng nhìn Y Tiểu Lục, “Ai làm thất muội bị thương.”

“Chuyện này...” Y Tiểu Lục cười nịnh nọt, ” Các ngươi gọi nàng là Thất muội, nói cách khác, các ngươi đều là người của Vô Tranh Sơn Trang? Các ngươi là hai vị nào?” Cố ý chuyển hướng đề tài. Vị đại ca trước mắt này thoạt nhìn tính tình không tốt. Nếu hắc biết người là do ta đâm. ... rất có thể bỏ ta một chường.

“Ngươi là ai?” Hàn Oanh đối với thân thể của nàng rất hiếu kỳ. Phi Yên tính tình cao ngạo, hiếm khi kết giao với ai.

“Ta...” Y Tiểu Lục đảo mắt một cái, “Ta là lão bà của Hạo Đình.”

Hàn Oanh Hàn Lạc nhìn nhau, cùng thốt lên, “Tam tẩu.”

Hai tiếng ‘tam tẩu’ này, thiếu chút nữa dọa Y Tiểu Lục sợ tới mức ngồi phệt xuống đất, ” Hai ngươi là ai a?”

“Gọi ngươi một tiếng tam tẩu không sai, nhưng mà, chúng ta không phải người của Vô Tranh Sơn Trang. Mẹ của ta là sư muội của Vô Tranh Sơn Trang Đại trang chủ và Tam trang chủ.” Hàn Oanh ôm bà vai Y Tiểu Lục cảm thán, ” Nữ nhi xuất giá cũng như nước đổ xuống đất, để cha ta ở rể thật tốt. Nếu cha ta ở rể, ta chính là Vô Tranh Sơn Trang tứ công tử, rất uy phong.”

Nghe nói những người có quan hệ với Vô Tranh Sơn Trang đều là kẻ lập dị, quả nhiên.

Y Tiểu Lục đẩy tay Hàn Oanh ra lần thứ N, ” Đứng rồi, ta muốn nói cho các ngươi một chuyện. Thất tiểu thư không có việc gì, nàng đang diễn trò khổ nhục kế. Tình hình cụ thể ta cũng không biết, Thanh Loan sẽ nói cho các ngươi biết.”

Hàn Oanh nhún nhún vai, ngáp một cái, ” Nếu Phi Yên không sao, ta cũng chẳng có việc gì làm. Tiểu đệ, đi thôi, tìm chỗ ngủ một giấc.” Nhiệm vụ hiện tại của nàng là tìm đại tỷ cho thất muội, nếu thất muội không có việc gì, tìm đại tỷ làm chi? Đi ngủ là thực tế nhất, có cơ hội lười phải chớp lấy.

Hàn Lạc túm lấy quần áo của nàng, “Vào xem Phi Yên cái đã.”

“Tần Mộ Phong đang ở trong mà.” Hàn Oanh mắt tròn trắng.

Y Tiểu Lục vội lấy từ trong người ra hai bao thuốc bột. ” Ta có **.” (tớ đoán là xuân dược)

Hàn Oanh kéo áo Hàn Lạc, ” Không cần xem, muội ấy làm việc, chúng ta đừng đi quấy rầy. Chờ sau khi muội ấy thương thế lành lặn, chúng ta sẽ gặp lại.”

Y Tiểu Lục nhìn ** trong tay, cười hắc hắc, ” Các ngươi không đi, ta đi. Tần Mộ Phong đều đã dùng qua ** của ta rất nhiều lần, thêm một lần cũng chẳng sao.”

Nàng đang định phi lên nóc nhà, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lăm bầm lâu bầu, “Đứng rồi, trước tiên làm chút đồ ăn đem cho nàng ấy, đói quá dạ dày sẽ có vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Sơn vũ dục lai[1]

Chuyện Liễu Thiên Mạch dùng thân mình đỡ kiếm hộ Tần Mộ Phong lan truyền khắp vương phủ. Lo lắng nhất, đương nhiên là Thái Y, Ngọc La, Liễu Tự Họa.

Liễu Thiên Mạch liễu mình cứu Tần Mộ Phong, địa vị của nàng ở Vương phủ, càng không thể lung lay. Vô luận phát sinh bất kỳ chuyện gì, Tần Mộ Phong sẽ nhớ lại chuyện nàng từng cứu y mà vĩnh khai nhất diện[2].

Tần Mộ Phong hứa hẹn với Thiên Mạch sẽ chỉ có một mình nàng. Nếu Bình Nam Vương phủ chỉ có Liễu Thiên Mạch, ta sẽ ra sao? Đuổi đi? A, nam nhân quả nhiên đều là loại vô tình.

Tần Mộ Phong dễ dàng hứa hẹn với Liễu Thiên Mạch, rốt cuộc coi ta là gì?

Ngay từ lần đầu gặp y, ta đã quyết một lòng yêu y, chưa từng hối hận.

Y phong lưu, ta biết. Chỉ cần có thể ở cạnh y, đã đủ vừa lòng thỏa ý.

Ta có thể không so đo chuyện danh phận, vĩnh viễn chỉ làm một thị thiếp.

Nhưng là, đừng mơ có thể đè đầu cưỡi cổ ta. Vật mà ta không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Bàn tay trắng như tuyết đặt trên bàn đá của Thái Y chậm rãi khép lại, xoắn xuýt quấn bện vào nhau. Y phục đỏ rực, tựa ngọn lửa kiêu diễm.

Hai bóng dáng mảnh khảnh, xuất hiện ở cửa.

Thái Y ngẩng đầu, lãnh đạm liếc bọn họ một cái, “Ta biết các người sẽ đến.” Đúng vậy, ở ngôi đây chờ đã lâu.

“Người cũng biết vì sao chúng ta đến?” Ngọc La ngồi xuống đối diện.

“Thái Y tỷ tỷ thông minh như vậy, tự nhiên cũng biết.” Liễu Tự Họa cũng ngồi xuống.

Thái Y đượm vẻ phiền muộn, ánh mắt sắc lạnh đảo qua Liễu Tự Họa cùng Ngọc La, “Nếu nha đầu kia làm Vương phi, chúng ta còn có ngày lành sao?” À cũng không nói nhiều, trực tiếp vào chuyện chính. Nếu không giải quyết việc này êm thấm, à sẽ buồn bức không yên. Nếu Tần Mộ Phong không thể chỉ thuộc về một mình à, như vậy, à sẽ cho y thuộc về nhiều nữ nhân.

Ngọc La nheo mắt, hướng về phía cửa sổ, bộ dáng không chút để ý, “Các người nghĩ sao?”. Mỗi nữ nhân trong Vương phủ, đều muốn đối phó với Liễu Thiên Mạch, sao à phải sốt ruột?

“Bất à ta biến mất.” Liễu Tự Họa cúi đầu, gầy gầy móng tay đỏ tươi.

Thái Y cong môi cười, “Biến mất thế nào?” Chính hợp ý à.

“Việc này.... Các người nói đi?” Khóe miệng Ngọc La nhếch lên, cười bí hiểm.

“Một khi đã vậy, chúng ta hẳn là thương lượng kỹ càng một chút.” Thái Y nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Ngọc La liếc mắt về phía cửa, “Yên Chi đâu?”

“Cô ta...” Thái Y cúi đầu, cười quý dị, “Không biết cô ta đang làm cái gì.” Nếu à đoán không sai, nữ nhân kia và Liễu Thiên Mạch về cùng một phe.

“Ta đi tìm cô ta.” Ngọc La nói xong, định đứng dậy.

“Không cần, nếu cô ta ngồi trên cùng một con thuyền với chúng ta, tự nhiên sẽ đến, nếu cô ta chưa tới, vậy có nghĩa là...” Thái Y ngắm nghía chiếc nhẫn trên ngón tay, con người khép hờ, cười lạnh quý dị, “À ta cùng con tiện nhân Liễu Thiên Mạch là đồng bọn.”

*****

Tuyết hoàng hôn, tựa đang thi thắm, như có muôn ngàn cảm xúc tâm tình phức tạp, như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, có thể nhấn chìm tất cả.

Tần Mộ Phong đứng cạnh cửa sổ, nhìn những bông tuyết múa lượn đầy trời. Vươn ngón tay thon dài, đón lấy một bông tuyết.

Tuyết tan, lòng bàn tay chỉ còn đọng lại vết tích một giọt nước.

Giọt nước kia, tựa lệ ngân.

Con gió lạnh buốt thổi ập đến, khuôn mặt tiều tụy, càng thêm tái nhợt.

Tần Mộ Phong khe khẽ thở dài một tiếng, vươn tay khép cửa sổ.

Y đi đến bên giường, ngắm nhìn dung nhan thanh tú, “Thiên Mạch, tuyết lại rơi. Thanh âm tuyết rơi rất êm tai, nàng có nghe thấy không? Không nghe thấy cũng không sao, sau này ta và nàng sẽ cùng nghe.” Thanh âm dịu dàng say đắm lòng người.

Liễu Thiên Mạch đã hôn mê ba ngày ba đêm, vẫn không có dấu hiệu chuyển biến.

Ngự y nói, nàng không nguy hiểm về tính mạng. Nhưng mà, thương thế nặng rất nặng, có thể sẽ hôn mê mãi không tỉnh.

Đã ba ngày ba đêm, y một tác cũng không rời nàng.

Sở dĩ y chăm sóc nàng, trừ áy náy ra, còn một loại tình cảm phức tạp. Thật sự là loại cảm giác phức tạp, phức tạp đến nỗi chính y cũng chẳng rõ đó là cái gì.

“Thiên Mạch, nàng là kỳ nữ thế gian ít có. Gặp được nàng, là phúc ba đời của ta.” Bàn tay y vùi vào chăn, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng. “Thiên Mạch, không được bỏ ta.”

Một giọt lệ ngân lạnh lẽo rơi xuống, đọng lại trên khuôn mặt Thiên Mạch.”Thiên Mạch, ta nợ nàng, còn chưa trả. Nàng nhất định phải tỉnh lại, cho ta một cơ hội bồi thường.”

Lại một giọt lệ ngân nóng hổi, đọng lại trên khuôn mặt Thiên Mạch. Lệ ngân thuận theo hai má, trượt xuống môi nàng.

Mùi vị nước mắt, mặn mặn, vừa chua xót lại có vị chất.

Khóe mắt đã ươn ướt, một bàn tay nhỏ bé khác trong chăn, vội vã túm chặt sang đàn.

Y cúi đầu, tựa vào cổ nàng, khẽ ní non, lệ ngân còn đọng trên gối, “Thiên Mạch, cho ta một cơ hội bồi thường. Nàng chửi mắng đánh đập ta cũng được, chỉ cần nàng tỉnh lại.”

“Thiên Mạch, cả nhà ta đều đã chết. Trừ nàng ra, ta chẳng còn gì cả, đừng bỏ ta. Trên đời này, nàng là người thân duy nhất của ta. Ta đã mất đi bọn họ, không thể tiếp tục mất đi nàng. Cầu xin nàng, tỉnh lại.”

Lông mi của nàng khẽ động, một giọt lệ ngân chậm chậm lăn dài.

Hai giọt lệ ngân cùng một chỗ đọng lại, tựa một đóa sen xinh đẹp.

“Ta... cho... ngài.. cơ.. hội...”

Tần Mộ Phong kinh ngạc ngẩng đầu, “Thiên Mạch?”

Khóe miệng Liễu Thiên Mạch cười hờ hững, chậm rãi mở to mắt.

Tần Mộ Phong siết chặt bàn tay Thiên Mạch, vui mừng khôn xiết, “Thiên Mạch?”

Liễu Thiên Mạch khẽ nhếch miệng, thì thào nói, “Àn.” Thanh âm gượng gạo, hơi khàn khàn.

Tần Mộ Phong ngẩn ngơ nhìn Liễu Thiên Mạch, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Hai con mắt cuồng si nhìn nhau, trong mắt mỗi người chỉ có mình đối phương.

Thiên Mạch chậm rãi vươn tay, lau đi lệ ngân còn đọng lại trên mặt y, “Ngài khóc ư?” Trong mắt nàng, mang theo ý cười.

“Không có.” Tần Mộ Phong bối rối lắc đầu, “Ta nóng quá, đó là mồ hôi.”

Đáy mắt Thiên Mạch xẹt qua ý cười, chậm rãi nhắm mắt lại, “Ta rất đói a.” Khóe miệng của nàng cong lên, mang theo ý cười hạnh phúc.

Y là một nam nhân kiêu ngạo, cho tới giờ, vẫn không chịu thừa nhận mình yêu nàng.

Nhưng mà, nàng đã lấy được lệ ngân của y. Lệ ngân, so với một câu ‘ta yêu nàng’, càng trân quý vạn phần.

Trái tim y, nàng đã trộm được.

Thế gian này không có thứ gì Phi Yến không trộm được.

Đúng vậy, nàng trộm được trái tim y, một năm, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng mà, vì sao trong lòng lại cảm thấy chua xót?

Nàng cảm thấy trong lòng trống trơn, tựa hồ đã đánh mất thứ gì.

“Nàng vừa mới tỉnh lại, không thể ăn gì khác, chỉ có thể húp tạm cháo.” Tần Mộ Phong cẩn thận thổi nguội bát cháo, đặt cạnh môi nàng, “Há miệng ra.”

Thiên Mạch hé miệng, ngậm thìa cháo, hốc mắt đỏ lên, nước mắt không chịu thua kém lăn dài, đọng lại trên mu bàn tay y. Lệ ngân trong suốt, lòng y đau nhói.

“Nàng làm sao vậy.” Tần Mộ Phong luống cuống, vội quạt nước mắt cho nàng, “Bị bỏng rồi phải không?”

“Không phải.” Liễu Thiên Mạch dờ khóc dờ cười, nàng cũng không phải tiểu hài tử, sao có thể khóc vì bị bỏng chứ.

Tần Mộ Phong thật cẩn thận, như muốn lấy lòng, “Không hợp khẩu vị ư?”

Thiên Mạch lắc đầu, con đáy mắt gọn lên sự ôn nhu, “Không phải.”

“Ngoan, không được khóc, bộ dáng lúc nàng khóc xấu lắm.” Tần Mộ Phong xót xa dùng ngón cái lau đi giọt lệ còn đọng lại trong khóe mắt nàng, trước nay chưa từng có vẻ dịu dàng như vậy.

Thiên Mạch hít thật sâu một hơi, che đi những giọt lệ sắp chảy ra, “Không khóc.”

“Đừng khóc, ăn một chút. Nào, há ra.” Tần Mộ Phong dịu dàng dụ nàng.

Nàng là một kẻ trộm, tiếp cận y vì mục đích bí ối, không đáng nhận được sự ôn nhu của y a.

Nếu y biết được chân tướng, còn có thể đối xử với nàng như thế này được sao?

Lệ quang lấp lánh. Cháo thơm ngọt như vậy, vì sao ăn vào lại chỉ cảm thấy vị đắng chát. Là mùi vị nước mắt.

Trong nháy mắt, nàng tựa hồ hiểu mình đã đánh mất thứ gì.

Thứ mất đi..... là thứ chính nàng đã vứt bỏ.

Thiên Mạch rùng mình, thốt lên, “Ta phải về Đạm Tinh Cư.” Rồi xa y, là ý niệm duy nhất trong đầu nàng.

“Cái gì?” Chiếc thìa Tần Mộ Phong dùng để bón cháo cho Thiên Mạch khựng lại, lẳng lặng nhìn nàng, “Nàng trở về làm gì?” Chẳng lẽ, nàng không còn tin y, bắt đầu chán ghét y?

“Ta chỉ là một người thiếp, không có tư cách ở đây.” Thiên Mạch theo bản năng đích né tránh ánh mắt sắc nhọn của y.

Tần Mộ Phong lo lắng, “Nàng là Liễu phi, đương nhiên có tư cách ở lại đây.”

“Liễu phi?” Trong lòng Thiên Mạch chấn động, “Có ý gì?” Đây là kết quả nàng sớm đoán được, chỉ là... tại sao lòng nàng lại đau buốt như vậy?

“Ý của ta chính là, từ nay về sau, nàng là nữ chủ nhân duy nhất của Vương phủ. Không có Yên Chi, không có Thái Y, chỉ có Liễu Thiên Mạch.” Tần Mộ Phong nắm chặt tay nàng, “Ta đáp ứng, từ nay về sau chỉ có một nữ nhân là nàng, ta sẽ đuổi bốn người kia đi.”

Liễu Thiên Mạch nhú mày, đáy mắt gọi lên tia thống khổ, “Thái Y? Cô ta là muội muội của Thái Hà, ngài bỏ được sao?”

Tần Mộ Phong biến sắc, rồi lập tức khôi phục về bình thường, mang theo vài phần cô đơn, “Cô ta vĩnh viễn không phải Thái Hà.”

Thiên Mạch khép mi, không nói câu gì.

Trò chơi này, cuối cùng nàng cũng thắng. Một hồi khổ nhục kế, phá phủ trăm chu[3], nàng cũng giành được trái tim của y.

Nàng thắng, mà cũng thua. Thắng trái tim của y, thua chính tình cảm của mình. Rốt cuộc là thua, hay là thắng?

A, trò chơi tình ái, bọn họ đều là kẻ thua cuộc.

****

Tuyết nửa đêm, một cành cây nhỏ, bị tuyết đè, giữa đêm tuyết tĩnh mịch, vang lên một tiếng động nhỏ.

Thiên Mạch trên giường bùng tỉnh, ngồi bật dậy.

Cái trán trơn bóng, giờ đầm đìa mồ hôi. Nàng khẽ nhắm mắt, hơi thở như lan.

Thiên Mạch cúi đầu nhìn lướt qua Tần Mộ Phong đang say ngủ bên cạnh, chậm rãi dựa vào đầu giường.

Y trông nàng ba ngày ba đêm không hề chớp mắt, quả thực rất mệt mỏi, lúc ngủ thật giống hài nhi mới sinh.

Ngắm nhìn khuôn mặt tuấn đạt, Thiên Mạch chau mày, không thể che giấu vẻ lo lắng trên mặt.

Trộm tâm, lại mất tâm, nàng nên làm gì bây giờ?

Một cơn gió lạnh ập tới, cửa sổ kéo kẹt một hồi.

Thiên Mạch mâu quang lóe lên, điểm trụ huyết đạo của Tần Mộ Phong, cấp tốc xuống giường choàng áo ngoài vào.

Nàng đến trước chiếc bàn, đưa tay thấp nén, ngăn ngor nhìn ánh sáng lập lóe.

Một bóng đen không một tiếng động xuất hiện ngoài cửa.

Thiên Mạch tao nhã ngồi xuống, hai chân vắt chéo, thân nhiên nói, “Vị bằng hữu ngoài cửa, mau xưng tên.”

Bóng đen thoáng run lên một chút, “Cô nương là ai?” Xem bộ dáng của nàng, tựa hồ đợi đã lâu. Nàng biết võ công, hơn nữa cũng không kém.

Thiên Mạch cười lạnh, “Cùng là người trong giang hồ, ngươi muốn giết ta, cũng phải có một lý do, cho ta làm quý cũng mình bạch.”

“Sát Thủ môn, Thiên Tự tứ hiệu. Có người xuất tiền mua mạng của ngươi, đơn giản vậy thôi.” Sát thủ của Sát Thủ môn phân làm nhiều loại, sát thủ Thiên Tự Hiệu đứng đầu. Thiên Tự tứ hiệu, tuyệt đối nằm trong mười sát thủ đứng đầu võ lâm.

“Cuộc mua bán này, là tự ngươi nhận sao?” Liễu Thiên Mạch tựa cười mà không phải cười.

“Thiên Tự tứ hiệu, có thể tự mình tiếp nhận sinh ý.” Kỳ lạ, sao nàng có thể biết.

Thiên Mạch rót một ly trà đặt cạnh môi, “Sát thủ Thiên Tự Hiệu, đều có thể tự tiếp sinh ý, ta biết, nhưng mà...” Nàng hơi nháy mắt, “Trước khi tiếp sinh ý, phải hiểu rõ đối phương là ai.”

“Liễu Thiên Mạch.”

“Sai rồi.” Thiên Mạch chậm rãi đứng lên, đưa lưng về phía bóng đen, hai tay chắp sau lưng, ngao khí mùi phẫn, “Đồng đạo võ lâm nâng đỡ, gọi ta là Bạch Thất cô nương.”

Thân mình bóng đen run lên, không dám tin, “Nàng là Thất tiểu thư?”

“Nếu muốn biết thân phận của ta, có thể hỏi Tiêu Triệt và Đông Phương Nhị.” Khóe miệng Liễu Thiên Mạch nhếch lên, tạo thành ý cười lạnh tàn nhẫn.

Bóng đen sùng sốt, lập tức nửa quỳ xuống, “Thất cô nương thứ tội.” Trên giang hồ ai có thể sống quá hai ngày đều biết, có thể đắc tội bất luận kẻ nào, cũng không thể đắc tội với người của Vô Tranh sơn trang. Đắc tội với bọn họ, không chết cũng phải sống dở chết dở. Huống chi, phu nhân bọn họ Đông Phương Nhị gian trá âm hiểm, đắc tội với muội muội của nàng, không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Liễu Thiên Mạch khoát tay, “Thôi, ngươi cũng là bị người khác điều khiển, ta sẽ không so đo.”

Y trầm mặc một hồi, bình tĩnh mở miệng, “Kẻ muốn giết Thất cô nương là Liễu Tự Hòa.”

Sắc mặt Thiên Mạch không chút thay đổi, “Đa tạ, nhân tình của ngươi, Bạch Phi Yên sẽ nhớ kỹ.” Nàng đã sớm đoán được. Cho dù không phải Liễu Tự Hòa, cũng sẽ là Ngọc La hoặc Thái Y. Liễu phi? Danh hiệu này nàng đảm đương không nổi.

Từ Liễu Thiên Mạch trở thành Liễu phi, đám người ghen tị với nàng không chỉ là một.

Mấy nữ nhân kia có thể dùng bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào, loại chủ ý ám sát này mấy ả cũng có thể nghĩ ra. Có điều, mỗi sát thủ đi ám sát thiên hạ đệ nhất sát thủ, quả thực chính là — muốn chết.

Liễu Phình Đình muốn giết nàng, Liễu Tự Hòa cũng muốn giết nàng, Đám người Liễu gia đối nàng cũng thật tốt. Món nợ này, nàng sẽ từ từ mà tính.

Ngón tay nàng chậm rãi gõ trên bàn, đáy mắt hiện lên tia quang mang sắc bén.

Cuộc sống sau này, Bình Nam Vương phủ sẽ không thể bình yên. Tranh đấu giữa nữ nhân và nữ nhân, vừa mới bắt đầu.

Thật sự chỉ là nữ nhân cùng nữ nhân tranh đấu sao? Có lẽ vậy.

Tuyệt rơi dày hơn.

Ánh sáng lập lờ chiếu vào mặt nàng, quý dị không nên lời.

[1] Trước con giếng tổ

[2] Chừa một con đường sống

[3] đập nôi chìm thuyền. Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng (Mình thì mình thấy ông ý thật là có vấn đề =.=)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tuyệt rơi lặng lẽ

Buổi sáng sớm sau trận mưa tuyết nhuộm một màu trắng xóa, gió lạnh rét buốt.

Do thời tiết lạnh lẽo, trong vườn rất ít người đi lại, trên mặt đất đầy tuyết chỉ có những dấu chân thưa thớt rải rác. Dẫm lên lớp đất tuyết, dưới chân phát ra những tiếng ‘lẹp xẹp’ nhỏ nhỏ.

Thình thoảng, vang lên tiếng cành cây gãy do bị tuyết đè.

Trên mặt hồ đóng một lớp băng dày, trong suốt như pha lê.

Thiên Mạch lẳng lặng đứng bên hồ, mắt nhìn chăm chăm vào mặt hồ tĩnh lặng.

Bóng trắng mảnh mai ngao tuyết lẳng lơ[1], tựa như hòa vào một thể với đất trời.

”Liều phi nương nương, nàng đứng ở đây có một mình thôi sao? Vương gia đâu? Không đi cùng nàng sao?” Một giọng nói ôn nhu ngọt ngào nhưng lại đầy cạnh khỏe vang lên.

”Vương gia tiến cung rồi.” Thiên Mạch lãnh đạm trả lời vô cảm.

Liều Tự Hòa nhẹ nhàng đặt ngón tay lên lan can bằng đá bên hồ, về mặt giễu cợt, “Liều phi nương nương cũng thật lợi hại, vừa ra khỏi nhục kế, đã khiến Vương gia một lòng một dạ với nàng.” Vừa chạm đến lan can lạnh như băng, Liều Tự Hòa rợn cả người, rút ngón tay lại.

“Quá khen.” Liều Thiên Mạch mắt nhìn đăm đăm trên mặt hồ, đôi mắt sâu thăm thẳm lạnh nhạt vô hồn.

“Liều phi nương nương, nghe nói Vương gia muốn tống tất cả bọn ta đi?” Ngay từ hôm Tần Mộ Phong hứa hẹn với Liều Thiên Mạch, ả đã biết chuyện.

“Không biết.” Liều Thiên Mạch ngoái đầu nhìn lại, mặt cười nhưng không cười nhìn Liều Tự Hòa, ”Thật lợi hại, cũng biết mua chuộc nha hoàn bên người ta.” Khi Tần Mộ Phong nói với nàng những lời đó, đúng lúc Hương nhi đưa thuốc vào, chuyện này tự nhiên do cô ta truyền ra. Liều Tự Hòa thật lợi hại, vào phủ mới vài ngày, hãy mua chuộc cả nha hoàn bên người nàng.

Nha đầu Hương nhi chết tiết kia, không biết phản bội nàng bao nhiêu lần.

Liều Tự Hòa cười châm chọc, “Ngươi cũng là người thông minh, một điểm nhỏ vậy cũng nhìn ra.”

“Bình thường thôi, chỉ có điều so với ngươi thông minh hơn một chút.” Tay Thiên Mạch vịn vào lan can, lạnh cóng đến đỏ bưng.

Liều Thiên Mạch tứ lạng bặt thiên cân[2] trả lời, cơ hồ làm cho Liều Tự Hòa không cách nào đáp lại. Mặt ả biến sắc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa, “Đừng tưởng rằng Vương gia thực sự một lòng một dạ với ngươi, y tùy tiện nói vậy thôi, không biết chừng lúc này y đang ở chỗ của Liều Thiên đó.”

“Vương gia tiến cung rồi. Y thỉnh đại nội tam đại mật thám tìm Tà Thủ Thần Y cho ta, giờ ta đã tỉnh lại, tự nhiên không cần phiền toái. Cho nên y tiến cung, phỏng chừng lúc này đang ở trong cung.” Liều Thiên Mạch đôi mắt âm u liếc nhìn Liều Tự Hòa, “Không tin sao? Ngươi có thể đi xem hoàng băng. Cái ngày ta bị hôn mê, tìm Tà Thủ Thần Y xem bệnh cho ta. Nếu ngươi không biết chữ, ta có thể dạy ngươi.”

Liều Tự Hòa cắn chặt hàm răng, thiếu chút nữa bị nàng bức nghẹn họng, “Ngươi...”

Thiên Mạch mặt không thay đổi, “Sao vậy? Nghe không hiểu tiếng người à? Muốn ta dắt một con chó đến nói chuyện với ngươi hay không?”

Liều Tự Hòa hít một hơi thật sâu, tay vỗ vỗ ngực cho thuận khí, nghiêng răng ken két nói, “Liều Thiên Mạch, xem như ngươi lợi hại.” Liều Thiên Mạch quả nhiên là một nhân vật lợi hại, chả trách được Bình Nam Vương ôm lấy khư khư.

Thiên Mạch rút tay lại, rút ra một chiếc khăn tay lau đi vết nước dính trên ngón tay, “Quá khen, nếu ngươi cao hứng, có thể làm một lá cờ khen thưởng tặng cho ta, hoành phi ta cũng nhận. Đương nhiên, ngươi muốn tặng cúp thì cũng được.”

Liều Tự Hòa vô cùng tức tối, các ngón tay siết chặt lại, ”Liều– Thiên– Mạch.”

Thiên Mạch vứt chiếc khăn tay xuống nước, đưa tay bịt tai lại, ”Nhỏ giọng một chút, tai ta không có điếc.”

Liều Tự Hòa đưa mắt nhìn chiếc khăn tay trong nước, đột nhiên cười quỷ dị, “Liều Thiên Mạch, ngươi chờ đó.” ả nói xong, thả người ngã xuống nước.

Thiên Mạch túm lấy y phục Liều Tự Hòa, nhướn mày, “Đừng có giả vờ làm trò vu oan giả họa, đó chỉ là trò chơi của trẻ con.” Ánh mắt nàng lóe lên tia quỷ dị, tựa cười mà không cười.

Liều Tự Hòa không biết Liều Thiên Mạch muốn làm gì, ngăn người nhìn nàng. Đợi đến lúc ả kịp phản ứng, Thiên Mạch đã nhảy vào trong hồ. Bọt nước văng tung tóe, dính ướt cả người Liều Tự Hòa.

Nàng nhìn xuống hồ, cười lạnh một tiếng, “Tốt nhất người chết chìm luôn đi, để khỏi phiền toái.”

Liều Tự Hòa vừa quay người lại, liền đụng phải một đôi mắt u ám. ả giật thót người, lui ra sau vài bước, “Tướng quân?”

Hoặc Thiên không buồn nhìn đến ả, nhảy tùm xuống nước. Ở trong hồ tìm kiếm một lúc, mới tìm được Liều Thiên Mạch. Thân thể nàng mềm nhũn trong lòng ngực hắc, trên mặt không còn huyết sắc. Mắt hắc hắc lên tia hung ác nham hiểm, liếc nhìn Liều Tự Hòa.

Hoắc Thiên ôm Thiên Mạch, dùng khinh công nhảy lên bờ. Hắn đặt Thiên Mạch trên mặt đất, dùng sức đè ép bụng nàng. Thiên Mạch ‘um’ một tiếng, phun ra một ngụm nước.

Liễu Tự Họa đã sợ đến choáng váng, vội quay sang Hoắc Thiên xua tay biện giải, “Không liên quan đến ta, là tự cô ta nhảy xuống.” Thần sắc ả kích động, gần sắp khóc đến nơi.

Ả rốt cục hiểu được nụ cười quỷ dị kia của Liễu Thiên Mạch có ý gì, ả đã bị gài bẫy.

Hoắc Thiên lặng lẽ bế Thiên Mạch lên, hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Tự Họa. Liễu Tự Họa càng thêm sợ hãi, không tự chủ lui ra sau. Đôi mắt đen của Hoắc Thiên nhú lại, hàn quang sắc bén, hần túm lấy y phục của Liễu Tự Họa ném ả vào hồ nước lạnh lẽo.

Hắn ôm Thiên Mạch đi thẳng không thèm ngoái đầu lại. Phía sau vang lên một tiếng ‘um’, những tia nước lạnh như băng bắn tung tóe, khi nước rơi xuống hết, trên mặt hồ gợn lên những vòng tròn liên tục tỏa ra.

“Cứu mạng a...” Trong tiếng thét chói tai, Liễu Tự Họa dần dần bị hồ nước nuốt lấy.

Hoắc Thiên ôm Liễu Thiên Mạch đi thẳng về phủ tướng quân. Thời gian Liễu Thiên Mạch chìm trong nước không lâu, không nguy hiểm đến tính mệnh, hắn mới dám làm như vậy.

Liễu Tự Họa kia cư nhiên ngay cả tỷ tỷ ruột của mình còn hãm hại, quả thực táng tận lương tâm. Nếu không phải tình cơ hắn nhìn thấy ả đẩy Thiên Mạch xuống hồ, e rằng Thiên Mạch sớm đã hương tiêu ngọc vẫn. Tất cả những chuyện này, đều là tội nghiệt Tàn Mộ Phong gây ra. Nếu không phải y lạm tình, Liễu Tự Họa căn bản không có khả năng xuất hiện ở vương phủ.

Trong vương phủ, không chỉ một mình Liễu Tự Họa. Thiên Mạch từ thiếp trở thành Trắc Phi, bốn nữ nhân hay đồ kỵ kia sẽ tha cho nàng sao? Liễu Thiên Mạch không tranh giành với ai, nàng có thể tránh được vài lần. Nhưng còn tiếp tục lưu lại vương phủ, chỉ có một con đường chết.

Tàn Mộ Phong là kẻ đa tình, Thiên Mạch là nữ tử tốt, gả cho y làm thiếp thật là đáng tiếc.

Nếu Tàn Mộ Phong thật sự biết quý trọng Thiên Mạch, coi như y gặp phúc. Nếu y chết vẫn không đổi tính, đừng trách hắn cướp nàng đi. Có lẽ, Tàn Mộ Phong căn bản không hề yêu Liễu Thiên Mạch. Lập nàng làm Trắc Phi, chẳng qua là vì ả náy thối.

Còn Thiên Mạch? Nàng xả thân chấn kiểm cho y, chắc là nàng yêu y.

Hoắc Thiên không khỏi cười khò, người Thiên Mạch yêu, vì sao không phải là hắn chứ?

Hoắc Thiên bế Thiên Mạch về phủ tướng quân, lập tức phân phó hai nha hoàn giúp nàng tắm rửa. Nàng vừa mới khỏe lại, không thể bị lạnh.

Hai nha hoàn đỡ Thiên Mạch đang hôn mê bất tỉnh đi vào phòng tắm, mới vừa vào trong một lát, một nha hoàn hoảng hốt chạy ra, “Tướng quân, vị cô nương kia trên ngực có vết thương, sau khi bị ướt thì không ngừng chảy máu.” Tiểu nha hoàn mặt trắng bệch.

Hoắc Thiên biến sắc, bất chấp nam nữ phân biệt, xông vào phòng tắm.

Thiên Mạch ngồi trên mặt đất, một nha hoàn đỡ lấy thân trên của nàng. Vạt áo hơi mở, thấp thoáng bên trong cái yếm trắng nhuộm đầy máu, máu đỏ tươi như một đóa mầu đơn nở rộ.

Hoắc Thiên đón lấy Thiên Mạch từ trong tay nha hoàn đang hoảng hốt, bế nàng vào phòng ngủ, ” Mau đem kim sang được đến đây.”

Hắn đặt Thiên Mạch lên giường, do dự một lát, rồi cởi áo nàng ra. Lúc này, không còn thời gian để nghĩ nhiều. Vết thương của nàng vẫn tứa máu, không thể kéo dài.

Nhẹ nhàng gỡ lớp áo cuối cùng ra, Hoắc Thiên nhìn không được hít một hơi thật sâu.

Miệng vết thương rất sâu, gần như xuyên thủng qua thân thể của nàng. Lớp thịt mềm trắng hầu lộ ra bên ngoài, cộng thêm máu tươi không ngừng tuôn ra, nhìn rợn cả người.

Nữ nhân ngọc ngà này, không ngờ lại hy sinh vì Tàn Mộ Phong đến mức này.

Tiểu nha hoàn bê dụng cụ băng bó vết thương đặt trước mặt Hoắc Thiên, “Tướng quân, những thứ ngài cần đã chuẩn bị đủ.”

Hoắc Thiên cầm lấy một lọ kim sang được, rắc lên vết thương của Thiên Mạch. Hắn hầu như không dám nhìn vết thương của nàng, quay mặt đi nhắm mắt lại.

Hai nha hoàn nhìn thấy vết thương rợn người của nàng, cũng không dám mở mắt. Bị thương nặng như vậy còn có thể sống sót, quả thực là kỳ tích.

Băng bó vết thương cho Liễu Thiên Mạch xong, Hoắc Thiên đã ướt đầm mồ hôi. Hắn từng thụ thương không biết bao nhiêu lần, từng xử lý vô số vết thương, nhưng chưa từng thấy khó khăn như vậy.

Nàng là một nữ tử kiên cường, chứ nữ tử bình thường bị thương thành như vậy, ít nhất mười ngày nửa tháng cũng không thể xuống giường.

Nàng là một kì nữ bí ẩn, vì sao Tần Mộ Phong không biết quý trọng?

“Đưa nàng đến ngâm trong ôn tuyền một chút, đừng để cho vết thương đọng vào nước.” Hoắc Thiên dừng một chút. “Sự tình hôm nay không được phép nói ra ngoài.” Liễu Thiên Mạch dù sao cũng là ‘Liễu phi’ của Tần Mộ Phong.

À, Liễu phi.

Lúc gặp được nàng, nàng đã là phụ nữ có chồng. Hận chí hận, gặp nhau quá muộn.

* * * * *

Khi Liễu Thiên Mạch tỉnh lại, trời đã về chiều.

Nàng mới cử động, đã nghe thấy giọng Hoắc Thiên, “Nàng tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy.” Thiên Mạch nằm thẳng ở trên giường, cười dịu dàng.

Nàng sợ nước, lúc ấy nàng rõ ràng nghe được có tiếng bước chân, mới dám nhảy xuống nước. Vốn nghĩ rằng người đến là Phi Dương hoặc Tần Mộ Phong, thật không ngờ lại là Hoắc Thiên.

Hoắc Thiên đứng ở bên giường, ôn nhu nhìn nàng say đắm, “Nàng có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có.” Nàng khẽ động thân mình, lại đụng đến miệng vết thương. Nhịn không được kêu lên một tiếng.

Hoắc Thiên sốt ruột, nắm lấy tay nàng. “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái? Ta truyền ngự y.”

Thiên Mạch bật cười, “Không cần, chỉ là không cần thận động đến vết thương.”

Hoắc Thiên thờ phào nhẹ nhõm, “Không thoải mái nhất định phải nói với ta, không được cố chịu.”

Thiên Mạch lãnh đạm đảo mắt quanh phòng, hơi nghi hoặc, “Hoắc đại ca, đây là đâu? Vì sao ta lại ở chỗ này.” Hình như là... phủ tướng quân.

“Liễu Tự Họa đẩy nàng xuống hồ, ta mang nàng về đây.” Hoắc Thiên lo nàng bị ám ảnh, tận lực kể lại tóm tắt sơ lược cho nàng nghe.

“Cảm ơn.” Thiên Mạch môi mím nhắm mắt lại. “Ta mệt quá.”

“Nàng có đói bụng không?” Hắn buông tay nàng ra, kéo chăn đắp cho nàng.

Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta không đói.”

Hoắc Thiên xoay người, rót một chén thuốc từ chiếc bếp lò nhỏ trên bàn, “Uống thuốc trước đã.”

Thiên Mạch khò sở ngồi dậy, Hoắc Thiên vội đỡ lấy người nàng, lấy một cái gối đặt dưới thắt lưng nàng. “Cẩn thận, đừng làm động vết thương.”

“Àn.” Thiên Mạch trả lời, đưa tay đón chén thuốc.

“Đừng nhúc nhích, ta dứt nàng, cẩn thận vết thương.” Giọng nói của hắn bất giác ôn nhu.

Nàng cười hồn nhiên, so với vẻ lạnh lùng lúc trước hoàn toàn bất đồng, “Cảm ơn Hoắc đại ca.”

“Cẩn thận một chút, coi chừng nóng.”

Thiên Mạch uống một ngụm, vội đẩy tay Hoắc Thiên ra, thè lưỡi thở hắt hắt, “Đắng quá, đắng quá.”

Hoắc Thiên mỉm cười sùng nịnh, dứt một viên mứt hoa quả vào miệng nàng, “Ăn một viên mứt hoa quả.”

Thiên Mạch ngâm niêng mứt trong miệng, cười khanh khách chỉ vào đĩa mứt hoa quả trên bàn, “Ta muốn cái kia nữa.” Mứt hoa quả so với thuốc thì ngon hơn nhiều.

Nụ cười hồn nhiên của nàng, tựa như một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, ngây thơ trong sáng.

Hoắc Thiên đặt ngay chén thuốc xuống, cầm lấy đĩa mứt hoa quả bốc một viên dứt cho nàng ăn, “Nàng thích không?”

“Ta thích ăn đồ ngọt.” Thiên Mạch ăn ngon lành.

“Ta chưa từng thấy nàng ăn.” Hắn cho rằng nàng không ăn vật. Lúc chuẩn bị mứt hoa quả cho nàng, hắn chẳng qua chỉ cầu may. Dù gì, nàng là một nữ

tử lạnh lùng như vậy. Sự từng trải trên người nàng, không giống một cô gái thích ăn đồ ngọt.

Nụ cười hồn nhiên trên mặt Thiên Mạch tan biến, thay vào một nụ cười thê lương. ”Đó là bởi vì người trong vương phủ ngoại trừ bữa ăn chính ra, không cho ta gì cả. Không có hoa quả, không có quà vặt.”

Trong mắt Hoắc Thiên thoáng chút đau lòng, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng. ”Nếu nàng thích, lúc nào cũng có thể đến phủ tướng quân, ta sai người chuẩn bị cho nàng.”

“Được.” Miếng mứt trong miệng đột nhiên không còn hương vị gì nữa, Thiên Mạch chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác là lạ.

Hoắc Thiên đối với nàng thật tốt, thật sự rất tốt, tốt đến mức không bình thường.

Đây rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Một đĩa mứt hoa quả đã bị ăn sạch, nhưng thuốc thì vẫn chưa uống được ngụm nào.

Hoắc Thiên nhún nhún vai, đặt cái đĩa trống không lên bàn. “Giờ thì uống thuốc thôi.”

Vừa nghe đến chữ thuốc, đầu mày Liễu Thiên Mạch dựng ngược. Nàng đảo mắt, ”Hoắc đại ca, ta rất muốn ăn điểm tâm ngọt. Huynh đi bảo người làm cho ta đi, ta tự mình uống thuốc.”

“Được.” Liễu Thiên Mạch cao ngạo lạnh lùng, tắt thuốc loại người đầu ra đây, nói được sẽ làm được. Hắn không nghi ngờ gì nàng, đồng ý ngay.

Người thông minh thiên hạ đệ nhất cũng có lúc đoán sai, hắn mới vừa quay lưng, Thiên Mạch liền đảo mắt nhìn ra bên ngoài. Thấy bóng hắn vừa khuất, Thiên Mạch đi chân trần bước xuống giường, trút chén thuốc nước đen ngòm vào chậu hoa. Nàng nhìn nước thuốc từ từ ngấm xuống đất, che miệng trộm cười vài tiếng, bụng chiếc bát không quay trở lại giường.

Liễu Thiên Mạch cũng có lúc rất lém lỉnh.

Nàng từ trong vòng tay lấy ra một viên viên thuốc, nhét vào miệng, chậm rãi nhắm mắt lại. Một trăm bát thuốc nước, cũng không bằng một viên thuốc của nàng.

Lúc Hoắc Thiên bước vào, thấy chiếc bát trong tay nàng đã cạn. Hắn mỉm cười hài lòng, “Uống hết rồi sao?”

Thiên Mạch gật đầu lia lịa, thề lời ra, “Đáng quá, đáng quá.”

Hoắc Thiên ngồi lên mép giường, cầm lấy chiếc bát không trong tay nàng, “Nàng bị bệnh, phải ngoan ngoãn uống thuốc.”

“Ta ngoan ngoãn uống rồi, có điểm tâm ngọt ăn chưa.” Nói đến món điểm tâm ngọt, Thiên Mạch liếm liếm môi.

Một động tác nhỏ xíu, lại khiến Hoắc Thiên cảm thấy xót xa. Hắn thấy đau lòng, quay đầu đi chỗ khác.

Nàng là con gái Tể tướng, lại là thiếp của Bình Nam Vương, lúc nói đến món điểm tâm ngọt, lại lộ ra vẻ mặt này, như một đứa trẻ không được ăn uống đầy đủ.

Liễu gia là đối xử nàng như thế nào? Bình Nam Vương đối xử nàng như thế nào?

“Có, nếu nàng thích, có thể ăn mỗi ngày.”

“Lúc ta về nhà, có thể gói mang về hay không?” Đôi mắt Thiên Mạch trong veo, thoáng hiện vẻ thèm thuồng không không che giấu.

Hoắc Thiên cười ôn nhu vô cùng, trong lời nói có chút sùng nịnh, đầy thương tiếc, “Đương nhiên có thể.” (Trong bản đơn giản (69 chương) đến đây là hết rồi, thực đáng tiếc a, có phải hay không?)

* * * * *

Nghỉ ngơi ở phủ tướng quân nửa ngày, Thiên Mạch tỏ ý muốn đi.

Tần Mộ Phong đang trong thời điểm nguy hiểm, nàng tạm thời không thể rời khỏi vương phủ. Người có thể đối phó Dạ Cơ, chỉ có nàng. Tần Mộ Phong Phi Dương căn bản không phải đối thủ của Dạ Cơ, về mặt võ nghệ, bọn họ có lẽ không thua Dạ Cơ. Nhưng mà, Dạ Cơ am hiểu dụng độc, cộng thêm tâm kế, không cẩn thận rất có thể trúng kế của ả.

Nàng nếu đã thay tiểu sư tỷ làm Tuyết Nhạn, sẽ hoàn thành trách nhiệm của Tuyết Nhạn.

Mạng của Tần Mộ Phong là của nàng.

Muốn lấy mạng Tần Mộ Phong phải hỏi Liễu Thiên Mạch nàng trước.

Mới bước vào vương phủ, Liễu Thiên Mạch liền cảm thấy bầu không khí quý dị, khắp nơi tràn ngập sát khí bùng bùng.

Đi đến cửa Đạm Tinh Cư, mới phát hiện Y Tiểu Lục đã đợi từ lâu.

Y Tiểu Lục vừa thấy Thiên Mạch, lập tức chào đón, “Nàng đi đâu, sao giờ mới về.” trang phục điểm lệ, không thể lấp đi vẻ u sầu trong ánh mắt.

“Phủ Tướng quân.” Chẳng lẽ Liễu Tự Hòa chưa nói gì sao?

“Tướng quân đâu? Vì sao không tiễn nàng về?” Y Tiểu Lục nhìn ra sau lưng Thiên Mạch.

“Nói chính sự đi.” Kiệu phủ tướng quân đưa nàng về, nàng cự tuyệt Hoắc Thiên đích thân đưa tiễn.

Y Tiểu Lục nga một tiếng, “Liễu tướng và Liễu Đại phu nhân đến đây.”

Liễu Thiên Mạch nhướn mày, tiện tay tháo chiếc túi nhỏ bên hông xuống, lấy ra hai viên kẹo nhét vào miệng.” Bọn họ tới làm gì?”

“Liễu Tự Hòa sảy thai rồi, ả nói, nàng hãm hại ả, Hoắc tướng quân đẩy ả xuống hồ, cho nên sảy thai.” Y Tiểu Lục nhìn chăm chăm vào viên kẹo của nàng.

“Muốn ăn một viên không.” Thiên Mạch đưa chiếc túi nhỏ đầy màu sắc đến trước mặt Y Tiểu Lục, ” Hoắc đại ca chuẩn bị cho ta, hẳn nói điểm tâm gây lạnh bụng cho người đang bị thương, cho chuẩn bị cho ta một túi kẹo.” Điểm tâm ở phủ Tướng quân phủ hương vị không tồi, sau này sẽ thường đến.

Y Tiểu Lục cúi đầu, lấy ra một viên kẹo cho vào miệng, ” Ngon thiệt.” Nàng lại lấy mấy viên, ” Cho thêm mấy viên.”

Thiên Mạch ngửa đầu lên, hết viên này đến viên khác lần lượt chui vào miệng.” Điểm tâm ở phủ Tướng rất ngon, so với ngự thiện phòng còn ngon hơn.”

” Sao nàng biết.” Y Tiểu Lục ăn đến ngon lành, ” Nàng từng ăn đồ ở ngự thiện phòng rồi sao?”

” Đúng vậy, năm đó lúc ta đi làm công tác vận chuyển đã từng ném qua.” Thiên Mạch đồng ý nói, cũng không cảm thấy xấu hổ. Nếu hỏi chiêu này học ai, đáp án nhất định là Bạch Mạn Điệp.

” Công tác vận chuyển?” Phi Yến phải đi khuôn vác sao?

Thiên Mạch chẳng biết xấu hổ gật đầu, ” Ta nhờ vào vụ trộm dạ minh châu trong đại nội mà danh chấn giang hồ, rất quen thuộc hoàng cung, như nhà mình vậy, nổi lên đi, ta đều phải thuận tiện đến ngự thiện phòng ăn chút điểm tâm. Ta nói vận chuyển, tức là đem bảo vật trong hoàng cung vận chuyển ra ngoài, biến thành đồ của mình.”

” À...” Y Tiểu Lục bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là đi ăn trộm. Đệ nhất phi tặc đúng là khác người, đem trộm đạo nói thành công tác vận chuyển.

Liễu Thiên Mạch chop viên kẹo trong tay Y Tiểu Lục, ” Hương vị không tồi, ta vốn định để dành ăn từ từ, không ngờ bị ngươi ăn hết rồi.”

“Trà đây, ta cũng muốn.” Y Tiểu Lục giựt viên kẹo lại.

” Của ta a.” Thiên Mạch đưa tay ra chop lấy.

Y Tiểu Lục nhanh nhẩu tránh ra xa, quay sang Thiên Mạch cười khúc khích, ” Của ta.” Nói xong bỏ vào trong miệng.

” Nhàm chán.” Thiên Mạch nhìn cô ta bằng nửa con mắt, tiếp tục ăn kẹo.

” Ai da.....” Y Tiểu Lục đột nhiên la hoảng lên, ” Vừa rồi nói đến người Liễu gia tới tìm người gây sự, hiện tại đang ở phòng khách, Vương gia ở trong cung, vẫn chưa trở về, làm sao bây giờ?”

” Đem sự tình xảy ra nói rõ ràng coi.” Thiên Mạch vừa ăn kẹo, vừa đi ra phòng khách.

” Sự việc là như vậy, sáng hôm nay, Liễu Tự Hòa đột nhiên rơi xuống hồ, sau khi được vớt lên, thầy thuốc nói đã bị sảy thai rồi. ả lập tức phái người về nhà, mời phu phụ Liễu tướng đến, ả nói là nàng hãm hại ả. Nàng ghen tị ả có thai, cho nên hãm hại ả.” Y Tiểu Lục cười lạnh một tiếng, “Đồ đàn bà không biết xấu hổ, còn muốn vạch áo cho người xem lưng.”

Liễu Thiên Mạch cười quý dị, ” Tiểu Lục, cừu hận mười bốn năm, hôm nay ta thu hoạch một mẻ.”

Y Tiểu Lục cảm thấy nụ cười quý dị của Thiên Mạch thật đáng sợ, bất giác rùng mình

Tuyết rơi càng dày hơn.

* * * * *

Lúc Liễu Thiên Mạch và Y Tiểu Lục vào đến phòng khách, bên trong đã chật ních người. Kẻ gây chú ý nhất, là Liễu tướng trong cương vị quyền thuộc ngồi trên ghế chủ vị.

Liễu tướng mặt hon trước, người mặc áo hoa, cộng thêm ngao khí trời sinh, uy nghiêm không nói nên lời.

Liễu phu nhân mặt lạnh như băng, ngồi trên một ghế chủ vị khác. Trên người lủng lẳng kim ngân châu báu, phục trang xa xỉ, từ đầu đến chân hiển lộ vẻ tôn vinh mà một Tể tướng phu nhân nên có.

Thái Y, Ngọc La chia ra ngồi phía dưới bọn họ, sắc mặt trang nghiêm.

Trong phòng khách yên tĩnh đến quý dị, tựa hồ có thể nghe được tiếng tuyết rơi.

Kỳ thực, tuyết rơi nào có tiếng động.

Liễu Thiên Mạch tay cầm tà váy, tao nhã tiêu sái bước vào, khoe miệng thoáng một nụ cười lạnh châm chọc, “Tể tướng đại nhân, Tể tướng phu nhân đại giá quang lâm, Liễu Thiên Mạch không tiếp đón từ xa.” Trong giọng nói tuy thần thiện nhưng lại lãnh đạm run người.

Thái Y đứng lên, làm duyên làm dáng, lên tiếng trước, “Liễu phi nương nương, nàng đã tới, Liễu tướng và Liễu phu nhân đợi nàng đã nửa ngày. Aizz, làm Trắc Phi rồi thì không giống lúc xưa, ngay cả Tể tướng cũng có thể không để trong mắt.” Á khinh miệt liếc nhìn Liễu Thiên Mạch, sung sướng hả hê.

Thiên Mạch quay đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua Thái Y, lạnh lùng nói, “Bản phi nói chuyện, khi nào thì đến phiên người xen vào. Một thị thiếp nhỏ nhoi, không có tư cách ở trước mặt bản phi điều võ dương oai, khôn hồn thì ngồi yên một chỗ đi.” Trên người thiên Mạch toát lên ngao khí tự nhiên bẩm sinh, khiến người khác cảm thấy căng thẳng tốt độ. Ở trước mặt nàng, Thái Y đột nhiên mất hết tự tin.

Ả ngẩn ra, ừ ừ ngồi sang một bên.

Liễu phu nhân đứng phắt dậy, vênh váo tự đắc chỉ vào Liễu Thiên Mạch, “Con tiện nha đầu người, đừng tưởng rằng được làm Trắc Phi của Bình Nam Vương thì lên mặt, nếu không phải Tự Hòa bạc mệnh, đã sớm làm Vương phi rồi.”

Liễu Thiên Mạch khoe miệng khê nhếch, tựa cười mà không cười. “Liễu phu nhân, Liễu tiểu thư là thế tử phi của Cảnh Khang Vương Phủ, Cảnh Khang Vương gia hiện giờ còn sống khỏe mạnh. Bà nói nếu thế tử còn sống, Liễu Tự Hòa chính là Vương phi, tức là nguyên rủa Cảnh Khang Vương gia lão nhân gia chết có phải không. Nguyên rủa hoàng thân, tội danh không nhỏ đâu.”

Liễu phu nhân sắc mặt biến đổi, trừng mắt nhìn Thiên Mạch nói không nên lời. Liễu Sóc ngẩng đầu nhìn Thiên Mạch, bối rối quay đầu đi chỗ khác.

Liễu Thiên Mạch tao nhã ngồi xuống chỗ vốn là của Liễu phu nhân, hai chân chất chéo, khí phách mùi phẫn, “Hon nữa... nếu Liễu tiểu thư đã bạc mệnh, cũng không nên cưỡng cầu.”

Liễu phu nhân thấy Liễu Thiên Mạch ngồi vào vị trí của mình, càng thêm giận sôi máu, “Liễu Thiên Mạch, con tiện nhân đáng chết nhà người, đừng tưởng rằng được sủng ái, ta không làm gì được người. Vì sao người muốn hãm hại Tự Hòa, khiến nó sẩy thai, đứa nhỏ đã không còn, người vừa lòng chưa? Ta nói cho người biết, nếu không có Tự Hòa, người cũng đừng hòng làm được Vương phi.”

“Bản phi không mong làm Vương phi, bản phi biết bản thân bạc mệnh.” Nàng hướng Y Tiểu Lục nháy mắt, “Yên Chi, pha cho bản phi một chung trà, dùng sương sớm mà pha.”

Y Tiểu Lục gật gù đầu, xoay người đi ra ngoài. Vừa quay lưng, đáy mắt đã tràn đầy ý cười. Vô tranh sơn trang Thất tiểu thư quả nhiên là danh bất hư truyền, có thừa phong phạm của Vô tranh sơn trang. Xem ra, mình lo lắng dư thừa rồi.

“Liễu Thiên Mạch, ta muốn người cho Tự Hòa nhà chúng ta một lời giải thích.” Liễu phu nhân hai tay chống nạnh, hung hăng xấn tới trước mặt Liễu Thiên Mạch. “Đề Vương gia lập Tự Hòa làm Vương phi, nếu không ta không tha cho người.”

Thiên Mạch vuốt vài cọng tóc bị xổ tung ra sau đầu, mỗi động tác cử chỉ đều toát lên vẻ tao nhã, “Liễu phu nhân, Liễu Tự Hòa là quả phụ. Dựa vào thân phận của Vương gia, có thể cưới một quả phụ làm Vương phi sao? Bà đang mơ mộng hão huyền à? Còn chưa tỉnh ngủ sao?” Ngực khí của nàng đột nhiên trở nên sắc bén, “Liễu phu nhân, trước khi mở miệng làm ơn bảo Liễu Tự Hòa lấy chậu nước ra mà soi mặt trước khi ra đường, đừng đi làm trò hề cho thiên hạ.”

Liễu phu nhân trên mặt lúc đỏ lúc trắng, “Liễu Thiên Mạch, người đừng được một tác lại muốn tiến một thước, đừng tưởng rằng làm Bình Nam Vương Trắc Phi ta sẽ sợ người.”

Thiên Mạch mâu trung hiện lên một tia lãnh liệt, ngực khí đột nhiên biến lãnh, “Liễu phu nhân, bản phi là hoàng tộc, bà tính chơi trò gì? Bản phi không so đo với bà, đó là cho bà chút mặt mũi rồi đó.”

“Liễu Thiên Mạch, người xúi giục Hoắc tướng quân đẩy Tự Hòa rơi xuống hồ, khiến nó sẩy thai, chẳng lẽ muốn nó chìm mất xác luôn sao?” Liễu phu nhân nổi giận đùng đùng, cơ hồ phun đầy nước miếng trên mặt Thiên Mạch.

“Trước khi Liễu Tự Hòa rơi xuống nước, bản phi đã ở trong nước rồi, hon nữa còn bị hôn mê bất tỉnh. Nơi đó chỉ có hai người chúng ta, bản phi vì sao lại rơi xuống nước, không ai có thể nói rõ.” Thiên Mạch khoe miệng khê nhếch, cười lạnh một tiếng, “Bà nói bản phi hãm hại cô ta, nói Hoắc tướng quân đẩy cô ta rơi xuống nước, có chứng cứ không? Nhưng mà, bản phi có. Hoắc tướng quân chính mắt nhìn thấy Liễu tiểu thư đẩy bản phi rơi xuống nước, nếu bản phi thật sự muốn tính toán thì...” Thiên Mạch không nói nữa, chỉ cười lạnh.

Liều phu nhân là loại người nào chứ, vừa thấy không chiếm được tiện nghi lập tức chuyển hướng đề tài, ”Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ, rõ ràng là thiếp của Bình Nam Vương, lại có quan hệ mờ ám với Hoắc tướng quân.” Liều phu nhân khinh miệt nhìn Thiên Mạch, ”Trong bữa thọ yến của lão gia nhà ta, không biết là ai tự xưng tướng quân phu nhân. Cùng Hoắc tướng quân chằng chằng thiếp thiếp, nói giữa các người không có gian tình, ai mà tin.” Tự xưng tướng quân phu nhân? Rõ ràng là người Liều gia mất mũi kèm nhèm.

“Là như vậy sao?” Liều Thiên Mạch làm bộ nghi hoặc, “Giả sử phu nhân và lệnh huynh cùng xuất môn với nhau, vậy đã chứng tỏ huynh muội hai người loạn luân rồi?”

“Người...” Khuôn mặt tô đầy son trát đầy phấn của Liều phu nhân chuyển sang màu tím, ”Người... Người...”

”Giữa nam và nữ, ngoài tình yêu ra, còn có tình bạn, tình thân.” Nàng ánh mắt lộ vẻ miệt thị, “Chỉ có hạng người bi ối đê tiện, mới có thể đem tình cảm giữa người với người suy diễn thành tội tệ không chịu nổi như vậy. Liều phu nhân, bà chắc không phải là hạng người bi ối đê tiện chứ?” Miệng nàng cong lên giọng mỉa mai giễu cợt, sự khinh miệt hiện rõ trong đáy mắt.

Liều phu nhân bị Thiên Mạch nói cho á khẩu không trả lời được, cơ hồ sắp bật khóc. “Liều Thiên Mạch, ta là trưởng bối của người, là đại nương của người, người có hiểu cái gì gọi là luân thường hay không?”

“Nếu muốn người khác tôn trọng bà, thì cần phải biết tự trọng. Liều phu nhân bà không biết tự trọng, không hỏi xanh đỏ đen trắng đã đến vấn tội bản phi, bà đã bắt chấp thị phi như thế, bản phi làm thế nào tôn trọng bà đây?” Thiên Mạch ngược cầm lên, hùng hổ bức nhân, “Liều phu nhân, nếu bà đã muốn nói chuyện luân thường với bản phi, vậy để bản phi dạy cho bà. Bản phi là Bình Nam Vương Trắc Phi, trong bảng tên hoàng tộc có tên của bản phi, bà tuy là Tể tướng phu nhân, lại chẳng có danh hiệu gì, đối với bản phi xuất ngôn ngạo mạn, đáng bị tội gì? Nếu bản phi so đo, có thể trị bà cái tội coi thường hoàng tộc. Theo luật lệ của Thiên Diệp, điều một ngàn ba trăm hai mươi một quy định, miệt thị hoàng tộc, nhẹ thì năm mươi đại bản, nặng thì chém đầu.” Thiên Mạch cúi đầu, đáy mắt lóe lên ý cười, ôn nhu nói, “Liều phu nhân, bà cho rằng tội của bà là nhẹ hay là nặng?”

Liều phu nhân sợ tới mức gần sắp khóc, nhìn về phía Liều Sóc cầu xin, ”Lão gia... cô ta... cô ta...”

Thiên Mạch đột nhiên đứng bật dậy, bàn tay đập mạnh lên án, thần sắc nghiêm nghị, ”Cô ta cái gì mà cô ta, bản phi là Liều phi, không biết quy củ hay sao.” Bản chất bá đạo trời sinh, lúc này hoàn toàn hiện lộ hết ra ngoài.

Liều phu nhân cả kinh, ngã sụp xuống đất, “Liều phi tử nương nương thứ tội.” Khí thế của nàng, đủ để áp đảo bất luận kẻ nào.

Liều Thiên Mạch cười lạnh, “Biết là tốt rồi.”

Liều Sóc sau một lúc trầm mặc vội đứng lên, cung kính đứng trước mặt Thiên Mạch, ”Liều phi nương nương, tiện nội vô tri, xin nương nương thứ tội.”

Y Tiểu Lục vừa lúc bung trà đi lên, Thiên Mạch nhận lấy. Hờ hững liếc nhìn Liều Sóc, khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh.

Nàng thổi bớt hơi nóng trên chén trà, rồi hóp một ngụm, “Tể tướng đại nhân, ông có địa vị cao trong triều, phu nhân là tấm gương cho nữ tử trong thiên hạ. Liều phu nhân chanh chua đánh đá chẳng khác gì mấy mụ đàn bà đầu đường xó chợ, thật sự bôi nhọ tấm bảng Liều gia, cũng bôi nhọ Thiên Diệp vương triều ta rồi.”

”Lời dạy của Liều phi nương nương, tiện nội đã nhớ kỹ.” Liều Sóc vẫn duy trì vẻ khiêm tốn như cũ.

”Tướng gia, chuyện của Liều Tự Họa ông định làm thế nào.” Thiên Mạch chậm rãi đặt chung trà xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Liều Sóc.

”Tiểu nữ không biết, mong rằng Liều phi nương nương chữa cho một đường lui.”

”Ồ?” Thiên Mạch cười, ”Chừa một đường lui có rất nhiều ý nghĩa, không biết tướng gia nói là loại nào đây?”

Liều Sóc hơi ngược mắt, nhìn Thiên Mạch một cái, không khỏi cảm thán: một nữ tử rất trí tuệ.

”Tiểu nữ từng mang con nối dòng của Vương gia, hy vọng Liều phi nương nương xét đến sự trẻ người non dạ của nó, cho nó một danh phận, thuyết phục Vương gia nạp nó làm thiếp.”

”Việc này bản phi không thể làm chủ, tự ông đi tìm Vương gia đi.” Thiên Mạch nhướn mày, vô cùng ngạo mạn.

Liều Sóc cúi thấp người, bắt đầu dĩ khăn cầu, ”Tự Họa tốt xấu cũng là muội muội của nương nương, thỉnh nương nương xem...”

Thiên Mạch bật cười, nhin không được lác đầu, ”Tướng gia chậm đã, ngài đã thừa nhận ta là nữ nhi khi nào? Đã làm hết trách nhiệm của một người cha khi nào? Liều gia đã thừa nhận ta là tam tiểu thư khi nào? Liều tiểu thư đã thừa nhận ta là Tam tỷ khi nào? Ta lần trước đến mừng thọ ông, bị gia nô chặn ở ngoài cửa. Liều gia từ trên xuống dưới, chưa bao giờ thừa nhận ta.” Thiên Mạch tao nhã đứng lên, ”Tướng gia, không ngờ ông lại không biết xấu hổ nói Liều tiểu thư là muội muội của ta, ta không thể không bội phục da mặt của ông.”

Liều Sóc nhất thời á khẩu không trả lời được, bắt đầu dĩ thờ dài.

Giỏi cho một nữ tử khéo ăn khéo nói, thông minh tuyệt đỉnh. Nếu lúc trước hắn không vứt bỏ mẹ con họ, nàng hẳn đã là một đứa con hiếu thảo rồi?

Cặp câu đối trong bữa Thọ yến, hắn vẫn còn nhớ như in. Dựa vào khí chất tài năng của nàng, dư sức trở thành nhất quốc chi hậu[3].

Một khối mỹ ngọc, là tự chính mình vứt bỏ.

”Bản phi mệt rồi, ai ở đầu thì về chỗ đó đi. Muốn nói công đạo cho Liễu Tự Họa thì tìm Hoắc tướng quân, muốn đòi danh phận cho cô ta, thì tìm Bình Nam Vương, bản phi không rảnh trả lời các người.”

Liễu Sóc đỡ Liễu phu nhân, cụp đuôi bỏ đi.

Thái Y và Ngọc La thoáng trao nhau một ánh mắt, rồi lần lượt rời đi. Bọn họ đều đã xem nhẹ Liễu Thiên Mạch, nữ nhân này sâu không thể lường.

Nhìn theo bóng bọn họ, trong mắt Thiên Mạch dần dần hiện lên một ý cười mĩa mai. Muốn khi dễ nàng? Nằm mơ.

Nàng đã trộm được trái tim của Tần Mộ Phong, không cần phải tiếp tục diễn trò. Nàng hiện tại chính là Liễu Thiên Mạch thật sự. Có sự bá đạo của Bạch Thất cô nương, có sự kiêu ngạo của thiên hạ đệ nhất phi tặc, có sự tàn khốc của thiên hạ đệ nhất sát thủ, còn có sự cơ trí của đệ nhất mật thám. Một Liễu Thiên Mạch như vậy, còn ai địch nổi.

“Thất tiểu thư, nàng thật sự rất lợi hại.” Y Tiểu Lục nở một nụ cười, bội phục tự đáy lòng.

Liễu Thiên Mạch cười lạnh một tiếng, “Đôi đũa với hai kẻ kia, không cần khách khí.” So với những gì Liễu gia đã đổ lên người mẹ con nàng, thì vài câu châm chọc khiêu khích vừa rồi, đã là nghĩa lý gì.

”Đúng rồi, vết thương của nàng còn đau không?” Vì để diễn cho giống thật, nàng lúc ấy dùng hết toàn lực đâm vào người Thiên Mạch.

”Không có việc gì.” Thiên Mạch lãnh đạm trả lời. Mười bốn tuổi nàng bắt đầu bước chân vào giang hồ, vừa trộm đã thành danh. Trong năm năm này, bị thương đối nàng mà nói là chuyện cơm bữa, sớm đã quen rồi.

”Thất tiểu thư..” Y Tiểu Lục vẫn còn lo lắng, còn định nói thêm gì đó.

”Tiểu Lục, đừng gọi ta Thất tiểu thư, gọi Phi Yên đi.” Nàng nở một nụ cười ôn nhu, ”Người 18 tuổi đúng không? Ta 20 rồi, người cũng có thể gọi ta là tỷ tỷ.”

Y Tiểu Lục đứng ngẩn ra tại chỗ, không dám tin. Thiên hạ đệ nhất phi tặc, thiên hạ đệ nhất sát thủ, đại nội đệ nhất mật thám, Thất tiểu thư của võ lâm hắc đạo đệ nhất thế gia, không ngờ lại muốn làm tỷ muội với mình? Mình không phải là đang nằm mơ chứ?

Thiên Mạch đưa ngón tay ra trước mắt nàng lắc lắc, ”Thế nào? Muốn gọi thất muội ư?” Thiên Mạch vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc, ”Tam tấu.”

Y Tiểu Lục mặt ửng đỏ, ”Nàng đừng hại ta, ta cùng tên gia hỏa họ Quân kia trời sinh không phải một đôi. Hơn nữa ta lừa tiền của hắn, hắn hận ta đến chết.”

Thiên Mạch kéo tay Y Tiểu Lục, ”Đi thôi, quay về Đạm Tinh Cư. vết thương ta đau quá, người dùng băng thiên ti băng bó cho ta được không?”

Y Tiểu Lục hướng Thiên Mạch làm mặt quỷ, ”Tiểu muội tuân mệnh.”

Thiên Mạch nở nụ cười, nụ cười thật lòng.

* * * * *

Tần Mộ Phong từ hoàng cung trở về, đã là giờ Tuất[4].

Trong Thái Hòa Phòng tối đen như mực, chỉ có tấm thất có chút ánh sáng nhạt.

Lúc y đẩy cửa phòng ra, thì thấy Thiên Mạch đang ngồi tựa vào đầu giường, trong tay còn cầm một quyển sách.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, hình như đã ngủ rồi.

Tần Mộ Phong rút quyển sách trên tay nàng ra, cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của nàng đặt nằm xuống giường.

Người trong lồng ngực khẽ giật mình, hai cánh tay vòng qua thắt lưng y, ôm chặt không chịu buông ra.

Tần Mộ Phong cười bất đắc dĩ, đành phải cùng nằm xuống bên cạnh nàng. Y cẩn thận kéo chăn đắp kín cho nàng, sợ nàng cảm lạnh.

Liễu Thiên Mạch cảm nhận được hơi ấm của y, không ngừng hướng vào lòng y săn tới, hai cánh tay càng siết chặt.

Nàng ưm một tiếng, rút hai tay lại, rồi tựa như một con mèo nhỏ đang làm nũng, vùi đầu vào trong ngực y.

Thiên Mạch thể chất vốn âm hàn, đôi bàn tay lúc nào cũng lạnh ngắt. Cảm nhận được hơi ấm trước ngực y, đôi tay nhỏ bé theo bản năng sờ loạn trên người y.

Tần Mộ Phong cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé không an phận, nhin không được cười khổ.

Trong lúc vô tình, đôi tay nhỏ của nàng thuận theo vật áo đang mở rộng của y chui vào trong, tìm chút hơi ấm trước ngực y.

Bị tay nàng sờ loạn kích thích, một dòng nhiệt lưu truyền xuống hạ phúc[5] của y. Y nhin không được than nhẹ một tiếng, cố nén dục vọng, kéo bàn tay không an phận của Thiên Mạch ra.

Tay nàng tiếp xúc phải không khí lạnh, trong lúc ngủ mơ Thiên Mạch hừ một tiếng, “Lạnh.” Bàn tay nhỏ đánh y một cái ‘bốp’.

Tần Mộ Phong chớp lấy bàn tay không nghe lời của nàng, nhét vào trong chăn.

Ở trong chăn cũng chẳng thấy ấm, bàn tay nhỏ lại tiếp tục mò vào chỗ ấm áp.

Tần Mộ Phong giật thót mình hít vào một luồng khí lạnh, tay nàng không ngờ đã sờ đến chỗ cứng đơ mà y sớm đã không khống chế được.

Có lẽ là cảm nhận được hơi ấm của nó, đôi tay nhỏ càng thêm làm càn sờ loạn. (ặc)

Ông trời ơi, nữ nhân này đã ngủ thật chưa, hay là cố ý tra tấn y?

Y rất muốn nàng, nhưng mà... trên người nàng có thương tích, không nên ‘vận động mạnh’.

Dục vọng của y bộc phát dữ dội, nếu không có được nàng, y sớm muộn gì cũng bị hỏa dục thiêu rụi mà chết.

Trải qua một phen vùng vẫy thống khổ, dục vọng chiến thắng lý trí. Y giữ lấy khuôn mặt nhỏ của nàng, hung hăng hôn xuống, bá đạo nghiền chặt hai cánh môi thơm mọng của nàng. Đầu lưỡi thô bạo hung hãn nạy hai hàm răng của nàng ra, cuồn cuộn đã đoạt lấy hương thơm của nàng.

Thiên Mạch trong cơn mê man không biết mình bị cái gì cuốn lấy đầu lưỡi, cố dùng đầu lưỡi đuổi thứ đáng ghét đó đi. Phản ứng gay gắt của nàng, càng làm cho dục vọng của Tần Mộ Phong dâng trào, không thể nào kiềm chế được nữa.

Trong vô thức, tay y luồn vào trong y phục của nàng, sờ trớn cơ thể mềm mại của nàng.

Liều Thiên Mạch bị quấy rối ở cả hai nơi rốt cuộc không thể tiếp tục ngủ nữa, từ từ chuyển tỉnh. Mờ to mắt, liền nhìn thấy đôi mắt rực lửa của Tần Mộ Phong.

” Tỉnh rồi ư?” Y cất giọng khàn khàn bên tai nàng, thổi ra một luồng khí nóng hôi.

” Phải.” Nàng nhất thời vẫn chưa rõ tình huống xảy ra.

” Nếu đã tỉnh, vậy hãy ngoan ngoãn thỏa mãn ta đi.”

Thiên Mạch chưa kịp nói gì, chiếc miệng nhỏ một lần nữa lại bị chặn lại.

Nụ hôn mãnh liệt, dẫn dắt người ta đến ham muốn sơ khai nhất...

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn bay bay, bên trong phòng lại nhiệt tình như lửa.

Quan hệ giữa bọn họ vốn đã mập mờ không rõ, là ham muốn hay là tình yêu đã không còn quan trọng, điều quan trọng là ... bọn họ khao khát cơ thể của nhau.

* * * * *

Liều Thiên Mạch tựa như một con mèo lười đáng yêu, cuộn tròn trong lòng ngực Tần Mộ Phong, tham lam hưởng thụ hơi ấm của y.

Tần Mộ Phong nghịch ngợm mó tóc của nàng, “Lúc ta về, có gặp Hoắc Thiên. Liều Tự Họa xô nàng xuống hồ, có phải không?”

Liều Thiên Mạch vô cùng mệt mỏi, lười biếng tựa vào ngực y, ” Ờ nói là ta xúi giục Hoắc Thiên xô ả, ả bị sẩy thai rồi, lại tìm phu phụ Liều tướng đến mang ta. Còn cường bức ngài nạp ả làm phi, bị ta mang đi rồi.”

” Nàng mang người ư? Như thế nào?” Y chỉ cảm thấy buồn cười, lạnh nhạt như Liều Thiên Mạch, lúc mang người sẽ có bộ dạng thế nào?

” Điều ngài cần hỏi không phải là câu này chứ? Liều Tự Họa sẩy thai, ngài không quan tâm sao?” Mắt nàng đã sụp xuống vì buồn ngủ, lơ đãng hỏi.

” Hoắc Thiên nói với ta, y tận mắt thấy Liều Tự Họa xô nàng xuống hồ. Liều Tự Họa sẩy thai cũng đáng đời.”

” Ngài thực vô tình.” Thiên Mạch vô thức thì thào.

” Từ nay về sau, Tần Mộ Phong chỉ có một nữ nhân. Chờ nàng khỏe lại, tiến cung đi bá kiến thái hậu. Rồi đến thái miếu tế tổ, chính thức trở thành con

dâu của Tần gia ta.” Ở trong cung cả ngày nay, đều để nói đến chuyện này.

”Ừm.” Thiên Mạch cơ hồ đã thiếp đi. Trước khi lên giường đi ngủ, nàng đã uống một loại thuốc giảm đau trị thương có chứa **, nên đã lịm đi. Cộng thêm một trận hoan ái kịch liệt, nàng đã hoàn toàn kiệt sức.

”Nàng đã đến phủ tướng quân sao?”

”Ừm.” Hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Tần Mộ Phong ngắm khuôn mặt nàng trong giấc ngủ, khóe miệng khẽ cười, xót xa ôm chặt nàng vào lòng.

Một đêm này, lưu luyến khôn cùng.

[1] Không sợ sương tuyết giá lạnh, điều kiện bên ngoài càng gian khổ càng có tinh thần. Miêu tả tính cách con người trải qua trường kỳ tôi luyện, đối mặt với sự lãnh khốc, hăm hại hoặc đả kích không chút nào yếu thế, không chỗ nào sợ hãi.

[2] ‘Tứ lạng bạt thiên cân’: thuận thế mượn lực, lấy yếu thắng mạnh.

[3] Hoàng hậu của một nước

[4] 7 – 9 p.m

[5] Bụng dưới

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Dẫn xà xuất động

Cứ mỗi cuối năm, chức tạo phủ[1] chắc chắn sẽ dâng lên công phẩm lựa là trân quý, cung cấp để hoàng gia may y phục mới.

Bình Nam Vương là bảo đệ duy nhất của thiên tử, lựa là gấm vóc nhất định đưa đến Bình Nam Vương phủ trước tiên.

Năm rồi, Thái Hà và Thái Y thường là người được chọn trước.

Nhưng năm nay thì khác, thân là Liễu phi của Bình Nam Vương, Liễu Thiên Mạch là người có tư cách chọn lựa nhất.

Nhìn thấy đồng rương đựng tơ lụa gấm vóc la liệt trên đất, Thiên Mạch chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi uống trà, đạm mạc không có một chút biểu tình.

Tổng quản Vương phủ thấy Thiên Mạch không có ý chọn lựa, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh lên tiếng, “Nương nương, xin tùy ý lựa chọn, nếu không đủ thì vẫn còn.”

Thiên Mạch liếc nhìn Y Tiểu Lục đang lơ đãng nói, “Yên Chi, muội chọn đi.”

Y Tiểu Lục lấy tay khăn phe phẩy, “Mấy thứ này muội chẳng thèm, tầm thường.” Y Tiểu Lục nàng là nữ nhân giang hồ, chỉ thích mặc y phục màu xanh lục, mấy thứ màu mè sắc sỡ này, nàng chẳng thích chút nào. Nếu không phải để phù hợp với thân phận của Yên Chi, nàng đã không biến mình thành tầm thường như vậy.

Liễu Tự Họa ngồi bên cạnh sớm đã thèm đến nhò dãi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng tơ lụa đẹp đẽ quý giá.

Thiên Mạch liếc nhìn ả khinh bỉ, chậm rãi đứng dậy, “Không thèm cũng phải chọn.” Nàng không mặc, thì cho nha hoàn của nàng mặc.

“Khúc vải này không tồi.” Nàng tùy tiện kéo một khúc vải đỏ như lửa.

Y Tiểu Lục cũng đứng lên, đi theo Thiên Mạch chọn một khúc, “Khúc này cũng đẹp.”

Thiên Mạch tùy ý chỉ trỏ, “Còn có khúc này.”

“Khúc này cũng đẹp, tú công rất giỏi.” Y Tiểu Lục lôi ra một sấp vải, mắt dán chặt lên mặt vải.

Thiên Mạch lười nhác nhìn qua, hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào,” Đó là kiểu thêu hai mặt đặc trưng của Giang Nam cầm tú phường, một tú nương phải mất ba tháng mới có thể thêu xong một miếng. Thiên hạ này, thợ có thể thêu hai mặt không vượt qua mười người, miếng vải người cầm trong tay kia, là trân bảo hiếm có.”

“À...” Y Tiểu Lục cảm thán một tiếng, vội vàng ôm sấp vải kia vào lòng, “Hai chúng ta lấy về chia.”

Thiên Mạch thấy mắt thoáng hiện một ý cười, nhìn không được lắc đầu.

Y Tiểu Lục mắt bỗng sáng rõ, giữ chặt một sấp vải trắng không có thêu hoa, “Còn sấp này thì sao? Trắng trơn như vậy, chúng ta bỏ đi nhé.”

Thiên Mạch ngón tay chậm rãi mon trón miếng gấm trắng, cong môi cười, “Miếng vải này là bí mật bất truyền của cấm tú phường, dùng phương pháp đặc thù nhuộm thành phong vũ cửu tiêu.”

“Phong vũ cửu tiêu?” Y Tiểu Lục mắt tròn xoe, tò mò hỏi.

“Phong vũ cửu tiêu ban ngày nhìn thì bình thường chẳng có gì đặc biệt, nhưng mỗi khi đến tối, sẽ phát ra vàng sáng bảy màu. Nếu dùng may y phục mặc ở trên người, sẽ trông như tiên tử hạ phàm. Cho nên, gọi là phong vũ cửu tiêu. Cấm tú phường danh chấn thiên hạ mười năm, chỉ nhuộm được ba tấm vải phong vũ cửu tiêu. Một tấm là mười năm trước nhuộm được, tiến cống triều đình, được đương kim thái hậu may thành bộ vũ y (áo lông vũ) bảy màu nổi tiếng thiên hạ, định dành tặng cho con dâu. Một tấm là ba năm trước nhuộm được, thuộc về Đại đương gia Đông Phương cô nương của cấm tú phường. Tấm thứ ba này, chính là tấm người đang ôm trong lòng đó.”

Y Tiểu Lục không chần chừ, nhanh chóng ôm chặt phong vũ cửu tiêu vào lòng, sợ bị người khác đoạt mất, “Hai chúng ta chia nhau.”

Nghe Thiên Mạch nói thú vị như vậy, Thái Y, Ngọc La, Liễu Tự Hòa nhất tề nhìn chăm chăm vào phong vũ cửu tiêu trong tay Y Tiểu Lục, trong mắt lần lượt lộ ra vẻ ghen ghét.

Thiên Mạch liếc nhìn bọn họ, mỉm cười bí hiểm. Trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia, nhìn không ra nàng suy nghĩ cái gì.

Thiên Mạch và Y Tiểu Lục tiếp tục chọn thêm vài sấp vải nữa, những thứ đẹp dễ gần như đều bị các nàng chọn hết.

“Tỷ tỷ, đủ chưa? Nhiều như vậy mặc sao hết?” Chùng này vải đủ cho hai nàng mặc mười năm.

Thiên Mạch gật gù đầu, chỉ vào một đồng vải to tướng, “Tổng quản, ông sai người may quần áo hết đồng vải này.”

“Vâng.” Tổng quản ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng lại khinh bỉ Liễu Thiên Mạch.

Nữ nhân này lúc trước đối với đồ vật Vương gia tặng thì khinh thường không thèm, còn tưởng rằng nàng thanh cao, không ngờ cũng là nữ nhân tham tài.

Lụa là trân quý hầu như toàn bộ bị nàng chọn hết, còn lại đều là những thứ chất lượng kém.

Thiên Mạch ôm lấy miếng phong vũ cửu tiêu trân quý nhất kia, cao ngạo tiêu sái bước ra ngoài. Nàng mới vừa đi tới cửa, phía sau liền truyền đến thanh âm phẫn nộ của Thái Y, “Nương nương, người một mình độc chiếm, e rằng không thích hợp.” Thứ tốt đều bị nàng chọn hết.

Liễu Thiên Mạch ngoái đầu nhìn lại, neho mắt lại, trong mắt đầy vẻ khinh thường, “Bản phi thích chọn bao nhiêu thì chọn, người quản được sao?”

Ngọc La cũng không nhen được lên tiếng, “Một mình người mặc nhiều như vậy sao?”

“Bản phi mặc không hết thì thưởng cho nha hoàn.” Liễu Thiên Mạch nhếch miệng mỉa mai, “Như thế nào? Có ý kiến sao? Ngọc La cô nương.”

Thái Y vừa định nói gì, nhưng vừa chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Liễu Thiên Mạch, liền lui ra sau, cúi đầu không nói.

Thiên Mạch đảo ánh mắt bên ngót qua ba nữ nhân, “Nhớ kỹ, thân phận của các người không giống với bản phi. Ta là Trắc phi, các người là thị thiếp. Ta là thể, các người chỉ là công cụ noãn sàng.”

Thái Y cúi đầu, các ngón tay siết chặt chiếc khăn lụa.

Thiên Mạch neho mắt lại, khí thế bức người, “Thái Y, nhất là người, đừng tưởng rằng đã từng đắc sủng là oai. Vương gia có nói, muốn tống các người đi, ta mới là nữ chủ nhân duy nhất của Bình Nam Vương phủ.”

“Dạ.” Thái Y môi mím chặt, đáy mắt lóe lên một tia lãnh khốc.

Thiên Mạch nhướn mày, bước đi nghênh ngang, mơ hồ có thể nghe thấy giọng cười tự phụ của nàng, “Cứ từ từ mà chọn, những thứ bản phi chọn còn lại, không ngại thưởng cho các người.”

Thái Y chậm rãi ngẩng đầu, mâu trung lóe ra một tia sáng nhặt quỷ dị.

Thiên Mạch đi xa rồi mặt cười mà không cười, một vẻ quỷ dị khó hiểu.

Y Tiểu Lục chạy vài bước, mới miễn cưỡng theo kịp Thiên Mạch, “Tỷ tỷ, tỷ đang làm cái quỷ gì vậy?” Dựa vào tính cách của Liễu Thiên Mạch, tuyệt đối không phải là nữ tử được sủng mà kiêu. Nàng làm như vậy, rốt cuộc có dụng ý gì?

“À rất đáng sợ, nhưng mà, à có nhược điểm.” Thiên Mạch nhếch miệng cười, “Nhược điểm của à là Tàn Mộ Phong. Một chiều này, gọi là dụ rắn ra khỏi hang.”

“Là gì vậy?” về mặt Y Tiểu Lục ngạc nhiên.

Thiên Mạch ném sấp vải cầm trong tay cho Y Tiểu Lục, “Những khúc vải vừa rồi, là chọn cho nha hoàn của ta. Đi, ta dẫn ngươi đi chọn ít vải may quần áo.” Những sấp vải này, bất quá là chọn cho ba nha đầu kia. Về phần nàng, nào giờ không mặc mấy thứ màu sắc sặc sỡ này.

“Nha hoàn?” Y Tiểu Lục nghi hoặc, “Nha hoàn của tỷ mặc đồ tốt như vậy sao?” Những thứ vải vóc này đều là ngự dụng của hoàng gia, mặc trên người nha hoàn thật sự quá lãng phí.

“Vải tốt của cấm tú phường đâu có đến phiên triều đình.”

“Hả?” Y Tiểu Lục không hiểu.

“Đại đương gia cấm tú phường là Nhị sư tỷ của ta, những đồ tốt thật sự đều để Vô Tranh Sơn Trang dùng, hiểu chưa?” Chỉ có những thứ bọn họ dùng còn lại, mới được đưa đến hoàng gia.

Theo lệ thường, hàng năm lúc đưa cống phẩm, cấm tú phường đều sẽ thuận tiện gọi cho nàng một số vải thượng hạng. Nếu cống phẩm đã đưa đến kinh thành, thì phần của nàng tự nhiên cũng đã đến.

Y Tiểu Lục về mặt hâm mộ, “Thật tốt, mặc quần áo miễn phí.”

“Không miễn phí, giảm giá 20%.” Dựa vào mức độ tham tiền của Nhị sư tỷ, 20% đã là đại hạ giá khủng khiếp rồi.

“À.” Y Tiểu Lục cầm sấp vải trong tay đưa đến trước mặt nàng, “Còn miếng phong vũ cửu tiêu này làm sao bây giờ?”

Liễu Thiên Mạch bật cười, “Chết cười, cái này chẳng phải phong vũ cửu tiêu gì cả, chính là một miếng vải bình thường thôi.” Nàng như vậy nói, chẳng qua là muốn làm cho Thái Y ghen tị.

Y Tiểu Lục thất vọng miệng méo xệch. “Hả?”

* * * * *

Thiên Mạch một thân áo trắng, tựa như một tiên nữ, đi giữa đám người rộn ràng nhốn nháo, nổi bật vô cùng.

Thình lình, một vị lão giả ăn mặc như đạo sĩ chặn đường nàng. “Cô nương, xem một quẻ đi.” Lão giả mình mặc đạo bào, trong tay cầm một cây cờ. Mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc trắng, tiên phong đạo cốt.

Thiên Mạch rất có hảo cảm với vị đạo trưởng trước mặt này, mỉm cười, “Đạo trưởng, người cho rằng tiểu nữ từ muốn xem quẻ gì?” Nàng không tin lời nói quỷ thần, nhưng lại tin vào chu dịch. Cao nhân thật sự, đích thực có thể chỉ điểm chút ít.

Lão giả vuốt vuốt chòm râu, gật đầu đắc ý, “Lão đạo cho rằng, điều cô nương nên xem nhất chính là nhân duyên.”

“Xin chỉ giáo cho.” Thiên Mạch liếc nhìn lão.

Lão giả từ tốn nói, “Cô nương mệnh phạm hoa đào, nhân duyên gặp ghềnh. Cuộc đời này, cô nương tất cùng bốn nam nhân dây dưa không rõ.”

Bốn nam nhân? Thiên Mạch thoáng giật mình, trong lòng hiện ra bốn gương mặt. Lão nói, chính là bọn họ sao?

“Thình đạo trưởng chỉ điểm.”

“Cô nương, cô cả đời long đong, đường tình trắc trở, đây là mạng của cô. Lão nhân chỉ có thể tính ra tương lai, nhưng không thể nghịch thiên cải mệnh. Về phần phải làm như thế nào, còn xem bản thân cô nương.” Lão giả cao thâm bí hiểm, trong lời nói có ẩn ý.

Liễu Thiên Mạch nhíu mày, “Ý tiên sinh là?”

“Lão nhân chỉ có thể nói, cô nghĩ như thế nào, thì làm thế ấy. Đừng ép bản thân vào đường cùng, mở rộng cửa lòng không phải là chuyện không tốt.”

“Tiểu nữ từ ngu dốt, thỉnh tiên sinh nói rõ.” Ý tứ của lão, nàng hình như hiểu, lại hình như không hiểu.

Lão giả chậm rãi vỗ vỗ lên mắt, “Cô nương, lão nhân tặng cô hai chữ, tùy tâm.”

“Tùy tâm?” Thiên Mạch thì thầm khe khẽ.

“Đúng vậy, tùy tâm, đừng cảm đi đối mặt với lòng mình. Khi gặp được duyên phận, đừng trốn tránh.”

Duyên phận mà vị lão tiên sinh này nói đến, chính là Tàn Mộ Phong sao? Hay.... Tàn Vật Ly?

Lão già rốt cục không thể nhìn được nữa gỗ lên trán nàng một cái, “Nha đầu, ngươi thật sự là gốc a, bản thân mình thích ai mà cũng không biết sao?”

“Tôi có thích ai sao?” Thiên Mạch khó hiểu, nghi hoặc nhìn lão già.

Lão già không thể nhìn được nữa, hung tợn trừng mắt Thiên Mạch, “Ngươi... ngươi... muốn làm ta tức chết hả, thích ai mà ngươi cũng không biết? Các sư phụ ngươi ngộ tính rất cao, ta chỉ nói sơ sơ thì bọn họ đã thông suốt. Còn ngươi, đồ đầu gỗ. Giờ người còn hỏi ta có phải ngươi thích ai đó không? Đúng thật là đã kích lớn mà, Bạch Mạn Diệp và Vân Thanh Thanh sao lại dạy ra một đồ đệ ngu ngốc như ngươi như vậy?”

Thiên Mạch bị lão làm cho choáng váng mặt mày, đột nhiên nghĩ ra điều gì, thốt lên, “Tiên sinh có phải là Thần toán tử tiên bối?”

“Phí lời, ngoại trừ ta còn có thần tiên nào có thể quán mấy chuyện rắc rối của Vô Tranh Sơn Trang các ngươi.” Thần Toán Tử bức bội hừ lạnh, “Ngươi xem xem, ngươi xem xem, lão nhân ta tu vì mấy trăm năm, đều bị ngươi làm hỏng rồi. Ta đi đây, nhớ kỹ lời ta nói, tùy tâm. Về phần ngươi thích ai, chậm rãi nghiền ngẫm.” Thần Toán Tử nổi giận đùng đùng, quay lưng, biến mất trong đám đông.

Thiên Mạch ngẩn ngơ đứng ở tại chỗ, mãi vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Nàng có thích ai sao, lạnh lùng như nàng, không ngờ cũng thích ai sao?

Không biết là ai đột nhiên đụng phải nàng một cái, nhanh chóng nhét một thứ gì đó vào tay nàng.

Nàng nhìn vào gói giấy vo tròn trong lòng bàn tay, trong mắt thoáng hiện ra một tia nghi hoặc.

“Tỷ tỷ, tỷ xem a, của muội mua đó.” Giọng nói Y Tiểu Lục đột nhiên truyền đến, nàng vội vàng nhét cục giấy vào trong tay áo.

“Tỷ tỷ, tỷ xem đi, muội mua đó.” Y Tiểu Lục đang cầm một đồng trang sức châu báu giá rẻ, cười tươi rói rói.

Thiên Mạch ừ nhẹ một tiếng, nhưng trong đầu lại toàn những lời nói của Thần Toán Tử, “Rất đẹp.”

Y Tiểu Lục đưa một cây trâm cho Liễu Thiên Mạch tựa như hiến bảo vật, “Cái này cho tỷ, rất hợp với tỷ.”

Thiên Mạch nhận ngọc trâm tùy tay cầm lên tóc, “Cảm ơn, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho muội.”

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Y Tiểu Lục đi theo sau lưng Thiên Mạch, tò mò hỏi.

“Túy Yên Lâu.”

“Hà?” Y Tiểu Lục ngây ra một chút, “Tỷ đi Túy Yên Lâu làm gì? Không phải là vì biết Vương gia còn vương vấn với Liễu Thiên nên muốn đi tìm nàng ta gây sự chứ. Liễu Thiên thật sự rất đẹp, lại còn ôn nhu hiền thực, hai chúng ta đi tìm nàng, rất có thể khiến nàng tức giận nhảy lầu mà chết ngay tại chỗ, hay là dùng đi nữa.”

Liễu Thiên Mạch không nhìn được cười, “Vương gia có vương vấn với nàng thì có liên quan gì tới ta? Sao ta phải đi tìm nàng gây sự?”

Y Tiểu Lục nhún nhún vai, “Bởi vì tỷ thích Vương gia a, cho nên tìm Liễu Thiên gây sự, có gì kỳ lạ đâu.”

Liễu Thiên Mạch sững người, đứng im tại chỗ.

Y Tiểu Lục cúi đầu mà đi nên đụng vào người nàng. Y Tiểu Lục xoa xoa trán, “Làm sao vậy? Sao đỡ ra vậy?”

Thiên Mạch trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Tiểu lục.”

“Gi?”

“Túy Yên Lâu là do ta mở.”

“Cạch...” trang sức trong tay rơi hết xuống đất.

Ánh mắt Thiên Mạch chậm rãi nhìn vào Y Tiểu Lục, “Tiểu lục.”

“Gi?”

“Liễu Thiên là hình dạng của ta sau khi dịch dung.”

“Có đậu hủ không? Cho muội mượn một miếng.” Y Tiểu Lục há hốc mồm, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

“Để làm gì?” Thiên Mạch nhìn không được liếc nàng một cái, đã đoán được câu tiếp theo là muốn nói gì.

“Đập đầu chết.”

“Biết ngay muội nói câu này mà.” Câu này là danh ngôn kinh điển của Vô Tranh Sơn Trang, ai cũng đều nói.

* * * * *

Chung trà bạch ngọc, bình phong phi thúy, đồ nội thất bằng gỗ đàn hương thượng hạng. Chăn màn đệm gối trắng như tuyết, đều là gấm vóc thượng đẳng đắt tiền. Mẫu đơn thêu trên chăn, là đồ thêu hai mặt nổi tiếng nhất của cầm tú phường.

Tranh chữ trang trí đều là bút tích của danh gia.

Đồ nội thất từ gỗ đàn hương, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt. Hương vị tự nhiên, thanh nhã kia, tràn ngập khắp phòng. Phối với bình phong phi thúy, màn trắng như tuyết, bộ âm chén bạch ngọc tinh xảo, tạo nên một sự tao nhã không thể tả được.

Đẩy cửa ra, một luồng hương thơm thanh nhã hương khí xộc vào mũi.

Trước bàn trang điểm bày một chiếc hộp nhỏ, cạnh hộp được khảm mấy viên đá quý thượng đẳng.

Y Tiểu Lục cẩn thận đảo mắt khắp phòng, nhin không được cảm thán, ”Oa, thật là đẹp a.”

“Những thứ trong phòng này, muội đều có thể lấy đi.” Thiên Mạch thờ ơ bước đến trước bàn trang điểm trước, thuận tay mở hộp trang sức ra, “Tùy ý lấy.”

“Cái gì a.” Y Tiểu Lục nhìn về phía bàn trang điểm.

Thiên Mạch chậm rãi rời khỏi, “Không có gì, chút đồ vật thôi mà.”

Từ chỗ thân thể Thiên Mạch rời đi, Y Tiểu Lục hai mắt tròn tròn, hét ầm lên, “Oa. ....” Trong hộp chứa đầy các loại trang sức quý giá, trân châu mã não, phi thúy mỹ ngọc, rực rỡ muôn màu, lung linh loá mắt.

“Muội kêu cái gì? Nếu thích, có thể lấy cả hộp.” Thiên Mạch hóp một ngụm trà, lãnh đạm nói, ”mấy thứ đó ta chưa bao giờ dùng, để đó cũng vô dụng, muội cầm hết đi.”

Y Tiểu Lục lắc đầu nguây nguẩy,” Vô công không hưởng lộc, tuy rằng muội yêu tiền, cũng không dám thềm muốn trang sức quý giá như vậy của tỷ. Bất kỳ món nào cũng đều giá trị liên thành.”

Thiên Mạch nhin không được phì cười, “Muội yên tâm, tuy rằng ta là kẻ trộm, nhưng không dùng đồ ăn trộm, tất cả đều là mua, không phải đồ trộm đâu.”

Y Tiểu Lục nghiêng đầu đắn đo một hồi, xoay người lấy từ trong hộp ra một đôi hoa tai trân châu tinh xảo, “Muội muốn cái này.”

“Tùy muội.” Thiên Mạch giấu đi nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói, “Tiểu Lục, muội có từng nghĩ tới việc rời khỏi vương phủ không?”

Y Tiểu Lục đến bên cửa sổ, nhìn lá rơi trong viện, “Sau khi rời khỏi vương phủ thì sao? Muội đâu thể tiếp tục làm kẻ lừa đảo nữa.” Nỗi cô đơn buồn thảm trong giọng nói không thể che giấu.

Liễu Thiên Mạch đứng dậy, đến bên cửa sổ, tay khoát lên vai Y Tiểu Lục, ” Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc cho muội.”

Tiểu lục quay đầu lại, dựa vào bệ cửa sổ, “Nhưng cũng không thể để tỷ chăm sóc cả đời được?” Sau khi rời khỏi vương phủ, nàng biết đi đâu về đâu?

Thiên Mạch thân thể mềm ra, dựa vào bên người Y Tiểu Lục, ” Gã cho Tam ca của ta chẳng phải là được sao, huynh ấy giàu nứt tường, cho dù muội có sinh ra một đồng con, huynh ấy cũng sẽ không để các người bị đói.”

Y Tiểu Lục cúi đầu, khẽ lắc đầu, “Tỷ nói đùa, y là thân phận gì? Còn muội là thân phận gì?”

“Kỳ thực, xuất thân như thế nào không quan trọng. Muội đi lừa người, cũng đâu phải là mong muốn của muội. Muội là kẻ lừa đảo, ta là kẻ trộm, hai chúng ta đâu có kém gì nhau.” Những cảnh liễu trong viện đều đã trụi lụi, khiến cho cái giá rét ngày đông càng thêm thê lương.

Y Tiểu Lục hít một hơi thật sâu, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tươi rói, “Không nói nữa, nói mấy chuyện này làm gì? Dù tỷ có rời khỏi vương phủ hay không thì muội cũng sẽ ra đi. Về phần hiện tại, cứ sống cho tốt cái đã. Tiếp tục sống sót, mới là quan trọng nhất.”

“Đúng vậy, còn sống mới là quan trọng nhất.” Ánh mắt Thiên Mạch bay ra ngoài cửa sổ, nhìn ngắm tầng tầng lớp lớp nhà cửa trong kinh thành. Thanh âm có chút xa xăm, khiến người nghe không rõ ràng, “Cho dù sống như một con chó, cũng phải tiếp tục sống.”

Y Tiểu Lục đi đến cạnh bàn cầm quả táo cắn một miếng, “Nói chuyện này làm gì? Những ngày đã qua thì đã là quá khứ, đừng suy nghĩ nhiều làm gì.” Quả táo đỏ tươi, đỏ thắm tựa hồ như sắp nhỏ ra một giọt máu.

Nàng đứng bên cửa sổ, ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ dừng trong viện. Một bóng người quen thuộc, từ cửa bước vào. Ngón tay nàng từ từ siết chặt, hít một hơi thật sâu. Người nên tới, rốt cục cũng đã tới rồi.

Nghe tiếng bước chân đang lên lầu, nàng lãnh đạm ngoái đầu nhìn lại, “Tiểu lục, muội đi ra ngoài trước, bảo Hồng Ngạc dẫn muội sang phòng bên cạnh ăn chút điểm tâm. Nhớ kỹ, trừ phi ta gọi muội, nếu không đừng vào đây.”

Y Tiểu Lục thoáng khựng lại, cắn một miếng táo rồi đi ra ngoài, “Ồ.”

Tiểu Lục mới bước ra, liền nghe giọng Hoa Linh ở ngoài cửa vang lên, “Tiểu thư, có một vị công tử muốn gặp người.”

Liễu Thiên Mạch bước đến bàn trang điểm, đẩy hộp trang sức lại, “Cho y vào đi, người đi pha hai chung trà, dùng sương sớm.”

“Dạ.”

Thiên Mạch tựa người vào cửa sổ, ánh sáng bị chắn bên ngoài, trong phòng trở nên hơi u ám. Măt nàng dán trên nền đất, hai tròng mắt trống rỗng vô thần, nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng vẫn duy trì tư thế cũ.

Nam Thiên Ngân đứng ở cửa, mỉm cười tiêu sái, “Bạch cô nương, Nam Thiên Ngân đúng hẹn mà đến.”

“Mời ngồi.” Thiên Mạch không ngẩng đầu lên.

Nam Thiên Ngân ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Thiên Mạch. Thấy nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ, tựa như một linh hồn không có sự sống, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

Trầm mặc một hồi, Nam Thiên Ngân thấy Thiên Mạch vẫn không có ý nói chuyện, rốt cục nhin không được lên tiếng, “Ta quấy rầy nàng sao?”

“Không có.” Nàng thở dài, chậm rãi ngẩng đầu, ” Vàng của ta đâu?”

Nam Thiên Ngân nhin không được bật cười, “Trong lòng nàng chỉ có tiền thôi sao?”

“Bạch Phi Yên là người làm ăn.” Thiên Mạch vẻ mặt đạm mạc, toàn thân trên dưới không một chút hơi ấm.

Nam Thiên Ngân chậm rãi từ lồng ngực lấy ra một hộp gấm, ” Nàng cho rằng cái này đáng giá năm vạn lượng hoàng kim không?”

Thiên Mạch liếc nhìn hộp gấm trên bàn, nghiêng đầu trầm mặc một hồi, khóe miệng từ từ cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo, “Đáng.”

Nam Thiên Ngân thoáng chút nghi hoặc, “Nàng biết đây là cái gì sao?” Nàng căn bản còn chưa nhìn thấy vật trong hộp.

“Nếu ta đoán không sai, vật ở trong hộp chính là Nam Việt cung đình chỉ bảo, vòng tay doanh hương.” Nàng nói vô cùng chắc chắn, như thể đã nhìn thấy vật trong hộp.

Ánh mắt Nam Thiên Ngân càng thêm nghi hoặc, “Sao nàng biết?” Mâu quang sắc bén nhìn thẳng Thiên Mạch.

Thiên Mạch cất giọng có chút châm chọc, ” Từ lúc ngươi lấy hộp này ra, thì có một hương thơm là lạ xuất hiện, trong phòng lại ấm lên rất nhiều. Lại nhìn kích cỡ chiếc hộp, tất phải là vòng tay không nghi ngờ gì nữa. Vấn đề đơn giản như vậy, còn phải hỏi ta sao?”

Nam Thiên Ngân chậm rãi gật đầu, “Không sai, vật trong hộp, đích thực là vòng tay doanh hương. Ngọc quý, tất nhiên phải tặng cho giai nhân.” Vòng tay doanh hương dùng một loại ngọc thạch đặc thù chế thành, chẳng những đông ấm hạ mát, luôn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, còn có công hiệu chữa thương. Người luyện võ mang theo người có thể đề phòng tẩu hỏa nhập ma, chữa thương giải độc. Người thường đeo nó thì bách bệnh bất xâm, kéo dài tuổi thọ, cho dù là người đang thoái thác, cũng có thể nhờ vòng tay bảo trợ được tâm mạch.

Liễu Thiên Mạch sớm đã nghe thấy đại danh vòng tay doanh hương từ lâu.

Thiên Mạch ngồi đối diện Nam Thiên Ngân, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt mệt mỏi, ” Xin cầm lại đi, vật quý giá như vậy, ta không dám nhận.”

“Bạch cô nương cứu Nam Thiên Ngân một mạng, vòng tay này coi như là lễ vật tạ ơn.” Nam Thiên Ngân đẩy vòng tay đến trước mặt Thiên Mạch.

“Hậu lễ của Thái tử điện hạ, Bạch Phi Yên đảm đương không nổi.”

Nam Thiên Ngân ngẩn người, lập tức cười rộ lên, mặt không đổi sắc, “Bạch cô nương người nói cái gì? Ta thật sự nghe không hiểu.” Nam Thiên Ngân ý cười chưa đạt đáy mắt, sâu thẳm trong mắt hiện lên một chút lạnh khốc.

Thiên Mạch miệng cười nhưng tâm không cười, “Nam Thiên Ngân? Nam Ngân Thiên, Nam Hận Thiên.” Miệng nàng cong lên giọng mỉa mai, “Nghe nói Nam Hận Thiên thông minh tuyệt đỉnh, giờ xem ra, cũng chỉ đến như vậy.”

“Như vậy là sao?”

“Đáng lẽ người nên cảm nhận được rằng trên người ta không hề có sát khí. Nếu ta đã không có sát khí, thì tuyệt đối sẽ không gây tổn thương cho người,

ngươi hà tất phải đề phòng như vậy?” Thiên Mạch ung dung nhìn hắn, “Thái tử điện hạ, ngươi rốt cuộc là Nam Thiên Ngân, hay là Nam Hận Thiên.”

Nam Thiên Ngân cả người cứng đờ, hai bàn tay chậm rãi vỗ vài cái, “Bạch cô nương quả nhiên lợi hại.” Không ngờ ngay cả sát khí trên người hắn nàng cũng có thể cảm nhận được, võ công của nàng rốt cuộc cao cỡ nào? Nàng nói rõ trên người hắn có sát khí, không phải chỉ là cười nhạo đơn thuần, e rằng còn có ý uy hiếp.

Nữ tử này, không đơn giản.

“Nam Việt hoàng hậu đặt tên cho thái tử điện hạ là Thiên Ngân, năm thái tử điện hạ mười ba tuổi, đã tự mình đổi thành Hận Thiên. Ta nên là gọi ngài là Nam Thiên Ngân, hay là Nam Hận Thiên đây?” Năm hắn mười ba tuổi, Nam Việt hoàng hậu, mẫu thân của Nam Ngân Thiên qua đời do những tranh giành chốn hậu cung. Hắn từ đó trở nên hận đời, đổi tên thành Hận Thiên. Nam Thiên Ngân đủ ác, đủ độc, tuyệt không phải là người an phận[2].

“Gọi ta là Thiên Ngân đi.” Nam Hận Thiên cười có chút thê lương. Năm mười ba tuổi, mẫu thân hắn qua đời, hắn lại yếu đuối vô năng nên nhận hết mọi tội nhục. Bị các huynh đệ thay nhau ấu dâm, hắn gần như sắp chết. Sau khi thương thế lành lại, hắn đổi tên thành Nam Hận Thiên, bắt đầu con đường tranh giành quyền lực. Từ một thiếu niên không ai để ý, trở thành thái tử của một nước ngày hôm nay. Người ngoài chỉ biết đến chút hào quang của Hận Thiên, nhưng chẳng ai biết nổi bi ai của Ngân Thiên.

Thiên Mạch vừa định nói chuyện, thì nghe thấy giọng Hoa Linh, “Tiểu thư, trà đã pha xong.”

Nàng ‘ừ’ nhẹ một tiếng, “Mang vào đây.”

Hoa Linh đẩy cửa ra, bung vào một cái khay. Ngoài trừ trà thơm, còn có một chút điểm tâm.

Thiên Mạch bưng chung trà lên, chậm rãi khép mắt lại, say mê hưởng thụ mùi thơm ngát tỏa ra từ chung trà. “Bích loa xuân thượng hạng, dùng sương sớm để pha, nếm thử xem.”

“Cám ơn Bạch cô nương.” Nam Hận Thiên không hề nhúc nhích.

Thiên Mạch liếc nhìn chung trà, nhếch miệng giọng mỉa mai, “Sao vậy? Sợ ta hạ độc sao?”

“Không phải, ta không khát.” Nam Hận Thiên mặt không đổi sắc.

Thiên Mạch liếc hắn một cái, tựa cười nhưng không cười. Nhẹ nhàng hóp một ngụm, nàng ặt chung trà xuống, “Ta đoán thái tử điện hạ đại giá quang lâm Thiên Diệp, là vì...” Thiên Mạch để ngón tay ngọc lên bàn viết ra một chữ ‘hòa’, “Đúng không?”

“Đúng.” Nam Hận Thiên không phủ nhận. Ánh mắt nhìn Thiên Mạch đăm đăm, tựa như muốn nhìn xuyên qua nàng.

Nàng rốt cuộc là ai? Sao có thể biết thân phận của hắn, thậm chí đoán ra mục đích của hắn. Đáng sợ nhất chính là vẻ lạnh nhạt của nàng, nhìn nét mặt của nàng thật sự không biết được nàng đang suy nghĩ cái gì. Đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy kia, không tiết lộ một tia cảm xúc.

Nữ tử này cả tâm kế lẫn võ công, tuyệt không thấp hơn Dạ Cơ, nàng rốt cuộc là ai? Nhìn khắp Thiên Diệp, nữ tử có được tài trí võ công như nàng vô cùng hiếm hoi. Chẳng lẽ, nàng là...

Từ ánh mắt hắn, Thiên Mạch đã biết hắn đang suy nghĩ điều gì. Nàng cười quý dī, “Đại nội mật thám Tuyết Nhận cung kính đợi điện hạ đã lâu.”

“Tuyết Nhận cô nương, thất kính.” Trước khi nàng nói ra thân phận thật của mình, Nam Hận Thiên đã đoán được. Có thể ngang cơ với Nam Việt đệ nhất tử sĩ, chỉ có Thiên Diệp đệ nhất mật thám.

“Tuyết Nhận có một yêu cầu, làm phiền thái tử điện hạ.” Thiên Mạch có thói quen hai chân bắt chéo, tay đặt trên gối, ở mỗi động tác đều tao nhã vô cùng.

“Mời nói.” Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

“Tuyết Nhận cùng thái tử điện hạ có quan hệ cá nhân, là chuyện giữa chúng ta. Ngày khác điện hạ gặp Hoàng Thượng, đừng đem việc này nói với y.” Nàng không muốn dùng thân phận Tuyết Nhận xuất hiện trước mặt Tần Vật Ly. Nàng muốn làm Phi Yên, làm một Phi Yên có thể khóc trong lòng y.

“Tuyết Nhận cô nương yên tâm, Nam Ngân Thiên tự biết chừng mực.” Nam Hận Thiên môi nở nụ cười, tựa hồ có thâm ý khác.

Thiên Mạch chậm rãi nhìn về phía y, mâu trung lóe ra chút quý dī. Bốn mắt chạm vào nhau, hai người nhìn chăm chăm vào mắt nhau, tựa hồ muốn nhìn rõ tâm sự đối phương.

Đột nhiên, hai người cười phá lên, giống như hết thảy đều tan thành mây khói.

Ý cười, lại chưa đạt đáy mắt.

[1] Một nơi chuyên dệt lụa nhuộm vải

[2] Nguyên văn: tuyệt không phải là vật trong ao. Ý nói người bình thường, nhỏ bé, không có chí lớn, không làm được việc gì

Chương 69: Bày mưu hãm hại

Sau đợt tuyết rơi thứ hai, thời tiết kinh thành dần dần chuyển ấm.

Cho dù mới sáng sớm, cũng đã có chút ánh mặt trời lạnh lẽo.

Tuyết đọng mới tan, mặt đất ẩm ướt, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào trên giường.

Thiên Mạch đưa tay che ánh mặt trời, ngáp một cái thật dài.

Nàng uể oải leo xuống giường, bước đến sau bình phong thay quần áo.

Nàng vừa cảm chiếc áo lên, còn chưa kịp mặc vào, liền ngửi thấy một mùi hoa thơm nhàn nhạt. Mùi hương kia, tựa hồ tỏa ra từ trên quần áo. Nàng cúi đầu, đưa áo lên mũi ngửi.

Kỳ lạ, y phục của nàng sao lại có mùi hoa? Hương thơm này rất bình thường, chỉ là hương liệu thông thường mà thôi. Cho dù không phải muốn hại nàng, nhưng ai lại rồi hơi như vậy, đi ướp hương lên quần áo của nàng?

Nàng chậm rãi mặc quần áo xong, thuận miệng gọi: “Hương nhi.”

“Nương nương.” Hương nhi sớm đã đợi hầu từ lâu nghe được tiếng nàng gọi, vội bung nước rửa mặt đi vào.

“Trên y phục của ta vì sao lại có mùi thơm?” Nàng đã mặc xong y phục.

Hương nhi nhìn thẳng Thiên Mạch nói, “Hiện giờ thân phận của nương nương đã khác trước, quần áo tự nhiên phải ướp hương.”

Thiên Mạch lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hương nhi, “Vương phủ có quy củ này sao?” Mâu quang sắc bén, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua cô ta.

“Có lẽ là người ở phòng giặt quần áo muốn lấy lòng nương nương.” Hương nhi vẫn như cũ không chút hoang mang.

Thiên Mạch nhìn chăm chăm vào mặt Hương nhi, một hồi lâu, mới lạnh lùng rời mắt.

Nàng ngồi vào bàn trang điểm, cảm lược chải tóc, “Điểm tâm của ta chuẩn bị xong chưa?” Thiên Mạch hoàn toàn toát lên phong thái của một Vương phi. Nếu Hương nhi vô tình, cũng đừng trách nàng vô ý.

Hương nhi dừng một chút, “Nương nương, phòng bếp không có chuẩn bị điểm tâm riêng cho nương nương.”

“Vì sao?” Thiên Mạch dừng tay, ngữ khí càng thêm lạnh lẽo.

“Nương nương gần đây đều dùng điểm tâm cùng Vương gia, nên nhà bếp không có chuẩn bị riêng.” Hương nhi nhỏ giọng bông đùa.

Trở lại vương phủ hơn mười ngày, nàng vẫn ở tại Thính Phong Hiên. Ngày hôm qua lúc cùng Tiểu Lục từ Túy Yên Lâu trở về, đã là buổi tối, nàng một mình quay về Đạm Tinh Cư ngủ. Kỳ thực, nàng đang trốn tránh Tần Mộ Phong. Từ sau khi Tần Vật Ly hôn nàng, mỗi lúc Tần Mộ Phong hôn nàng, nàng luôn thấy buồn nôn, nàng đã không thể nào sống với ý được nữa.

“Người lui xuống đi.” Chiếc lược trong tay lại chuyển động, tiếp tục chải mái tóc suôn dài.

Hương nhi đặt chậu rửa mặt xuống, cầm lấy chiếc lược trong tay Thiên Mạch, “Nương nương, để nô ty làm.”

“Ừ.” Thiên Mạch thuận miệng hừ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc Hương nhi chải tóc cho nàng.

Hương nhi gắn món đồ trang sức cuối cùng lên cho Liễu Thiên Mạch, cẩn thận hỏi, “Nương nương người có vừa lòng không?”

“Cứ như vậy đi.” Nàng đứng lên, bước vòng ra sau bình phong rửa mặt.

Hương nhi vẫn đứng tại chỗ đặt chiếc lược lên bàn trang điểm, khóe miệng cong lên một nụ cười duyên dáng, quý dị khó lường.

* * * *

“Cô nương, đây chính là phòng chữ thiên số 2.”

Thiên Mạch tiện tay ném cho tiểu nhị một thỏi bạc, “Đi xuống trước đi.”

Tiểu nhị cầm bạc, nói một tiếng cảm ơn rồi vui vẻ rời đi.

Thiên Mạch chân chữ đứng ở cửa, trong tay nắm chặt ngọc tiêu trong suốt. Ngón tay siết lại rồi thả ra, thả ra rồi siết lại. Một hồi lâu, nàng mới gượng tay lên, nhẹ nhàng gõ lên cửa vài cái.

Liễu Thiên Mạch vừa gõ, cánh cửa đã tự mở ra. Nàng thoáng do dự, rồi đẩy cửa ra bước vào.

Nàng cẩn thận bước vào, nắm chặt ngọc tiêu. Có đôi khi, ngọc tiêu cũng có thể giết người. Ngọc tiêu của nàng tuy là nhạc khí, cũng là vũ khí.

Thấy phòng trong không một bóng người, Liễu Thiên Mạch bước thẳng đến trước bàn ngồi xuống.

Trên bàn bày một chậu cây kỳ lạ, tựa như trúc, lại không giống trúc.

Ở trên bàn lại đặt một chậu cây như vậy làm gì? Trời sinh mẫn cảm, khiến cho Liễu Thiên Mạch có chút nghi hoặc.

Đưa tay vuốt nhẹ chiếc lá của cái cây lạ kia. Theo thói quen của người học y thuật, nàng bứt một phiến lá, cho vào miệng nếm thử. Đây rốt cuộc là thứ gì? Vì sao lại để ở nơi này? Sau khi nếm rồi mới biết.

Nàng chỉ nếm thử vị của lá cây, chứ không nuốt vào.

Mới vừa phun lá cây trong miệng ra, nàng liền cảm thấy toàn thân nóng ran, một luồng nhiệt vô danh từ hạ phúc lan tỏa.

Nàng thoáng ngập ngừng, sắc mặt đại biến, liền đứng bật dậy.

Nàng trúng xuân dược rồi.

Trên người nàng có đủ loại thuốc giải, có thể giải trăm thức độc, nhưng không có thuốc giải xuân dược. Kỳ thực, xuân dược không có thuốc giải. Xuân dược bình thường, dùng nước lạnh súc, có lẽ có thể chống đỡ được. Nhưng phải chịu thống khổ một thời thần.

Nhưng nàng lại trúng phải một loại xuân dược lợi hại nhất. Ngoại trừ nam nữ giao hợp, không còn cách nào khác có thể giải.

Nàng rút vôi ba cây ngân châm trong thắt lưng ra, dùng sức đâm vào đùi. Khi rút châm ra, trên thân châm dính đầy máu.

Đau đớn có thể khiến nàng duy trì tỉnh táo. Nàng nâng tà váy vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, ngay cả chiếc ngọc tiêu nàng xem như sinh mệnh cũng bỏ quên lại trên bàn.

Mùi hương trên quần áo và cái cây giống trúc kia hỗ trợ lẫn nhau. Hai thứ đó đều không có độc, nhưng khi kết hợp với nhau, lại tạo thành thứ xuân dược lợi hại nhất.

Nếu nàng đoán không sai, kẻ hại nàng, nhất định là một trong ba nữ nhân trong vương phủ. Bọn chúng vì để được ở lại vương phủ, ý đồ hãm hại nàng hồng hạnh ra tường. Nếu đã là hãm hại, chắc chắn còn có chiêu tiếp theo. Nàng mà ở lại chỗ này, chắc chắn sẽ bị người chà đạp.

Đúng là đồ đàn bà nham hiểm, đến cả chiêu thức độc ác như thế này mà cũng nghĩ ra được.

Nàng vội vàng xuống lầu, loạng choạng chạy ra ngoài. Dọc theo đường đi, nàng không ngừng dùng ngân châm đâm vào đùi, để giữ cho mình tỉnh táo. Chuyện tới nước này, có thể cứu nàng chỉ có Tàn Mộ Phong.

Chạy ra khỏi khách điểm mới được vài bước, toàn thân Thiên Mạch đã nhũn cả ra, gần như tê liệt ngồi phệt dưới đất. Nàng rút ngọc trâm trên đầu xuống, hung hăng đâm vào đùi. Nháy mắt, máu đỏ tươi chảy ướt cả đùi nàng.

Nàng đưa tay quệt mồ hôi trên trán, vật vã chạy trở về phủ.

Giữa đám đông nhộn nhịp, nàng lại chạy quá nhanh, không cẩn thận đạp lên tà váy. Nàng loạng choạng, cả người ngã nhào ra phía trước. Vốn tưởng rằng sẽ ngã sấp xuống đất, nhưng lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nàng ngẩng đầu, trước mắt là một khuôn mặt tựa cười mà không phải cười.

“Phi Yên.” Thanh âm mỉa mai của Tàn Vật Ly ở nàng bên tai vang lên, hơi thở nóng rực phả ra trên mặt nàng.

Liễu Thiên Mạch đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm, tựa như gặp được cứu tinh, hai tay nắm chặt quần áo của y, “Cứu ta.”

Tàn Vật Ly rút cục cũng nhận ra sự khác thường của nàng, đưa tay sờ lên trán nàng, “Nàng bệnh sao?”

Giây phút tay y vừa chạm đến nàng, Thiên Mạch càng cảm thấy khô nóng không chịu được. Cơ thể nóng như lửa ghi chặt Tần Vật Ly, sắc mặt ửng đỏ, mặt mày như tơ, ”Ta trúng xuân dược, cầu ngài cứu ta.”

Tần Vật Ly như bị sét đánh, hoảng hốt không thôi. Nàng trúng xuân dược? Nàng bảo y cứu nàng? Nói cách khác là...

Y vòng tay ôm lấy Thiên Mạch, vội vàng chạy vào một khách điểm ven đường, ”Phi Yên, nàng ráng chịu một chút, một chút sẽ tốt thôi.”

Thân thể mềm mại của Thiên Mạch không ngừng vặn vẹo trong lòng y, ngay cả làn da trắng như bạch ngọc cũng trở nên ửng đỏ, rõ ràng đang chịu sự giày vò của tình dục.

Tần Vật Ly ôm Liểu Thiên Mạch, một cước đá văng ra cửa phòng, chạy vội đặt nàng lên giường.

Y ôm chặt Thiên Mạch trong lòng, ngăn không cho nàng quẩn quại. Chỉ ôm nàng như thế, không tiến thêm một động tác nào, ”Phi Yên, nàng ráng chịu một chút, một lát sẽ qua thôi.” Tần Vật Ly từ trước đến nay luôn cao ngạo, y muốn Phi Yên cam tâm tình nguyện ở cùng với y, không muốn lợi dụng lúc người gặp nạn.

Thiên Mạch thốt lên một tiếng rên rỉ mê đắm, cơ thể rực lửa mềm mại cuộn trong trong lòng y, ”Ta không muốn nhịn, ta muốn ngài.” Dưới sự giày vò của dục hòa, Thiên Mạch gần như sắp khóc òa.

”Nàng sẽ hối hận.” Y ôm chặt lấy Thiên Mạch, nhưng không dám nhìn nàng.

Với y mà nói, nàng có một sức hấp dẫn chết người. Chỉ sợ vừa nhìn thấy ánh mắt long lanh như nước của nàng, y sẽ mất đi lý trí. Nàng hiện tại đang bị dục hỏa thiêu đốt, căn bản không biết mình đang làm cái gì. Nếu y thật sự chiếm hữu nàng rồi, đến lúc nàng tỉnh lại, nhất định sẽ hối hận. Cái y muốn không phải là lạc thú nhất thời, mà là thâm tình trọn đời.

”Mau cho ta, ngài luôn miệng nói yêu ta, vì sao không cần ta?” Ngửi thấy mùi hương trên người y, Thiên Mạch chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu. Da thịt đau đớn như kim châm, khao khát sự âu yếm của y.

Cơ thể mềm mại của nàng không ngừng vặn vẹo trong lòng y, cộng thêm tiếng rên rỉ kiều mỵ của nàng, sớm đã khơi dậy dục hỏa của y.

”Chính bởi vì yêu nàng, cho nên ta mới phải bảo vệ nàng.” Tần Vật Ly siết chặt Thiên Mạch, thanh âm khàn đi vì thèm muốn.

”Hỗn đản, ta muốn ngài, ngài không cần ta ta sẽ cưỡng gian ngài.” Sóng tình trong cơ thể nàng dâng lên cuộn cuộn, Thiên Mạch sớm đã mất đi lý trí, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì. Nàng chỉ biết là, nàng cần y.

Y gần như mất đi lý trí, nhưng lại kiên quyết áp chế dục vọng của mình. ”Phi Yên, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện yêu ta, cam tâm tình nguyện ở cùng ta.”

Đúng vậy, y yêu nàng.

Rốt cuộc đã động lòng từ khi nào?

Y không dám chắc.

Là bị hấp dẫn bởi khí chất con người nàng?

Bị khuấy phục bởi thi từ cầm nghệ của nàng?

Có lẽ, đều không phải.

Yêu nàng, không bởi nguyên nhân nào cả, chỉ đơn giản là yêu.

Phải chăng ngay từ cái nhìn đầu tiên ấy, y đã động lòng rồi.

Chỉ một lần gặp ấy, nàng đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong đáy lòng y.

Y không tin trên đời này có chuyện nhất kiến chung tình, nhưng mà, chuyện đó thật sự đã xảy ra, xảy ra ngay trên người y.

Y đối với Phi Yên, đúng là nhất kiến chung tình, nhị kiến khuyên tâm.

Có lẽ, tình yêu của y đối với nàng không phải khắc cốt ghi tâm, nhưng lại là chân tâm thật ý.

”Ngu ngốc, ai nói ta đối với ngài không có cảm giác. Nếu đối với ngài không có cảm giác, ta sẽ cho ngài hôn ta sao? Không có cảm giác, ta sẽ tâm sự với ngài sao? Không có cảm giác, ta sẽ tựa vào lòng ngài mà khóc sao? Ta sẽ tuân thủ ước hẹn gặp mặt với ngài sao? Ta sẽ để ngài giải độc cho ta sao? Ngu ngốc, đầu gối đáng chết. Ngài thật sự cho rằng ta là nữ nhân tùy tiện như vậy sao? Nếu người ta gặp hôm nay không phải ngài, ta thà chết, cũng sẽ không để cho kẻ nào chạm đến ta.” Thiên Mạch cuồng loạn gờ tay đánh vào ngực Tần Vật Ly, khóc ròng như hoa lê trong mưa, nước mắt đầm đìa.

Thiên Mạch ý loạn tình mê túm lấy tay Tần Vật Ly, đặt lên thân thể nàng sờ soạng, “Nóng quá.” Cả người nàng khô nóng, khao khát được y chạm vào.

Ánh mắt Tần Vật Ly thoáng chốc trở nên nóng rực, lồng ngực căng phồng vì hoan hỉ. Ngây ngốc sững sờ, không biết làm thế nào cho phải.

“Vật Ly.” Thiên Mạch cong người lên, vô thức cọ xát vào ngực y.

Y sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, dưới sự suồng sã của Thiên Mạch, lý trí dần dần trôi xa.

Chiếm hữu nàng là suy nghĩ duy nhất trong đầu y vào giờ phút này.

Ánh mắt Tần Vật Ly trong phút chốc đã tràn đầy dục hóa, hung hăng hôn lên môi thơm của nàng. Chiếc lưỡi nóng bỏng vói vào trong miệng nàng, quấn lấy chiếc lưỡi thơm mềm của nàng.

Nụ hôn mãnh liệt, dẫn đến dục vọng nguyên thủy nhất.

Nàng giống một búp hoa mới hé, xinh đẹp đến mất hồn.

Y cơ hồ không thể kiềm chế được nữa, hai tay luồn vào y phục của nàng, phóng túng mon trón thân thể mềm mại của nàng.

Dưới sự vuốt ve của y, Thiên Mạch nhin không được phát ra những tiếng rên rỉ khoan khoái, tay run rẩy luồn vào trong quần áo của y.

Nụ hôn mềm nhẹ triền miên, tựa như những hạt mưa rơi trên người nàng. Y mút lấy bờ môi mềm mại của nàng, chậm rãi kéo vạt áo của nàng ra. Trước ngực Liễu Thiên Mạch chợt lạnh, khẽ rên một tiếng khoan khoái.

Tiếng rên của nàng, là liều thuốc kích thích tốt nhất. Tần Vật Ly kêu lên một tiếng, nhanh chóng cởi hết quần áo của nàng, cơ thể rắn chắc dán chặt vào thân thể của nàng.

“Vật Ly.” Nàng mỉm cười quyến rũ, hai tay vòng quanh cổ y. Đáy mắt chan chứa tình cảm ấm áp.

Lời của Thần toán tử nói, nàng hình như đã hiểu.

“Phi Yên, nàng là của ta.” Tần Vật Ly thì thầm bên tai nàng.

Hai người tình cảm mãnh liệt triền miên, cùng nhau lên đỉnh sung sướng, cơn điên cuồng đến thất hồn lạc phách, nuốt chửng lấy hai người.

* * * * *

Thiên Mạch sức cùng lực kiệt nép vào lồng ngực Tần Vật Ly, trong hơi thở còn chút rối loạn vẫn lưu lại dư vị đam mê.

Ánh mắt nàng xuyên qua rèm mỏng, không biết dừng ở nơi nào.

Tần Vật Ly mãi nguyện ôm chặt nàng trong lòng, thỏ thẻ bên tai nàng, “Hối hận rồi sao?”

“Không.” Thiên Mạch lắc đầu, “Ta tuyệt không hối hận.” Nàng chưa từng hối hận, chỉ là bị cái cảm giác tội lỗi đè nặng khiến không thể thở nổi. Nàng là Trắc phi của Tần Mộ Phong, theo lý mà nói, nàng là em dâu của Tần Vật Ly, nhưng mà... bọn họ lại ở sau lưng Tần Mộ Phong làm ra loại chuyện này.

“Nàng đang nghĩ gì?” Tần Vật Ly rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Liễu Thiên Mạch trống rỗng nhìn ra ngoài rèm, “Ta đang nghĩ, tình yêu rốt cuộc là cái gì?” Giây phút được y ôm chặt trong ngực kia, nàng tựa hồ hiểu được lời nói của Thần toán tử, hiểu được cái gì là tình yêu.

Tần Vật Ly khước miệng nở một nụ cười mê người, “Yêu, chính là giống như hai chúng ta vậy.” Nàng yêu y, là chính miệng nàng thừa nhận.

“Ồ.” Nàng chậm rãi dụi dụi mắt, buồn ngủ lim dim. Thân mình khẽ nhúc nhích, nàng nhin không được rên nhẹ. “Đau quá đi.”

Thiên Mạch toàn thân ê ẩm, xương cốt cả người như muốn rã ra, hậu quả của hoan ái quá độ.

“Đau ở đâu?” Tần Vật Ly bỗng trở nên tà ác, tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, trượt đến chỗ giữa hai chân của nàng, mon trón sự mềm mại của nàng. “Chỗ này đau ư?”

“Không phải.” Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu.

Tần Vật Ly môi khẽ nở một nụ cười, kéo cơ thể mềm mại của nàng vào lòng, “Không cần thẹn thùng, nữ nhân nào cũng đều bị đau.”

“A?” Mỗi người đàn bà đều bị đau, là sự thật. Nhưng mà, nàng đã nếm cái đau đó rồi.

Y cúi đầu, hôn lên đôi môi của nàng, “Tin ta đi, sau này sẽ không đau nữa đâu.”

“Nhưng mà...” Thiên Mạch lặng đi, căn bản nói không ra lời.

Tần Vật Ly dùng trán cụng vào trán nàng, ”Nàng có biết ta tên gì không?”

“Tần Vật Ly.” Thiên Mạch không chút suy nghĩ, nói ngay.

“Tần Vật Ly, tình không chia ly. Tên của ta, là do mẹ ta đặt. Lúc còn trẻ, mẹ ta tâm cao khí ngạo. Nguyên có được một người trong tim, đến bạc đầu cũng không phân ly. Lúc cha ta gặp được bà, người đã có tám tới phi tử. Bởi vì mẹ ta muốn có một tình yêu toàn tâm toàn ý, nên cha ta không dám nói cho bà thân phận đích thực của người, luôn dùng thân phận thương nhân khi ở chung với bà. Sau khi sinh hạ ta, mẹ ta nương đặt tên ta là Vật Ly, hy vọng cha ta cả đời một đời không chia ly bà. Sau khi biết được thân phận của người, mẹ ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với người. Kiên quyết không chịu tiền cung, mang theo ta ở bên ngoài cung. Sau đó, cha ta dần dần ổn định giang sơn, nắm quyền trong tay. Người phế đi hậu cung, cả đời chỉ có một mình mẹ ta.” Đối với việc mà cha y làm, y vẫn rất bội phục.

“Tình yêu của tiền đế và thái hậu, tựa như là thiên cổ tuyệt xướng[1].” Một đế vương như Tần thúc thúc, đích thực là hiếm có. “Ngài kể ra chuyện tình của họ, là muốn nói cái gì? Muốn ta chờ? Hay là...”

“Cha ta từ nhỏ đã nói cho ta biết, đối với tình yêu phải một lòng. Trước khi gặp được nữ tử mình yêu, tuyệt đối không thể làm tình. Nếu không, sẽ giống như người, khốn khổ vì tình. Khi mẹ ta cam tâm tình nguyện tiền cung, ta đã 5 tuổi rồi.” Cho nên, người chịu hết mọi áp lực tứ bề, cự tuyệt tuyền tú.

Thiên Mạch nhàm chán nghịch ngợm ngón tay, ”Chuyện từ 23 năm trước, khi đó ta còn chưa sinh ra.”

Tần Vật Ly bật cười, “Sao chứ? Nàng đang chê ta già ư?”

Để trừng phạt, Tần Vật Ly nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp quả anh đào hồng trước ngực nàng, Thiên Mạch vội đẩy ra tay y, gất giọng, “Hạ lưu.”

Tần Vật Ly cười gian, “Vậy sao?” Y lại kẹp một cái. Có tiện nghi nhất định phải chiếm.

Thiên Mạch bắt lấy hai bàn tay không an phận của y, dờ khóc dờ cười, “Ta chê ngài làm cái gì? Ngài bảy tám chục tuổi rồi sao?”

Ngón tay thon dài của y vuốt ve đôi má hây hây của nàng, ”Ta chỉ muốn nói với nàng rằng, kiếp này ta chỉ có một nữ nhân là nàng, sẽ không có tần phi nào khác.”

Thân thể Thiên Mạch khẽ run lên, ngón tay chậm rãi siết chặt, thống khổ bất cam khép mắt lại. “Nhưng mà ngài không phải là nam nhân duy nhất của ta.” Có một số việc, sớm hay muộn y cũng sẽ biết.

“Nàng còn muốn với ai?” Tay Tần Vật Ly đặt bên hông nàng tăng thêm chút lực, kéo cơ thể nàng càng thêm gần sát vào mình, bá đạo tuyên bố, ”Nàng là của ta.”

“Ngài thực sự cho rằng ta là xử nữ ư? Nhìn thử khăn trải giường sẽ biết.” Thiên Mạch làm bộ lơ đãng, nhưng trong lòng lại dâng lên một nỗi chua xót không nói thành lời.

Tần Vật Ly đẩy mắt hiện lên một chút thất vọng, lập tức khôi phục bình thường, “Không phải thì đã sao? Ta không ngại. Chỉ cần nàng quên hẳn, xem ta là nam nhân duy nhất của đời nàng là đủ rồi.”

Y chậm chậm kéo chăn ra, đã thấy trên khăn trải giường một vết đỏ sẫm. Lần đầu của nàng và Tần Mộ Phong không thấy máu, bây giờ sao có thể....

Thiên Mạch tròn mắt kinh ngạc, sao có thể như thế?

Miệng y cong lên một nụ cười ưu mỹ, niềm vui trên mặt không thể che giấu.

”Còn muốn chối sao?” Tần Vật Ly vươn bàn tay to kéo nàng ôm vào trong ngực.

”Ta...” Liều Thiên Mạch không biết làm sao, nói không ra lời. Vết máu này, rốt cuộc ở đâu ra?

Tần Vật Ly nắm lấy cằm nàng, buộc Thiên Mạch nhìn thẳng vào y, ”Bất luận nàng nói như thế nào, ta cũng sẽ không buông nàng ra. Nàng là nữ nhân của Tần Vật Ly ta, đây là một sự thật không thể chối cãi.” Ngực khí cuồng ngạo bá đạo, mỗi một từ đều lộ rõ phong phạm vương giả.

Thiên Mạch đột nhiên cảm thấy rất mệt, uể oải nhắm mắt lại, ”Hy vọng ngài sẽ không ghét bỏ ta.” Nếu y biết nàng là nữ nhân của Tần Mộ Phong, còn có thể muốn nàng sao?

“Vĩnh viễn không bao giờ.” Y thề như thế.

Liều Thiên Mạch tựa như một con mèo con thích làm nũng, vùi vào lòng Tần Vật Ly, ”Nếu ta là nữ nhân của Bình Nam Vương thì sao? Bình Nam Vương tay nắm binh quyền nắm, ngài không sợ y tạo phản ư.”

“Hắn sao dám.” Nụ cười trên môi Tần Vật Ly đột nhiên biến lạnh, “Nếu hắn dám phản, sẽ không đợi đến hôm nay.”

“Y và Hoắc Thiên là bạn tốt, toàn bộ binh quyền đều trong tay bọn họ, bọn họ liên thủ tạo phản thì làm sao?”

“Dùng người thì không nghỉ, nghỉ người thì không dùng. Ta nếu có hoài nghi Hoắc Thiên, sẽ không đem binh quyền giao cho hắn.” Tần Vật Ly vô cùng tự tin.

” Cho dù Hoắc Thiên không cầu kết với y làm việc xấu, nhưng Bình Nam Vương tay cầm một nửa binh quyền, nếu y tạo phản, ngài cũng không có bao nhiêu phần thắng.” Tần Mộ Phong tính khí bất định, tâm cơ thâm trầm, ai dám kết luận y không có phản tâm? Đến ngay cả Tần Vật Ly cũng không tin tưởng y, không phải sao?

“Cho dù hắn phản, cũng không đoạt được thiên hạ.” Trong mắt Tần Vật Ly lóe ra ánh sáng nhạt lạnh lẽo, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tuyệt đẹp, ” Liễu tướng và hắn không đội trời chung.”

Liễu Thiên Mạch thông minh thế nào, chỉ một điểm nhỏ đã hiểu thấu.

“Cao minh, dĩ cừu giám cừu[2]. Có Bình Nam Vương, Liễu tướng không dám làm càn, ngoan ngoãn đem đại quyền giao cho ngài. Có Liễu tướng kèm chế, Bình Nam Vương không dám phản. Nếu y phản, tuyệt đối không giữ được triều thần. Bình Nam Vương rất thông minh, cũng bởi vì thông minh, chuyện mất nhiều hơn được, y tuyệt sẽ không làm. Nếu muốn tọa ổn thiên hạ, chỉ có binh không thôi thì chưa đủ. Binh và quyền hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.” Nàng nhin không được mỉm cười. Làm vua, Tần Vật Ly đích thực rất thành công.

Tần Vật Ly thờ dài, hôn lên trán Thiên Mạch, bắt đầu động tay động chân, ” Ta thành hôn quân mất rồi, nàng chỉ vừa thì thảo bên gối, ta đã lập tức đem chuyện quốc gia đại sự kể với nàng.”

Thiên Mạch đẩy bàn tay nghịch ngợm của y ra, “Đây là bí mật ai cũng biết, Liễu tướng biết, Bình Nam Vương cũng biết. Chỉ là ta ngốc, không suy nghĩ thấu đáo mà thôi. Ngay từ khi ngài mới lên ngôi, Liễu tướng đã nắm giữ triều chính. Ngài sở dĩ đem binh quyền giao cho Bình Nam Vương, là vì bức Liễu tướng đem chính quyền trả lại cho ngài. Kỳ thực, ngài đem binh quyền giao cho Bình Nam Vương là vì bất đắc dĩ, ta nói đúng chứ?” Bởi vì chuyện của Vô Mệnh, Tần Mộ Phong xem Liễu tướng như kẻ thù, luôn luôn đối nghịch với ông ta. Dựa vào trí tuệ của Tần Vật Ly, đương nhiên có thể đoán được tâm tư của Tần Mộ Phong. Cho nên, y mới có thể đi một nước cờ hiểm.

“Rất may nàng không phải hoạ thủy. Dựa vào thông minh tài trí của nàng, chắc chắn sẽ là một vị hoàng hậu hiền đức.” Tần Vật Ly chớp chớp mắt có ý ám chỉ, ” Phụ hoàng của ta sớm đã hủy bỏ quy định nữ tử không được tham gia vào chính sự của tổ tiên.”

“Bớt nói lời ngon ngọt đi, tốt hơn hết là hãy tự lo cho mình ấy. Bình Nam Vương tâm cơ thâm trầm, ngài không thể không đề phòng.” Nàng vĩnh viễn không biết Tần Mộ Phong suy nghĩ cái gì.

Tần Vật Ly trong mắt hiện lên một chút hung ác nham hiểm, “Có binh quyền thì sao?” Chỉ cần Tần Mộ Phong có phản tâm, y nhất định sẽ không nương tay. Khi hắn còn chưa kịp phản, y sẽ giết hắn, vĩnh viễn hậu hoạn.

Thiên Mạch ngáp dài, dụi dụi mắt, “Ngài không cảm thấy kỳ lạ sao? Một tiểu nữ tử như ta vì sao biết nhiều như vậy, ngài không nghi ngờ ta là gian tế sao?”

“Khi mẹ ta còn trẻ, cũng thông minh giống như nàng vậy. Lúc ấy cha ta chỉ mới là thái tử, thất hoàng tử như hổ rình mồi, nhờ mẹ ta bày mưu tính kế, giúp người ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Mấy vị sinh tử chi giao của mẹ ta, ai cũng đều là một nữ nhân tài giỏi. Văn thao vũ lược, trí tuệ không thua kém nam nhi. Lúc ta còn nhỏ, bọn họ từng viết một quyển sách tặng cho ta. Những điều bên trong đều là đạo làm vua, chính sách trị quốc. Mỗi từ đều sâu sắc, nhìn xa hiểu rộng.”

“Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, được lòng dân thì được thiên hạ, mất lòng dân thì mất thiên hạ. Làm một vị vua, nên gần gũi hiền thần, xa lánh tiểu nhân. Mạo phạm can ngăn, là một hiền thần. A dua nịnh hót, là kẻ tiểu nhân. Noi gương đời xưa, làm điều chính trực.....” Thiên Mạch nhắm mắt lại, đọc như đang trả bài. Những lời mà Đại sư phụ và Tứ sư phụ hay nói đi nói lại cũng chính là những điều này, nàng sớm thuộc nằm lòng.

Tần Vật Ly cắt ngang ‘bài thuộc lòng’ của nàng, hoài nghi nhìn nàng, “Sao nàng biết?”

“Không có gì, ta chỉ là đọc lại một quyển sách từng đọc trước kia, chẳng lẽ cuốn ta xem kia và cuốn bọn họ tặng ngài là một sao.” Vô nghĩa, quyển sách kia đâu phải viết riêng cho y, mà là một trong những môn mà một đứa trẻ ở Vô tranh sơn trang bắt buộc phải học, tên sách là gì đó. Đưa cho y học chỉ là nhân tiện, y cho rằng mặt mũi mình lớn lắm sao?

Tần Vật Ly đề nàng dưới thân, xấu xa sờ loạn khắp nơi, “Nói hay không?” Đám quái nhân kia tuyệt đối sẽ không tặng đồ lung tung, Phi Yên rốt cuộc là ai?

“Không nói.” Thiên Mạch kiên quyết đấu tranh với ‘kẻ ác’.

“Xem ta trừng phạt nàng như thế nào.” Tần Vật Ly đẩy mắt toát ra hai ngọn lửa dục.

“Đồ xấu xa, ở đâu có kiểu trừng phạt như vậy.” Nàng ồm ồm.

Tần Vật Ly mi phong nhướn lên, cúi đầu chiếm lấy môi nàng. Ngọn lửa tình mãnh liệt lại đẩy lên.

Thiên Mạch đầu hàng không điều kiện, không chút miễn cưỡng, ngược lại còn cam tâm tình nguyện sung sướng hiến dâng.

Tần Vật Ly cũng bất ngờ, lúc y tỉnh lại, trên gối đã không còn chút hơi ấm. Nếu không phải trên sàng đan còn lại dấu đỏ sẫm, y sẽ cho rằng mình chỉ

đang mơ một giấc mộng đẹp.

* * * * *

Đứng trước cửa Đạm Tinh Cư, Thiên Mạch cảm giác không được tự nhiên, sợ ai đó có thể nhìn ra manh mối.

Trước khi quay về vương phủ, nàng đã ghé qua Túy Yên Lâu một chuyến. Những vết hôn trên người đã tan bớt nhiều, cộng thêm được son phấn che đây, hẳn là nhìn không ra điều gì. Dấu vết trên người nhìn không thấy? Còn dấu vết trong lòng thì sao?

Mới vừa bước vào trong sân, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Thiên Mạch ngăn ra, ngơ ngác đứng tại chỗ, không có dũng khí bước đến.

Tần Mộ Phong nhận thấy sự có mặt của nàng, xoay người lại, lạnh lùng dán mắt vào nàng, “Nàng còn biết đường về ư.”

“Giờ đã trễ lắm rồi.” Thiên Mạch làm bộ nhìn sắc trời. Hoàng hôn, đích xác không còn sớm nữa.

“Cả ngày hôm qua nàng ra ngoài, hôm nay lại đi cả ngày, nàng rốt cuộc đi đâu?” Ngữ khí của y lạnh thấu xương, làm cho Thiên Mạch không tự chủ được khẽ rùng mình.

“Ra ngoài chẳng lẽ phạm pháp sao? Xin hỏi luật pháp Thiên Diệp có điều nào quy định không thể ra ngoài.” Thiên Mạch dùng thái độ ương ngạnh che giấu sự chột dạ của mình.

Ánh mắt Tần Mộ Phong bùng bùng lửa giận, y chậm rãi đưa tay ra, trong lòng bàn tay nắm một cây ngọc tiêu, “Có phải của nàng không?”

“Đúng vậy, là của ta.” Thiên Mạch ngược mặt lên, không e dè.

“Nàng muốn biết vì sao lại ở trong tay ta không?” Tần Mộ Phong đi đến bên người nàng, đem ngọc tiêu đưa cho nàng.

“Không biết.” Thiên Mạch giả ngốc đến cùng.

Tần Mộ Phong càng thêm giận dữ, ” Nàng dám nói nàng không đến Bình An khách điểm phòng chữ thiên số 2 không?”

“Ta có đến.” Ngọc tiêu nàng bỏ lại bị nhặt được, nàng không thể chối.

Tần Mộ Phong siết chặt cầm nàng, “Đi hẹn hò với tên nam nhân khốn kiếp nào?”

“Không có.” Lời Thiên Mạch thốt ra, cảm giác tội lỗi cũng hiển lộ hết ra ngoài.

“Không có?” Tần Mộ Phong con ngươi đen nhũn lại, từ trong lòng lấy ra một bức thư ném vào mặt nàng, “Đây là cái gì.”

Tờ giấy thô ráp đập lên mặt nàng đau nhói, Liễu Thiên Mạch đưa mắt nhìn xuống đất, mặc cho bức thư nhẹ nhàng rơi xuống. Cho dù không xem, nàng cũng biết trên đó viết cái gì.

“Ngài có tin ta không?” Nàng không hề biện giải, mắt nhìn thẳng vào mắt y.

“Hôm nay giờ Tỵ[3], Bình An khách điểm phòng chữ thiên số 2, đây rõ ràng là chữ viết của nam nhân.” Tần Mộ Phong sắc diện như điên, rít lên như một con sư tử đang nổi giận, “Ngọc tiêu của nàng ở đó, nàng dám nói mình không đến?”

“Ta có đến, nhưng mà ta là bị người hãm hại. Hôm qua lúc ta và Yên Chi đi ra ngoài, có một người đã nhét tờ giấy này vào tay ta, viết là hôm nay giờ Tỵ, Bình An khách điểm phòng chữ thiên số 2, cho nên ta đã đến.” Nàng là người trong giang hồ, hơn nửa thân phận đặc thù. Vì muốn làm rõ dụng ý của đôi phương, cho nên đã nàng đến. Thật không ngờ, đây là một cái bẫy, một cái bẫy được thiết kế vô cùng hoàn mỹ. Nếu nàng đoán không sai, kẻ hãm hại nàng muốn Tần Mộ Phong nhìn thấy cảnh tượng nàng thân trúng xuân được đang cùng nam nhân khác giao hoan, từ đó sẽ chán ghét nàng. Thực đáng tiếc, nàng là Liễu Thiên Mạch, kế hoạch của người kia không thực hiện được.

Cảnh tượng gì cũng không thấy, chỉ dựa vào một cây ngọc tiêu cùng một tờ giấy liên kết luận nàng hồng hạnh ra tường, Tần Mộ Phong thật là quá võ đoán. Tờ giấy có thể là hãm hại, ngọc tiêu có thể là người khác trộm. Nàng đối Tần Mộ Phong, thật sự không còn lời nào để nói.

“Ta không tin, nàng là người lớn, có thể vì một bức thư không rõ ràng mà đến chỗ hẹn sao? Cả ngày nay nàng đi đâu? Nói mau.” Hai tay y nắm lấy bả vai nàng, ánh mắt như muốn nuốt chửng nàng.

“Ta muốn biết đôi phương rốt cuộc đang chơi trò gì.” Kẻ gài bẫy nàng cũng không ngờ nàng sẽ đến chứ? Thiết kế cái bẫy này, chỉ là cầu may, nhưng mà nàng đã nhảy xuống.

Tần Mộ Phong trong mắt tràn đầy trào phúng, “Ta không tin. Chẳng lẽ ta không đủ thỏa mãn nàng sao? Nàng phải đi tìm tình nhân.”

Thiên Mạch đầy mắt không có một tia gọn sóng, lạnh nhạt nói, ” Xin lỗi, ta đã không còn muốn tiếp tục lên giường với ngài.” Mấy hôm trước, lần đó chỉ do ngoài ý muốn, là bởi vì nàng dùng thuốc, trong lúc tinh thần không tỉnh táo bị y khai mào dục hòa.

“Có tình nhân rồi thì không muốn ta nữa ư?” Tần Mộ Phong nắm lấy nàng, ” Ta cho nàng nếm thử chút tư vị của ta.” Bờ môi của y từ từ gần Thiên

Mạch.

Môi của y càng ngày càng gần, Thiên Mạch đẩy y ra, “Tránh ra.”

Tần Mộ Phong tàn nhẫn cười lạnh, ” Nếu nàng đã có tình nhân, ta cũng không cần thương xót nàng.” Y thỉnh thoảng lơ đãng ôm lấy Thiên Mạch.

Thiên Mạch cả kinh, đối với sự đụng chạm của y cảm thấy ghê tởm, “Tránh ra.” Nàng hai tay nắm mạnh vai y.

Tần Mộ Phong mặc cho nàng đánh, bế nàng vào phòng.

Y ném Thiên Mạch lên giường, cơ thể trắng kiết lập tức đè lên trên.

“Biến đi.” Thiên Mạch quyền nắm cứng cổ, cố gắng đẩy y ra.

Tần Mộ Phong mất diết tại ngực, hôn loạn trên mặt nàng. Thiên Mạch không ngừng trốn tránh, không cho y hôn lên miệng nàng.

“Nữ nhân, chớ chọc ta.” Tần Mộ Phong giữ chặt cổ nàng, hung hăng hôn xuống.

Người thấy hương vị của y, dạ dày Thiên Mạch bỗng cuộn lên, nhin không được buồn nôn. Nàng đẩy Tần Mộ Phong ra, cúi người sang bên giường nôn khan.

Nhìn bộ dạng thống khổ của nàng, Tần Mộ Phong không thể nén cơn tức giận, thô bạo thét lên, “Ta thật sự khiến nàng khó có thể chấp nhận vậy sao?” Một chuỗi vô xuống, cái bàn nứt thành mấy mảnh.

Thiên Mạch bối rối, ánh mắt đầy vẻ hoang mang, “Ta cũng không biết.”

Tần Mộ Phong nhất thời chẳng còn cảm thấy gì nữa, lạnh lùng chăm chú nhìn Thiên Mạch một lúc lâu. Y hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

[1] Tuyệt tác ngàn năm có một

[2] Cừu: kẻ thù chứ không phải con cừu đầu nhà. Nghĩa là: dùng 2 kẻ thù nhau giám sát lẫn nhau.

[3] 9-11 am

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ta từng yêu ngài

Mưa to, gió lớn, tàn phá trong đêm.

Tiếng mưa rơi, không ngừng vọng bên tai Thiên Mạch. Dưới sức ép của cuồng phong, cánh cửa vang lên tiếng kêu kẹt từng hồi.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, ánh mắt không biết dừng ở nơi nào. Ánh nến lập lòe, lúc sáng lúc tối. Ánh nến động lại trên khuôn mặt Thiên Mạch, khuôn mặt lạnh lẽo, càng thêm u sầu.

【 Liều Thiên Mạch, ngươi là đồ thần kinh, đồ điên. 】

【 Ta động gì tới ngươi sao? 】

【 Ngươi cùng tên Tần Vật Ly đã xảy ra chuyện gì? Chân đạp hai thuyền sao? 】

【 Chuyện đã vậy, lên giường, không biết à? 】

【 Nữ nhân kia, ngươi cuối cùng đang làm cái gì? Lên giường với Tần Mộ Phong, lại cùng Tần Vật Ly ... lên giường, ngươi rốt cuộc có đạo đức không đây? 】

【 Đạo đức là cái quái gì à? Tám trăm năm trước ta đã vứt xuống cống rồi. 】

【 Nữ nhân, ngươi nhất định chính là hủ bại cộng thêm sa đọa. 】

【 Ta sa đọa? Tên họ Liễu kia đã có mẹ ta nhưng đến đâu cũng dụ dỗ nữ nhân, Tần Mộ Phong kia có khác gì lợn giống. Ta chẳng qua chỉ là trùng hợp gặp Tần Vật Ly, không cần thận ** trên giường, sao lại biến thành sa đọa? Nếu nói ta sa đọa, bọn họ chính là đáng chết. 】

【 Liễu Thiên Mạch, quá khứ chỉ là quá khứ, tại sao ngươi cứ sống trong bóng ma đó. Ngươi có biết bây giờ ngươi giống cái gì không? Kỹ nữ miễn phí. 】

【 Ta vốn chính là kỹ nữ, còn là lão bản, mở kỹ viện. 】

【 Liễu Thiên Mạch, ngươi là loại vò đã mẻ lại sứt[1]. Đối với tình cảm, ngươi vẫn liên tục giữ cái thái độ này. Ngươi đã từng để tâm, đã từng dụng tâm đi yêu một người chưa? 】

【 Kẻ khác không thương ta, tại sao ta phải đi thương hân, rõ là nực cười. 】

【 Nói vậy, Mộ Phong thật sự chưa từng để tâm tới ngươi sao? Nếu hân không thương ngươi, sẽ rơi lệ vì ngươi sao? Hân là ai chứ? Là Tần Mộ Phong a. Một người nam nhân như vậy rơi lệ vì ngươi, chẳng lẽ ngươi không có một chút cảm giác nào sao? Đồ lòng dạ sắt đá. 】

【 Cám ơn, ta chính là đồ lòng dạ sắt đá. 】

【 Liễu Thiên Mạch, ngươi hãy để tay lên ngực tự hỏi, ngươi yêu Tần Vật Ly sao? Ngươi đã sớm trộm được trái tim Tần Mộ Phong, còn nói hân không thương ngươi, ngươi thật là trọn tròn mắt nói mò. 】

【 Hân có thể cùng cái loại nữ nhân như Liễu Tự Họa làm loạn, tại sao ta lại không được cùng Tần Vật Ly lên giường? 】

【 Ta biết rồi, là ngươi trả thù, trả thù Tần Mộ Phong không một lòng với ngươi.】 Liễu Thiên hít sâu một ngụm khí lạnh, khiếp sợ không thôi.

【 Coi như vậy. 】

【 Ngươi là đồ đại đầu quỷ[2], cách trả thù là như vậy sao? Ngươi làm như vậy, chính là đồng thời làm tổn thương hai nam nhân. Ngươi không yêu Tần Vật Ly, tại sao lại cho hân hi vọng lớn như vậy. 】

【 Liên quan gì đến ngươi? 】

【 Liễu Thiên Mạch, ngươi rốt cuộc có trái tim không? Nói ngươi lòng dạ sắt đá đó là quá khen cho ngươi. Ngươi sao lại có thể như vậy, ta chưa từng gặp qua nữ nhân ích kỷ như ngươi. 】

【 Phải, ta ích kỷ. Ta ích kỷ đó, thì đã sao? Nếu ta không ích kỷ, sớm đã bị đám người Liễu gia đẩy dọa đến chết. Nếu ta không ích kỷ, hiện tại có được cuộc sống cảm y ngọc thực[3] như vậy sao? Nếu ta không ích kỷ, bây giờ ta đã quần chân khóc thút thít. Ngươi có biết Tần Mộ Phong là cái loại nam nhân gì không, phóng đảng không phải chỉ một hai ngày có thể sửa được. Hân từng nói, sẽ đuổi mấy nữ nhân kia đi, hiện tại thì sao? Bọn họ vẫn ở đây như cũ, ta thật hoài nghi, hân lừa gạt ta. Hân có thể vô duyên vô cớ phát sinh quan hệ cùng Liễu Tự Họa, ta trùng ** tại sao không thể tìm Tần Vật Ly? Chẳng lẽ muốn ta bị ** dày vò chỉ từ sao? Tần Mộ Phong yêu ta, ta trộm tâm hân, ta thừa nhận. Nhưng mà, tình yêu nếu chỉ toàn toàn tính như thế, có thể duy trì bao lâu? Chỉ chớp mắt rồi sẽ mất đi. Tình cảm của hân với ta, tất cả đều là do ta ngấm ngấm mưu tính. Nếu có một ngày hân biết chân tướng? Còn có thể yêu ta sao? Cho dù hân không biết được chân tướng, tình cảm với ta có thể duy trì trong bao lâu? Ngươi đừng quên, mấy ngày trước hân còn cùng Liễu Thiên tình nồng ý mật, ta đến, hân lập tức quên bèn Liễu Thiên. Nam nhân như vậy, đáng để ta tin tưởng sao? Ta không gánh nổi tình yêu, cũng không gánh nổi thua thiệt, một lần là có thể lấy mạng ta rồi. 】

【 Ngu ngốc, ngươi đang trốn tránh. Ngươi yêu Tần Mộ Phong, lại sợ mất hân. Muốn yêu, lại không dám yêu. Ngươi tận mắt nhìn thấy nỗi bi ai của mẹ ngươi khi bị vứt bỏ, ngươi không muốn bị vứt bỏ, nên ngươi lựa chọn vứt bỏ hân? Phải không? Biện pháp quên hân tốt nhất, chính là tìm một nam nhân khác. Ngươi tham luyến sự dịu dàng của Tần Vật Ly, cho nên biến hân thành con quỷ xui xẻo kia. Ngươi chính là tịch mịch, nên lôi Tần Vật Ly vào bồi tiếp ngươi trên giường. Ngươi coi hân là gì? Nam kỹ a? 】

Yêu rành rành như vậy, lại không dám thừa nhận, lại càng không dám đi yêu, nàng chính là sợ hãi.

【 Không phải, ta sẽ không yêu tên hỗn đản tự đại ngạo mạn điên cuồng kia. Ngươi quên lúc trước hân đẩy dọa tra tấn ta thế nào rồi sao? Hân đánh ta bao nhiêu lần, nhốt vào địa lao, cường bạo ta, không cho ta cơm ăn, bao nhiêu vậy còn chưa đủ sao. Sao ta có thể yêu hân được? Ta không có khuynh hướng tự ngược[4]. 】

【 Nữ nhân, lúc ngươi giả vờ hôn mê, Tần Mộ Phong nói chuyện với ngươi, ngươi khóc, không phải sao? Trái tim ngươi đã sớm bị hân đoạt lấy, thừa nhận đi. 】

【 Khi Tần Vật Ly hôn ta, ta có cảm giác. 】 Liễu Thiên Mạch không cam lòng biện giải.

【 Lời thừa, hân đối với ngươi tốt như vậy, dịu dàng như vậy, ngươi đương nhiên sẽ có cảm giác. Cho dù ngươi thật sự thương hân, cũng không thể yêu Tần Mộ Phong sâu sắc như vậy. 】 Nữ nhân này, đem yêu cùng tham luyến lẫn lộn.

【 Không phải, ta không thương hân, ta không cần thương hân. Ta không muốn bị vứt bỏ như mẹ, ta không cần, không cần. Ta không được dẫm lên vết xe đổ của mẹ, ta phải làm một Liễu Thiên Mạch lãnh huyết vô tình. Chỉ có vô tình, mới sẽ không bị tổn hại vì tình. 】 Cùng với tổn hại vì tình, không bằng lựa chọn vô tình.

Mẹ nàng đã là một bi kịch, nàng không muốn biến thành bi kịch một lần nữa. Yêu thương nam nhân đa tình là nỗi bất hạnh của mẹ, nàng không muốn dẫm vào vết xe đổ đó. Nam nhân đa tình, nhất định sẽ làm tổn thương lòng nữ nhân.

Trốn tránh cũng được, vô tình cũng được. Nàng không muốn yêu, cũng không dám đi yêu. Đa tình như hắn, thả tay đi yêu e rằng sẽ thương tích đầy mình.

【 Ngươi không thể như vậy cả đời, đừng cảm đối mặt với trái tim chính mình, các ngươi còn có thể bù đắp lại. 】

“Ta không cần.” Liễu Thiên Mạch cuồng loạn hét lên. “Ta không được yêu hắn, lại càng không muốn bị vứt bỏ.”

【 Đừng cảm đối mặt trái tim chính mình, đừng hối hận. 】

Thanh âm Liễu Thiên như không ngừng vang vọng bên tai, hung hăng đập vào trái tim băng lãnh của nàng. Mỗi từ mỗi chữ, đều khắc sâu, dường như hằn ấn lên trái tim nàng.

“Không cần, ta không cần dẫm lên vết xe đổ của mẹ.” Liễu Thiên Mạch vội vã bật dậy, điên cuồng tự đánh vào đầu mình, ngón tay gắt gao xoắn quanh tóc đen, liều mạng giật ra. Từng nữ trang trên đầu cũng bị nàng vứt hết xuống đất, tán máu trên mặt đất.

【 Ngưỡng cửa này sớm hay muộn gì ngươi cũng phải trải qua, bằng không cả đời này ngươi sẽ sống trong bóng ma kia. 】

Thanh âm xa thẳm, quanh quẩn Thiên Mạch trong đầu, kích động từng tế bào của nàng.

“Không cần.” Thiên Mạch điên cuồng gào lên, liều lĩnh chạy ra ngoài giữa trời mưa tầm tã. Giẫm lên nước mưa, bọt nước văng tung tóe.

Gió lạnh thốc vào, ánh nến lay động dữ dội, cuối cùng lại tắt lụi.

Nàng chạy nhanh giữa cơn mưa, mặc cho từng giọt nước bắn vào người. Thân thể Liễu Thiên Mạch mềm nhũn, quỵ rạp trên đất, hai tay buông thõng trong mưa, lệ cũng theo đó mà rơi.

Là vị nước mưa ư?

Không, hẳn là mùi vị nước mắt.

Là lệ? Là mưa? Sớm đã phân không rõ.

Một tia chớp rạch ngang trời đêm, ánh sáng rực rỡ rọi lên khuôn mặt Thiên Mạch, có thể thấy được vẻ mặt thống khổ của nàng.

Nàng cực kỳ đau đớn, khe khẽ khép mắt lại, ngửa đầu đón nhận những giọt nước mưa. Lệ khẽ rơi, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Nàng chậm rãi buông thõng năm ngón tay, ngửa mặt lên trời hét lên, “A.....” Nghẹn ngào gào lên một tiếng, hòa cùng mưa, đan thành tiếng bi thương tuyệt vọng.

Từng cơn đau đớn kì dị từ ngực lan ra, Thiên Mạch tay ôm ngực, ngón tay nín chặt y phục, móng tay cắm sâu vào da thịt mềm mại. Cơn đau đớn làm nàng hầu như không thể hô hấp, từng tiếng rên rỉ thống khổ, từ miệng bật lên.

Nàng cắn môi, miễn cưỡng nâng một bàn tay lên, phong bế mấy huyết đạo trước ngực.

Kì lạ, phong bế mấy huyết đạo, cơn đau kỳ lạ không những không giảm còn tăng.

Nàng rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao lại đau đớn đến vậy? Là trúng độc? Chẳng lẽ cây cỏ lúc trước ném có độc?

Hương thơm trên y phục nàng chính là hương thơm trên cây, cây cối hẳn là không có độc, tại sao nàng lại đau đớn như vậy?

Liễu Thiên Mạch cố nén thống khổ, lấy từ thắt lưng một cây ngân châm. Đâm vào da thịt, khi rút ra, máu vẫn màu đỏ tươi.

Kỳ quái, không trúng độc, nàng rốt cuộc bị làm sao vậy?

Nàng dần dần khôi phục lý trí, đau đớn toàn thân cũng giảm bớt.

Thiên Mạch hai tay tìm chỗ chống trên mặt đất, đau đớn kịch liệt qua đi, nhìn không được khe khẽ thở dốc. Nước mưa hắt vào tay nàng, xao động ồng tay áo từ lâu đã ướt đầm.

Nàng quỳ gối trong mưa, mặc mưa lớn hắt vào người. Mưa làm đau nhức cơ thể nàng, cũng làm đau nhói trái tim nàng. Từng hạt từng hạt mưa, cực kỳ giống lệ châu, lệ châu từ đáy lòng nhoe ra.

Không biết qua bao lâu, Thiên Mạch chậm rãi đứng lên. Mưa rơi càng lớn, vô tình tàn phá cơ thể mảnh khảnh của nàng.

Nàng giống một du hồn không có sinh mệnh, thơ thần tiêu sái bước ra ngoài. Tia chớp rạch ngang trời đêm, tình cờ thấy rõ bóng lưng trợ trọi của nàng.

Nàng cả người ướt đầm, cơn mưa trống rỗng không một chút ánh sáng. Đáy mắt, chớp động một ngọn lửa đỏ rực. Khát vọng sâu nhất trong đáy lòng,

dần dần thức tỉnh. Hồ đồ hơn hai mươi năm, cho tới hiện tại, nàng mới dần hiểu được mình muốn thứ gì.

***

Tiếng nam nhân thở dốc, tiếng nữ nhân yêu kiều rên rỉ đáp lại, không ngừng vọng bên tai nàng.

Nàng đứng ngoài cửa phòng Tần Mộ Phong, nhìn căn phòng trong tối đen như mực. Nàng đã từng ở nơi này, hiện tại, lại đổi thành nữ nhân khác. Tất cả mọi thứ, là do nàng tự tạo nên. Nàng cùng Tần Vật Ly làm chuyện có lỗi với Tần Mộ Phong, Tần Mộ Phong lại cùng nữ nhân khác ở một chỗ. Có lẽ, cái này gọi là báo ứng đi.

Nhưng mà, nàng chưa từng hối hận việc với Tần Vật Ly, một chút cũng không hối hận.

Gió to mưa lớn, Thiên Mạch không hề di chuyển, thơ thần đứng giữa cơn mưa.

Nếu mưa có thể xóa đi dấu tích Tần Vật Ly để lại trên người nàng, có thể gột đi hình bóng Tần Vật Ly trong lòng nàng, nàng nguyện ý đứng mãi ở đây.

Hình dáng Tần Vật Ly hiện lên rõ nét trước mắt nàng, dáng hình Tần Mộ Phong cũng không hề xóa nhòa.

Nàng yêu ai? Nàng không biết. Đối với tình yêu, nàng từ trước đến giờ vẫn mê man. Hóa ra, nàng chưa từng thật sự tiếp nhận tình yêu.

Mở rộng lòng mình, nàng mới đột nhiên phát hiện, hấn, mới là người nàng yêu nhất.

Cho dù hấn từng cường bạo nàng, cho dù hấn từng đẩy dọa nàng, nàng vẫn không thể vứt bỏ hình bóng hấn khỏi trái tim mình.

Có lẽ, nàng yêu Tần Vật Ly. Nhưng mà, nàng càng yêu Tần Mộ Phong.

Giữa biển người mênh mông, nàng gặp gỡ được Mộ Phong, lại tương phùng Vật Ly. Là Tần Mộ Phong để nàng biết thế nào là tình cảm, để nàng biết ghen có tư vị thế nào, càng khiến nàng hiểu được thế nào là một nữ nhân thật sự.

Sự phụ nói, mối tình đầu là mối tình khó quên nhất. Nữ nhân, đều có mối tình đầu tiên. Có lẽ, nàng thật sự có một ý nghĩ ngu xuẩn. Nàng cuối cùng cũng là một người cô đại, cho dù được giáo dục và lớn lên ở ngàn năm sau, nàng vẫn là nữ tử sinh ở chế độ phong kiến nam tôn nữ ti. Nàng không có cơ hội nhìn thấy thế giới mấy ngàn năm sau, dù cho ở hoàn cảnh bị ảnh hưởng, nàng cuối cùng vẫn có bi ai của nữ nhân cô đại.

Cho dù kiên cường như nàng, cũng chỉ là một nữ tử cô đại a.

Nếu nàng gặp gỡ Tần Vật Ly trước, có thể sẽ thương hấn hơn. Chỉ là, người nàng gặp gỡ trước, là Tần Mộ Phong.

Trên đời nào có nhiều cái ‘nếu’ như vậy? Tất cả đã thành kết cục đã định, tựa như không còn cách nào xoay chuyển.

Một đêm này, sao dài đằng đẵng như vậy....

Tầng sáng mùa đông trời rét mướt, gió lạnh tê buốt thấu xương.

Sau một đêm, cơn mưa lớn hôm qua, nhẹ nhàng chuyển thành cơn mưa phùn nhỏ nhỏ. Cành cây khô héo, còn đọng lại nhiều giọt nước lớn. Trong bùn đất, tán mác hương thơm mang theo vài phần lạnh ý. Mưa phùn nhẹ nhàng rơi trên người Thiên Mạch, bao phủ cả thân mình nàng giữa bụi mưa. Mưa bụi tằm tã, làm cảnh vật vào đông thêm vài phần tình thơ ý họa.

Đứng giữa cơn mưa một đêm, Liễu Thiên Mạch toàn thân ướt đẫm, từ trong ra ngoài không một chút khô ráo. Tóc đen mềm mại, chia làm từng cọng, dính sát vào lưng nàng.

Bạch y cao nhã, bó sát vào thân thể mềm mại của nàng.

Nàng từ lâu toàn thân đã chuyển sang màu tím tái, khuôn mặt trắng nhợt, quý dị không nên lời.

Cho dù sắp bị đông cứng, Liễu Thiên Mạch thần sắc vẫn như thường, nhìn không ra một tia thay đổi.

Cửa từ từ mở ra, Thiên Mạch thân mình thoáng run lên, quên cả hô hấp. Nàng đã đợi một đêm, rốt cục cũng đợi được.

Có điều, người đi từ bên trong ra, không phải Tần Mộ Phong, mà là Thái Y.

Thái Y ngái ngủ, hai mắt dúi vào nhau, ngáp một cái. Cửa mở được một cánh, đã đập vào mắt thân ảnh Liễu Thiên Mạch. Động tác mở cửa bỗng chừng lại, ả sững sờ đứng tại chỗ.

Kỳ quái, nữ nhân này ở đây làm gì?

Liễu Thiên Mạch thần nhiên liếc mắt nhìn ả, con người chậm rãi lướt qua, tầm mắt không biết dừng tại nơi nào.

Thái Y khoe miệng nhếch lên một tia cười đắc ý, tao nhã tiêu sái bước ra ngoài, “Đây không phải Liễu phi nương nương sao? Sao lại có cái đức hạnh

này.” Ngờ khí chua ngoa, khiến Thiên Mạch muốn chinh đồn ả một chút.

Liễu Thiên Mạch khe khẽ chớp mắt, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới lời khiêu khích của ả.

“Liều phi nương nương, nghe nói người ngày hôm qua vụng trộm với nam nhân bị người ta bắt được?” Thái Y bước quanh nàng một vòng, điệu bộ vui sướng khi người gặp họa, chu miệng lên, “Trách không được lại biến thành cái loại đức hạnh này.”

Thiên Mạch lạnh lùng liếc ả, “Thái Y, người ít sửa bậy ở đây một chút, mới sáng sớm, ô nhiễm không khí.”

“Người nói cái gì?” Thái Y biến sắc, trừng mắt nhìn Thiên Mạch.

“Chớ nhà ả, cứ quấy rầy ta.” Thiên Mạch hừ lạnh một tiếng, không chút lưu tình.

“Người...”

“Các người âm ỉ cái gì?” Thanh âm lãnh đạm của Tần Mộ Phong vang lên, không biết từ khi nào, y đã đứng trước cửa.

“Vương gia.” Thái Y vừa thấy Tần Mộ Phong, lập tức chạy tới làm nũng.

Thái Y ôm sà vào lồng ngực y, Tần Mộ Phong thuận thế ôm ả vào ngực. Thái Y cười đắc ý, hướng Thiên Mạch nháy mắt khiêu khích vài cái.

Thấy rõ bộ dáng chật vật của nàng, Tần Mộ Phong nhin không được nhủu mày, “Tại sao người lại đem chính mình biến thành cái loại bộ dạng này.”

Liễu Thiên Mạch chậm rãi nhìn thẳng vào Tần Mộ Phong, “Ta chỉ muốn nói với ngài một câu, ta đã từng yêu ngài. Không liên quan đến lợi ích gì cả, là tình yêu thật sự. Ta không biết sâu đậm ra sao, nhưng mà, thật sự là yêu.” Miệng nàng cong lên thành một ý cười nhạt, chậm rãi nhắm mắt lại, thân mình mảnh khảnh lùi về phía sau.

Yêu thương một người rất đơn giản, chỉ có điều, thừa nhận yêu một người, thật khó khăn.

Cho tới hiện giờ, Liễu Thiên Mạch nguyện ý thừa nhận, nàng yêu y.

Kiều ngoa như nàng, cuối cùng cũng chịu cúi đầu.

[1] Đã sai còn không thay đổi, ngược lại còn làm điều tệ hại hơn

[2] Khốn kiếp

[3] Sung túc

[4] cái này chắc các fan ngược ái biết hết rồi, mình không cần giải thích ha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Một khởi đầu mới

[Vậy mới ngoan, ta bảo người yêu Mộ Phong, người phải yêu Mộ Phong, nghe ta đi, không sai đâu.]

[Biến.] Thiên Mạch gần như hét lên, tâm phiền ý loạn.

[Làm sao vậy? Ăn phải thuốc súng sao?]

[Đừng phiền ta, tìm chỗ nào mát mẻ xéo đi, không rảnh để ý đến người.]

[Nam nhân tốt như Mộ Phong, người còn do dự cái gì a? Thích y không tốt sao?]

[Đó là người thích, không phải ta.]

[Vô nghĩa, người chính là ta, ta chính là người. Tin ta đi, không sai được, ta nói người thích Mộ Phong thì chính là thích Mộ Phong.]

[Ta đem vị trí tặng cho người, thế nào?]

[Tốt.] Liễu Thiển nhảy cồm lên, nhin không được kêu lên.

[Bệnh thần kinh, chả thấy Tần Mộ Phong tốt ở chỗ nào.]

[Còn Tần Vật Ly thì sao? Cả ngày như một tên lưu manh, có điểm nào giống vua của một nước không? Vẫn là Mộ Phong tốt, Mộ Phong khốc (=tàn ác, sao lại thích tàn ác???), Mộ Phong....]

[Được rồi được rồi được rồi, bớt ở đó nói hươu nói vượn đi, người đứng là phiền chết đi được.]

Liễu Thiên Mạch nằm ở trên giường, rên khe khẽ.

Đầu nàng đau như búa bổ, trên người tựa như bị một tảng đá nghìn cân đè nặng.

Nàng yếu ớt trở mình, khó nhọc ngồi dậy.

Dầm mưa cả một đêm, chắc là cảm lạnh rồi, chả trách khó chịu như vậy.

Nàng theo thói quen dựa vào đầu giường, tay xoa xoa trán. Tóc rũ lòa xòa xuống khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Nàng chậm rãi đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ, nhìn màn mưa trắng xóa. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn tuôn như thác. Từng giọt mưa rơi xuống đất, tạo nên những tiếng tí tách không ngừng.

Khi nàng thu hồi ánh mắt lại, thân mình thoáng cứng đờ, kinh ngạc nhìn bóng lưng Tần Mộ Phong.

Nàng đứng là bệnh đến hồ đồ rồi, đến nỗi trong phòng có người cũng không biết.

Môi nàng run run định gọi y, nhưng lời ra đến miệng lại không thốt ra được.

Nàng không nói gì, ngược lại Tần Mộ Phong lại lên tiếng trước, “Tĩnh rồi sao?” Ngực khí lạnh lùng, khiến cho không khí trong phòng trở nên quý dị.

“Ừm.” Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, hơi thở như lan, “Ngài ngồi đó làm gì?” Bóng lưng của y, thoát nhìn rất... cô tịch.

Tần Mộ Phong chậm rãi siết chặt các ngón tay, thanh âm như hàn băng, “Nàng không có gì muốn nói với ta sao?” Lúc cởi quần áo của nàng, y nhìn thấy toàn thân nàng đều là dấu hôn. Những dấu hôn này, như đâm vào mắt y đau đớn. Tuy rằng đã nhạt đi, nhưng vẫn có thể thấy được lờ mờ. Đã một ngày trôi qua, vậy mà còn có thể nhìn thấy nhiều dấu vết như vậy, bọn họ rốt cuộc đã mãnh liệt đến mức nào. Gã đàn ông chết tiệt kia rốt cuộc là ai, sao dám cùng nữ nhân của y quần quýt cả một ngày.

Thiên Mạch như ngừng thở, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Ta có một tin tốt và một tin xấu muốn nói với ngài, muốn nghe cái nào trước?”

Tần Mộ Phong cố nén cơn kích động, ngực khí rất lạnh đạm, “Tin xấu.” Nàng muốn nói cái gì?

“Hôm qua ta bị trúng xuân dược.” Giọng nói Thiên Mạch có chút run rẩy, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của nàng.

Tần Mộ Phong trong lòng căng thẳng, chậm rãi quay đầu đi, “Sau đó thì sao?” Y cơ hồ không có dũng khí nghe tiếp. Y có thể tưởng tượng, kế tiếp nàng sẽ nói những gì.

“Ta xuất thân giang hồ, cho nên, người ta đưa cho ta một tờ giấy, ta không biết có ý tứ gì, ta đã đến đó. Đầu tiên kẻ đó ướp một loại hương liệu trên quần áo của ta, tiếp đến dụ ta tới Bình An khách điếm. Trong phòng có một loại thực vật, loại thực vật này kết hợp với hương thơm trên quần áo của ta, tạo thành xuân dược. Có thấy vết thương trên đùi ta chứ? Vì giải xuân dược, ta đã dùng cây trâm đâm vào đùi mình. Lúc ta đi ra khỏi khách điếm, không cần thận vấp vào vây, ngã vào lòng y. Y bế ta đến khách điếm, chúng ta phát sinh quan hệ.” Khóe miệng Thiên Mạch thấp thoáng một nụ cười khổ. Nếu gặp được Tần Mộ Phong, sẽ không sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy.

(Sở Sở: Độc giả có thể vì thế mà mắng ta hay không, nhưng mà, nếu không như vậy sao có thêm nhiều rắc rối về sau nữa chứ?)

Maroon: mắng xối xả mấy ngày nay rồi chị ơi)

Tần Mộ Phong nghiêng răng ken két, con ngươi đen âm u đáng sợ, nắm tay siết lại kêu răng rắc. Con phần nộ trong lòng chỉ chực chờ bùng nổ, “Đáng chết, hần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chiếm tiện nghi của nàng, nữ nhân, nàng có đầu óc một chút được không, sao có thể cho người ta bế đi. Nàng tùy tiện như vậy sao? Vì sao người ta bế nàng đi thì nàng đi.”

Thiên Mạch dậm dậm nhìn Tần Mộ Phong, ” Bởi vì ta quen biết y.” Nàng không định giấu diếm.

“Chết tiệt, hần là ai?” Biểu tình Tần Mộ Phong gần như điên cuồng, hắc mầu hung ác nham hiểm như vực sâu không đáy. Tiếng gầm rống giận dữ của y, cơ hồ truyền khắp toàn bộ vương phủ, “Là ai, ta giết hần.” Y thật sự không thể chịu đựng được người đàn ông khác chạm vào thân thể của nàng. Thân thể của nàng là của y, tất cả đều là của y.

Liễu Thiên Mạch không để ý tới cơn phần nộ của Tần Mộ Phong, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt của nàng dừng trên người Tần Mộ Phong, “Tin tốt chính là... trước khi gã cho ngài, ta chưa từng bị nam nhân nào chạm đến.” Nàng vốn định đem bí mật này vĩnh viễn chôn giấu.

Tần Mộ Phong ngăn người, thân mình như hóa đá. Nắm tay đang siết chặt, cũng chậm chậm buông ra.

Sao có thể như vậy? Lúc y ngủ với nàng, nàng rõ ràng không còn là xử nữ, sao có thể....

Nàng xoay người xuống giường, cúi xuống mang giày, “Buổi tối trước hôm gả cho ngài, ta đã dùng ngón tay đâm thủng cái màng mỏng manh kia. Đêm tân hôn không có lạc hồng, chính là vì như vậy.” Thiên Mạch rất bình tĩnh, tựa hồ đang nói một chuyện không liên quan gì đến y. Nàng bắt buộc bản thân không để ý đến.

Nàng tiện tay kéo y phục khoác lên vai, “Nếu ngài có thể chấp nhận, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Tất cả quá khứ, mọi người không tính toán nữa. Nếu không thể, ta rời khỏi vương phủ. Ngài cứ suy nghĩ cho kỹ, ta đi ra ngoài một chút.” Nàng cố hết sức giả vờ điềm đạm như không.

Tần Vật Ly có thể không tính toán chuyện quá khứ, vì sao y không thể?

Nếu thật sự yêu nàng, sẽ không bận tâm đến quá khứ của nàng. Nếu y không yêu nàng, nàng hà tất ở lại bên người y?

Tần Mộ Phong bảo vệ bản thân quá tốt, không cho phép bất luận kẻ nào bước vào trái tim y. Nếu muốn yêu y, sẽ phải buộc y mở rộng cửa lòng đón nhận. Có thể mở rộng cửa lòng, có thể không thêm để ý quá khứ của nàng. Y từng cho rằng nàng đã bị nam nhân khác chạm vào, vậy chẳng phải đã chấp nhận rồi sao?

Nàng cho y biết sự thật, chính là đang bức Tần Mộ Phong, cũng là đang ép chính mình.

Giữa bọn họ là một sức ép cần phải chấm dứt. Từ nay, trở thành người xa lạ hay là tiếp tục cùng nhau chung bước, toàn bộ trông chờ vào Tần Mộ Phong.

Bất luận y quyết định như thế nào, nàng cũng sẽ không cưỡng cầu.

Trước khi y ra quyết định, nàng sẽ không giao nộp trái tim của mình.

Sự vô tình của Liễu tướng, sự đa tình của Tần Mộ Phong, khiến nàng sợ hãi. Nàng là một nữ nhân có nội tâm vô cùng yếu ớt, không chịu đựng nổi sự phản bội. Cho dù đã yêu, cũng không nguyện ý giao ra chân tình.

Thấy nàng bước ra ngoài, Tần Mộ Phong trong lòng căng thẳng, vội vàng lên tiếng, “Nàng đi đâu?” Nàng phải rời khỏi sao?

Thiên Mạch đưa tay vuốt mái tóc mềm mại, bất đắc dĩ thở dài, “Ta chỉ muốn ra ngoài một chút, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, chúng ta đều cần bình tĩnh lại một chút.” Nước mưa lạnh như băng, có thể làm cho nàng thanh tĩnh.

Nàng còn muốn đi đêm mưa? Định tra tấn bản thân đến chết sao? Tần Mộ Phong khẩu khí dữ dằn, lao tới nàng trước mặt, siết chặt cổ tay Thiên Mạch, câu tiết găm giữ, “Nàng đã ở trong mưa bình tĩnh một đêm, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Nàng muốn chết công à?” Nhìn thấy bộ dạng xiêu vẹo sáng nay của nàng, tuyệt đối đã đêm mưa nguyên cả đêm.

“Buông tay ra.” Liễu Thiên Mạch nhẹ nhàng giật, vùng vằng vãi cái yếu ớt.

“Liễu Thiên Mạch, kiếp này, nàng đừng mơ rời khỏi đây.” Tần Mộ Phong trừng mắt giận dữ nhìn Thiên Mạch, hung hăng đe dọa, ngữ khí ác liệt vô cùng.

“Sao?” Liễu Thiên Mạch ngây người, kinh ngạc ngẩn đầu. Lời y nói, rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ nói.....

Tần Mộ Phong nắm lấy cằm Thiên Mạch, bá đạo nâng mặt nàng lên, bắt buộc nàng nhìn thẳng y. “Nhìn cái gì mà nhìn? Không cho phép nàng tiếp tục nghĩ đến nam nhân chết tiết kia.” Y cắn răng, gân xanh trên mặt hằn lên, phần nộ không chỗ phát tiết.

Nhắc đến ‘nam nhân kia’, trong đầu Thiên Mạch hiện lên hình ảnh Tần Vật Ly. Đột nhiên, nàng tựa như nhớ ra chuyện gì, buột miệng hỏi, “Hôm nay ngày mấy?”

Tần Mộ Phong theo phản xạ trả lời, “Mười lăm.” Đến lúc trả lời xong, y mới nhớ tới việc hỏi nguyên nhân, “Hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì.” Thiên Mạch mặt không chút thay đổi, trong lòng thoáng do dự. Hôm nay là ngày hẹn của nàng với Tần Vật Ly, nàng có nên đến đó không?

“Đi tìm tình nhân sao?” Tần Mộ Phong hừ lạnh, giọng nói thô lỗ khinh bỉ, “Sốt ruột sao?”

Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Không phải.” Tần Vật Ly có thể xem là tình nhân ư? Ước chừng, hẳn là, tựa hồ, có thể, đại khái, có lẽ, không phải đâu.

Tần Mộ Phong giữ chặt cằm Thiên Mạch, mâu quang trở nên đặc quánh, ngữ khí tàn nhẫn kiên định, “Nàng là người của ta, từ nay về sau, chỉ thuộc về một mình ta.”

Thiên Mạch thở ra một hơi, chậm chậm gật đầu. Một đôi thủy mâu, từ từ khép lại.

Nàng gật đầu, từ giờ trở đi, Tần Mộ Phong sẽ là người đàn ông duy nhất của nàng. Không có Tần Vật Ly, càng không có nam nhân nào khác.

Đầu nặng quá, chỉ một gật đầu nhẹ, mà sao cũng khó khăn như vậy.

Tần Mộ Phong lạnh lùng quét mắt nhìn Thiên Mạch rồi phẩy tay áo bỏ đi, ngữ khí chưa bao giờ lạnh lùng như thế, ” Nhớ kỹ nàng đã đồng ý với ta.” Y thật sự có thể không bận tâm sao?

Thiên Mạch đột nhiên rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy hình như nàng đã chọn sai.

Thật sự sai lầm rồi sao? Chuyện tương lai, ai mà biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Phong vũ mạn thiên[1]

Mưa gió mù trời, mưa tuôn xối xả khiến bầu không khí đặc quánh nước mưa, tựa như tất cả nhu tình vào đông đều đông cứng trong tiếng rả rích con mưa, mưa càng rơi xuống càng nặng hạt, như trăm ngàn sợi bạc, xé rách không trung, hủy hoại thể xác yếu đuối của con người, tê cứng lòng người. Mưa quất vào mặt đất, cát tung nước tóe, mù mịt đất trời.

Con mưa như trút nước chắn mắt tầm nhìn của Thiên Mạch, một thân y phục sắc lam sớm đã ướt đẫm. Sa che dính bệt vào mặt, khiến nàng hầu như không thở nổi.

Rốt cuộc, nàng vẫn đến.

Nàng đột nhiên rất muốn biết, ngày mưa như vậy, y có thể vẫn chờ nàng ở đây hay không?

A, có lẽ, nàng thật sự là một kẻ thiếu quyết đoán, thủy tính dương hoa[2]. Đã quyết định chọn Tần Mộ Phong, lại không thể hoàn toàn quên Tần Vật Ly.

Nàng thật muốn nhìn thấy y, chỉ cần nhìn y một lát, cho dù là chỉ là một cái liếc mắt.

Có đôi khi, liếc mắt một cái cũng là đủ. Đủ cho nàng ghi lòng tạc dạ, cả đời.

Nàng nấp sau một thân cỏ thụ lớn, bàn tay chậm chậm vịn vào thân cây. Tay nàng, đang run rẩy.

Qua làn mưa, thấp thoáng bóng dáng Tần Vật Ly.

Ánh mắt Liễu Thiên Mạch dừng trên bóng lưng y, rốt cuộc không thể bỏ đi. Mưa theo khóe mi rơi vào trong mắt, vừa buốt, lại vừa cay.

Đôi mắt đau xót, lệ cũng theo đó lăn dài. Nước mưa hòa lẫn vào nước mắt, chảy dài trên hai má.

Nàng khóc sao? Có lẽ nước mưa làm mắt nàng đau buốt, nên rơi lệ.

Là mưa, là lệ, không thể nào phân rõ. Rốt cuộc là mưa, hay là lệ, điều đó có quan trọng gì.

Y là vua của một nước, mà nàng chỉ là một thân tàn hoa bại liễu, một kẻ trộm yêu tiền như mạng, một sát thủ lãnh khốc vô tình. Bất kể về phương diện nào, nàng đều không xứng với y.

Sự dịu dàng của y, nên dành cho một cô gái tốt ôn nhu uyển ước và sạch sẽ. Cô gái đó, nhất định không phải là nàng.

Khi nàng tiếp nhận nhiệm vụ thâm tâm, khi máu tươi từ đùi nàng chảy ra, khi Tần Mộ Phong thô bạo chiếm lấy cơ thể nàng, nàng cũng đã mất đi tư cách yêu.

Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân thật dơ bẩn, sự dơ bẩn của bản thân làm vấy bẩn sự thuần khiết của y.

Thân thể của nàng dơ bẩn, tâm càng bẩn.

Nàng không xứng thương y, lại càng không xứng ở cùng với y.

Nữ nhân như nàng, chỉ xứng ở chung với Tần Mộ Phong, hai người dơ bẩn, cùng dơ tiện như nhau.

Nếu trước khi gặp Tần Mộ Phong, nàng gặp được y, bọn họ sẽ có kết quả như thế nào?

Giọt lệ nóng hổi lăn dài, hòa lẫn với giọt mưa....

Nàng ti tiện như vậy, nhất định không xứng với người cao quý như y. Nàng và y gặp nhau, chính là một sai lầm. Nàng và y, vĩnh viễn không thể có tương lai.

Ngày đó gặp nhau, đã bắt đầu sai lầm.

Nếu đã là sai lầm, nên để nó kết thúc đi. Nàng và y gặp nhau trong ngày mưa, cũng kết thúc trong ngày mưa.

Nàng ở cùng chỗ với Tần Vật Ly, thế nhân sẽ nói y đoạt nữ nhân của thần tử, cướp thê tử của đệ đệ, nàng không cần y vì nàng mà bị nguyên rửa ngàn đời.

Rời xa y, là lựa chọn đúng đắn nhất của nàng, cũng là kết quả tốt nhất đối với Tần Vật Ly.

Nàng thống hận chính mình, cho y hy vọng, rồi lại làm y thất vọng. Nàng rõ ràng từng nói thương y, sao có thể vừa quay lưng đi, liền rời xa y mãi mãi?

Gặp gỡ Tần Vật Ly là một sai lầm, gặp phải Tần Mộ Phong cũng là sai lầm.

Đồng thời yêu thương hai người bọn họ là bất đắc dĩ, nàng không biết mình yêu ai hơn, tất cả đều sai.

Nàng suy cho cùng vẫn yêu Tần Mộ Phong nhất, hay chỉ là không thoát khỏi sự ràng buộc của lễ giáo thế tục, ngay cả chính nàng, cũng không biết.

Người nàng yêu nhất thực sự là Tần Mộ Phong sao? Có lẽ thế.

Tần Vật Ly thì sao? Cái nàng tham luyến chỉ là sự dịu dàng của y sao?

Dường như, nàng yêu ai nhất đã không quan trọng.

Nàng đã chọn Tần Mộ Phong, mọi thứ đều không còn quan trọng.

Con mưa ngày hôm nay, hình như, là để cho riêng nàng.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ.....

Liễu Thiên Mạch đứng trong mưa, lặng lẽ nhìn bóng lưng bất động kia...

Dòng nước lăn dài trên khuôn mặt, sớm không rõ là mưa hay là lệ.

Không kiềm chế được, nàng từng bước rời khỏi chỗ nấp, tiến đến phía sau y.

Tần Vật Ly nghe được tiếng bước chân của nàng, vội vàng quay đầu lại, không che dấu được vẻ mừng rỡ, “Phi Yên.” Nhìn rõ dáng hình trước mặt, vẻ mừng rỡ đông cứng lại.

Thiên Mạch một thân y phục màu lam vươn tay hươu hươu trước mặt y vài cái, hơi nghi hoặc, “Tần Vật Ly, ngài đứng đây làm gì? Dầm mưa vui lắm sao? Oa, có phải gần đây thịnh hành trò chơi như vậy không? Ta cũng muốn chơi a.” Lòng nàng, như rỉ từng giọt máu.

Diễn trò, nàng lại đóng kịch.

Nếu nàng quan tâm y, chỉ có thể làm như vậy, nàng nguyện ý tiếp tục diễn.

Nàng vốn chính là một hí tử, không phải sao?

“Tuyệt Nhạn? Tại sao ngươi lại ở đây?” Tần Vật Ly thoáng thất vọng, đáy mắt gọn lên sự đau xót. Nỗi đau xót kia là vì Phi Yên.

Thiên Mạch nhún vai, bày ra bộ dáng tỉnh bơ, “Đi ngang qua a, ngài thì sao? Sao lại ở đây? Tắm mưa sao?” Nàng tới rồi, nhưng mà, nàng không thể dùng thân phận Phi Yên đối mặt với y. Đứng trước mặt y, là Tuyệt Nhạn, không phải Phi Yên.

Từ thời khắc lựa chọn Tần Mộ Phong, nàng sẽ không còn tư cách tiếp tục lấy thân phận Phi Yên xuất hiện trước mặt y.

Nàng sớm mất đi tư cách thương y, ngay cả tư cách làm bằng hữu cũng không có.

“Ta đang đợi một nữ nhân.” Y vẫn quay lưng về phía Thiên Mạch, bóng lưng cao ngạo, khiến người ta đau lòng.

Liễu Thiên Mạch thở dài, vỗ nhẹ bả vai Tần Vật Ly, “Trở về đi, trời sắp tối rồi, nàng sẽ không tới. Nếu có tới thì đã tới từ lâu.”

“Tuyệt Nhạn, ngươi có biết cảm giác yêu một người là thế nào không?” Giọng nói y thực dịu dàng, dịu dàng đến gần như không nghe được.

“Yêu một người, hẳn là...” Thiên Mạch suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, “Không biết.”

“Ta từng không biết, đến tận khi gặp nàng.” Ngữ khí Tần Vật Ly chua xót, “Sau khi có được nàng, nàng lại bỏ đi.”

Thiên Mạch không nói lời nào, ngoảnh đầu ra chỗ khác, lệ không ngừng rơi.

“Ngươi có thể tùy tiện đem sự trong sạch của mình trao cho một nam nhân không?” Y khẽ liếc mắt.

“Không đâu.” Thiên Mạch phun ra hai chữ lạnh như băng.

Nếu hôm đó, nàng gặp một nam nhân khác, dù có chết cũng sẽ không cho hắn động vào.

“Nếu ngươi đem thân thể của mình trao cho một nam nhân, có bỏ đi trước khi hắn tỉnh lại không?” Lúc y tỉnh lại, trên gối đã không còn chút hơi ấm. Nếu không phải trên sàng đan còn lại dấu đỏ sẫm, y sẽ cho rằng mình chỉ đang mơ một giấc mộng đẹp..

“Không biết.” Nàng biết, nữ nhân hư hỏng vứt bỏ y, chính là nàng a.

Tần Vật Ly cười chua xót, khuôn mặt hiện lên một vẻ cô đơn, “Nàng ở cùng ta, thật sự chỉ là vì tác dụng của xuân dược sao?” Lời nàng nói với y lúc đó, tất cả đều là dối lừa.

“Không phải vậy đâu.” Thiên Mạch nhin không được buột miệng, nói xong mới biết mình thất thố.

Tần Vật Ly ngoảnh lại nhìn nàng, đối với thái độ quyết liệt của nàng cảm thấy kỳ quái, “Sao ngươi kích động vậy?” Tuyết Nhạn vẫn rất bình tĩnh, hiếm khi thấy nàng thất thố.

Thiên Mạch mỉm cười xấu hổ, khiến thanh âm của mình mang theo ý cười, “Kỳ thật, một khi nữ nhân hiểu được tình cảm, sẽ không lạm tình, lại càng không tùy tiện lên giường với nam nhân. Ta nghĩ, nàng đối với ngài hữu tình. Nếu không có tình, nàng sẽ không cho ngài chạm vào nàng.”

“Tại sao nàng nhân lúc ta ngủ mà bỏ đi, không để lại một câu một chữ nào? Ta không đáng để nàng tin tưởng sao?” Nét mặt y, mang theo vẻ hờn giận. Y là vua của một nước, không có chuyện gì y không giải quyết được, tại sao Phi Yên phải rời đi?

“Không phải, có lẽ nàng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Có lẽ, nàng cho rằng nàng không xứng với ngài, có lẽ, trước khi gặp ngài, nàng đã gặp được một nam nhân khác. Nếu người nàng gặp gỡ trước là ngài, mọi thứ có lẽ sẽ khác. Hai người kiếp này hữu duyên vô phận, để kiếp sau đi. Trên đời này còn rất nhiều cô gái tốt, tỷ như thiên kim hình bộ thượng thư....” Thiên Mạch cúi đầu, sợ y nhìn thấy vẻ ưu thương trong mắt.

“Tuyết Nhạn.” Tần Vật Ly xoay người, đôi mắt chậm rãi hướng về phía nàng, “Ngươi bắt đầu làm bà mối từ bao giờ vậy?”

Liều Thiên Mạch né tránh ánh mắt của y, hít thật sâu một hơi, “Có lẽ, vị cô nương kia đã xuất giá.” Những lời này, từ rất lâu rồi nàng đã muốn nói, nhưng lại không cách nào nói ra.

“Không có khả năng.” Tần Vật Ly quýnh lên, túm lấy bả vai Thiên Mạch, thấp giọng gầm lên, “Khi ta gặp nàng, nàng vẫn mặc trang phục cô nương, không thể đã xuất giá, Phi Yên của ta không thể xuất giá. Lúc ta chạm vào nàng, nàng vẫn là xử nữ.” Thanh âm gào thét bị tiếng mưa rơi át đi, không để lại một chút vết tích.

“Có lẽ, lúc trúng xuân dược, nàng dùng cây trầm đâm vào đùi. Vết máu kia, là từ nơi bị cây trầm cắm vào chảy ra.” Đạo lý này, nàng cũng vừa mới thông suốt. Vết máu trên sàng đan, là thương tích trên đùi nàng lưu lại. Rốt cuộc lại bị Tần Vật Ly lầm rằng là vết máu của xử nữ, y vẫn là thật sự có thể không biết, không biết làm nàng đau lòng.

Ánh mắt Tần Vật Ly như hình với bóng nhìn chằm chằm ánh mắt Thiên Mạch, “Sao ngươi biết?” Đồng tử, lóe lên tia lạnh lùng.

Tuyết Nhạn dường như hiểu hết chuyện giữa y và Phi Yên, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Ta đoán.” Thiên Mạch dừng cảm đón nhận ánh mắt của y, không cho Tần Vật Ly nhìn ra lòng nàng.

“Ngươi biết Phi Yên?” Tần Vật Ly neho mắt, không bỏ qua một chút cảm xúc trong mắt nàng.

“Phi Yên?” Thiên Mạch bắt đầu giả ngu, “Chính là nữ nhân đã vứt bỏ ngươi sao?”

“Nàng không vứt bỏ ta, ta tin nàng làm như vậy, nhất định phải có lý do.”

“Nàng chính là loại nữ nhân như vậy, thủy tính dương hoa, ti bi đề tiện. Trước khi gặp được ngài, cũng đã cùng nam nhân khác... Xuất giá mà không dám thừa nhận, luôn giấu diếm thân phận của mình, đùa bỡn tình cảm của ngài. Nàng đề tiện bi ôi, hai tay dính đầy máu tươi, tự tư tự lợi, vốn không xứng với ngài. Nàng không có tư cách nói chuyện tình cảm, không có tư cách hưởng thụ sự dịu dàng của ngài. Cùng một chỗ với loại tiện nhân như nàng, sẽ hủy hoại một đời anh minh của ngài. Ngài tương lai sẽ là một đế vương lưu danh thiên cổ, không cần... vì một nữ nhân đề tiện.....” Trong lòng Thiên Mạch, nàng chính là một nữ nhân như vậy. So với Tần Vật Ly tựa thiên thần, thật sự quá khác biệt.

‘ Bốp ’ một tiếng, cái tát như trời giáng hằn sâu trên khuôn mặt Thiên Mạch. Cách lóp sa che mặt, khuôn mặt trắng ngần sưng đỏ lên. Cái tát này, y dùng hết sức.

Tần Vật Ly ngậy người, sao y có thể đánh Tuyết Nhạn? Tuyết Nhạn theo y nhiều năm như vậy, là tâm phúc thân cận y nhất, vì y vào sinh ra tử, sao y có

thể đánh nàng bằng bàn tay này?

Vị trí Phi Yên ở trong lòng y, so với y tưởng tượng, còn quan trọng hơn.

Liễu Thiên Mạch cúi đi dòng máu đỏ tươi nơi khoe miệng, sắc đỏ nháy mắt bị mưa phai nhạt. Nàng cười ảm đạm, “Tát thêm một cái nữa đi, cái mồm hèn hạ nói năng lung tung, ngài tát thêm vài cái nữa đi.” Là cái mồm hèn hạ của nàng, cho y hy vọng, lại làm y thất vọng.

Kinh ngạc qua đi, Tần Vật Ly phục hồi tinh thần, chậm rãi cúi đầu, “Thực xin lỗi.”

Thiên Mạch cười nhạt, “Không sao, nếu ngài không vui, có thể đánh tiếp. Phi Yên vốn cũng rất bi ối, rõ ràng biết mình không thể cho ngài thứ gì, lại một mực nói những điều trong lòng. Nàng cũng không muốn nói, chỉ là không khống chế được mình, mồm của nàng cũng hèn hạ như ta. Đương nhiên, con người càng hèn hạ. Trước mặt người khác nàng có lẽ cao quý, nhưng trước mặt ngài, nàng thực hèn hạ.” Nàng chưa từng lo lắng trở ngại thân phận, khi gả cho Tần Mộ Phong, nàng tự cho rằng, nàng gả cho Tần Mộ Phong, là cho y sĩ diện. Sau khi gặp Tần Vật Ly, nàng mới biết được, nàng vĩnh viễn chỉ là một nữ nhân giang hồ xuất thân dân gian, vĩnh viễn không xứng với thân phận cao quý vua của một nước.

“Tuyệt Nhận.” Tần Vật Ly đột nhiên ngừng đầu, nhân lúc Liễu Thiên Mạch khiếp sợ, tháo chiếc sa che mặt của nàng.

Thiên Mạch trên mặt chợt lạnh, chiếc sa che mặt bị lột đi, “Ngươi làm gì vậy?”

Tần Vật Ly điềm đạm liếc nhìn nàng, “Thật có lỗi, ta cho rằng....” Y đã nhìn thấy... khuôn mặt của Tuyệt Nhận.

“Cho rằng ta chính là Phi Yên.” Thiên Mạch thuận tay lấy lại chiếc sa che mặt.

Thiên Mạch thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mà trước khi đến nàng dịch dung thành bộ dáng tiểu sư tỷ, nếu không đã bị lộ tẩy.

“Không có gì.” Sự thật chứng minh, Tuyệt Nhận không phải là Phi Yên.” Ngươi biết Phi Yên là ai không?” Nghe ngữ khí của nàng, dường như rất hiểu Phi Yên, là y đa tâm sao?

“Không biết.” Thiên Mạch trả lời thẳng.

“Tại sao ngươi mắng nàng? Những lời ngươi vừa nói, những lời này, làm người khác thực khó hiểu.” Tần Vật Ly vẫn nghi hoặc như cũ, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

“Ta đoán vậy.” Thiên Mạch không chút để ý.

Nam nhân này thật bình tĩnh, không hề là vua của một nước.

“Phi Yên nhất định có nỗi khổ riêng, ta tin nàng.” Trong giọng nói dịu dàng, mang theo chút bá đạo không thể xem nhẹ. Quả nhiên là vua của một nước, lúc nào, cũng không mất đi khí chất cao quý.

Ngữ khí kiên định, khiến Thiên Mạch cảm động. Mũi nàng đau xót, nước mắt theo khoe mi lăn dài. Trong cơn mưa tầm tã, lệ hòa vào mưa, phân biệt không rõ.

Nàng thực may mắn, nhờ trận mưa to này, nước mắt của nàng, y không nhìn ra.

Nước mắt Liễu Thiên Mạch không ngừng lăn dài, “Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, nữ nhân không biết trân trọng ngài, không đáng để ngài trân trọng.”

Tần Vật Ly lắc đầu, “Ta yêu nàng, sẽ mãi mãi yêu nàng.” Lần đầu tiên y nghiêm túc với một nữ nhân, y nhất định phải có được nàng, nhất định phải có được.

Thiên Mạch cười chua xót, lòng nhói đau, “Trời sắp tối rồi, trở về đi.” Ánh mắt dịu dàng kia, dịu dàng say đắm lòng người.

“Tuyệt Nhận, ngày mai tiến cung.” Tần Vật Ly đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

“Làm gì?” Phản xạ có điều kiện.

“Ta cho ngươi xem bức họa của Phi Yên, giúp ta tìm nàng.” Đồng tử y lóe lên tia kiên nghị, bất luận kẻ nào, đừng mơ tưởng dao động quyết tâm của y. Phi Yên, y quyết định rồi.

Thiên Mạch cảm thấy mình xuýt té xui, bắt nàng phải tự tìm chính mình?

“Tuân mệnh.” Nàng là Tuyệt Nhận, không phải Phi Yên. Việc Tuyệt Nhận phải làm, chính là nghe lệnh Tần Vật Ly.

“Vật này tặng cho ngươi, cảm ơn ngươi đã dám mưa với ta.” Tần Vật Ly chậm rãi vươn tay, trong lòng bàn tay y, là một cước linh[3] tinh xảo. Trên chiếc lục lạc sắc bạc, được đính hạt châu ngọc li ti.

“Đây là.....” Liễu Thiên Mạch ngừng đầu, có chút kinh ngạc.

“Ta tự mình thiết kế cho Phi Yên, hy vọng một ngày nàng có thể đeo. Bây giờ xem ra, không cần.” Tàn Vật Ly cười khổ, không che giấu được sự cô đơn.

Ngày đó y xuất cung, chính vì cuộc linh này. Y sớm muốn tặng nàng một thứ gì đó, lại không biết nên tặng gì. Cuộc linh này, là y tự mình thiết kế cho nàng. Vua của một nước, tự mình thiết kế trang sức cho nữ nhân, quả thực không thể hiểu được. Trước khi gặp Phi Yên, y cũng không thể ngờ được mình sẽ làm ra chuyện nực cười như vậy.

Thiên Mạch nhận cuộc linh trong tay y, cố gắng giữ bình tĩnh, “Đây là vật tặng riêng cho nàng, tại sao lại cho ta?” Vốn là của nàng. Tay nàng, run nhẹ. Thiên Mạch đột nhiên cảm thấy, cuộc linh này, sao mà nặng đến thế.

Những gì y làm vì nàng, nàng vĩnh viễn không thể trả hết. Nàng nợ tình cảm của y, một tình yêu sâu nặng.

“Ngày mang theo nó, ta đã làm sai một chuyện, để Phi Yên rời khỏi, ta cảm thấy nó thực chán ghét.” Nếu lúc ấy y có thể nhận được sự cảm dỗ, không chiếm thân thể của nàng. Có lẽ, nàng sẽ không rời đi.

Lúc ấy nàng bị buộc vật giày vò, lời của nàng căn bản không thể coi là thật. Triền miên ngày đó, nàng thật sự hối hận sao?

Lời nói của một nữ tử trứng xuân được, có thể tin tưởng sao? Là y khờ dại, cho rằng Phi Yên thật sự thương y.

“Đi thôi, coi chừng cảm lạnh.” Nàng chậm rãi xoay người quay lưng về phía Tàn Vật Ly, cắn nhẹ môi. Đôi môi trắng bệch, thấp thoáng vẻ máu lò mờ.

“Ngài không sai, người sai chính là ta. Chuyện đó, ta chưa từng hối hận.” Thiên Mạch lẩm bẩm một mình, lệ sớm tuôn đầy mặt.

Người thật sự sai là nàng a. Là nàng ích kỷ tham quyền sự dịu dàng của y, mới có kết quả như ngày hôm nay. Sự ích kỷ của nàng, làm tổn thương Tàn Vật Ly, tổn thương Tàn Mộ Phong, cũng tổn thương chính mình.

Nàng thật ích kỷ a.

Giẫm trên bùn đất, Thiên Mạch từng bước tiến về phía trước. Mỗi bước, đều khó khăn như vậy, dưới chân dường như có ngàn khối đá khổng lồ níu lại.

Lệ nhòe khóe mi.

Y và nàng quay lưng lại với nhau, từng người rời đi, càng đi càng xa. Hai bóng lưng cô đơn, dần dần biến mất trong màn mưa.

[1] Mưa gió mù trời

[2] Lặng nhắng, lặng lẽ

[3] Chuông đeo ở cổ chân

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vẻ đẹp kinh người

Tiếng tiêu ai oán kia tựa như cối mồng, làm mê muội hồng trần, làm say đôi mắt.

Ngón tay ngọc đặt trên ngọc tiêu, thanh âm mỗi lúc một thê lương.

Gió lạnh mon man trên mặt Thiên Mạch, trong tiếng tiêu tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Trên cổ chân mảnh dẻ trắng như bạch ngọc có đeo một chiếc chuông bạc tinh xảo.

Chuông bạc, tơ hồng, vô cùng xinh xắn.

“Quá nửa đêm rồi, cẩn thận cảm lạnh.” Một giọng nói ấm áp, lặng lẽ vây chung quanh nàng.

Tiếng tiêu đột ngột im bặt, ngọc tiêu trên tay Thiên Mạch khẽ chuyển, rồi lọt thỏm trong lòng bàn tay nàng. Nàng cầm ngọc tiêu chấp tay sau người, nhìn mưa phùn trong viện, đạm mạc nói, “Ngài sao lại tới đây?”

Tàn Mộ Phong bước đến bên cạnh nàng, “Trừ nàng ra, ai có thể thổi tiêu lúc giữa đêm. Trừ nàng ra, ai có thể thổi ra tiếng tiêu ai oán triền miên như thế.”

Y đến là bởi tiếng tiêu của nàng.

“Thật ngại, tiếng tiêu của ta đã làm ồn đến ngài.” Thiên Mạch mông mênh đến mờ ảo, tựa như chỉ một cơn gió thoảng qua sẽ tan biến không còn dấu vết.

“Tiếng tiêu của nàng vẫn hay như vậy, chỉ có điều sâu thẳm hơn nhiều.” Lần đầu tiên nghe nàng thổi tiêu, trong tiếng tiêu của nàng có cao ngạo, có lạnh lùng. Tiếng tiêu mặc dù hay, nhưng lại mơ hồ, mờ ảo đến không thật. Giờ có thêm nỗi sâu thẳm, cũng có thêm vài phần ý vị.

Thiên Mạch cúi đầu, ngọc tiêu trong tay nàng xoay tròn một vòng, “Con người luôn luôn thay đổi.” Nàng gặp được Tần Mộ Phong, gặp được Tần Vật Ly, từ lâu đã không còn là Liễu Thiên Mạch ngày xưa.

“Đúng vậy, con người luôn luôn thay đổi.” Tần Mộ Phong cười khò, “Từ lúc nàng gả cho ta, chúng ta đều đang thay đổi.”

“Bây giờ vẫn hỏi hận cưới ta sao?” Nàng nghiêng đầu, nhìn vào mắt y.

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng lắc đầu. “Không hỏi hận.”

Thiên Mạch hé miệng định nói, cuối cùng lại không lên tiếng.

“Còn nàng? Hỏi hận gả cho ta sao?” Tần Mộ Phong nhìn chằm chằm vào mắt nàng, không cho Thiên Mạch có cơ hội trốn tránh.

Liễu Thiên Mạch lãnh đạm liếc nhìn y, “Nguyên tắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly.” (Mong người lòng chỉ một. Bạc đầu chẳng xa nhau) [1] Nàng cầu người một lòng, không phải y a. Trừ một đám nữ nhân của y ra, trong lòng y còn có một Thái Hà. Ông trời rảnh rỗi trên người, nàng đã không may yêu y mất rồi.

Ý Liễu Thiên Mạch muốn nói, y hiểu được. Y có quá nhiều nữ nhân, không phải là người một lòng với nàng.

“Nàng hỏi hận rồi sao? Nàng rõ ràng biết ta đa tình, vì sao còn lựa chọn gả cho ta?” Y nhìn nàng dăm dăm, ánh mắt âm trầm.

“Hỏi hận ư?” Liễu Thiên Mạch hạ mi, lắc đầu cười khò, “Không biết, ta cũng không biết có đáng hay không. Sự kết hợp của hai chúng ta, là sự đau khổ của ngài, cũng nỗi bi ai của ta.” Nàng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào y, “Đối với cuộc hôn nhân này, ngài luôn là người bị ép buộc. Từ đầu tới cuối, ngài chưa bao giờ từng thật lòng thừa nhận ta.” Y chưa từng thật lòng, còn nàng có bao giờ thật lòng chưa?

Cuộc hôn nhân của bọn họ, vốn chỉ là một trò chơi. Chỉ tiếc, trong trò chơi này, nàng đã thua mất trái tim mình.

Tần Mộ Phong đón lấy ánh mắt đầy nghi vấn của Thiên Mạch, lãng sang chuyện khác, “Bắt đầu lại từ đầu, nàng đã nói.” Y có quá khứ phóng đảng, không biết phải mở miệng như thế nào,

“Ừm, một sự khởi đầu mới.” Trong lòng nàng không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của nàng. Một câu bắt đầu lại này, nàng phải chịu đựng nhiều lắm.

Hai tay của y nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, “Nghỉ ngơi sớm đi.” Y muốn nói cho nàng biết, y không hề để ý chuyện giữa nàng cùng nam nhân kia.

“Ngài cũng về nghỉ sớm đi.” Liễu Thiên Mạch cúi đầu, vùng vẫy vài cái, ý cự tuyệt thực rõ ràng.

Tần Mộ Phong chậm rãi bỏ hai tay ra, “Nàng cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Y xoay người rời đi, tấm lưng kia có vẻ đơn độc thê lương.

Thiên Mạch đi tới cửa, chậm rãi khép cửa lại. Theo tiếng bước chân của nàng, chiếc chuông bạc trên cổ chân phát ra tiếng leng keng trong trẻo.

Thanh âm kia, rất êm tai. ....

Thân ảnh Tần Mộ Phong biến mất ở cửa Đạm Tinh Cư, một bóng người màu xanh từ chỗ tối bước ra, yên lặng đứng sau lưng Liễu Thiên Mạch. “Tiểu thư, có gì phân phó?” tiếng tiêu thê lương vừa rồi, rõ ràng là gọi nàng đến.

“Đóng cửa Túy Yên Lâu đi.” Thiên Mạch thở dài một hơi, không thể che giấu nỗi cô đơn. Túy Yên Lâu là ngôi nhà thứ hai của nàng, là tâm huyết năm năm của nàng.

Thanh Loan ngăn người, thần thờ, “Hong Ngạc, Hoa Linh, còn có các cô nương phải làm sao bây giờ?” Không còn Túy Yên Lâu, các cô nương sẽ mất đi chốn trú chân. Túy Yên Lâu tuy là chỗ trắng hoa, nhưng so với những chốn trắng hoa bình thường thì sạch sẽ hơn nhiều, Liễu Thiên Mạch và Hoa Linh chưa bao giờ ép buộc các cô nương bán mình. Các cô nương ở Túy Yên Lâu, đều là tự nguyện. Cho dù là cô nương bị bán vào, cũng không có ai bắt buộc bọn họ làm chuyện họ không muốn. Nếu muốn ra đi, Liễu Thiên Mạch sẽ đưa chút ngân lượng. Muốn theo chồng, Liễu Thiên Mạch sẽ cho ít đồ cưới, đáng hoàng đình đặc xuất giá. Các cô nương ở đây, đều xem Hoa Linh là phụ mẫu tái sinh, xem Túy Yên Lâu là nhà của mình.

Thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng không đến nỗi lãnh khốc như vậy.

Liễu Thiên Mạch khoát tay, “Giải tán hết đi, giải tán cả Túy Yên Lâu đi. Bảo bọn họ đi đi, ai không muốn đi thì ở lại hầu hạ chúng ta.” Bằng tài lực của Liễu Thiên Mạch nàng, nuôi một trăm người nhàn rỗi cũng không thành vấn đề.

Thanh Loan nghi hoặc nhìn Thiên Mạch, không dám sơ suất, “Tiểu thư, nô tỳ có thể biết lý do không?” Túy Yên Lâu là tâm huyết của tiểu thư, cũng là tâm huyết của Hoa Linh tỷ, vì sao nói đóng là đóng ngay.

Liễu Thiên Mạch vươn tay, đón lấy một giọt mưa, suy nghĩ mơ hồ, “Bởi vì... sớm muộn gì y cũng sẽ tìm đến Túy Yên Lâu.”

Tần Vật Ly biết ‘muội muội’ của Phi Yên là hồng nhan tri kỷ của Tần Mộ Phong, chỉ cần hỏi Tần Mộ Phong, có thể tìm được nơi trú ngụ của Phi Yên. Nàng muốn Phi Yên biến mất, cùng Túy Yên Lâu biến mất.

Trên đời này không còn Túy Yên Lâu, không còn Liễu Thiển, càng không còn Phi Yên.

Nếu nàng tên Phi Yên, nhất định là Bạch Phi Yên.

Phi Yên và Bạch Phi Yên, hoàn toàn khác nhau.

Thanh Loan dù sao cũng đã theo Thiên Mạch nhiều năm, tâm tư của nàng, cô ta có thể đoán được một ít. Nếu Thanh Loan đoán không sai, tiểu thư hình như là... đã hiểu được tình cảm.

“Tiểu thư, đóng cửa Túy Yên Lâu rồi thì sao?”

Liễu Thiên Mạch tựa như không còn sức lực, dựa người vào bệ cửa sổ, “Trước tiên tạm nghỉ một thời gian rồi tính, nói với các cô nương, nếu có người hỏi Phi Yên hay Liễu Thiển, thì nói bọn họ đi rồi.” Không có Liễu Thiển của Tần Mộ Phong, cũng không có Phi Yên của Tần Vật Ly. Nàng chỉ làm Liễu Thiên Mạch, chỉ làm Trắc Phi Liễu Thiên Mạch của Bình Nam Vương.

“Tuân mệnh.”

“Thanh Loan.” Liễu Thiên Mạch vén sợi tóc bay loạn ra sau tai, quay đầu nhìn Thanh Loan, “Người cùng Phi Dương có phát sinh chuyện gì hay không?”

Thân mình Thanh Loan thoáng run lên, “Đâu có?” Đôi tay nhỏ run run, “Không có không có, bọn nô tỳ ngoại trừ giám thị Thái Y ra, không làm gì khác cả. Giữa nô tỳ và hấn là trong sạch, vô cùng trong sạch.”

Giấu đầu lòi đuôi, nhìn biểu hiện của Thanh Loan, nói bọn họ không có gì là không thể tin được.

“Ta có nói gì đâu?” Liễu Thiên Mạch cố nén cười, phong tình vạn chủng, vẻ mặt vui sướng trên sự đau khổ của người khác.

Chỉ một câu hỏi nhỏ, không ngờ lại thấy được chân tình của Thanh Loan.

Thanh Loan cúi đầu, hai gò má ửng đỏ, vô cùng mất tự nhiên, “Tiểu thư, người đừng hiểu lầm, giữa chúng tôi thật sự không có gì. Tên hỗn đản đó, lãnh khốc không giống người. Luôn ngậm miệng không nói lời nào, làm như kéo được nhị ngũ bát vạn[2] vậy. Ngoại trừ khi nô tỳ rớt xuống từ mái nhà có đỡ một lần, khi nô tỳ đối bụng thì mang đến một cái đùi gà, lúc nô tỳ bị trặc chân thì mát xa giúp, lúc cùng nhau ra ngoài theo dõi Thái Y, có thuận tay mua tặng nô tỳ một cây trầm ra, thì chẳng có gì ưu điểm.” Trời ạ, những thứ nàng nói đều là ‘cái gì’ a?

Liễu Thiên Mạch nhìn không được cười ha hả, “Ha ha, người còn nói không có gì?”

Liễu Thiên Mạch không ngờ lại cười?

Mình không bị hoa mắt đó chứ? Hấn là không bị hoa.

Một Liễu Thiên Mạch luôn luôn lãnh khốc lại cười sắc sảo như vậy, rốt cuộc là sao đây?

Chẳng lẽ mình nói sai gì sao? Tiểu thư giận dữ quá độ? Chỉ có thể cười to để tỏ vẻ sự phẫn nộ của nàng?

Thanh Loan rùng mình, hai chân vô lực, mềm oặt quỵ xuống đất, “Nô tỳ biết tội.” Nàng cúi đầu, không dám nhìn Liễu Thiên Mạch.

Ông trời ơi, ta có thể sống quá đêm nay không?

Liễu Thiên Mạch ngưng cười, xoay người nâng Thanh Loan dậy, “Thanh Loan, người không sai, là tự ta muốn cười.”

Nàng thật sự lãnh khốc như vậy sao? Lãnh khốc đến mức khiến người ta sợ hãi?

“Thật sao?” Thanh Loan tránh ánh mắt Liễu Thiên Mạch, đối với lời của nàng cảm thấy chút nghi ngờ.

Liễu Thiên Mạch mỉm cười gật gật đầu, “Đương nhiên, ta không hề có ý trách người.” Nàng khẽ thở dài một tiếng, “Thanh Loan cũng bằng tuổi ta, hai mươi rồi. Những nữ tử khác đến tuổi này đều đã có con. Lo xong chuyện của Dạ Cơ, ta cũng nên để cho người tự do.” Liễu Thiên Mạch trước đây, luôn cảm thấy đàn bà không nhất định phải lấy chồng sinh con mới có thể hạnh phúc. Cho đến khi gặp Tần Vật Ly, nàng mới biết được cái gì gọi là một nữ nhân hạnh phúc.

Nếu không gặp được Tần Vật Ly, có lẽ cả đời này nàng sẽ sợ hãi hôn nhân, sẽ không bận tâm đến tình yêu.

Chính Tần Vật Ly cho nàng biết niềm hạnh phúc của một nữ nhân.

Nhưng mà, gặp được y, là may mắn, hay là bất hạnh?

Thanh Loan rút cổ lại, lén lút quan sát về mặt Thiên Mạch, “Tiểu thư, có phải người gặp chuyện gì không hài lòng? Hay là người ghét bỏ Thanh Loan tay chân vụng về, muốn đuổi nô tỳ đi.”

“Sau này nói tiếp.” Liễu Thiên Mạch cười ôn hòa. “Lui xuống trước đi.” Thanh Loan đã không còn là tiểu cô nương trước kia, nên tìm chồng gả đi rồi.

Nhìn Thanh Loan rời đi, ý cười trong mắt Thiên Mạch chậm rãi biến mất.

Ánh mắt nàng chuyển lạnh, từ dưới gối rút ra một thanh bảo kiếm sáng lóa, hóa thành một cái bóng trắng từ cửa sổ phóng ra.

Nàng cô đơn đứng trên nóc nhà, mưa phùn thấm ướt y phục của nàng.

Nàng rõ ràng nghe thấy trên nóc nhà có người, vì sao nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu?

Chẳng lẽ là nàng nghe lầm?

Kinh công của nàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, thính lực cũng nhất đẳng, không có lý do gì có thể đuổi hụt người.

Hay là, nàng thật sự nghe lầm?

“Meo meo meo meo...” Vừa nghe tiếng kêu, một con mèo nhỏ đáng yêu từ phía nóc nhà đối diện chạy tới.

Cặp mắt linh hoạt tỏa ra ánh sáng lờ lờ trong đêm đen.

Liễu Thiên Mạch thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười thoải mái. Thì ra là con mèo con này.

Nàng từ nóc nhà nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống vườn.

Hàn quang chột lóe, thân hình như bay múa.

Kiểm quang sắc lạnh, xé toạc không trung, kiếm phong lướt nhẹ, lá cây hoa quế rơi đầy trên mặt đất.

Nàng đưa lưng về phía cây hoa quế, mặc cho lá cây từng phiến từng phiến bay bay.

* * * * *

Tần Vật Ly thân mặc triều phục, đầu đội kim quan, vẫn tuân dặt như ngày nào.

Ánh kim chói lóa đó, làm đau nhói ánh mắt Thiên Mạch.

Y là đế vương a, là vua của một nước. So với y, nàng rất nhỏ bé, rất hèn mọn.

Nàng vĩnh viễn chỉ có thể dùng sa che mặt, dùng thân phận Tuyết Nhạn đứng bên cạnh y.

Còn Liễu Thiên Mạch khi khoác lên y phục trắng, lại không xứng với y.

Y mới vừa bước vào cửa, lập tức cười sang sảng, “Tuyết Nhạn, ngươi cũng đến rồi? Ta còn tưởng rằng ngươi cùng tiểu bạch kiểm[3] bỏ trốn rồi chứ.”

Liễu Thiên Mạch từ ghế đứng dậy, lãnh đạm nói, “Lần trước khi Hoàng Thượng triệu kiến, Tuyết Nhạn không ở kinh thành.” Nàng đang giả bệnh nằm trong vương phủ, không rảnh tiến cung.

“Vậy sao.” Tần Vật Ly bước thẳng đến ngồi vào ghế chủ vị, “Ta đã quen cái kiểu thần long kiến thủ bất kiến vĩ[4] của người.”

Sau khi Tần Vật Ly ngồi vào chỗ của mình, Tần Mộ Phong và Hoắc Thiên cùng ngậm hiếu quỳ xuống, “Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Tần Vật Ly phát tay, “Người một nhà, bớt mấy thủ tục rườm rà đó đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Hai vị thần tử trẻ tuổi sao dám bỏ đi lễ nghĩa. Tần Vật Ly là vua, bọn họ là thần, đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi.

“Hoàng Thượng, ngài tìm chúng ta rốt cuộc muốn làm gì? Ta đêm qua ngủ không được ngon, còn vội trở về ngủ tiếp.” Hàn Oanh gấp dài, cơ hồ sắp ngủ đến nơi.

Hàn Oanh mới vừa nói xong, lập tức nhận ngay ánh mắt sắc bén của Liễu Thiên Mạch, “Ngân Ưng, không được vô lễ.”

Hàn Oanh thoáng rùng mình, gục đầu xuống theo phản xạ tự nhiên, “Ồ.” Oái, Phi Yên rõ ràng là muội muội của mình, vì sao lại sợ nó như vậy chứ?

Cũng tại ánh mắt chết tiệt đó, tựa như hàn băng vậy, là người thì sẽ sợ hãi.

“Đại quân Nam Việt giằng co với quân ta hơn một tháng nay, lại chậm chạp không chịu lui binh, các vị cho rằng nên ứng phó như thế nào?” Thanh âm tuy nhỏ nhẹ, nhưng lại đầy uy nghi, không thể phớt lờ.

Y đạo mất một lượt khắp mọi người, mâu quang uy nghiêm, khiến người ta cảm thấy một sự bức bách vô hình.

Hoắc Thiên trầm tư một hồi, chậm rãi mở miệng, “Hoàng Thượng, trận này bất luận như thế nào đều phải đánh. Vốn tưởng rằng tuyết lớn phong tỏa đường núi, đại quân Nam Việt sẽ kiên trì không được bao lâu, nào biết năm nay biên quan lại không có tuyết. Xem ra, Nam Việt sớm biết rằng trời sẽ không có tuyết, nên định đánh úp.”

“Có lẽ, Nam Việt đoán chắc Thiên Diệp sẽ không xuất chiến vào mùa đông, mới dám khiêu khích bốn phía. Thiên Diệp chưa từng có ý định đánh trận này, các phương diện đều không chuẩn bị đủ. Điều kiện Thiên Diệp thì tuyết rơi nhiều, lương thảo vận chuyển khó khăn. Nếu Nam Việt tấn công mạnh, Thiên Diệp lương thảo không đủ, tất sẽ bại.” Tần Mộ Phong mày nhíu chặt, trong mắt hiện lên chút hung ác nham hiểm. “Vào đông xuất chiến, là điều tối kỵ của binh gia. Nam Việt quả nhiên có nhiều dị sĩ tài ba, không ngờ có thể tính ra năm nay biên quan không có tuyết, còn ở Thiên Diệp thì lại tuyết rơi mù trời.”

Tần Vật Ly mặt mũi nhăm nhăm lại, “Là sơ sót của trẫm, ngay từ lúc Nam Việt rục rịch, đáng lẽ nên chuẩn bị cho chiến tranh.”

Tần Mộ Phong lắc đầu, “Hoàng Thượng không làm sai, chỉ bởi Nam Việt đoán chắc thiên thời. Năm nay Thiên Diệp nhiều chỗ tuyết lớn, khi Nam Việt rục rịch, thì Thiên Diệp đã phủ đầy tuyết. Cho dù vận chuyển lương thảo, cũng không kịp.”

“Các người cho rằng nên làm thế nào?” Tần Vật Ly mặt mũi vẫn nhăm nhăm, thập phần bất đắc dĩ.

Thiên Mạch nheo mắt, nghiêng răng, “Tướng sĩ Thiên Diệp dùng mãnh thiện chiến, nhưng mà binh lực biên quan không đủ. Trường kỳ giằng co, lương thảo sẽ thiếu hụt. Nếu đến châu phủ phụ cận lấy lương thực, không biết có tới kịp hay không.”

“Biên quan chỉ trừ ba tháng lương thảo, cũng bởi tuyết lớn, từ hơn một tháng trước đã không thể vận chuyển lương thảo. Năm nay phía nam cũng có tuyết lớn, xe ngựa không có đường đi, cho dù lấy được lương thực cũng vô dụng.” Tần Mộ Phong tiếp lời Thiên Mạch.

Tần Mộ Phong cắn môi, bầm bầm ngón tay, đột nhiên thốt ra, “Mượn lương.”

“Nước láng giềng của Nam Việt là Lăng Lam xưa nay giao hảo với Thiên Diệp, nếu có thể đến Lăng Lam mượn lương, có lẽ có thể giảm bớt nguy cơ.” Thiên Mạch không giấu được hưng phấn.

Ánh mắt Tần Mộ Phong chợt âm trầm, lắc đầu, “Không được, nếu Lăng Lam có ý đồ gây rối, thừa dịp lúc vận chuyển lương thảo phá rối, Thiên Diệp khó lòng phòng bị.”

“Nếu thủ không được, vậy đánh.” Thiên Mạch nheo mắt lại.

“Hai phần ba đại quân Nam Việt tụ tập ở biên quan, đánh không lại.” Tần Mộ Phong xoa xoa vỗ vỗ trán, không nén nổi thờ dãi.

Liễu Thiên Mạch chậm rãi đứng lên, mâu trung hiện lên một chút tàn khốc, “Đã thảo kinh xà, phô trương thanh thế. Âm độ trần thương[5], rút cũi dưới đáy nồi.”

“Ý người là...” Tần Mộ Phong tuy không biết điển cố của mấy câu thành ngữ này, nhưng cũng nhanh chóng hiểu được ý Thiên Mạch. “Cộng thêm dương đông kích tây thì như thế nào?”

Thiên Mạch hiểu ý cười, “Vương gia cao kiến.”

“Thiên Diệp giả bộ tích cực nghênh chiến, nhưng lại rút bớt một nửa binh lực, vòng ra sau lưng địch nhân, trực tiếp cướp bóc lương thảo của Nam Việt. Đại quân Nam Việt hai phần ba ở biên quan, người vận chuyển lương thảo tự nhiên không nhiều. Chặt đứt con đường lương thực của bọn chúng, Nam Việt thiếu lương thảo, chỉ có thể chờ đợi đánh đã bại. Ý của Vương gia là Thiên Diệp phái binh đánh bất ngờ, trên thực tế là yểm hộ tướng sĩ đi vòng ra sau lưng địch.”

“Do tướng sĩ Nam Việt hai phần ba ở biên quan, nên chắc chắn lương thảo rất nhiều. Vì thế, người vận chuyển cũng sẽ nhiều.” Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm Thiên Mạch, không bỏ qua một biểu tình nào.

Thiên Mạch vươn một ngón tay ra, lắc lắc vài cái, “Theo ta được biết, con đường chuyển lương của Nam Việt phải đi qua hẻm núi Vọng Thiên. Nơi đây địa hình hiểm yếu, chúng ta có thể ở trên núi mai phục, đánh úp. Binh lực ở biên quan Thiên Diệp vốn không đủ, nếu phải nghênh chiến, thì không thể có binh lực đi đánh đột kích. Cho nên, bọn chúng nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác. Tập kích bất ngờ, bọn chúng không thể phòng. Thiên Diệp phản thắng rất lớn.”

“Đã thảo kinh xà, phô trương thanh thế? Một khi Nam Việt phát hiện quân ta đang phô trương thanh thế, đánh lên tướng sĩ lương thảo, đều sẽ lo lắng cho tánh mạng của mình.” Năm đó, Vô Mệnh chính là chết như vậy.

“Dụng binh, vốn phải hư hư thật thật.” Liễu Thiên Mạch vô cùng tự tin. “Hơn nữa, cho dù quân địch phát hiện quân ta đang phô trương thanh thế thì sao? Sẽ không trùng hợp đến mức biết ý đồ cướp lương thảo của chúng ta được?”

Tần Mộ Phong muốn nói cái gì, lại cứng lưỡi không nói nên lời. Đúng là một nữ tử xinh đẹp, thông minh tuyệt đỉnh.

“Tuyệt Nhạn, có người ở đây, Bình Nam Vương và Trần Bắc tướng quân có thể cáo lão hồi hương.” Tần Vật Ly nở một nụ cười gian tà, vô cùng thích thú vị nhìn Liễu Thiên Mạch.

Y chưa bao giờ biết Tuyệt Nhạn lại có thể hiểu được binh pháp. Nữ tử này theo y ba năm, cho đến hôm nay, y vẫn không thể nhìn thấu nàng. Về đẹp kinh hồn của nàng, trí thông minh tuyệt đỉnh của nàng đương thời ít có a!

Lúc lâm chung Phụ hoàng có nói, Tuyệt Nhạn là Lục tiểu thư của Vô Tranh Sơn Trang. Là nữ nhi của người bạn sinh tử chí giao của phụ hoàng mẫu hậu, cho nên, y chưa từng hoài nghi nàng.

Dùng người, y chưa bao giờ nghi. Ngoại trừ... Tần Mộ Phong.

“Hoàng Thượng quá khen, Tuyệt Nhạn chỉ biết lý luận suông. Hoắc tướng quân, mới là người dụng binh như thần thực sự.” Nàng là một cô gái rất mạnh mẽ, lời đều bị nàng giành nói hết, Trần Bắc tướng quân căn bản không có cơ hội mở miệng. Nàng tin tưởng, Hoắc Thiên không phải kẻ hữu danh vô thực.

“Tuyệt Nhạn cô nương quá khen.”

Tần Mộ Phong nhìn Thiên Mạch một cái, đứng lên quỳ gối Tần Vật Ly trước mặt. “Thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn thần phòng thủ biên quan.”

Liễu Thiên Mạch giật mình, chậm rãi nhìn về phía Tần Mộ Phong, ánh mắt đầy châm chọc, “Bình Nam Vương, ngài đi? Hữu dụng sao? Các hạ ngoại trừ cùng Thái Y, Liễu Tự Hòa làm loạn, thì hình như không biết làm gì khác?” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ở trong lòng lại bội phục Tần Mộ Phong. Y cả ngày ở trong vương phủ, nhưng đối với tình hình ngoài biên quan lại rõ như lòng bàn tay.

Y thực thông minh, là nhân tài trong tướng soái. Đạo dụng binh, y hiểu rõ tường tận, đáng tiếc quá đa nghi. Đa nghi, là khuyết điểm trí mạng nhất của y.

“Chuyện phòng thủ biên quan về sau hãy nói.” Tần Vật Ly quay đầu nhìn về phía Hoắc Thiên, “Lão đệ, hiểu được chu dịch bát quái, liệu có thể tính ra cát hung thiên thời?” Y cũng nên nghĩ đến việc tìm một người có tài này.

“Đúng vậy.” Hoắc Thiên thoáng chút do dự, “Nhưng mà, thần không có năng lực tính thiên thời. Hơn nữa, người hiểu được chu dịch bát quái rất ít, cho đến nay, thần chỉ mới gặp một người còn lợi hại hơn thần.” Biết nhau hai mươi mấy năm nay, hẳn hiểu được ý Tần Vật Ly.

“Ai?”

“Liễu Thiên Mạch.”

Đáp án này, khiến cho Tần Mộ Phong sững sốt. Liễu Thiên Mạch lại hiểu được chu dịch sao? Hơn nữa còn lợi hại hơn cả Hoắc Thiên? Người y cười về nhà, rốt cuộc là một nữ tử như thế nào?

Suy tư nửa ngày, Tần Vật Ly mới nhớ ra cái tên này, “Thiếp của Bình Nam Vương?”

“Đúng vậy, chỗ ở của thần bày trận theo ngũ hành bát quái. Liễu Thiên Mạch chỉ cần liếc mắt một cái, liền phá được trận pháp.” Liễu Thiên Mạch đã biết mất trận ở đâu, so với phá trận cũng chẳng khác gì nhau.

“Ồ?” Tần Vật Ly bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nữ tử kia, “Nàng có thể tính ra thiên thời sao?”

Hoắc Thiên còn chưa kịp trả lời, Tần Mộ Phong đã cướp lời, “Không thể.”

Tần Vật Ly mâu thuẫn thoáng chút lãnh liệt, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, “Không biết thì thôi vậy.” Khóe môi Tần Vật Ly nhếch lên một nụ cười mờ nhạt, vô cùng tao nhã, “Bình Nam Vương, Liễu Thiên cô nương của đệ giờ đang ở đâu?”

“Liễu Thiên mất tích, thần không biết nàng ở đâu?” Nói đến Liễu Thiên, Tần Mộ Phong bỗng trở nên lúng túng không giải thích được.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại đã từng cho y ấm áp kia, rốt cuộc đang ở đâu? Kỳ thực, y vẫn luôn bảo Phi Dương truy tìm tung tích của nàng, nhưng chẳng có kết quả gì. Nữ tử kia, ẩn hiện bất ngờ, khiến y bận lòng.

“Liễu Thiên là thiên kim nhà ai?” Tần Vật Ly không biết từ đâu lộ ra một cây chiết phiến, xoay xoay trong tay.

Tần Mộ Phong ngăn ra, lơ đãng nói, “Hoa khôi Túy Yên Lâu.”

“Biết rồi.” Tần Vật Ly con ngươi nhú lại, “Tuyệt Nhạn, Ngân Ưng lưu lại.”

Tần Mộ Phong và Hoắc Thiên lập tức hiểu được ý Tần Vật Ly, cung kính lui ra ngoài, “Chúng thần cáo lui.”

Trong tầm cung chỉ còn lại ba người, trống trải đáng sợ.

Liễu Thiên Mạch ngoảnh mặt đi, không dám nhìn Tần Vật Ly.

Tần Vật Ly, chính là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng.

Tần Vật Ly mệt mỏi nhắm mắt lại, ngón tay chống lên trán, “Vài ngày nay ta không chợp mắt được, từ sau khi ở cùng với Phi Yên, trong đầu ta toàn là nàng.” Cộng thêm chiến sự biên quan, khiến y ăn không ngon, ngủ không yên.

“Hoàng Thượng, ngài nói cái gì?” Hàn Oanh không rõ ý tứ của y, có chút nghi hoặc.

Tần Vật Ly lắc lắc cây quạt, có chút bất đắc dĩ, “Giúp ta tìm một người, nữ chủ nhân tương lai của các người.”

“Ai vậy? Bao nhiêu tuổi? Đang làm gì?”

“Ta không biết nàng tên là gì, chỉ biết nàng gọi là Phi Yên, Ngân Ưng người từng gặp rồi.” Tần Vật Ly càng thêm mệt mỏi, “Nàng rất thông minh, trên người có một loại khí chất lạnh lùng.”

“Phi Yên...” Hàn Oanh theo bản năng nhìn về phía Thiên Mạch, ánh mắt khó hiểu sau lưng nàng, “Ta còn đã từng gặp?” Chuyện này... Thất muội cùng Hoàng Thượng có quan hệ gì.

Đối diện ánh mắt truy vấn của Hàn Oanh Thiên Mạch chột dạ. “Người nhìn ta làm gì? Ta cũng không biết. Hoàng Thượng nói, y không biết nữ tử kia tên gì.”

Tần Vật Ly dùng mặt quạt che bớt ánh sáng, thiu thiu muốn ngủ, “Được rồi, các người đi tìm đi. Phi Yên am hiểu thuật dịch dung, đưa tranh vẽ cho các người cũng không ích gì. Ngày đó Ngân Ưng theo đi cùng ta đến Tả Ý Đình, đã từng thấy bóng dáng nàng. Bóng dáng nàng thực mơ hồ, các người tự mình giải quyết đi.”

Thiên Mạch nhìn Tần Vật Ly một cái, rồi từng bước rời khỏi tẩm cung.

Mỗi bước chân, sao mà nặng ngàn cân.

Rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại xa cách thiên nhai.

Nàng là Tuyết Nhạn, y là quân vương.

Tình cảm giữa Phi Yên và Tần Vật Ly, chỉ có thể giữ lại trong trí nhớ...

[1] Trích trong bài Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân. Người dịch Diệp Luyến Hoa

[2] ‘Nhị ngũ bát vạn’ là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn.

[3] Là những kẻ dựa vào khuôn mặt đẹp trai để câu dẫn phụ nữ, đào mỏ phụ nữ.

[4] Hành tung bí ẩn

[5] Ngoài mặt làm thế này, nhưng bên trong lại âm thầm chuẩn bị cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ôn nhu đối đãi

Sau khi xuất cung, Liễu Thiên Mạch cũng không trực tiếp trở về vương phủ. Đối với nàng mà nói, Túy Yên Lâu mới là nhà của nàng. Nàng chán nản, mệt mỏi, muốn tìm một nơi nghỉ lại, mà Túy Yên Lâu, là lựa chọn tốt nhất.

Trở lại Viện Dương Liễu, nàng ngã mình lên chiếc giường mềm mại, không muốn ngồi dậy.

Nàng thật sự mệt mỏi, thật sự muốn ngủ. Nếu có thể tiếp tục ngủ như vậy, liệu có phải là quá nhiều?

Đang ngủ thật sự không có cảm giác sao? Không, đang ngủ còn có thể nằm mơ.

Đôi khi, là ác mộng.

Nàng rốt cuộc vẫn tỉnh, hay chỉ là mộng?

Ngay cả chính nàng, cũng không biết.

Nàng nằm sấp trên giường, tay ngọc buông cạnh mép giường, mệt mỏi không nói nên lời.

Hồng Ngạc lặng lẽ đến bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho Thiên Mạch, “Tiểu thư, cần nô tỳ thay y phục cho người không?” Tiểu thư thực sự mệt mỏi đến vậy sao? Theo tiểu thư nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy thần sắc tiểu thư như thế.

Thiên Mạch kéo chăn che mặt, mơ màng lẩm bẩm, “Chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.” Nàng đã thiêu thiêu ngủ, có lẽ hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

“Tiểu thư, cần chuẩn bị đồ ăn không?” Sáng nay tiểu thư vội vội vàng vàng thay y phục lập tức tiến cung, chưa kịp dùng điểm tâm.

“Ừm, ta muốn ăn khoai nướng.” Thiên Mạch ngủ mơ màng, ôm chăn vào ngực.

“Dạ?” Hồng Ngạc ngẩn người, tiểu thư khi nào lại bắt đầu ăn mấy thứ linh tinh như vậy?

Đôi tay nhỏ bé của Thiên Mạch sốt ruột đập lên chăn vài cái, hết như tiểu hài tử đang làm nũng, “Đi mau, đừng quấy rầy ta ngủ.”

Hồng Ngạc kỳ quái liếc nhìn Liễu Thiên Mạch, trong lòng thầm lải nhải. Tiểu thư rốt cuộc muốn làm gì? Sao nàng thấy có điều gì là lạ.

“Tiểu thư....”

Hồng Ngạc mới mở miệng, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, bậc thang bị dẫm lên nghe thùng thùng. Tiếp theo truyền đến tiếng nói lớn giọng của Hoa Linh, chen giữa lời nàng.

“Tiểu thư, không hay rồi.”

Thân mình Thiên Mạch trên giường run lên, nhanh chóng bật dậy, đồng tử lóe lên tia lạnh buốt, “Chuyện gì?” Mười mấy năm qua, nàng đã có thói quen phòng bị.

“Tiểu thư, bên ngoài có vị công tử nhất định đòi gặp người.” Hoa Linh vỗ vỗ ngực, hỏn hển hít mấy hơi.” Y.... Y.... Y xông vào, nô tỳ can mãi không được.”

Liễu Thiên Mạch biến sắc, vội vàng mang giày vào, trốn đến sau bức bình phong thay y phục.

“Bỏn bắt từ ngươi[i], với bản lĩnh của Hoa nương, mà có một người cũng không ngăn được sao?” Hồng Ngạc hung hăng trừng mắt liếc xéo Hoa Linh, chạy đến sau bức bình phong giúp Thiên Mạch thay y phục.

Thiên Mạch uể oải hạ hai tay, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc Hồng Ngạc loay hoay.

Hoa Linh thở gấp, hai tay khua loạn lên, “Không phải a, không phải a, y.... y... nói rõ muốn gặp Phi Yên.” Y rốt cuộc là ai? Là một trong hai vị công tử của Vô Tranh sơn trang sao?

Y có thể gọi được tên của tiểu thư, tất là người thân thiết với tiểu thư, nàng muốn ngăn cũng không dám cản trở a.

Ai, làm nha hoàn thật khó, làm nha hoàn tốt lại càng khó.

“A?” Hai tay Hoa Linh đang thay y phục giật mình, y phục trắng như tuyết rơi xuống đất. Hai tay nàng vẫn giữ tư thế lấy y phục, ngây ngẩn đứng một chỗ.

Liễu Thiên Mạch quay đầu nhìn nàng, “Hồng Ngạc, ngươi làm gì vậy?” Nàng đã sớm biết y sẽ đến, cũng không ngạc nhiên.

Y tới thật nhanh.

Hồng Ngạc phục hồi tinh thần, vội vàng nhặt y phục trên mặt đất lên, “Nô tỳ biết sai.”

Thiên Mạch liếc nhìn y phục tuyết trắng xua tay, “Lấy y phục Liễu Thiên lại đây.”

“Vâng” Hồng Ngạc tuy nghi hoặc, cũng không dám hỏi.

Liễu Thiên Mạch cúi đầu sửa sang lại y phục mình, không chút để ý nói, “Hoa Linh, hầu hạ Tàn Vật Ly cho tốt, ta sẽ ra sau.”

“Tàn Vật Ly?” Tròng mắt Hoa Linh thiếu chút rớt xuống đất. Vị ngoài kia, sẽ không phải là đương kim Hoàng Thượng trong truyền thuyết chứ?

“Đương kim Hoàng Thượng đại giá quang lâm, Túc Yên Lâu không thể mất cấp bậc lễ nghĩa, bản Hoa khôi tự mình tiếp y.”

Liễu Thiên Mạch ráng sức giả bộ không sợ hãi, hơi thở nặng nhọc, lại sớm tiết lộ nàng đang hoang mang.

Nàng chưa từng sợ hãi như vậy, nhắc tới Tần Vật Ly, nàng lại sợ hãi như vậy.

Trút bỏ thân phận Tuyết Nhạn, nàng thậm chí không dám đối mặt với y.

Vận y phục Tuyết Nhạn, nàng có thể tự cho rằng mình là Tuyết Nhạn, xem y là chủ tử của mình. Một khi nàng không phải Tuyết Nhạn, người nàng đối mặt là Tần Vật Ly, mà không phải là Hoàng Thượng.

Bất luận là Phi Yên hay là Liễu Thiên, nàng dường như đều không có dũng khí đối mặt.

Tay nàng ôm y phục vào ngực, ngăn ngó nghĩ ngợi. Móng tay cắm sâu vào da thịt, nàng vẫn không hề có cảm giác.

“Tiểu thư, để nô tỳ giúp người thay y phục.”

Liễu Thiên Mạch ngơ ngác đứng yên, hai tròng mắt trống rỗng vô thần, dường như không nghe thấy lời Hồng Ngạc.

“Tiểu thư, để nô tỳ giúp người thay quần áo.” Tiểu thư nắm chặt quần áo trước ngực, nàng không có cách nào giúp người thay quần áo.

Nghe thấy giọng Hoa Linh, Thiên Mạch mới hồi phục tinh thần, theo thói quen nàng khoát tay, “Không cần, Tần Vật Ly giao cho hai người ứng phó, ta đi trước. Nếu y hỏi Liễu Thiên hay Phi Yên, cứ nói chúng ta đã đi rồi, không biết đi đâu.”

Trở lại vương phủ, Liễu Thiên Mạch vẫn không thể tin được mình sao lại có thể chạy trốn chết như vậy.

Năm mươi bốn tuổi, nàng đánh một trận đã thành danh, từ đó về sau bước chân vào giang hồ. Nhiều năm như vậy, chỉ có người khác sợ nàng, nàng chưa từng sợ người khác.

Lần này, nàng lại không dám gặp Tần Vật Ly, thậm chí chạy trốn.

Thiên hạ đệ nhất phi tặc đại danh鼎鼎, thiên hạ đệ nhất sát thủ, lại sợ một nam nhân, ngay cả chính nàng cũng không dám tin.

Nhưng mà, sự thật cứ như vậy xảy ra.

Nàng mãi nghĩ đến nhập thần, căn bản không chú ý tới bên cạnh có người. Nàng sai bước tiến vào cửa lớn Vương phủ, lướt qua hai bóng người. Nàng chẳng những không nhìn rõ người, ngay cả bóng dáng cũng không chú ý tới.

Hoàng hốt, tay nàng đột nhiên bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, “Thiên Mạch, nàng đang làm gì vậy?”

“A?” Thiên Mạch hồi phục lại tinh thần, ngẩng người nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, ngài làm gì vậy?” Tần Mộ Phong đến đây từ lúc nào? Tại sao nàng không biết?

Ngọc La và Thái Y bên cạnh ngằm trao đổi ánh mắt, chia ra đứng cạnh bên hông Tần Mộ Phong, vô cùng thân thiết khoác cánh tay y, làm bộ làm tịch uyển chuyển cúi chào, “Liễu phi nương nương kim an.” Hai tiếng Liễu phi nương nương này, nghe thật chói tai.

Liễu Thiên Mạch nhìn không chớp mắt, cao ngạo đáp “Ừ” một tiếng, gỡ tay của Tần Mộ Phong ra.

Thái Y kéo tay Tần Mộ Phong thật chặt, dương dương tự đắc, cao giọng nói, “Liễu phi nương nương, Vương gia còn muốn đưa ta cùng các tỷ muội ra ngoài mua son phấn, không thể bồi tiếp người, ủy khuất cho tỷ tỷ rồi.” Đối với điệu bộ của nàng, Liễu Thiên Mạch không hề có cảm giác.

Nàng thân nhiên liếc về phía tay Thái Y đang khoác tay Tần Mộ Phong, cười châm chọc, “Vương gia quả thật là phong lưu phóng khoáng a, trái ôm phải ấp, chẳng phải là vui lắm sao.” Ánh mắt của nàng đảo qua Ngọc La, “Không quấy rầy các vị ân ái, cáo từ.” Ngực khi mặc dù mang về mị mai, lại thiếu vị chua.

Tần Mộ Phong gỡ tay Ngọc La, chớp lấy cổ tay Thiên Mạch, “Thiên Mạch, nàng đừng tức giận.”

Khóe miệng Thiên Mạch nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, “Ta làm sao phải tức giận?” Đối với vẻ phong lưu của y, nàng đã sớm nhìn quen.

Ngọc La bị vứt sang một bên không cam lòng, vươn tay ôm choàng cổ Tần Mộ Phong, nũng nịu nói, “Vương gia, đi nhanh đi.”

Tần Mộ Phong không để ý tới Ngọc La, siết chặt kéo cổ tay Thiên Mạch, “Thiên Mạch, nàng gả cho ta lâu như vậy, ta chưa từng ra ngoài cùng nàng, bây giờ chúng ta cùng đi, được không?” Giọng nói của y nhỏ nhẹ mềm mại như cầu khẩn.

“Xin lỗi, ta không thích nhiều người.” Ánh mắt Thiên Mạch thân nhiên đảo qua Thái Y cùng Ngọc La, ý tứ thực rõ ràng.

Tần Mộ Phong lập tức hiểu được ý tứ của Liễu Thiên Mạch, đẩy Thái Y ra, lạnh lùng nói, “Hai người các nàng đi về trước.”

“Vương gia...” Thái Y mới vừa mở miệng, nhận được ngay một tia nhìn lạnh buốt. Trong mắt Thiên Mạch tràn đầy khiêu khích, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo vẻ châm chọc nồng đậm.

Thái Y chạm phải đôi đồng tử lạnh như băng của nàng, vội cúi đầu, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Ngọc La nhướn mày, “Vương gia đối với Liễu phi nương nương thật sự là sủng ái có thừa.” Giọng điệu hờn tủi, vị chua nồng nặc.

Tần Mộ Phong hình như không nghe thấy lời ả, ôn nhu nói với Liễu Thiên Mạch, “Thiên Mạch, chúng ta đi.”

Đối mặt với sự dịu dàng bất ngờ từ y, Liễu Thiên Mạch cả người không được tự nhiên, cả người nổi da gà.

Trực giác nói cho nàng biết, trên người Tần Mộ Phong tuyệt đối có điều gì cổ quái.

Y đột nhiên tốt với nàng như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Sóng đôi cùng y, Liễu Thiên Mạch sờ cả gai ốc, nàng có cảm giác đằng sau luôn có ánh mắt sắc lạnh như kiếm nhìn chằm chằm mình.

Tần Mộ Phong chậm rãi tới gần nàng, thỉnh thoảng nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng.

Thiên Mạch lùi lại theo bản năng, lại nhận được cái siết tay chặt hơn.

“Tay nàng thật lạnh.” Giọng nói dịu dàng, như đối với người yêu dấu.

“Từ nhỏ ta đã vậy, tay chân không có độ ấm.” Thiên Mạch thân nhiên nói, “Nếu ngài ngại lạnh, có thể buông ra.”

Tần Mộ Phong đột nhiên dừng lại, Liễu Thiên Mạch cũng tự nhiên dừng lại theo.

Nàng nghiêng đầu, ngược mắt nhìn y, “Làm gì?”

Tần Mộ Phong cường ngạnh ôm lấy cơ thể nàng, để bọn họ mặt đối mặt, cánh môi mỏng nhếch lên tạo thành ý cười tà mị, “Ngốc.” Nụ cười tà mị kia, ôn nhu vô cùng.

Con người ẩn chứa nhu tình, đối diện mắt nàng.

Đồng tử sâu thăm thẳm, làm nàng sợ hãi.

Mâu quang, rõ ràng ôn nhu như vậy. Nhưng nàng lại cảm thấy, trong mắt y cất giấu rất nhiều bí mật không muốn kẻ khác biết. Đằng sau vẻ dịu dàng, mang theo tia lạnh khắc.

“Ngài rốt cuộc muốn làm gì?” Thiên Mạch quay đầu, không dám nhìn vào mắt y.

“Ta đau lòng, tại sao lại ruồng rẫy ta như vậy.” Y kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, xoa bóp bàn tay, thỉnh thoảng truyền nhiệt khí, giúp bàn tay lạnh lẽo của nàng thêm một chút ấm áp.

“Cảm ơn.” Thiên Mạch rút tay lại, dấu đi vết tích, “Ta hết lạnh rồi.”

Tần Mộ Phong bá đạo kéo tay nàng, tiếp tục xoa bóp, “Nàng là nữ nhân của ta, ta cũng không hy vọng ôm nàng như ôm một khối băng.”

Liễu Thiên Mạch nhận không được khinh thường, “Đây là đường cái.”

Y dường như không nghe thấy lời Liễu Thiên Mạch, tiếp tục nói, “Ta sẽ làm cho nàng một phòng tắm, dẫn ôn tuyền từ núi xuống, ngày nào cũng ngâm mình.”

“Ngài biết dẫn ôn tuyền sao?” Nếu biết, trong vương phủ sớm đã có ôn tuyền.

“Năm đó ta cùng Hoắc Thiên đến Nam Sơn săn bắn, phát hiện một dòng suối nóng. Ta không thích loại đó, bằng không cũng không đợi đến ngày hôm nay.” Tần Mộ Phong tựa cười mà không cười nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Thiên Mạch, phòng tắm tướng quân phủ chẳng phải nàng từng đến rồi sao? Cảm giác như thế nào?”

Ngữ khí của y thực ôn nhu, Thiên Mạch lại cảm thấy lạnh cả người.

Liễu Thiên Mạch lạnh lùng lườm y một cái, “So với ôn tuyền trên núi, còn kém một chút.” Y rốt cuộc có ý tứ gì?

Tần Mộ Phong suy tư, “Được, ngày mai ta đưa nàng đi Nam Sơn.”

Thiên Mạch rút về tay về, không trả lời y. Biên quan chiến sự hiện đang căng thẳng, y còn có khí lực đưa nàng tìm thú vui, thật không biết y làm Bình Nam tướng quân như thế nào nữa.

“Ta chưa từng đưa bất cứ ai đi, nàng là người đầu tiên.” Cho dù đi, cũng là lén lút đi thư giãn một mình.

“Thực vinh hạnh.” Thiên Mạch lạnh lùng liếc nhìn y, tránh sang bên bỏ đi.

“Thiên Mạch, chờ ta.” Tần Mộ Phong mặt dày mày dạn đuổi theo, giữ chặt tay Thiên Mạch. Hơi ẩm trong lòng bàn tay cuộn cuộn không ngừng truyền sang tay Thiên Mạch, nàng lại cảm giác lạnh hơn.

Tần Mộ Phong rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao đột nhiên tốt với nàng như vậy?

Nàng đã quen nhìn người khác sợ nàng, hận nàng, lại chẳng quen có người đối tốt với nàng.

Sự dịu dàng của Tần Vật Ly, làm nàng trầm luân. Hoắc Thiên thật lòng thật dạ, giúp nàng hiểu được thế nào là tình bằng hữu chân chính. Nhưng mà, nàng phải cần thời gian rất lâu, mới quen được với sự dịu dàng của bọn họ.

Tần Mộ Phong ngay từ đầu chưa từng đối tốt với nàng, đối với sự dịu dàng của y, nàng đang có cảnh giác.

Có lẽ do trời sinh mẫn cảm, nàng cảm thấy y mọi nơi đều lộ ra vẻ cổ quái. Đằng sau vẻ ôn nhu tươi cười kia, ẩn chứa sự lãnh liệt.

Tại sao lại có loại cảm giác kì quái này, nàng không biết.

“Vào xem” Tần Mộ Phong nắm tay Thiên Mạch, bước vào một tiệm châu báu.

Không phải nữ nhân nào cũng đều đam mê trang sức châu báu, Liễu Thiên Mạch hừ lạnh một tiếng, bị y kéo tay bước vào.

Chường quầy mắt vừa thấy phục trang bọn họ, lập tức biết khách quý tới nhà, thân thiện chào đón, vẻ mặt tươi cười, “Hai vị cần gì? Tiểu điểm có đủ tất cả.”

Tần Mộ Phong kéo Thiên Mạch bước qua, “Qua đây nhìn xem.”

“Nàng thích thứ gì không?” Ánh mắt Tần Mộ Phong lướt qua đồng trang sức thượng lưu.

Thiên Mạch hết nhìn đông tới nhìn tây, từ đầu tới cuối không có thêm liếc mắt nhìn đồng trang sức. Trang sức của nàng đều là bảo vật vô giá, những thứ tục vật này, nàng chưa bao giờ để vào mắt.

“Không.”

Tần Mộ Phong cong môi cười, cầm một chiếc ngọc trám cài trên đầu nàng, “Thứ này thật hợp với nàng.”

Thiên Mạch lắc mình xem thường, “Nhảm chán.” Ngọc trám nàng dùng chính là hàn ngọc ngàn năm, ngọc kia phẩm chất dù tốt, nàng cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái.

“Mì ngọc tự nhiên xứng giai nhân thôi.” Tần Mộ Phong cầm lấy một chiếc vòng tay bằng phi thúy, đeo trên tay nàng, “Xứng thành một đôi.”

Lão bản tay cầm một đôi bông tai bằng ngọc tiến lại gần, nịnh nọt nói, “Vị công tử này, có thêm một đôi bông tai không phải rất tốt sao.”

“Phải, không tồi.” Tần Mộ Phong nhìn thoáng qua, cầm lỗ tai đeo hộ nàng.

Thiên Mạch đẩy tay y ra, “Bỏ ra, ta không cần loại thấp kém như thế này.”

Lão bản thần sắc cứng đờ, lập tức cười xòa, “Cô nương, cô nói cái gì vậy, đây chính là loại phi thúy hảo hạng a.”

“Phi thúy thật sự hảo hạng, màu sắc không chỉ phải đậm rực rỡ mà còn phải đều, sắc chính. Phẩm chất nhẫn mẫn, màu xanh biếc cùng xanh thẫm trong suốt, như nước suối trong suốt, sẵn có sự lộng lẫy. Giữa phi thúy không có vết nhor, lốm đốm, không bị rạn nứt, không có ngón hoa. Hình dạng phi thúy, lớn nhỏ, độ dày phải thích hợp, độ dày khi mài phải bằng nhau.” Thiên Mạch cời chiếc vòng phi thúy trên tay, tiện tay nhét vào quầy trang sức, “Xin hỏi chiếc vòng ngọc này là loại phi thúy hảo hạng sao?”

“Cái này...” Lão bản chỉ có thể cười xòa, gần như nói không ra lời.

Nàng nặt không chút thay đổi gờ cây trám trên đầu xuống, “Cây trám bạch ngọc này, ngọc thạch phẩm chất thượng đẳng, đáng tiếc chế tác quá kém. Loại ngọc thạch này thân mình giòn, chạm trổ không như vậy, dễ dàng bể gãy.” Tay nàng chậm rãi mon trón ngọc trám, “Điều khắc chưa tinh vi, chạm vào không có cảm giác trơn mượt.”

Tần Mộ Phong hai tay khoanh trước ngực, nheo mắt lại, tựa cười mà không cười nhìn Thiên Mạch. Nữ nhân này, rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật y không biết đây?

Trên mặt lão bản lúc xanh lúc trắng, nhanh chóng gạt lại cây trám trên tay Thiên Mạch, “Ta không bán, các vị đến chỗ khác mua đi.” Nha đầu kia thật lợi hại, nói không sai chút nào. Nàng rốt cuộc muốn tới mua đồ, hay là muốn gây sự?

Ra khỏi tiệm nữ trang, Tần Mộ Phong làm bộ không chút để ý liếc nhìn nàng một cái, “Nàng hiểu ngọc lắm sao?” Nàng rốt cuộc giấu y bao nhiêu?

“Bình thường.” Nàng là kẻ trộm, phương diện giám định và thưởng thức bảo vật, tự nhiên là quan điểm nhất lưu.

“Nàng là hành gia[i], về sau muốn tặng vật, ta cũng không biết tặng cái gì.” Tần Mộ Phong thở dài, “Thiên Mạch a Thiên Mạch, mắt nhìn người của Tần Mộ Phong ta thật sự càng ngày càng kém, không nhìn ra nàng là nữ tử thông minh tuyệt đỉnh bậc này.”

“Trên đời này, nữ nhân thông minh có rất nhiều.” Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình thông minh.

Tần Mộ Phong đột nhiên dừng lại, “Đói bụng không? Vào ăn cơm đi.”

Thiên Mạch đành trước quay đầu lại. “Cho dù ta đói bụng, ngại đứng ở kia làm gì?”

Y cười, hếch cằm chỉ bên cạnh, “Nàng xem.”

ánh mắt Thiên Mạch nhìn theo phương hướng y chỉ, ba chữ ‘ Phúc Mãn Lâu ’ to lớn đập vào mắt.

Phúc Mãn Lâu là tửu lâu nổi tiếng, xa hoa nhất kinh thành, tiếng tăm không thua gì Túy Yên Lâu. Cô nương Túy Yên Lâu, đẹp nhất kinh thành. đồ ăn Phúc Mãn Lâu, đắt tiền xa hoa nhất kinh thành. Nghe nói, món ăn Phúc Mãn Lâu ngon nhất. Có điều, nàng chưa từng nếm qua.

Nàng vừa muốn bước vào, chỉ thấy điểm tiểu nhị xách theo một tiểu cô nương đi ra. Y nhẹ buông tay, ném thật mạnh tiểu cô nương xuống đất.

“Van cầu người, cho ta một cái bánh mỳ đi, ta đã đói mấy ngày rồi.” Tiểu cô nương quần áo tả tơi đến trước mặt tiểu nhị, liều chết túm lấy y phục hắn.

“Cút ngay cút ngay, đồ ăn mày thôi.” Tiểu nhị một cước đá văng tiểu cô nương, “Người cho đây là nơi nào? Nếu không cút ta sẽ đánh người.”

Thiên Mạch nhìn thấy cảnh này, mũi đau xót, một giọt nước mắt từ hốc mắt tràn ra.

Mười bốn năm trước, cũng có một tiểu cô nương quý gởi trước cửa Phúc Mãn Lâu.

Mười bốn năm trước, cũng có một cô bé trong này chịu hết khuất nhục.

Mười bốn năm trước....

“Thúc thúc, van cầu người, cho cháu một chút cơm với đồ ăn thừa lại đi. Mẹ ta bị bệnh rất nặng, mấy ngày rồi chưa ăn cái gì. Lão bản, xin người thương xót.”

“Cút ngay cút ngay, mày cho đây là thiên đường a? Dọa khách nhân đến, mày chịu không nổi.”

“Thúc thúc, nhiều đồ thừa như vậy, thật đáng tiếc, cho cháu một chút đi.”

Hắn nhỏ một ngụm nước miếng, đẩy nàng ra, “Ngay cả cho chó ăn, cũng không cho mày. Mày a, ngay cả một con chó cũng không bằng.”

“Thúc thúc, cháu không bằng một con chó cũng tốt, xin chú cho cháu một chút đồ ăn, mẹ cháu sắp chết.” Nàng ôm chân tiểu nhị, không chịu buông tay.

Tiểu nhị kiêu căng liếc nhìn nàng, lấy từ người ra một chiếc bánh bao vứt xuống đất, giọng nói lộ vẻ khinh thường, “Cho người này.”

Tiểu cô nương vui vẻ, buông ra chân hắn ra, vội vã chạy đi nhặt bánh bao. Tay nó vừa mới chạm vào chiếc bánh, đột nhiên bị một bàn chân giẫm lên.

Đau đớn, nước mắt từ nước mắt trào ra. Nó ngẩng đầu, đối diện ánh mắt đắc ý của tên tiểu nhị.

Khoảnh khắc kia, Thiên Mạch tự nhủ, nàng tiếp tục muốn sống. Cho dù sống như một con chó, nàng vẫn tiếp tục muốn sống. Bất luận phát sinh chuyện gì, sống sót mới là điều quan trọng. Sống sót, nàng mới có thể báo thù. Sống sót, nàng mới có thể đem những kẻ từng hành hạ nàng, dẫm nát dưới chân.

Nàng làm được, đã thành công. Tiểu nhị từng khi dễ nàng, bị nàng đánh gãy tay chân, cho làm ăn xin đầu đường.

Chỉ là, còn tiểu cô nương kia thì sao? Nó có thể may mắn giống nàng được không?

“Xú nha đầu, nếu không đi ta đánh người.” Tiểu nhị nâng tay lên, chuẩn bị đánh tiếp.

Thiên Mạch cả kinh, sợ tiểu cô nương bị đánh. Nàng còn chưa kịp lên tiếng, chợt nghe đến một tiếng gầm lên, “Dừng tay.”

Thiên Mạch theo bản năng quay đầu, thấy Hoắc Thiên từ xa tiến đến.

Y vội đến cạnh tiểu nhị, ôm tiểu cô nương vào ngực, thương tiếc lau đi nước mắt trên mặt nó, “Cô bé không sao chứ?”

Tiểu cô nương không ngừng khóc, quật cường dùng ống tay áo quệt nước mắt, “Không có việc gì.” Cô bé thật quật cường, thật giống hệt nàng lúc trước.

“Đừng khóc.” Hoắc Thiên hiển nhiên không biết dỗ dành tiểu hài tử thế nào, chân tay vụng về. Tuy gốc gác nghịch, sự dịu dàng lại không giảm.

Sự ôn nhu của Hoắc Thiên, so với vị đang đứng bên cạnh nàng, thật là một trời một vực.

Nàng tiến lên phía trước, nhẹ nhàng chụp bả vai Hoắc Thiên, “Hoắc đại ca, chúng ta mang nó về.”

“Thiên Mạch?” Hoắc Thiên có chút khác biệt.

“Ân.” Thiên Mạch mỉm cười, gật gù đầu với Hoắc Thiên, đưa mắt nhìn thấy Tần Mộ Phong, “Vương gia, chúng ta thu dưỡng nó được không?”

Đôi mắt Tần Mộ Phong lóe lên một tia hung ác nham hiểm, chán ghét, “Không cần, tự nàng nuôi đi.”

Liễu Thiên Mạch mặt trầm xuống, hàm răng cắn chặt xuống môi. Nam nhân này, thật vô tình.

Liễu Thiên Mạch tuy lãnh khốc vô tình, nhưng, nàng đối với bé gái này có lòng thương cảm đặc biệt. Có thể, là do bọn họ đều gặp phải cảnh ngộ giống nhau.

Mười bốn năm trước, nếu không có sự phụ thu dưỡng nàng, bây giờ nàng có thể đã biến thành một đồng xương trắng.

Năm đó, nàng ao ước được người hảo tâm thu dưỡng, không cần tiếp tục ăn xin bên đường. Nàng tin rằng, ý nghĩ của nữ hài tử này cũng giống với nàng năm đó.

Hoắc Thiên liếc nhìn Tần Mộ Phong, bắt đắc dĩ thờ dài, ôm tiêu cô nương vào lòng, “Thiên Mạch, ta sẽ thu dưỡng nó.”

Tiểu nhị mắt thấy trang phục bọn họ không tầm thường, sợ gặp phải phiền toái, sớm đã chuẩn bị.

Thiên Mạch không còn sự lãnh đạm ngày thường, dịu dàng lấy khăn tay giúp cô bé lau đi những vết dơ trên khuôn mặt, ôn nhu nói, “Tiểu muội muội, muội tên là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Bé con ngược đôi mắt nhỏ nhỏ tròn xoe đề phòng nhìn Thiên Mạch, sợ hãi nói, “Muội tên là Nhị Nha, sáu tuổi.” Nhị Nha chớp mắt, nước mắt lập tức từ hốc mắt tuôn trào.

Thiên Mạch vươn tay, dùng ngón cái gạt đi nước mắt trên mặt Nhị Nha, “Gọi nó là Tử Linh được không?”

“Tử Linh? Tại sao nàng đột nhiên nghĩ ra tên này.”

“Nhìn phía sau đầu nó kia.” Thiên Mạch mỉm cười.

Hoắc Thiên nghi hoặc, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn, một chiếc bốt nhỏ màu tím lộ ra.

“Nàng nhìn thấy từ bao giờ?”

“Ta sớm thấy được.” Nàng vẫn chú ý tới nhất cử nhất động của Tử Linh.

“Đã vậy gọi nó là Tử Linh, Hoắc Tử Linh.”

Thiên Mạch mở miệng, cũng không nói gì, chỉ có thể cười cười. Vốn định gọi là Bạch Tử Linh, lại để Hoắc Thiên nói trước.

Nàng dịu dàng vuốt tóc Tử Linh, khóe miệng giữ ý cười ôn nhu.

Sự ôn nhu kia, chưa từng xuất hiện vì ai.

Hoắc Thiên, Liễu Thiên Mạch, Hoắc Tử Linh ngồi xỏm cùng nhau, như một gia đình thân thiết.

Bọn họ trong lúc đó vô cùng thân mật, không để ý tới trong mắt Tần Mộ Phong lóe lên tia chán ghét.

*****

Sau khi rửa mặt chải đầu, Tử Linh, là một tiểu mỹ nhân thực sự.

Đôi mắt nhỏ nhỏ tròn xoe, khuôn mặt trẻ thơ bụ bẫm như trái táo đỏ mọng, làm người khác không tự chủ muốn cắn một cái.

Mái tóc bù xù được tết lại thành bím, dùng sợi dây màu tím thắt lại, y phục trên người thay bằng một chiếc váy tím. Cả người ngăn nắp sạch sẽ, khiến người khác phải yêu thương.

Tiểu Tử Linh đứng giữa phòng khách, ánh mắt tràn đầy vẻ phòng bị, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Thiên Mạch. Vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai? Tại sao lại đối tốt với nàng như vậy?

Bàn tay trắng nõn của Tiểu Tử Linh giữ chặt tà váy, sợ hãi nói, “Các người là ai? Đây là đâu?”

Ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng của nàng, khiến Thiên Mạch bất giác quặn lòng. Nhìn Từ Linh, nàng nhớ lại mình năm đó.

Còn nhỏ tuổi, ánh mắt lại có vẻ đề phòng như vậy, rốt cuộc nó đã phải chịu bao nhiêu khổ cực?

Thiên Mạch đến cạnh Từ Linh, ngồi xổm trước mặt nó, “Đây là phủ tướng quân, về sau sẽ là nhà của muội.” Kỳ thật, nàng muốn đưa Từ Linh về Vô Tranh sơn trang.

Tần Mộ Phong không cho là đúng hừ hừ nói, “Tiểu quý, cha mi là Đại tướng quân Hoắc Thiên danh chấn thiên hạ.”

Từ Linh ảm ức nhìn mặt với Tần Mộ Phong, “Là cha nuôi.”

“Làm sao mi biết là cha nuôi?” Tần Mộ Phong lại hừ lạnh, tiểu quý này rất thông minh.

“Bởi vì cha mẹ ta đều đã chết a, y tự nhiên là cha nuôi.” Từ Linh chu miệng lên, “Người bắt nạt ta, người là người xấu.”

Lời nói trẻ con làm Liễu Thiên Mạch cười khẽ, “Đúng vậy, hẳn là người xấu.”

Đôi mắt trong veo của Từ Linh một nhìn chăm chăm vào Thiên Mạch, như nhìn thấy bảo bối, “Tỷ nhất định là mẹ nuôi của muội, từ nay về sau muội sẽ gọi tỷ là mẹ được không?”

“Sao lại gọi ta là mẹ?” Thiên Mạch ôm Từ Linh, ngồi lại trên ghế.

Từ Linh gãi gãi đầu suy nghĩ nửa ngày, “Vì muội không biết mẹ có hình dáng thế nào a, tỷ xinh đẹp như vậy, nhất định là một mẫu thân tốt.”

“Được, muội có thể gọi ta là mẹ.”

Nàng mới hai mươi tuổi, lại có thể có một đứa con sáu tuổi?

Nàng cùng Hoắc Thiên có con gái sáu tuổi? Aizz, cái gì cũng có thể xảy ra được.

Tần Mộ Phong híp mí, trừng mắt nhìn Từ Linh, “Mi chưa từng gặp qua mẹ mi, sao lại biết nàng đã chết?”

“Ma ma ở kỹ viện nói.” Từ Linh ảm đạm cúi đầu, “Ta từ nhỏ đã bị vứt bỏ trước cửa kỹ viện, được ma ma nhặt về, bà nói cha mẹ ta đã chết.”

“Sao muội lại chạy đến đây?” Thiên Mạch trong giọng nói tràn ngập thương xót.

Trên đời này, những kẻ nhẫn tâm như đám người Liễu gia quả nhiên không ít. Đưa một nữ hài từ đến trước cửa kỹ viện, rõ ràng là hại nàng cả đời.

“Có một a di xinh đẹp nói cho muội biết, chờ muội trưởng thành, ma ma nhất định sẽ bắt muội tiếp khách, giúp muội lên lút chạy đến đây. Muội thật đói bụng a, nhưng mà không ai bằng lòng giúp muội, nên muội buộc phải đến trước tiểu điểm kiếm chút cơm thừa canh cặn.”

Thiên Mạch ôm chặt Từ Linh, hốc mắt chột hồng lên.

Mười bốn năm trước, nàng xin cơm giữa bão tuyết mấy ngày, lại không ai sẵn lòng cho nàng một đồng. Buộc rơi vào đường cùng, nàng mới phải đến Phúc Mãn Lâu nhặt nhạnh đồ ăn thừa. Thật không ngờ, lịch sử lại tái diễn.

Trên đời này, người tuyệt tình nhiều lắm.

Là bọn chúng tàn nhẫn, tạo nên nàng ngày hôm nay.

Tần Mộ Phong giờ giọng xem thường, “Tiểu quý, mi nhìn thế nào cũng không giống đứa nhỏ sáu tuổi.”

“Người xấu.” Từ Linh chu miệng, hung hăng trừng mắt lại.

Hoắc Thiên nhìn Tần Mộ Phong cùng một tiểu hài từ đầu vô mồm, dở khóc dở cười. Từ Linh mới có sáu tuổi, y đường đường là một đại nam nhân, sao lại gây khó dễ cho nó?

Mà Thiên Mạch, trong lòng thâm khinh bỉ y.

[i] Đồ vô dụng nhà người

[ii] Người trong nghề

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Cả cuộc đời này

Đại Bảo Tự là ngôi chùa lớn nhất của Thiên Diệp, cũng là chùa của hoàng gia.

Chủ trì Đại Bảo Tự – Thiên Cơ pháp sư là một vị cao tăng đắc đạo, đã hơn trăm tuổi. Ngài tinh thông Phật pháp, sớm đã hiểu thấu thiên cơ.

Đại Bảo Tự luôn hương khói cường thịnh, có liên quan mật thiết với Thiên Cơ pháp sư. Thậm chí khách thương nước láng giềng cũng đặc biệt ghé tới để nghe thầy giảng kinh thuyết đạo.

Đại Bảo Tự nhang khói lượn lờ, hương hoa thịnh vượng, điện thờ hoành tráng, rường cột chạm trổ, lương trụ dát vàng, biểu hiện rõ uy nghi của hoàng gia.

Chùa cổ, hẳn là nơi thanh u tĩnh lặng, rời xa trần thế, siêu phàm thoát tục. Chỉ có những người hiểu thấu hồng trần, mới có thể ở chốn này tìm kiếm cõi đi về.

Theo Liễu Thiên Mạch thấy, xây dựng chùa chiền uy nghiêm như thế, khó tránh khỏi bị dèm pha là lừa thiên hạ.

Liễu Thiên Mạch theo Tần Mộ Phong vào chùa, mặt lạnh như tiền, “Vương gia, ngài đến nơi này ăn chay niệm Phật sao?” Tần Mộ Phong nhìn kiểu gì cũng không người ăn chay niệm Phật.

Tần Mộ Phong kiên quyết dặt tay Thiên Mạch, “Không thể đến đây tham quan sao?”

“Liễu Thiên Mạch không thích nơi náo nhiệt, ngài không nên mang ta tới nơi này.” Liễu Thiên Mạch vùng vằng muốn bỏ tay y ra.

Nàng chưa từng gặp người nào vô sỉ giống như y vậy, bất kể nàng vùng vẫy thế nào, y vẫn nắm chặt tay nàng.

Tay nàng rất ít khi bị ai nắm kéo đi. Nó đã quen cảm kiếm, chứ không phải dễ nam nhân nắm.

Tần Mộ Phong bắt đắc dĩ thở dài, “Vào xem rồi nàng sẽ biết.”

“Hôm nay ta muốn đi thăm Từ Linh, không rảnh cùng ngài lãng phí thời gian.” Thiên Mạch bị Tần Mộ Phong kéo đi vào, không tình nguyện.

Nói đến Từ Linh, giọng Tần Mộ Phong thoáng cái trở nên dữ tợn, “Hôm qua nàng ở phủ tướng quân chơi với nó cả ngày rồi, chẳng lẽ còn không đủ sao?” Con tiểu quý kia, chuyên đối nghịch với y, nhìn thấy nó là mắc ghét. Điều khiến y bức bối nhất chính là, con tiểu quý kia không ngừng gọi Thiên Mạch là ‘mẹ’, gọi Hoắc Thiên là ‘cha’. Bộ dạng hoà thuận vui vẻ của ‘một nhà ba người’ bọn họ, khiến y cả người khó chịu. Liễu Thiên Mạch là phi tử của y, con tiểu quý kia cho dù muốn gọi cha thì nên gọi y mới đúng. (Maroon: thấy ghét như vậy, có quý mới muốn nhận hẳn làm cha)

Trong mắt Thiên Mạch thấp thoáng ý cười, “Vương gia, ngài tức giận trẻ con làm gì?” Nếu nàng không nghe lầm, Tần Mộ Phong hình như đang nổi máu ghen, ăn dấm chua của Từ Linh.

Đường đường Bình Nam Vương, lại đi ghen với một tiểu nha đầu?

Tay đang kéo Thiên Mạch đột nhiên siết chặt nói, “Gọi ta là Mộ Phong, không được phép gọi là Vương gia nữa.” Nàng gọi Hoắc Thiên là Hoắc đại ca, nhưng lại gọi y Vương gia, rõ ràng xem y là người ngoài.

Thiên Mạch bị y siết đau quá, nhin không được nhú mày, “Ngài làm gì vậy?”

“Kêu Mộ Phong.” Y bá đạo nhắc lại.

Thiên Mạch lờm y một cái, cố nén cơn tức giận, “Mộ Phong.” Hai tiếng Mộ Phong từ miệng nàng thốt lên này, dường như không còn cảm giác như lúc trước.

Lúc Liễu Thiên gọi y, dù gì cũng chứa đầy tình ý. Còn Thiên Mạch thốt ra, tựa như đang gọi tên một người xa lạ.

Lúc trước Liễu Thiên rõ ràng cũng là nàng, vì sao cảm giác trước đây và bây giờ không giống nhau?

Tần Mộ Phong nắm tay nàng bước lên bậc thang, tiểu hòa thượng đứng ở cửa đại điện lập tức bước đến, hạ giọng, “Vương gia mời đi bên này, pháp sư đợi ngài đã lâu.”

Về mặt lâm lết của tiểu hòa thượng, làm cho Liễu Thiên Mạch càng thêm nghi hoặc, Tần Mộ Phong rốt cuộc muốn làm gì?

Trực giác cho nàng biết, hôm nay y đến đây, mục đích tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Mặt sau đại điện là một rừng trúc lớn, thiền phòng tọa lạc trong đó. Lá trúc rung xào xạc, thi thoảng có vài tiếng chim kêu.

Bước đi ở trong đó, có một loại cảm giác ‘thanh thần nhập cổ tủy, sơ nhật chiếu cao lâm’[1]. (Sớm mai vào thăm chùa cổ, nắng mới soi trên ngọn cao.)

Tiểu hòa thượng đưa Tần Mộ Phong và Thiên Mạch đến trước một gian thiền phòng, hai tay chấp lại, “Sur phụ đang ở bên trong, hai vị mời vào.”

“Đa tạ tiểu sư phụ.” Thiên Mạch khẽ gật đầu, lễ phép cười đáp lại.

Thiên Mạch mới vừa phục hồi tinh thần lại, liền nghe thấy một giọng nói bình thản từ thiền phòng truyền ra, “A di đà phật, Vương gia, nương nương, lão nạp đợi đã lâu.”

“Thiên Cơ pháp sư biết chúng ta sắp tới sao?” Liễu Thiên Mạch nghi hoặc, đối với ý đồ của Tần Mộ Phong càng thêm cảm thấy khó hiểu.

“Vào trong nàng sẽ biết.” Tần Mộ Phong cười bí hiểm.

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng đẩy cửa ra, kéo Thiên Mạch bước vào.

Thiên Mạch nhìn rõ linh vị ở giữa thiền phòng, đột nhiên ngây ngẩn cả người, đứng ngẩn ra tại chỗ, đôi nhìn chăm chăm vào linh vị và hũ cốt ở chính giữa.

Đôi mắt trong veo đột nhiên nhòa đi vì lệ, một giọt nước mắt nóng hổi lăn ra từ khóe mắt.

Tần Mộ Phong lau nước mắt cho Thiên Mạch, nhẹ nhàng ôm nàng ôm vào trong lòng, “Đừng khóc, nàng nên vui mới phải, đúng không?”

Một giọt nước mắt rớt xuống, không có giọt thứ hai. Mắt nàng rung rung, nhưng thần sắc vẫn như mọi ngày. Thiên Mạch quay đầu nhìn Tần Mộ Phong, ngữ khí có chút chua xót, “Vì sao?”

“Nàng là thê tử của ta, mẹ của nàng chính là mẹ của ta.” Giọng nói Tần Mộ Phong pha lẫn chút thờ than.

Thiên Mạch lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau sạch lòng bàn tay, “Đa tạ.” Nàng cả người đầy mùi máu tanh, mỗi lần đi tế bái mẫu thân, nàng đều phải tắm gội sạch sẽ. Nàng biết, mẹ ở trên trời có linh thiêng, cũng không hy vọng nàng trở thành người như vậy.

Lau hết máu tanh trên tay, nàng mới có tư cách tế bái mẫu thân.

Tần Mộ Phong cầm lấy khăn tay của Thiên Mạch, nhẹ nhàng lau, “Đề ta.” Động tác của y dịu dàng, tựa như đang nâng niu châu báu.

“Vì sao?” Thiên Mạch ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt y. “Vì sao ngài phải đối tốt với ta như vậy?” Sự đối đãi dịu dàng của y, nàng dường như không dám nhận.

“Ta phát hiện mình đã yêu nàng mất rồi.” Tần Mộ Phong cúi đầu, nhẹ nhàng cảm thán, “Về thanh nhã thoát tục của nàng, sự đa tài đa nghệ của nàng, sự ăn nói khéo léo của nàng, sự hiền lành thủy mị của nàng, làm cho ta yêu nàng không còn thuốc chữa.”

“Không, ta không tốt như ngài nói đâu.” Thiên Mạch không tin lời y nói, đón ánh mắt y, lắc đầu. “Liễu Thiên Mạch ta chỉ là một nữ nhân lạnh lùng không có cảm giác, ta không lành đậm bằng Thái Hà, không quyền rũ bằng Thái Y, lại càng không phong hoa tuyết đại như Liễu Thiển.”

Tần Mộ Phong cười khổ, “Nàng không biết mình tốt như thế nào đâu, tốt đến mức ta cùng Hoắc Thiên vì nàng mà tranh giành. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta tưởng rằng mình gặp được tiên tử. Ta đối với nàng đã ái mộ từ lâu, đáng tiếc không dám thừa nhận. Ta vẫn luôn sống trong ký ức, không thoát khỏi bóng ma của Thái Hà. Mãi đến khi nàng nói cho ta biết, nàng cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ. Ta bị lòng ghen tị làm cho thức tỉnh, mới giật mình phát hiện, ta đã yêu nàng từ lâu.” Nhìn ánh mắt chân thành của y, Thiên Mạch như đắm chìm trong đó.

Lời nói của y, rốt cuộc có bao nhiêu phần đáng tin?

Y đối với nàng, phải chăng thật sự có tình cảm?

Sư phụ nói, ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn. Trong đáy mắt y, nàng rõ ràng nhìn thấy được bóng dáng mình.

Trầm mặc một hồi lâu, Thiên Mạch cuối cùng lắc lắc đầu, “Ta không tin.”

Tần Mộ Phong nhìn Thiên Mạch, chậm rãi quỳ xuống đất, “Trời xanh làm chứng, Tần Mộ Phong ta nguyện cả đời này yêu thương Liễu Thiên Mạch, không rời không bỏ, nếu làm trái lời thề này...”

Liễu Thiên Mạch đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Tần Mộ Phong, “Đủ rồi, ta tin.” Nàng tin rồi sao? Có lẽ vậy.

Nàng không quay đầu lại, không muốn tiếp tục nhìn y.

Tần Mộ Phong đứng dậy, kéo Thiên Mạch vào lòng, “Ta sẽ chăm sóc nàng cả đời, cả cuộc đời này.” Ánh mắt y chậm rãi nhìn trên linh vị Liễu Nguyệt Anh, kiên định nói, “Mẹ à, người yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Thiên Mạch thật tốt.”

“Là mẹ của ta.” Thiên Mạch khẽ nhủ mảy.

Tần Mộ Phong cười, ôm càng chặt, “Nàng là thê tử của ta, mẹ nàng cũng là mẹ ta.”

Liễu Thiên Mạch ở trong lòng ngực y, bị y hơi thở của y bao lấy, cả người không được tự nhiên. Nàng ngo ngoáy, “Đừng như vậy.”

“Sợ cái gì, để mẹ biết chúng ta rất yêu thương nhau.” Y bá đạo giam Liễu Thiên Mạch vào trong lòng, khoe miệng cong lên, nụ cười kia, lại có một cái gì đó kỳ lạ không diễn tả được.

Thiên Cơ pháp sư trầm mặc này giờ chậm rãi mở mắt, “A di đà phật, phật môn tịnh địa, thỉnh Vương gia tự trọng.”

Tần Mộ Phong thoáng đỏ mặt, buông cơ thể nhỏ nhắn của Thiên Mạch ra.

Thiên Cơ pháp sư tự mình bước ra ngoài, khi ra đến cửa, mới chậm rãi nói, “Vương gia, xin đi theo lão nạp.”

Tần Mộ Phong đặt lên trán Thiên Mạch một nụ hôn, “Ta đi ra ngoài trước, ở đây chờ ta.”

Cửa thiền phòng đã đóng lại, mà Thiên Mạch vẫn còn ngo ngáy nhìn theo hướng cửa. Nàng khẽ cúi đầu, ánh mắt không biết dừng ở nơi nào. Thủy mâu nheo lại, ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh.

Nàng đột ngột ngẩng đầu lên, mở cửa phòng đuổi theo sau.

Thiên Cơ pháp sư và Tần Mộ Phong vẫn chưa đi xa, xuyên qua rừng trúc, bóng dáng bọn họ có thể thấy được rõ ràng. Lúc nàng đuổi theo, bọn họ đang nói chuyện với nhau.

Nàng vừa định tiếp tục đuổi theo, chợt nghe được Thiên Cơ pháp sư nói một câu, “Thiếu chủ, nữ nhân kia rốt cuộc là ai?”

Liễu Thiên Mạch sững sốt, theo bản năng dừng chân đứng nguyên tại cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ.

Thiên Cơ pháp sư dáng người tiêu tụy, thoát nhìn đích thực giống người đã trăm tuổi. Ông ta bước đi vững vàng, bước chân không hề phát ra tiếng động. Lúc này ở trong thiền phòng im ắng, vậy mà không nghe được tiếng hít thở của ông ta, có thể thấy được nội lực cực cao, võ công tuyệt đỉnh.

Một lão hòa thượng, vì sao lại có võ công cao như thế?

Hai tiếng ‘thiếu chủ’ kia, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Nàng vốn tưởng rằng Thiên Cơ muốn gây bất lợi cho Tần Mộ Phong, nên mới vội vàng đuổi theo. Thật không ngờ, bọn họ lại là cùng một hội, Tần Mộ Phong không ngờ lại là chủ tử của Thiên Cơ.

Thiên Cơ có bí mật gì? Tần Mộ Phong lại có bí mật gì?

Hôm nay Tần Mộ Phong đưa nàng đến đây e rằng còn có mục đích khác. Liễu Thiên Mạch nàng, chỉ là thủ thuật che mắt.

Nói yêu nàng, lại lợi dụng nàng. Y thật sự yêu nàng sao? Yêu thật lòng, sao có thể lừa dối và lợi dụng nhau?

Phía sau rừng trúc là một vùng cỏ từng, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, kỳ ảo như xa rời trần thế.

Kinh thành mà có được một nơi thanh u như vậy, thật sự hiếm có.

Vạn vật yên tĩnh, tiếng chuông khoan thai từ xa truyền lại, sự tĩnh mịch xa xăm.

Thiên Mạch đứng bên bờ hồ, nhìn ảnh phản chiếu trong nước, khe khẽ ngâm, “Thanh thần nhập cổ tự, sơ nhật chiếu cao lâm. Trúc kính thông u xứ, thiên phòng hoa mộc thâm.” (Sớm mai vào thăm chùa cổ, Nắng mới soi trên ngọn cao, Quanh co lối vào vườn sau, Thiên thất dưới vòm hoa lá.) Hậu viện Đại Bảo Tự, thật là có chút tư vị tiên cảnh.

Sắc núi tĩnh mịch, nhưng lòng Thiên Mạch lại rối như tơ vò, phiền não bất an.

Nàng khom người, vốc một vốc nước khoáng lên mặt. Nước lạnh buốt, có thể giúp nàng thanh tĩnh.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Thiên Mạch nắm tay siết chặt, ngừng thở. Người đang tới võ công không kém, rốt cuộc có thể là ai?

“Tuyệt Nhận cô nương thật có nhã hứng.” Một tiếng cười khẽ, phá tan bầu không khí ngưng trọng.

Bàn tay Thiên Mạch lập tức thả lỏng, trầm tĩnh lại, “Thái tử điện hạ, mới sáng sớm, đã đến đây dâng hương?”

Nam Ngân Thiên đến bên cạnh hồ nước, đứng song song bên cạnh Thiên Mạch, “Tuyệt Nhận cô nương có thể đến, Nam Hận Thiên vì sao không thể chứ?”

“Thái tử điện hạ đối với Bảo tự của Thiên Diệp cũng để ý sao, Tuyệt Nhận thật cảm thấy vinh hạnh.” Thiên Mạch nở một nụ cười nhạt, mâu trung lại đầy vẻ đề phòng. Nàng và Nam Hận Thiên, là kẻ thù chứ không phải bạn. Đối với địch nhân, nàng chưa từng buông lợi cạnh giác.

“Tại hạ có chuyện quan trọng trên người, xin cáo từ trước.” Hấn đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại, cười bí hiểm, “Tuyệt Nhận, chúng ta thật sự rất có duyên.” Kỳ quái, Tuyệt Nhận vì sao lại xuất hiện nơi này?

Tần Mộ Phong và Nam Hận Thiên đồng thời xuất hiện ở đây, là trùng hợp, hay là....

Bình Nam Vương thông đồng với địch, tuyệt không phải là tin đồn vô căn cứ a.

[1] Trích bài: Thiên Viện sau chùa Phá Sơn của Thường Kiến

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thân bị trọng thương

Tháng mười hai, gió nhẹ buổi sớm, mang theo cảm giác mát mẻ.

Liễu Thiên Mạch đứng bên hồ nước trong xanh, đôi mi thanh tú nhíu lại. Lá cây từng chiếc từng chiếc rơi xuống mặt nước, tạo thành từng đợt sóng li ti.

Nàng đưa tay, nhặt lên một chiếc lá rụng, ánh mắt dừng tại nơi nào.

Ngon núi xa xa mây mù lượn lờ, dưới nắng mai, dường như tản mát vàng sáng nhàn nhạt.

Vàng sáng từng vòng từng vòng, tựa cầu vòng rực rỡ.

Sương mù rồi cũng sẽ tan.

Tan rồi, cũng chẳng rực rỡ nữa.

Nàng không thích những thứ hoa mỹ.

Bởi vì, đằng sau vẻ lộng lẫy, là quạnh quẽ.

Cầu vòng rực rỡ là vậy, nhưng mà, lúc tươi đẹp nhất, cũng là khi sắp sửa tan biến.

Pháo hoa cũng thực lộng lẫy, chỉ là, vẻ lộng lẫy kia chỉ trong nháy mắt.

Tươi đẹp rồi lại quạnh quẽ, là điều thế lương nhất. Nếu vẻ rực rỡ nhất định phải dùng thế lương đánh đổi, nàng thà rằng không cần.

Ngực âm ỷ đau, Thiên Mạch nhẹ buông tay, lá cây rơi xuống mặt nước. Tay nàng, siết chặt y phục trước ngực.

Cảm giác đau đớn trước ngực lan ra, vừa đáng lại vừa chết.

【Sao vậy? 】

【 Lo Tần Mộ Phong có âm mưu. 】

【 Tần Mộ Phong có cái gì không tốt? y vừa rồi trước mặt mẹ ngươi thề nói yêu ngươi, chẳng lẽ ngươi đã quên sao? 】

【 y tốt lắm, chính vì rất tốt, ta dù sao cũng cảm thấy kỳ quái. 】

【 Kỳ quái gì? Ta không cảm thấy. Trước đây y không biết mình yêu ngươi, bây giờ y biết rồi, bắt đầu biết đối tốt với ngươi, cũng không kỳ quái. 】

【 Lời nói và việc làm của y cũng không phải có chỗ không phù hợp, nhưng ta vẫn cảm thấy y hơi lạ. 】

【 Ngươi bị đám người Liễu gia làm tổn thương quá nặng, đã không tin vào tình cảm thế gian. y đối với ngươi càng tốt, ngươi càng sợ hãi, càng trốn tránh, phải không? Không phải y cô quái, mà là trong lòng ngươi có vấn đề. Phi Yên, mở rộng trái tim đi, chấp nhận y thật tốt với ngươi. y đã thề trước mặt mẫu thân ngươi, ngươi còn muốn thế nào nữa. 】

Thiên Mạch trầm mặc một hồi, 【 Ta sẽ thử tiếp nhận hấn. Thiên Cơ rốt cuộc là ai? Tần Mộ Phong rốt cuộc đang làm cái quái quỷ gì? 】

【 A? Điều này..... Ta cũng không biết, mà nó với tình yêu của các ngươi có liên quan gì sao? 】

【Thiên Cơ gọi Tần Mộ Phong là Thiếu chủ, nếu ta không nhầm, y hẳn là dư nghiệt của Lỗ vương. Tần Mộ Phong biết thân thế của mình, điều này ta đã sớm biết. Khi ta hôn mê, y từng nói với ta cả nhà y đều đã chết, khi đó ta đã đoán được. Nếu y biết thân thế của mình, lại cùng dư nghiệt của Lỗ Vương qua lại, ta không thể không hoài nghi dụng tâm của hắn.】

【Có phải ngươi hơi đa tâm không? Nếu y muốn tạo phản, sẽ không đợi đến ngày hôm nay. Khi Tần thúc thúc băng hà, Tần Vật Ly chưa bình định giang sơn. Nếu y thừa dịp đó nổi loạn, không chừng đã thành công.】

【Ngươi đừng quên, khi đó Tần Mộ Phong không phải Bình Nam Vương ngày hôm nay. y lưu luyến bụi hoa, cả ngày mơ màng như kẻ say rượu. Sau khi Vật Ly lên ngôi, không ai có thể dùng, mới sai Tần Mộ Phong điều binh đánh Nam Việt.】

【Nhưng mà cũng nói thật, Tần Vật Ly thật lợi hại, có thể móc Tần Mộ Phong trong một đồng rác ra, còn bồi dưỡng thành một thế hệ danh thần. Quả nhiên là dự liệu của hoàng đế, mắt nhìn khá lắm.】

【Điều này chứng minh, bốn sự diễn trò của Tần Mộ Phong cũng không tốt lắm. Nếu y thật sự có thể nguy trang mình thành một tên sống mơ màng ăn chơi trác táng, sao có thể bị Tần Vật Ly nhìn ra điểm lợi hại của hắn? Tần Mộ Phong lợi hại, Tần Vật Ly còn lợi hại hơn.】

【Ta có chỗ không hiểu, nếu Tần Vật Ly hoài nghi Tần Mộ Phong, tại sao đem binh quyền giao cho hắn? Nếu y mưu phản, hậu quả thật khôn lường.】

【Ngươi thật ngốc, Tần Vật Ly bí quá phải làm liều, rồi đi từng bước cờ hoàn mỹ. Tần Mộ Phong tuy phóng đảng, nhưng y có chân tài thực học. Tần Vật Ly vừa ý tài học của Tần Mộ Phong, nên mới để y đi bình Nam. Lúc ấy Tần Mộ Phong nổi danh là hoàng tử phóng đảng, trong triều không có thể lực, cho dù mưu phản, cũng không có điều tốt. Với trí thông minh của Tần Mộ Phong, tuyệt đối không có khả năng làm chuyện này. Sau khi Tần Mộ Phong đánh bại Nam Việt, trong triều rất có danh vọng. Mà khi đó, Liễu tướng quyền khuynh triều dã. Trùng hợp vì chuyện Vô Mệnh, Tần Mộ Phong cùng Liễu tướng kết thù. Việc binh, Tần Vật Ly trọng dụng Tần Mộ Phong. Việc quyền, trọng dụng Liễu tướng, lấy địch chế địch, kiềm chế lẫn nhau. Tần Mộ Phong đánh nhau với Liễu tướng, Tần Vật Ly ngồi giữa ngư ông đắc lợi. Có Liễu tướng kiềm chế, Tần Mộ Phong tạm thời sẽ làm ra cái loại việc ngốc như mưu phản. Vật Ly đem binh quyền giao cho Mộ Phong, trừ kiềm chế Liễu tướng, cũng có thể theo dõi hắn. Tần Mộ Phong một khi có tâm mưu phản, Tần Vật Ly nhất định sẽ khiến y chết không có chỗ chôn thân.】

【Nói cả nửa ngày, Tần Vật Ly mới là người gây lộn xộn.】

【Ta nghi ngờ, cái chết của Vô Mệnh, vốn là Tần Vật Ly cố ý gây ra. Cho dù không có Vô Mệnh, y cũng sẽ tạo ra chuyện khác. Đó không phải gây lộn xộn, là đạo làm vua.】

【Nhưng mà, Tần Vật Ly dựa vào đâu nhận định Tần Mộ Phong không dám tạo phản?】

【Ngươi cho là những kẻ bên cạnh Tần Mộ Phong đều trung thành tận tâm sao? Phải nói là, tất cả đều trung thành với y sao? Tần Vật Ly lên ngôi ba năm, thành quả nổi bật, ngươi nghĩ y ôn nhu như bề ngoài sao?】

【Ai, ngươi có thể khen Tần Vật Ly, đừng mắng Tần Mộ Phong.】

【Tần Mộ Phong với Tần Vật Ly đều cùng thuộc một loại người, tâm cơ tài trí bọn họ, tính ra đều như nhau. Những gì ta thấy, đều chỉ là vẻ ngoài của bọn họ.】

【Phải nói, ba người các ngươi, tính ra đều sòng sòng như nhau đi.】

【Tần Mộ Phong rốt cuộc muốn làm gì? Nhìn vào mắt hắn, ta vĩnh viễn không thể biết y đang suy tính cái gì.】

Tần Mộ Phong cùng Thiên Cơ pháp sư, rốt cuộc có bí mật gì? y đột nhiên đối tốt với nàng, có mưu đồ gì?

Lông mày Thiên Mạch căng nhú lại, gắt gao xoắn bện vào một chỗ.

Tần Mộ Phong lén gặp mặt Nam Hận Thiên, trong đó tuyệt đối có vấn đề. Thiên Diệp Bình Nam Vương cùng Nam Việt thái tử là túc địch, thủy hỏa bất dung, lén gặp mặt tuyệt đối không phải uống trà ôn chuyện.

Việc này không phải chuyện đùa, quan hệ đến tương lai Thiên Diệp, nàng có nên nói chuyện này cho Tần Vật Ly?

Đù loại suy nghĩ quanh quẩn trong đầu Thiên Mạch.

Nàng ngồi xổm trên mặt đất, ngón tay lùa vào mái tóc đen, vỗ về sau ót, khẽ thở dài phiền muộn.

Nàng là đại nội mật thám, cũng là thê tử Tần Mộ Phong. Kẹp giữa Tần Vật Ly và Tần Mộ Phong, nàng thật khó vẹn cả đôi đường a.

“Mới sáng sớm, nàng lại thở dài.”

Bà vai bị vỗ một cái, thân mình Liễu Thiên Mạch chấn động, khe khẽ thở ra một hơi. “Không có gì, chỉ là tức cảnh sinh tình thôi.”

“Tức cảnh sinh tình?” Tần Mộ Phong ngồi xổm xuống, đỡ Thiên Mạch dậy, “Nàng thấy được những gì?”

Mâu quang Thiên Mạch mờ sương, “Ngài xem mây mù xa xa, mang theo vàng sáng nhàn nhạt, cực kỳ mỹ lệ. Chỉ là, sương mù rồi cũng sẽ tan. Tan trong

chóp mắt.”

Tần Mộ Phong cúi đầu, cười chua xót, “Nàng từng nhìn thấy cầu vòng chưa?”

“Thấy rồi.”

“Cầu vòng so với mây mù xa xa đẹp hơn, nhưng mà, chỉ đẹp trong nháy mắt.” Gặp được Thái Hà, y hiểu được tình yêu là gì. Chỉ là, tình yêu kia lại lập tức biến mất.

“Đằng sau vẻ long lanh, là sự quanh què. Cho nên, ta không thích ngắm cầu vòng.” Liễu Thiên Mạch quay đầu, lẳng lặng chăm chú nhìn Tần Mộ Phong. “Câu ngài vừa nói, chính là điều ta muốn nói.”

Tần Mộ Phong bóp bóp trán, giả bộ mệt sắp chết. “Đi thôi, đừng ở chỗ này thờ ngán than dài nữa, ta đưa nàng đến một nơi.”

“Ngài vừa rồi đi đâu?” Liễu Thiên Mạch nhìn về phía xa xa, thờ ơ hỏi.

“Ta cùng Thiên Cơ pháp sư tùy tiện hàn huyên vài câu.” Tần Mộ Phong nheo mắt, “Nàng thì sao? Đến nơi này làm gì? Tại sao không ngoan ngoãn chờ ta?” Đồng tử y đột nhiên biến lạnh, nhìn chăm chăm vào Thiên Mạch.

Có phải nàng đã phát hiện điều gì? Liễu Thiên Mạch thông minh tuyệt đỉnh, y sớm biết rằng, nếu để lại dấu vết gì, đều có thể bị nàng phát hiện.

Y bắt đầu hoài nghi, đưa nàng đến đây, rốt cuộc là đúng hay sai.

Nữ nhân, thông minh quá chưa hẳn là chuyện tốt.

Thiên Mạch giật mình, không quan trọng nói, “Thấy tro cốt mẹ ta, trong lòng khó chịu, ra đây một chút.” Nàng vẫn như mọi khi, lãnh đạm không một chút gọn sóng.

Nhìn nàng chòng chọc một hồi, không phát hiện một chút dị thường. Tần Mộ Phong chậm rãi buông lỏng cảnh giác, hàn quang trong đôi mắt cũng thu lại.

Tần Mộ Phong thở nhẹ một hơi, dặt tay Thiên Mạch, “Đi thôi, ta đưa nàng đến một nơi.”

Tay hắn, thật lạnh lẽo. Trong lòng bàn tay, có một lớp mồ hôi.

Tần Mộ Phong nắm tay Liễu Thiên Mạch, tới gần cây cổ tùng.

Đi qua một hẻm núi, bọn họ hoàn toàn bước vào núi sâu.

Lá cây còn mang theo vị sương sớm, hương bùn đất từng đợt len lỏi trong mũi.

Rời xa nơi ồn ào náo nhiệt, tựa ở một thế giới khác.

Liễu Thiên Mạch mặc y nắm, từng bước theo sau Tần Mộ Phong.

Thiên Mạch là người tập võ, đi đường với nàng mà nói căn bản không có chút cảm giác gì. Mãi đến khi mệt, mới hoảng hốt nhận ra đã đi được quãng xa.

“Ngài dẫn ta đi đâu?” Liễu Thiên Mạch cuối cùng cũng hỏi câu nghi vấn trong lòng.

“Sắp đến rồi.” Đi xa như vậy mặt không đỏ hơi không loạn, nàng quả nhiên danh bất hư truyền.

“May mà ta tập võ từ bé, nếu không đã sớm nằm bò giữa đường.” Liễu Thiên Mạch buông tay Tần Mộ Phong ra, đứng tại chỗ thở dốc, “Ta... Ta đi không nổi nữa, nghỉ ngơi một chút.” Nàng cũng không phải thật sự mệt, chỉ là không muốn Tần Mộ Phong sinh nghi. Trong mắt hắn, võ công của nàng cũng không tốt. Đi đường xa như vậy, nên mệt mới.

“Đi thêm vài bước.” Tần Mộ Phong đứng trước nàng, vươn tay, “Mau tới đây.”

Thiên Mạch khom người, tay vỗ vỗ ngực, “Lúc trước không cảm thấy, bây giờ đột nhiên thấy mệt mỏi quá.”

“Không đi nữa.” Thiên Mạch thờ hồng học, mệt đến nổi xém chút ngồi dưới đất.

“Ta cõng nàng.” Tần Mộ Phong đứng trên, liếc nhìn Thiên Mạch.

“A?” Liễu Thiên Mạch ngẩng đầu, đối diện đôi ngời mỉm cười của Tần Mộ Phong.

“Ta nói, ta cõng nàng.” Tần Mộ Phong vươn tay, ý bảo Thiên Mạch tiến lên.

Đợi đến khi Thiên Mạch phục hồi lại tinh thần, đã ở trên lưng Tần Mộ Phong.

Động tác bất chợt xảy đến làm nàng hoảng sợ, suýt nữa hét toáng lên.

Thiên Mạch vội nắm lấy bả vai Tần Mộ Phong, cơ thể cũng áp chặt người đang đi.

“Ha ha, nữ nhân, nàng cũng có lúc sợ hãi?” Tiếng cười trầm thấp Tần Mộ Phong truyền đến, Liễu Thiên Mạch vừa giận vừa tức, giận hờn đánh vai y mấy cái, “Tần Mộ Phong, hồn đàn người, muốn hù chết ta à?”

Tần Mộ Phong xóc cơ thể không an phận của nàng, “Đừng náo loạn, cẩn thận ngã bây giờ.”

“Hừ.” Liễu Thiên Mạch hừ hừ không cho là đúng, ngoan ngoãn tựa vào vai hắn.

Đi chưa được mấy bước, trước mắt bất ngờ xuất hiện một hồ thanh tuyến. Thanh tuyến bị mây tầng đá lớn bao quanh, che khuất bởi rừng cây bên trong.

Nước suối trong veo thấy đáy, lượn lờ sương trắng.

Liễu Thiên Mạch mắt sáng ngời, nhảy từ lưng y xuống, “Là ôn tuyến?” Nàng vội vã ngâm tay vào nước, cảm nhận sự ấm áp của dòng nước.

“Cởi y phục ra đi.” Tần Mộ Phong cũng ngồi xổm xuống, thủ thủ ôn.

Hồ ôn tuyến này, là do y cùng Hoắc Thiên đi săn năm đó, vô tình phát hiện ra. Nếu không phải nữ nhân này tay chân chưa bao giờ có độ ẩm, y sẽ không từ xa đưa nàng tới đây.

“Có thể cởi y phục, phiền ngài ra xa một chút.” Thân thể của nàng, không phải ai cũng có thể xem.

Lông mày Tần Mộ Phong nhíu lại, “Ta là trọng phu của nàng, thân thể nàng ta đã nhìn từ lâu rồi.” Y chẳng những từng xem qua, còn sờ qua.

“Ta không thích người khác nhìn thấy ta như vậy, kể cả ngài có xem rồi ta cũng không dám thay y phục.” Y dùng ánh mắt cường bức nàng.

“Ta giúp nàng.” Tần Mộ Phong mặt không chút thay đổi đột nhiên hiện ra một nụ cười quý dị, “Tien thể chúng ta cùng cởi đi.” Tay y chậm rãi lướt tới.

Thiên Mạch nắm chặt tay, cũng không ngăn cản.

Giữa Tần Vật Ly và Tần Mộ Phong, nàng chọn Tần Mộ Phong. Y là trọng phu của nàng, bọn họ không thể tránh khỏi có hành động thân mật. Nàng có thể tránh được nhất thời, nhưng không trốn được một đời. Nàng tự nhủ, không cần sợ, thực ra trần trụi nhìn nhau cũng không có gì đáng sợ. Bọn họ sớm đã có lần động chạm da thịt, hơn nữa không chỉ một lần. Y đụng chạm cũng không phải là khó có thể chịu được, trần trụi nhìn nhau cũng không đáng sợ. Nàng có thể, nhất định có thể chấp nhận y.

Tay Tần Mộ Phong chậm rãi lướt đến trước ngực nàng, lướt đến thắt lưng nàng. Nhẹ nhàng kéo y kết bên hông, y phục rơi xuống. Trong nháy mắt y phục rơi xuống kia, cơ thể Thiên Mạch run lên, đột nhiên nhắm chặt mắt lại.

Hắn chậm rãi cởi ngoại y của nàng, bên tai nỉ non, “Đừng sợ, ta chỉ giúp nàng cởi y phục, sẽ không làm gì khác.” Thanh âm Tần Mộ Phong tuy ôn nhu, mâu trung lại không không thấy lo lắng chút nào. Lạnh khóc sát nhân.

Bộ dáng của nàng không giống cởi quần áo, trái lại còn giống màn tra tấn. Lấy tính tình Liễu Thiên Mạch, dù cho tra tấn, cũng không sợ hãi như vậy.

Thân mật cùng y khó chịu đựng lắm sao?

Một ngày nào đó, y sẽ làm Liễu Thiên Mạch cam tâm tình nguyện chấp nhận y, nhất định vậy.

Mâu tử lãnh khốc của Tần Mộ Phong, dần dần hiện ra ý cười. Khóe miệng nhếch lên, mang theo vẻ châm chọc.

Y trút bỏ ngoại y của nàng, bắt đầu cởi y phục bên trong. Ngón tay chạm vào da thịt nàng, thân mình Thiên Mạch run lên, xém chút thét lên thất thanh. Nàng có thể, nhất định có thể chịu đựng được. Dù sao, nàng đối với sự đụng chạm của y không xa lạ. Nàng siết chặt tay, lòng bàn tay đã có một lớp mồ hôi.

Tần Mộ Phong cười quý dị, từ từ trút bỏ trung y của nàng. Gió lạnh thốc vào trong y phục, Liễu Thiên Mạch bỗng mở to mắt, một tay đẩy Tần Mộ Phong ra. Thiên Mạch xoay người, đem trung y nhanh chóng mặc lại, nàng xoay lưng về phía hắn, giọng nói mang theo vẻ kinh hoàng, “Tự ta có thể làm được.” Không được, nàng vẫn không thể chịu được sự đụng chạm của Tần Mộ Phong.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương nàng.” Tần Mộ Phong từ sau ôm chầm eo nàng, thanh âm nồng đậm mị hoặc vang lên.

“Buông ra.” Thiên Mạch giấy dụa.

“Không được, ta sẽ cùng tắm với nàng.” Y bá đạo ôm nàng càng chặt.

“Nếu ngài không buông tay, đừng trách ta không khách khí.” Thiên Mạch tức giận, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia nghiêm khắc.

Tần Mộ Phong cường chế cơn tức giận, thở ra một hơi thật sâu, “Được rồi, ta sẽ không chạm vào nàng, nhưng ta phải đứng nhìn ở đây.” Bàn tay trên

lưng Thiên Mạch dần dần buông ra.

Liễu Thiên Mạch hừ lạnh, “Vương gia, tính khí ta rất kém cỏi, ngài không biết sao không? Nếu không muốn biến thành quốc bảo, xin đừng nhìn lên.” Nếu y dám nhìn lên, nàng không ngại tặng cho y hai quyền.

“Quốc bảo?” Quốc bảo là vật gì?

“Ngu ngốc, quốc bảo chính là gấu trúc.” Cùng một người cổ đại nói chuyện, quả thực là lãng phí nước bọt. “Vương gia, hy vọng ngài tôn trọng ta. Ta thích tắm rửa một mình, đừng làm phiền ta, được không?”

Gấu là quốc bảo? Thiên Mạch học được câu này từ đâu vậy?

Ngón tay thon dài của Tần Mộ Phong ngả ngón lướt qua gò má Liễu Thiên Mạch, cười gian, “Nàng cứ tắm từ từ, ta cam đoan sẽ không nhìn trộm.” Thanh âm y rất nhẹ, thực nhu, tựa lông hồng.

Nhìn Tần Mộ Phong đi xa, Thiên Mạch mới yên tâm trút bỏ y phục, trên người còn sót lại tiết khô. Nàng cũng không lập tức nhảy xuống nước, mà là ngồi trên một tảng đá lớn, ngâm chân vào nước, nhẹ nhàng làm tóc bọt nước.

Liễu Thiên Mạch trời sinh cảnh giác, trước khi xác định không có người nhìn lên, nàng sẽ không tùy tiện xuống nước. Ngâm mình trong ôn tuyền, thực dễ dàng thả lỏng. Kẻ thù nàng nhiều lắm, nếu có người thừa dịp lúc này đánh lên, nàng thực có thể chết không có chỗ chôn.

Chân ngọc làm bọt nước tóc tung, một vòng lại một vòng.

Giữa lúc chơi đùa thả thích, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gió dày đặc.

Thiên Mạch mâu quang phát lạnh, thầm mắng, “Mẹ nó, tắm rửa một cái cũng không được yên ổn.” Nàng nhanh chóng thu hồi chân ngọc, nhặt hết y phục trên mặt đất. Trong nháy mắt, bạch y rải rác trên mặt đất, đã chinh tề trên người nàng.

Nàng đứng trên tảng đá, ngón tay ngọc dài nắm chặt ngân châm, giấu sau người. Núi thẳm thực âm u, vài ánh nắng xuyên qua tán lá, ánh nắng chiếu vào người nàng, tạo nên một vầng sáng nhàn nhạt.

Bóng lưng cao ngạo, mang theo vài phần quạnh quẽ.

Khu rừng yên tĩnh, đột nhiên chìm chóc từ bốn phía bay loạn khắp nơi.

Theo trực giác Thiên Mạch quay đầu lại, ngân trâm trong tay siết càng chặt. Sát khí dày đặc! Lại giả bất thiện[1].

Lại tiếng chim chóc toán loạn, lá cây rơi rụng. Mười mấy Hắc y nhân từ trong rừng cây nhảy ra, đều dừng lại phía sau Thiên Mạch.

“Ngươi là Liễu Thiên Mạch?”

“Phải” Liễu Thiên Mạch thần nhiên trả lời, nghe không ra một tia cảm xúc. “Mạc Bắc thập bát (18) sát.” Đám chém giết người nàng thấy rất nhiều, sớm không còn cảm giác. Cho dù là Võ lâm minh chủ đứng trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không thêm liếc mắt một cái.

“Làm sao ngươi biết?” Ngữ khí không che giấu được kinh ngạc.

Nàng là một tiểu nữ tử, sao biết được lai lịch bọn họ. Tại nơi yên tĩnh như vậy, lại không nghe được hơi thở của nàng, nữ nhân này không đơn giản.

“Các ngươi tổng cộng 18 người, cầm trong tay chính là loan đao. Trừ Mạc Bắc thập bát sát ra, còn có thể có ai?” Làn môi Thiên Mạch nhếch lên thành một nụ cười lạnh châm chọc, “Mạc Bắc thập bát sát giết người như ma, tiếng xấu đồn xa, không có người nào dám giả mạo các vị.”

“Nha đầu, ngươi rốt cuộc là ai?” Nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Liễu Thiên Mạch ngạo nghễ ngẩng cao đầu, “Cũng như các vị, mua bán đao đầu thêm huyết[2].” Gặp nàng, là do bọn chúng xui xẻo. Trên đời này, không có sát thủ nào dám giết thiên hạ đệ nhất sát thủ nàng.

Xuất phát từ lễ độ, một người trong đó chấp tay nói, “Thì ra là bằng hữu cùng nghề, không biết cô nương là như thế nào?”

“Phi Yến.” Nàng lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Thiên hạ đệ nhất sát thủ?” Mạc Bắc thập bát sát quay mặt nhìn nhau, không nghĩ tới sẽ gặp nhân vật lợi hại như vậy. Thiên hạ đệ nhất sát thủ là một trong đương kim võ lâm thập đại cao thủ, võ công tuyệt đỉnh, vụ làm ăn này chỉ sợ không tốt.

Mạc Bắc thập bát sát không tự chủ được lùi về phía sau, mười tám đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Thiên Mạch. Cao thủ so chiêu, sống chết thường chỉ trong nháy mắt. Nếu nàng đột nhiên ra tay, mỗi người bọn họ nếu không cẩn thận có thể biến thành thi thể.

Một người trong đó liếc nhìn những người kia, nuốt một ngụm nước miếng, “Vụ làm ăn này nếu thành, chẳng những có hai mươi vạn lượng hoàng kim, còn có thể danh chấn giang hồ. Giết Phi Yến, chúng ta chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ.” Những việc tiện cả đôi đường, ai mà không muốn làm.

Liễu Thiên Mạch không nhìn cười được, “Mười tám người đối phó với một mình ta, chỉ sợ không công bằng đâu.” Thiên Mạch cúi đầu, ngấm ngấm ngón tay, “Cũng đúng, trên giang hồ, ai mà không muốn danh vọng?” Thiên hạ đệ nhất, là mong ước của cả thế gian. Nàng biết, có rất nhiều người, xem việc giết nàng là vinh quang.

Mười tám người nhìn nhau, giống như đang ý kiến trưng cầu đối phương, cũng không biết ai hô một câu, “Giết nàng.”

Mười tám bóng đen đột nhiên đánh về phía Thiên Mạch, mười tám thanh loan đao hàn quang lóe ra.

***

Tiếng binh khí đón gió như thê lương như rên rỉ, hàn quang sắc bén, rọi lên mặt nàng.

Nàng mâu quang lạnh như băng, hàn quang cùng binh khí đan vào một chỗ, quý dị khó lường.

Ngân trâm giữa ngón tay ngọc khe khẽ chuyển động, Thiên Mạch vung tay lên, phần đuôi ngân trâm tạo nên một làn sóng sắc bạc.

Nàng dễ dàng né tránh loan đao, ngân tiên thít chặt cổ một người. Miệng nàng khẽ nhúc nhích, tạo nên cười lãnh khốc tàn nhẫn. Tay ngọc dùng sức một chút, người nọ thẳng tắp ngã xuống đất, vết máu trên cổ ghê người.

Mạc Bắc thập bát sát nổi danh giang hồ nhiều năm, đều là nhất đẳng cao thủ trên giang hồ. Liễu Thiên Mạch mặc dù lợi hại, dù sao cũng không bằng thập bát sát lão thành, huống chi là mười tám người đấu với một người?

Ngân tiên của nàng, liên tiếp vẽ ra vết máu trên cổ từng kẻ một, theo đường ngân tiên phóng, mười tám gã đều ngã xuống. Nhưng mà, vết thương trên người nàng cũng càng ngày càng nhiều.

Máu tươi nhuộm đỏ bạch y, nơi nàng đứng, còn lưu lại một mảng lớn vết máu.

“Đi chết đi.” Khuôn mặt nàng càng thêm dữ tợn.

Ngân tiên Thiên Mạch siết chặt cổ gã cuối cùng, lúc y ngã xuống, Thiên Mạch cũng ngã xuống theo.

Nàng quỳ trên mặt đất, tay cầm ngọc tiêu. Máu tươi theo đầu ngón tay, một giọt một giọt rỉ ra. Bùn đất ướt át, nháy mắt bị nhuộm đỏ mảng lớn.

Trên lưng, trên cánh tay, trên đùi của nàng, miệng vết thương đan xen chi chít, huyết nhục mơ hồ.

Trên bụng, trên đùi, còn cắm hai thanh loan đao. Vì đau đớn, trên trán Thiên Mạch toát ra một lớp mồ hôi tinh mịn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bị máu tươi nhuộm hồng, máu khô đọng lại, tóc đen áp lại khuôn mặt, như ác ma khát máu.

Liễu Thiên Mạch thở hổn hển, bàn tay chậm rãi nắm lấy thanh loan đao trên bụng. Nàng nhắm mắt lại, dùng sức rút ra. Loan đao, khi rút ra, máu tươi cũng bắn theo. Nàng vội phong bế huyết đạo, xé một mảnh y phục, băng chặt miệng vết thương.

Máu tươi nóng hôi không ngừng rỉ ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ mảnh vải trắng.

Nàng cắn răng, lấy từ vòng tay một viên cừ chuyển hoàn tròn ăn vào, tay chạm vào vết thương.

Máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra, qua khe hở của mảnh vải, nhuộm đỏ tay ngọc.

Nàng tiếp tục xé một mảnh vải từ váy, băng lấy vết thương.

Thời khắc rút thanh loan đao trên đùi, nàng không nhìn được rên rỉ, môi bị cắn đến rỉ cả tơ máu.

Một hồi chiến đấu ác liệt, lại thêm bản thân bị trọng thương, Liễu Thiên Mạch tưởng chừng kiệt sức. Đau đớn dữ dội, khiến ý thức nàng mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngắt xù.

Thở dốc một hồi, nàng móc từ trên người một lọ nhỏ, tháo mảnh vải trên bụng ra, rắc kim sang dược lên miệng vết thương.

Khi miệng vết thương được rắc thuốc bột, nàng cắn răng chịu đựng, mồ hôi đầm đìa, không ngừng chảy ra.

Đau đớn giảm bớt, nàng cúi đầu xuống, siết chặt bao lấy miệng vết thương.

Thiên Mạch ngồi dưới đất, ánh mắt thần nhiên đảo qua mười tám cỗ thi thể. Nàng tay băng bó vết thương trên bụng đứng lên, lại lấy ra một lọ nhỏ.

Thời khắc thuốc bột nhẹ nhàng rơi trên thi thể, tản mát một mùi tanh tươi, tiên hoạt thi thể lập tức biến thành một vũng máu loãng.

Liễu Thiên Mạch thân phận đặc thù, giết người diệt khẩu là chuyện bình thường. Loại đồ vật như hóa thi phấn cùng kim sang dược, tất nhiên là vật tùy thân.

Nàng đứng giữa mười tám vũng máu loãng tanh hôi, lao đảo như sắp ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đề Tàn Mộ Phong không phát hiện ra manh mối, nàng cố nén đau đớn, dùng nội lực đánh rơi lá cây, che phủ đồng máu loãng tanh hôi.

Mạc Bắc thập bát sát tuy so ra còn kém võ lâm thập đại sát thủ, nhưng cũng tính là sát thủ hàng đầu. Thịnh bọn họ ra tay, bằng giá không thấp, huống chi là thỉnh mười tám người cùng một lúc.

Rốt cuộc là ai muốn giết nàng?

Là mấy thị thiếp của Vương phủ? Không, không có khả năng, cho dù mấy ả đó muốn giết nàng, cũng không thể trả giá cao như vậy.

Người nọ có thể lấy giá trên trời hai mươi vạn lượng hoàng kim, thỉnh Mạc Bắc thập bát sát ra tay, nàng và kẻ đó rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì?

Hai mươi vạn lượng hoàng kim a, giá của Phi Yến nàng cũng không được cao như vậy.

Như vậy xem ra, kẻ kia không giết nàng không được rồi.

Có lẽ, hắn sẽ rất nhanh tìm Phi Yến.

Tàn Mộ Phong tưởng rằng, Liễu Thiên Mạch ngậm mình trong ôn tuyền nhiều nhất cũng chỉ là một canh giờ mà thôi, nào biết đâu được, đã là nửa ngày rồi.

Hắn cũng biết tính tình quật cường của Liễu Thiên Mạch, nếu hắn dám đi nhìn lên, tuyệt đối sẽ bị đánh thành ‘quốc bảo’ trong truyền thuyết. Chờ, là biện pháp duy nhất.

Tàn Mộ Phong khá yên tâm đối với sự an toàn của nàng, với Liễu Thiên Mạch, hắn rất tự tin.

“Nữ nhân, nàng rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao bây giờ mới đi ra?” Vừa thấy thân ảnh Liễu Thiên Mạch xuất hiện trong rừng cây, hắn lập tức oán trách. “Ta ở đây đợi nàng đã ba canh giờ, ba canh giờ a.”

“Ta không bắt ngài phải chờ.” Liễu Thiên Mạch mặt không chút thay đổi.

Tàn Mộ Phong hừ lạnh, thô lỗ dặt tay nàng, “Đi.”

Động tác thô bạo của hắn đụng đến miệng vết thương của nàng, Thiên Mạch cắn chặt răng, trên trán lập tức toát mồ hôi.

“Nữ nhân, ta đói bụng.” Hắn đi càng lúc càng nhanh. Liễu Thiên Mạch gắng gượng bắt kịp, môi bị cắn chặt rỉ máu.

“Ngài đi chậm một chút, ta theo không kịp.” Nàng đưa tay ôm ngực, không ngừng thở dốc. Đau đớn dữ dội, sớm làm cho nàng đầu đầy đổ mồ hôi.

“Thực chậm chạp.” Tàn Mộ Phong mắng một tiếng, cước bộ lại chậm dần.

Thiên Mạch dứt khoát giật tay hắn ra, ngồi bệt xuống tại chỗ, “Ta lười đi, ngài công ta.”

Tàn Mộ Phong liếc mắt xem thường, “Công thì công.” Nữ nhân này không phải chán ghét hắn đụng vào nàng sao? Vì sao đột nhiên chủ động để hắn công?

“Không muốn thì thôi.” Thiên Mạch bắt đầu hờn giận.

“Lại đây.” Tàn Mộ Phong lại liếc mắt xem thường, khom người xuống.

Thiên Mạch chậm rãi đến cạnh người hắn, nhích từng bước một, sắc mặt khó coi. Đi đến phía sau hắn, nàng không nói một lời, ngoan ngoãn nhào lên lưng hắn.

Đề Tàn Mộ Phong không nhìn ra dị thường, nàng chịu đựng đau đớn, giặt y phục, lại dùng lửa hong khô, mãi đến khi không ra dị thường, mới dám tới gặp hắn. Một phen đi đi lại lại, tưởng chừng chút nữa lấy mạng nàng.

Vừa mới ngồi trên lưng hắn, Thiên Mạch lập tức nhắm mắt lại, cắn chặt răng.

Giữa núi rừng yên tĩnh, thấp thoáng bóng dáng hai người. Ai cũng không phát hiện, con đường bọn họ đi qua, nhỏ giọt từng vệt máu.

Tàn Mộ Phong lưng còng Thiên Mạch trên đường trở về Vương phủ, dọc theo đường đi bắt gặp vô số ánh mắt hiếu kì.

Đường đường Bình Nam Vương, lưng còng một nữ nhân rêu rao khắp nơi. Không đến một ngày, tin tức này nhất định sẽ truyền khắp kinh thành, đủ loại lời đồn cũng từ đó mà theo.

Nghe nói, cái này gọi là hiệu ứng bát quái. Người cổ đại sinh sống phiền muộn, nên phải tìm chút thú vui.

Thiên Mạch không để ý tới ánh mắt mọi người, lặng lẽ ngồi trên lưng Tần Mộ Phong, mới vừa tiến Vương phủ, Phi Dương chờ chực đã lâu lập tức nghênh tiếp, “Vương gia, Hoàng Thượng truyền ngài lập tức tiến cung.”

Tần Mộ Phong còn chưa kịp nói chuyện, Thiên Mạch đã mở miệng nói trước, “Ngài cứ tiến cung trước đi, ta sẽ tự mình đi về.”

Tần Mộ Phong buông Liễu Thiên Mạch xuống, “Nàng phải cẩn thận.”

“Ân.” Thiên Mạch lão đảo chực ngã, cổ nén đau đón nhích từng bước, từng bước.

Nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng, Tần Mộ Phong nhìn không được nói, “Nữ nhân, nàng thật sự rất gầy, tâm bỏ nhiều vào.” Công nàng trên đường, hẳn lại không thấy mệt, nữ nhân này có phải là giấy không vậy?

“Biết.” Thiên Mạch trả lời hữu khí vô lực, đôi mắt cố gắng mở to.

Trở về Đạm Tinh Cư, nội y Thiên Mạch sớm đã ướt đầm, bị máu tươi nhuộm hồng. Nàng đóng cửa lại, tựa lưng vào ván cửa, quay mặt phân phó cho Hương nhi, “Đi thỉnh Yên Chi lại đây.” Lúc này, nàng chỉ có thể nhờ vào Tiểu Lục.

Hương nhi đáp lại một tiếng, nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Nàng đến sau bức bình phong, chậm rãi trút bỏ y phục. Sau khi cởi y phục, từng vệt máu đáng sợ lộ ra, máu tươi liên tục rơi xuống đất, ướt đẫm một vùng lớn.

Vì cơn đau đớn, khuôn mặt của nàng gần như dím dỏ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Nàng không còn sức lực động đậy, khó khăn tựa vào bình phong chờ Y Tiểu Lục.

“Tiểu thư, Yên Chi cô nương đến.”

“Mau vào.” Thanh âm của nàng có chút run rẩy.

“Đến đây, rốt cuộc đang làm cái gì?” Y Tiểu Lục trầm nghĩ, đưa tay đẩy cửa bước vào.

“Thất tiểu thư, tỷ ở đâu?”

“Sau bức bình phong.” Thiên Mạch hơi thở mong manh.

“Ồ.” Tiểu Lục tiến đến sau bức bình phong, mắt đập luôn vào cơ thể huyết nhục lẫn lộn của Thiên Mạch, “A....” Nàng hét lên một tiếng, vội vã che miệng mình lại.

Thiên Mạch đặt tay lên trên bức bình phong, cực kì suy yếu, “Mau tới đây, giúp ta bôi thuốc.”

Y Tiểu Lục bị dọa phát hoảng vội vã gạt đầu, nhanh nhẹn chạy ra đỡ cơ thể Thiên Mạch, sợ nàng té xuống đất. “Ồ.”

“Tiểu Lục, vừa rồi có nhìn thấy pháo hoa.” Máu loãng hòa lẫn mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

“Thấy, hình như là trong cung phóng ra.” Thật không biết trời sáng trưng như vậy còn bắn pháo hoa để làm gì nữa.

Thiên Mạch hai mắt khê đảo, “Chóng mặt quá.” Chỉ biết Tần Vật Ly sẽ tìm nàng, nếu tìm Tần Mộ Phong, không có lý do gì không triệu nàng.

“Thất tiểu thư, tỷ choáng sao? Đừng ngất trong này, ngất trên giường đi, tỷ mà ngất ở đây muội không đỡ được đâu.” Y Tiểu Lục nói như thật.

“.....” Đây thật sự là thiên hạ đệ nhất nữ phiền tử trong truyền thuyết sao? Chỉ số IQ của nàng so với Tử Linh không cao hơn được bao nhiêu!

Với chỉ số IQ này của Y Tiểu Lục, mà có thể lừa được Tam ca, quả thực là không thể hiểu được!

*****

Từ sau khi Phi Yến trộm dạ minh châu, đã năm năm chưa từng “tới thăm” quốc khố.

Không nghĩ tới, năm năm sau Phi Yến xuất hiện trở lại, trộm của hoàng cung tròn hai mươi vạn lượng hoàng kim.

“Vô liêm sỉ, hai mươi vạn lượng hoàng kim, làm sao nàng có thể thó sạch? Tại sao không ai phát hiện.” Tần Vật Ly vẫn dịu dàng như cũ, trong sự dịu dàng, lại mang theo sát khí tàn khốc. Hắn bực Phi Yến, càng bực Ngự lâm quân.

Phi Yến thật to gan, căn bản không hề coi quốc pháp ra gì.

Mà Ngự lâm quân này, không có một chút tác dụng.

Hàn Oanh mặt nhăn mày nhíu hếch hếch mũi, nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng, đây tuyệt đối không phải do Phi Yến.” Phi Yến gần đây mỗi ngày đều thay Hoàng Thượng làm việc, nào thời gian đi trộm hoàng kim?

“Sao ngươi khẳng định như vậy?” Mâu quang Tần Vật Ly lạnh lùng đảo qua Hàn Oanh, “Ngươi biết chuyện gì?” Khí chất đế vương, không chút che dấu tỏa ra ngoài.

Hàn Oanh lạnh run người, chợt dạ cúi đầu. Nàng thường thức bắt tay vào gậy móng tay, giả bộ không nghe thấy.

“Phi Yến trộm cũng có luật, sẽ không trộm quốc khố.” Hắc Hồ trầm mặc nửa ngày rồi cũng mở miệng. Con người Phi Yến, hẳn tin được. Nha đầu kia làm kẻ trộm chỉ vì tìm kiếm cảm giác kích thích, tuyệt đối không phải vì tiền.

Tần Vật Ly mang ý cười lạnh, lấy ra một chiếc khăn tay vứt xuống đất, không chút để ý liếc nhìn mọi người một cái, “Đây là của Phi Yến?” Năm năm trước, lúc Phi Yến trộm dạ mình châu, cũng để lại một chiếc khăn tay như vậy.

Hàn Oanh xoay người nhặt chiếc khăn tay lên, nhìn kỹ vài lần, chậm rãi lắc đầu, “Không đúng, đây không phải khăn tay của Phi Yến.” Loại khăn tay Phi Yến dùng cùng một loại với nàng!

“Sao ngươi biết?” Ánh mắt mọi người, đều hướng về phía nàng.

“Chiếc khăn tay có thêu hình một con chim én đúng là dấu hiệu của Phi Yến, nhưng mà..... khăn tay của Phi Yến, đều là do hàng thêu của Giang Nam cầm tú phường. Loại vải tốt nhất, tú nương lành nghề nhất làm. Kỳ lạ nhất chính là, trên khăn tay nàng, có một mùi thơm thoang thoang. Chiếc khăn tay tuy là loại vải tốt nhất, nhưng mà tú công hơi kém một chút, đường may hỗn độn, dường như là trong khoảng thời gian ngắn làm ra. Hơn nữa, trên chiếc khăn tay này không có mùi. Rõ ràng ràng, có người vu oan cho Phi Yến.” Hàn Oanh tay nắm chiếc khăn, nói đạo lý rõ ràng. Hàn Oanh tuy mơ hồ, cũng không ngốc. Nếu không, sao xứng làm đại nội mật thám.

Loại vải tốt nhất? Tú nương tay nghề cao nhất? Mang khăn tay có mùi? Đầu óc Tần Vật Ly tựa như lóe lên điểm gì, lại không sao nhớ ra được. “Sao ngươi biết khăn tay của Phi Yến là do Giang Nam cầm tú phường thêu? Lại làm sao biết khăn tay nàng có mùi?” Miệng hắn mang ý cười dịu dàng, đôi mắt sắc bén như ưng lại nhìn chăm chăm vào Hàn Oanh.

“Hoàng Thượng, năm năm người xử vụ án đó là cha ta, ta chính mắt nhìn qua chiếc khăn tay, không phải sao?” Cũng không xem cha nàng cùng Phi Yến có quan hệ gì? Đem vụ án giao cho cha nàng? Phá được mới là lạ.

“Năm năm, ngươi còn nhớ rõ như vậy?” Tần Mộ Phong nheo mắt, “Ngươi đối với thù thù hình như thực hiểu biết.” Một đại nam nhân, làm sao mà biết được đường may hỗn độn?

Hàn Oanh xem thường đảo mắt. “Ta từ nhỏ bị mẹ ta bắt học thêu thùa, đương nhiên biết.”

Tần Mộ Phong đột nhiên không nói gì, vị phu nhân thiên hạ đệ nhất thần bộ kia, tiền nhiệm đại nội mật thám quả nhiên đủ tố chất thần kinh, cư nhiên buộc một đại nam nhân học thêu thùa, cũng khó trách Hàn Oanh ẻo là như vậy.

Tần Vật Ly không để ý tới bọn họ, nhìn thoáng về phía tẩm cung, lười nhác nói, “Sao Tuyết Nhạn còn chưa đến?” Ba vị mật thám này của y hình như đều có thù oán với Tần Mộ Phong, Tuyết Nhạn nhằm vào hắn, Hàn Oanh cũng thích tìm hắn gây phiền toái.

“Chắc là có chuyện gì đó.” Hàn Oanh cũng không cổ nhìn ra bên ngoài.

Tần Vật Ly gấp ngón tay, gõ gõ trên bàn vài cái, trầm ngâm nói, “Bình Nam Vương, chuyện giao cho đệ làm đi.”

“Tuân mệnh.” Vì sao y không giao cho Hoắc Thiên.

“Hàn Oanh nói được như vậy, hẳn là không phải Phi Yến làm.” Phi Yến thay hắn hành sự, không đến mức sẽ trộm quốc khố. Có lẽ, y quá mệt mỏi, có chút thất thường.

Tần Vật Ly vươn tay vỗ vỗ trán, tựa lưng vào ghế, mệt mỏi phát tay, “Các người lui xuống trước, việc này ngày mai lâm triều bàn tiếp. Bình Nam Vương, ngày mai nhớ rõ vào triều.”

Tần Mộ Phong ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tần Vật Ly một cái, “Hoàng Thượng, ngài có phải long thể có bệnh nhẹ hay không.” Tần Vật Ly cực kỳ tiêu tụy, tính tình cũng có chút biến đổi. Người sáng suốt đều nhìn ra, y có tâm sự.

“Ta không sao, ta muốn yên lặng một chút.”

Biên quan chiến sự báo nguy, Phi Yến mất tích, hiện tại quốc khố bị trộm, từng chuyện từng chuyện một, làm y dần dần kiệt sức. Làm vua không dễ, làm một mình quân càng thêm không dễ.

Nếu có lựa chọn, y tình nguyện làm một dân chúng bình thường.

Tần Mộ Phong, Hàn Oanh, Hàn Lạc lui hết ra ngoài, tẩm cung rộng như vậy lại cực kỳ tĩnh lặng.

Một hồi lâu, Tàn Vật Ly mới mở mắt.

Y tựa lưng vào ghế, đẩy mắt xẹt qua một tia đau lòng, lẩm bầm nói, “Phi Yên a Phi Yên, nàng rốt cuộc đang trốn ở đâu?” Thật vất vả mới biết chỗ ở của nàng, lúc y tìm đến Túy Yên Lâu, các nàng lại nói với y rằng, nàng đã bán Túy Yên Lâu, không biết tung tích. Thực rõ ràng, nàng đang trốn tránh y a.

Phi Yên thông minh tuyệt đỉnh, nàng đã có lòng muốn trốn, cho dù là y thân là vua một nước, cũng không thể tìm được.

[1] Kẻ đến là kẻ không lương thiện

[2] Dùng dao giết người

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Muốn như thế nào?

Liễu Thiên Mạch đời này chưa từng bị thương nặng như vậy.

Sau khi Y Tiểu Lục băng bó vết thương cho nàng xong, nàng nằm ở trên giường hầu như không thể động đậy. Chỉ cần cử động nhẹ, vết thương lập tức đau đớn tận tim.

Tính sơ lược, các vết thương lớn nhỏ trên người nàng tổng cộng ba mươi bốn chỗ, ba chỗ là vết thương trí mạng.

Toàn thân Thiên Mạch chẳng chịt sẹo, hơn nữa do mất máu quá nhiều, Thiên Mạch chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngay cả nói chuyện cũng không có sức.

Nàng tựa vào đầu giường, trên khuôn mặt tái nhợt lấm tấm mồ hôi, môi khô nứt trắng bệch, hô hấp hỗn loạn yếu ớt.

Y Tiểu Lục gọt táo xong, cắt thành miếng nhỏ, cẩn thận đút vào miệng nàng, “Thất tiểu thư, há miệng ra.” Thất tiểu thư của Vô Tranh Sơn Trang không ngờ lại bị đánh thành ra như vậy, nếu đám quái nhân danh chấn giang hồ kia biết được, chắc chắn sẽ làm ra chuyện rất đáng sợ.

“Cảm ơn muội.” Do đau đớn quá, Thiên Mạch không ngừng thờ dốc.

“Thất tiểu thư, rốt cuộc là ai đã thương ty?” Dựa vào võ công thiên hạ đệ nhất sát thủ, thiên hạ đệ nhất phi tặc, Bạch Thất tiểu thư ở trên giang hồ hiếm có địch thủ. Rốt cuộc là ai có thể làm nàng bị thương thành như vậy?

“Mạc Bắc thập bát sát.” Thiên Mạch nhai từng miếng táo, mặt lạnh như tiền.

Y Tiểu Lục tròn tròn mắt, suýt chút nữa là đánh rơi đĩa táo xuống đất, “Mạc Bắc thập bát sát?” Mười tám người đối phó một mình nàng?

“Đúng vậy, mười tám tên gia hỏa không có chuẩn mực kia quân ầu ta.” Nàng ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, mỗi một từ tựa như từ trong mũi hử ra.

“Vậy bọn chúng đâu?” Tiểu Lục hai mắt tròn xoe, vô cùng gấp dữ, “Bọn chúng làm ty bị thương nặng như vậy, các tiền bối của Vô Tranh Sơn Trang sẽ đích thân ra tay giúp ty báo thù? Muội có cơ hội gặp mấy vị thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết không ta.” Mỗi vị ở Vô tranh sơn trang, đều là một nhân vật danh chấn giang hồ, người bình thường dễ gì gặp được.

“Bị ta giết rồi.” Liễu Thiên Mạch ngược mắt, thần nhiên liếc Tiểu Lục một cái, “Ngay cả thi thể cũng không còn, Mạc Bắc thập bát sát, giờ đã thành lịch sử.” Dám đụng tới Liễu Thiên Mạch nàng, xương cốt không còn cũng đáng kiếp.

Y Tiểu Lục buông tay, quả táo trong tay rơi xuống đất. Sừng sột một lúc lâu, nàng mới hồi phục lại tinh thần, không dám tin, “Một mình ty giao đấu với mười tám tên?” Mạc Bắc thập bát sát đều là những cao thủ hàng đầu, võ công Liễu Thiên Mạch rốt cục cao đến mức nào?

Một đấu mười tám, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Ừm.” Thiên Mạch nhur nầy, lạnh lùng cười, “Ta giết bọn chúng xong, dùng Hóa Cốt Phấn tiêu hủy thi thể bọn chúng. Bạch Phi Yên ta không phải dễ hiếp đáp, muốn giết ta? Tìm thau nước soi mặt trước đã.” Nàng tựa như đang nói chuyện của ai chứ chẳng phải của mình, giọng nói bình thản, tựa hồ đối với việc mình giết Mạc Bắc thập bát sát chẳng có gì nghiêm trọng.

Y Tiểu Lục nuốt một ngụm nước miếng, giọng tay cái lên, “Lợi hại.” Quả nhiên là Vô Tranh Sơn Trang Bạch Thất tiểu thư.

Y Tiểu Lục đút cho Thiên Mạch một miếng táo, Thiên Mạch nhai mấy cái, thần nhiên nói, “Mạc Bắc thập bát sát nhận ủy thác của người khác giết ta, rốt cuộc là ai mời bọn chúng ra tay, muội biết không?”

“Muội không biết.” Y Tiểu Lục lại tiếp tục sừng sốt.

“Ta và Tần Mộ Phong vào trong núi ngâm ôn tuyền, ngoại trừ ta và y, hình như không còn ai biết.” Ánh mắt Thiên Mạch nhất thời trở nên lạnh như băng, “Kẻ muốn giết ta, chẳng lẽ là y.” Hai mươi vạn lượng hoàng kim, đầu phải phải ai cũng có thể bỏ ra. Nhưng mà, y hình như không có lý do gì để giết nàng.

Kẻ kia rốt cục là ai đây?

Y Tiểu Lục lắc đầu, “Không thể là Tần Mộ Phong, hẳn là y có lời nói cho ai đó biết.” Bọn họ không oán không cừ, Tần Mộ Phong không có lý do gì giết Thiên Mạch. Cho dù muốn giết, cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn dễ tiện này.

Đôi mày Thiên Mạch từ từ giãn ra, ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ dừng trong đình viện, thân nhiên nói, “Thuận theo tự nhiên đi.” Gió thu thổi qua, cuốn tung lớp lá rụng trong sân.

Táo đã ăn hết, Tiểu Lục đặt cái đĩa lên bàn, quay đầu lại nhìn Thiên Mạch, “Thất tiểu thư, tỷ có đói bụng không? Cần muội làm chút đồ ăn không?”

“Tìm giấy bút đến đây, ta viết một đơn thuốc, muội hầm giúp ta một con gà.” Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, hơi thở mong manh.

“O.” Y Tiểu Lục nhu thuận gật gật đầu đi ra ngoài, đi được vài bước, nàng đột nhiên nhớ tới chuyện gì, “Một mình tỷ ăn một con gà?” Nếu nàng nhớ không lầm, Liễu Thiên Mạch ăn rất ít.

Thiên Mạch lườm Tiểu Lục một cái, “Cần hầm nguyên con, là cách làm được thiện.” Nói với Y Tiểu Lục thật là mệt.

Tiểu Lục nghiêng đầu một hồi, nói như thật, “Gà hầm có bổ không? Thịt ếch cũng không tòi a, món ăn dân dã.”

“Ta...” Thiên Mạch giọng lên, hung tợn trừng mắt nàng, “Ta đập muội một cái chết toi bây giờ.” Chỉ một cử động nhẹ, đã chạm đến vết thương trên người, Thiên Mạch nhin không được hừ nhẹ một tiếng.

Y Tiểu Lục cười hắc hắc, vội vàng chạy ra ngoài, “Muội đi đây.” Lúc bước ra cửa, Y Tiểu Lục vấp phải váy, cả người bổ nhào xuống đất. “Ah...” Tiếng kêu thảm thiết, bụi bốc mù mịt.

“Ui da...” Y Tiểu Lục tí nữa thì bật khóc, té sấp trên mặt đất thật đáng thương. “Cái bậc cửa đáng ghét này, hại chết ta rồi.”

Thiên Mạch khoe miệng khe hé, cuối cùng phì cười, “Từ từ thôi.” Đứa nhỏ xúi quẩy này.

“Ôi chào, đây chẳng phải là Yên Chi muội muội sao? Làm gì để ngã sòng soài như vậy.” Một thanh âm kiều my, đột nhiên truyền đến.

Ý cười trong mắt Thiên Mạch đột nhiên biến mất, mặt lạnh như băng. Nàng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn thẳng Thái Y, “Thái Y cô nương đại giá quang lâm, Liễu Thiên Mạch không nghênh đón từ xa.”

Thái Y chớp chớp hàng mi, chiếc quạt tròn hình nữ nhân trong tay phe phẩy vài cái, “Liễu phi nương nương, người đang làm gì đó?”

Liễu Thiên Mạch quay sang ra hiệu cho Y Tiểu Lục đang thê thảm vì đau, “Yên Chi, muội lui ra trước đi.”

Y Tiểu Lục há mồm định nói gì đó, nhưng lại không nói. Nàng liếc nhìn Thái Y, rồi lại nhìn sang Thiên Mạch liếc đầy lo lắng, không yên lòng, miễn cưỡng bước ra ngoài.

Thái Y phe phẩy quạt tròn, móng lác qua lác lại chậm chậm bước vào. Miệng ả nở một nụ cười lạnh, từ trên cao liếc nhìn xuống Thiên Mạch, “Liễu phi nương nương, Thái Y xin thỉnh an người.” Mắt ả tràn đầy trào phúng.

Thiên Mạch lạnh lùng đón lấy ánh mắt đó, “Ngươi rốt cuộc muốn gì?” Bàn tay giấu dưới chân đã siết chặt.

“Không có gì, cố ý đến thăm nương nương.” Thái Y ngoài cười nhưng trong không cười, ngồi ở mép giường.

“Thái Y, người quang minh chính đại không nói lời ám muội, ngươi đến tột cùng muốn cái gì?” Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, ngón tay theo thói quen luồn qua mái tóc.

“Không có gì, thăm ngươi được không.” Thái Y cười khinh miệt, “Liễu phi nương nương, không nghĩ tới có một ngày ngươi cũng được sủng ái.”

Thiên Mạch bất giác nhíu mày, “Ngươi rốt cuộc muốn gì?” Ngón tay luồn trong mái tóc chậm rãi trượt đi, âm thầm gỡ xuống cây ngân trâm.

“Không có gì, xem ngươi thế nào thôi.” Thái Y đứng lên, đắc ý lườm Thiên Mạch, “Ngươi nói ngươi thích Vương gia? Nói thật cho ngươi biết, ta cũng thích y.”

Bàn tay đặt trên gối siết chặt ngân trâm, chậm rãi luồn vào trong chân. Thiên Mạch cắn răng, không để mình phát ra tiếng rên đau đớn.

“Ngươi đến rốt cục muốn nói gì?” Đến khoe khoang? Hay thị uy? Nếu nàng nhớ không lầm, người gần đây được Tần Mộ Phong sủng chính là nàng, Thái

Y hình như không có gì để mà khoe khoang.

“Liều Thiên Mạch, ta nghĩ ngươi cũng là người thông minh. Trong vương phủ này, người có thể cùng ta tranh đoạt cao thấp, chỉ có ngươi. Có điều ta muốn nói cho ngươi biết, ta thích Tần Mộ Phong, ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã thích y, đây có lẽ chính là cái gọi là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết, cho nên...” Ánh mắt Thái Y lạnh lùng đảo qua Thiên Mạch, “Y là của ta, nếu ngươi thức thời, hãy tự mình rời đi, nếu ngươi thật sự muốn tranh giành với ta, Thái Y sẽ phụng bồi tới cùng.” Nữ nhân trong vương phủ, cho tới bây giờ ả không coi ai ra gì. Nhưng mà, Liều Thiên Mạch thì khác. Nữ nhân này, ẩn mình thật kỹ. Cô ta dùng vẻ nhu nhược nguy trang bản thân, lừa gạt ánh mắt tất cả mọi người.

“Ngươi có phần xem thường những người khác rồi đó, Liều Tự Hòa, Ngọc La, Yên Chi, cũng không phải là ‘kẻ ăn chay’.” Thiên Mạch nắm chặt ngân châm, cười đến tàn khốc. “Bất quá ngươi nói rất đúng, ở trong vương phủ, ngươi là lợi hại nhất. Về phần ta? So với ngươi còn kém xa.”

“Phải không?” Thái Y nhưn mày, “Liều Thiên Mạch, Thái Y ta gặp vô số người, ngươi là nữ nhân như thế nào, ta không thể nào nhìn không ra.” Lần đầu tiên nhìn thấy Liều Thiên Mạch, ả đã cảm thấy nữ nhân này không đơn giản. Sự thật chứng minh, trực giác của ả không sai.

Liều Thiên Mạch hạ mắt xuống, tựa cười mà không cười, “Chúng ta hợp tác như thế nào?” Nếu có thể phát hiện chút manh mối từ việc ‘hợp tác’, Thiên Mạch không ngại lừa gạt ả. Chưa đạt mục đích, không từ thủ đoạn, vẫn luôn là danh ngôn kinh điển của nàng.

“Thiếu đi đối thủ, thì cô quạnh lắm.” Thái Y cười cười, “Liều Thiên Mạch, ngươi là đối thủ đầu tiên của ta, cũng là đối thủ duy nhất.”

Thiên Mạch vén chăn lên, ngồi ở đầu giường, mỉm cười nhìn ả, “Thực vinh hạnh, nhân sinh một đời, rất ít cơ hội gặp được một đối thủ chân chính, hai chúng ta đều đã gặp được.”

“Ngươi xem cho rõ, Tần Mộ Phong là của ta.” Thái Y ngạo nghễ ngẩng đầu, quyết tâm đoạt cho bằng được.

“Ồ? Chúng ta chỉ là tình địch thôi sao?” Liều Thiên Mạch có ám chỉ khác, nói mập mờ không rõ.

“Có ý tứ gì?” Thái Y bị nàng làm cho hồ đồ, không hiểu ra sao.

Liều Thiên Mạch cười quỷ dị, “Một ngày nào đó, ngươi sẽ biết.” Bọn họ từ lâu đã là đối thủ, cho dù không có Tần Mộ Phong, bọn họ vẫn là đối thủ. Cuộc chiến giữa bọn họ, không phải chỉ là sự tranh giành của đàn bà.

Thái Y nghe xong cả buổi, căn bản vẫn không biết Liều Thiên Mạch đang nói cái gì, ả hừ lạnh một tiếng, lắc mông bỏ ra ngoài. “Hừ.”

Thiên Mạch nhìn chăm chăm theo bóng Thái Y, mắt lạnh từ từ nheo lại.

Thái Y đột nhiên xuất hiện rút cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ ả tới để dò xét thực hư?

Mời Mạc Bắc thập bát sát ra tay, rất có thể là ả.

Thân ảnh Thái Y vừa mới biến mất, Liều Tự Hòa và Ngọc La cũng xuất hiện ở cửa.

Thiên Mạch thở dài một tiếng, mắt trừng trừng. Ba nữ nhân đều đến đây, khiến nàng chẳng hiểu ra làm sao, căn bản không phân rõ hư thật thế nào.

Ba người họ đều có thâm cừ đại hận với nàng, không có thể nào đồng thời xuất hiện cùng lúc. Nếu nàng đoán không sai, có kẻ đang phá rối, cố ý khiến nàng rối mù.

Người kia lo lắng Thiên Mạch thông minh sẽ hoài nghi gì đó, cho nên dùng kẻ bảo cả ba người họ cùng xuất hiện.

Nàng trở về vương phủ bất quá chỉ mới một canh giờ, kẻ kia lập tức biết ngay, cũng giật giây ba nữ nhân kia xuất hiện. Kẻ mua mạng của nàng nhất định ở trong vương phủ, hơn nữa ngay tại bên người nàng.

Người kia rất thông minh, thế nhưng, y tuyệt đối không ngờ, Liều Thiên Mạch nàng lại biết võ công, một mình đơn độc đấu với Mạc Bắc thập bát sát.

Mạc Bắc thập bát sát đã trở thành lịch sử, có lẽ, vĩnh viễn hẳn cũng không biết bọn chúng đã đi đâu. Hai mươi vạn lượng hoàng kim, biệt tâm biệt tích. Người có thông minh đến đâu, cũng có lúc tính sai.

Lẽ nào là một trong ba nữ nhân kia sao? Nàng không dám khẳng định.

“Liều phi nương nương, gần đây có khỏe không?” Ngọc La cùng Liều Tự Hòa sánh vai nhau bước vào, mặt mày rạng rỡ.

“Cám ơn hai vị, ta chưa chết được.” Thiên Mạch xỏ giày vào, bước đến ghé ngồi xuống.

Ánh mắt Liều Tự Hòa đảo khắp người Thiên Mạch, ngoài cười nhưng trong không cười, “Nương nương khí sắc không tồi.”

Liều Thiên Mạch cười nhạt, “Nhờ phúc của các ngươi, Vương gia lạnh nhạt các ngươi, chuyên sủng bản phi, bản phi khí sắc đương nhiên là tốt rồi.” Nàng chậm rãi rút một tách trà.

“Liều phi nương nương mạnh khỏe, Ngọc La đã có thể yên tâm.” Ngọc La cố ý vô tình nói một câu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sâu thăm trong mắt Thiên Mạch xẹt qua một tia sáng lóe, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, “Cám ơn hai vị, nếu không có việc gì nữa, các vị có thể đi rồi.” Ngọc La câu nói kia rốt cuộc là ý tứ gì? Là lỡ miệng, hay là đang ám chỉ gì đó?

Ánh mắt Liễu Tự Họa tràn đầy trào phúng, cười nhạt, “Liễu phi nương nương, Vương gia từng đáp ứng ngươi, muốn tống tiễn bọn ta đi, nhưng mà cho đến bây giờ cũng không có động tĩnh gì, ngươi bớt đắc ý đi.” Nếu Tần Mộ Phong không có đuổi bọn họ đi, ả còn có cơ hội leo lên vị trí Vương phi.

Liễu Thiên Mạch giương mắt, lạnh lùng nhìn ả, “Liễu Tự Họa, ngươi là ai a? Hình như người đầu phải là thê thiếp của Vương gia? Ngươi không danh không phận, dựa vào cái gì mà đứng ở đây to tiếng với bản phi?” Ngừ khí của nàng vô cùng lạnh nhạt, trong cái lạnh nhạt lại có phần hung ác nham hiểm.

Mâu quang lạnh như băng, khiến cho Liễu Tự Họa bất giác lui về phía sau.

Liễu Tự Họa được nuông chiều từ bé, điều ngoa buông thả. Tuy rằng sợ hãi, lại vẫn rất mạnh mẽ, “Còn ... ngươi. .... ngươi là ai a? Đừng tưởng rằng Vương gia hiện tại sủng ngươi thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm, chờ ta làm Vương phi, ta....”

“Làm càn.” Liễu Thiên Mạch vỗ mạnh bàn tay lên bàn, ánh mắt hung ác nham hiểm trừng Liễu Tự Họa, “Bản phi còn chưa có chết đâu? Khi nào thì đến phiên ngươi kiêu ngạo?” Nhất thời, trong phòng lạnh tới cực điểm.

Sự hung ác nham hiểm bá đạo, uy nghiêm bức người.

Liễu Tự Họa cả kinh, lại lui ra phía sau.

“Cút.” Thiên Mạch nghiêng răng phun ra một chữ.

Liễu Tự Họa gục đầu xuống, xám xịt rời đi.

Ngọc La thấy đứng đó cũng chẳng được gì, nên cũng đi theo sau Liễu Tự Họa.

Trong lời nói của Ngọc La, đáng để suy nghĩ.

Nhìn bọn họ đi xa, Thiên Mạch cố gượng thân mình trở lại giường, mỗi một bước đi, hừ nhẹ một tiếng. Đau đớn kịch liệt, cơ hồ làm cho nàng ngất đi.

Thiên Mạch tê liệt ngồi đó, đưa tay gỡ ngọc tiêu trên đầu giường xuống đặt ở bên môi, tiếng tiêu ai oán lập tức theo gió mát lan tỏa khắp không trung.

Tiếng tiêu chưa dứt, Thanh Loan đã từ cửa sổ nhảy vào.

“Tiểu thư, có gì phân phó?” Thanh Loan cúi đầu, quỳ một gối xuống đất.

“Đứng lên.” Thiên Mạch nhẹ nhàng thở hắt, “Nhìn bộ dạng của ngươi, chắc đã đợi rất lâu, có chuyện gì?”

“Tiểu thư, đêm qua là mười sáu. Người mời tiểu thư trộm chân tình của Bình Nam Vương đã xuất hiện, nàng ta muốn gặp người.”

“Gặp ta?” Thiên Mạch cau mày, “Chúng ta đã gặp rồi, nàng ấy gặp ta để làm gì?”

“Nô tỳ không biết, nô tỳ thỉnh nàng tối ngày hai mươi đến Yêu Nguyệt Lâu chờ tiểu thư.” Thanh Loan vừa nói vừa quan sát thần sắc Liễu Thiên Mạch. Liễu Thiên Mạch luôn luôn chuyên quyền độc đoán, không thích bọn họ làm đảo lộn chuyện của nàng, lần này nàng tùy tiện thay tiểu thư định ngày hẹn cô chủ, không biết tiểu thư có tức giận hay không?

Tĩnh tĩnh tiểu thư đã tốt hơn rất nhiều, hẳn là... không có đâu?

“Ta biết rồi.” Cũng nên đi gặp cô chủ, việc thâm tâm này, cũng nên có kết quả rồi.

“Tiểu thư, người triệu kiến nô tỳ có gì phân phó?”

“Hoa Linh tọa trấn Túy Yên Lâu, ngươi bảo Hồng Ngạc đi giám thị Ngọc La, nhất cử nhất động cũng không thể bỏ qua.” Thiên Mạch thùy mâu, trong mắt đầy sát khí. Nàng mãi lo giám thị Thái Y, lại quên mất Ngọc La. Nàng đã từng giao thủ với hai kẻ thần bí, môn phái võ công của bọn họ khác nhau, nàng đã nghĩ đến bọn họ không phải cùng một người, nhưng không hề hoài nghi đến Ngọc La.

Thiên Cơ Các đã kiểm chứng, Ngọc La thân thể trong sạch, lai lịch bình thường. Nhưng mà, ai có thể cam đoan ả chính là Ngọc La thật sự? Y Tiểu Lục, chính là chứng minh tốt nhất.

Câu nói hôm nay, khiến nàng không thể không hoài nghi. Vô luận là Ngọc La ám chỉ, hay là lỡ lời, nàng đều phải tra cho ra manh mối.

Bí mật của Ngọc La, rốt cuộc là gì?

Nàng sẽ biết!

* * * * *

Đến giờ cơm tối, Y Tiểu Lục dứt Thiên Mạch uống canh gà được thiện, tạm thời khôi phục chút thể lực.

Ngủ được một lát, các vết thương lại đau đớn dữ dội. Dù Thiên Mạch có định lực tốt thế nào đi nữa, cũng không cách gì ngủ tiếp được.

Vừa không ngủ được, cũng không thể xuống giường đi lại, nàng bảo Tiểu Lục mang đến mấy quyển sách giết thời gian.

Sống trên đời hai mươi năm, nàng chưa bao giờ thê thảm như vậy!

Lúc Tàn Mộ Phong đến thăm nàng, nàng đang chong đèn đọc sách, Tiểu Lục canh giữ ở bên giường ngủ gà ngủ gật. Thiên Mạch bị thương quá nặng, Tiểu Lục không yên lòng, kiên quyết đòi ở cạnh nàng.

“Thiên Mạch, nàng không khỏe sao?” Bàn tay ấm áp to lớn của Tàn Mộ Phong đặt lên trán nàng xem thử.

“Ừa, ngài đến rồi!” Thiên Mạch khẽ dụi mắt, khổ sở cử động thân mình. Trên lưng nàng đâu cũng đầy thương tích, chỉ cần vừa động nhẹ, liền đau đớn đến tận xương.

Có lẽ vì đau quá, nên nàng không biết Tàn Mộ Phong vào. Nếu lúc này có người muốn giết nàng, hậu quả thiết tưởng khó lường!

Tiểu Lục đang ngủ mơ màng bưng tỉnh, ngẩng đầu nhìn Tàn Mộ Phong một cái, “Vương gia, ngài đã đến rồi?” Nàng lại gục xuống mép giường ngủ tiếp.

Thiên Mạch vỗ vỗ bả vai nàng, “Yên Chi, về ngủ đi.”

“Ồ.” Tiểu Lục ừ một tiếng, mơ mơ màng màng bước ra ngoài. Nhìn bộ dạng mơ màng của nàng, Liễu Thiên Mạch không khỏi hoài nghi, Tiểu Lục rốt cuộc là mộng du hay là thật sự đã tỉnh.

Đi tới cửa, Tiểu Lục buồn ngủ díp mắt cũng ráng quay đầu lại, “Hai người cũng đi ngủ sớm một chút.” Khóe miệng nàng thấp thoáng một sợi chi bạc, chắc là nước miếng.

Tàn Mộ Phong bật cười, tiểu nữ nhân mơ màng vừa rồi kia, thật sự là thị thiếp Yên Chi của y sao?

“Ngài cười cái gì?” Thiên Mạch ngáp một cái.

“Yên Chi thực... hồn nhiên.” Phải nói là ngốc nghếch, vì sao y trước kia không phát hiện chuyện này? Trong trí nhớ của y, Yên Chi diễm lệ khôn khéo, vì sao hiện tại nhìn chẳng khác gì một đứa ngớ ngẩn? Là mắt y có vấn đề hay là....

“Ừ.” Thiên Mạch cúi đầu, tiếp tục đọc sách, lãnh đạm nói, “Vương gia, đã trẻ thế này, ngài còn chưa ngủ sao? Tối nay tìm ai thị tẩm? Thái Y? Liễu Tự Họa? Bọn họ rất đẹp, phù hợp khẩu vị của Vương gia.” Ngừ khi và người nói đều đạm mạc như nhau.

Trên khuôn mặt luôn kiên cường của Tàn Mộ Phong thoáng chút xấu hổ, chuyển hướng đề tài, “Sắc mặt nàng rất khó coi, có phải bệnh gì không?”

“Bị trọ chân, có thể phải nghỉ ngơi cả tháng.” Thiên Mạch vẫn cúi đầu đọc sách.

“Trọ chân?” Tàn Mộ Phong nhíu mày, “Bị từ khi nào?” Y công nàng về đến cửa vương phủ cửa, sao nàng có thể bị trọ chân được? Chẳng lẽ là mặt đất ở vương phủ không bằng phẳng?

“Lúc ta trở về bị vấp phải hòn đá, không cẩn thận nên bị thương.” Thiên Mạch lại ngáp.

Đây chính là cái cớ mà nàng mất nửa ngày mới nghĩ ra được, trọ chân, nàng mới có thể quang minh chính đại nằm ở trên giường.

“Ta xem xem.” Tàn Mộ Phong không đợi nàng trả lời đã kéo chăn ra.

“Ngài rảnh thật.” Thiên Mạch lườm y một cái, nhưng không ngăn cản.

“Chân nào?” Bàn chân giấu dưới chăn, cũng không có mang tất, chỉ cần xốc chăn lên là có thể nhìn thấy.

Trên mắt cá chân phải, có buộc một chiếc chuông bạc nhỏ. Thoạt nhìn thấy chuông bạc, Tàn Mộ Phong đột ngột nheo mắt lại, ngón tay siết chặt. Nghi hoặc trong thoáng chốc, thần sắc y lập tức trở lại như thường.

“Cái chân sưng như bánh mỳ thần kia, bên trái đó.” Thiên Mạch cũng không chú ý tới sự khác thường của y, nàng buông sách xuống, nhẹ nhàng thân duỗi người ra.

Tàn Mộ Phong cầm chân trái của Thiên Mạch lên, quả nhiên phát hiện mắt cá chân của nàng sưng như cái mỳ thần.

“Ui da...” Thiên Mạch hít một hơi đau đớn, kêu lên. Nhưng mà, chỗ nàng đau không phải mắt cá chân, mà là đùi. Y chạm vào chân nàng, làm động đến vết thương trên chân.

“Đắp thuốc chưa?” Mắt cá chân nàng sưng to như vậy, bị thương không nhẹ.

“Đã xoa bóp rồi, ngài đừng chạm vào, càng đụng càng đau.” Trên thực tế, mắt cá chân của nàng chạm vào cũng không sao. Chẳng qua nàng bôi lên chút được làm sưng da ở trên mắt cá mà thôi, không có hại gì.

“Tạm thời đừng xuống giường, ngoan ngoãn nằm yên.” Y kéo chăn đắp kín cho nàng, ngồi bên mép giường.

“Ừm.” Nàng bị thương nặng như vậy, ít nhất phải nằm mười ngày nửa tháng.

Tần Mộ Phong đêm chần cho Thiên Mạch xong, thân nhiên nói, “Hôm nay ta tiến cung, có người giả mạo Phi Yến, trộm hai mươi vạn lượng hoàng kim. Hoàng Thượng giận dữ, đem vụ án này giao cho ta giải quyết.”

“Một nữ nhân như ta, không hiểu chuyện chính trị, ngài nói với ta cũng vô dụng.” Thiên Mạch không thèm ngẩng đầu, lơ đãng lật sách. Ngoài mặt nàng không để ý, nhưng trong đầu lại nghĩ đến lời nói của Tần Mộ Phong.

Hai mươi vạn lượng hoàng kim? Không phải là thù lao cho Mạc Bắc thập bát sát để giết nàng hay sao?

Kẻ kia trộm hoàng kim trong quốc khố, vu oan cho Phi Yến, lại dùng hoàng kim này, thỉnh Mạc Bắc thập bát sát giết nàng?

Kẻ kia vu oan nàng, còn thỉnh sát thủ giết nàng, mối thù này thật lớn.

Vô luận hấn là ai, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng mà.... Tần Mộ Phong nói với nàng điều này, rốt cuộc là có ý gì?

Vợ chồng một năm, nàng căn bản vẫn không biết Tần Mộ Phong suy nghĩ cái gì.

Tần Mộ Phong rút mắt cuốn sách trên tay Thiên Mạch, giọng có chút bá đạo, “Nàng không được khỏe, mau ngủ đi, ngày mai đọc tiếp.” Xây ra chuyện lớn như vậy mà vẫn có thể trấn tĩnh như thế, Liễu Thiên Mạch quả nhiên lợi hại.

Thiên Mạch hai tay chống trên giường, chậm rãi nằm xuống, “Tắt đèn giúp ta.” Nàng lạnh lùng nhắm mắt lại.

Tần Mộ Phong khước miệng cảm một chút ý cười gian tà, nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng, “Thiên Mạch, ta ngủ với nàng nhé, được không?” Đương nhiên, không chỉ có ngủ.

“Nếu ngài dám leo lên, ta sẽ một cước đá ngài bay xuống đất.” Thiên Mạch lạnh lùng trả lời. Trên thực tế, nàng ngay cả sức lực xoay người còn không có, đừng nói gì đá y.

Tần Mộ Phong vuốt ve trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, sùng nịch cười, “Ta đi đây, nàng nghỉ ngơi cho khỏe.” Y sớm đoán được Liễu Thiên Mạch sẽ không cho phép y ngủ cùng.

Ngón tay y ảm áp, nhưng Thiên Mạch lại cảm thấy sự đụng chạm của y khiến nàng sồn gai ốc, lạnh giá tận tâm can.

* * * * *

Tu đường ba ngày, Liễu Thiên Mạch miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại.

Lúc đi lại động đến vết thương, vẫn đau đớn không chịu nổi. Nhưng, Thiên Mạch vẫn xuống giường.

Các vết thương trên lưng nàng đan xen chằng chịt, huyết nhục lẫn lộn, còn tiếp tục nằm trên giường nữa, chỉ sợ vết thương sẽ lở loét.

Trên bụng nàng có một chỗ bị thương trí mạng, hai bên sườn mỗi bên một chỗ. Ba vết thương này vốn không thể đụng đến, chỉ cần đụng nhẹ, sẽ bị chảy máu không ngừng.

Vừa không thể nằm nghiêng, cũng không thể nằm sấp, nằm thẳng là lựa chọn duy nhất của nàng.

Rõ ràng biết vết thương trên lưng sẽ đau, rõ ràng biết xuống giường như vậy vết thương sẽ nặng thêm, nhưng không còn cách nào khác.

Ba ngày nay, Tần Mộ Phong bận bịu công việc.

Nhưng dù bận đến cỡ nào, y cũng tới thăm nàng, cùng nàng trò chuyện, thuận tiện bóp chân cho nàng.

Ngày hôm qua, y bận đến mức ngay cả cơm còn chưa ăn, nhưng vẫn đến ngồi với nàng nửa canh giờ.

“Há miệng ra.” Tần Mộ Phong thổi thìa nước thuốc cho nguội, đưa đến Thiên Mạch bên miệng. Động tác này đã lặp đi lặp lại suốt ba ngày nay.

“Không uống được không?” Thiên Mạch nhăn nhó trừng mắt nhìn chén thuốc. Nàng đâu có bị thương mắt cá chân, nhưng mỗi ngày uống phải uống một chén to thuốc nước trị thương xương cốt. Cái này gọi là tự rước họa vào thân, chẳng có tác dụng gì.

“Nàng bị thương, phải uống.” Tần Mộ Phong thái độ cương quyết, không cho nàng lộn xộn.

“Đề ta tự uống, không cần ngài đút.” Thiên Mạch nói xong, lập tức ngậm chặt miệng.

“Chân của nàng sưng to như vậy, không tận mắt thấy nàng uống hết thuốc, ta không an tâm.” Tần Mộ Phong không chút thỏa hiệp.

“Không uống.” Miệng ngậm chặt như vỏ sò.

Tần Mộ Phong giờ giọng dịu dàng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Thuốc này giúp giảm đau lưu thông máu, nàng uống vào sẽ đỡ đau nhiều, mau uống đi.”

“Không uống.” Được rồi, nàng thừa nhận, bát thuốc này đối với vết thương trên người nàng cũng có tác dụng. Nhưng mà, linh đan diệu dược trị ngoại thương nàng có rất nhiều, thuốc giảm đau lại càng có thể lấy làm kẹo đề ăn. Ba ngày trước, Tiểu Lục đã đến Tùy Yên Lâu lấy về cả đống cho nàng.

Tần Mộ Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Nữ nhân, nàng ngày nào cũng làm cho ta đau khổ như vậy, cố ý làm khó dễ ta đấy à? Hoàng Thượng kia còn cả đống công việc đang chờ ta làm kia.” Y buông công sự, đến đút nữ nhân này uống thuốc, không ngờ nàng lại không cảm kích. Y vì việc riêng mà bỏ bê việc công, đây là lần đầu tiên.

“Vậy ngài mau đi đi.” Trời biết nàng ghét nhất uống thuốc. Lúc nhỏ, Đại sư tỷ không nỡ để nàng uống thuốc đắng, chuyên luyện cho nàng những viên được hoàn có vị ngọt, uống riết quen rồi.

“Nàng không uống ta không yên tâm, không có cách nào chuyên tâm phá án?” Tần Mộ Phong nhìn khinh khỉnh, “Nữ nhân, Hoàng Thượng hạn ta phá án trong vòng một tháng, bắt được kẻ giả mạo Phi Yến kia. Nàng đừng lãng phí thời gian của ta, được không?” Một tháng? Y đi đâu bắt người đây?

“Không uống.” Thiên Mạch thái độ kiên quyết. Nàng không sợ trời không sợ đất, sợ mỗi uống thuốc.

Tần Mộ Phong hừ một tiếng, bực bội uống một ngụm, túm lấy cằm của nàng, mớm nước thuốc vào miệng nàng. (eo, mấy chàng cổ đại thích chơi trò này nhỉ?)

Thiên Mạch cả kinh, cảm giác buồn nôn dâng lên trong họng. Nàng ra sức giãy dụa, mớ hồ thốt lên hai chữ không rõ ràng.” Tránh ra.”

Nàng hé miệng, lại làm cho Tần Mộ Phong có cơ hội lợi dụng, lưỡi y nhân cơ hội tiến vào trong miệng nàng, nhấp nháp vị ngọt của nàng.

Đầu lưỡi tà ác của y không ngừng cùn nàng dây dưa, Thiên Mạch chỉ cảm thấy càng thêm buồn nôn.

Vùng vẫy nửa ngày, nàng mới đẩy được Tần Mộ Phong ra, che miệng ba chạy ra vườn.

Nàng tựa vào góc tường, nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra. Nàng nôn mãi không ngừng, đến khi không còn gì nữa thì bắt đầu nôn khan.

Tần Mộ Phong bước đến phía sau Thiên Mạch, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng, “Nữ nhân, không phải nàng có rồi chứ?” Giọng nói âm trầm u ám, nghe không ra chút vui sướng nào.

“Nói bậy.” Thiên Mạch trả lời một tiếng, lại tiếp tục nôn.

Tần Mộ Phong vẻ mặt lo lắng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Thiên Mạch, “Mỗi lần ta hôn nàng, nàng đều buồn nôn, ta thực sự đáng ghét như vậy sao?”

Thiên Mạch hữu khí vô lực khoát tay, “Không phải.”

“Ta bế nàng vào.”

Y ôm Thiên Mạch đi vào trong, nhưng trong đáy mắt chẳng có chút ôn nhu nào.

Ba nữ nhân đứng ở cửa Đạm Tình Cư đã lâu, cũng lặng lẽ rời đi.

“Ba ngày nay, Vương gia ngày nào cũng đến với ả. Cho dù bận rộn, cũng phải đi thăm ả.”

“Luận tư sắc, nữ nhân kia làm sao so được với với tỷ muội chúng ta?”

“Dựa vào sự che chở của Vương gia đối với nữ nhân kia, chúng ta sẽ bị thất sủng sớm thôi.” Ánh mắt Thái Y đảo qua Liễu Tự Họa và Ngọc La, “Các người nói xem, làm sao bây giờ?”

Trên mặt Liễu Tự Họa hiện lên một chút âm ngoan, “Nữ nhân kia là chướng ngại vật của chúng ta.”

Thái Y liếc mắt, kéo lấy cánh tay Liễu Tự Họa, thấp giọng nói, “Tự Họa muội muội, xuân dược của người còn không?” Lần trước ba người họ hợp mưu giăng bẫy Liễu Thiên Mạch, đã dùng cái loại xuân dược kỳ lạ kia.

“Người nói chính là loại hãm hại Liễu Thiên Mạch lần trước?”

Thái Y gạt đầu lia lịa, “Đúng đúng đúng, chính là loại bôi lên quần áo, rồi trộn lẫn với mùi của thực vật.”

Liễu Tự Họa lập tức hiểu được ý Thái Y, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Lần trước ả gặp may, lần này, ta muốn ả có cánh cũng chạy không thoát.” Ngay cả Tần Mộ Phong còn trúng phải thứ xuân dược này, chứ đừng nói gì đến Liễu Thiên Mạch. Lần trước là ả may mắn, tránh được một kiếp, lần này thì có thể không gặp may như vậy.

Thái Y khòe miệng khẽ nhếch, tựa cười nhưng không cười.

* * * * *

Liễu Thiên Mạch ngồi ở phía sau rèm, cẩn thận đánh giá vị đại cô chủ này.

Người kia vận nam trang, đầu đội mũ rộng vành. Dựa vào dáng người, tựa hồ là một nữ tử.

“Phi Yến, nếu ta nhớ không lầm, ngươi nhận nhiệm vụ này đã được một năm” Người kia chậm rãi mở miệng. Không đúng, giọng nói không giống một nữ tử còn trẻ, hình như tuổi cũng khá lớn.

Thiên Mạch đưa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người nọ, “Ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

“Ồ? Vậy sao? Bình Nam Vương hình như yêu phải một nữ tử tên là Liễu Thiên Mạch, nghe nói, hắn còn cống nàng ta đi trên đường.”

Thiên Mạch cười, “Ngươi bảo ta thấu tâm của y, nhưng không có nói rõ thấu như thế nào. Ta ở một bên tạo cơ hội cho Bình Nam Vương yêu Liễu Thiên Mạch, cũng coi như một loại thấu tâm đi?”

Bà ta trầm mặc một hồi, “Ta sao có thể tin ngươi được?”

Ánh nến lập lòe, khuôn mặt tái nhợt của Thiên Mạch hiện lên chút quỷ dị, “Ngươi có thể tìm hỏi người của Bình Nam Vương phủ hoàn cảnh Liễu Thiên Mạch lúc mới gả vào vương phủ, nàng bị người khi dễ, là Phi Yến ta ra tay cứu giúp. Tất cả mọi thứ giữa bọn họ, đều nằm trong lòng bàn tay của ta.”

Bà ta lại trầm mặc.

“Phi Yến chưa từng nuốt lời, ta tin tưởng ngươi.”

“Ngươi muốn ta đi thấu tâm của Tần Mộ Phong, ta thông qua Liễu Thiên Mạch trộm được, hợp tình hợp lý, ta cũng không có vi phạm ước định của chúng ta.”

“Tốt lắm, ngươi thành công rồi.”

“Tiền của ta đâu?” Thiên Mạch mỉm cười, mũi chân điểm vài cái trên mặt đất. “Trừ khoản ứng trước ba vạn lượng, còn thiếu bảy vạn lượng.”

“Hỏi ngươi một câu.”

“Cứ hỏi.”

“Hoàng kim trong quốc khố có phải do ngươi trộm hay không?”

“Trộm cũng có đạo của kẻ trộm.”

Người kia đứng dậy, quay lưng về phía Thiên Mạch.

“Cả nước tiệm đổi ngân phiếu nào cũng có thể đổi được.” Lời vừa dứt, một tờ ngân phiếu mỏng bay xuyên qua bức rèm vào bên trong.

Thiên Mạch dùng hai ngón tay tiếp lấy, mỉm cười, “Cám ơn.”

Ánh mắt Liễu Thiên Mạch xuyên qua bức rèm châu nhìn vào thân thể của người nọ, sâu trong đáy mắt, thấp thoáng tia lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thẳng thắn đối mặt

Từ Yêu Nguyệt Lâu trở về, vết thương trên người Thiên Mạch lại hở ra. Từng vết từng vết rịn máu, quỷ dị không nói nên lời.

Vết thương trên bụng lại bắt đầu rỉ máu, Thiên Mạch đứng phía sau bình phong, dùng một miếng băng vải trắng buộc quanh vết thương. Mỗi lần băng một lớp, đều rên lên đau đớn.

Băng bó xong, trên đầu Thiên Mạch đã đổ đầy mồ hôi, ướt đầm cả mái tóc.

Đau đớn, đối với nàng mà nói đã không còn xa lạ gì. Nếu là người bình thường, chỉ sợ sớm đã ngất xỉu mất rồi.

Toàn tâm đau đớn, khiến nàng không để ý đến tiếng bước chân ngoài cửa.

Cuối cùng, những vết thương chảy máu đã được băng bó hết, nàng chậm rãi choàng thêm áo khoác. Quay người lại, một mùi thơm ngát xông vào mũi nàng.

Nhất thời, Liễu Thiên Mạch cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Mê hương? Nàng bịt chặt miệng mũi lại, nhưng đã còn không kịp nữa.

Nàng rút một cây trâm trên đầu, dùng sức đâm vào trên đùi. Vết thương trên người, lại thêm một nhát.

Máu tươi từ đùi tứa ra, ý thức của nàng thanh tỉnh không ít.

Nàng loạng choạng bỏ nhào vào bên giường, lấy trong gối ra một chiếc bình sứ, dốc ra một viên thuốc bỏ vào trong miệng.

Đau đớn lại thêm mê hương, Liễu Thiên Mạch mồ hôi lạnh đầm đìa, thân mình càng ngày càng nhũn ra.

Trong cơn hoảng hốt, nàng tựa hồ nhìn thấy cửa mở, thấy một nam tử đáng khinh bước vào.

Mùi hương này, lại là cái mùi trên quần áo lần trước.

Mùi hương xộc vào trong lỗ mũi, cả người khô nóng khó chịu, nàng theo bản năng xé quần áo ra.

Giữa cơn mơ màng, có người ôm lấy nàng, cũng thuận thế đè lên người nàng.

Nam tử kia đè trúng vết thương của nàng, Thiên Mạch nhất thời thanh tỉnh không ít. Nàng cả kinh, lập tức hiểu được, xuân dược?

Nàng đã trúng xuân dược, lại trúng xuân dược. Chuyện này, ngoại trừ ba nữ nhân kia, ai có thể làm ra?

Thông minh như nàng, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mấy ngày nay, Tần Mộ Phong đối với nàng có phần yêu thương hơn, mấy ả phụ nhân kia đang trả thù, cũng như lần trước, ý đồ giăng bẫy nàng hồng hạnh ra tường.

Trúng xuân dược, lại còn trúng thuốc mê. Nếu cộng thêm tác dụng của xuân dược, cho dù hôn mê, cũng sẽ có bản năng dục vọng.

Mấy ả phụ nhân kia lần trước không hại được nàng, lần này xuống tay ác độc hơn.

Rõ ràng đã hôn mê rồi, nhưng nhìn qua lại như đang hưởng thụ.

Thiên Mạch nửa tỉnh nửa mê đẩy kẻ đang đè trên người ra theo bản năng, nhưng chẳng còn chút sức lực.

”Cút...” Thật vất vả mới phun ra một chữ, lại biến thành tiếng rên rỉ kiều mỵ.

Nam tử nhanh nhẹn cời y phục trên người nàng, Liễu Thiên Mạch không ngừng xô đẩy. Xuân dược khiến nàng không còn khí lực, nhìn qua thật giống như đang vuốt ve.

Tay nam tử không ngừng sờ loạn trên người nàng, đụng tới vết thương, nàng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Bởi vì tác dụng của xuân dược, tiếng rên rỉ thống khổ lại trở nên kiều mỵ.

Tần Mộ Phong đứng bên cửa sổ, nhìn mọi việc trên giường, đáy mắt lạnh lẽo.

Nữ nhân kia, hồng hạnh ra tường cũng không nói, giờ còn dám công khai đem đàn ông vào phòng tắm tị với nhau.

“Vương gia, nô tỳ...” Hương nhi quỳ gối một bên, lạnh run.

“Ngươi đi xuống.” Tần Mộ Phong sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Hương nhi báo với y, có một nam nhân lén lút đến tìm Liễu Thiên Mạch, y vẫn không tin nàng có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà hiện tại, mắt thấy là thật, y không thể không tin.

Nàng nói nàng yêu y, nàng nói, nàng vì trúng xuân dược mới cùng nam nhân khác ...

Nhưng giờ thì sao? Nàng xem ra vô cùng hường thụ.

Y mất lạnh nhìn tên nam nhân kia đang sờ loạn trên người nàng, ngón tay siết chặt, trở nên trắng bệch.

Nữ nhân kia, rốt cuộc từng có bao nhiêu nam nhân?

Nàng tự xưng trước khi gã cho y vẫn còn thanh trong sạch bạch, nếu y tin nàng, thì thật là ngu ngốc.

Tay nam tử chậm rãi cởi bỏ quần áo của nàng, thậm chí lớn mật thò vào trong quần áo nàng. Ánh mắt hung ác nham hiểm của Tần Mộ Phong dán chặt vào bàn tay kia, thật sự muốn đem cái vuốt sói kia chặt đứt lia.

Đây buộc y phục của nàng bị kéo ra, Tần Mộ Phong hai mắt đỏ ngầu, trong con tức giận tung một cước đá văng ra cửa phòng, “Cẩu nam nữ.”

Y túm lấy gã nam tử đang đè trên người Liễu Thiên Mạch, mất lý trí tát một cái vào mặt Thiên Mạch.

Thiên Mạch bị đánh một cái, vẫn mơ mơ màng màng, ngay cả người đến là ai cũng không thấy rõ ràng.

Nam tử bị đẩy ngã dưới đất sợ hãi, quỳ sụp xuống, “Vương gia, Vương gia, là Liễu phi nương nương câu dẫn tiểu nhân, chuyện không liên quan đến tiểu nhân.”

Tần Mộ Phong đảo ánh mắt lạnh lùng qua hắn, “Nói, các ngươi tư thông đã bao lâu?” Dựa vào năng lực của Liễu Thiên Mạch, trên đời này không ai có thể bắt buộc được nàng.

Nam tử mồ hôi lạnh đầm đìa, run rẩy không ngừng, “Đây là... Lần đầu tiên... Lần đầu tiên.”

Tần Mộ Phong oán hận cắn răng, “Cút, đừng để cho ta thấy ngươi lần nữa.”

“Dạ dạ.” Nam tử vội đứng dậy, ù té chạy ra.

“Liễu Thiên Mạch, nàng không cho ta chạm vào, hắn thì có thể sao?” Tần Mộ Phong hai mắt ngầu đỏ, sấn bước một tới gần Thiên Mạch, ánh mắt tàn khốc, như một con ác lang đang nhìn con mồi.

“Ta...” công hiệu của xuân dược đã phát huy đến mức tận cùng, cả người Liễu Thiên Mạch yếu ớt mềm oặt, căn bản nói không ra lời.

Nàng không ngừng thờ dốc, mỗi một âm thanh thờ dốc, đều giống tiếng rên rỉ kiều mỵ.

Đến giờ phút này rồi mà nữ nhân này còn mang một bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng, nàng rốt cuộc có biết cái gì gọi là hổ thẹn hay không.

Y túm lấy bả vai Thiên Mạch, khoe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng châm chọc, “Tiện nữ nhân, đừng ở trước mặt ta bày ra bộ dáng dâm phụ.”

“Ta... Ta.. Trúng.. Xuân.. Dược.” Cơ thể mềm mại của nàng không ngừng vặn vẹo, phun ra một câu nhát gừng.

Tần Mộ Phong căn bản không nghe rõ nàng nói cái gì, nhưng mà, bộ dạng kiều mỵ của nàng làm cho y nổi giận.

Đáy mắt y lóe ra một tia tàn khốc lãnh liệt, đè chặt lên người Thiên Mạch, “Tiện nhân, ngươi đang câu dẫn ta sao? Như ngươi mong muốn.”

Tần Mộ Phong đè làm đau Thiên Mạch, đôi môi nàng thêm khô khốc, bàn tay nhỏ bé chống trên ngực y, “Tránh ra.”

“Bốn vương không ngại ngươi tàn hoa bại liễu, thủy tính dương hoa, là vinh hạnh cho ngươi.” Tần Mộ Phong thấp giọng khàn khàn, lãnh khốc khiến người ta lo lắng.

“Không được chạm vào ta.” Đôi mắt nước xuân phơi phới của Liễu Thiên Mạch, lóe lên vẻ kiên nghị.

Sự phản kháng của nàng, càng chọc giận Tần Mộ Phong. Nàng có thể cho bất kỳ nam nhân nào chạm vào, vì sao hết lần này đến lần khác không cho y chạm đến?

Tần Mộ Phong gần như điên cuồng, mâu trung toát ra ngọn lửa phẫn nộ, y cười lên u ám, bàn tay ám muội đặt lên ngực nàng, “Ta cứ chạm.” Nụ cười âm trầm tà mị, quỷ dị khó lường.

Sự đụng chạm của y, khiêu khích dục vọng trong thân thể nàng. Liễu Thiên Mạch sợ mình sẽ không khác chế nôi bản thân, nàng chớp lấy tay Tần Mộ Phong, hung hăng cắn xuống.

Thình lình xảy ra đau đớn làm cho Tần Mộ Phong hừ nhẹ, y đưa tay đẩy Thiên Mạch ra, bực bội nói, “Tiện nhân, ngươi làm gì?”

“Không được phép chạm vào ta.” Tác dụng của xuân dược đã có phần giảm bớt, nàng miễn cưỡng có thể nói vài câu.

“Ngươi đâu phải trinh tiết liệt nữ gì, thân thể ngươi người khác có thể chạm, ta cũng có thể.” Y cười lạnh, nhanh chóng kéo quần áo của mình xuống.

“Cút đi.” Thiên Mạch kinh hoàng thét một tiếng chói tai, ngực không ngừng phập phồng.

Tần Mộ Phong cơ hồ mất đi lý trí, đầy mắt tràn ngập sự tàn bạo, “Ta sẽ ** ngươi, xem ngươi làm gì ta?” Thân thể to lớn của y lại dè lên trên, bàn tay thô ráp luồn vào trong váy nàng.

Tay y giật mạnh tiết khố dưới váy, ngón tay thô ráp thô lỗ sờ loạn nơi mềm mại của nàng.

“Cút đi.” Tay Thiên Mạch không ngừng đánh túi bụi trước ngực y.

Sự đụng chạm của y, cơ hồ làm cho Liễu Thiên Mạch mất đi lý trí. Đau đớn, lại làm cho nàng thanh tỉnh.

Không thể, nàng không thể để cho Tần Mộ Phong bức nàng. Trong lòng nàng có một giọng nói không ngừng vang lên, không thể.

Tần Mộ Phong cười tàn khốc, một tay khóa chặt hai tay nàng, tay kia, vén váy nàng lên.

Thân thể to lớn thô bạo chen vào giữa hai chân nàng, hoàn toàn chiếm giữ lấy nàng.

Liễu Thiên Mạch đột nhiên không còn chống cự, mặc Tần Mộ Phong muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt đại đi, không chút thần thái, một giọt nước mắt lạnh lẽ không một tiếng động chảy dài xuống gối.

* * * * *

Một chất lỏng đặc sệt dính dính không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, nhuộm đỏ chiếc áo trắng, nhiễm đỏ chiếc váy trắng.

Vì quá đau đớn, quần áo Thiên Mạch đã ướt đầm mồ hôi, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Nàng đẩy Tần Mộ Phong đang nằm trên người ra, mặt lạnh như tiền bước xuống giường.

Liễu Thiên Mạch bước đến bên chậu rửa mặt, vốc nước lạnh đổ lên vết thương. Vết máu từ vết thương dính chặt vào y phục, xuyên qua lớp áo trắng, thấp thoáng một màu đỏ sậm. Chỉ cần đụng vào quần áo, vết thương sẽ nhói lên đau đớn.

Tần Mộ Phong chậm rãi ngồi dậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười thô bạo, “Định đi nhanh vậy sao, bản vương không thỏa mãn được ngươi, nên vội vã đi tìm người tình sao?”

“Cút.” Thiên Mạch lạnh lùng phun ra một chữ.

Nước lạnh thấm vào trong y phục, màu đỏ sậm từ từ lan ra. Nàng kéo nhẹ chỗ y phục dính vào vết thương.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi sống là người của Bình Nam Vương ta, chết là quỷ của Bình Nam Vương ta, đời này đừng hòng rời đi.”

Thiên Mạch chậm rãi kéo rời chỗ y phục dính vào vết thương trên bụng, hít sâu một hơi. Răng cắn chặt. “Không do ngươi quyết định.”

“Hừ.” Tần Mộ Phong hừ lạnh, “Lại đây, hầu hạ bản vương mặc quần áo.”

Hông, bụng, đùi, nhiều vết thương bị sự thô bạo của Tần Mộ Phong làm vỡ ra, máu tươi chảy dọc theo đùi nàng, lạnh lẽo nhỏ từng giọt từng giọt xuống nền đất.

“Tự mặc đi.” Giọng nói của nàng vô cùng yếu ớt.

Y sa sầm nét mặt, quay đầu nhìn nàng. Vừa cúi đầu, nhìn thấy nơi nàng đứng đã nhuộm hồng máu tươi. Tần Mộ Phong cả kinh, “Liễu Thiên Mạch, nàng chảy máu.”

“Ta biết.” Liễu Thiên Mạch nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chết tiết, ta thực sự như vậy thô lỗ sao?” Đêm động phòng hoa chúc, nàng ngắt đi, còn lần này không ngờ lại chảy máu? Mỗi lần quan hệ với nàng, đều làm nàng bị thương. Nhưng mà, y đâu có muốn như vậy.

“Không nhìn thấy vết máu trên mặt đất sao?” Vết máu đó, chính là bằng chứng tốt nhất.

“Nữ nhân, nàng...” Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện y phục nơi thắt lưng nàng cũng nhuộm đỏ máu tươi.

“Nàng... nàng...” Chẳng lẽ nàng bị thương? “Nàng bị thương ư?”

Vì quá đau đớn, hơi thở Thiên Mạch thoáng run rẩy. Nàng đứng quay lưng về phía Tần Mộ Phong, chậm rãi kéo áo ngoài. Chiếc áo từ từ tuột xuống, lộ ra toàn bộ tấm lưng.

Trên tấm lưng trắng nõn, vết máu chẳng chịt, đan xen vào nhau, những vết ngắn vết dài, huyết nhục mơ hồ.

Áo ngoài tuột xuống dưới thắt lưng, lộ ra hai vết thương to hai bên sườn, không ngừng nhỏ máu.

Tần Mộ Phong toàn thân cứng đờ, tựa như rơi vào hố băng, “Nàng...” Y thở hổn hển không ngừng, dường như không nói nên lời.

Cả đời này, y chưa bao giờ thấy nhiều vết thương như vậy.

Ông trời, y vừa rồi quả thực chính là... không còn tính người.

Vết thương nhiều như vậy, đủ để lấy mạng của nàng. Sự thô lỗ của y, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu a.

“Cộng thêm đùi, bụng, cánh tay, tổng cộng ba mươi bốn vết thương.” Cộng thêm chỗ nàng tự đâm, chính là ba mươi lăm chỗ.

Thiên Mạch kéo áo lên vai trở lại, lãnh đạm nói, “Vương gia, ngài cho rằng một nữ nhân đầy thương tích, còn có sức đi lên lút vụng trộm với người khác sao?”

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tần Mộ Phong hận không thể giết chính mình. Liều Thiên Mạch chỉ còn lại có nửa cái mạng, làm sao có thể vụng trộm với người. Tiếng rên rỉ của nàng, rõ ràng là vì đau đớn mà ra.

“Ta là người trong giang hồ, bị thương là chuyện bình thường.” Thiên Mạch dùng chiếc khăn nhúng vào nước, nhẹ nhàng lau lên vết thương.

“Bị thương khi nào?” Các vết thương của nàng một vài chỗ đã đóng vảy, không giống như mới bị thương.

“Hôm ngài dẫn ta đi ngâm ôn tuyền, có người chém ta.” Ngừ khi nàng vô cùng đạm mạc, “Có người trả hai mươi vạn lượng hoàng kim thỉnh Mạc Bắc thập bát sát tới chém ta.”

“Sao ta lại không biết.” Trời, hôm đó nàng để y cõng, thì ra là bởi vì.....

Y càng ngày càng hoài nghi năng lực của bản thân, nữ nhân của y bị thương thành ra như vậy ngay trước mắt y, vậy mà y lại không hề hay biết?

Nàng bước đến đầu giường, từ dưới gối đầu lấy ra một bình sứ, “Bình Nam Vương, ta thật sự hoài nghi ánh mắt của ngài. Ta vừa rồi rõ ràng là trúng xuân dược, trúng xuân dược, ngài nhìn không ra sao?”

“Xuân dược? Xuân dược?” Tần Mộ Phong hận không thể đánh mình hai bạt tai.

Y đúng là bị con ghen tuông làm mê muội mất rồi. Mặt nàng đỏ hồng kỳ lạ, miệng nói ú ớ, rõ ràng có sự kỳ quái, sao y lại có thể nghĩ rằng nàng không được thỏa mãn tình dục chứ? Trời ơi, y ghen quá hóa ngu rồi.

“Ta giúp nàng.” Y đưa tay ra định cầm bình thuốc trong tay nàng.

Thiên Mạch nhẹ nhàng lách người, né tránh. “Không cần, ngài đừng hại ta là được rồi.” Nàng ngồi vào trước bàn trang điểm, cúi đầu băng bó vết thương.

“Ta tìm đại phu cho nàng.” Y đổi của thương tích của nàng, không phải chỉ một câu áy náy, thì có thể cho qua.

“Bọn lang băm đó, đến đây cũng vô dụng, nếu ngài muốn giúp ta, tìm cho ta một vò rượu đến đây.”

“Rượu? Làm cái gì?”

“Rửa vết thương, vết thương của ta bị nhiễm trùng rồi, không dùng rượu rửa sạch sẽ mưng mủ.”

“Rửa...” Dùng rượu rửa vết thương, vậy sẽ đau đớn lắm? Huống chi nàng bị thương nhiều chỗ như vậy.

“Nếu ngài có lòng tốt, lấy cho ta vài vò rượu, hấp cho ta mấy miếng vải trắng, ta muốn băng bó vết thương.” Gương mặt đạm mạc, lạnh như băng. Trên trán vô số những giọt mồ hôi không ngừng túa ra.

“Nàng chịu đựng được sao?” Bờ vai nàng đang run lấy bầy, nhất định đang nén chịu cơn đau đớn vô cùng.

Liều Thiên Mạch cười lạnh, “Đã chịu đựng được bao nhiêu ngày nay, ngài nói ta có thể chịu đựng được không?” Nếu không chịu đựng nổi, giờ nàng đã không còn sống sót.

Bình Nam Vương ra lệnh một tiếng, trong vương phủ lập tức đèn đuốc sáng trưng, vội vã rối loạn.

Các đầu bếp ra ra vào vào, tất nhiên là hấp các miếng vải trắng.

Không ai biết Vương gia hấp vải trắng để làm gì, tất nhiên cũng chẳng ai dám hỏi.

Trong Đạm Tinh Cư, vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ truyền ra những tiếng hít thở hổn hển.

“Vương gia, ta cũng không kêu, ngài kêu cái gì.” Thiên Mạch quay đầu lại liếc nhìn Tần Mộ Phong đang rửa vết thương cho nàng, ánh mắt lại quay sang nhìn cuốn sách.

“Nàng ráng nhịn một chút.” Tần Mộ Phong nhẹ nhàng lau sạch vết thương cho nàng, tay không ngừng run rẩy.

“Ta không đau đâu mà.” Thiên Mạch ngoài miệng nói không đau, nhưng mái tóc ướt đẫm, trán đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch sớm đã tiết lộ lời nói dối của nàng.

“Đừng chịu đựng.” Lần đầu tiên y mới biết, nữ nhân cũng có thể kiên cường như thế.

Vết thương trên người Liễu Thiên Mạch rất sâu, một chỗ cũng đủ để đau đớn đến chết đi sống lại. Ba mươi mấy chỗ này, làm sao nàng có thể sống qua mấy ngày nay?

Đã nhiều ngày nay, mặt nàng trắng bệch, nằm ở trên giường không đứng dậy. Y nghĩ rằng nàng chỉ bị trặc chân, không nghĩ tới bị thương nặng như vậy.

Thiên Mạch bấu chặt móng tay trên trang giấy, “Ta không biết ai muốn giết ta, nếu ta đoán không sai, hẳn là ai đó trong vương phủ. Chúng ta đến Nam Sơn ngâm ôn tuyền, căn bản không có ai biết, không phải sao? Mạc Bắc thập bát sát nói, có người trả hai mươi vạn lượng hoàng kim thỉnh bọn họ ra tay giết ta. Nếu ta đoán đúng, thù lao trả cho bọn họ, chính là hoàng kim trộm trong quốc khố.” Nói xong lời cuối cùng, môi của nàng không ngừng run rẩy.

“Ta biết võ công, mà cũng không kém. Một mình đấu với mười tám tên không thành vấn đề, thập bát sát bị ta giết, manh mối cũng mất rồi.” Tay siết chặt cuốn sách, nhưng ánh mắt lại rơi bên ngoài cửa sổ.

“Im đi.” Tần Mộ Phong hết sức chăm chú lau vết thương cho nàng, căn bản không có tâm tư nghe nàng nói chuyện.

“Ta biết ngài có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta, để ta tự cung khai. Ngài thử không ra võ công của ta, là bởi vì ta đã luyện Tủy Tỳ Kinh. Còn những chuyện khác ngài không cần phải biết, ta cũng sẽ không nói. Ta sẽ không làm hại ngài, chỉ cần biết vậy là đủ rồi.” Thiên Mạch siết các ngón tay, cắn chặt môi. Một hồi lâu, mới run rẩy nói tiếp. “Nếu ngài cảm thấy ta là gian tế của Nam Việt, có thể để ta đi. Đương nhiên, Dạ Cơ ở vương phủ, ta cũng có thể là nàng ta.” Nếu đã bị Tần Mộ Phong bắt tại trận, nàng cũng không có gì giấu diếm. Cùng lắm thì ra đi, dùng thân phận Liễu Thiên trở về.

Tần Mộ Phong than nhẹ, “Trong vương phủ nữ nhân biết võ công không chỉ một mình nàng, đừng có chuyện gì cũng vơ vào người.”

“Có ý gì?” Liễu Thiên Mạch nheo mắt lại, nghi hoặc nhìn Tần Mộ Phong.

Trên mặt thoáng chốc âm trầm, “Không có gì.”

Trực giác nói với Liễu Thiên Mạch, Tần Mộ Phong tuyệt đối biết chuyện gì đó.

Băng bó xong các vết thương trên người, trời đã sáng bết. Khổ sở nguyên cả đêm, Liễu Thiên Mạch bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mặc quần áo cho nàng xong, Tần Mộ Phong bế nàng lên giường, nhẹ nhàng cẩn thận ôm nàng vào lòng. “Mệt rồi phải không? Ngủ một chút đi.” Y ngồi dựa vào đầu giường, Thiên Mạch thì ngồi trên đùi y, lưng dựa vào ngực y.

“Ngài không đi làm sao ta ngủ được.” Nàng hiện tại cả người ngồi trong lòng y làm sao mà ngủ.

“Xin lỗi nàng.” Y cất giọng khàn khàn, trong ánh mắt tràn đầy hối lỗi. Y biết hiện tại những lời này, không có ý nghĩa gì. Nhưng mà, y vẫn muốn nói.

Giải thích có ích gì?

“Rốt cục ngài muốn làm gì?” Thiên Mạch mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Ta ôm nàng ngủ.” Trên lưng, bên hông nàng đều bị thương, căn bản không có cách nào nằm xuống. Tựa vào trong lòng y, hy vọng nàng ngủ thoải mái chút.

Liễu Thiên Mạch mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Y phạm lỗi lầm, chịu trừng phạt là chuyện đương nhiên.

Về phần kẻ hãm hại nàng. ....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17. Tâm sự của mọi người

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng ôm Thiên Mạch trong lòng, chỉ lo sẽ làm phiền giấc mộng đẹp của nàng.

Sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, vô cùng tiêu tụy. Không cần phải nói, mấy ngày nay nhất định nàng không được nghỉ ngơi từ tể.

Toàn thân đều là thương tích, cho dù ngủ được, chỉ sợ cũng sẽ vì đau đớn mà tỉnh lại.

Một nữ tử, bị chém hơn ba mươi nhát đao, không ngờ lại có thể âm thầm chịu đựng thân nhiên nhiều ngày như vậy. Sự kiên cường của nàng, xưa nay y chưa từng thấy bao giờ.

Cho dù là y, cũng chưa chắc chịu đựng nổi.

Nàng bị thương nặng như vậy, đến cả tính mạng cũng suýt không còn, đương nhiên không có khả năng yêu đương vụng trộm vào lúc này. Mà y cũng không chịu hỏi cho rõ trắng đen, đã thô lỗ cưỡng bạo nàng.

Vết thương trên người nàng mòn một ngay trước mắt, hình ảnh những giọt máu tươi chảy dọc theo đùi nàng rơi xuống, không ngừng hiện lên trong đầu y.

Y không biết phải làm sao để đối mặt với nàng đây.

Trong lúc nàng yếu ớt nhất, y hung hăng làm thương tổn nàng một lần. Thương tổn thể xác, lẫn trái tim.

Lúc bị y đè trên giường, vết thương trên người nàng liệu có đau lắm không?

Lúc y vô tình làm nhục nàng, trái tim nàng liệu có khổ sở lắm không?

Người trong lòng y khẽ động đây, hô hấp trở nên dồn dập, dường như sắp tỉnh lại. Cơ thể y căng cứng, cẩn thận ôm lấy nàng.

Nàng có hận y không? Có mắng y không?

Y làm nàng tổn thương như vậy, nàng hận y là đúng rồi.

Tần Mộ Phong không khỏi cười khổ, mọi chuyện sao lại thành ra như vậy.

Y đã vất vả bao nhiêu mới có được thiện cảm của nàng, giờ thì mọi thứ đều xoi hỏng bóng không rồi.

Trong khoảnh khắc thấy nam tử kia đè trên người nàng, y bị cơn ghen tuông làm mờ mắt, mất hết lý trí.

Y vốn tưởng rằng, mình có thể xử lý tình cảm giữa bọn họ một cách lý trí. Nhưng khi chuyện xảy ra, y lại thất bại.

Địa vị Thiên Mạch trong lòng y còn cao hơn so với y tưởng tượng.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Phi Dương hấp tấp xông vào, “Vương gia, hoàng thượng cấp triệu.”

“Nhỏ giọng một chút, đừng đánh thức nàng.” Liễu Thiên Mạch vất vả lắm mới ngủ được, sao có thể khiến nàng tỉnh giấc.

Phi Dương ngăn người, Vương gia quan tâm Liễu Thiên Mạch từ khi nào? “Vương gia, hoàng thượng triệu ngài tiến cung.” Hắn hạ giọng. Lúc thấy Tần Mộ Phong ôm Liễu Thiên Mạch trong lòng, hai mắt hắn trợn ngược, suýt lọt cả tròng mắt ra ngoài.

“Ngươi nói với Hoàng Thượng, vụ án quốc khố bị trộm đã có manh mối, nhưng hôm nay ta không khỏe, không thể vào cung.” Nếu y đi rồi, lấy ai chăm sóc Thiên Mạch đây?

Dựa vào kinh nghiệm đi theo Vương gia mười mấy năm nay của Phi Dương, việc y vì chuyện tư lự là việc công, tuyệt đối là vì Liễu Thiên Mạch.

Thế nhưng..... tình cảm giữa Vương gia và Liễu Thiên Mạch tốt đẹp như vậy từ khi nào? Tốt đến mức khi ngủ cũng phải ôm lấy nhau như vậy?

“Vương gia, ngài đang làm gì vậy?” Phi Dương nhìn ngơ vực.

“Liễu Thiên Mạch bị thương.” Tần Mộ Phong cảm thấy xấu hổ, “Nàng chỉ còn lại có nửa cái mạng.” Cộng thêm sự cưỡng bạo của y, Liễu Thiên Mạch đang cận kề với cái chết. Là lỗi của y, nên y nhất định phải tự mình bù đắp.

Phi Dương nhú mày, “Nuông nường vì sao lại thụ thương?” Vương gia có phải đang quan trọng hóa vấn đề không?

“Ta bị bệnh, nghỉ ngơi ba ngày, bảo Hoàng Thượng đừng làm phiền ta.” Tần Mộ Phong mất kiên nhẫn phát tay, “Ngươi ra ngoài trước đi.”

Không phải chứ? Hắn lúng lúng khắp vương phủ mới tìm được Vương gia, chẳng lẽ cứ như vậy bị đuổi ra ngoài sao?

Trọng sắc khinh bạn, đó chính là Tần Mộ Phong, lại còn là điển hình.

“Vương gia, có chuyện nguy kịch.” Phi Dương đảo ánh mắt khó hiểu nhìn Tần Mộ Phong.

“Đừng làm phiền ta, người tự xử lý đi.” Tần Mộ Phong ngập ngừng một chút, “Người vào trong cung nhờ ngự y kê một toa được thiện bổ khí huyết, bảo nhà bếp theo đó mà làm.” Trải qua một đêm bị giày vò, Liễu Thiên Mạch hẳn là đói bụng.

Kỳ thực, y cũng đói bụng. Sợ đánh thức Liễu Thiên Mạch, y không dám nhúc nhích.

Phi Dương làm như không nghe Tần Mộ Phong nói gì, thần nhiên nói tiếp, “Vương gia, nha hoàn Hương nhi của Liễu phi nương nương nửa đêm hôm qua đã chết đuối trong ao. Đại Dĩnh làm việc vặt ở nhà bếp thì chết ở hoa viên. Đại Dĩnh toàn thân biến thành màu đen, bị trúng một loại kịch độc.” Ăn uống quan trọng hay là mạng người quan trọng? Đương nhiên là mạng người.

Sắc mặt Tần Mộ Phong phút chốc sa sầm lại, y chậm rãi nheo đôi mắt đen nháy, mâu trung bén ngót, “Xem ra, à ta là biết sự tình bại lộ, giết người diệt khẩu.” Chết tiết, y chỉ lo chữa thương cho Thiên Mạch, lại quên mất những việc khác.

“Là chuyện gì?” Phi Dương một lần nữa sừng sốt, không hiểu rõ ý Tần Mộ Phong muốn nói.

Tần Mộ Phong chậm rãi thả lỏng các ngón tay, thở dài, “Mạng đi chôn cất.” Người đã chết rồi, nói gì cũng vô dụng.

“Vâng.” Phi Dương liếc nhìn Thiên Mạch trong lòng Tần Mộ Phong, cất bước ra ngoài.

Quay người lại nhìn một lần, trên môi thấp thoáng một nụ cười mơ hồ. Vương gia rốt cục cũng biết quan tâm Liễu Thiên Mạch rồi.

Thiên Mạch tựa trong lòng Tần Mộ Phong đột nhiên mở mắt, đáy mắt xẹt qua một tia hung ác, “Ngài biết ai hãm hại ta sao?” Hành động nhanh thật. Không thể tự tay giáo huấn con nha đầu chết tiết Hương nhi kia, thực sự đáng tiếc. Lúc đầu tha cho nha đầu kia, là sai lầm lớn của nàng.

Tần Mộ Phong khẽ lắc đầu, “Không biết.”

Liễu Thiên Mạch cười nhạt, ánh mắt chậm rãi nhìn qua song cửa sổ rơi vào trên cây quế trong viện, “Trong lòng ngài đã nắm chắc rồi mà? Thông minh như Bình Nam Vương, sao có thể không biết chứ?” Hãm hại nàng hồng hạnh ra tường, mục đích chính là muốn nàng thất sủng. Kẻ có thể gây ra chuyện này, ngoại trừ mấy ả thị thiếp còn có ai?

Y Tiểu Lục đương nhiên sẽ không ngờ đến mức hãm hại Thiên Mạch, như vậy, kẻ hiểm nghi chỉ có ba người, Thái Y, Ngọc La, Liễu Tự Hòa.

Bàn tay ôm eo Thiên Mạch từ từ siết chặt, nhỏ nhẹ cầu xin, “Thiên Mạch, bỏ qua cho bọn họ có được không?” Sao y lại không biết chứ.

Liễu Thiên Mạch cong miệng mỉa mai, cười lạnh, nói, “Ta bị xui xẻo là đáng đời, có đúng không?” Bàn tay đặt trên giường, nín chặt tấm khăn trải giường.

“Ta xin nàng, hãy buông tha cho bọn họ.” Y thì thảo bên tai nàng, trong giọng thấp thoáng tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Cho ta một lý do, bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.” Dám đắc tội Liễu Thiên Mạch nàng, thì phải trả giá đắt.

“Bởi vì bọn họ đều có chỗ cần dùng đến.” Tần Mộ Phong buột miệng.

“Cần dùng?” Thiên Mạch tinh mâu khẽ nhú, đáy mắt lộ rõ sát ý. Bọn họ còn hữu dụng, vậy Liễu Thiên Mạch nàng phải chăng cũng có chỗ cần dùng?

“Ý ta là.... ta cần bọn họ làm ấm giường.” Mượn cớ quá tồi.

Liễu Thiên Mạch hơi thở như lan, thu lại ánh mắt lạnh khốc. Nàng chậm rãi quay đầu lại, mơ màng nhìn y, “Vì sao lại để Liễu Tự Hòa lại trong vương phủ?” Trong giọng nói không có sự châm chọc, chỉ có nghi vấn.

“Vì sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này?” Tần Mộ Phong cúi đầu, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng chút quái dị.

Liễu Thiên Mạch cong môi cười, “Ta biết rồi, tạm thời ta sẽ bỏ qua cho bọn họ.” Nhưng nàng muốn xem thử, Tần Mộ Phong đang làm cái quỷ gì.

“Cô ta là con gái của Liễu tướng, ta không thể đuổi cô ta đi quá trắng trợn.” Tần Mộ Phong lời lẽ mập mờ, tránh né cái nhìn của nàng.

“Vậy sao?” Thiên Mạch kéo giọng thật dài.

Liễu Thiên Mạch quay đầu, ánh mắt rơi trên khung cửa sổ. Nụ cười quý dị bên môi không nhạt đi mà còn sâu thêm, ánh mắt thờ ơ, dường như từ lâu đã nhìn thấu tất cả.

****

Tần Mộ Phong quả nhiên bình thần ở trong vương phủ bên cạnh Liễu Thiên Mạch, dứt nàng uống thuốc, thay băng cho nàng. Buổi tối, ôm nàng cùng nhau đi vào giấc ngủ. Mỗi sáng sớm, Tần Mộ Phong đều phải luyện võ nửa canh giờ, để hoạt động hai tay hai chân bị tê cứng cả đêm.

Sự dịu dàng của Tần Mộ Phong khiến Thiên Mạch thấy không quen. Nhưng mà, nếu như nói không cảm động, đó là giả.

Bức tường ngăn cách được xây nên bởi lòng thù hận, hình như đang từ từ sụp đổ từng mảng một.

Những lúc rảnh rỗi, y sẽ ngồi ở án thư xem công văn, Thiên Mạch ngồi một bên đọc sách. Trong im lặng, không ai nói một lời, mỗi lần ngồi như vậy là mất mấy canh giờ.

Liễu Thiên Mạch thích đọc sách, nên những ngày tháng như vậy cũng không khó khăn gì. Nếu như không có tiếng thở dài nào nuốt của Tần Mộ Phong làm bạn, nàng sẽ càng sung sướng hơn.

Tiếng thở dài nghe nhiều rồi cũng quen. Nhưng mà, cũng sẽ phiền không chịu được.

Buổi chiều ngày hôm sau, rốt cục ____

“Tần Mộ Phong, ngài đừng thở dài nữa, lỗ tai ta sắp sửa mọc nốt chai lên rồi nè.” Thiên Mạch hung hăng ném cuốn sách sang chỗ y, hai tay chống nạnh.

“Nàng làm gì vậy?” Tần Mộ Phong ngồi trước án thư tiền khế nghiêng người, quyển sách bay vèo qua trước mắt y, văng vào giá sách bên cạnh.

“Nhắc ngài lần thứ một trăm ba mươi lăm, đừng than thở nữa, ai không biết còn tưởng rằng Thiên Diệp sắp mất nước tới nơi.” Liễu Thiên Mạch tính tình vốn không được tốt, nhìn đến cực hạn, rốt cục cũng bùng phát.

“Hoàng Thượng hạn cho ta trong vòng một tháng bắt được kẻ giả mạo Phi Yến, aizz...” Tần Mộ Phong cúi người nhặt cuốn sách bị Thiên Mạch vứt trên đất lên, lại bắt đầu thở vắn than dài.

Thiên Mạch hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn Tần Mộ Phong, “Tần Mộ Phong, ngài dựa vào cái gì cho rằng ta có thể giúp ngài?” Trong đôi mắt neho neho lại kia của nàng ánh lên cái nhìn lạnh khốc.

Thông minh như Liễu Thiên Mạch, Tần Mộ Phong đang có chủ ý gì, sao nàng lại không biết. Y thở dài liên tục, rõ ràng có ý nhờ nàng giúp y một tay.

Cứ cho là nàng võ nghệ đầy mình, cứ cho là nàng thông minh, cũng không nhất định có khả năng giúp đỡ y.

Tần Mộ Phong rốt cuộc đang có chủ ý gì? Hay là y đã phát hiện cái gì rồi?

Tần Mộ Phong cong môi nở nụ cười lười biếng, lờ mờ nàng một cách bí hiểm khó lường, “Ta có nói gì sao?” Nữ nhân này quả thực rất thông minh.

Thiên Mạch nhất thời á khẩu không trả lời được, y ngoại trừ thở dài, hình như đúng là chưa từng nói gì cả.

“Mấy ngày nay không có gặp Tử Linh rồi, không biết nó ở tướng phủ có quen không.” Liễu Thiên Mạch lảng tránh ánh mắt của y, không thèm đếm xỉa nói sang chuyện khác.

“Mấy ngày gần đây cũng không gặp Hoắc Thiên, chắc là hắn mãi chơi với ‘con gái’ của hắn.” Tần Mộ Phong đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘của hắn’.

Con tiểu quỷ kia là con của Hoắc Thiên nhận nuôi, đừng có mà lôi kéo Liễu Thiên Mạch vào.

Con gái của Hoắc Thiên và Liễu Thiên Mạch? Y phản đối cách xưng hô này, vô cùng phản đối.

“Hừ.” Thiên Mạch đứng dậy, bước tới trước giá sách rút ra một quyển sách, “Cuốn binh pháp này viết cũng không tồi.” Ánh mắt của nàng nhìn lom lom trên con chữ.

Tần Mộ Phong nhìn không chớp mắt, tiếp tục xem công văn, mở miệng như không có việc gì, “Sách, là chết, con người, là sống. Cần sách, chỉ bằng cần người.”

“Vương gia, giữa chúng ta hình như chỉ có một lớp giấy cửa sổ.” (ý nàng là 2 người đã gần hiểu nhau hoàn toàn) Liễu Thiên Mạch nhìn hình bóng Tần Mộ Phong, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn thấu tất cả.

Nàng càng ngày càng cảm thấy Tần Mộ Phong là lạ, y hình như đã biết thân phận của nàng. Thế nhưng, làm sao y biết được? Nếu biết, vì sao không vạch trần?

Hình như biết gì đó, lại hình như không biết gì cả.

Tần Mộ Phong đang suy nghĩ những gì, nàng vĩnh viễn đoán không ra. Nam nhân này, quả nhiên đủ tư cách là đối thủ của nàng.

“Nàng nghĩ thế nào?”

Tần Mộ Phong cong môi, tựa cười nhưng không cười. Con người đen khế ngược lên, ánh mắt không biết nhìn chỗ nào.

“Bất luận thế nào, trong lòng chúng ta tự hiểu.” Thiên Mạch trả lời lấp lửng nước đôi.

Tần Mộ Phong rốt cuộc đã biết được những gì? Nàng không biết. Chuyện tới nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Mười vạn lượng hoàng kim, nàng đã nắm trong tay. Nhiệm vụ đầu tiên, đã hoàn thành tốt đẹp.

Nàng sờ đi ở lại vương phủ, là vì để bắt Dạ Cơ, nhân tiện bảo vệ an toàn cho Tần Mộ Phong. Hiện tại nàng không cần đóng kịch nữa, cho dù y biết thân phận thực sự của nàng thì đã sao?

“Dựa vào trình độ võ công và y thuật của nàng, vì sao lại trúng xuân dược?” Tần Mộ Phong hồ hững liếc nhìn nàng, “Ý ta là lần trước.” Y cố ý chuyển hướng chủ đề.

Thiên Mạch cảm sách trở về chỗ ngồi, thản nhiên nói, “Sau khi sự việc xảy ra, ta đã suy nghĩ cẩn thận, loại xuân dược này hẳn là bí dược Bách Nhật Hồng của Nam Việt, dựa vào việc pha trộn mùi hương của thực vật mà sinh ra tác dụng. Trước tiên bọn họ ướp hương trên y phục của ta, sau đó lại đặt một chậu hoa trong nhà trọ. Ta đã kiểm tra rất cẩn thận, mùi hoa trên người ta không có vấn đề, cho nên mới sơ suất. Không cẩn thận mới sập bẫy của bọn họ. Lần này càng đơn giản, bởi vì ta đang bị thương, tính cảnh giác vô cùng thấp.” Chuyện của nàng và Tần Mộ Phong đã là quá khứ, lòng Thiên Mạch từ lâu đã phẳng lặng không còn gợn sóng nữa rồi.

“Mùi hoa? Chậu hoa.” Tần Mộ Phong cười nhạt.

Nếu như y nhớ không lầm, hôm đó khi bé Liễu Tự Họa về phòng, y ngửi thấy trên người ả có mùi hoa. Về đến phòng, trên bàn lại có một chậu hoa quái dị.

Quả nhiên, không phải định lực của y kém, mà là bị hạ dược.

Liễu Tự Họa hao tâm tổn sức để vào được vương phủ, mục đích e rằng không chỉ đơn thuần như vậy!

“Dược liệu của Nam Việt có tiếng trong thiên hạ, Bách Nhật Hồng là bí dược cung đình của Nam Việt, cũng là mị dược hàng đầu trên thế gian. Ngoại trừ nam nữ giao hợp, không có cách giải nào khác. Bọn họ vì muốn ta chết không có chỗ chôn, lần này vẫn dùng Bách Nhật Hồng, chỉ có điều là Bách Nhật Hồng đã phối sẵn.” Thiên Mạch tay cầm quyển sách, nhưng ánh mắt từ lâu chuyển về phía ngoài cửa sổ. Trên môi nở một nụ cười lạnh, quỷ dị âm trầm.

Thiên Mạch quay đầu lại, tự tiểu phi tiểu nhìn Tần Mộ Phong, “Bách nhật hồng là bí dược cung đình của Nam Việt, nói cách khác, một trong ba nữ nhân kia, tuyệt đối là gian tế của Nam Việt. Dạ cơ ư? Hừm, tự nghĩ đi.”

“Nếu như ta nhớ không lầm, ngày đó tại Ý Mai Viên, ta cũng bị trúng Bách Nhật Hồng của Liễu Tự Họa.” Tần Mộ Phong nheo đôi mắt đen, lẳng lặng nhìn chăm chú vào liễu Thiên Mạch, ngữ khí tàn độc, “Cho nên.... Liễu Tự Họa càng không thể đi khỏi đây.”

“Ý ngài là....” Liễu Thiên Mạch liếc mắt, đáy mắt thoáng chút ý cười. Nàng chậm rãi giơ ngón tay cái lên, “Bình Nam Vương quả nhiên lợi hại, Nam Việt còn đang thật sự cho rằng ngài hoang dã vô đạo, nhìn thấy mỹ nữ liền hoa cả mắt.”

Tần Mộ Phong khẽ thở dài, “Không biết là thể ngoại cao nhân phương nào lại có thể dạy dỗ nên một nữ tử thông minh quyết đoán, văn thao vũ lược như nàng.” Cặp mắt điều hâu bén ngót, nhìn chăm chăm vào nàng.

Liễu Thiên Mạch nhếch môi, “Giang hồ hời đường không hời tâm.” Tiểu ý tràn đầy trong đáy mắt.

*****

Được nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương của Thiên Mạch đã bắt đầu khép miệng, miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại.

Lúc vết thương đóng vảy là lúc khổ sở nhất, vừa ngứa vừa đau.

Cả người nàng khó chịu, không cách nào ngủ được, đành ra vườn đi dạo một chút.

Trời đêm cuối tháng Mười Hai, gió thu se lạnh. Từng đợt gió lạnh thấu xương táp vào người Thiên Mạch, nàng không những không cảm thấy lạnh, trái lại cảm giác đặc biệt thoải mái.

Gió lạnh, giúp giảm bớt đau đớn ngứa ngáy trên người nàng.

Vào giờ này, tất cả mọi người đều đã ngủ say, trong vương phủ im ắng như tờ.

Ở bên nàng ba ngày, Tần Mộ Phong lại bắt đầu bận rộn, cả ngày không thấy bóng người, đêm hôm khuya khoát mà còn ở thư phòng xem công văn.

Không biết y hiện giờ đang làm gì?

Thiên Mạch miễn man suy nghĩ, một hồi lâu, mới hồi phục lại tinh thần. Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện mình đã đi tới cửa Thịnh Phong Hiên.

Nàng đứng là điên rồi, y đang làm cái gì thì liên quan gì đến nàng?

Thế nhưng, nàng thực sự rất muốn biết y đang làm gì. Trời lạnh như thế này, y sẽ không nằm gục trên án thư mà ngủ chứ?

Lúc nàng bị thương nặng, Tần Mộ Phong đã sưởi ấm lòng nàng. Sự dịu dàng của y, khiến nàng cảm thấy mình không cô độc. Trên đời này, còn có người quan tâm nàng. Cho dù trong lúc nàng bất lực nhất, cũng không bỏ rơi nàng.

Sự ôn nhu của Tần Mộ Phong, lại khiến nàng động lòng rồi. Yêu nếu đã sâu đậm, sao nói quên liền có thể quên được ngay.

Thứ nàng thiếu thốn nhất, không phải tình yêu, mà là tình thân. Khát vọng từ tận đáy lòng nàng, chính là một chút ấm áp.

Nàng lạnh nhạt, nhưng trọng tình trọng nghĩa. Một khi có người trao chân tình cho nàng, nàng cũng sẽ dùng chân tình để hồi báo.

Vào, hay không vào? Liễu Thiên Mạch do dự.

Trong lúc nàng còn đang lưỡng lự, một bóng đen nhanh như chớp xẹt qua trước mắt nàng, lên vào Thính Phong Hiên.

Theo bản năng, Thiên Mạch bất chấp thương thế trên người, thi triển khinh công đuổi theo. Nhìn người nọ từ trên nóc nhà nhảy xuống lên vào thư phòng, nàng cũng nhảy xuống theo.

Nàng nhẹ nhàng đi tới cửa, dùng ngón tay đâm một lỗ nhỏ trên giấy dán cửa sổ, quan sát động tĩnh trong thư phòng.

Người nọ lục lọi một hồi lâu, từ trong một quyển sách lấy ra một tờ giấy nhét vào ngực áo, rón rén trở ra.

Trộm công văn? Thân là đại nội mật thám, sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra?

Thế nhưng, vết thương trên người nàng rất nghiêm trọng. Căn bản không có sức ra tay. Cho dù miễn cưỡng ngăn cản được hắc y nhân, chỉ sợ cũng phải tĩnh dưỡng thêm mười ngày nữa tháng. Vết thương của nàng đã bị toạc ra rất nhiều lần, không thể chịu đựng thêm một lần khổ sở nữa.

Vậy ngăn, hay không ngăn?

Một bàn tay to đột nhiên chắn ngang miệng nàng, còn tay kia ám muội ôm lấy eo nàng, y thì thảo bên tai nàng, “Đừng nói chuyện, cứ để cô ta đi.”

Liễu Thiên Mạch chưa từng nghĩ có một ngày, nàng sẽ cùng với Tần Mộ Phong sánh vai dưới ánh trăng.

Nhưng mà, mọi thứ cứ diễn ra như vậy.

Rảo bước dưới ánh trăng, dường như chỉ có một đôi nam nữ yêu nhau mới có thể làm.

Nàng và Tần Mộ Phong yêu nhau sao? Y có yêu nàng hay không, nàng không biết. Thế nhưng nàng biết, nàng yêu y sâu sắc.

Bọn họ bước đi bên nhau, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống người bọn họ. Trong bóng đêm tĩnh mịch, không ai nói lời nào.

“Nàng không hỏi gì ư?” Rốt cục, Tần Mộ Phong cũng dùng chân cất giọng hỏi.

“Ngài biết hắc y nhân kia là ai không?” Liễu Thiên Mạch cũng dùng bước, quay đầu nhìn chăm chú vào hắn.

Tần Mộ Phong hít một hơi thật sâu, điềm tĩnh nói, “Là Ngọc La.”

“Mộ Phong, ngài rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà ta không biết?” Liễu Thiên Mạch cũng không quá kinh ngạc, từ lâu nàng đã đoán được hắc y nhân vừa rồi là một trong ba nữ nhân lòng dạ rắn rết kia.

Tần Mộ Phong cúi đầu, cười cay đắng, “Bí mật của ta, nàng không cần biết. Biết càng nhiều, càng dễ gặp họa sát thân.”

Nhìn vào ánh mắt y đang nhìn mình một hồi lâu, Liễu Thiên Mạch mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Mùa đông Hồng Cảnh năm thứ ba vô cùng lạnh lẽo, cuối tháng mười hai, tuyết lại rơi nhiều.

Đêm giao thừa, Tần Mộ Phong tiến cung tham dự gia yến hoàng thất.

Tiên hoàng rất ít con cái, vên vẹn chỉ có hai người. Tần Vật Ly tất nhiên độc thân, Tần Mộ Phong không có Vương phi, Hoắc

Thiên lớn lên trong cung từ nhỏ cũng là người cô đơn. Gia yển Hoàng thất, quạnh quẽ dị thường.

Trong Càn Minh Cung đèn đuốc sáng trưng, vô số cung nữ nội giám theo hầu hạ chung quanh. Cao lương mỹ vị, đủ cả sắc lẫn hương.

Tần Vật Ly trong tay cầm một chén rượu, lẳng lặng ngồi giữa đại điện, không nói một lời.

Tần Mộ Phong, Hoắc Thiên ngồi hai bên, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cơ thể Thái hậu không khoẻ, gia yển này, chỉ có ba người bọn họ.

Tuyết rơi mù trời, trong điện yên tĩnh kì lạ.

Ba người đều ngẩn ra, không ai chú ý tới một thân ảnh lặng lẽ tiến vào.

“Này, ba người các ngươi trừng mắt to mắt nhỏ làm gì? Còn không mau ăn đi.” Thiên Mạch cúi áo choàng giữ vài cái, hoa tuyết rơi đầy sàn.

“Tuyết Nhạn?” Ba người đột nhiên ngẩng đầu, đồng thanh lên tiếng.

“Bản cô nương là người cô đơn, cho nên đến đây ăn chực một bữa, không ngại chứ.” Thiên Mạch đem áo choàng khoác lên khuỷu tay, tự mình ngồi xuống.

Mãi đến khi ngồi xuống, mới phát hiện nàng ngồi vào chỗ bên cạnh Tần Mộ Phong.

Tần Vật Ly cúi đầu, ngấm ngấm chất lỏng trong chén dạ quang, “Ha ha, Tuyết Nhạn đại giá quang lâm, cầu còn không được.”

“Thật lạnh a.” Nàng rút người rùng mình, đứng lên choàng áo vào người.

“Tuyết Nhạn cô nương bấp chập tuyết rơi mà đến, Tần Vật Ly được sủng ái mà kinh sợ a.” Y uể oải ngẩng đầu, cười thân thiết với Thiên Mạch.

“Ta đến tìm Đồng di?” Ánh mắt Liễu Thiên Mạch dừng lại trên điện, “Thái hậu đâu?”

“Mẫu hậu bị bệnh, có lẽ đã ngủ.” Tần Mộ Phong thân nhiên liếc nhìn Thiên Mạch một cái, giải đáp nghi hoặc của nàng.

Kỳ quái, nữ nhân này sao lại chạy đến đây?

“Ồ, vậy sao, hôm nào có rảnh ta sẽ tới thăm bà.” Liễu Thiên Mạch tóm lấy đôi đũa trước mặt Tần Mộ Phong, nhấc sa che mặt lên bắt đầu dùng bữa, “Ừm, tay nghề không tồi. Năm đó lúc ta đến ngự thiện phòng trộm điểm tâm, chính là mùi vị này.” Vén sa che mặt, dung nhan thanh tú như ẩn như hiện.

Nàng tự nhiên lấy thìa trước mặt Tần Mộ Phong, ném vài thìa canh nóng hổi, “Thật lạnh a, ném vài thìa ủ ấm cơ thể.”

Cách ăn uống khoa trương của nàng khiến Tần Vật Ly cười to, “Tuyết Nhạn, bỏ chiếc sa che mặt của ngươi xuống, ngươi như thế này có chút lạ lùng.”

“Không, ta thích ăn như vậy.” Liễu Thiên Mạch vui đầu ăn cơm.

Tay nghề ngự trù trong cung thật tốt, so với Vương phủ cao hơn nhiều. Về sau lúc rảnh, nhất định sẽ vào cung ăn chực.

Nhìn điệu bộ ăn uống đáng yêu của nàng, Tần Vật Ly không tự chủ khước miệng cong lên, “Tuyết Nhạn, ta kính ngươi một ly.” Hắn nâng chén.

“Cám ơn.” Liễu Thiên Mạch cũng không ngẩng đầu lên, vờn tay bưng chén dạ quang trước mặt Tần Mộ Phong, uống một hơi cạn sạch.

Tần Mộ Phong trừng mắt, bất mãn cực độ.

Nữ nhân này càng ngày càng kỳ cục, đã cướp thìa đũa, còn đoạt luôn chén rượu của hắn. Đến bát cũng bị nàng cướp, hắn ăn thế nào?

“Tuyết Nhạn cô nương, Hoắc Thiên kính nàng một ly.” Một nữ tử hào sảng. Nếu không phải nàng đột nhiên xuất hiện, ba người bọn họ rất có thể phải tọa thiền cả đêm.

Tiểu cung nữ phía sau Tần Mộ Phong lập tức rót rượu cho Thiên Mạch. Nàng đứng lên, cười lễ độ, “Hoắc tướng quân, mời, Tuyết Nhạn không mời mà đến, đề Tướng quân chê cười.”

“Tuyết Nhạn, có phải ngươi nhìn trúng Hoắc tướng quân rồi không?” Tần Vật Ly tựa cười mà không phải cười, biếng nhác tựa nửa người vào long ý.

“Không phải.” Thiên Mạch lắc đầu cười gượng, “Trên đời này, trừ tình yêu ra, còn có rất nhiều loại tình cảm. Ta với Hoắc tướng quân, là kính trọng.”

“Ta là vua của một nước, Tuyết Nhạn tiểu thư ngươi có từng kính trọng ta không?” Tần Vật Ly hai tay khoanh trước ngực, giả vờ tỉnh rụi thân thiết hỏi Thiên Mạch.

“Thật có lỗi, nhìn thấy khuôn mặt lưu manh của ngài, ta không thể liên tưởng tới vua của một nước.” Thiên Mạch tiếp tục gấp thức ăn vừa được bưng

lên, hoàn toàn không xem Tần Vật Ly ra gì.

Tần Vật Ly hết cách đành lắc đầu than nhẹ, “Nói không lại người, ăn đi ăn đi.” Y cầm đôi đũa bạc, bắt đầu nếm thử cao lương mỹ vị. Nếu hoàng đế lão gia đã lên tiếng, Hoắc Thiên đương nhiên cũng chỉ có thể làm theo.

“Bình Nam Vương, sao ngài không ăn đi?” Thiên Mạch vừa ăn vừa hỏi, mắt vẫn nhìn chằm chằm đồ ăn.

Tần Mộ Phong quả thực dở khóc dở cười, “Tuyệt Nhận, chiếc đũa người cầm hình như là...” Nữ nhân này tuyệt đối cổ tình chính hắc. (DuDu: Hoi thắc mắc chỗ này, đũa Mạch tỷ tỷ cầm là của Phong ca, vậy thì 2 người KISS GIÁN TIẾP sao??? Maroon: kệ người ta, thắc mắc gì)

“Ồ...” Thiên Mạch vừa húp canh vừa nói chuyện, “Thật có lỗi, ưu tiên nữ sĩ (Giống câu lady first, không biết dịch sang TV ntn nữa). Cho nên ta ăn trước, ngài lấy tay... Khụ... Khụ... bốc đi.” Húp quá nhanh, không cần thận bị sặc.

Tần Mộ Phong nhìn khinh thường, vội vỗ vỗ lưng nàng, giọng nói mang vẻ trách cứ, “Nữ nhân, không ai tranh với người, người ăn chậm một chút được không?”

“Bình Nam Vương, đệ và Tuyệt Nhận...” Tần Vật Ly nhượng mảy, “Quan hệ hai người các người rất không bình thường. Không bằng, để Tuyệt Nhận gả cho đệ đi. Dù sao đệ cũng không vừa lòng với Liễu Thiên Mạch, chẳng tay đuối nàng ta đi.”

Đôi đũa trong tay Thiên Mạch đột nhiên bất động, chiếc đũa đang gấp thức ăn, cứ như vậy ở giữa không trung, “Hoàng Thượng, xin ngài im miệng.”

Tuyệt Nhận thật sự tức giận, trò đùa này hơi quá trớn. Tần Vật Ly bật cười, cười mỉa nói, “Lắm lời.”

Liễu Thiên Mạch hừ một tiếng, “Phạt rượu.”

Tần Vật Ly vội gạt đầu, “Được được được, tự phạt ba chén.” Y uống liền tù tì ba chén rượu, đến chén cuối cùng, suýt nữa thì sặc.

Liễu Thiên Mạch bưng một chén rượu lên, bắt đầu ngắm nghía chén rượu, than thở một hồi, “Aizz, lại là đêm giao thừa. Nhiều năm như vậy, tất niên hàng năm, đều là ta một thân một mình. Vốn tưởng rằng năm nay sẽ khác, không ngờ lại thất vọng rồi. Không ai ở cạnh ta, nên tiến cung tìm các vị uống rượu. Tuyệt Nhận thất lễ, mong bỏ quá cho.” Nói xong lời cuối, ngữ khí càng thêm chua xót.

Nếu nàng có thể học được sự tiêu sái của Liễu Thiên, thật tốt biết bao.

Hết lần này đến lần khác, nàng có nhiều bất đắc dĩ lắm.

Cái vẻ thì giống, nhưng cái hình chưa hẳn là giống.

Nàng có thể giả bộ tùy tiện giống Liễu Thiên, nhưng không cách nào có loại tâm tình giống Liễu Thiên.

“Ta cùng người uống được không?” Khóe miệng Tần Vật Ly mỉm cười, ngữ khí cũng chua xót.

“Đường như.... cả bốn chúng ta đều không vui vẻ?” Liễu Thiên Mạch cúi đầu, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào chén rượu trong tay.

“Cho nên.... ta cùng người uống rượu.” Tần Vật Ly nhún nhún vai tỏ vẻ chẳng có gì to tát.

“Eh... Hoàng Thượng, thần cáo lui.” Hoàng đế cùng tâm phúc của y uống rượu, hẳn tốt nhất đừng quấy rầy. Huống chi, tướng quân phủ còn một nữ nhân đang chờ hắn. (Cười gian)

“Nhanh vậy đã đi sao?” Tần Vật Ly cười khỏ.

“Ngài cùng Tuyệt Nhận cô nương tri kỷ thiên bôi thiếu, thần không tiện làm phiền.” Hoắc Thiên đứng lên, cung kính đứng giữa đại điện.

Tần Vật Ly phát tay, “Một khi đã vậy, lui xuống trước đi.” Hắn dừng lại một chút, “Đi đường cẩn thận.”

Tần Mộ Phong cũng đứng lên, sắc mặt khó coi tới cực điểm, “Thần cáo lui.”

“Ngoài trời tuyết rơi nhiều, ta thấy tốt nhất Vương gia khoan hãy đi? Ngày mai hãy trở về.” Liễu Thiên Mạch đôi mắt khép hờ, tao nhã nhấp ngụm rượu ngon.

Sắc mặt Tần Mộ Phong càng thêm âm trầm, “Tuyệt Nhận cô nương thật có ý tốt, bản vương xin lĩnh tấm lòng, bản vương tự tin sẽ không mất tích giữa đường.” Cúi đầu, đồng tử lóe lên tia tàn khốc.

“Vương gia, ta thấy người tốt nhất cứ ở lại trong cung, vậy sẽ tốt hơn.” Liễu Thiên Mạch nháy mắt với cung nữ đứng một bên, “Đưa Bình Nam Vương lui xuống nghỉ ngơi.” Nếu nàng nhớ không lầm, Tần Mộ Phong trong cung có tấm điện.

“Tuyệt Nhận, chuyện của ta không cần người quyết định?” Ngón tay Tần Mộ Phong phát ra tiếng rắc rắc, cực kì phần nộ.

“Tuyệt Nhận, người đừng đùa hắc. Bình Nam Vương, đệ lui xuống đi. Về phần có trở về Vương phủ không, tự đệ quyết định.” Tần Vật Ly liếc mắt xem

thường, day day trán.

Tần Mộ Phong với Tuyết Nhận vừa thấy mặt đã cãi nhau ầm ĩ không ngừng, giữa bọn họ rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì?

“Thần cáo lui.” Tần Mộ Phong thần nhiên trả lời, rời khỏi đại điện. Ứng mâu sắc bén, nhìn chăm chăm vào Liễu Thiên Mạch.

Tần Vật Ly ra hiệu, ý bảo Thiên Mạch ngồi xuống, “Ngươi và Tần Mộ Phong rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì?”

“Không có.” Thiên Mạch tháo một bên mạng che mặt xuống, mặt lạnh như tiền.

Nàng không phải cố ý gây khó dễ cho Tần Mộ Phong, nếu giờ Tần Mộ Phong quay về Vương phủ, nhất định không nhìn thấy nàng. Cho nên, không thể để y trở về. Nhưng mà hiện tại, hầu như đã không còn cách nào! Nàng phải nói như thế nào với y đây? Vin vào có gì để mà qua ải đây?

“Ài.” Tần Vật Ly chậm rãi rót một chén rượu, “Ngươi có biết vì sao ta sẵn lòng uống rượu với ngươi không?”

“Không biết.” Thiên Mạch lắc đầu, đôi mắt mù sương nhìn hắn.

“Bởi vì... Đã ăn no chưa?” Tần Vật Ly bất chợt hỏi một câu.

Liễu Thiên Mạch ngẩn người, “Hình như no rồi.”

“Ài, Bình Nam Vương vội về với Liễu phi của hắn, Hoắc Thiên vội vàng đi gặp nữ nhân.” Tần Vật Ly lắc đầu than nhẹ,

“Người cô đơn thực sự, chỉ có hai chúng ta. Cho nên a, không tìm người thì tìm ai đây?”

Liễu Thiên Mạch bật cười, “Thì ra là thế, Hoàng Thượng thật thấu hiểu lòng người a.” Một đôi thủy mâu mỉm cười, nhưng lại sắc bén vô cùng.

“Lúc tứ hôn, Bình Nam Vương không thích Liễu Thiên Mạch. Vậy mà bây giờ, tên gia hỏa kia sùng ái, coi nàng như bảo bối. Liễu Thiên Mạch chỉ bị chút thương tích thôi, hắn lập tức săn sóc một tác cũng không rời. Hắn đối với Thái hậu, cũng chưa tốt như vậy.” Tần Vật Ly hai tay chấp sau người, chậm rãi bước xuống, không che giấu được sự cô đơn trong lời nói.

Liễu Thiên Mạch khoe miệng cong lên, thật sự cười không nổi. Nàng giương đôi mắt mù sương, nhìn Tần Vật Ly, “Không phải muốn uống rượu sao?” Tần Vật Ly quả nhiên là Tần Vật Ly, nhất cử nhất động của Tần Mộ Phong cùng Hoắc Thiên đều không qua nổi mắt y, nếu dám phản, tuyệt đối chỉ có con đường chết.

Y vẫn cười hòa nhã như cũ, “Tuyết rơi rồi, ngươi có thấy lạnh không?”

“Có hơi lạnh một chút.” Thân mình Thiên Mạch nghiêng về phía sau, gật gật đầu.

Ý cười trên môi Tần Vật Ly càng đậm, “Một khi đã vậy, uống chút rượu cho ấm người.”

“Uống thì uống.” Liễu Thiên Mạch mặt không chút thay đổi, cầm một bầu rượu, hung hăng trút vào miệng.

Tần Vật Ly cười cười, cũng uống cùng nàng. Y nhìn ra được, trong lòng Tuyết Nhận rất rối loạn.

Liễu Thiên Mạch bậm môi, bỏ hũ rượu rỗng không xuống, than thở, “Ài, ta cần phải về.” Nàng nhất định phải đuổi kịp Tần Mộ Phong.

Nàng là Tuyết Nhận, cũng là Bình Nam Vương trắc phi a.

Gió lạnh thấu xương. Tuyết, rơi càng nhiều!

***

Tuyết, mỗi lúc càng nặng hạt.

Nương theo bông tuyết, trăm đóa pháo hoa cùng phóng lên. Vô số màu sắc hòa trộn, sáng chói, rực rỡ vô cùng. Khói lửa nổ xong đều rơi xuống, trông như sao rụng xuống trần gian!

Trên bầu trời kinh thành, được pháo hoa rọi sáng cả một vùng sắc bạc.

Pháo hoa nổ rộ, tỏa sáng một bóng trắng huyền ảo mờ mờ.

Liễu Thiên Mạch không thích cầu vồng, cũng không thích pháo hoa. Pháo hoa cũng như cầu vồng, về lộng lẫy qua đi, chỉ còn lại thê lương.

“Liễu phi nương nương, pháo hoa trên trời thật đẹp phải không?” Một bóng dáng mảnh khảnh, vô thanh vô tức xuất hiện phía sau nàng.

“Đẹp, chỉ là... càng rực rỡ, càng dễ tan biến. Đằng sau vẻ rực rỡ, chỉ còn lại thê lương.” Chậm rãi, Thiên Mạch rũ mi, khoe môi cong lên tạo thành một ý cười quanh quẽ.

Ngọc La chậm rãi vỗ tay, “Quả nhiên là Liễu phi nương nương, kiến thức phi phàm.” Trong tay ả, cầm theo một chiếc đèn lồng. Ánh đèn đỏ rực, rọi lên gò má ửng hồng của ả.

“Không ở cạnh Vương gia, đến chỗ ta làm gì?” Nếu nàng đoán không lầm, Tần Mộ Phong đang không vui, vô cùng không vui.

Đường đường là Bình Nam Vương, bị một tiểu nữ tử bắt nạt chẳng kiêng nể gì, hẳn có thể vui vẻ sao?

“Từ khi Vương gia trở về từ Hoàng cung, thì nhốt mình trong phòng uống rượu.” Ngọc La cúi đầu, tựa cười mà không phải cười, “Muốn đi đốt pháo hoa không, bọn tỷ muội đều ở đó.”

“Ồ?” Liễu Thiên Mạch chậm rãi quay đầu, cười thân thiết, “Ngươi tới mời bản phi đốt pháo hoa?” Ý cười chưa đạt đáy mắt, khoe miệng khe nhếch, hàm ý dọa người.

Ngọc La bình tĩnh nhìn thẳng vào Liễu Thiên Mạch, thân nhiên nói, “Không đi thì quên đi.” ả đưa tay vuốt sợi tóc tán loạn ra đằng sau, mỗi động tác gió tay nhấc chân, đều hiển lộ vẻ tao nhã.

Ánh mắt Liễu Thiên Mạch thân nhiên đảo qua Ngọc La, đôi mi thanh tú nhú lại, “Đi, sao lại không đi.”

“Đi thôi.” Khoe miệng Ngọc La cong lên, xoay người bỏ đi.

Đáy mắt Thiên Mạch lộ vẻ lãnh tức, nàng nhìn chăm chăm Ngọc La hồi lâu, cười lạnh một tiếng rồi theo sau. Nàng thật muốn biết, ả rốt cuộc muốn làm gì.

Lạc Hà Cư nằm sát bên Ngọc Cẩm viện, là nơi ở của trác phi. Thái Hà dù không có danh phận, lại được Tần Mộ Phong sủng ái, phá lệ ở tại Lạc Hà Cư.

Sau khi nàng hương tiêu ngọc vãn, Tần Mộ Phong hạ lệnh niêm phong Lạc Hà cư, tất cả đều giữ nguyên dạng, bất kì ai cũng không được tự ý chuyển dời.

Thái Hà dùng qua vật gì, đều được bảo vệ không sút mẻ. Ngay cả hương trà uống nửa, cũng đặt trên bàn không dịch chuyển.

Khi nhớ nàng, Tần Mộ Phong sẽ tới Lạc Hà cư ngồi một lát. Lạc Hà, có bóng dáng Thái Hà, có hương vị Thái Hà.

“Ngươi dẫn ta đến đây làm gì?” Trước cửa Lạc Hà cư, Thiên Mạch dừng chân.

Bình Nam Vương phủ có quy củ, trừ Bình Nam Vương, bất luận kẻ nào không thể tiến vào Lạc Hà cư. Ngọc La đưa nàng tới đây, rốt cuộc muốn làm gì?

Khuôn mặt tú nhả của Ngọc La hiện ra vẻ khinh miệt, lời nói đầy châm chọc, “Cứ đi rồi ngươi sẽ biết.”

Thiên Mạch lạnh lùng liếc ả một cái, đi theo sau ả.

Ngọc La chậm rãi băng qua cửa tròn, tiến vào sân. Thiên Mạch vẫn theo sau ả, con ngươi lãnh khốc trong đêm tối lấp lánh ánh sáng.

“Vào đi.” Đứng dưới bậc thang, Ngọc La dừng bước.

Liễu Thiên Mạch mặt không đổi sắc, chậm rãi đến bên người Ngọc La, “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cái gì cũng không muốn làm.” Ngọc La nheo mắt, tựa cười mà không phải cười, “Ta chỉ...” Mâu trung ả lóe lên một tia lãnh liệt, tay vung lên trước ngực Thiên Mạch.

Ngọc La thu tay, cười quanh quẽ, “Liễu Thiên Mạch, Vương gia rất sủng ái ngươi đúng không? Chỉ là... so với Thái Hà cô nương, ngươi chẳng là cái gì”

Liễu Thiên Mạch lẳng lặng chăm chú nhìn Ngọc La, đáy mắt không một tia cảm xúc.

“Nếu...” Ngọc La liếc mắt, tầm nhìn đảo qua đồng pháo hoa lớn chất trên hành lang, “Nếu ngươi đốt Lạc Hà cư, Vương gia sẽ đối xử với ngươi như thế nào? Ngươi có thể đánh cuộc một keo, hẳn với ngươi rốt cuộc có mấy phần chân tình? Vương gia sẽ không dối thật lòng với bất kì kẻ nào, hẳn đã chịu đựng ngươi đủ rồi, ngươi tin không? Ta khuyên ngươi sớm rời đi, tự tìm thống khổ làm gì.”

Đôi mắt Liễu Thiên Mạch tinh quang chợt hiện ra, dường như đột nhiên hiểu được điều gì.

Ả giả bộ như bình tĩnh đại ngộ, “Ồ, ta quên mất. Lúc ta điểm huyết đạo của ngươi, thuận tiện điểm thêm á huyết, cho nên...” Ngọc La cười quỷ dị, “Ngươi không thể nói được đâu.”

Ngọc La đi lên bậc thang, gỡ pháo hoa xuống, châm lửa trong viện. Từng làn khói nhẹ tỏa ra, khói lửa rực rỡ nở rộ trên bầu trời. Một đóa rồi một đóa pháo hoa, tạo nên một chùm lưu quang hoa mỹ.

“Xem xong pháo hoa rồi.” Ngọc La hung quang chột ló, “Nên cho người biết ta sẽ diễn trò gì.”

Liễu Thiên Mạch vẫn lạnh lùng như cũ, mặt không chút thay đổi, đáy mắt có một tia châm biếm. Ngọc La thực cho rằng ả có thể điểm huyết nàng sao? Nếu nàng không cảnh giác như thế, không xứng làm thiên hạ đệ nhất sát thủ!

Ngọc La quay đầu lại liếc nàng một cái, “Biết nhiều pháo hoa như vậy châm lên cùng lúc sẽ thế nào không? Cho người xem.” Nàng vươn tay, chiếc đèn lồng trong tay đặt giữa đồng pháo hoa.

Ngọn lửa từ từ thoát khỏi đèn lồng, pháo hoa tức khắc bắn lên. Vàng sáng chói mắt, Thiên Mạch hoa cả mắt. Con người nàng nhủ lại, thân mình cũng có chút giật mình.

Pháo hoa nổ rộ, hành lang chạm trở hoa cũng bùng cháy. Ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng hành lang, lan tới phòng khách, thế lửa lan ra. Hoa quang rọi lên khuôn mặt Thiên Mạch, xinh đẹp không nói nên lời.

Hoa tuyết từng bông từng bông chạm nhẹ trên vai, Thiên Mạch trừng mắt nhìn thế lửa lan ra, vẫn không nhúc nhích.

Đốt đi, đốt đi, đốt hết đi.

Thái Hà đã hương tiêu ngọc vãn, giữ lại di vật của nàng ta còn ý nghĩa gì? A, chẳng qua chỉ càng thêm thương cảm thôi!

Vào đêm mưa lớn kia, nàng chọn Tần Mộ Phong, nhất đao lưỡng đoạn với Tần Vật Ly.

Nàng đã đưa ra lựa chọn, còn Tần Mộ Phong?

Tần Mộ Phong dịu dàng với nàng, che chở cho nàng, rõ mồn một trước mắt. Y không thật sự chấp nhận nàng, hay cũng sẽ thật lòng thật dạ với nàng?

Nàng sớm đã quen độc lai độc vãng, chuyện tình cảm cũng vậy. Nàng chỉ làm chuyện gì mình muốn, không quan tâm đến cảm nhận của đối phương. Nàng quyết định sẽ thật lòng thật dạ thương y, còn y?

Tần Mộ Phong từng nói, y sẽ đuổi hết bọn thị thiếp, nhưng mà trong nháy mắt, y vẫn nghỉ lại trong phòng thị thiếp.

Tần Mộ Phong dịu dàng, quá mức dè dặt, dù sao cũng làm nàng sồn tóc gáy.

Nếu không phải vì bảo vệ Tần Mộ Phong, e là nàng đã rời đi từ lâu.

Nàng chịu đựng Tần Mộ Phong, còn Tần Mộ Phong? Phải chăng cũng phải chịu đựng nàng? Nếu không phải, vì sao Ngọc La chỉ nhắc đến hai chữ “chịu đựng”?

“Nếu...” Ngọc La liếc mắt, ánh mắt đảo qua đám pháo hoa chát đống trên hành lang, “Nếu người đốt Lạc Hà cư, Vương gia sẽ làm gì người? Người có thể đánh cuộc một keo, y với người rốt cuộc có mấy phần tình cảm?”

Một câu của Ngọc La, nàng đột nhiên muốn biết trong lòng Tần Mộ Phong nàng rốt cuộc có bao nhiêu trọng lượng, Tần Mộ Phong đối với nàng rốt cuộc có mấy phần chân tình.

Nếu phần tình cảm này, chỉ là Tần Mộ Phong áy náy với nàng lắng đọng lại, nàng căn bản không cần phải ... ở lại.

Nàng trong lòng Tần Mộ Phong, đến tột cùng có bao nhiêu trọng lượng. Nàng đột nhiên rất muốn biết!

Tình cảm là ích kỷ, nếu đã quyết định yêu một người, sẽ hy vọng có được tình yêu của hắn, được trái tim của hắn.

Mang theo nụ cười quý dị, Ngọc La biến mất trong màn đêm.

Tuyết, rơi không ngừng. Lửa, càng xinh đẹp.

Ánh lửa đầy trời, nhuộm đỏ màn đêm. Ánh lửa cùng pháo hoa hòa quyện một chỗ, rực rỡ vô cùng.

Tần Mộ Phong coi Lạc Hà cư như sinh mệnh, y tự nhiên là người đầu tiên chạy tới.

Lạc Hà cư đã bị lửa lớn nhuộm đỏ, ngọn lửa tàn phá bờ bãi, căn bản không còn đường sống.

Y đứng trong viện, ngơ ngác nhìn ngọn lửa phừng phừng.

“Cháy, cháy, mau cứu hỏa.” Ánh lửa đầy trời, khiến mọi người chú ý, Bình Nam Vương náo loạn cả phủ.

Ánh lửa chiếu vào cơ thể Thiên Mạch, tạo nên một bức phác họa duyên dáng.

“Liễu Thiên Mạch, không ngờ người dám đốt đồ đạc của Thái Hà.” Tần Mộ Phong tựa như nổi điên lao tới, không nghĩ ngợi gì tát nàng một cái.

Cái tát rất mạnh, lập tức năm đầu tay in dấu trên mặt nàng, gò má một bên mặt sưng lên, trắng đỏ xen lẫn.

“Tại sao lại nghĩ ta làm?” Liễu Thiên Mạch hất tóc, lấy tay che gò má nửa bên mặt, đôi mắt giương lên, “Bình Nam Vương, ngài thật độc đoán.”

Tần Mộ Phong gân xanh hằn lên, điên cuồng gào thét rồi lại tát nàng một cái, “Trừ ngươi ra, nơi này còn có người khác sao?” Thêm một cái tát, một vệt máu đỏ thẫm từ miệng nàng chảy xuống.

“Ngọc La nữ tử đến nơi này đốt pháo hoa, ả điểm huyết đạo của ta, sau đó đốt gian phòng.” Liễu Thiên Mạch mắt không chút gợn sóng cùng sợ hãi, bình thản kể lại sự việc.

Bất kể hấn có tin nàng không, nàng vẫn muốn kể lại chuyện này.

“Với võ công của ngươi, Ngọc La có thể điểm trụ?” Tần Mộ Phong cười nhạt.

“Tin hay không tùy ngươi, đồ đặc của một người đã chết, để ý quá làm gì.” Máu tươi từ miệng nàng chảy xuống, chói mắt dị thường. Nàng rút cục đã hiểu tất cả, nàng và y, đều đang chịu đựng lẫn nhau.

Nàng vẫn yêu y như cũ, chỉ là, giữa bọn họ sớm đã không còn tình cảm thực sự.

Y từ đầu đến cuối vô tình, tình cảm của nàng, sớm vì sự vô tình của hấn mà phai nhạt.

Nàng cũng không cảm thấy thương tâm, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hiểu được trái tim y, nàng có thể buông tay.

Bọn hạ nhân tới cứu hoá thấy một màn như vậy, sớm đã dọa ngốc, sợ hãi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

“Ngươi nói cái gì?” Tần Mộ Phong đột nhiên bóp cổ Thiên Mạch, mỗi từ mỗi chữ tàn bạo rít ra từ kẽ răng, “Không cho phép ngươi nhắc tới nàng.” Ngón tay y siết chặt, khiến Thiên Mạch cơ hồ ngất xỉu.

“Buông ra.” Thiên Mạch mặt lạnh như băng, gian nan phun ra hai chữ.

Ngữ khí nàng như uy hiếp, hệt như chọc giận Tần Mộ Phong, “Tiện nữ nhân, ngươi nghĩ ngươi là ai?” Một tay đẩy Thiên Mạch ra, bàn tay hạ xuống.

“Tần Mộ Phong, ba cái tát này, đã đủ rồi.” Nàng lạnh lẽo như một con rối không có linh hồn.

“Vì sao ngươi đốt Lạc Hà cư, ngươi cho rằng đốt ký vật của Thái Hà, ta sẽ yêu ngươi sao? Nằm mơ giữa ban ngày.” Tần Mộ Phong hung ác trừng mắt nhìn Thiên Mạch, ngữ điệu không mang theo một chút tình cảm, lạnh thấu xương.

Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta cũng không dám nghĩ vậy.” Từ ngày đầu tiên đến Vương phủ, nàng đã hiểu được.

Nàng chậm rãi lấy từ trên người một chiếc khăn tay, lau đi vết máu trên khóe miệng, “Ta đã không còn nợ ngươi cái gì.” Ba cái tát kia, phá vỡ yêu hận. Bọn họ đã thanh toán xong, không ai còn nợ ai.

Tần Mộ Phong hai mắt đỏ thẫm, hai tay bóp chặt bả vai Liễu Thiên Mạch, “Ngươi đốt ký vật của nàng, ngươi vĩnh viễn nợ ta.” Tiếng gầm gừ thô bạo, truyền khắp Vương phủ.

“Ngươi muốn thế nào? Còn muốn tát ta một cái?” Đáy mắt nàng tràn ngập trào phúng.

Tần Mộ Phong gần như điên cuồng, mất đi lý trí. “Đừng thì sao?” Đang nói, tay y đã giơ lên.

Mâu quang không chút gợn sóng cùng sợ hãi của Liễu Thiên Mạch nhất thời trở nên sắc bén, hung quang lóe lên. Nàng ngẩng đầu, lạnh lùng tiếp nhận ánh mắt y. Trước khi bàn tay Tần Mộ Phong hạ xuống, bàn tay mềm mại của nàng, đã hằn trên mặt y.

“Tần Mộ Phong, ngươi nhớ kỹ, quá tam ba bận. Cho ngươi tát ta ba cái, là vì trả lại nhân tình của ngươi. Có điều, ba cái tát, đã cắt đứt gút mắt giữa chúng ta. Đời này kiếp này, ngươi đừng hòng chạm một đầu ngón tay vào ta.” Nếu y còn dám động vào nàng, nàng sẽ bắt y phải trả lại trăm nghìn lần.

“Ngươi dám đánh ta?” Tần Mộ Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng, bàn tay siết chặt đến mức phát ra tiếng rắc rắc, tựa như muốn bóp chết nữ nhân trước mắt này.

“Kẻ đánh ta, đều phải trả giá.” Thiên Mạch kiêu ngạo nâng cằm, giơ tay lên, lại là một cái tát.

Nàng lại đánh y? Tần Mộ Phong ngây người.

Nữ nhân này thật vô pháp vô thiên, khắp nơi khắp chốn đều thách thức quyền uy của y, chẳng những đốt ký vật của Thái Hà, còn dám tát y hai cái. Xem ra, y thật sự quá sùng ái nàng.

Tần Mộ Phong nén cơn lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người đâu, đem nữ nhân này nhốt vào địa lao.” Thanh âm lạnh như băng, từng chữ từng

chữ găm vào lòng nàng.

Khóe miệng Liễu Thiên Mạch khẽ nhếch, tựa cười mà không cười.

Một cái địa lao nho nhỏ, có thể nhốt được nàng sao?

Nhìn thấy nụ cười quỷ dị của nàng, thân mình Tần Mộ Phong run lên, hàn ý trong lòng đã voi bót vài phần.

*** Ánh lửa lập lòe lúc sáng lúc tối, quỷ dị khó lường. Từ trong những tiếng pháo nổ loáng thoáng, không khó để thấy được cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài.

Giữa đêm tuyết lớn, trong địa lao lạnh lẽo bức người.

Thiên Mạch quay mặt vào tường, hai tay chắp sau người, ngao khí thập phần. Mặt nàng lạnh như tiền, tựa như một pho tượng điêu khắc hoàn mỹ.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi có nhận sai hay không?” Tần Mộ Phong lạnh lùng đứng ngoài cửa, ánh mắt xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, rơi trên bóng lưng nàng.

“Cút.” Mối Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, mặt vẫn lạnh như tiền.

Đều lúc này, nữ nhân này vẫn không chịu nhận sai, rõ ràng là có ý định đối nghịch với y.

“Nữ nhân, chỉ cần ngươi nhận sai, ta có thể thả ngươi.”

“Giữa hai chúng ta không có đúng hay sai, ba cái tát, đã đánh tan yêu hận của chúng ta.” Nàng vẫn yêu y như trước, nhưng đã quyết định buông tay. Yêu đến tận cùng, thì không muốn yêu nữa.

Trái tim Tần Mộ Phong như co thắt lại, có phải y thực sự rất quá đáng hay không?

Y không muốn đánh nàng, thế nhưng, lúc đó y căn bản không cách nào khống chế được bản thân, thậm chí không biết bản thân đang làm cái gì. Đến lúc y hồi phục tinh thần lại, đã đánh nàng một cái tát.

“Ngươi...”

“Đừng xuất hiện ở trước mặt ta nữa.” Liễu Thiên Mạch lớn tiếng cắt ngang lời y nói. “Hỗn đản, ngươi thật sự nghĩ rằng ta dễ hiếp đáp sao?” Dậm mặ như nàng, cũng có khi nóng nảy.

Tần Mộ Phong là một nam nhân kiêu ngạo thế nào chứ, bị Liễu Thiên Mạch chọc giận, một câu ‘xin lỗi’ sắp sửa nói ra miệng lại bị nuốt trở vào, bỗng chốc rống lên giận dữ, “Ngươi đã đốt Lạc Hà Cư, cần phải bị nghiêm phạt, thành thật mà ở đó đi. Ta nói cho ngươi biết, ngươi vĩnh viễn không thay thế được vị trí của nàng trong lòng ta đâu.” Tần Mộ Phong hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Lãnh ý trong mắt Liễu Thiên Mạch càng trở nên sâu sắc, một hồi lâu, mới phun ra ba chữ, “Ai lạ gì.” Mỗi một từ thốt ra, đều mang theo con phần nộ.

Nàng xoay người, chậm rãi bước tới cửa. Gõ ngán trầm trên đầu xuống, cắm vào khe ổ khóa. Ngán trầm trong tay động vài cái, ổ khóa trên cửa bật mở đúng như ý muốn.

Chỉ là một cái khóa bình thường, có thể nhốt thiên hạ đệ nhất phi tặc nàng được sao?

Nàng cầm ngán trầm trở lại trên tóc, mặt lạnh như băng ra khỏi địa lao. Chiếc khóa tinh xảo nứt ra thành hai nửa, lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Cây trầm này của nàng được làm từ huyền thiết và bạc, cứng rắn không gì sánh được, chỉ cần vận đủ nội lực, phá một ổ khóa vô cùng đơn giản.

Không ngoài dự đoán của nàng, cửa địa lao có người canh gác. Tần Mộ Phong có phần quá xem trọng nàng rồi?

Đêm giao thừa, thủ vệ vương phủ lỏng lẻo. Trông coi địa lao, chỉ có hai người hộ vệ.

Liễu Thiên Mạch nghênh ngang bước ra ngoài, hai người hộ vệ còn chưa kịp nói lời nào, thì đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Nàng chậm rãi lấy ra một bình ngọc trong ngực áo, đổ ra một ít bột phấn màu trắng. Ngọc thủ phát lên, chỉ còn lại một làn hương thơm nhàn nhạt.

Mê diệt hương, là dược liệu tâm đắc của tà thủ thần y Lãnh Băng Băng.

Sau khi ngửi phải mê diệt hương, có thể khiến người ta quên đi những chuyện đã xảy ra nửa canh giờ trước. Đoạn ký ức đó hoàn toàn trống rỗng.

Lúc trước, nàng và hai nha hoàn nhiều lần ra vào địa lao, công lao của mê diệt hương công không thể không nhắc đến.

Mê diệt hương có một khuyết điểm lớn nhất — không có tác dụng với người có nội lực thâm hậu.

Lúc đó Y Tiểu Lục nhìn thấy Thanh Loan và nàng trao đổi thân phận, đã trúng mê diệt hương mà không bị mất đi một đoạn ký ức, nguyên nhân là do

nàng ta biết võ công.

Về đến Túy Yên Lâu, đã là nửa đêm. Các cô nương tụ tập tại phòng khách đón giao thừa, náo nhiệt vô cùng.

Nàng không làm phiền bất cứ ai, đi thẳng về Dương Liễu Viện.

Ba nha đầu kia lúc nào cũng làm việc cho nàng, chưa từng có bất cứ dự định nào cho bản thân, khó có được vui vẻ, sao nàng nở nhần tâm quấy rối.

Đứng ở tầng ba, có thể thấy được toàn cảnh kinh thành. Dưới bầu trời đêm pháo hoa xán lạn, ánh lửa ở Bình Nam Vương vẫn lập lờ như ẩn như hiện, chưa hoàn toàn tắt hẳn.

Nàng xưa nay luôn căm ghét nhất bị người khác giăng bẫy, nhưng, lần này, nàng cam tâm tình nguyện.

Nếu như không có việc Ngọc La hãm hại, nàng sẽ không thấy rõ tình cảm giữa nàng và Tần Mộ Phong.

Nói trắng ra là, tình cảm của bọn họ chỉ là một cuộc chơi mà thôi. Nàng vì tiền trộm trái tim của y, y vì thánh chỉ mà cưới nàng.

Giữa bọn họ có cái gọi là tình cảm sao? Có lẽ có!

Cho dù đã từng có tình cảm, cũng bị ba cái tát này đánh tan.

Ba cái tát, hoàn toàn thức tỉnh Liễu Thiên Mạch.

Chuyện tới nước này, nàng không cần do dự thêm nữa. Nếu y đã vô tình, nàng hà tất phải lưu luyến?

Yêu phải một người đàn ông vô tình, là nỗi bi ai chung của bọn họ.

Xa nhau, đối với bọn họ mà nói, đều tốt.

Tần Mộ Phong nói y có tình cảm với nàng, thế nhưng, tình cảm của y quá hơi hợt. Y không tin nàng, chưa bao giờ từng tin tưởng nàng. Không có lòng tin, làm sao có được tình cảm chân thành tha thiết đây? Cho dù có, cũng sẽ chóng nhạt nhòa.

Tình cảm không vượt qua được thử thách, không xứng là tình cảm.

Liễu Thiên Mạch đối với y đã từng có tình. Thời gian trôi qua, sự ngăn cách giữa bọn họ ngày càng lớn, tình cảm cũng phai nhạt vài phần.

Gã cho y một năm, nàng chưa bao giờ biết y đang suy nghĩ cái gì.

Trên người y có quá nhiều bí mật, y cũng có quá nhiều tâm sự.

Cứ phải đoán tâm tư của y, thật quá mệt mỏi, nàng mệt mỏi, không muốn yêu nữa!

Mà, cũng có thể đã yêu đến cùng tận rồi!

【 Có làm hay không, hai người các ngươi cứ như vậy là xong sao? 】

【 Ngươi muốn thế nào? 】

【 Phi Yên à, y cũng là nhất thời hồ đồ, hơn nữa chuyện tới nay ngươi cũng có sai mà. Cho nên, ngươi cho y một người cơ hội đi. 】

【 Ta đã cho y rất nhiều cơ hội, ba cái tát đó đã đánh tan tất cả. 】

【 Ngươi đã cho y cơ hội khi nào? Lúc ở trong cung y bị Tuyết Nhạn khi dễ, hiện tại đang nổi nóng, cho nên a... ngươi thông cảm chút đi. 】

【 Y đáng lẽ phải tin tưởng ta, lòng tin là điều mấu chốt khi chung sống. 】

【 Oa, cổ nhân như ngươi cũng biết cái gì gọi là điều mấu chốt sao? Khá lắm, khụ, lạc đề rồi. Van xin ngươi, cho y một lần cơ hội nữa đi. Ngươi cũng biết thân thế của Tần Mộ Phong mà, y đã quen thói không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, hoài nghi ngươi là bình thường thôi. Tiểu thư, đừng quên ngươi từng hồng hạnh ra tường. 】

Liễu Thiên Mạch trầm mặc, ngón tay đặt trên bệ cửa sổ từ từ siết chặt.

Thả lỏng ngón tay, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

【 Được. 】

Hai chữ buông tay, nói dễ vậy sao a.

Liễu Thiên Mạch thoáng thất thần, pháo hoa rực rỡ, làm say ánh mắt nàng.

***Mới vừa sáng sớm, Hoắc Thiên tướng quân bắt kẻ gió tuyết đến thăm Bình Nam Vương phủ, đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải đến chúc tết Bình Nam Vương.

“Tần Mộ Phong, ngươi lần ra đây cho ta.” Hoắc Thiên không chút khách khí, một cước đá văng ra cửa phòng.

Ánh sáng trắng chói chang làm lóa mắt Tần Mộ Phong, y đưa tay lên che khuất tia sáng, “Ngươi làm gì vậy?”

Hoắc Thiên xông lên phía trước, túm lấy y phục của y, hùng hổ trừng mắt, “Ta hỏi ngươi, có phải ngươi lại giam Liễu Thiên Mạch vào địa lao?”

“Phải thì sao?” Tần Mộ Phong ương ngạnh, mày kiếm nhướng cao, “Nàng đốt Lạc Hà Cư, phải bị phạt.”

“Trời lạnh như thế, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, có thể chịu được sao?” Hoắc Thiên cau mày, ngữ khí vô cùng tức tối.

Tần Mộ Phong chậm rãi đẩy tay Hoắc Thiên ra, vuốt phẳng chỗ nhăn trên y phục. “Liễu Thiên Mạch không phải là nữ tử yếu đuối gì đâu.”

Hoắc Thiên hừ lạnh, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn thẳng vào y, “Nếu không ngươi đến địa lao thử xem?”

“Nàng đáng bị như vậy.” Tần Mộ Phong từ tốn vỗ vỗ lên mắt, bộ dạng không có gì quan trọng.

Ánh mắt Hoắc Thiên trở nên âm trầm, nhìn chằm chằm Tần Mộ Phong không chớp mắt. Một hồi lâu, hắn rốt cục lên tiếng, “Tần Mộ Phong, nếu như ngươi không yêu Liễu Thiên Mạch, hãy buông tay nàng đi.” Hoắc Thiên hung hăng đạp cửa bước ra ngoài, phanh một tiếng, cửa đập ngược trở về, lại đóng chặt như trước.

Quen biết Hoắc Thiên nhiều năm rồi, chưa từng thấy hắn nổi giận như vậy. Nho tướng tao nhã cũng có lúc phát hỏa, thực sự là hiếm có!

“Nàng thực sự chịu được không?” Tần Mộ Phong chậm rãi cúi đầu, tự nói với chính mình. Thương tích trên người nàng vẫn chưa lành hẳn, có thể chịu nổi cái lạnh trong địa lao không?

Lúc Hoắc Thiên tới địa lao, ngọn đèn u ám trong địa lao đã gần sắp tắt. Dựa vào tia sáng yếu ớt, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy đường đi.

Cửa lao vẫn khóa chặt như cũ, nhìn không ra vết tích bị cạy khóa.

Phi Dương đi cạnh Hoắc Thiên kéo dây xích ra nhìn, rút bảo kiếm ra, “Tướng quân, ngài lui ra.” Trên người hắn không có chìa khóa, chỉ có thể trực tiếp chém ổ khóa ra.

Hoắc Thiên theo lời lui sang một bên, bảo kiếm của Phi Dương lập tức bỏ xuống. Keng một tiếng, chút tia lửa xẹt lên, xiềng xích cũng theo đó rơi xuống đất.

“Thiên Mạch.” Hoắc Thiên kéo mạnh cửa, dẫn đầu lao vào trong.

Phi Dương thu hồi bảo kiếm, vội vàng bước theo sau.

Hắn vẫn đối đãi với Liễu Thiên Mạch như muối muối ruột thịt, Liễu Thiên Mạch bị giam vào địa lao, hắn còn sốt ruột hơn người khác.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy Liễu Thiên Mạch tựa ở góc tường.

Nàng khẽ rút người lại, trán ngửa về phía sau. Mối tìm tòi, trên khuôn mặt trắng bệch nổi lên những vết đỏ bất thường. Hai tay chống trên đất, lạnh cóng tím tái.

“Thiên Mạch.” Hoắc Thiên ngồi xổm xuống, khẽ gọi một tiếng.

Hàng mi cong dài khẽ động đậy, Liễu Thiên Mạch từ từ mở mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười chua chát, “Hoắc đại ca.... Ta...” Lời còn chưa nói xong, hàng mi lại buông xuống.

“Thiên Mạch?”

Hoắc Thiên quyết định thật nhanh, vòng tay ôm lấy thân thể mảnh dẻ của Liễu Thiên Mạch lao ra khỏi địa lao.

Gương mặt tái nhợt của Liễu Thiên Mạch nổi lên những đốm đỏ kỳ dị, toàn thân nàng nóng ran. Cho dù khắp người nàng toả ra hơi nóng, nhưng cơ thể vẫn không hề có chút dấu hiệu nào của sự sống.

Nàng nằm im trên giường như một bức tượng, tựa hồ sẽ ngủ vĩnh viễn như thế không bao giờ tỉnh lại.

“Cha à, vì sao mẹ không tỉnh lại chơi với con?” Từ Linh nắm vạt áo của Hoắc Thiên, nước mắt liên tục chảy dài.

“Bởi vì mẹ bị bệnh.” Hoắc Thiên bế Từ Linh lên đùi, ánh mắt vẫn không rời khỏi Thiên Mạch.

“Cha, chẳng phải chúng ta đã dứt mẹ uống thuốc rồi sao? Vì sao mẹ vẫn bất tỉnh.” Từ Linh quật cường dùng tay áo lau nước mắt, cố nén không khóc nữa.

“Bởi vì trong bụng mẹ có muội muội, muội muội muốn ngủ, cho nên mẹ cũng muốn ngủ.” Vừa nãy lúc bắt mạch cho Liễu Thiên Mạch, phát hiện nàng đã mang thai hơn một tháng. Có thai khiến bệnh của nàng càng nghiêm trọng.

Ánh mắt rơi vào bụng nàng, môi Hoắc Thiên khẽ nhếch, cười cay đắng.

Từ Linh tội nghiệp khịt khịt mũi, hai mắt rung rung nhìn Thiên Mạch, “Con không muốn muội muội, con muốn mẹ tỉnh lại.”

“Ngoan, có muội muội chơi với con không vui sao?” Theo tình hình cơ thể Thiên Mạch, hẳn cũng không chắc đứa trẻ này có thể ra đời được hay không. “Cha, muội muội trong bụng mẹ có phải là của cái ông Vương gia đáng ghét kia hay không?” Từ Linh nắm áo Hoắc Thiên giật giật, “Con không muốn muội muội của ông Vương gia đó, con muốn muội muội của cha và mẹ sinh ra.”

“Không được nói bậy.” Hoắc Thiên sa sầm mặt, nhẹ giọng trách cứ.

Liễu Thiên Mạch đã là thiếp của Tần Mộ Phong, đây là một sự thật vĩnh viễn không thể nào thay đổi.

“Cha, bại hoại Vương gia đối với mẹ không tốt, hãy để mẹ đến sống với chúng ta, Từ Linh nhất định chăm sóc mẹ thật tốt, không để mẹ sinh bệnh.” Từ Linh dẫu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu lên.

Hoắc Thiên càng cười cay đắng, sao hắn lại không muốn chăm sóc Liễu Thiên Mạch chứ? Thế nhưng, thiên ý trêu ngươi.

“Tướng Quân, ngài thích Thiên Mạch sao?” Trầm mặc này giờ, Phi Dương cũng lạnh lùng mở miệng.

Hoắc Thiên cười khỏ, cũng không phủ nhận, “Ngươi nhìn ra sao?” Tình ý của hắn quá rõ ràng, ngoại trừ Liễu Thiên Mạch ngốc nghếch, ai cũng có thể nhìn ra.

Phi Dương lại trầm mặc, ánh mắt rơi trên mặt đất.

Từ Linh thông minh vừa cảm thấy bầu không khí bất thường, lập tức từ trên đùi Hoắc Thiên nhảy xuống đất, “Cha, mẹ thích ăn món điểm tâm ngọt có đúng không? Con đi trù phòng xin đại nương dạy, sau này mỗi ngày đều làm cho mẹ ăn.”

Phi Dương nhìn theo bóng Từ Linh xa dần, “Từ Linh mà còn biết Thiên Mạch tốt, đáng tiếc Vương gia lại không biết.” Hắn vẫn đạm mạc như trước, nhưng trong ánh mắt lại đầy mỉa mai.

Vốn tưởng rằng Vương gia rốt cục biết quý trọng Thiên Mạch, không nghĩ tới, Thiên Mạch ở trong lòng Vương gia, vẫn không bằng một phần vạn của nữ nhân kia.

“Ngươi cũng thích nàng?” Hoắc Thiên giương mắt, bình tĩnh nhìn thẳng về phía hắn.

Sáng sớm hôm nay, Phi Dương chạy đến Tướng Quân phủ đập cửa phòng hắn, nhờ hắn đi cứu Liễu Thiên Mạch. Nếu không nhờ Phi Dương, hẳn căn bản không biết Liễu Thiên Mạch bị giam vào địa lao.

“Tướng quân đừng hiểu lầm, trong lòng ta từ lâu đã có người khác, vẫn luôn xem Liễu Thiên Mạch là muội muội ruột của mình.” Nhớ tới cô gái dữ tợn tên Thanh Loan kia, khoe miệng Phi Dương chọt cong lên, thấp thoáng một nụ cười mờ nhạt như có như không.

Hoắc Thiên chậm rãi rời mắt khỏi Phi Dương, “Ta chưa bao giờ xem ngươi là người ngoài, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Phi Dương khi mười tuổi đã quen biết tướng quân, với tướng quân cũng có thể coi như bằng hữu chi giao.” Bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nếu không phải là tình như thù thù, cũng coi như là bằng hữu chi giao.

“Không sai.” Hoắc Thiên trong lúc nhất thời đoán không ra suy nghĩ của hắn.

Nhìn gương mặt tái nhợt của Thiên Mạch, Phi Dương khẽ thờ dài một tiếng, “Vương gia sẽ không quý trọng nàng nữa, nàng đã chịu khổ sở như vậy, ta giao phó muội muội cho tướng quân, xin tướng quân chiếu cố nàng.” Chuyện tới hôm nay, hắn cuối cùng cũng thấy rõ lòng Vương gia.

So sánh với Thái Hà, Liễu Thiên Mạch không là gì cả. Thân là huynh trưởng, ai cũng đều mong muốn muội muội mình hạnh phúc, hắn cũng vậy. Nếu như Hoắc Thiên thật lòng quý trọng Thiên Mạch, bọn họ ở bên nhau thì có gì không tốt.

“Ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.” Từ lâu, hắn đã quyết định chăm sóc cho nàng. Bất luận nàng yêu hay không yêu hắn, hắn đều sẽ đối tốt với nàng.

Yêu một người, là muốn cho nàng hạnh phúc. Chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ rồi, hắn không dám cầu mong điều gì khác.

“Cảm tạ tướng quân.” Phi Dương nhìn Hoắc Thiên thật lâu. Nếu như từ đầu, người mà Liễu Thiên Mạch gả cho chính là Hoắc Thiên, hẳn là sẽ rất hạnh phúc?

“Ta thay Thiên Mạch cảm tạ sự quan tâm của ngài đối với nàng.” Ánh mắt Hoắc Thiên xuyên qua song cửa sổ, rơi trên đám tuyết trắng đầu cành.

“Đề Thiên Mạch lại tướng quân phủ dưỡng bệnh đã, mấy phụ nhân kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì, sẽ không bỏ qua cho nàng đâu.” Liễu Thiên Mạch đã từng được sủng ái, hôm nay thất sủng rồi, mấy phụ nhân kia nhất định sẽ hung hăng khi dễ nàng. Nàng lãnh đạm quá, sao có thể là đối thủ của bọn họ?

“Ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt, không để nàng phải chịu chút ủy khuất nào.” Hoắc Thiên hần nói được, sẽ làm được.

****

Tuyết đã ngừng rơi, Tần Mộ Phong đứng giữa đám tuyết trắng xoá. Dáng người cao ngạo, tựa như hòa lẫn với đất trời.

Phi Dương vừa vào Thính Phong Hiên, liền thấy ngay bóng lưng của y.

Phi Dương ngẩn người, đập trên hoa tuyết bước tới sau lưng y.

“Vương gia, Thiên Mạch bệnh rất nghiêm trọng, phỏng chừng mười ngày nữa tháng cũng không khỏe lên được. Để tránh bị tiểu nhân hãm hại, nàng tạm thời ở tại tướng quân phủ. Nếu ngài muốn gặp nàng, có thể...” Chuyện tới lúc này, hần vẫn ôm hy vọng này đối với Tần Mộ Phong.

Khẩu khí Tần Mộ Phong vô cùng ác liệt, cười nhạt châm chọc, “Bên người bốn vương cũng không thiếu nữ nhân.” Một trận gió lạnh thấu xương thổi qua, đám tuyết trắng trên cành cây rơi là tả.

“Vương gia, nàng là Liễu Thiên Mạch.” Ánh mắt Phi Dương đột nhiên âm trầm, đáy mắt chứa con tức giận.

“Đối với bốn vương mà nói, nữ nhân đều như nhau.” Tần Mộ Phong nói lời vân đạm phong khinh, chẳng liên quan đến mình.

“Liễu Thiên Mạch là độc nhất vô nhị.” Phi Dương nắm chặt hai tay, con giận gần như bùng nổ.

“Đích xác, nàng là độc nhất vô nhị. Lá gan và sự kiêu ngạo của nàng, là độc nhất vô nhị, thế nhưng, ta chơi chán rồi. Nếu như Hoắc Thiên thích, tặng cho hần cũng được. Chỉ cần, hần không chê nữ nhân kia tàn hoa bại liễu.” Tần Mộ Phong lười nhác nhếch miệng, phui phui đám hoa tuyết trên vai, “Nghe nói Ý Thúc Các mới tới một vị Liên Liên cô nương, Liễu Thiên Mạch tư sắc, so ra không bằng một phần vạn của nàng.”

Những ngón tay đang siết chặt của Phi Dương đột nhiên thả lỏng, hần đối Tần Mộ Phong đã hoàn toàn thất vọng.

Liễu Thiên Mạch bị bệnh, không ngờ y còn tâm tư nghĩ đến thanh lâu nữ tử. Nam nhân như vậy, không cần cũng được. Gặp phải y, là bất hạnh của Liễu Thiên Mạch.

“Vương gia, ty chức lẩm miệng.” Phi Dương cung kính khom lưng, “Xin Vương gia giáng tội.”

“Lui ra đi.” Tần Mộ Phong biết, Phi Dương lại nổi giận, cố ý làm y khó xử.

“Ty chức tuân mệnh.” Phi Dương hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tần Mộ Phong khước miệng hé ra, cuối cùng bật cười. Nụ cười mờ nhạt như có như không nơi khước miệng, chua chát không gì sánh được.

Khoảnh khắc nghe tin Liễu Thiên Mạch bệnh nặng, trái tim y như thất lại.

Bản tính kiêu ngạo trời sinh, khiến y không thể dờ bỏ lòng tự tôn.

Y không thể nào tỏ ra yếu thế trước mặt Phi Dương, dối lòng, nói ra những lời mỉa mai.

Cay nghiệt làm thương tổn Liễu Thiên Mạch, cũng thương tổn chính bản thân mình!

*****

Trong giấc ngủ say Liễu Thiên Mạch khẽ ‘um’ một tiếng, hàng mi dày khẽ động đậy, nàng từ từ mở mắt, đôi mắt vẫn còn buồn ngủ mơ màng.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Một giọng nói ôn nhu thuận hậu truyền đến.

“Ừm?” Nàng trở mình một cách khó nhọc, nghi hoặc nhìn Hoắc Thiên. Nàng phải ở trong địa lao mới đúng, vì sao lại ở chỗ này?

Hoắc Thiên đưa tay sờ lên trán nàng, “Đầu nàng còn đau không?”

“Hết đau rồi.” Liễu Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng nhin không được con đau khẽ rên một tiếng.

Khuôn mặt tái xanh của Hoắc Thiên lo lắng, hần nắm tay nàng, cầm thật chặt, “Đau ở đâu? Mau nói cho ta biết.”

Liễu Thiên Mạch chậm rãi giơ tay lên, bưng lấy gương mặt trắng bệch của mình, “Mặt, mặt ta đau.”

“Mặt của nàng làm sao vậy?” Hoắc Thiên cầm một tay nàng, tay kia nhẹ nhàng gạt mớ tóc phủ trên mắt ra cho nàng.

“Bị Tần Mộ Phong tát ba cái, có hơi đau.” Lúc trở lại Túy Yên Lâu, nàng đã bôi thuốc rồi. Đã hết sưng, nhưng vẫn đau đốn như trước.

Nét mặt Hoắc Thiên thoáng sa sầm lại, lớn tiếng nói, “Hắn đánh nàng ba cái?”

“Đúng vậy.” Thiên Mạch khép năm ngón tay lại, nhẹ nhàng xoa xoa trên mặt.

“Cố gắng nghỉ ngơi một chút.” Hắn đặt tay Thiên Mạch vào trong chăn, rồi kéo chăn đắp kín cho nàng, đứng dậy đi ra ngoài.

Liễu Thiên Mạch không trả lời, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng đầu vầng mắt hoa, vô cùng mệt mỏi.

Thương tích trên người nàng vẫn chưa khỏi hẳn, lại đi tới đi lui trong gió to tuyết lớn mấy lượt, còn bị nhốt trong địa lao hơn nửa đêm, nàng ngã bệnh thật rồi.

Trước khi bất tỉnh, nàng vẫn còn ý thức. Thế nhưng, nàng từ bỏ việc kháng cự, càng không dùng thuốc.

Nàng muốn biết, Tần Mộ Phong sau khi phát hiện nàng mang thai, sẽ đối xử với nàng thế nào.

Diễn kịch, thì phải diễn cho giống thật. Lúc diễn kịch, nàng luôn dùng toàn lực ứng phó, bất kể hậu quả.

Lần này, nàng quyết đấu đến cùng, giữa bọn họ có tương lai hay không, đều quyết định ở lần này.

Tần Mộ Phong sẽ quyết định như thế nào? Có lẽ nàng cũng đoán được chút ít.

Rõ ràng biết kết cục, nhưng vẫn muốn một kết quả xác thực nhất. Giữa nàng và Tần Mộ Phong, cũng nên có kết quả rồi.

Nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được ngón tay ấm áp của Hoắc Thiên. Mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt của thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa lên mặt nàng.

Mùi thơm thoang thoảng, sự ấm áp nhàn nhạt, lan tỏa trong lòng nàng.

Mỗi lần nàng đứng bên bờ vực thì người cứu nàng luôn là Hoắc Thiên.

Hoắc Thiên mang đến cho nàng sự ấm áp, còn Tần Mộ Phong chỉ mang lại cho nàng thương tổn.

Nếu như lúc đầu nàng gả cho Hoắc Thiên? Hắn là sẽ có cảnh phu xướng phụ tùy, cảm sát hài hòa chăng?

“Thật dễ chịu.” Cảm giác mát lạnh, tựa hồ ngấm tận đáy lòng nàng.

“Thuốc này là của hoàng thượng ban cho, rất tốt đối với ngoại thương.” Chết tiệt, vì sao hắn không sớm phát hiện trên mặt nàng có thương tích?

“Cảm tạ, huyênh lại cứu ta một lần nữa.” Giọng nói Liễu Thiên Mạch đượm buồn. Tuy rằng hắn đã làm xáo trộn kế hoạch của nàng, thế nhưng, nàng vẫn cảm kích hắn.

“Xin lỗi, ta không biết trên mặt nàng có thương tích.” Nếu bị đánh ba cái tát, vì sao không có chút dấu tích nào? Thực sự kỳ quái.

“Lần trước đỡ một kiếm cho Vương gia, trước ngực ta bị đâm một kiếm, để tránh bị sẹo, lúc nào ta cũng mang theo thuốc mỡ, vết thương trên mặt đã được bôi thuốc rồi.” Đó lại là được liệu bí chế của tà thủ thần y, dùng vô số được liệu trân quý tinh luyện mà thành, ngàn vàng khó mua!

Lời giải thích của nàng, có chút giấu đầu hở đuôi. Thế nhưng, Hoắc Thiên dường như không hoài nghi gì cả.

Bởi vì hắn không muốn hoài nghi nàng.

“Nàng có đói bụng không?” Hoắc Thiên rút tay lại, ngắm dung nhan xinh đẹp của nàng. Định nói với nàng gì đó, nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Hai tròng mắt nàng trống rỗng vô thần, mắt chớp chớp vài cái, “Hoắc đại ca, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.” Liễu Thiên Mạch có thể cảm nhận được, hắn đang nhìn nàng đắm đắm.

“Nàng đang mang thai.” Hoắc Thiên dùng giọng nói bình thản, nói ra một sự thật.

“Ta đã biết rồi.” Thiên Mạch hai tròng mắt vẫn vô thần, cười chua chát.

“Nàng biết ư?” Hoắc Thiên có chút kinh ngạc, nếu đã sớm biết, vì sao không nói ra, lại để mặc cho Tần Mộ Phong thương tổn nàng?

Nàng đang mang thai, trong một ngày mưa tuyết mịt mù bị giam vào địa lao, vậy khác nào là lấy muốn mạng nàng.

“Ừm.” Thiên Mạch khẽ ừ, lần thứ hai chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoắc Thiên không nói lời nào, lẳng lặng nhìn nàng. Nếu đã biết, vì sao không nói cho Tần Mộ Phong hay? Trong lòng nàng, rốt cục có bao nhiêu nỗi khổ?

“Tướng quân...” Một tiểu nha hoàn bước vào, trên khay bưng một chén thuốc và một đĩa mút hoa quả nhỏ.

“Đưa cho ta, ngươi ra ngoài đi.” Hoắc Thiên ngắt lời nha hoàn. Liễu Thiên Mạch trong lòng nhất định đang rối loạn, nàng cần yên tĩnh một chút.

Hắn bưng thuốc, ngồi trở lại mép giường, “Nàng uống thuốc đi?”

Liễu Thiên Mạch không nói gì, chậm rãi chống người ngồi dậy. Hoắc Thiên vội đỡ lấy lưng nàng, sợ nàng bị ngã xuống. “Cẩn thận một chút.”

“Hoắc đại ca, huynh không cần quá cẩn thận như vậy, ta sẽ không ngã đâu mà.” Bị Mạc Bắc thập bát sát chém hơn ba mươi nhất đao, nàng còn có thể cử động nữa là. Chỉ là một chút phong hàn nho nhỏ, không đến mức lấy mạng của nàng.

Hoắc Thiên thổi thuốc cho nguội bớt, dứt từng thìa thuốc cho nàng uống, “Cẩn thận, coi chừng bỏng.”

“Đáng quá đi.” Liễu Thiên Mạch đầu mày nhíu chặt lại, lấy tay che miệng.

“Ăn cái này.” Hoắc Thiên đưa cho nàng đĩa mút hoa quả, nhón lấy một viên dứt vào miệng nàng. Nàng thích ăn mút hoa quả, hắn vẫn nhớ rất kỹ.

Một đĩa mút hoa quả đã ăn sạch, thuốc cũng uống hết. Hoắc Thiên đứng dậy, bỏ bát đĩa không xuống, quay trở lại bên mép giường. “Có muốn ăn cái gì khác không? Nàng đã ngủ một ngày đêm một đêm chắc cũng đói bụng.”

“Ta không muốn ăn, chỉ muốn ngủ thôi.” Nhẹ nhàng thở dài, Thiên Mạch mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại.

“Nàng đã ngủ một ngày đêm một đêm rồi, không thể ngủ tiếp.” Bàn tay to lớn ấm áp của hắn sờ lên trán nàng, “Bớt sốt rồi. Trừ phòng đã chuẩn bị tổ yến, ăn một chút nhé?”

“Không muốn ăn.” Liễu Thiên Mạch nhẹ nhàng lắc đầu, “Hoắc đại ca, huynh thổi tiêu cho ta nghe có được hay không. Ngọc tiêu của ta đâu, huynh để chỗ nào rồi.” Nếu như nàng nhớ không lầm, trên người nàng hắn là mang theo cây ngọc tiêu đó.

“Được.”

Rút ngọc tiêu ở dưới gối ra, Hoắc Thiên đến đứng bên cửa sổ. Nghe tiếng gió tuyết, thổi ra những thanh âm du dương cho nàng nghe.

Nếu như, Hoắc Thiên hắn kiếp này chỉ thổi tiêu vì một nữ tử, thì nữ tử đó, chắc chắn là Liễu Thiên Mạch.

Lúc gặp nàng, nàng đã là vợ của người khác. Lúc yêu nàng, nàng từ lâu đã có người trong lòng.

Nàng là tri âm của hắn, đáng tiếc gặp nhau quá muộn.

Ngoại trừ nàng, còn ai có thể hiểu được tiếng cầm tiêu của hắn?

Một khúc tàn tiêu thổi đoạn trường, thiên nhai nơi nào kiếm tri âm?

Trong tiếng tiêu, hoa tuyết tuôn rơi là ta.

*****

Dường bệnh trong tướng quân phủ hai ngày, Thiên Mạch gần như đã bình phục hoàn toàn.

Tuyết càng ngày càng nặng hạt, trên mặt đất phủ một tầng tuyết dày. Tuyết nặng đè gãy cành cây kêu răng rắc, âm thanh thỉnh thoảng từ trong viện bay vào phòng.

Cũng do tuyết lớn, nên thiếu mất vài phần không khí năm mới.

Đêm đã khuya, Hoắc Thiên lẳng lẽ thổi tắt nến, biến mất trong bóng đêm. Liễu Thiên Mạch nằm bộ miên man trên giường đột nhiên mở mắt.

Nàng bước xuống giường, chầm chầm.

Giữa nàng và Tần Mộ Phong, đến lúc nên kết thúc rồi!

Hoắc Thiên đối với nàng yêu thương che chở, thân thể nàng chưa hoàn toàn khôi phục, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép nàng rời khỏi tướng quân phủ. Nếu muốn ra đi, chỉ có thể nhân lúc không có hắn.

Nàng nợ tình cảm của Hoắc Thiên, có lẽ cả đời này cũng không thể trả hết.

Gió Bắc ulla vào trong phòng, ánh lửa trên bàn tối sầm, rồi phụt tắt. Cửa chậm chậm đóng lại, bóng người áo trắng hòa quyện vào tuyết trắng thành một thể.

Liễu Thiên Mạch trở lại vương phủ, đã quá nửa đêm.

Ngoại trừ tiếng tuyết rơi lặng lẽ, Bình Nam Vương phủ không có một động tĩnh nào.

Cửa phòng ngủ khép hờ, Thiên Mạch nhẹ nhàng đẩy cửa ra, kéo váy bước vào. Trong phòng quá yên tĩnh khiến tiếng bước chân nàng nghe quý dị vô cùng.

Tần Mộ Phong không ở đây, không biết qua đêm với nữ nhân nào rồi?

Hừ, nam nhân kia, luôn miệng nói yêu nàng, luôn miệng nói yêu Thái Hà. Nhưng suốt ngày đây đưa cùng nữ nhân khác, chơi bời trác táng. Tình yêu của hắn quá sức hời hợt.

Nàng bước tới trước giá cấm nến, châm nến. Ngọn lửa vừa mới lóe lên, một trận gió lạnh đột nhiên thổi vào, dập tắt ánh sáng, một làn khói xanh bốc lên.

“Ngươi đã trở về?” Liễu Thiên Mạch lại châm nến lần nữa, ngữ khí đậm mặc.

Tần Mộ Phong đóng cửa lại, tựa người vào khung cửa, “Ngươi ở chỗ này làm gì?”

“Ta có việc tìm ngươi nói chuyện.” Thiên Mạch ưu nhã bước đến ngồi xuống ghế, ngược mắt nhìn hắn.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Giọng nói Tần Mộ Phong có chút nhừ nhựt, rõ ràng là đã uống say.

Hắn bước vài bước tới trước bàn tròn, liền bỏ nhào xuống mặt bàn, Thiên Mạch lập tức ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

“Ngươi đi đâu vậy?” Thiên Mạch nhíu mày, rót cho hắn một chén nước.

Khóe miệng Tần Mộ Phong nở một nụ cười lười nhác, đưa tay nhận lấy chiếc chén trong tay Thiên Mạch, “Ta đi Ý Thúc Các, Liên Liên ôn nhu hơn ngươi, đẹp hơn ngươi, công phu trên giường giỏi hơn ngươi.”

Thiên Mạch thân thể run lên, nước trong chén cũng theo đó tràn ra ngoài. Nàng trở tay hất nước xuống đất, điềm nhiên nói, “Vương gia đến Ý Thúc Các? Thật có nhã hứng.”

Tần Mộ Phong không nhận được chén nước trong tay nàng, bực bội lườm nàng. “Nhuyễn ngọc ôn hương, ta đương nhiên thích.”

“Ta mang thai rồi.” Thiên Mạch ngẩng đầu, mâu quang đậm mặc, chậm rãi nhìn vào mắt hắn.

Tần Mộ Phong khẽ run lên, nụ cười trên khóe môi cứng lại. “Phá đi.”

“Cái gì?” Thiên Mạch vẫn giữ vẻ bình tĩnh, đáy mắt không có một tia gợn sóng.

Ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của hắn nhìn nàng trừng trừng, mỗi chữ mỗi câu rít qua kẽ răng, “Ta nói phá đi, ngươi nghe không hiểu sao?”

“Là của ngươi.” Liễu Thiên Mạch càng thêm bình tĩnh, lạnh lùng liếc hắn một cái.

“Phá đi.” Hai tròng mắt hắng càng trở nên hung ác nham hiểm, “Ngươi đã từng tăng tị với tình nhân, là con của ai, ngươi phải hiểu rõ hơn người khác, đừng đem đứa con hoang đó đẩy lên người ta.” Liễu Thiên Mạch trước khi gã cho hắn đã không còn tâm thần trong sạch, đã từng quan hệ xác thịt với nam nhân khác, hắn không thể xác định hài tử này có đúng là của hắn hay không.

“Nếu như ta nói không thì sao?” Nàng nhấc váy, hai chân ưu nhã vắt chéo. Tay nàng vuốt vuốt chỗ nhăn trên váy, ngữ khí trở nên hung tợn, “Ta muốn giữ lại.”

Tần Mộ Phong cười nhạt, trong mắt tràn đầy châm chọc, “Lúc ngươi gã cho ta đã là tàn hoa bại liễu, ai biết đứa con hoang trong bụng ngươi là con ai.”

Liễu Thiên Mạch nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực. Thì ra, hắn chưa bao giờ từng tin tưởng nàng. Sự ôn nhu trước đây, chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi. Nàng cũng không muốn giải thích thêm nữa, mặt mũi rã rời khép mắt lại, “Là con của ngươi, nếu như ngươi thực sự muốn ta phá bỏ, thì hãy mang thuốc đến đây? Đi ngay bây giờ.” Giữa bọn họ, đúng là nên có một kết cục.

“Đừng đem đứa con hoang đó đổ lên đầu bản vương.” Tần Mộ Phong cười càng thêm châm chọc.

Tần Mộ Phong bỏ đi không chút lưu tình, trong không khí vẫn còn vương mùi hương của hắn.

Lúc cửa mở ra, gió lạnh ulla vào, thổi theo vài bông hoa tuyết.

Nàng vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đón lấy hoa tuyết.

Tuyết bên ngoài, lại rơi nặng hạt rồi sao?

Liều Thiên Mạch lắng tai nghe tiếng tuyết rơi, cười đến thê lương.

Ân ân oán oán giữa hai người bọn họ, đã hoàn toàn kết liễu vào buổi tối hôm nay rồi.

Từng giọt sấp nền chảy xuống, dường như đang nhỏ giọt vào lòng nàng.

Tiếng tuyết rơi rất êm tai, Liều Thiên Mạch nghiêng đầu, lặng lẽ nghe tuyết rơi!

Cánh cửa lần thứ hai lại mở ra, gió lạnh thổi tung mái tóc nàng.

“Uống đi.” Chén thuốc nóng hổi đặt trước mặt nàng, tràn ra vài giọt.

“Uống? Thứ thuốc phá thai này Bình Nam Vương phủ nhiều lắm sao?” Nhìn chất lỏng đen nhánh đó, Liều Thiên Mạch đột nhiên cảm thấy vô cùng mỉa mai.

“Lần trước chuẩn bị cho Liễu Tự Họa.” Giọng nói lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Ta nói là con của ngươi thì chính là của ngươi, thực sự muốn ta uống sao?” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ngươi không uống ta dứt ngươi.” Tần Mộ Phong nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi.

Liều Thiên Mạch bê chén thuốc lên, thủy mâu thoáng mờ đi vì nước, “Ngươi có thể nghĩ cho kỹ, cái thai trong bụng ta chính là hài tử của ngươi. Mất đi hài tử, ta sẽ hận ngươi.”

“Đừng ép ta đổ vào miệng ngươi.” Ngữ khí âm trầm, lãnh khốc dọa người.

Liều Thiên Mạch chậm rãi nhắm mắt lại, tay kia vô lực hạ xuống.

“Tiện nhân, đừng ép ta đổ vào miệng ngươi.” Tay vung lên, lại muốn đánh nàng.

Thiên Mạch bỗng nhiên mở mắt, mâu trung lóe lên lạnh lẽo. Tay khẽ động, chén thuốc nóng hổi toàn bộ hất lên mặt Tần Mộ Phong. “Ngươi so với ta càng dễ tiện.”

Nước thuốc nóng hổi làm bỏng da thịt y. Nước thuốc bắn vào mắt y, khiến y không mở mắt ra được. Y nhắm tịt hai mắt, vội dùng tay áo lau mặt, “Liều Thiên Mạch, ngươi điên rồi?” Y rống lên giận dữ.

“Ta điên rồi, là bị ngươi bức điên.” Liều Thiên Mạch chậm rãi móc một tờ giấy từ trong ngực áo ra, dùng sức nện vào mặt hắn, “Con mẹ nó, ngươi đúng là xem ngôn tình tiểu thuyết quá nhiều, rảnh quá không có việc gì làm đi ngược ta. Họ Tần kia, từ nay về sau, ta với ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt. Cuộc sống này ta không sống nữa, ta với ngươi ly hôn.” Dung nhan thanh tú, trong nháy mắt nhăn nhó lại.

Giấy trắng mực đen chậm rãi rơi xuống đất, hai chữ “Hưu Thư” vô cùng rõ ràng (ô, nàng “hưu” hắn)

Liều Thiên Mạch lạnh lùng cười, nắm lấy cánh tay hắn, “Phân cân thác cốt thủ (một phương pháp võ công), cô nương ta sẽ hủy đi món canh xương của ngươi.” Theo động tác của nàng, tiếng khớp xương vỡ vụn kêu lên răng rắc.

Động tác của Liều Thiên Mạch thực sự quá nhanh, nhanh đến mức Tần Mộ Phong không thể nào đánh trả. Bị nàng ấn dưới đất, hắn đau đến nhe răng trợn mắt, “Aaa... Liều Thiên Mạch, ngươi buông tay...”

Liều Thiên Mạch buông cánh tay hắn ra, giầy thêu đập lên lưng hắn, hung hăng nói, “Con mẹ nó, ngươi chẳng qua chỉ cung cấp một con tinh trùng, lại toan tính mưu sát hài tử của ta, ngươi nằm mơ đi.” Nàng vung nắm đấm lên, “Họ Tần kia, hài tử ta sẽ tự mình nuôi dưỡng, tuyệt đối không đòi phí cấp dưỡng của ngươi. Ta sống ở vương phủ được một năm, phí sinh hoạt quy ra bạc nếu ta mà xài vượt quá một nghìn lượng ta sẽ theo họ của ngươi. Ngươi không cần cho ta tiền trợ cấp, chúng ta thanh toán xong. Đại khái cũng không có tài sản gì chung, không cần chia, đồ đạc trong phòng toàn bộ trả lại cho ngươi. Từ giờ trở đi, chúng ta ly hôn.”

“Chúc mừng ngươi, trở thành người chồng bị bỏ rơi đầu tiên trong lịch sử.” Liều Thiên Mạch ngẩng đầu, bước ngang qua người Tần Mộ Phong. Trong khoảnh khắc đó, nàng thấy một cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có.

Người chồng bị bỏ rơi? Trái tim y trong tích tắc như bị ai siết chặt, nhưng thoáng một cái đã bị cơn tức giận thay thế. “Liều Thiên Mạch, ngươi...” Tần Mộ Phong miễn cưỡng ti hí mắt, nhưng cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng.

“Trên đời này cho tới bây giờ chưa hề có người tên là Liều Thiên Mạch, Bình Nam Vương, xin hãy gọi ta một tiếng Bạch cô nương.”

Giọng nói không chút cảm xúc, vọng lại bên tai Tần Mộ Phong, một sự hoang mang nói không rõ thành lời dâng lên trong lòng hắn.

Liều Thiên Mạch đi giữa gió tuyết, chỉ thấy một bóng lưng cao ngạo.

Đúng vậy, nàng không phải Liễu Thiên Mạch. Từ mười lăm năm trước, trên đời này đã không còn Liễu Thiên Mạch.

Ra khỏi Bình Nam Vương phủ, ba chữ Liễu Thiên Mạch, không còn quan hệ gì với nàng nữa.

Nàng họ Bạch, tên Phi Yên.

Là thiên hạ đệ nhất sát thủ, là thiên hạ đệ nhất phi tặc.

Bình Nam Vương Liễu phi, giờ chỉ còn trong ký ức của nàng.

Tuyết vẫn rơi mù mịt, yêu hận nơi Bình Nam Vương phủ sẽ trở thành hư vô.

Từ đầu, nàng vẫn đạm phong khinh bước vào vương phủ.

Hôm nay, cũng vẫn đạm phong khinh ra đi.

Bóng trắng của nàng, vẫn luôn mờ ảo như ban sơ, không cách nào giữ được...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quyết không hối hận

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhân biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán, lệ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cảm y lang, bi dục liên chi đương nhật nguyện.

(Bài Mộc Lan Hoa Linh của Nạp Lan Dung Nhược. Vì không dịch nổi nên chỉ tóm lược nội dung chính: Bài thơ là lời một cô gái lên án bạc tình lang của mình, kiên quyết cắt đứt quan hệ với y.)

Mọi thứ chung quanh yên tĩnh, trên thế gian chỉ còn lại bóng lưng Phi Yên áo trắng bay bay.

Tuyết bay mù trời, làm rối loạn lòng người, làm mịt mờ đôi mắt.

Một giọt nước mắt, từ khóe mắt trào ra, không một tiếng động thấm vào mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Y đã từng... dịu dàng ôn nhu với nàng.

Đã từng... lời ngon tiếng ngọt với nàng.

Nàng đã từng... động lòng.

Đã từng... cho rằng y là bến đỗ cuối cùng của mình.

Vốn tưởng rằng, thiên địa hữu tình, nhân gian hữu ái.

Nhưng thì ra, tất cả đều chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Phồn hoa qua đi, thì chỉ còn lại sự quạnh quẽ mà thôi.

Nói là có tình, nhưng lại vô tình!

Kẻ vô tình thực sự chỉ có Tần Mộ Phong thôi sao?

Có lẽ, nàng cũng là người vô tình.

Y vô tình, nàng cũng vô tình. Nói chia tay, liền mỗi người một ngã.

Từ lâu đã biết sẽ có kết cục này, thế nhưng, vì sao tim nàng vẫn nhói đau?

Nhân sinh chẳng qua chỉ là hai chữ duyên phận, gả cho Tần Mộ Phong là duyên, yêu y cũng là duyên, chỉ có điều đó là nghiệt duyên.

Hôm nay, bọn họ duyên tình đã tận.

Cho dù là nghiệt duyên, cũng chẳng được lâu dài, đây là nỗi buồn của nàng, cũng là nỗi thương tâm của Tần Mộ Phong.

Nhìn bốn chữ Bình Nam Vương Phủ, ánh mắt Bạch Phi Yên nhòe đi. Nàng quay phắt đầu lại, xoay lưng về phía vương phủ. Lại một giọt nước trào ra từ khóe mắt. Giọt nước mắt nóng hổi thấm vào lớp tuyết, không còn dấu vết.

“Nàng hối hận rồi sao?” Một bóng người cao lớn xuất hiện sau lưng Bạch Phi Yên, không một tiếng động. Trên mặt tuyết, hai chiếc bóng giao nhau.

Giọng nói dịu dàng êm ái, suối âm lòng nàng.

Bạch Phi Yên chậm rãi xoay người, ngược mắt nhìn Hoắc Thiên, ánh mắt nàng trở nên sâu thẳm, “Không, ta không hối hận. Ta tin quyết định của ta là đúng.” Đây là kết quả mà cả nàng và Tần Mộ Phong đều mong muốn.

Ánh trăng lạnh lẽo hòa vào lớp tuyết trắng xóa, tạo nên một màu trắng bàng bạc.

“Nàng đã khóc.” Hoắc Thiên dịu dàng lau vệt nước mắt còn vương trên mặt nàng.

“Đúng vậy, ta đã khóc.” Vệt nước còn đọng lại trên gương mặt, dưới ánh trăng nhàn nhạt, ánh lên một vẻ thê lương.

“Nàng có dự định gì không?” Liễu Thiên Mạch và người nhà họ Liễu như nước với lửa, tất nhiên sẽ không trở về Liễu gia. Nàng là một nữ tử không nơi nương tựa, có thể đi đâu?

Bạch Phi Yên mỉm cười, “Trời đất bao la, tất có chỗ cho ta dung thân.”

Ánh mắt Hoắc Thiên trở nên trầm lắng, sâu thẳm không nhìn ra hấn đang suy nghĩ điều gì. “Hãy để ta chăm sóc cho nàng.” Những lời này, hấn đã muốn nói với nàng từ rất lâu.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Phi Yên im lặng. Những lời này, vì sao như một gánh nặng ngàn cân, khiến nàng không thể nào tiếp nhận nổi.

“Không, huynh có cuộc sống của huynh.” Nàng lắc đầu, chậm rãi khép mắt. “Ta có cuộc sống của ta.”

Hấn là tướng quân quyền khuynh triều dã, nàng là phi tặc tay nhuộm máu tanh, bọn họ là người của hai thế giới. Những chuyện hấn làm vì nàng, đã quá nhiều rồi.

“Cho tới bây giờ, nàng vẫn xem ta là người ngoài sao?” Hoắc Thiên khẽ thở dài, ngón tay bắt giắc nắm lại.

“Chúng ta mãi mãi là bằng hữu.”

“Nếu là bằng hữu, vì sao cự tuyệt sự giúp đỡ của ta.”

“Bởi vì ta không xứng.” Về bình tĩnh của nàng, không thể che đi sự quạnh quẽ trong đôi mắt.

Ánh mắt Hoắc Thiên chậm rãi nhìn xuống dưới, roi trên bụng nàng, “Nàng nên vì đứa bé trong bụng mà suy nghĩ một chút.”

“Có ý gì?” Bạch Phi Yên ngơ ngác.

“Vương gia không cần nó, lẽ nào nàng muốn con mình vừa ra sinh ra đã không cha sao?” Hoắc Thiên cố giấu sự tiếc thương và bất lực trong lời nói.

Bạch Phi Yên cười khổ, “Huynh đi theo ta từ khi nào?” Bị Hoắc Thiên theo dõi, không ngờ nàng lại không biết gì. Cũng không biết là Hoắc Thiên võ công quá giỏi, hay là do nàng quá sơ suất.

“Ta đã theo nàng từ trên đường, thấy nàng trở về vương phủ, thấy nàng bị Vương gia làm nhục.” Hấn lo lắng thương thế của Phi Yên, vẫn luôn canh giữ bên ngoài cửa phòng nàng. Từ lúc nàng bắt đầu ra khỏi phòng, mỗi nhất cử nhất động của nàng, đều rơi vào trong mắt hấn.

Bạch Phi Yên cúi đầu, cười cay đắng, “Vậy sao? Nếu huynh đã biết hết, ta cũng không muốn giải thích quá nhiều. Từ nay về sau, ta và nam nhân họ Tần kia sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

“Vi đứa bé, hãy để ta chăm sóc mẹ con nàng.” Bàn tay to lớn của Hoắc Thiên lặng lẽ cầm lấy tay nàng. Sự ấm áp trên người hấn, cuộn cuộn không ngừng truyền vào lòng bàn tay nàng.

Phi Yên để mặc hấn nắm tay, không hề cự tuyệt. Nàng từ nhỏ được tiếp thu cách giáo dục hiện đại, không giống như nữ tử cổ đại.

Trong ý thức của nàng, nếu là bằng hữu, thì trong lúc nàng đau thương có thể an ủi nàng, cũng không có gì không thích hợp.

“Ta từ nhỏ đã không cha không mẹ, quả thực cũng mong có thể cho con ta một gia đình hoàn chỉnh.” Về mặt Bạch Phi Yên trở nên nhu hòa.

“Chính vì vậy, xin đừng cự tuyệt sự giúp đỡ của ta.” Hoắc Thiên chăm chú nhìn Phi Yên, cầm chặt hai tay nàng.

“Chăm sóc như thế nào?” Bạch Phi Yên giờ giọng đùa chọc, “Dù gì huynh cũng không thể nói với đứa trẻ, huynh là phụ thân của nó? Có thể lừa dối tất cả mọi người sao? Nói hai chúng ta thông cảm ư?”

“Nếu như nàng đồng ý, có gì là không thể?” Hoắc Thiên nói rất nhẹ nhàng, tựa hồ như đang nói giỡn. Nhưng sâu thẳm trong đôi mắt, lại kiên quyết một tình cảm sấm đậm.

Nhìn thấy ánh mắt Hoắc Thiên, nụ cười trên mặt Phi Yên chợt tan biến mất. Chỉ trong nháy mắt, nàng dường như đã nhận ra được điều gì.

“Cảm ơn, hảo ý của huynh, Phi Yên xin ghi tạc trong lòng.” Phi Yên lạnh lẽo rút bàn tay nhỏ bị hắn giữ chặt này giờ, thối lui vài bước.

Phi Yên lui ra sau, Hoắc Thiên mới nhận ra mình đã thất thố, hân hơi xấu hổ, “Thiên Mạch, ta xin lỗi.”

Phi Yên tránh né ánh mắt hắn, “Gọi ta là Phi Yên, trên đời này căn bản là không có Liễu Thiên Mạch, từ rất nhiều năm trước, Liễu Thiên Mạch đã chết rồi. Ta họ Bạch, tên Phi Yên.”

Hai chữ Phi Yên khiến Hoắc Thiên nhú mày, “Phi Yên?” Cùng tên với hồng nhan tri kỷ của Hoàng Thượng?

“Đúng vậy, ta họ Bạch, tên là Phi Yên. Lần trước khi cùng nhau vẽ tranh, ta từng nói với huynh, không nhớ sao?” Bạch Phi Yên thản nhiên cười, “Hoắc đại ca, tạm biệt.”

“Phi Yên...” Hoắc Thiên quýnh lên, đưa ta ra định giữ lấy nàng. Các ngón tay lướt qua y phục của nàng, nhưng lại không nắm lại.

“Hoắc đại ca, đừng ngăn cản ta, ta sẽ sống rất tốt.” Nàng không quay đầu lại, nhưng tràn đầy tự tin.

Nàng tin tưởng, quyết định của nàng là đúng. Rời khỏi vương phủ, nàng không hối hận, vĩnh viễn không hối hận.

Từ giọng nói của Phi Yên, Hoắc Thiên cảm nhận được sự kiên quyết của nàng. Hắn đã sớm biết, nàng là một nữ tử rất cố chấp, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được quyết định của nàng.

Hắn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng của nàng dần mất hút trong màn mưa tuyết.

Hoa tuyết bay đầy, hòa lẫn trong những tiếng thở dài lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Người mới, Người cũ

Hoa quế rơi rơi, trong Dạm Tinh Cư thoang thoảng mùi hoa.

Thỉnh thoảng, một đóa hoa tàn bị gió cuốn rơi dưới chân nàng.

Nhớ lại cái đêm nàng rời khỏi vương phủ, hoa quế trong sân viện rơi đầy trên đất. Hoa quế bay bay, hòa cùng hoa tuyết thành một thể. Hương thơm nhàn nhạt, không ngừng tiến vào trong mũi nàng.

Chỉ mới năm ngày, những thứ ở Bình Nam Vương dường như đã trở nên mờ nhạt. Thứ duy nhất nàng còn nhớ chính là hoa quế trong vườn.

Không hiểu sao, mùa hoa quế năm nay lại kéo dài như vậy. Hương thơm thoang thoảng của nó đã quanh quẩn trong sân hơn bốn tháng trời.

Bạch Phi Yên không phải là người yêu hoa, vì sao hoa quế kia lại nguyện bầu bạn với nàng suốt bốn tháng qua?

Hoa đẹp, cần có người yêu hoa.

Có lẽ, những cây hoa quế kia không được ai quý trọng.

Cây hoa quế tịch mịch, Bạch Phi Yên cô đơn, đồng bệnh tương lân.

Đặt Bích Tuyên trong tay lên gối, ngón tay nhẹ nhàng gảy....

“Ngươi là ai?” Một giọng nói nhu mì đáng yêu đột nhiên vang lên.

Tiếng đàn chợt nín lặng, ngón tay Bạch Phi Yên vẫn đặt ở nguyên trên dây đàn. Nàng ngẩng đầu, hồ hững nhìn người trước mặt, “Người là ai?”

“Tân Sùng của Vương gia, thị thiếp Liên Liên.” Liên Liên khẳng khái nói ra thân phận của mình.

“Trên phố đồn đãi Liên Liên cô nương xinh đẹp như hoa, quả nhiên, danh bất hư truyền.” Kinh thành đồn đãi, Bình Nam Vương đối với Liên Liên nhất kiến chung tình, ngày đầu tiên nàng treo biển hành nghề, y liền trở thành nhập mạc chi tân (khách hàng thân thiết) của nàng. Bốn ngày trước, y dùng mười vạn lượng bạc chuộc thân cho nàng, mang về vương phủ.

A, ngàn vàng mua hồng nhan, thói trăng hoa của Bình Nam Vương vẫn không hề thay đổi.

Nghe Thanh Loan nói, Liên Liên quốc sắc thiên hương, quả nhiên không giả. Mỹ nhân như vậy, đúng là có thể đáng giá mười vạn lượng bạc.

“Liễu phi nương nương.” Liên Liên mỉm cười đậm đậm, mâu trung bình tĩnh như nước chợt lóe.

Nàng chính là Liễu Thiên Mạch sao? Quả nhiên là danh bất hư truyền, khí chất xuất chúng, thảo nào Tân Mộ Phong đối với nàng sùng ái có thừa.

Bạch Phi Yên cũng không bác bỏ, cúi đầu tiếp tục gảy đàn. Mắt dù đã hạ, nhưng lại thấp thoáng vẻ lạnh lùng. “Liên Liên cô nương quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ cũng biết ta.”

Nụ cười trên mặt Liên Liên cứng lại, không biết nên trả lời như thế nào, “Ta.... Liễu phi nương nương được Vương gia chuyên sùng, chuyện này kinh thành có ai không biết?”

Bạch Phi Yên uể oải cười, ngược mắt, thờ ơ nhìn Liên Liên, “Nói là vậy, thế nhưng... kinh thành này có mấy người từng thấy dung mạo của ta? Liên Liên cô nương quả nhiên lợi hại, đến kinh thành chưa đầy nửa tháng, không ngờ lại biết bộ dạng của ta.”

“Liễu phi nương nương, nàng muốn nói cái gì?” Liên Liên thu lại nụ cười trên môi, vẻ mặt điềm tĩnh.

“Không có gì, Liễu Thiển của Túy Yên Lâu, Liên Liên của Ý Thúy Các, Vương gia thực sự là diễm phúc không cạn.” Bạch Phi Yên thùy mâu khép hờ, càng thêm lười nhác. Trong sự lười nhác, không đánh mất vẻ tao nhã.

“Liễu phi nương nương thực là rộng lượng.” Liên Liên tự tiểu phi tiểu, nhìn thẳng vào sâu trong mắt Phi Yên.

“Quá khen, ta đã bỏ Bình Nam Vương từ lâu rồi, chuyện của y không liên quan gì tới ta.” Trên đời này, dám nhìn nàng như vậy, không có mấy người. Nữ tử tên Liên Liên này, tuyệt đối không đơn giản.

Nữ nhân của Bình Nam Vương đều không đơn giản. Nàng đột nhiên thông cảm với Tân Mộ Phong, cho dù bên người y mỹ nữ như mây thì đã làm sao, cả đám người chẳng có ai tốt đẹp.

Liên Liên sững sốt, lập tức cười ra tiếng, “Hưu phu (bỏ chồng)? Liễu cô nương quả thật là kỳ nữ.”

“Hãy gọi ta là Bạch cô nương.” Bạch Phi Yên chậm rãi khép mắt, lắng nghe tiếng gió thổi về đêm.

Nàng rõ ràng họ Liễu, vì sao gọi nàng Bạch cô nương? Liên Liên tuy có nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra ngoài. “Bạch cô nương, nếu nàng đã bỏ Bình Nam Vương, vì sao còn trở về?”

“Không có gì, tôi lấy lại đồ của ta mà thôi.” Bích Tuyền trong tay nàng, là quà tặng của Hoắc Thiên. Đồ thuộc về nàng, sao có thể bỏ cho người khác?

Liên Liên nghiêng người, “Ồ? Bạch cô nương thất lạc cái gì? Có lẽ, Liên Liên có thể tìm giúp.”

“Đa tạ cô nương, thứ ta cần, đã tìm được.” Khúc nhạc chấm dứt, ngón tay Phi Yên còn lưu luyến trên dây đàn.

Bạch Phi Yên rõ ràng không muốn nhiều lời cùng nàng, thông minh như Liên Liên sao không biết? “Nếu như cô nương không chê, đến chỗ ta uống chén trà được không?”

“Giờ đã quá nửa đêm rồi, không tiện quấy rối.” Bạch Phi Yên ôm Bích Tuyền vào lòng, ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Liên Liên. “Cô nương còn phải hầu hạ Vương gia, ta đến không tiện.”

“Vương gia tiến cung rồi, nàng không cần kiêng kỵ.” Liên Liên cười thật đẹp.

Liên Liên là một mỹ nhân thật sự, mi mục như tranh, nhu mi đáng yêu động lòng người. Trên người mặc bộ váy màu tím, son phấn nhẹ nhàng. Đẹp mà không lẳng, diễm lệ mà không tầm thường, có vài phần giống với Liễu Thiển. Ăn mặc như vậy, cũng không biết là trùng hợp, hay là cố ý.

Mỗi cử chỉ trên mặt, câu hồn nhiếp phách. Phong tình vạn chủng, không thua Liễu Thiển.

Mỹ nhân như vậy, Tân Mộ Phong không thích sao được.

“Xem ra, Liên Liên cô nương đối với hành tung của Vương gia rõ như lòng bàn tay a?” Nàng chậm rãi đứng lên, đứng đối diện với Liên Liên.

“Thân là nữ nhân của Vương gia, đương nhiên phải biết rõ hành tung của Vương gia.” Liên Liên tứ lạng bạt thiên cân, trả lời giọng văn đậm phong khinh.

Bạch Phi Yên khoe miệng khê nhếch, tự tiểu phi tiểu, “VẬY Ừ?”

“Nàng nghĩ sao?” Đôi mắt phượng sắc sảo đón ánh mắt Bạch Phi Yên, bình thản như nước.

“Có lẽ là vậy.” Bạch Phi Yên cất bước rời đi, bước ngang qua Liên Liên, “Liên Liên cô nương quả nhiên lợi hại, có thể trong một thời gian ngắn đã đoạt được trái tim Vương gia. Ngay cả hoa khôi Túy Yên Lâu, cũng chưa chắc sánh được với cô nương.”

Liên Liên cười nhạt lắc đầu, “Không, ta sao bằng được Liễu Thiên. Vương gia kiếp này từng yêu ba nữ nhân, người thứ nhất là Thái Hà, người thứ hai là Bạch cô nương nàng, còn người thứ ba đó là Liễu Thiên cô nương. Liên Liên và những thị thiếp khác đều như nhau, chỉ là vật tiêu khiển của y mà thôi.”

“Làm sao người biết? Vương gia nói ư?” Tần Mộ Phong yêu nàng ấy? Chuyện này thật thú vị.

“Ta đoán vậy. Liên Liên tin tưởng, mình sẽ không đoán sai.” Liên Liên vẽ mặt chắc chắn.

Bạch Phi Yên mở miệng định nói, chợt nghe trên nóc nhà truyền đến giọng nói trong trẻo nũng nịu, “Nếu đã biết, còn không mau cút đi, đứng ở nơi này làm gì? Cười nhạo Bạch tỷ sao?”

Bạch Phi Yên khoe miệng giương lên, “Tiểu Lục, không được vô lễ.”

“Tỷ tỷ, cũng tại nữ nhân này, mà Vương gia mới thay lòng đổi dạ. Ngay sau hôm tỷ bỏ đi, Vương gia liền đem nữ nhân này về, rõ ràng khi dễ tỷ, tỷ khách khí với cô ta như vậy làm gì?” Đứng trên nóc nhà, Y Tiểu Lục cong môi bĩu mồm, đẩy bắt mẫn oán giận.

Bạch Phi Yên cười khê, ngữ khí yêu chiều, “Tiểu Lục, có một số kẻ, có đánh chết cũng không đổi tính. Cho dù không có Liên Liên, cũng sẽ có nữ nhân khác xuất hiện. Kể từ ngày được sủng ái, ta đã biết ta sẽ thất sủng. Sự sủng ái của nam nhân, là thứ không đáng tin cậy nhất. Liên Liên cô nương hôm nay được sủng ái, chưa chắc có thể được sủng cả đời. Sủng và yêu, có khác biệt rất lớn.” Thứ nàng cần không phải sủng, mà là yêu.

Liên Liên xoay người, cười chua chát, “Bạch cô nương nói có lý, chúng ta đều là những kẻ cùng chung cảnh ngộ.”

“Coi như người thức thời.” Y Tiểu Lục nằm bò ra mái nhà, thò đầu ra.

Bạch Phi Yên liếc Tiểu Lục một cái, thu hồi ánh mắt chuyển sang nhìn Liên Liên, ý tứ sâu xa, “Liên Liên cô nương, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.” Liên Liên có thể không đơn giản, thế nhưng, trên người Thái Y, Ngọc La, Liễu Tự Hòa, đều có bí mật.

Hai bàn tay buông thõng bên người Liên Liên bỗng siết chặt, điềm tĩnh nói, “Liên Liên không hiểu.”

Bạch Phi Yên không trả lời, từ trên người móc ra bình sứ trắng đưa qua, “Sớm muộn gì cũng phải uống một viên, đối với thương thế của người sẽ rất có ích.”

Liên Liên toàn thân chấn động, kinh ngạc nhìn Thiên Mạch, “Người...” Nàng ấy sao có thể biết ta thụ thương.

“Ta không phải thầy thuốc, chỉ có thể tạm thời giảm đau đớn trên người người, không thể trị tận gốc.” Bạch Phi Yên đưa tay ra.

“Vì sao giúp ta?” Nàng ta rốt cuộc là ai? Chuyện tới nước này, nàng không thể không hoài nghi thân phận Liễu Thiên Mạch.

“Trên người người không có sát khí.”

“Thế thì sao?” Liên Liên tiếp nhận bình sứ trong tay nàng.

“Trên người không có ác khí lẫn sát khí, tất nhiên không phải ác nhân.”

“Nếu như nàng đoán sai thì sao?” Liên Liên nhìn thẳng vào Phi Yên.

Bạch Phi Yên lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, ôm Bích Tuyền nhún người nhảy lên nóc nhà. Thấp thoáng, giọng nói băng lãnh từ không trung truyền lại, “Võ học bác đại tinh thâm, nóng lòng cầu thành chỉ có thể hại bản thân.”

Theo hướng bóng trắng biến mất, một cái bóng áo xanh chạy theo đuôi, “Tỷ tỷ, chờ muội với.”

Liên Liên đứng nguyên tại chỗ, thì thào tự nói, “Bạch cô nương, nàng rốt cuộc là ai?”

“Thân phận của nàng, người vĩnh viễn đoán không được.” Một giọng nói đầy ưu thương, mỉa mai hoặc nhân tâm!

Liên Liên vừa quay đầu lại, đã thấy Tần Mộ Phong đang đứng ở phía sau.

****

Hai chiếc bóng, một trước một sau nhảy vào Thái Nguyệt Hiên, giống như hai con bướm bướm.

Y Tiểu Lục phía sau thở hổn hển, ôm bụng bước tới sau lưng Phi Yên, “Tỷ tỷ, chậm chút đi, kinh công tỷ quá giỏi, muội theo không kịp.”

Phi Yên ngẩng đầu, nhìn trắng sáng trên bầu trời, quay lưng về phía Y Tiểu Lục. “Muội theo ta làm gì?”

“Tỷ tỷ, tỷ đi rồi, muội cũng muốn đi. Muội không muốn ở lại vương phủ, cả ngày tranh giành đấu đá, chẳng vui vẻ chút nào.” Y Tiểu Lục tiến lên, nắm vạt áo Bạch Phi Yên, như một tiểu cô nương làm nũng, “Tỷ kêu họ Quân kia buông tha cho muội có được hay không? Muội muốn rời khỏi vương phủ.”

“Mấy ngày ta bỏ đi, vương phủ có phát sinh chuyện gì hay không?” Bạch Phi Yên hỏi một đằng trả lời một nẻo, thay đổi chủ đề.

Bảo tam ca buông tha Tiểu Lục? Không có khả năng.

Y Tiểu Lục không hề phát hiện suy nghĩ của Phi Yên, chăm chú suy nghĩ một chút, “Hôm sau ngày tỷ bỏ đi, Liên Liên được Vương gia đón vào vương phủ, không còn chuyện gì khác?”

“Vương gia....” Bạch Phi Yên dừng một chút. “Vương gia có gì khác thường không?”

Y Tiểu Lục ngây thơ lắc lắc đầu, “Hình như không có, y và Liên Liên cả ngày dính lấy nhau, hình như rất bình thường.” Y chưa từng nghĩ về nàng sao? Quả nhiên vô tình.

Đã biết y vô tình, nàng vì sao lại cảm thấy thất vọng?

Chuyện tới nước này, nàng vẫn còn vọng tưởng sao? Nữ nhân quả nhiên đều ngốc.

Bạch Phi Yên hạ mi, thu hết nỗi thất vọng vào tận sâu trong đáy mắt, “Còn ba nữ nhân kia?” Năm ngày nay, bọn nha đầu vui chơi phê phôn, không rảnh làm việc cho nàng. Còn nàng lúc nào cũng cảm thấy lười biếng, lại càng không muốn trở về vương phủ, nên nàng hoàn toàn không biết vương phủ đã xảy ra chuyện gì.

Y Tiểu Lục nghiêng đầu chăm chú suy nghĩ một hồi, “Chẳng có chuyện gì xảy ra cả, bình thường như mọi ngày thôi.”

“Tỷ tỷ, nghe nói mấy ngày nay tỷ ở tại tướng quân phủ có phải không?”

“Không phải, mấy ngày trước ta viết giấy bỏ Vương gia, đương nhiên không thể ở lại vương phủ.” Bạch Phi Yên nhìn trắng sáng, mắt nhạt nhòa.

“Hả?” Y Tiểu Lục ngoác miệng, kêu to thảng thốt.

Phi Yên bị tiếng thét chói tai của nàng dọa giật bắn, vội che miệng nàng. “Nhỏ giọng một chút.”

“Ưm ưm.” Bị Y Tiểu Lục bị che miệng chớp chớp mắt, gật gật đầu.

Phi Yên nhin không được liếc một cái, buông miệng nàng ra. “Cẩn thận.”

“Tỷ tỷ, không hổ là Thất tiểu thư của Vô Tranh Sơn Trang. Làm việc quả nhiên là kinh thế hãi tục, hư phu? Lần đầu tiên muội mới nghe.” Y Tiểu Lục nói, không khỏi đắc ý, “Tỷ đúng là tỷ tỷ của muội, muội rất tự hào, ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, không quên cười gian vài tiếng.

Nhìn bộ dạng gian trá của nàng, Bạch Phi Yên nhin không được lắc đầu, sùng nịch cười. “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Y Tiểu Lục sừng sốt.

“Theo ta về Túy Yên Lâu.” Chăm sóc chị dâu tương lai không thể thoái thác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tướng đã một đời người

Thiên Diệp Hồng Cảnh năm thứ tư, tháng Giêng, đại quân Nam Việt trùng kế Thiên Diệp, giằng co suốt ba tháng trời cuối cùng đại bại. Trải qua trận chiến này, lực lượng Nam Việt tổn hại nghiêm trọng, không còn sức tiếp tục đối kháng Thiên Diệp nữa. Dâng tặng bốn tòa thành trì, chân chính cúi đầu xưng thần. Nam Việt Hoàng bệnh nặng, từ đó nằm trên giường không dậy nổi.

Phi Yên đứng trong sân viện, tâm tư lơ lửng ở chốn nào. Pháo hoa rực rỡ nở bung trên bầu trời, nàng chậm rãi ngẩng đầu, bờ môi khẽ cong lên một nụ cười buồn bã.

“Tỷ tỷ, nhìn xem, pháo hoa kia đẹp quá a.” Y Tiểu Lục cắn một miếng táo, ngửa đầu nhìn phía chân trời.

Nụ cười Phi Yên phiêu bồng, “Mặt trăng tròn quá, ngày mai là mười lăm sao.” Ngày kia là mười sáu, là ngày nàng đóng vai Phi Yên. Tính đến nay, nàng đã rời khỏi vương phủ được mười ngày, tròn mười ngày rồi.

“Hả?” Y Tiểu Lục sững sốt, “Hình như vậy.” Phi Yên luôn luôn thích chuyện hưởng đề tài kiểu đó, Tiểu Lục sớm đã thành quen.

“Pháo hoa thật rực rỡ.” Thế nhưng, vì pháo hoa đó mà nàng lại phải đi gặp Tần Vật Ly.

“Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì? Thật kỳ lạ.” Y Tiểu Lục tiếp tục gặm táo.

“Không có gì.” Bạch Phi Yên giơ tay lên lau mẩu táo dính bên mép Tiểu Lục, “Đừng có nhai nhồm nhoàm như thế.”

“Hắc hắc.” Y Tiểu Lục cười hồn nhiên, táo đang nhai trong miệng suýt nữa phun ra ngoài từ kẽ răng.

“Tiểu thư, y phục đã chuẩn bị xong.” Hoa Linh từ tiểu lâu bước ra, cung kính đứng sau lưng Phi Yên.

“Sao nhanh vậy.” Nàng hỏi, mà như đang khê thờ dài.

Hoa Linh bỗng run bắn, vội quỳ xuống đất, hoảng hốt nói, “Nô tỳ nhiều chuyện.” Pháo hoa trên trời kia, rõ ràng đang triệu kiến Tuyết Nhạn. Nàng tự ý chuẩn bị y phục cho tiểu thư, nhưng xem ra tiểu thư không được hài lòng.

Bạch Phi Yên cười thê lương, “Đứng lên đi, chuyện gì tới cuối cùng cũng phải tới.”

“Tỷ tỷ, Hoa Linh tỷ, hai người đang nói cái gì, muội chẳng hiểu gì cả.” Y Tiểu Lục trong tay chỉ còn lại cái lõi táo, hai người nói nửa ngày, nàng căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì.

“Không có gì, muội đi nghỉ ngơi trước đi.” Phi Yên nói, đi vào tiểu lâu.

“O.” Y Tiểu Lục ngoan ngoãn gật đầu.

Đẩy cửa phòng, Bạch Phi Yên đột nhiên sững sốt. Một bóng người đứng quay lưng về phía nàng, bóng trắng tiêu sái kia, sao mà quen thuộc.

“Tiểu sư muội.” Nam nhân đang đưa lưng lại với nàng đột nhiên quay đầu lại cười. “Không còn nhớ ta sao?”

Bạch Phi Yên khoe miệng liền cong lên, trong mắt tràn đầy ý cời, “Tam ca, huynh lại gheo muội, muội sao lại không nhận ra huynh chứ?” Bạch y nam tử có thể xuất hiện không một tiếng động trong phòng, ngoại trừ Quân Hạo Đình còn ai vào đây?

“Ta còn tưởng muội không còn nhớ ta là ai nữa chứ?” Quân Hạo Đình chậm rãi mở chiết phiến, về mặt đùa cợt.

Bạch Phi Yên liếc mắt với Hoa Linh, “Người ra ngoài trước đi.”

“Dạ.” Hoa Linh cung kính lui ra ngoài, nhưng mắt không nhìn được liếc Quân Hạo Đình thêm vài cái.

Quân Hạo Đình phe phẩy cây quạt, rung đùi đắc ý, “Tiểu muội, năm năm rồi mà muội chẳng thay đổi chút nào, lạnh lùng xa cách.”

“Tam ca, huynh cũng đâu có thay đổi.” Bạch Phi Yên nắm cây chiết phiến trong tay hất lại, lườm hán một cái, “Vẫn thích chọc gheo người ta, nửa đêm nửa hôm, còn quạt cái gì?”

Một bóng hình tuần dật, đột nhiên lại hiện lên trong lòng, ý cười bên môi Phi Yên càng sâu.

“Cái này gọi là đẹp trai, hiểu không?” Quân Hạo Đình giả vờ thờ dài, “Không biết thưởng thức.”

“Huynh cho là gắn thêm cánh thì sẽ thành thiên sứ, mặc nguyên bộ đồ trắng sẽ thành Tây Môn Xuy Tuyết sao? Đêm khuya thế này, còn chê không lạnh.” Bạch Phi Yên từ tốn rót một tách trà, đưa cho Quân Hạo Đình.

“Muội cũng mặc mà.” Quân Hạo Đình giật giật ống tay áo Phi Yên, “Hình như muội cũng đang mặc đồ trắng.”

“Bị huynh đầu độc đó.” Bạch Phi Yên ngáp một cái, liếc xéo hán. “Tam ca, sao huynh lại tới đây?”

“Đến thăm muội.” Thuận tiện gặp ai đó.

“Hiện tại muội vẫn khỏe.” Bạch Phi Yên túm váy xoay một vòng, chứng minh bản thân rất mạnh khỏe.

“Ta có mắt mà, không cần chứng minh.”

“Người huynh muốn gặp không phải muội!” Bạch Phi Yên liếc mắt hướng ra phía ngoài, “Cái vị dưới kia mới là nhân vật chính kia.”

Quân Hạo Đình ho khan vài tiếng, cười hắc hắc, “Là muội báo với ta nàng ở chỗ này, không phải sao?” Nếu không phải nhận được bỏ câu của nàng, hẳn căn bản không biết nha đầu kia lại đang ở cùng với Phi Yên.

“Tam ca, muội thừa nhận Tiểu Lục rất khả ái. Thế nhưng, vẫn chưa đủ khả ái đến mức khiến cho một tuyệt thế soái ca như huynh nóng ruột nóng gan. Ba năm trước đây, giữa hai người hình như xảy ra chuyện gì đó.” Bạch Phi Yên neho neho mắt đầy mờ ám “Có đúng hay không đã ăn tươi người ta.”

Quân Hạo Đình cúi đầu, ho nhẹ một tiếng, trịnh trọng nói, “Ăn phân nửa.”

“Phân nửa? Không phải chứ? Nghĩ đến năm đó tam sư trưởng được ca tụng là vô lâm đệ nhất mỹ nam, làm si mê hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ. Tam ca huynh đã nghe quen tai nhìn quen mắt, hơn nữa gien di truyền quá tuyệt, đẹp trai đến mức thất điên bát đảo, vậy thì sao không giữ nổi chân Tiểu Lục. Muội ấy nhìn thì từng trái, chứ kỳ thực chỉ là một tiểu nha đầu ngốc nghếch, rất dễ lừa. Chỉ cần huynh đồ ngon đồ ngọt vài câu, muội ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Phi Yên, muội phi báng vừa phải thôi. Từ sau khi cha gặp được mẹ, cũng không dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, ta chính là muốn học theo, cũng không học được. Muội phi báng ta thì được, đừng phi báng cha. Lời này nếu để cho mẹ nghe được ... Ta không nói thì muội cũng có thể tưởng tượng ra hậu quả của cha rồi!” Không chết thì cũng gần chết. Thiên hạ đệ nhất độc y danh bất hư truyền, cho dù là trượng phu của chính mình, cũng không lưu tình chút nào.

“Tam ca, huynh có biết vì sao mấy năm nay huynh tìm không được muội ấy không?” Bạch Phi Yên thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lẽ nào bị muội giấu đi?” Quân Hạo Đình cười liếc nhìn Phi Yên. “Đừng nói rằng nàng thực sự bị muội giấu đi nha.”

Phi Yên nhìn Quân Hạo Đình, nhẹ nhàng phun ra một câu, “Không phải, nàng đã trở thành thị thiếp của Bình Nam Vương.”

Quân Hạo Đình biến sắc, chiết phiến trong tay căng ra đến rách toạc, ngữ khí âm trầm lạnh lẽo, “Nàng thành nữ nhân của Tần Mộ Phong?” Nữ nhân kia...

“Đúng vậy.” Bạch Phi Yên nói như thật, “Aizz, ai bảo huynh không mau đem người ta cột vào bên người, giờ hối hận rồi sao.” Giọng điệu lửa đỏ thêm dầu điển hình, cười trên nỗi đau người khác.

“Vậy nữ nhân đó hiện đang ở đâu?” Quân Hạo Đình đứng lên, mặt u ám đáng sợ.

Phi Yên chỉ ra bên ngoài, “Chắc đang còn ở ngoài vườn.” Phi Yên ở trong lòng nói thêm một câu【Túy Yên Lâu cái khác không có, chứ phòng trống thì bao la, huynh đem muội ấy đi mà xử lý, muội sẽ làm bộ không nhìn thấy.】

“Ta đi ra ngoài một chút.” Quân Hạo Đình vẻ mặt bình tĩnh, bước ra ngoài.

Bạch Phi Yên cười mỉm, rồi cười khanh khách. Nàng phui phui hai tay, mơ hồ có thể thấy chút bột màu trắng rơi rơi xuống đất.

Nàng cười quý dị, nhìn theo bóng lưng Quân Hạo Đình nói nhỏ, “Tam ca, để muội muội giúp hai người một tay.”

【A di đà phật, Tiểu Lục, nguoi tự cầu phúc đi.】

【Nguoi nên tự cầu phúc hình như phải là nguoi đó? Muội ấy còn tốt hơn khối nguoi.】

【Nguoi hạ được Quân Hạo Đình nhiều như vậy, hẳn sẽ dây vò Y Tiểu Lục chết mất.】

【Yên tâm, không chết được, ta tự biết chừng mực.】

【Cũng đúng, nguoi nào đó có thâm niên chịu sự dằn vặt của nguoi khác, đã đạt đến trình độ chuyên gia, còn có chút khuynh hướng chịu ngược đãi.】

【Để tam ca ăn tươi Tiểu Lục mau mau, để tránh xảy ra chuyện này chuyện nọ.】

【ack... không cho Tiểu Lục sớm bị con lợn giống kia ăn, tình hình dường như rất nghiêm trọng.】

【Ha ha, nguoi biết Tiểu Lục làm nghề gì không?】

【Nghề nghiệp ban đầu hình như là kẻ lừa đảo.】

【Không sai, muội ấy là kẻ lừa đảo. Thân là kẻ lừa đảo chuyên nghiệp trên giang hồ, có nhiều nhất là cái gì?】

【Không phải là ** chứ?】

【Chúc mừng nguoi, trả lời đúng rồi, nhưng mà không có thưởng.】

【Ôi trời đất ơi, thật là quá mức đả kích mà. Xót xa thay cho Mộ Phong, thực sự cảm thấy thương thay cho y.】

【Nguoi nên thấy may mắn, là con lợn giống kia vẫn chưa hủy diệt Tiểu Lục.】

【 Ta rất lấy làm lạ, ngươi là làm sao mà biết được? 】

【 Ngươi nói xem? 】

(Trò đùa quái đản của Phi Yên, có thể tưởng tượng Y Tiểu Lục thâm đến mức nào. Ack, không chừng là ba ngày ba đêm không xuống giường được, ha ha, cười gian một chút trước. Muốn biết Y Tiểu Lục bị xử thành bộ dạng gì không? Quan tâm đến chuyện giữa Y Tiểu Lục và Quân Hạo Đình, tìm đọc 《 Trèo tường phá tiểu thiếp 》 đi thôi – Sờ Sờ)

*****

Bước vào tấm cung của Tần Vật Ly, Bạch Phi Yên đột nhiên dừng chân. Bóng hình ngày nhớ đêm mong nàng kia, gần trong gang tấc.

Gần trong gang tấc, nhưng lại tựa xa tận chân trời.

Phi Yên mê mẩn ngắm nhìn dung nhan tuấn đạt không đổi của y, sống mũi cay cay, đáy mắt dường như ngân ngấn nước.

Dường như đã qua một kiếp người.

Tuy rằng chỉ nửa tháng ngắn ngủi, nhưng đối với Bạch Phi Yên mà nói, dường như cả một đời người.

Nửa tháng trước, nàng là Liễu Thiên Mạch. Còn hiện tại, nàng là Bạch Phi Yên.

Nửa tháng trước, nàng là trắc phi của Tần Mộ Phong. Hiện tại, chỉ đơn thuần là chính mình.

Nhưng, nàng không phải là chính mình. Nàng là thể thân của tiểu sư tỷ, là Tuyết Nhạn.

Đối mặt Tần Vật Ly, nàng vĩnh viễn không thể nào là chính mình.

Cho dù nàng không còn là Liễu Thiên Mạch, không còn là Liễu phi. Nàng vẫn không xứng với Tần Vật Ly, nàng chỉ có thể đeo sa che mặt, ôm Ngân Tuyết đứng ở bên người hắn. Một ngày rồi bỏ thân phận Tuyết Nhạn, nàng cũng không còn dũng khí mà đối mặt với y. Sự ôn nhu của y, nàng không có tư cách tham luyến.

“Động tác thật nhanh nhẹn.” Tần Vật Ly liếc nhìn nàng một cái, rồi lại nhắm mắt lại.

“Muốn chết a, còn chưa qua rằm tháng giêng, ngài bắn pháo hoa loạn xạ làm gì?” Bạch Phi Yên khinh khỉnh nhìn Tần Vật Ly, tùy tiện ngồi xuống ghế. Bộ dạng lưu manh của Liễu Thiên, nàng học được mười phần.

Tần Vật Ly dựa người ra sau, chậm rãi trả lời, “Nguyên nhân chính là vì rằm tháng giêng chưa qua, đốt pháo hoa chúc mừng tân niên.”

“Chỉ có một mình ngài, còn những người khác đâu? Bình Nam Vương đã chết toi rồi sao? Hay là ngài căn bản không có gọi hắn?” Ánh mắt của nàng, thoáng đảo qua những chiếc ghế trống. Mỗi lần nàng tiến cung, dãy ghế này luôn luôn đầy người.

Nàng đã sớm đoán ra mục đích Tần Vật Ly triệu kiến nàng, nếu triệu kiến tam đại mật thám, tất sẽ triệu kiến Hoắc Thiên và Tần Mộ Phong.

Tần Vật Ly mỉm cười, mở mắt ra, thích thú nhìn Bạch Phi Yên, “Tuyết Nhạn, ngươi có thù với hắn sao?” Nàng hình như đặc biệt lưu ý tới Tần Mộ Phong.

“Một chút chuyện cũ.” Bạch Phi Yên phát tay, “Không đáng nhắc tới.” Dịch ý của nàng với Tần Mộ Phong quá mức rõ ràng, chỉ cần người có đầu óc, đều có thể nhận ra. Nếu Tần Vật Ly đã hỏi, nàng không cần phải giấu diếm.

Tần Vật Ly nhìn lên trần nhà, về bốn cột, khoe miệng nở một nụ cười lười nhác, “Tình cũ ư? Tuyết Nhạn và Bình Nam Vương không ngờ lại là tình cũ, chậc chậc....”

Tuyết Nhạn lờm y một cái, “Đừng có chậc lười, ai không biết còn tưởng ngài đang đói bụng. Hơn nữa còn là đói quá chịu hết nổi, sắp chết đến nơi.” Các ngón tay Bạch Phi Yên siết chặt, so với giọng nói tỉnh rụi của nàng hoàn toàn không hợp nhau.

Tần Vật Ly chớp chớp mắt, cười âm muội, “Ta đúng là đói bụng, muốn ăn tươi ngươi đây.”

“Vô vị.” Phi Yên lờm y một cái, quay mặt đi.

“Tuyết Nhạn, nam nhân nào mà thấy được dung mạo của ngươi, đều muốn nuốt trọn ngươi. Trừ phi, hắn không phải nam nhân.” Dựa vào tư sắc của Tuyết Nhạn, nói là khuyên quốc khuyên thành cũng không quá đáng.

“Nghe nói người nào đó rất chung tình với Phi Yên, sao giờ lại...” Bạch Phi Yên khinh thường liếc y một cái, “Quả nhiên, tất cả đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Cho dù cao quý như một vị vua giống ngài, cũng không ngoại lệ.” Tuy rằng biết y đang nói giỡn, Bạch Phi Yên vẫn không nhịn được cay cú y vài câu.

Tần Vật Ly đưa ngón trỏ lên, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái, “Sai rồi, ta đối với người không hề có chút ý nghĩ tơ tưởng gì. Ngoại trừ Phi Yên, ta không có hứng thú với bất kỳ nữ nhân nào khác.”

Bạch Phi Yên ‘bùng tỉnh đại ngộ’, “Ồ... thì ra...” Phi Yên yêu kiều nháy mắt mấy cái, “Thì ra ngài không phải là nam nhân, thảo nào đến bây giờ vẫn là kẻ cô đơn, thì ra....”

Hắn lười nhác liếc xéo Phi Yên, tự tiểu phi tiểu, “Ta có phải nam nhân hay không người nên đi hỏi Phi Yên, nàng biết rõ nhất.”

Bạch Phi Yên mặt ửng đỏ, xấu hổ không dám ngẩng đầu, “Ta làm sao biết Phi Yên của ngài đang ở đâu.” Thật ra, nàng là người biết rõ nhất.

Đôi mắt Tần Vật Ly đột nhiên trở nên thâm trầm, ánh mắt chẳng biết nhìn ở nơi nào, “Có tin tức gì của Phi Yên hay không?”

“Không có.” Bạch Phi Yên phủ nhận cái rụp.

“Người nói, có phải nàng hận ta hay không? Cho nên cố ý lẩn tránh ta.” Hắn ngẩng đầu, bình tĩnh dị thường. Ánh mắt âm u, khiến nàng nhìn không thấu.

“Không đâu, nàng sẽ không hận ngài.” Nàng không hận hắn, trái lại còn tham luyến sự ảm áp của hắn.

Tần Vật Ly lại nhìn Phi Yên, một hồi lâu, nở một nụ cười yếu ớt, “Có thể sao.”

“Là chắc chắn.” Bạch Phi Yên không mở mắt, ngón tay siết chặt làn váy.

“Tần Vật Ly, bản công tử đang ở nhà ôm mỹ nữ, ngài gọi ta tới làm gì?” Người chưa tới, tiếng đã tới trước, giọng nói chanh chua trong trẻo của Hàn Oanh, từ bên ngoài bay vào.

Tần Vật Ly bị tiếng của Hàn Oanh làm cho giật bản mình, bịt hai lỗ tai đứng dậy lui ra sau, “Tiểu Oanh, nhỏ tiếng chút, tai ta không điếc.”

“Tần Vật Ly, ngài tốt xấu gì cũng là một hoàng đế, đừng có làm ra cái động tác này có được hay không?”

Tần Vật Ly bỏ hai tay ra, nhún vai tỏ vẻ chẳng sao cả, “Nếu cứ dùng mãi một điệu bộ đối mặt với đời, chẳng phải chán chết hay sao?”

Bạch Phi Yên vừa định lên tiếng, Hàn Oanh đã xen vào giữa bọn họ, “Hai người đang làm cái gì? Yêu đương vụng trộm hả? Trời đất ơi, nữ nhân bản công tử yêu nhất nhất, không ngờ lại cùng với bằng hữu tốt nhất của ta... khụ.. vậy sao...” Nàng ôm ngực, bộ dạng như chịu đã kích rất lớn.

Hàn Lạc theo sát ngay sau nàng không nói một lời, lẳng lặng ngồi xuống. Hắn im hơi lặng tiếng như một âm hồn, im lặng đến mức khiến người ta không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

“Được rồi, đừng có giả vờ giả vịt nữa, mỗi lần thấy người, đều là gà bay chó sủa, ồn ào muốn chết.” Bạch Phi Yên nhin không liếc mắt, ai có liên quan đến Vô Tranh Sơn Trang đều hơi điên điên, Hàn Oanh chính là một trường hợp điển hình.

Hàn Oanh ngồi vào ghế cạnh Phi Yên, khoát tay lên vai nàng, giả ra bộ mặt khóc không ra nước mắt, “Tuyệt Nhạn, sao nàng lại nói ta như vậy? Có người mới thì quên mất tình cũ ư, thật là vô tình.”

“Tiểu Oanh, đừng có ồn ào nữa.” Tần Vật Ly bắt đầu đi lắc đầu, trình độ điên của nữ nhân này... thực sự khiến y không còn gì để nói.

“Ngồi yên.” Phi Yên đẩy cánh tay Hàn Oanh đang khoát trên vai nàng ra. “Đừng có ôm ấp ta nữa, ta không phải mỳ ả oanh oanh yến yến của người.”

“Vô vị.” Hàn Oanh vượt mũi, không cam lòng nhấn mặt nhăn mày, “Hoàng đế ca ca, hai người hợp tác ăn hiếp ta.” Bàn tay nhỏ trắng nõn lên lên bò lên mu bàn tay Phi Yên, trắng trợn ăn đậu hũ.

Tay Hàn Oanh còn mềm hơn tay nàng? Có cái gì mà sờ mó chứ? Bạch Phi Yên dờ khóc dờ cười.

Nữ nhân này, lúc nào cũng khiến nàng dờ khóc dờ cười.

“Hai người bọn ta có gian tình, cho nên kết hợp lại ăn hiếp người, vậy được chưa?” Bạch Phi Yên nàng và Tần Vật Ly có gian tình? Không sai, bọn họ có gian tình.

“Hừ, mất hứng.” Bàn tay của Hàn Oanh không ngừng sờ mó, vô cùng khoái trá. “Tuyệt Nhạn, hoàng thượng...” Nói được phân nửa, Hàn Oanh đang riu riu rít đột nhiên im bật, dùng cằm chia chia người mới đến. Cúi đầu xuống thì thâm bên tai Phi Yên, “Phi Yên, hai người này sao lúc nào cũng dính lấy nhau thế này, có phải là có sở thích xấu xa gì hay không?” Hàn Oanh giả đồ khụ một tiếng, “Tỷ như đoạn tụ.”

“Ta ngắt.” Phi Yên lần thứ hai liếc xéo, không còn gì để nói. “Tỷ cho rằng một kẻ phong lưu như Tần Mộ Phong, có thể là đoạn tụ sao?”

“Nam nữ gì cũng ăn tuốt.” Nói xong, Hàn Oanh vội vàng thu tay lại, ôm thân thể run lên vài cái, “Thật kinh khủng.”

“Oanh tỷ, ta đối với tỷ hoàn toàn không còn gì để nói.” Bạch Phi Yên nhin không được lắc đầu.

Hai người từ ngoài điện tiến vào không chú ý tới Phi Yên và Hàn Oanh đang thi thắm to nhỏ, rất ăn ý cùng nhau quỳ xuống, “Chúng thần tham kiến hoàng thượng.”

“Người xem, thật ăn ý.” Hàn Oanh nghiêng người về phía Phi Yên, hai chân bắt chéo, cà lơ phát phơ khảy khảy chân.

Bạch Phi Yên bắt đầu đi thở dài, không để ý tới Hàn Oanh nữa. Nữ nhân này quả thực đầu óc có vấn đề, không cách nào chữa được.

Tần Vật Ly ngẩng đầu nhìn Tần Mộ Phong, thân nhiên nói, “Bình Nam Vương, lần này Nam Việt đại bại, người và Tuyết Nhận lập công lớn.” Giọng nói vô cùng bình thản, khiến người khác đoán không ra tâm tư của y.

“Hoàng thượng quá khen.” Tần Mộ Phong quỳ trên mặt đất, đạm nhiên như nước, không một chút biểu tình.

Tần Mộ Phong nói xong, Hàn Oanh lập tức gào toáng lên, “Hoàng thượng, có làm hay không, tên gia hỏa này có công lao gì? Cho dù có công lao, cũng là công lao của Tuyết Nhận?” Lần này Nam Việt đại bại, hoàn toàn là nhờ cái gì cái gì... đã thảo kinh xà, phò trương thanh thế, ám độ trần thương, rút củi dưới đáy nồi, kể sách liên hoàn của Phi Yên đánh cho Nam Việt trở tay không kịp. Tên Bình Nam Vương này, hình như có làm cái gì đâu.

“Im đi.” Hàn Lạc ném cho Hàn Oanh một ánh mắt cảnh cáo.

Tần Vật Ly cũng liếc Hàn Oanh một cái, rồi chậm rãi thu hồi đường nhìn, “Đứng lên đi.”

“Hoàng thượng triệu kiến, không biết có chuyện gì?” Tần Mộ Phong hỏi ra điều thắc mắc của mọi người.

“Không có gì.” Tần Vật Ly nhún vai, “Đột nhiên cảm thấy buồn chán, cho nên gọi toàn bộ các người tới.”

Câu trả lời của Tần Vật Ly, khiến tất cả mọi người không nói nên lời.

“Các người là người trầm tin tưởng nhất, đột nhiên cảm thấy cô đơn quá, nên gọi mọi người tới nói chuyện phiếm.” Tần Vật Ly ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh mắt trống rỗng. Gương mặt tuấn đạt, vẫn còn vương một nụ cười uể oải.

Đế vương, luôn luôn cao cao tại thượng. Làm Hoàng đế lâu ngày, sẽ cảm thấy cô đơn. Nhìn thì như có tất cả, kỳ thực, lại chẳng có thứ gì. Ngay cả một người bạn để nói chuyện, cũng không có.

Từ ngày bắt đầu ngồi trên ngôi vị hoàng đế, y đã cảm thấy tịch mịch. Từ khi gặp Phi Yên, càng ngày càng cảm thấy tịch mịch.

“Người gần gũi với Hoàng thượng nhất, hẳn phải là hoàng hậu, là các phi tần tam cung lục viện.” Im lặng này giờ, Phi Yên rốt cục cũng lên tiếng. Nàng vốn nghĩ rằng, Tần Vật Ly triệu kiến bọn họ, là vì biên quan chiến sự, không nghĩ tới lý do lại hoang đường như thế.

Tần Vật Ly rốt cục đang suy nghĩ điều gì? Nàng đoán không ra.

“Aizz, đáng tiếc nữ nhân yêu quý của ta lại không cần ta.” Vẫn là cái vẻ bất cần đời, phóng đảng ngang ngạnh.

Sừng sốt một lúc, Hàn Oanh đột ngột đứng dậy, vội vàng chạy ra ngoài, “Ta không rảnh nói chuyện phiếm, đi đây.” Trời lạnh thế này, ngồi nhà ôm mỳ nữ còn tốt hơn.

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Người nào đó như âm hồn cũng lướt ra ngoài.

Hắn vốn là kẻ tiết kiệm từ ngữ, tìm hắn nói chuyện đúng là uống công.

“Tuyết Nhận xin cáo lui.” Nàng không có sở thích tán chuyện lúc nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Nhược thủy tam thiên

Bóng đêm thăm thẳm, trắng sáng sao thưa, hai bóng người một trước một sau ra khỏi tầm cung.

“Tuyết Nhận cô nương, xin dừng bước.”

Mới vừa ra khỏi tầm điện, Tần Mộ Phong ở phía sau lập tức gọi nàng lại.

“Vương gia, chuyện gì?” Phi Yên dừng chân, hơi nghiêng đầu. Bình Nam Vương và Tuyết Nhận, hình như không có gì để nói với nhau.

Ánh mắt sâu thẳm của Tần Mộ Phong dần dần nhòa đi, “Ta có lời muốn nói với nàng.” Mỗi một từ, đều dùng hết dũng khí của y.

“Mời nói.” Ngữ điệu khô khan ngang phè không một chút trầm bổng.

“Ở đây không phải nơi nói chuyện.”

“Xin lỗi, ta không rảnh.” Phi Yên đi vài bước, đột nhiên dừng lại, “Hơn nữa, giữa chúng ta cũng không có chuyện gì để nói.” Giữa bọn họ, sớm đã kết thúc. Từ cái ngày hắn muốn nàng phá bỏ cái thai, từ cái ngày nàng ném hũ thư cho hắn, giữa bọn họ đã không còn gì để nói nữa rồi.

Chuyện quá khứ, đều đã là quá khứ.

“Thực sự không có gì để nói sao?”

Phi Yên lạnh lùng nói, “Không có.” Con gió nhẹ thổi qua, làm tung bay mái tóc nàng!

Nàng muốn đi, Tần Mộ Phong quỳnh quáng, nắm lấy cánh tay của nàng.

Bạch Phi Yên nhìn Tần Mộ Phong, sự lạnh lùng trong mắt khiến kẻ khác không rét mà run. Một hồi lâu, ánh mắt của nàng rời khỏi mặt Tần Mộ Phong, chuyển xuống cánh tay mình.

Nàng muốn hất buông tay. Tần Mộ Phong nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, thái độ cứng ngạnh, “Không buông.”

“Buông bàn tay bẩn thỉu của người ra.”

Nàng rút cục có thể bình tâm lại đối mặt Tần Mộ Phong, đã từng yêu, đã từng hận, tất cả đều đã tiêu tan thành mây khói.

Nàng thừa nhận, sự đoạn tuyệt của y, khiến lòng nàng chua xót. Thế nhưng, lúc gặp lại hắn lần thứ hai, nàng đã có thể bình tâm hơn nhiều. Cho dù nỗi chua xót khổ sở đó vẫn âm ỉ trong lòng, nhưng trái tim đã hoàn toàn khép kín, vịnh viễn sẽ không mở ra lần nữa.

Nàng vẫn yêu y như trước. Thế nhưng, nàng không muốn tiếp tục yêu.

“Hãy nghe ta nói.” Hắn cất giọng nhỏ nhẹ, gần như khẩn cầu.

“Vương gia, ngài và ta không có cái gì chung, càng không có gì để nói với nhau.” Phi Yên ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt y. Từ cái đêm nàng rời khỏi Bình Nam Vương phủ, hai người bọn họ cũng đã nhất đao lưỡng đoạn, không còn gút mắt.

Trên đời không có Liễu Thiên Mạch, không có Liễu Thiên, càng không có Liễu phi. Bạch Phi Yên và Tần Mộ Phong, chẳng qua chỉ là hai người xa lạ.

“Tuyệt Nhận, nàng có biết Ngọc La là ai?” Tay của Tần Mộ Phong, vẫn túm chặt y phục Bạch Phi Yên, không hề có ý định buông ra.

“Không biết, cũng không muốn biết.” Bạch Phi Yên ngẩng đầu, ngân tuyết kiếm trong tay áo trượt ra, kiếm phong chia thẳng vào Tần Mộ Phong. Kiếm quang quỹ dị khó lường, băng lãnh thấu xương.

Bạch Phi Yên đột nhiên xuất thủ, Tần Mộ Phong theo bản năng buông y phục của nàng ra, thối lui hơn mười bước.

Tần Mộ Phong lùi bước, nhưng Bạch Phi Yên không hề có ý có buông tha y, từng bước ép sát.

Thân ảnh xanh lam phi thân nhảy lên, chỉ thấy hàn quang xẹt qua xẹt lại, mũi kiếm kề trên cổ Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong điềm tĩnh nhìn Phi Yên, sắc mặt như thường, “Ngọc La là người của Tứ Hoàng Tử Nam Việt – Nam Vân Thiên, ả vào vương phủ nửa tháng, thì ta đã biết thân phận của ả, vẫn luôn ản nhẩn. Tối hôm đó, biên quan cấp tấu và bản đồ bố phòng ả trộm được đều là giả, chính vì thế, Nam Việt mới có thể trúng kế, đại bại. Nếu không có Ngọc La trợ giúp, kế sách của nàng sẽ không thuận lợi như vậy.”

Phi Yên đằng đằng sát khí, thanh kiếm trong tay bắt giắc thúc về phía trước, “Người nói với ta cái này làm gì?” Tần Mộ Phong rút cuộc có ý gì, Bình Nam Vương căn bản không cần phải giải thích với Tuyệt Nhận nhiều như vậy. Chuyện của y, nàng không có hứng thú biết.

Một giọt máu đỏ tươi ứa ra, từng dòng máu trượt dài theo ngân tuyết kiếm. Tần Mộ Phong thoát hiện về đau đớn trên mặt, nhưng ngay lập tức khôi phục bình thường, “Ta chỉ hy vọng nàng hiểu được, ta không phải kẻ dối bụng ăn quàng.”

Máu tươi đỏ thắm, như kim đâm vào mắt nàng. Trái tim Bạch Phi Yên, đột nhiên mềm ra.

Nàng chỉ muốn y buông tay, không hề muốn tổn hại y.

Bạch Phi Yên thu hồi Ngân Tuyết, chấp bảo kiếm ra sau, quay lưng về phía Tần Mộ Phong, “Người là có phải kẻ bụng đói ăn quàng hay không ta không có hứng thú biết.” Ngữ điệu lãnh lẽo, hàn ý rét người.

Lời Tần Mộ Phong rút cuộc là có ý gì? Lẽ nào y....

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân lan tỏa khắp người, Phi Yên nhin không hề rùng mình. Buồng bàn tay đang siết chặt bên người ra, lòng bàn tay từ lâu ướt đầm.

Từ lúc được sinh ra tới nay, nàng chưa từng hoảng hốt như vậy.

Y rốt cuộc biết được bao nhiêu? Y làm sao biết được thân phận của nàng?

Nam nhân này, rõ ràng đã biết thân phận của nàng, nhưng có thể điềm tĩnh đến vậy. Về thâm trầm của y, khiến nàng sợ hãi.

Nếu biết thân phận của nàng, vì sao không nói ra? Vì sao quyết phá bỏ thai nhi trong bụng nàng? Y rốt cuộc đang muốn làm gì?

Tần Mộ Phong lẳng lặng nhìn bóng lưng Bạch Phi Yên, ánh mắt hiện lên vẻ chua xót, “Nàng biết ta đang nói gì mà, không phải sao?” Nàng thông minh tuyệt đỉnh, sao lại chẳng biết?

Lớp giấy dán cửa sổ ngăn cách giữa hai người, đã đến lúc chọc thủng rồi.

Cố gắng bình tĩnh lại, Bạch Phi Yên chậm rãi xoay người. Ngược mắt, điềm đàm đối mặt Tần Mộ Phong, “Tần Mộ Phong, ngài rốt cuộc đang nói cái gì? Ta không hiểu.” Trong mắt không còn vẻ ác ý, sóng mắt long lanh thoáng chút nghi hoặc.

Tần Mộ Phong không nói, lẳng lặng nhìn Phi Yên, trong mắt lộ rõ vẻ quyền uy không hề che giấu.

“Bệnh thần kinh.” Bạch Phi Yên lạnh lùng phun ra ba chữ, nhanh chóng xoay lưng, khoanh khắc nàng xoay đi, chiếc khăn che trên mặt nhẹ nhàng tuột xuống.

Bạch Phi Yên cả kinh, đưa tay giữ khăn che mặt lại, cấp tốc che mặt lại.

“Ngươi...” Tần Mộ Phong hai mắt trừng trừng, ngẩn người, nói không nên lời. Chỉ thoáng nhìn, cũng đủ để Tần Mộ Phong thấy rõ gương mặt của Phi Yên. Dung nhan đó, rõ ràng không phải Liễu Thiên Mạch.

Bạch Phi Yên hung hăng nhìn y trừng trừng, “Ngươi cái gì mà ngươi? Bệnh tâm thần. Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy mỹ nữ sao?” Phi Yên dữ tợn vùng hai ngón tay lên, ngữ khí ác liệt, “Nhìn nữa? Ta móc mắt ngươi.”

Tuyết Nhạn và Liễu Thiên Mạch rốt cục không phải là một người.

Bóng lưng cao ngạo, khí chất lạnh lùng, cước lĩnh (chuông đeo ở chân) thanh thúy.... hai người sao mà giống nhau? Vì sao, nàng không phải Liễu Thiên Mạch.

Thì ra, hắn đã nhầm. Nàng và Thiên Mạch, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nhìn bóng dáng dần xa của Bạch Phi Yên, Tần Mộ Phong chậm rãi ngẩng đầu, mâu quang càng thêm sâu thẳm. Ngẩng đầu nhìn trời cao, nụ cười thâm lương trên mặt y mãi không tan biến.

Y trách lầm Liễu Thiên Mạch, làm tổn thương trái tim nàng, không biết còn có cơ hội bù đắp hay không?

Liễu Thiên Mạch chỉ là một nữ tử yếu đuối, lại đang mang thai, nàng có thể đi đâu? (Ồ, anh quên vẻ dữ dằn của em khi ném hũ thư vào mặt anh rồi à, sao còn nghĩ là yếu đuối nhỉ?)

Nếu như Liễu Thiên Mạch và hải tử lỡ xảy ra chuyện gì, y vĩnh viễn sẽ không tha thứ bản thân mình.

Liễu Thiên Mạch, rốt cục nàng đang ở đâu?

“Đệ phí tâm cầu ta tìm Tuyết Nhạn đến, để rồi cười khổ sao?” Một bàn tay khoát lên vai Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong cười càn thê lương, “Không phải nàng, căn bản không phải nàng.” Nàng giống Thiên Mạch, nhưng không phải Thiên Mạch.

Tần Vật Ly khẽ thờ dài, vỗ vỗ vai Tần Mộ Phong, “Huynh đệ, một chữ tình này, khiến người ta đau đớn lắm.” Huynh đệ nhiều năm, tâm tư của Tần Mộ Phong, y sao lại không hiểu được.

“Đệ đã tổn thương Thiên Mạch quá nặng nề.” Mộ Phong khép mắt, thì thào tự nói, “Có thể, nàng sẽ trốn đệ cả đời.”

“Nếu hữu duyên, tất sẽ gặp lại.” Tần Vật Ly đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười nhẹ nhõm, ẩn giấu một nỗi thê lương. Y và Phi Yên, liệu có hữu duyên hay không?

“Hoàng thượng, cảm tạ huynh!”

“Cảm tạ ta cái gì?”

“Cảm tạ huynh đã tìm Tuyết Nhạn cho đệ.” Để Tuyết Nhạn không nghi ngờ, không ngại ‘liên lụy’ hai vị mật thám kia.

“Đệ là huynh đệ của ta, không cần đa lễ.” Chỗ cao không tránh khỏi lạnh lẽo, y quả thực rất tịch mịch, có người trò chuyện cùng, không hẳn không phải là chuyện tốt.

Nhìn chằm chằm Tần Vật Ly một hồi lâu, Mộ Phong cười tự giễu, “Vì một nữ nhân như vậy, thực sự không đáng.”

Tần Vật Ly nhếch môi, cười vô lại, trêu chọc nói, “Nữ nhân đối với đệ mà nói, cũng giống như y phục, không cần thương cảm. Nếu như đệ cần, hậu cung này thiếu gì nữ nhân.” Tính phong lưu của Tần Mộ Phong, y biết. Hắn đã bao giờ thật lòng với nữ nhân đâu?

Nói yêu Liễu Thiên Mạch, mà vẫn nạp Liên Liên. Tần Vật Ly không khỏi hoài nghi, tình cảm Mộ Phong rốt cuộc chân thành đến mức nào? Một trái tim, rốt cuộc có thể yêu bao nhiêu cô gái? Nếu đã yêu, vì sao lại không biết quý trọng?

Tần Mộ Phong mỉm cười, nhìn Tần Vật Ly, “Hoàng thượng, huynh mỗi ngày đều cận thủy lâu đài (ý là ngồi ở vị trí tốt có nhiều sự lựa chọn), vì sao không nạp phi?” Y phong lưu, thể nhưng, chưa đến mức ai đến cũng ản. Nếu như không thích, dù là đẹp đến đâu, cũng khó lọt vào mắt y. Những nữ nhân ở cùng y, y đều thích. Nhưng mà, người y yêu chân thành chỉ có một. Y và Tần Vật Ly, cơ bản là giống nhau.

Chỉ là, y có điều bất đắc dĩ.

Đòi người, thực sự có rất nhiều bất đắc dĩ.

“Bởi vì ta yêu Phi Yên.” Tần Vật Ly dùng chiết phiến chống trên trán, mắt khép hờ, thoát trông như buồn ngủ. “Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu (Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ cần một gáo mà thôi). Nếu thật lòng yêu một người, nàng chính là người độc nhất vô nhị trên đời. Phi Yên là của ta thiên hạ vô song, là “một gáo” mà ta yêu duy nhất trong số ba nghìn.” Ngữ khí lười nhác, nhưng lại thốt ra lời chân thành tha thiết nhất.

Bóng người áo lam trong bóng tối, lặng lẽ rơi lệ. Tình cảm thủy chung của Tần Vật Ly, nàng không dám nhận.

Tần Mộ Phong trầm mặc, không nói một lời.

Tần Vật Ly có thiên hạ vô song của mình, y cũng có. Chỉ có điều, thiên hạ vô song của y từ lâu đã bỏ y mà đi.

“Vô luận ngươi có bao nhiêu nữ nhân, tình cảm chân thành thật sự chỉ có một. Nếu yêu Liễu Thiên Mạch, nên biết quý trọng nàng.” Tần Vật Ly vỗ vỗ vai Mộ Phong, khẽ thở dài một tiếng, “Huynh đệ, đã từng hối hận một lần, đừng để mình phải hối hận lần thứ hai. Nếu như Liễu Thiên Mạch trở về, đừng làm nàng đau lòng nữa.”

“Yêu?” Tần Mộ Phong giật mình. “Ta yêu Liễu Thiên Mạch sao?”

“Chẳng lẽ không đúng ư?” Tần Vật Ly nhìn không được ném cho y một cái nhìn khinh bỉ. Phong lưu phóng khoáng như Bình Nam Vương, gặp phải chuyện tình ái, cũng là một tên ngốc.

Tần Mộ Phong lắc đầu, tự nói với chính mình, “Không, người ta yêu chính là Thái Hà, không phải Liễu Thiên Mạch.” Không sai, người y yêu là Thái Hà. Cho tới bây giờ, y chỉ yêu có mình nàng.

Khi Liễu Thiên Mạch mới bước chân vào vương phủ, y đã đối xử tệ bạc với nàng. Liễu Thiên Mạch yêu y, dùng thân mình đỡ kiếm cho y. Sự hiểu lầm của y đã gây tổn thương nặng nề cho nàng....

Y nợ Liễu Thiên Mạch rất nhiều, đối với nàng, chỉ có hổ thẹn. Tất cả sự lo lắng, đều chỉ là hổ thẹn mà thôi.

Trong hoảng hốt, dường như y lại nhìn thấy bóng trắng cô đơn quanh quẩn đó. Nụ cười tươi như hoa, như hiện lên trước mắt.

Thực sự chỉ có hổ thẹn thôi sao? Bỗng chốc, Tần Mộ Phong đột nhiên trở nên mơ hồ.

“Đừng nói với ta đệ không yêu nàng?” Tần Vật Ly giờ ngón tay hung hăng cốc lên đầu y một cái, “Tình lại đi, đệ rõ ràng yêu Liễu Thiên Mạch, chỉ là không dám thừa nhận.”

“Đệ...” Mộ Phong nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào.

“Ngu ngốc.” Tần Vật Ly lại hung hăng cốc một cái, “Nghe nói Liễu mỹ nhân là một kỳ nữ thông minh tuyệt đỉnh, phong hoa tuyệt đại, đệ có thể lấy về nhà làm thiếp là phúc đức tu luyện tám kiếp.” Vật Ly nhe răng trợn mắt, liên tục cốc thêm hơn mười cú, “Đệ ôm Thái Hà sống cả đời sao.” Hoắc Thiên đã từng nhắc tới Liễu Thiên Mạch, từ cách nói của hắn, có thể thấy hắn vô cùng ngưỡng mộ nàng. Nữ tử có thể được Hoắc Thiên thương thức như vậy, tất là kỳ nữ thế gian. Tên gia hỏa này, đang ở trong phúc mà chẳng biết phúc.

Trên trán bị Tần Vật Ly gõ sung một cục, Mộ Phong ôm trán, “Đại ca, huynh nhẹ tay một chút coi.”

Tần Vật Ly cười gian mấy tiếng, nhướn nhướn mày, “Thì ra đầu gỗ mà cũng biết đau?” Lại cốc thêm một cái.

Tên gia hỏa không thức thời, đáng bị cốc đầu!

“Đại ca, đừng đánh, đệ nhận sai....” Hoàng thượng, thần xin cáo lui.” Tần Mộ Phong bỏ chạy trốn chết.

Dưới ánh trăng, mơ hồ nghe tiếng cười sang sảng của Tần Vật Ly.

*****

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua song cửa sổ chiếu dưới đất, hòa lẫn với ánh sáng của dạ minh châu, tương phòng sáng tựa ban ngày.

Trong cái lư hương đặt trên chiếc bàn trà con, khói xanh lượn lờ. Hương tử đàn thượng hạng không ngừng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Phía sau rèm châu, Bạch Phi Yên nằm trên nhuyễn tháp, gối đầu trên một đồng thư từ dây cộp. Ánh mắt lưu chuyển trên bức thư trong tay, đôi mắt đẹp nửa khép, trông lười biếng không thể tả.

Xem xong một bức thư, nàng tiện tay ném đi, mở một phong thư khác. Mấy nha đầu kia đang làm việc cho nàng ở Vương Phủ, nên việc ở Yêu Nguyệt Lâu, nàng đành tự mình xử lý.

Mở một phong thư, ở góc phải phía dưới ba chữ ‘Liễu Phinh Đình’ lập tức đập vào mắt Phi Yên.

Khóe miệng nàng nhếch cao, tạo ra một nụ cười lãnh lẽo.

Thư của Liễu Phinh Đình? Nàng rất muốn biết ả viết cái gì. Không chừng, lại giục Phi Yên mau chóng giết Liễu Thiên Mạch chẳng?

Chữ viết thanh tú, nhưng câu chữ toàn những lời ác độc nhất. Giấy trắng mực đen, muối muối của nàng muốn nàng chết.

Ánh mắt chậm rãi đọc xuống cuối thư, nụ cười trên môi càng lúc càng lạnh, đủ làm đông cứng một người.

Liễu Phinh Đình thực sự hận nàng như vậy sao? Hận đến mức không bắt nàng chết không được?

Nội trong một tháng nếu Liễu Thiên Mạch chết, ả nguyện ý trả thêm năm nghìn lượng bạc trắng.

Năm nghìn lượng, giá trị của Bạch Phi Yên nàng càng ngày càng cao.

Nụ cười bên môi tan dần, Bạch Phi Yên hất tay, bức thư trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Nàng yêu tiền, thế nhưng, Liễu Thiên Mạch vĩnh viễn không có khả năng chết trên tay Phi Yên. Liễu Phinh Đình lần này quả thực là tự đào mồ chôn mình.

Nhìn lá thư rơi xuống đất, nụ cười Phi Yên trở nên mơ hồ.

Tiếng bước chân nhẹ nhẹ chợt truyền tiến bên tai nàng. Nhìn một đồng thư lớn, nghe tiếng bước chân, Phi Yên đột nhiên cảm thấy buồn cười. Trên đời này, người xấu cũng không ít. Mua sát thủ giết người, thì sẽ là người tốt sao?

“Phi Yên cô nương, đã lâu không gặp?” Âm thanh âm trầm nam tính, từ ngoài rèm truyền vào.

Bạch Phi Yên thoáng giật mình, chậm rãi ngẩng đầu, “Bình Nam Vương đại giá quang lâm, Phi Yên không tiếp đón từ xa.” Nàng và Tần Mộ Phong, thực sự đã định trước dây dưa không rõ sao? Cho dù trở lại làm Phi Yên, hay là Phi Yên, cũng không cách nào thoát khỏi.

“Liễu Thiên đâu?” Y không hề khách sáo với nàng, nói một câu gọn lỏn.

Bạch Phi Yên cười to, “Liễu Thiên ư? Vị hoa khôi nương tử như phù dung sớm nở tối tàn kia đang ở đâu, thì phải nên hỏi Vương gia ngài, không phải sao?”

“Ta từng thỉnh cô nương giúp ta tìm nàng, không phải sao?” Tần Mộ Phong hỏi ngược, ung mâu thâm trầm nhìn chằm chằm vào rèm châu. Ánh mắt sắc sảo, tựa hồ muốn nhìn thấu qua rèm.

“Đúng vậy.” Bạch Phi Yên tiện tay cầm lấy một phong thư, chậm rãi xé ra, “Thế nhưng... Vương gia ngay đêm đó đã gặp lại nàng, từ đó về sau kim ốc tàng kiều.” Tay vung lên, trang giấy rơi xuống đất.

“Nàng lại mất tích rồi.” Nhắc đến nữ nhân kia, Tần Mộ Phong nhện không được thờ dài.

“Chuyện đó thì liên quan gì tới ta? Nàng biến mất, hình như là bởi vì Vương gia đan diu với nữ nhân họ Liễu kia?” Trong lời nói mỉa mai kia còn mang theo chút hả hê.

Bạch Phi Yên mấp máy môi, “Vương gia, loại nữ nhân đó mà ngài cũng dám hạ thủ, Phi Yên bội phục.”

Tần Mộ Phong chậm chậm vỗ tay vài cái, “Phi Yên quả nhiên là Phi Yên.” Không ngờ đến cả chuyện này cũng biết.

Phi Yên ngoác mắt, mâu quang trở nên lạnh lẽo, “Vương gia đối với nữ nhân luôn luôn vô tình, chơi đùa xong thì thôi, hà tất để ý tới chết sống của Liễu Thiên.” Sự vô tình của Tần Mộ Phong, nàng đã nếm quá đủ.

“Bản vương đối đãi với nữ nhân thế nào, hình như không liên quan gì đến cô nương.” Tần Mộ Phong vẫn tiêu sái như mọi ngày.

“Một câu thôi, nhiệm vụ của Bình Nam Vương ngài, ta không nhận.” Bạch Phi Yên chậm rãi nhắm mắt lại, ngáp một cái.

“Nếu như liên quan đến Liễu Thiên Mạch thì sao?” Phi Yên hình như đặc biệt quan tâm tới Liễu Thiên Mạch. Có lẽ, nàng có thể giúp hắn tìm được Thiên Mạch.

“Nói nghe xem? Làm gì?” Nghe được ba chữ Liễu Thiên Mạch, Phi Yên đột nhiên mở toang mắt.

“Liễu Thiên Mạch thất tung, tìm nàng về cho ta.” Tần Mộ Phong nói nốt một câu, “Ba vạn lượng, hoàng kim”

“Ha ha.... ba vạn lượng hoàng kim ư, ngài thật hào phóng, không phải hào phóng bình thường.” Bạch Phi Yên cảm thấy thật buồn cười.

Nếu đã tuyệt tình với nàng như vậy, cần gì phải tốn công sức đi tìm nàng làm gì?

“Ngươi đồng ý?” Chỉ cần Phi Yên ra tay, tuyệt đối có thể tìm được nàng.

Bạch Phi Yên sắc mặt đánh lại, ngữ điệu băng lãnh, nói qua kẽ răng, “Sinh ý của Bình Nam Vương, ta không nhận.” Nước đổ khó hốt. Bạch Phi Yên nàng, không muốn có bất cứ dính dáng gì đến Bình Nam Vương nữa.

“Tìm Liễu Thiên Mạch và Liễu Thiên, ngươi muốn bao nhiêu?” Tai mắt của y trải khắp thiên hạ, nhưng không tìm ra chút tung tích nào của hai nữ nhân kia. Ngay cả Thiên Cơ Các, cũng không tìm ra được bọn họ rốt cục đang ở đâu. Ngoại trừ thỉnh Phi Yên ra, không còn cách nào khác.

“Ta bận lắm, không có rảnh.” Nàng yêu tiền không sai, nhưng không có ý định đem mình ra đổi lấy tiền.

“Chỉ cần ngươi tìm được bọn họ giúp ta, ta có thể đáp ứng bất cứ điều kiện gì của ngươi. Đương nhiên, chỉ cần ta có thể làm được.”

“Không rảnh.” Phi Yên kiên quyết cự tuyệt.

“Cáo từ.” Phi Yên kiên quyết không chịu hỗ trợ, hắn không muốn tiếp tục lãng phí nước bọt.

“Không tiền.” Phi Yên che miệng, ngáp một cái, “Chuyện tìm người, ta không giúp được ngài, nhưng chuyện khác ta có thể hỗ trợ.”

“Chuyện gì?” Trong mắt Tần Mộ Phong hiện lên một tia sáng.

Phi Yên cười quỷ dị, “Chuyện hai mươi vạn lượng hoàng kim”

Sở dĩ tới nay nàng xuất hiện ở đây, chính là để tìm được hai mươi vạn lượng hoàng kim. Hiện giờ, Liễu Thiên Mạch thất tung, không chút tin tức, muốn giết nàng càng khó. Ngoại trừ Phi Yên, trong thiên hạ tựa hồ không ai có thể giết một người mất tung tích. Nếu như kẻ kia còn muốn giết nàng, chắc chắn sẽ thỉnh nàng ra tay. Kẻ muốn giết nàng, tuyệt không thể sống.

“Ngươi nguyện ý giúp ta?” Phi Yên rốt cuộc đang làm gì? Nghe nói nàng chỉ mưu cầu lợi lộc, vì sao nguyện ý ra tay hỗ trợ?

“Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, ta tất phạm người. Kẻ kia đồ tội cho ta, sao ta có thể để hắn yên ổn.” Phi Yên khoe miệng cong lên một nụ cười mỉa mai, đáy mắt lộ rõ ý muốn giết người, “Ta muốn hắn chết không có chỗ chôn.” Không để cho hắn nếm mùi đau khổ, nàng sẽ không là Phi Yên.

Một luồng gió lạnh thổi vào, Tần Mộ Phong nhin không được rung mình một cái. Mùa đông năm nay, quả thật dài đằng đẵng.

“Phi Yên cô nương định thế nào?” Phi Yên quả nhiên đủ tàn nhẫn, không hổ là thiên hạ đệ nhất sát thủ. Rất may mắn, bọn họ không phải đối thủ.

“Tai mắt của Vương gia trải rộng thiên hạ, chắc cũng có chút manh mối chứ.” Đôi mắt đẹp liếc nhìn hắn, tự tiểu phi tiểu.

“Đúng vậy.” Tần Mộ Phong sắc mặt đổi, cũng không muốn nhiều lời.

“Kỳ thực cũng không có gì. Nếu như ta có đầu mối, nhất định sẽ báo cho Vương gia, hy vọng Vương gia có thể thay ta tìm được tên tiểu nhân dê tiện kia.” Bạch Phi Yên chậm rãi đứng lên, ngọc thủ vươn ra bức rèm châu, dáng điệu tiển khách.”Vương gia, xin mời, không tiễn.”

Người phía sau bức rèm kia, rốt cuộc là nữ tử như thế nào?

Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm vào rèm một lúc, rồi mới xoay người rời đi.

Phi Yên đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng gọi Tần Mộ Phong lại, “Chờ một chút.” Vội quá, thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

“Chuyện gì?” Y quay đầu lại.

Bạch Phi Yên chỉnh lại y phục một chút, nhìn có chút hờ hững, “Nghe nói, thị thiếp Yên Chi của ngài để thư lại rồi trốn đi, đoạn tuyệt quan hệ với ngài?”

Liên tục bị nữ nhân vứt bỏ, quả thực là báo ứng. Nếu như hắn biết Tiểu Lục hiện tại đã ngã vào lòng Quân Hạo Đình, chẳng biết sẽ có cảm thụ thế nào.

“Cô nương hình như đặc biệt hiểu rõ chuyện nhà của bản vương.” Tần Mộ Phong thẳng thắn thừa nhận, “Không sai, Yên Chi đã rời khỏi vương phủ.”

“Ngài dự định làm như thế nào?” Phi Yên rất tò mò cách nghĩ của y.

“Nếu nàng ta muốn đi, ta không thể ngăn cản.” Giữa bọn họ vốn chẳng có tình cảm gì.

“Mời.” Ngọc thủ lần thứ hai vươn ra ngoài rèm.

“Cáo từ.”

Có thể, chỉ những lúc như thế này, bọn họ mới có thể tương kính như tân.

Cả hai người đều thâm trầm, võ công, tài trí, mưu lược, tương xứng. Nếu như nàng chưa từng là thiếp của y, biết đâu bọn họ có thể trở thành tri kỷ.

Giữa nam và nữ, một khi đã dính dáng đến ái tình, sẽ trở nên phức tạp.

Dường như, bọn họ không còn cơ hội trở thành tri kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Vì một chữ tình

Hoa đào trong sân lại nở. Những cánh hoa hồng hồng rơi lưa thưa trên mặt đất, một cơn gió thổi qua, cuộn cuộn nổi lên một tầng xác hoa.

Cánh hoa theo gió cuốn bay lên tận tầng ba, nhẹ nhàng đáp xuống.

Cánh hoa màu hồng tươi đẹp chói lọi, Bạch Phi Yên buông quyển sách trên tay xuống, ánh mắt nhìn xuyên qua song cửa sổ, rơi trên những cánh hoa xinh đẹp.

Hoa nở rồi sao?

Nàng đứng dậy, bước đến bên cửa sổ. Gió xuân thổi tung mái tóc nàng, vương vấn trên mặt.

Nhìn thấy gốc cây hoa đào, Phi Yên mới phát hiện, đã là mùa xuân rồi.

“Tiểu thư, Hàn Oanh tiểu thư cầu kiến.” Hoa Linh đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bước tới sau lưng nàng.

Phi Yên vẫn nhìn hoa đào ngoài cửa sổ, hồ hững nói, “Sao tỷ ấy lại tìm tới nơi này?” Nàng và người của Hàn gia rất ít khi gặp mặt riêng, bọn họ lại càng không chủ động tìm nàng.

“Nô tỳ không biết.”

“Bảo tỷ ấy vào đi.” Phi Yên đóng cửa cửa sổ, nhót cảnh xuân ở bên ngoài.

“Không cần, ta ở đây.” Cửa sổ lại mở ra, Hàn Oanh cười tươi roi rói, ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ.

Phi Yên giả vờ tức giận, “Lại trèo cửa sổ, tỷ chắc chắn theo ta cùng làm kẻ trộm được rồi.”

Hàn Oanh nhảy xuống, cười nịnh nọt, “Hắc hắc, thiên hạ đệ nhất phi tặc có hứng thú thu ta làm đồ đệ sao? Đến lúc đó, chúng ta chính là nam nữ đạo tặc.”

Phi Yên dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá nàng, “Tiểu thư, tỷ có chỗ nào giống động vật giống đực đâu.”

“Hừ.” Hàn Oanh sờ sờ mũi, dẫu cái miệng nhỏ nhắn, “Phi Yên, người ta tốt bụng tới tìm muội, sao lại có thể đối xử với người ta như vậy?” Lại khinh thường nàng rồi.

“Ta đối với tỷ thế nào? Thế nào?” Phi Yên nhướn mày.

Bàn tay nhỏ trắng nõn khoát lên vai Phi Yên, Hàn Oanh ám muội chớp chớp mắt, “Phi Yên, bản công tử phong lưu phóng khoáng, muội lẽ nào không động lòng sao?”

Bạch Phi Yên tỏ vẻ khinh thường. “Tỷ vậy mà gọi là phong lưu phóng khoáng ư? Tỷ cho rằng cả người mặc bạch y thì thành Tây Môn Xuy Tuyết sao? Tiểu thư, tỷ là nữ nhi đó.” Thích mặc trang phục nam giới cũng không nói, lại còn thích đùa giỡn mỹ nữ. Có nhiều lúc, Phi Yên không khỏi hoài nghi tỷ ấy có phải có sở thích không lành mạnh không nữa.

“Bản công tử là nam mà.” Hàn Oanh giậm chân, trông như tiểu hài tử nắm lấy y phục Phi Yên lay lay.

Phi Yên không thèm để ý liếc nhìn nàng, “Chúng ta từng tắm chung với nhau rồi, tỷ định lừa ai?”

“Đó là con mắt muối có vấn đề.” Hàn Oanh không phục phản bác, ngồi xuống án thư.

“Thôi được thôi được, mắt của ta có vấn đề.” Nàng chịu thua. Hàn Oanh mà cố tình gây sự, nàng có mười cái miệng, cũng không nói lại tỷ ấy.

“Phi Yên, ta đang tìm muối, muối có biết hay không?” Hàn Oanh tiện tay cầm lấy quyển sách trên bàn lật xem.

Bạch Phi Yên đóng cửa sổ lại, tựa hồ vào bệ cửa, “Tỷ đến tìm ta, không phải để tán dóc chứ?”

“Hoàng thượng triệu kiến muối rất nhiều lần, sao muối không vào cung? Nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Phi Yên.

“Không nhìn thấy.” Nàng có thấy, nhưng không có dũng khí đi đối mặt Tần Vật Ly. Nàng và Tần Vật Ly căn bản không có khả năng, gặp mặt chỉ sẽ thêm đau lòng.

Ngày mười lăm tháng trước, nàng thất hẹn. Nàng hèn nhát nhốt mình trong phòng, không có dũng khí đi đối mặt.

Khuôn mặt cô đơn, ánh mắt u buồn của y, không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Đối với nàng mà nói, đó là một sự dày vò.

Nếu đã quyết định đoạn tình, sẽ hoàn toàn cắt đứt. Nàng không dám gặp lại y, rất sợ nàng sẽ không khống chế được tình cảm bản thân. Mỗi lần gặp y, nàng đều không khống chế được.

Đối mặt với thâm tình của Tần Vật Ly, nàng chọn cách hèn nhát nhất, trốn tránh.

Gặp phải chuyện tình cảm, thì thiên hạ đệ nhất sát thủ, cũng chỉ là một kẻ hèn nhát.

Nàng vẫn tham luyến sự ôn nhu của y như trước, nhưng không thể đón nhận.

“Đây là tin tình báo từ Nam Việt gửi về.” Hàn Oanh tiện tay móc ra một phong thư, đưa cho Phi Yên.

Vừa nhìn chữ viết, Phi Yên nhin không được nhú mày, “Thư của Tiểu sư tỷ?”

“Đúng vậy.” Hàn Oanh nhìn quanh căn phòng một lượt, cầm lấy một quả táo cắn một miếng.”Tuyệt nhi nói, có người muốn giết nam nhân của muối.”

“Y không phải là nam nhân của ta.” Nàng đã không còn quan hệ gì với Tần Mộ Phong nữa rồi.

“Dù gì muối cũng là Tuyết Nhạn, có tư cách đi bảo vệ Mộ Phong.” Hàn Oanh nhún vai như không có chuyện gì to tát, “Thật không hiểu nàng nghĩ cái gì, vì sao lại dùng bò câu đưa tin cho ta, còn bảo ta đem thư này cho muối xem.” Muốn Phi Yên bảo vệ Tần Mộ Phong, thì trực tiếp gửi cho muối ấy là được rồi.

“Bởi vì bò câu Nam Việt không nhận biết Tuyết Yên Lâu.” Bạch Phi Yên liếc mắt, đoạt lấy quả táo trong tay Hàn Oanh cắn một miếng.

“Cũng đúng.” Hàn Oanh đột ngột bị mất táo, chỉ có thể liếm liếm ngón tay.

“Trà tỷ nè.” Phi Yên trả quả táo lại cho Hàn Oanh, “Đừng liếm ngón tay.”

“Trong thư Tuyết nhi còn nói, bảo ta đem việc này nói với Hoàng Thượng và Bình Nam Vương, để bọn họ sớm phòng bị.” Đương nhiên, lá thư đó nàng đã thiêu hủy rồi.

“Nàng không trực tiếp gửi thư cho Hoàng Thượng, là vì không muốn ta bị bại lộ thân phận. Chính xác mà nói, là vì tiếp tục ung dung tự tại, bắt ta tiếp tục làm cu li.” Nhắc đến Đông Phương Tuyết, Bạch Phi Yên nhin không được cười khổ.

“Ừ, ta đã báo với Hoàng Thượng, y bảo hai chúng ta trà trộn vào vương phủ bảo hộ Bình Nam Vương.” Hàn Oanh nghiêng đầu nghĩ một lúc, hơi nghi hoặc, “Thế nhưng rất kỳ quái, y căn dặn ta không được đề cho Bình Nam Vương biết thân phận của chúng ta, càng không thể cho hắn biết việc này.”

“Bởi vì y căn bản không tin tưởng Tần Mộ Phong.” Phi Yên chậm rãi xé phong thư, “Y thả tin chúng ta, cũng không muốn tin tưởng Mộ Phong.”

Hàn Oanh gật đầu như thật, “Cũng đúng, Tần Mộ Phong không đáng tin tưởng.”

“Y đâu chỉ không đáng tin tưởng.” Thậm chí còn mang hiểm nghi tạo phản. Thân phận của y, Thiên Cơ pháp sư của Đại Bảo Tự, lên lúc gặp mặt Nam Ngân Thiên, mọi dấu hiệu, đều cho thấy y không đáng tin tưởng.

“Chúng ta vẫn đi bảo hộ hán chứ?” Hàn Oanh nở nụ cười xấu xa, “Thôi vậy đi, chúng ta cứ mặc cho hán chết toi, để hán khỏi đối nghịch với hoàng đế ca ca và Đồng Di bất lợi.” Hàn Oanh cũng giống như Phi Yên, luôn gọi thái hậu là Đồng Di.

“Đề phòng y và đề y chết là hai việc khác nhau, Tàn Vật Ly còn cần y, cho dù muốn giết, cũng không phải bây giờ. Nếu y chết rồi, lấy ai vào sinh ra tử cho hoàng đế ca ca của tỷ đây?” Đối với Tàn Vật Ly mà nói, Tàn Mộ Phong còn có giá trị lợi dụng.

Hàn Oanh mất hứng bĩu môi, “Được rồi được rồi, chúng ta không để hán chết.”

“Nghe nói Đồng Di không được khỏe.” Phi Yên liếc nhìn Hàn Oanh, đổi đề tài. Lòng trung thành của Hàn Oanh đối với Tàn Vật Ly là không thể nghi ngờ, nhưng mà, năng quá đơn thuần. Có một số việc, không biết sẽ tốt hơn.

Hàn Oanh gật đầu, “Đúng vậy, không lạc quan mấy. Mấy hôm trước, ta đi thăm di, thấy di ho liên tục. Từ khi Tàn thúc thúc qua đời lúc, sức khỏe Đồng Di càng ngày càng kém.”

“Mấy tên thái y trong cung đâu? Đều là lang băm sao?” Trong mắt nàng, mấy tên đó đích thực là lang băm.

“Y thuật của bọn họ tuy rằng giỏi, nhưng vẫn kém xa muội.” Y thuật của Bạch Phi Yên rất giỏi, điểm này nàng phải thừa nhận.

Bạch Phi Yên trầm mặc một hồi, rồi nhìn sang Hàn Oanh, “Thay y phục nam nhân của tỷ ra đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Đồng Di thích con gái, không thích bộ dạng tỷ mặc nam trang đâu.”

Hàn Oanh không được vui phụng phịu, “Biết rồi.”

*****

Mùa xuân, đào nở, bướm bay. Lúc Liễu Thiên Mạch giả cho y, cũng là vào mùa xuân.

Thân ảnh trắng toát mảnh khảnh của nàng, từ đó đã bước vào cuộc sống của y.

Thiên Mạch, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

Hai tháng rồi, không có tin tức gì của Liễu Thiên Mạch. Hán phái đi rất nhiều thám tử, thậm chí nhờ Thiên Cơ Các giúp đỡ, vẫn không thấy tung tích của nàng.

Liễu Thiên Mạch đã từng nói, nàng xuất thân giang hồ. Nàng dựa vào sức của một mình mình, đánh bại Mạc Bắc thập bát sát, võ công chắc chắn rất cao. Sự phụ của nàng, tuyệt không phải là hạng người bình thường. Nếu như nàng thực sự muốn tránh, y sợ rằng vĩnh viễn cũng tìm không được nàng.

Cũng bởi cái chuông trên mắt cá chân nàng mà y đã nghĩ rằng nàng là Tuyết Nhạn. Thế nhưng, y đã nhầm.

Nàng không phải.

“Vương gia, chuyện này ngài định xử lý thế nào? Ti chức hy vọng, ngài có thể cho Thiên Mạch một lời công bằng.” Phi Dương nhìn tập công văn trên bàn, ngữ khí dứt khoát.

“Ngươi mong muốn ta làm thế nào?” Y ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Phi Dương.

“Đây là kết quả mà ti chức và hình bộ điều tra bấy lâu nay, sự thực đã bày ra trước mắt, Vương gia còn muốn lừa mình gạt người hay sao?” Phi Dương không chớp mắt.

Tàn Mộ Phong tiện tay cầm lấy công văn của hình bộ, cười khỏ, “Ngươi đem chứng cứ đặt trước mặt ta, cho dù ta muốn lừa mình gạt người, cũng không có cách, không phải sao?”

“Vương gia nói quá lời, ti chức chỉ không muốn Vương gia bị người ta lừa dối, đặt nhầm tình cảm.” Nói xong lời cuối cùng, nhin không được thở dài một tiếng.

“Ngươi mong muốn ta xử trí Thái Y như thế nào.” Tàn Mộ Phong cúi đầu lật xem công văn, giọng nói điềm tĩnh.

“Trộm quốc khố, mua sát thủ giết người, Vương gia cho rằng nên như thế nào?” Vương gia luôn luôn khôn khéo, chỉ tiếc mỗi lần gặp phải chuyện có liên quan đến ‘nữ nhân kia’, đều mất hết lý trí. Lần này.... đỡ hơn một chút, không lừa mình dối người, không giận dữ, thế nhưng.... bình tĩnh quá mức bình thường.

“Ngươi nói thiếu mất một điều: thám tử địch quốc.” Con ngươi đen trở nên sâu thẳm.

“Ti chức có nói nàng là thám tử địch quốc sao?” Phi Dương nhú mày, khó chịu phản bác.

“Ngươi chưa nói, là ta nói. Một nữ nhân có thể vào quốc khó trộm mất hai mươi vạn lượng hoàng kim, liệu có thể là hạng người bình thường sao?” Tần Mộ Phong rút ra hai trang trong sấp công văn, hươu hươu vài cái, “Còn có cái này, chứng minh suy đoán của chúng ta là không sai.” Trên tay y là thân thể của Thái Y và Thái Hà. Chính xác mà nói, đó là thân phận thật sự của Thái Y và Thái Hà. Trước khi gặp Tần Mộ Phong, Thái Y Thái Hà từng biến mất nửa tháng, ngay cả tú bà của Giáng Hồng Các cũng không biết bọn họ đi đâu. Nửa tháng sau, hai tỷ muội đột nhiên xuất hiện, còn mang theo Xảo Xảo. Không lâu sau, Tần Mộ Phong đến Giáng Hồng Các mua vui, gặp bọn họ, liền mang hai tỷ muội về vương phủ. Theo điều tra cho thấy, Thái Y Thái Hà ủy thân cho một vị phú thương của nước khác, ở rất xa.

Thái Hà từ nhỏ bị bán vào thanh lâu, ‘Thái Hà’ từng nói, Xảo Xảo cùng nàng lớn lên, tình như tỷ muội. Thế nhưng, Xảo Xảo lại không phải người của Giáng Hồng Lâu.

Thám tử ẩn núp tại Nam Việt báo lại, bên người Nguyệt Cơ, đích thực có một nha hoàn tên là Xảo Xảo.

Trên tay y đang cầm, chính là khẩu cung của tú bà Giáng Hồng Các và mật thư của thám tử.

Nguyệt Cơ và Dạ Cơ hoàn toàn không ngờ, bọn họ cẩn thận đến mấy cũng có sơ hở, sơ hở lớn nhất lại chính là tại Xảo Xảo.

“Vương gia dự định làm thế nào?” Dựa vào sự mê luyện của Vương gia dành cho Nguyệt Cơ, biết rõ Dạ Cơ là gian tế, mà vẫn yêu điên cuồng, bỏ qua cho ả. Dạ Cơ là tâm phúc đại họa, tuyệt đối không thể buông tha.

“Ta có thể tha thứ việc nàng lừa dối ta, có thể bỏ qua chuyện nàng đạo quốc khó, thậm chí có thể khoan dung nàng dò xét quân tình.” Trong mắt Tần Mộ Phong thấp thoáng một tia hung ác nham hiểm, “Thế nhưng, ta tuyệt không thể dung thứ chuyện làm thương tổn Thiên Mạch.” Nghĩ đến những vết thương trên người Thiên Mạch, Tần Mộ Phong lòng còn sợ hãi. Nếu không phải Liễu Thiên Mạch tập võ từ nhỏ, sợ rằng đã....

“Đã như vậy, Vương gia dự định làm gì?”

“Án binh bất động.” Tần Mộ Phong nhẹ buông tay, tín phiệt rơi trên mặt đất.

“Vương gia, nữ nhân kia hình như không thích hợp táng tại hoàng lăng?” Để cho một tên gian tế của địch quốc dùng thân phận Vương phi táng tại hoàng lăng? Quả thực chính là sỉ nhục của Thiên Diệp.

Tần Mộ Phong sắc mặt đanh lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phi Dương, thần sắc nghiêm nghị, “Đừng nói nữa.”

“Vương gia, nếu đã không muốn thừa nhận, vì sao còn phái người đi điều tra?” Điều tra tỉ mỉ lai lịch của Thái Y và Thái Hà chính là mệnh lệnh của Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong buồn bã, xoay người đưa lưng về phía Phi Dương. Hai tay chấp sau người, y bắt đầu dĩ thử dài, “Ta là Tần Mộ Phong, cũng là Bình Nam Vương.” Là nam nhân, y không nên điều tra nữ nhân mình yêu thương. Thế nhưng, là Bình Nam Vương, mọi việc phải lấy quốc gia làm trọng.

Phi Dương thở dài, khoe miệng hiện lên một nụ cười phảng phất, “Vương gia, ti chức tin ngài sẽ cho Thiên Mạch một lời công bằng, sẽ cho hoàng thượng một lời giải thích, cũng sẽ cho mỗi người trong thiên hạ một câu công đạo.”

“Chắc chắn, ta sẽ bồi thường cho Thiên Mạch.” Ngừ khí y mơ hồ, nhẹ nhàng hầu như không nghe được.

Y muốn bồi thường, thế nhưng, y còn có cơ hội không?

“Vương gia, có tin tức của Liễu phi nương nương.”

Tần Mộ Phong và Phi Dương cùng lúc quay đầu lại, nhìn người phía sau....

*****

Nhiều năm trước, thái hậu và tiên hoàng thường thích cải trang đi tuần, đến Vô Tranh Sơn Trang ở vài ngày.

Đồng Di rất thích trẻ con, nhưng sức khỏe không tốt, nên chỉ có một đứa con là Tần Vật Ly.

Bà xem bọn trẻ ở Vô Tranh Sơn Trang như con mình, rất mực thương yêu, đặc biệt là mấy đứa nha đầu.

Hồi mới tới Vô Tranh Sơn Trang, Phi Yên thân thể hư nhược. Thái hậu lục tung cả ngự dược phòng, mang hết những dược liệu trân quý trong cung toàn bộ đưa cho nàng bồi bổ thân thể. Nếu không có thái hậu, nàng sợ rằng không sống được đến giờ. Thái hậu và tiên hoàng có ân với nàng.

Trong mắt Bạch Phi Yên, thái hậu cũng không khác gì các vị sư phụ, đều là mẫu thân của nàng.

Lúc rời khỏi Vô Tranh Sơn Trang, cách vài ngày, nàng lại vào cung thăm thái hậu.

Một năm qua, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Tính ra, nàng đã không thăm người một năm rồi.

“Sao ta phải ăn mặc như vậy?” Hàn Oanh vẽ mặt đưa đám, chất vấn Phi Yên.

Để cho thái hậu được vui, nàng có thể chịu thiệt mặc đồ con gái, thế nhưng... vì sao lại bắt nàng mặc đồ đẹp như thế chứ?

“Tỷ kén chọn cái gì chứ? Bộ đồ này được may trước khi ta rời khỏi vương phủ, đều là chất liệu tốt nhất của cẩm tú phường, thợ may giỏi nhất kinh thành làm” Lúc đó vì đề ‘dụ rắn ra khỏi hang’, nên đã may một đồng y phục.

“Thế nhưng... lờ lợt quá.” Hàn Oanh dẫu môi, “Muội mặc nhìn như tiên tử, vì sao ta mặc lại thành như vậy? Hơn nữa... mặc loại y phục này... đi đứng thật là khó khăn.”

Vừa nói xong, Hàn Oanh không cẩn thận đạp lên váy, vấp một cái, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Phi Yên nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy nàng, “Cẩn thận một chút.”

“Thật là khó chịu.” Hàn Oanh nắm váy kéo xuống, “Ta muốn cởi ra.”

“Là một cô nương, mà tỷ muốn cởi váy giữa đường sao?” Phi Yên hừ một tiếng phản đối.

“Hừ.” Hàn Oanh trừng mắt, túm lấy tà váy nhét vào thắt lưng.

Phi Yên nhìn không được nhìn nàng khinh thường, bật cười, “Nhìn tỷ giống bộ dạng gì đây?” Cho dù là đại nam nhân, cũng không dám làm như vậy?

“Ta chính là muốn như vậy, áo với chả váy, đáng ghét.” Hàn Oanh giậm chân, như tiểu hài tử đang hờn mát.

“Bỏ xuống đi.” Phi Yên sửa lại áo váy cho Hàn Oanh, “Mặc váy đâu có khó như vậy chứ.”

“Hừ.” Hàn Oanh hằm hừ, đối với nàng như vậy là khó rồi. “Ta không mặc, cũng tại muội.”

“Không mặc cũng phải mặc.” Bạch Phi Yên cũng không nhượng bộ.

“Ta không muốn.” Hàn Oanh chẳng khác gì đứa trẻ, rống lên với Phi Yên.

“Tiểu cô nương, đừng có gào thét với nữ nhân của ta.” Một giọng nói lãnh liệt, đột nhiên xen vào giữa bọn họ.

Hàn Oanh vừa quay đầu lại, lập tức bị ai đó túm lấy y phục, kéo sang một bên. “Tiểu cô nương, đi chỗ khác chơi.”

Bạch Phi Yên thần nhiên liếc nhìn nam nhân vừa bước đến bên người nàng, “Đã lâu không gặp.” Về lãnh đạm như mọi ngày.

Rốt cục tìm được nàng rồi, Tần Mộ Phong ngắm nhìn khuôn mặt gầy gò của Phi Yên, miệng há ra mà nói không nên lời. “Nàng...” Cho dù có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng khi nhìn thấy nàng, lại không biết nói như thế nào.

Bị kéo sang một bên, Hàn Oanh không cam lòng, đang giương nanh múa vuốt muốn nhào tới. Nhưng khi nhìn rõ kẻ vừa ‘đánh lén’ mình là Tần Mộ Phong, nàng lập tức che miệng lại, lặng lẽ thối lui sang một bên.

Giữa Phi Yên và Tần Mộ Phong, tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nàng tuy đơn thuần, nhưng cũng không có ngốc. Nhìn bầu không khí khác thường giữa bọn họ, tuyệt đối có cái gì đáng ngờ. Hắc hắc, có trò hay xem.

“Oanh tỷ, chúng ta đi.” Bạch Phi Yên lạnh lùng nhìn Tần Mộ Phong, hừ lạnh một tiếng.

“Ồ.” Hàn Oanh cũng biết khôn len lén nhìn Tần Mộ Phong, rồi ngoan ngoãn đi theo sau Phi Yên.

Phi Yên rõ ràng là muội muội, vì sao mình lại giống chó con nghe lời thế này? Vấn đề này, cho tới bây giờ nàng cũng không biết.

Thấy Phi Yên bước ngang qua mình, Tần Mộ Phong chỉ có thể ngơ ngác đứng im tại chỗ, nhất thời không biết nói gì.

Mãi đến khi có một người đi đường bước qua đụng phải y một cái, Tần Mộ Phong mới hồi phục lại tinh thần. Y vội vàng đuổi theo, giữ lấy Phi Yên, “Thiên Mạch, ta có lời muốn nói với nàng.”

Phi Yên dừng chân, lạnh lùng nói, “Giữa chúng ta còn có gì để nói đây.” Âm hồn không tan.

“Ta muốn... ta muốn mời nàng trở về với ta.” Tần Mộ Phong rõ ràng không được tự nhiên.

“Haha, ta trở về với ngài? Ngài nên nhớ, ta đã bỏ ngài rồi.” Bạch Phi Yên nhếch môi, mắt đầy trào phúng.

“Xin lỗi.” Trong giọng nói đầy vẻ áy náy.

“Xin lỗi đáng giá bao nhiêu tiền?” Bạch Phi Yên cười khinh miệt, “Ngài đã nói với ta bao nhiêu lời xin lỗi rồi? Có lần nào là thật lòng không? Thuận miệng nói một câu xin lỗi, thì muốn ta tha thứ mọi lỗi lầm của ngài sao? Ta giết ngài xong, rồi nói xin lỗi, ngài nghĩ có ích gì?” Nếu như lời xin lỗi hữu dụng, cần luật pháp làm gì?

“Nàng... dạo này vẫn khỏe chứ?” Ánh mắt y nhìn vào bụng Phi Yên, “Hải tử... vẫn khỏe chứ?” Hải tử của bọn họ...

Bạch Phi Yên dùng tay áo quạt gió, lạnh lùng mở miệng, “Hải tử chẳng liên quan gì với ngài, nó là con hoang mà ta vụng trộm với kẻ khác.” Một lời tuyệt tình, nói rõ lòng Phi Yên. Nếu giữa hai người ngay cả lòng tin cũng không có, thì cũng không có tư cách nói đến chuyện yêu đương.

“Nàng sẽ không tha thứ cho ta, có đúng không?” Tần Mộ Phong cúi đầu, giọng khàn đục.

“Không sai.” Phi Yên không lưu tình chút nào.

Bị gạt sang một bên này giờ, Hàn Oanh đột nhiên nhảy vào giữa hai người, giả vờ thờ dài, “Thiên Mạch, niệm tình hấn si mê muội như vậy, cho hấn một cơ hội đi. Cho hấn một cơ hội đi.” Bàn tay lên đưa ra sau lưng Phi Yên giật giật y phục của nàng.

Các ngón tay Phi Yên đang siết chặt, lập tức từ từ buông lỏng.

Thấy Hàn Oanh nói giúp mình, Tần Mộ Phong quýnh lên, vội cầm lấy tay Bạch Phi Yên, “Thiên Mạch, hãy cho ta một cơ hội.”

Bạch Phi Yên ngược lên cùng nhìn vào mắt y. Khoảnh khắc đó, nàng nhìn thấy được nỗi lo lắng trong mắt y.

“Thiên Mạch...” Tần Mộ Phong thấy nàng do dự, tựa như thấy được một tia hy vọng. Ánh mắt đầy chờ mong nhìn Phi Yên, bàn tay nắm lấy cánh tay nàng tự giác siết chặt thêm.

Phi Yên lặng lẽ nhìn y chăm chú, ngón tay không ngừng nắm lại, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Nàng cứ yên lặng nhìn Tần Mộ Phong, nhìn vẻ mặt của y không ngừng biến hóa. Một lúc lâu, Bạch Phi Yên hạ mi, nhẹ nhàng thốt lên một tiếng, “Thôi được.” Nàng điềm tĩnh, đạm nhiên như nước.

Bạch Phi Yên cho rằng, Tần Mộ Phong sẽ quán quít lấy nàng. Đầu gối, Tần Mộ Phong tiễn nàng đến Đạm Tinh Cư xong, lập tức rời đi.

*****

Vầng trăng cong cong xuyên qua những đám mây mỏng manh, ánh trăng trong suốt mông lung mờ ảo tản mát khắp nơi. Ánh sao lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Dưới ánh sáng bàng bạc, mơ hồ có thể thấy hai bóng người.

“Phi Yên, ta nhất quyết ủng hộ muội vứt bỏ tên hỗn đản kia.” Hàn Oanh nằm bò trên mái hiên, con mắt nhìn chăm chăm vào bóng người phản chiếu trên cửa sổ.

Bạch Phi Yên nằm bên cạnh lười nhác liếc nhìn nàng, “Đã vứt bỏ rồi, đừng nói mấy lời vô dụng đó.”

Lông mi chớp chớp vài cái, Hàn Oanh dùng cằm chìa chìa căn phòng đối diện, “Liên Liên kia thực sự rất đẹp sao? Vì sao ngay đêm đầu tiên muội trở lại vương phủ, Tần Mộ Phong không thèm lấy lòng muội, đã đến với Liên Liên kia rồi.”

Sau khi trở về vương phủ, Tần Mộ Phong lập tức ném Phi Yên sang một bên, dính chặt lấy Liên Liên. Đã có Liên Liên rồi, cần gì phải nhún nhường cầu xin Phi Yên tha thứ.

Đáy mắt Phi Yên hiện lên một tia nghi hoặc, “Người ta là tân sủng.” Tuy là nói vậy, nhưng Phi Yên luôn cảm thấy chuyện này có gì đó khác thường.

“Hắn thực sự rất quá đáng, đem muội về Đạm Tinh Cư xong, lập tức mặc kệ.” Hàn Oanh nhặt một cục đá, ngón tay búng một phát, hòn đá nhẹ nhàng bay đi.

“Đừng ném lung tung.” Phi Yên đánh vào tay nàng mấy cái.

Hàn Oanh mắt húng hắng mũi, ngáp một cái. “Trời lạnh quá, nếu tên hỗn đản đó ở lại bên cạnh muội, ta có thể đi đánh một giấc, ai ngờ hắn lại ở một chỗ với Liên Liên.”

“Ta thà ở đây chịu hứng gió, cũng không muốn ở chung một chỗ với y.” Nếu không phải ở gần để bảo hộ Tần Mộ Phong, nàng tuyệt đối sẽ không trở về vương phủ lần nữa.

“Xem ra, trước khi giải quyết vấn đề thích khách này, chúng ta không thể vào cung rồi.” Hàn Oanh dùng cánh tay chọc chọc vào người Phi Yên, “Lúc nào đi thăm Đồng Dĩ?”

“Tùy.” Hai mắt Bạch Phi Yên, từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi bóng người in trên cửa sổ.

Hàn Oanh đột nhiên nhớ ra điều gì, “Phải rồi, Y Tiểu Lục đâu? Hình như nàng ta cũng là thị thiếp của Tần Mộ Phong.”

“Không phải là Y Tiểu Lục, mà là tam tẩu.” Hôm đó, nàng từ trong cung trở về, phát hiện Quân Hạo Đình và Y Tiểu Lục đều biến mất. Nàng cũng không lo lắng cho Tiểu Lục lắm, nàng tin tưởng, tam ca sẽ chăm sóc muội ấy thật tốt.

Rầm một tiếng, Bạch Phi Yên theo phản xạ nhìn về phía Hàn Oanh, thế nhưng...

“Ừ... người đâu?”

“Khụ... Ta ở chỗ này.” Hàn Oanh từ dưới mái hiên thò bàn tay nhỏ xíu trắng trẻo lên, tiếp theo là cái đầu nhỏ của nàng, “Muội dọa ta giật mình.” Không cẩn thận nên ngã xuống.

Bạch Phi Yên thoáng sùng sốt, rồi khẽ cười thầm. Nụ cười thấp thoáng như có như không, mang theo rất nhiều tình cảm âm áp.

Nàng từ từ thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía cửa sổ.

Theo vũ điệu lập lờ của ánh nến, bóng người cũng không ngừng ẩn hiện.

“Bên ngoài có người.” Liên Liên hạ một quân cờ, nhìn không chớp mắt.

“Là một cao thủ.” Tần Mộ Phong đặt một quân vào bàn cờ, thu tay lại.

“Vì sao không ở cùng Liễu Thiên Mạch, không nên lẻ mề ở chỗ của ta mãi?” Liên Liên lại hạ xuống một quân cờ, ngẩng đầu nhìn y.

“Có người không vừa mắt khi thấy ta đối xử tốt với nàng.” Nếu y sùng nàng, Liễu Thiên Mạch sẽ gặp nguy hiểm.

“Cho nên, người có ý tới chỗ của ta? Aizz, ta thành lá chắn cho Liễu Thiên Mạch rồi.” Liên Liên cười cười, bắt đầu đi lác đầu, “Người ta nói hồng nhan là họa thủy, không ngờ ngài cũng là họa thủy.”

“Sao lại nói vậy?” Tần Mộ Phong không rời mắt khỏi bàn cờ, cũng không phân tâm.

“Chính bởi vì mấy phụ nhân kia thích ngài, nên mới đổ kị.” Cho dù đổ kị thì sao? Dựa vào võ công của Liễu Thiên Mạch, mấy phụ nhân đó rất khó làm thương tổn được nàng. “Ngài thua rồi.”

“Nếu như có thể, ta tình nguyện không cần.” Tần Mộ Phong hạ một quân cờ xuống, khí định thần nhàn, “Ta thắng.”

Liên Liên cúi đầu nhìn bàn cờ, “Hả? Ta còn tưởng mình thắng rồi.”

“Quân cờ cuối cùng còn chưa đánh xuống, thì chưa biết ai thắng ai thua.” Ánh mắt Tần Mộ Phong trở nên sâu thẳm, bên môi nở nụ cười bí hiểm.

Ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu trên mặt Tần Mộ Phong, quỹ dị khó lường. Liên Liên nheo mắt, nhặt lại các quân cờ trên bàn cờ, “Vương gia, ta thật ngưỡng mộ mưu kế của ngài. Nếu như chủ nhân có được sự giúp đỡ của ngài, nhất định sẽ như hổ thêm cánh.”

“Ta đâu có cự tuyệt, không phải sao?” Hắn tinh bơ ung dung nhìn Liên Liên.

“Thế nhưng...” Tay Liên Liên chợt dừng trên bàn cờ, ngẩng đầu, “Thế nhưng, ngài cũng không đáp ứng.”

“Ta đã nhận lễ vật hần tặng.” Lễ vật đó, chính là Liên Liên.

“Một nhân vật như Vương gia, vì sao lại cam tâm làm thần tử?”

“Vói ta mà nói, là vua hay thần tử cũng không có gì khác nhau.” Tần Mộ Phong mâu quang lãnh lẽo, “Chỉ cần y đừng làm chuyện quá đáng.”

“Kỳ thực, Vương gia cũng muốn báo thù, có đúng không?” Liên Liên cười tươi như hoa, cực kỳ chắc chắn.

“Điều đó không quan trọng.” Tần Mộ Phong cũng nhặt lại các quân cờ, không muốn nhiều lời.

“Nếu đã không nghĩ đến, cần gì phải nhận ta chứ?” Thông minh như Liên Liên, mà vẫn đoán không ra suy nghĩ của Tần Mộ Phong. Rõ ràng biết nàng là người Nam Việt, vì sao còn nhận nàng?

“Ta thích chơi cờ với người, người là một người thông minh.” Tần Mộ Phong đặt một quân cờ xuống, “Ván cờ mới đã bắt đầu, chưa hạ quân cuối cùng, không ai có thể biết được kết quả.”

Liên Liên ưu nhã gấp một quân cờ, đầu ngón tay chuyển động, dường như có chút đăm chiêu, “Đúng, ai cũng không biết được kết quả. Có lẽ, ngài cần chủ tử của ta làm quân cờ của ngài.”

“Phải nói là, ta và hần là quân cờ của nhau.” Tần Mộ Phong cúi đầu, trong con ngươi đen lóe lên một tia sáng nhạt.

Nhân sinh như cờ, chưa đánh đến cuối cùng, không ai biết được kết quả!

*****

Gió lạnh thoảng qua, cây hoa quế trong Đạm Tinh Cư lá rụng đầy sân, trải một lớp thảm xanh trên mặt đất. Lúc này, đầu phải là mùa lá rụng.

Bạch Phi Yên và Hàn Oanh đang nằm trên giường, đột nhiên mở bừng mắt ra, dường như cùng lúc, cả hai người ngồi bật dậy.

Sát khí rất nặng nề.

Hai người nhìn nhau, Bạch Phi Yên nhanh nhẹn xoay người xuống giường, kéo áo khoác choàng lên người. Nàng bước tới cạnh cửa sổ, nhìn ra sân vườn. Dưới ánh trăng mờ ảo, thấp thoáng hơn mười bóng người.

Hàn Oanh mặc y phục xong cũng bước tới cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Những bóng người đen kịt càng ngày càng gần, tay Hàn Oanh sờ vào thắt lưng, rút ra một cây quạt, “Làm sao đây?”

“Giết.” Phi Yên nắm chặt ngân châm.

Hàn Oanh không mang vẻ bồn chồn như thường ngày, mâu trung chột lóe, “Người bên ngoài tất cả đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nếu như ta đoán không sai, bọn chúng chính là thích khách đến ám sát Tần Mộ Phong. Kỳ lạ, bọn chúng đến chỗ này làm gì?”

Lời Hàn Oanh, cũng là suy nghĩ của Bạch Phi Yên. Nàng lắc đầu, “Không biết.”

“Ah ha, hành động cũng nhanh thật, ngày đầu tiên chúng ta đến vương phủ, bọn chúng đã tới rồi.” Nàng và Phi Yên vừa trở về, còn chưa kịp ngủ.

“Coi như bọn chúng không may.” Phi Yên nở một nụ cười tàn khốc khiến kẻ khác không rét mà run.

Hàn Oanh cau mày, lắc đầu phản đối, “Bọn chúng đều là tuyệt đỉnh cao thủ, hai chúng ta phần thắng không lớn.”

“Bất trộm bất kẻ cầm đầu, trước tiên giết cái tên đi đầu kia.” Trong mắt Bạch Phi Yên ánh lên một tia sát khí sắc bén.

Hàn Oanh khẽ gật đầu, ngược mắt liếc nhìn lên trần nhà, dùng ngọc phiến chia chia lên trên, “Lên đó.” Lời vừa dứt, hai người song song nhảy lên xà nhà.

Cửa chậm chậm mở ra, một bóng người rơi trên mặt đất. Bạch Phi Yên đột ngột từ xà nhà lao xuống, ngân châm vung lên, tạo nên một dải sóng màu xám bạc. Ngân tiên vũ động bay về phía người nọ, mắt thấy sắp cuốn ngang cổ hần, người kia đột nhiên chuyển mình, dùng bảo kiếm trong tay cản ngân châm lại.

Cùng lúc đó, Hàn Oanh cũng từ trên xà nhà nhảy xuống.

Người nọ vừa ngẩng đầu, liền thấy Hàn Oanh ở trước mặt bỏ tới. Bảo kiếm trong tay hần chuyển động, buông ngân tiên bị cuốn trong bảo kiếm ra, liên tục lui về phía sau.

Hần còn chưa đứng vững, ngọc phiến trong tay Hàn Oanh đã ở ngay trước mắt, điểm trụ huyết đạo của hần. “Phi Yên, bắt sống một tên.” Lời vừa dứt, ba cây ngân châm phóng vút qua trước mắt nàng, lập tức truyền đến tiếng kim khí va chạm.

Hàn Oanh cả kinh, vội thôi lui về cạnh Phi Yên. “Nguy hiểm thật.” Chỉ lo chăm sóc tên cầm đầu, mà quên mất đám thích khách theo sau. Nếu không phải Phi Yên dùng ngân châm đánh lệch vũ khí của thích khách, nàng đã bị chém rồi.

Một tên thích khách trong bọn liếc nhìn kẻ cầm đầu, giọng thăm dò hỏi lên. “Tiểu thư.”

Kẻ cầm đầu phát tay, ý bảo bọn họ lui ra phía sau.

Đám thích khách phía sau ả lập tức lui ra sau.

Hàn Oanh cả kinh, kinh ngạc chỉ vào người đối diện, “À ả... còn có thể động?” Không phải đã bị điểm trúng rồi sao?

“Liều Thiên Mạch, ta đánh giá thấp ngươi rồi.” Kẻ cầm đầu dường như không nhìn thấy Hàn Oanh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Mạch.

Bạch Phi Yên thoáng kinh ngạc, nếu như nàng đoán không sai, kẻ cầm đầu này hẳn là người thần bí đã từng giao đấu với nàng trên nóc Thính Phong Hiên. Khi đó, nàng điểm huyết đạo của ả, nhưng không điểm trụ được. Hôm nay, Hàn Oanh cũng không điểm trụ được ả. Chỉ bằng vào điểm ấy kẻ cầm đầu này tám chín phần là người thần bí kia.

“Tháo khăn che mặt của ngươi xuống đi, Thái Y.” Bạch Phi Yên nắm chặt ngân châm trong tay, “Có lẽ, ta nên gọi ngươi là Dạ Cơ.”

Kẻ cầm đầu giật mình, chậm rãi tháo khăn che mặt xuống. Đằng sau tấm khăn che mặt màu đen kia, rõ ràng là gương mặt của Thái Y. Không, là Dạ Cơ.

“Sao ngươi biết là ta?” Đôi mắt quầng rử của Dạ Cơ sát khí bùng bùng, thấp thoáng chút kinh ngạc.

“Thật là ngại, từ khi ngươi phái Xảo Xảo giết ta, ta cũng đã hoài nghi ngươi.” Bạch Phi Yên khinh miệt cười lạnh một tiếng, “Dạ Cơ, ta chờ ngươi đã lâu.”

“Xảo Xảo cũng là do nguoi giết sao.” Thái Y nói như khẳng định.

“Hương nhi và tên Đại Dũng kia, là do nguoi giết sao?” Kỳ thực, Bạch Phi Yên cũng không chắc lắm.

“Một đôi câu nam nữ thấy tiền sáng mắt, đáng đời.” Dạ Cơ bình tĩnh nhìn Thiên Mạch, “Làm sao nguoi biết được?”

Bạch Phi Yên vẫn đậm phong khinh nói, “Ta đã khám nghiệm thi thể bọn chúng, phát hiện là trúng độc mà chết. Giết người không dấu vết, cho dù là khám nghiệm tử thi, cũng không tìm thấy độc. Nghe nói Dạ Cơ giỏi dụng độc, trừ nguoi ra, còn có ai?” Kẻ hai lần hãm hại nàng hồng hạnh ra tường, là Dạ Cơ sao?

“Không sai, là ta.” Dạ Cơ không hề phủ nhận.

“Vi sao để cho Liễu Tự Hòa vào vương phủ?” Trong tay Liễu Tự Hòa có Bách Nhật Hồng, chẳng lẽ không phải do Dạ Cơ cung cấp sao?

“Nguoi nói cái gì?” Dạ Cơ hoàn toàn không hiểu nàng đang nói cái gì.

Phi Yên lãnh đạm trả lời, “Không có gì.” Chuyện tới hôm nay, Dạ Cơ không cần phải nói dối làm gì. Liễu Tự Hòa, càng đáng nghi.

Dạ Cơ nhìn chằm chằm Bạch Phi Yên một hồi, không truy vấn nữa. Ầ ầm chậm rãi tiến lên một bước, “Ta rất hiếu kỳ, làm sao nguoi biết thân phận của ta?”

Bạch Phi Yên tựa cười mà không cười, “Quên nói cho nguoi biết, ta nghiên cứu thông thạo võ học trong thiên hạ, đã gặp qua là không bao giờ quên. Không xuất quá mười chiêu, ta đã có thể nhận ra trường phái võ công. Nguoi từng giao đấu với ta ở Thánh Phong Hiên, ta đã quen thuộc lối đánh của nguoi. Sau đó, ta phát hiện võ công của nguoi và Xảo Xảo là như nhau, từ đó càng có căn cứ để hoài nghi.”

Dạ Cơ cả kinh, nghẹn ngào thốt lên, “Người kia là nguoi?” Cái người đã từng dùng ngón tay bẻ gãy bảo kiếm của ta, không ngờ lại là Liễu Thiên Mạch. Ầ Ầ có thể tay không bẻ lưỡi kiếm, võ công của ả rất cuộc cao cường đến mức nào.

“Không sai, chính là ta.” Bạch Phi Yên khẽ nhướn đôi mi thanh tú, “Dạ Cơ, nguoi chưa từng nghĩ rằng, đối thủ của nguoi có thể là ta sao?” Chân chính được nàng xem là đối thủ, cũng chỉ có Dạ Cơ.

Dạ Cơ nở một nụ cười lạnh lẽo, khẽ lắc đầu, “Thật không ngờ, thật không ngờ, nằm mơ cũng không thể ngờ.” Phái Xảo Xảo ám sát Liễu Thiên Mạch, thật là ngu xuẩn.

“Trộm hoàng kim rồi đổ tội cho Phi Yên chính là nguoi, thỉnh Mạc Bắc thập bát sát ra tay cũng là nguoi, ta nói có đúng không? Nam Ngân Thiên bị truy sát, đứng lúc ra tay chính là nguoi.” Bạch Phi Yên chắc chắn toàn bộ những việc này đều có liên quan tới Dạ Cơ.

Sắc mặt Dạ Cơ trở nên càng khó coi, ánh mắt sắc bén dán chặt vào Phi Yên, “Nguoi rốt cuộc là ai? Vi sao biết nhiều như vậy?”

Bạch Phi Yên cười quý quyết, “Vi sao ta phải nói cho nguoi?”

“Liễu Thiên Mạch, nguoi thật lợi hại.” Dạ Cơ thần sắc phức tạp.

“Như nhau thôi, ta phái người canh chừng nguoi mấy tháng, mà chẳng tìm ra chút manh mối nào. Rõ ràng lên ra đi cứu Nam Hận Thiên, nhưng lại tạo ra hiện tượng giả lừa gạt người khác. Trong đời ta, từng có vô số đối thủ, nguoi là kẻ duy nhất ta không thể xem thường.” Nàng phải thừa nhận, Dạ Cơ đích thực rất thông minh, không dễ dàng tóm được bất cứ điểm sơ hở nào.

“Phái người giám thị ta là nguoi sao?” Ầ Ầ sớm biết có người đang giám thị mình, nhưng không bao giờ ngờ đó lại là người của Liễu Thiên Mạch. Lần đầu tiên trong đời, ả đã tính sai rồi.

“Không sai, là ta.”

“Buổi tối lên ra đi cứu điện hạ.... ta rõ ràng, nguoi là làm sao biết người đó là ta?” Dạ Cơ nhin không được cau mày.

“Không sai, người canh chừng nguoi hồi báo, tối hôm đó nguoi không hề ra ngoài.” Bạch Phi Yên ưu nhã ngồi xuống ghế, cười nhìn Thái Y, “Tối đó, bọn họ vẫn thấy cái bóng của nguoi chiếu vào cửa sổ, đúng hay không?”

Dạ Cơ gật đầu, không nói.

“Thế nhưng... họ cũng nói cho ta biết, nguoi bình thường không thích đốt đèn, nhưng tối hôm đó, phòng của nguoi đèn đuốc sáng trưng. Nguoi biết cái này gọi là gì không? Giấu đầu hở đuôi.” Bạch Phi Yên liếc nhìn Thái Y, “Có một tối, khi ta cỡi y phục, thấy bóng y phục trong tay ta phản chiếu trên tường, ta đột nhiên hiểu ra. Hơn nữa, ta đã từng chặn được một con bò câu đưa tin, gởi cho Dạ Cơ. Ta đuổi theo tới Bắc viện, kết luận Dạ Cơ là nữ quyền trong vương phủ. Sau đó, ta điều tra lai lịch hết tất cả nữ nhân trong Bắc viện, khả nghi nhất chính là bốn vị thị thiếp. Hàm Thủy đã chết, Ngọc La võ công không cao, Yên Chi là người theo phe ta, vậy thì, còn lại chỉ có một mình nguoi. Ta không có chứng cứ, thế nhưng, tất cả dấu hiệu đều cho ta biết, nguoi là Dạ Cơ.” Phi Yên lạnh lùng nhìn thẳng Dạ Cơ.

Dạ Cơ nắm chặt các ngón tay, thở mạnh một hơi, “Không sai, ta dùng y phục tạo thành bóng người giả, rồi lên rồi đi.”

“Ta rất nghi hoặc, nguoi đã hãm hại Hàm Thủy như thế nào?” Vấn đề này, Bạch Phi Yên vẫn chưa nghĩ ra.

“Hàm Thúy luôn cho rằng ta là một nữ nhân không có đầu óc, lúc ngươi được sủng ái, ả và ta liên minh cùng nhau đối phó ngươi. Ta trong lúc vô ý phát hiện Hàm Thúy biết võ công, Liễu Thiên vào vương phủ, ta giật dây ả đi ám sát Liễu Thiên, còn lên đem lệnh bài của ta nhét vào người ả.”

“Làm sao ngươi biết lệnh bài sẽ rơi ra?” Bạch Phi Yên nheo mắt.

“Ta cũng không biết, hoàn toàn là ngoài ý muốn. Ta thấy Phi Dương trở về Thính Phong Hiên, mới bảo ả ra tay. Mục đích của ta, là để Phi Dương bắt ả. Đến lúc đó, ả hết đường chối cãi. Không ngờ ả lại bị Liễu Thiên đã thương. Lúc ả chạy trốn tới Thái Nguyệt Hiên, Vương gia cố ý muốn xem lưng của ta, ta lập tức hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Cho nên, cố ý lừa ả trở về Thúy Nghi Các, còn cố ý sai nha hoàn đến mời ả.” Cũng chỉ có lúc này, Thái Y mới có thể nói ra sự thật.

“Bỏ hồng hoa vào thức ăn của ta, mang túi xạ hương vào phòng ta, cũng là do ngươi làm?” Ngoại trừ Dạ Cơ, ai có thể có bản lĩnh giỏi như vậy?

“Ngươi đã phát hiện?” Dạ Cơ thờ dãi một tiếng, “Một cách làm ngu xuẩn?” Vốn tưởng rằng Liễu Thiên Mạch chỉ là nữ tử bình thường, không ngờ.... dùng phương pháp này đối phó nàng, thực sự ngu ngốc.

Bạch Phi Yên đứng dậy, mặt đối mặt với Dạ Cơ, lạnh lùng nhìn ả, “Nếu như ta đoán không sai, nhiệm vụ của ngươi là ám sát Tần Mộ Phong? Vì sao tới giết ta?”

Dạ Cơ cúi đầu, cười khổ, “Bởi vì ta đổ kị ngươi, ta đổ kị Vương gia đối xử tốt với ngươi. Trước khi giết y, ta muốn giết ngươi.” Giờ Thái Y mới phát hiện, nữ tử như Bạch Phi Yên, thực sự rất đáng yêu.

Phi Yên buồn bã, “Ngươi rất yêu Vương gia? Có đúng hay không? Bằng không, ngươi sẽ không làm trái lời Nam Hận Thiên. Trước đây, hắn đã từng dùng bả câu đưa tin cho ngươi giết Tần Mộ Phong, thế nhưng, ngươi vẫn chưa ra tay, ngươi không ra tay được.” Lại thêm một nữ tử đáng thương cuồng dại vì yêu.

Nụ cười của Dạ Cơ có chút cô đơn, “Liễu Thiên Mạch, thật đáng tiếc, chúng ta là đối thủ.” Không ngờ, người hiểu rõ Thái Y nhất, lại là Thiên Mạch.

“Ta chỉ là một tiểu nữ tử, cần gì phải tìm nhiều người như vậy tới giết ta? Sau khi giết ta thì sao? Ngươi dự định sẽ làm gì?” Giờ này khắc này, đôi mắt Dạ Cơ không phải đại nội mật thám Tuyết Nhạn, mà là một nữ nhân bình thường.

“Mạc Bắc thập bát sát cũng không giết được ngươi, để đề phòng bất trắc, ta dẫn bọn chúng cùng đến. Vốn dự định sau khi giết ngươi xong, thì giết bọn chúng luôn, sau đó ở lại bên người Vương gia.” Dạ Cơ cười thê lương, tự giễu nói tiếp, “Thật là ngu xuẩn đúng không? Rõ ràng biết y không yêu ta, nhưng trước sau vẫn không muốn rời đi. Cho dù chỉ là công cụ noãn sàng cho y, cũng vui vẻ chịu đựng.”

Lời này của Dạ Cơ vừa thốt ra, lập tức phía sau nhón nháo cả lên. “Dạ Cơ, ngươi dám phản bội điện hạ?” Hơn mười thanh kiếm, cùng lúc chia vào Dạ Cơ.

Bạch Phi Yên lạnh lùng liếc đám thích khách, “Dạ Cơ, chúng ta cùng nhau giết bọn chúng, thế nào?”

“Giờ ta mới phát hiện, ta không bằng ngươi. Vì sao ngươi thông minh như vậy? Vì sao ngươi giỏi võ công như vậy? Ta không cam lòng, ta không cam lòng.” Dạ Cơ chậm rãi nhắc kiếm lên, chỉ vào Bạch Phi Yên, “Liễu Thiên Mạch, lần trước giao thủ với ngươi, thân thể ta không khỏe. Bây giờ, chúng ta phải đánh một trận sáng khoái mới được.”

“Nhất định phải vậy sao?” Một nữ nhân đáng thương, Phi Yên không muốn động thủ với ả.

“Bởi vì ngươi, ta đã thay đổi quyết định. Có ngươi tồn tại, Vương gia vĩnh viễn sẽ không có ta trong mắt. Ta tình nguyện cùng xuống địa ngục với y, cũng không chấp nhận để y yêu người khác.” Dạ Cơ liếc mắt, ra hiệu cho đám thích khách phía sau, “Tần Mộ Phong tại Ngọc Cẩm Viện, mau giết y.” Đột ngột Liễu Thiên Mạch, Dạ Cơ không có phản kháng, nâng quyết tâm tìm chết.

Bạch Phi Yên lập tức hiểu ý đồ của Dạ Cơ, nàng hít vào một hơi khí lạnh, “Dạ Cơ, ngươi có biết mình đang làm gì hay không?”

Dạ Cơ cười thâm, “Ta biết, ta biết bản thân đang làm cái gì. Ngươi có biết hay không, ta thà để y yêu tất cả mọi người, cũng không muốn y yêu độc nhất một người. Y yêu nhiều người, chỉ ít ta còn có chỗ đứng.” Môi mím chặt, một giọt nước từ khóe mắt rơi ra, “Để chiếm lấy y, ta đã giết tỷ tỷ. Thế nhưng, lại xuất hiện ngươi.”

Bạch Phi Yên khiếp sợ, lạnh người, “Thái Hà là do ngươi giết?” Nữ nhân này... điên rồi sao?

“Là ta giết, ta hạ mê dược, rồi treo tỷ ấy lên.” Dạ Cơ khóc không thành tiếng, ngón tay run run chỉ vào Phi Yên, “Ta cho rằng, Vương gia sẽ không yêu bất luận kẻ nào nữa. Thế nhưng, ngươi lại xuất hiện. Ta không cam lòng, ta thực sự không cam lòng.”

Trầm mặc này giờ, Hàn Oanh cũng bị cơn điên cuồng của Dạ Cơ làm cho hoảng hốt, “Vì một tên xú nam nhân, mà đi sát hại tỷ tỷ ruột của mình, ngươi là đồ điên?”

Dạ Cơ không thèm để ý tới Hàn Oanh, lau nước mắt, quay đầu lạnh lùng nói với đám người phía sau, “Giết Tần Mộ Phong.”

Đám thích khách nhìn nhau, đồng loạt xoay người.

Hàn Oanh cười lạnh một tiếng, đuổi theo, “Muốn giết Tần Mộ Phong? Hỏi ta trước đã.”

Bạch Phi Yên thở dài, “Ta không yêu Tần Mộ Phong, ngươi không cần như vậy.” Nàng liếc nhìn ra cửa, do dự có cần đuổi theo hay không.

Nước mắt Dạ Cơ rơi không ngừng, ả tuyệt vọng lắc đầu “Vô dụng thôi, vô dụng thôi. Ngươi thông minh tuyệt đỉnh, võ công trác tuyệt, khí chất tài tình, thế gian hiếm có. Muốn Tần Mộ Phong không thích ngươi, rất khó. Vì sao? Vì sao trên đời, lại có một nữ tử như ngươi? Ta không cam lòng a, ta không cam lòng.”

Tiếng nước nở đau thương vang vọng trong không trung, khiến lòng người chua xót.

Bạch Phi Yên nhủ thầm, “Nếu luận võ công tài trí, chúng ta ngang nhau, ngươi không cần phải tự xem thường mình.” Sự khờ dại của Dạ Cơ, khiến nàng xúc động.

“Không cần ngươi giả tốt bụng.” Trên mặt Dạ Cơ hiện rõ vẻ hận thù, bảo kiếm hướng thẳng Liễu Thiên Mạch.

Trong nháy mắt, hàn quang lóe ra...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tình sâu thăm thẳm

Hàn Oanh võ công mặc dù cao, nhưng lại đơn thân độc mã. Lấy sức một người, muốn ngăn trở mười mấy cao thủ tuyệt đỉnh hoàn toàn không có khả năng. Đã dốc toàn lực, nhưng vẫn không thể ngăn cản bọn chúng. Đây đưa một hồi, hơn chục bóng người đã nhảy vào trong Ngọc Cẩm Viên.

Ánh nền trong phòng dường như nhận ra sát khí, vài tiếng thổi phụt, cuối cùng tắt lịm, vài làn khói xanh bốc lên.

“Nghe tiếng bước chân, ít nhất cũng có tới mười mấy người.” Liên Liên hạ một quân cờ.

Ánh sáng mờ ảo của màn đêm mỏng lung xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, mờ hồ có thể thấy những quân cờ trên bàn.

“Từ lúc Tuyết Nhạn đại giá quang lâm, Bình Nam Vương phủ đã lâu không náo nhiệt như thế.” Tần Mộ Phong gấp một quân cờ, dùng lực ngón tay bắn ra, rơi vào giữa bàn cờ.

Liên Liên hé miệng cười, “Sát khí hùng hực, ngài không sợ sao?”

“Bản vương cần phải sợ sao?” Tần Mộ Phong hỏi ngược.

“Ngài không sợ Liễu Thiên Mạch của ngài gặp nguy hiểm ư?” Liên Liên nháy mắt mấy cái, nở một nụ cười, “Nàng chính là tim là thịt của ngài.” Kỳ thực, Liên Liên biết rõ, không cần lo lắng cho Liễu Thiên Mạch.

“Ta tin tưởng nàng.” Một người có thể giết chết Mạc Bắc thập bát sát như nàng, không cần lo lắng.

Tiếng binh khí va chạm đột nhiên truyền tiến đến, gió lạnh thổi vào cửa sổ chưa được cài then tạo nên tiếng động kéo kết.

“A, hình như đánh tới nơi rồi.” Liên Liên nghiêng tai, nghe động tĩnh bên ngoài.

“Là Liễu Thiên Mạch sao?” Tần Mộ Phong cau mày, quân cờ giữa ngón tay mãi vẫn chưa buông ra.

Liên Liên vừa định nói, chợt nghe một giọng nói yêu kiều, “Bình Nam Vương, lần ra đây. Người ta đánh giết tới cửa rồi, mà còn có tâm tư phong lưu khoái hoạt sao?”

Tần Mộ Phong chậm rãi thu tay, “Ta lại thắng.”

Cánh cửa gỗ chạm trổ bị một nhát kiếm bổ tung, trong nháy mắt, một đám hắc y nhân ủa vào trong phòng. Bị kiếm khí bổ tới, bàn cờ bị chém ngọt thành hai mảnh, quân cờ rơi la tả xuống đất. Nhưng hai người ngồi bên bàn cờ, vẫn không hề nhúc nhích, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Tần Mộ Phong, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Hàn quang chợt lóe, vô số thanh kiếm cùng nhau đâm thẳng về phía Tần Mộ Phong.

“Trước tiên hỏi xem ta có đồng ý hay không đã.” Vừa dứt lời, một bóng người từ cửa sổ nhảy vào, chắn trước mặt Tần Mộ Phong. Nhanh như chớp, cây ngọc phiến trắng từ trong tay nàng bay ra. Choang choang vài tiếng, ngọc phiến và binh khí va chạm, tóe ra những tia lửa.

Chớp mắt, ngọc phiến đã trở lại trong tay nàng, binh khí trong tay vài tên thích khách đã bị cắt thành hai đoạn.

Đám thích khách hít một hơi khí lạnh, bất giác lui về phía sau vài bước.

“Ngọc Phiến công tử là gì của ngươi?” Một tên thích khách đánh bạo hỏi.

Ngọc Phiến công tử, một thân bạch y, một cây ngọc cốt trù phiến (quạt lụa có nan bằng ngọc), danh chấn giang hồ. Võ công của Ngọc Phiến công tử mặc dù cao, nhưng cũng không đáng sợ. Điều đáng sợ chính là xuất thân của y. Có người nói, y là người của Vô Tranh Sơn Trang.

Thật hay giả, không thể nào chứng minh. Kỳ thực, không cần chứng minh. Nhìn khắp thiên hạ, không ai dám mạo danh người của Vô Tranh Sơn Trang.

Hàn Oanh nhướng mày, hất mặt, “Coi như ngươi có kiến thức.” Trên giang hồ, không ai nhận ra nàng là Ngọc Phiến công tử.

Ngọc Phiến công tử? Không ngờ nàng có quan hệ với Ngọc Phiến công tử. Đứng sau lưng nàng, Tần Mộ Phong thoáng kinh ngạc. Liễu Thiên Mạch gọi nàng là tỷ tỷ, nếu như nàng là người của Vô Tranh Sơn Trang, Liễu Thiên Mạch tự nhiên cũng có thể là...

“Ngọc Phiến công tử là gì của ngươi?” Thích khách hỏi lại một lần nữa.

“Ngươi không có mắt sao? Bản công tử chính là Ngọc Phiến.” Hàn Oanh kiêu ngạo hếch cằm, ánh mắt khinh miệt đảo qua mọi người.

“Ngọc Phiến công tử là nam nhân, không thể nào là ngươi.” Người đứng trước mặt, rõ ràng là một cô nương yếu đuối. Tuy rằng tính cách của nàng khiến người ta không dám khen tặng, thế nhưng, nàng đích thực là một cô nương không sai.

“Bản công tử thích nữ cái nam trang, không được sao?” Hàn Oanh ném cho bọn chúng một ánh mắt khinh bỉ.

“Vô Tranh Sơn Trang từ trước đến nay không tranh với đời, vì sao giúp Tần Mộ Phong?” Bọn họ dám đắc tội với triều đình, cũng không dám đắc tội với Vô Tranh Sơn Trang. Không sai, Vô Tranh Sơn Trang không tranh với đời. Thế nhưng, chỉ cần chọc bọn họ, tất sẽ chết không có chỗ chôn.

“Bản công tử thích, không được sao?” Hàn Oanh xoạt một tiếng mở quạt ra, chăm rãi phe phẩy. Trên mặt quạt, hai chữ ‘Ngọc Phiến’ hiện rõ rành rành.

Thấy Hàn Oanh quá cuồng ngạo, đám thích khách chấn động. Một tên trong bọn cố gắng trấn tĩnh, “Cho dù ngươi là thực sự Ngọc Phiến công tử thì đã sao? Chúng ta người đông thế mạnh.... còn không mau rút đi.”

Hàn Oanh cười khẩy, lười nhác phe phẩy quạt, “Người của Vô Tranh Sơn Trang thích nhất xen vào việc của người khác.”

“Người khác sợ Vô Tranh Sơn Trang các ngươi, ta... bọn ta không sợ.”

“Ồ.” Hàn Oanh phượng mày nheo lại, ánh mắt hung ác. “Nếu không sợ, sao lại run rẩy thế kia?”

Tần Mộ Phong hai tay khoanh trước ngực, thái độ như đang xem kịch.

Bị Hàn Oanh mỉa mai, đám thích khách đồng loạt xông lên.

“Giết ả.” Thẹn quá hóa giận, bọn chúng cùng lao đến một lượt.

Hàn Oanh nhếch môi, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt lạnh tanh. “Tần Mộ Phong, mau rút.” Ánh mắt lạnh băng, chăm chú nhìn chằm chằm đám thích khách trước mặt. Mặt quạt mở rộng, từ tay nàng bay đi, cuốn theo một trận gió lạnh buốt. Thân ảnh xinh đẹp tựa như một con hồ điệp, bay như con thoi giữa đám hắc y nhân.

Đám thích khách chỉ lo đề ý Hàn Oanh, mà quên mất Tần Mộ Phong và Liên Liên.

“Nàng là ai? Vì sao liều mạng bảo hộ ngài?” Liên Liên nhìn theo bóng Hàn Oanh, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Không biết.” Tần Mộ Phong lắc đầu, cũng có chút khó hiểu. Cứ coi như nàng là tỷ tỷ của Thiên Mạch thì hình như cũng không cần phải liều mạng bảo hộ y.

Hàn Oanh cố gắng dẫn dụ thích khách ra bên ngoài, trong nháy mắt, đã đánh nhau giữa sân vườn. Tần Mộ Phong và Liên Liên, đương nhiên cũng theo đi ra ngoài.

“Cần gọi thị vệ không?” Hàn Oanh võ công trác tuyệt, thế nhưng, đám thích khách này cũng không phải hạng tầm thường.

“Ta và nha đầu kia cũng đã dư sức, không phải sao?” Tần Mộ Phong mâu trung hiện lên một tia lãnh liệt.

“Cũng đúng.” Nụ cười bên môi Liên Liên càng sâu.

“Vương gia, ti chức còn chưa có chết. Bảo hộ Vương gia, hình như là chức trách của ta.”

Một giọng nói băng lãnh từ sau lưng Tần Mộ Phong vang lên.

“Còn có ta.” Thanh Loan một tay kéo Liên Liên tránh ra, đứng ngay cạnh Tần Mộ Phong. “Vương gia, giờ phút này còn không quên phong lưu sao?” Thanh Loan mắt đầy trào phúng.

Phi Dương xuất hiện, Tần Mộ Phong cũng không bắt ngờ, thế nhưng... Thanh Loan vì sao lại ở nơi này? “Hai người các ngươi sao lại đi cùng nhau?”

“Không được sao?” Thanh Loan ôm bảo kiếm, hừ một tiếng.

“Thanh Loan nói rất đúng, không được sao?” Phi Dương nói tỉnh rụi.

“Được, ta đâu có nói không được.” Tần Mộ Phong nhún vai tỏ vẻ có sao đâu.

Liên Liên đột nhiên vỗ vai Thanh Loan, “Cô nương, giờ không phải lúc nói chuyện phiếm”

*****

Dưới ánh sáng mờ nhạt, thấp thoáng hai bóng người giăng co.

Tà áo trắng của Bạch Phi Yên bay phấp phới, dán chặt trên người. Tóc bay tán loạn, che khuất tầm mắt nàng. Có thể che khuất tầm mắt nhưng không che được ánh mắt sắc bén của nàng.

Đôi con ngươi trong vắt, phản chiếu ánh sáng lấp lóe.

“Lần đầu tiên chúng ta giao thủ, chính là chỗ này.” Bóng người trải dài trên mặt ngói lưu ly, tỏa ra ngân quang nhàn nhạt.

“Không sai, lần đó, ta đã gặp một đối thủ thật sự.” Dạ Cơ nắm chặt bảo kiếm trong tay.

Ả đã thua, nhưng không có một chút sợ hãi, trái lại cảm thấy may mắn. Nhân sinh, rất khó gặp được một đối thủ thật sự, ả đã gặp.

“Bạch Phi Yên tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, chỉ có ngươi và Tần Mộ Phong xứng là đối thủ của ta.” Bạch Phi Yên chậm rãi nâng tay lên, nhìn ngân tiên trong tay, “Một khi không còn đối thủ, sẽ rất tịch mịch.”

Dạ Cơ hạ mi, ánh mắt rơi vào vết đỏ trên cổ tay, “Nếu không phải ngươi thủ hạ lưu tình, cánh tay này của ta đã bị phế. Đã đấu với nhau, ta không phải là đối thủ của ngươi. Ngươi rất thất vọng đúng không, xin lỗi, ngươi đánh giá cao ta rồi.”

Bạch Phi Yên cười khổ lắc đầu, “Không, ta không có thất vọng. Nhiều năm rồi, ngươi là người duy nhất qua được ba trăm chiêu của ta.”

“Ngươi thủ hạ lưu tình, bằng không, ta sẽ không chỉ bị thương ở tay.” Dạ Cơ cười thê lương, “Ta tuy bại trong tay ngươi, nhưng cũng không cam tâm.” Ả đã thất bại hoàn toàn. Được xưng đệ nhất tử sĩ của Nam Việt, nhưng mặt nào cũng không bằng Liễu Thiên Mạch, đứng là mĩa mai.

“Nhân sinh, vốn nhập nhằng giữa chính và phản, giữa thắng và bại. Trong nhiều hoàn cảnh, thắng hay thua chẳng có gì là quan trọng.” Ngân tiên trong tay nàng khẽ vung, một làn sóng bạc cuộn lên.

“Từ khi năm tuổi ta đã bắt đầu luyện võ, vì sao lại kém hơn ngươi?” Dạ Cơ cười chua xót.

“Ta sáu tuổi.” Bạch Phi Yên thân nhiên nói, “Đều như nhau.”

Dạ Cơ chậm rãi lắc đầu, “Không, không giống. Ngươi có thể tay không bẻ kiếm, còn ta thì không.” Ánh mắt ả chuyển sang thân kiếm gãy trong tay.

Dạ Cơ chưa từng nghĩ tới, bảo kiếm trong tay mình lại bị bẻ gãy đến hai lần trong tay của cùng một người. Mà người kia, chính là nữ nhân đã cướp đi tất cả của mình.

Dạ Cơ cười thành tiếng, “Ta tự nhận tài mạo song toàn, văn thao vũ lược. Thế nhưng, ngươi vẫn cướp đi của ta tất cả. Ngay cả tôn nghiêm cuối cùng của ta, cũng để ngươi đoạt mất.” Trận đấu này, ả thất bại thảm hại, cả tôn nghiêm cũng mất luôn.

Dạ Cơ không đánh mất tôn nghiêm, trái lại còn thắng được sự tôn trọng của Bạch Phi Yên. Cho dù ả đã làm chuyện sai trái, Bạch Phi Yên vẫn tôn trọng ả. Trên thực tế, là tôn trọng hay là đồng cảm cũng không rõ, thế nhưng, điều đó không quan trọng.

Dạ Cơ cảm thấy mình đánh mất tôn nghiêm, nguyên nhân lớn nhất chính là Tần Mộ Phong.

“Ngươi thích Tần Mộ Phong ở chỗ nào?”

“Không biết.” Dạ Cơ lắc đầu, nước mắt lại trào ra, “Y phong lưu, vô tình, căn bản không đáng để yêu. Thế nhưng, ta vẫn yêu y. Từ lần đầu tiên nhìn thấy y, ta đã yêu y vô phương cứu chữa.” Dạ Cơ đột nhiên nở nụ cười, nước mắt chảy dài trên hai gò má.

“Tần Mộ Phong không xứng với ngươi, không đáng để ngươi yêu.” Dạ Cơ là một nữ tử rất thông minh, Tần Mộ Phong đích thực không xứng với Dạ Cơ. (ô, thế anh xứng với mấy cô ngu ngốc à?)

“Thế nhưng ta yêu y.” Dạ Cơ khoe miệng cong lên thành một nụ cười cay đắng, “Liễu Thiên Mạch, một chữ TÌNH này, không nói rõ được đâu. Đến lúc

ngươi gặp được, tự nhiên sẽ hiểu thôi.” Một nữ tử nhân gian hiếm có như Liễu Thiên Mạch, sao hiểu được tình cảm?

“Thập lý bình hồ sương mẩn thiên, thốn thốn thanh ti sầu hoa niên. Đối nguyệt hình đan vọng tương hồ. Chích tiện uyên ương bất tiện tiên.” (Đại ý: hai người yêu nhau chỉ ước được làm uyên ương chứ không mong làm thần tiên. Ôi mình dốt mấy cái vụ thơ thần này lắm) Nàng ngược mắt nhìn Dạ Cơ, “Từ lâu đã gặp, sao ta lại không hiểu chứ?” Một năm qua, nàng không hiểu. Thế nhưng hiện tại, nàng đã hiểu.

Lời của Bạch Phi Yên, khiến Dạ Cơ cảm thấy bất ngờ.

“Ngươi cũng yêu Tần Mộ Phong có đúng không? Bằng không, ngươi sẽ không ở lại bên người y. Một nữ tử như ngươi, nếu không phải yêu, sao cam tâm tình nguyện ở cạnh y? Sao cam tâm tình nguyện để cho y tổn thương mình.”

“Đã từng yêu.” Bạch Phi Yên thu hồi ngân trâm, cắm lại trên tóc.

Dạ Cơ cười càng thêm thê lương, “Chúng ta đều yêu y sao?”

“Chúng ta đều yêu, thế nhưng, ta hiện tại không còn muốn yêu nữa rồi.” Yêu y, vốn là một sai lầm. Một mối, tự nhiên không muốn yêu nữa.

“Ngươi là ai?” Thân phận Liễu Thiên Mạch tuyệt đối không đơn giản.

“Bạch Phi Yên.” Không sai, nàng đích thực là Bạch Phi Yên. Giờ này khắc này, nàng chỉ muốn dùng thân phận Bạch Phi Yên đối mặt với Dạ Cơ. Nàng không phải đại nội mật thám, lại càng không là Phi Yên.

Dạ Cơ khẽ mỉm cười, nhưng không che giấu được vẻ tuyệt vọng trong đáy mắt, “Ta nhớ rồi, Bạch Phi Yên.” Dạ Cơ nhắm mắt lại, hai hàng lệ nóng chậm rãi rơi xuống, ả nâng tay lên, thanh kiếm gãy lứt ngang qua cổ.

Khoảnh khắc thanh kiếm gần chạm vào cổ, đột nhiên bị quán chặt kéo lại.

Ả mở mắt, bình tĩnh nhìn Bạch Phi Yên, “Bạch Phi Yên, để ta chết.” Ả thất bại thảm hại, chỉ có thể dùng cái chết để giải thoát.

“Ngươi nghĩ rằng chết là sẽ kết thúc mọi thứ sao?”

“Không phải ta tự tìm cái chết.” Dạ Cơ quay đầu, nhìn về phía Ngọc Cẩm Viện, nụ cười thấp thoáng, “Những thích khách này đều là tình anh mà thái tử điện tuyển chọn, Tần Mộ Phong tuyệt đối trốn không thoát. Ta tình nguyện cùng chết với y, cũng không muốn để y bị nữ nhân khác cướp đi, ở nơi sâu thẳm trong tình yêu.... không hề có ân oán thù hận....” Dạ Cơ chậm rãi quay đầu lại, “Bạch Phi Yên, ngươi biết ta vì sao nói nhiều với ngươi như vậy không? Ta đang kéo dài thời gian.”

“E rằng ngươi đã tính sai rồi.” Bạch Phi Yên thừa lúc Dạ Cơ phân tâm, dùng một chút lực, tịch thu kiếm của ả.

Đột nhiên mất vũ khí, Dạ Cơ cả kinh, lập tức khôi phục bình tĩnh, “Cái gì?”

“Ngươi biết Oanh tỷ là ai không?” Mười mấy tên thích khách kia là cao thủ, thế nhưng, Hàn Oanh chưa chắc đã thua.

“Ai?” Dạ Cơ lập tức phát hiện có điều không đúng, hình như mình đã... tính sai rồi.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Bạch Phi Yên lóe lên tia sáng nhạt lạnh lẽo, “Đại danh鼎鼎鼎鼎 trong võ lâm, Ngọc Phiến công tử, đại nội mật thám Phi Ứng.”

Dạ Cơ thực sự hoảng hốt khi nghe câu trả lời này, ả không dám tin, “Nàng ta là Phi Ứng?” Nha đầu kia là Phi Ứng, như vậy Bạch Phi Yên là ai?

“Nàng vào vương phủ, chính là để đối phó những thích khách này.” Bạch Phi Yên lạnh lùng nói.

Dạ Cơ mâu quang đột nhiên biến lãnh, “Ngươi là ai?”

Quá đột ngột, Bạch Phi Yên không biết trả lời thế nào.

Nàng chỉ muốn dùng thân phận Bạch Phi Yên, để đối mặt Dạ Cơ.

Trầm mặc một hồi, Dạ Cơ ngẩng đầu, nhìn phía chân trời, “Giờ Dần rồi sao.”

Bạch Phi Yên vút thanh kiếm xuống, “Dạ Cơ, ngươi đi đi.” Từ đầu đến giờ, nàng chưa từng nghĩ đến việc giết ả.

“Không, ta không đi. Ta phản bội điện hạ, ngài sẽ không bỏ qua cho ta.” Huống chi, ả không muốn rời bỏ Tần Mộ Phong.

“Người chết không biết nói.” Bạch Phi Yên liếc nhìn Dạ Cơ, tựa cười mà không cười.

Đúng vậy, người chết sẽ không nói.

Lúc Bạch Phi Yên và Dạ Cơ chạy tới Ngọc Cẩm Viện, chỉ thấy xác chết đầy trên đất.

Mùi máu tươi nồng nặc, vẫn còn chưa tan.

Rất nhiều thị vệ đang bận rộn dọn dẹp thi hài trong sân.

Bạch Phi Yên đảo mắt qua những thi thể trên đất, khẽ lườm lườm, “Ngươi cho rằng bọn họ có mặt báo không?”

“Sẽ không đâu.” Dạ Cơ lắc đầu.

Chú ý tới sự tồn tại của Bạch Phi Yên, Thanh Loan là người đầu tiên chạy đến bên người nàng, “Tiểu thư, người không sao chứ?” Thấy Dạ Cơ một thân y phục dạ hành, Thanh Loan nhìn không được nhìn chăm chăm.

Bạch Phi Yên đưa mắt nhìn quanh, cũng không thấy Hàn Oanh và Tần Mộ Phong đâu cả, “Oanh tỷ và Tần Mộ Phong đâu?”

“Hồi tiểu thư, Vương gia, Hàn tiểu thư, Phi Dương đều đuổi theo thích khách.” Thanh Loan cúi đầu, cung kính trả lời. Lại liếc qua Dạ Cơ, tay cầm bảo kiếm bất giác siết chặt.

“Ừm.” Bạch Phi Yên thuận miệng trả lời một tiếng, quay đầu nhìn Dạ Cơ, “Còn ngươi? Định thế nào?”

“Ta không biết, ta thực sự không biết.” Lần đầu tiên trong đời, Dạ Cơ cảm thấy mất phương hướng. À không biết nên đi con đường nào, không biết bản thân nên làm cái gì bây giờ.

Ngay cả tư cách chết đi cũng không có, ả còn có thể làm gì?

“Ngươi đi đi, đừng bao giờ về nữa, Vương gia không đáng để ngươi yêu.”

Dạ Cơ trầm mặc, một lúc sau, ả rút cục mở miệng, “Đánh một trận với Thiên Diệp, Hoàng Thượng mất đi một đứa con yêu quý, lâm bệnh không dậy nổi. Cho nên, ngài đã ra một nan đề cho các hoàng tử, ai lấy được thủ cấp của Vương gia, liền lập hấn làm thái tử. Chư vị hoàng tử đều muốn giết Vương gia, các ngươi phải cẩn thận ứng phó.”

Ả yên lặng xoay người, từng bước từng bước bỏ đi.

Mỗi bước chân đều nặng như đeo đá, khiến người lòng chua xót.

“Dạ Cơ.” Phi Yên đột nhiên gọi nàng lại.

“Sao?” Dạ Cơ quay đầu lại.

Bạch Phi Yên buồn bã, “Hãy sống tốt. Mỗi một người, đều có cái tôi của mình, ngươi không cần phải sống vì Tần Mộ Phong. Hãy là chính ngươi, là một Dạ Cơ chân chính.”

Dạ Cơ nhếch miệng cười, mặt mũi nhắm mắt lại. Cuối cùng, ả chậm rãi gật đầu.

Cái tôi? À, cho tới bây giờ ả cũng chưa từng có thứ gọi là cái tôi.

Từ ngày được thái tử diện hạ nhìn trúng, ả cũng đã mất đi bản thân, chỉ biết nghe lệnh y như một cái xác không hồn.

Nếu không gặp phải Tần Mộ Phong, nàng vĩnh viễn sẽ không biết cái cảm giác làm chủ bản thân mình. Vĩnh viễn không biết, nhân sinh lại muôn màu muôn vẻ như thế.

【 Nói thật hay, mỗi người, đều có cái tôi. Thế nhưng Phi Yên, ngươi có không? 】

【 Có, Liễu Thiên, Bạch Phi Yên, Liễu Thiên Mạch cộng lại, chính là bản thân ta. 】

【 Ngươi biết, nhưng không làm được, vậy có ích gì? 】

【 Ta đang nỗ lực, ta tin tưởng, một ngày nào đó ta có thể làm chính mình. 】

【 Phi Yên, ngươi thực sự tha thứ cho Tần Mộ Phong rồi sao? 】

【 Đó chỉ là một cái cớ mà thôi, mượn cớ để trà trộn vào Binh Nam Vương phủ. Nếu không phải vì an toàn của y, ta vĩnh viễn sẽ không trở về. Ngươi thật sự cho rằng, ta sẽ tha thứ cho y sao? Liễu Thiên, gương vỡ khó lành. Nước đã đổ ra rồi, thì không thể nào thu hồi lại được, ngươi có hiểu hay không. 】

【 Phi Yên, có lẽ ta nên gọi ngươi là Thiên Mạch. Hãy để tay lên ngực tự hỏi, ngươi có còn yêu y không? 】

【 Yêu. 】

【 Trả lời thật là thẳng thắn, không suy nghĩ một chút sao? Nếu yêu, người cam tâm như vậy ư? 】

【 Không cần suy nghĩ. Ta từng yêu y, thế nhưng hiện tại, không còn muốn yêu nữa. 】

【 Vì sao? 】

【 Yêu y quá mệt mỏi, hư vô mờ mịt, không dám tiếp tục yêu nữa.】

【 Thực sự có thể cắt đứt sao? Tình cảm, không phải nói buông tay là có thể buông tay.】

【 Đối với tình cảm, ta từng mơ hồ, có đôi khi, ta thậm chí không biết tình cảm là cái gì. Thế nhưng hiện tại, ta hoàn toàn hiểu rõ rồi. Ta yêu Tần Mộ Phong, nhưng không muốn tiếp tục. Yêu đến tận cùng, thì sẽ sinh ra hận. Mọi tình đầu mờ ảo, hãy cứ để nó ở lại trong ký ức vậy. Chỉ có những thứ trong ký ức, mới là vĩnh cửu. Không thể giữ được trái tim của y, không dám tiếp tục yêu nữa. 】

【 Tần Vật Ly thì sao? Người yêu y không? Cùng lúc yêu hai người đàn ông, tuyệt đối chẳng phải là chuyện tốt. 】

【 Không biết, có lẽ, là tham luyến sự ôn nhu của y. Ta từ nhỏ đã là một cô gái thiếu thốn tình cảm, thứ ta cần nhất chính là tình thân. Sự ôn nhu của y, giúp ta thấy an lòng. Cho nên, không tự chủ được mà tham luyến. Thế nhưng, đó không phải tình yêu.】

【 Người rốt cuộc là ai? Người khẳng định mình đúng là Bạch Phi Yên chứ? Bạch Phi Yên không lạnh lùng như người, trên người người, rõ ràng có hình bóng của Liễu Thiên Mạch. 】

【 Ta khẳng định chắc chắn. Liễu Thiên Mạch đã chết từ lâu, từ ngày họ Liễu vứt bỏ ta trở đi, Liễu Thiên Mạch cũng đã chết. Bạch Phi Yên, là một Liễu Thiên Mạch hoàn toàn mới. Đã từng là Liễu Thiên Mạch, trên người Bạch Phi Yên có hình bóng của nàng cũng không có gì lạ. Bạch Phi Yên, Liễu Thiên Mạch, Liễu Thiên hợp lại, mới là chính là con người ta thật sự. Bạch Phi Yên luôn ở trước mặt các sư phụ sư huynh vui cười làm nũng, chỉ là một mặt của ta, không phải Bạch Phi Yên hoàn chỉnh. Con người ai cũng có rất nhiều bộ mặt, ta cũng không khác. 】

【 Người rốt cuộc đã biết mình muốn cái gì. 】 Liễu Thiên thở dài, 【 Phi Yên, khó trách ta càng ngày càng không hiểu tâm tư của người, thì ra... ah... 】

“Thanh Loan, sao người lại ở đây?” Đến lúc này, Phi Yên mới ngoảnh lại nhìn Thanh Loan.

“Phụng mệnh tiểu thư giám thị nhất cử nhất động của Dạ Cờ, không ngờ.... nô tỳ không cẩn thận ngủ quên. Nghe thấy tiếng đánh nhau, nô tỳ lập tức chạy tới.” Hai gò má Thanh Loan ửng đỏ, khoe miệng thấp thoáng một nụ cười.

Thấy vẻ mặt của nàng, Bạch Phi Yên lập tức hiểu ra vài phần.

Đáy mắt nàng xẹt qua chút ý cười, sắc mặt đột nhiên đanh lại, “Lớn mật, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thành thật nói cho ta biết.”

Thanh Loan tâm hoảng ý loạn, vội hỏi, “Tiểu thư, nô tì không có.”

“Còn không thành thật.” Bạch Phi Yên hừ lạnh, ngữ khí âm trầm đáng sợ.

“Tiểu thư, nô tì nói thật mà!” Thanh Loan ủy khuất cúi đầu.

Bạch Phi Yên hừ một tiếng không chấp nhận câu trả lời, “Không có gì giấu diếm chứ?”

“Phi Dương hộ vệ cũng đang giám thị Dạ Cờ, cho nên... nô tì và huynh ấy cùng tới.” Thanh Loan giơ bàn tay lên thề, “Nô tì ngoại trừ ngủ trong lòng huynh ấy, không có chuyện gì khác.”

Bạch Phi Yên mỉm cười ám muội, “Thì ra là thế.”

Thấy nụ cười của nàng, Thanh Loan lập tức biết tự mình nói sai, khuôn mặt thanh tú lại đỏ ửng, ngượng ngịu, “Tiểu thư.”

“Được rồi, ta làm bộ không biết.” Phi Yên thu hồi nụ cười, cố tình xụ mặt xuống.

Sao tiểu thư lại nói giỡn với mình, Thanh Loan có chút sùng sốt.

Bạch Phi Yên định nói thêm gì đó, vừa ngẩng đầu, đã thấy Tần Mộ Phong xuất hiện.

“Ta có lời cần nói với Tần Mộ Phong, người đi trước đi.” Lướt ngang qua vai Thanh Loan, Bạch Phi Yên nhỏ giọng thì thầm một câu, “Đừng để lộ thân phận của ta.”

“Thế nào? Đuổi được không?” Đi tới trước mặt Tần Mộ Phong, nàng khẽ hỏi.

Tần Mộ Phong lắc đầu, không nói gì.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Nàng bước ngang qua người y, không nhìn thẳng vào y.

Tần Mộ Phong lặng lẽ đi theo sau lưng nàng.

Theo nàng, trở về Đạm Tinh Cư.

Châm nén lên, Bạch Phi Yên đứng trước giá cấm nén, đưa lưng về phía y. “Vì sao lại giết sạch, không để lại người sống?”

“Không cần thiết.”

Bạch Phi Yên kêu ngon đèn, “Ngài có biết những người đó là ai phải tới không?”

Kế sách của Tuyết Nhạn, bản đồ bố phòng giả của y, Nam Việt đại bại. Bát hoàng tử tham công chết trận sa trường. Nam Việt Hoàng trăm phurong ngàn kẻ muốn giết y, y đã biết từ lâu.

“Biết.” Liễu Thiên Mạch thông minh như vậy, không cần hắn nói rõ.

Bạch Phi Yên chậm rãi quay đầu lại, nhìn Tần Mộ Phong, “Ngài biết thân phận của Thái Y không?”

“Vừa mới biết, trộm hoàng kim chính là ả, thỉnh sát thủ giết nàng cũng chính là ả.” Liễu Thiên Mạch cần phải biết ai hại nàng.

Là ả? Y đã đoán được từ lâu, cũng không ngoài ý liệu.

“Ngài có biết Hàn Oanh vì sao lại đánh nhau với đám thích khách đó không? Bởi vì, Thái Y dẫn bọn chúng tới giết ta. Ta và ả đánh nhau một trận, ả thua, nhưng mà ta thả ả rồi.” Bạch Phi Yên dừng một chút, “Ngài có biết hay không, ả rất yêu ngài, yêu điên cuồng.”

Tần Mộ Phong không nói gì, chỉ trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hồng nhan như hoa

Sau khi Dạ Cơ rời khỏi vương phủ, Bạch Phi Yên và Hàn Oanh chuyển đến ở trong Ngọc Cẩm Viện. Liên Liên thì lại dọn ra ở Thu Đường Viện bên cạnh.

Rất rõ ràng, Tần Mộ Phong có ý định để Bạch Phi Yên làm Vương phi.

Mấy ngày Bạch Phi Yên trở về vương phủ, tuy rằng y không có qua đêm ở Ngọc Cẩm Viện, nhưng cũng không sủng tín nữ nhân nào khác.

Dạ Cơ đã đi, Ngọc La không phải là đối thủ của nàng. Y có đối tốt với Liễu Thiên Mạch, không còn ai có thể ngăn cản.

Hoa đào năm nay nở rất đẹp, gió xuân thoang thoảng, thổi những cánh hoa bay bay.

“Phi Yên, khi nào thì có thể rời khỏi đây?” Hàn Oanh đứng sau lưng Bạch Phi Yên.

“Nhanh thôi.” Ở vương phủ đã mười ngày, có một số việc nên có kết quả rồi.

Hàn Oanh bẻ một cành hoa đào ngắm nghía, “Không phải nói muốn ám sát Tần Mộ Phong sao? Mãi chả thấy động tĩnh gì cả.”

“Sắp rồi.” Bạch Phi Yên khẽ đụng vào cành cây, những bông hoa đào đỏ tươi rơi là tả.

“Phi Yên, kỳ thực Tần Mộ Phong đối với muội là thật lòng đó. Vì sao muội lại bỏ hắn?” Nhẹ buông tay, cành hoa đào kia rơi xuống đất. “Muội đã mang thai con của hắn, không phải sao?”

“Không phải của y.” Bên môi Bạch Phi Yên thấp thoáng một nụ cười khổ.

“Ta hiểu muội mà, muội không phải loại đàn bà thủy tính dương hoa. Nếu đã gả cho hắn, không thể nào chung chạ với nam nhân khác.” Người như Bạch Phi Yên, nam nhân có thể lọt vào mắt nàng không nhiều lắm. Chỉ cần nàng không yêu, không nam nhân nào có thể cùng nàng phát sinh quan hệ.

Nàng đang nói dối.

“Không.” Bạch Phi Yên cười có chút mỉa mai, “Khi y đến Túy Yên Lâu uống rượu, ta đã bỏ thuốc vào trong rượu của y, là thuốc tránh thai. Vì sao thuốc tránh thai nhất định phải do nữ nhân uống? Còn nam nhân chỉ hưởng thụ mà không chịu hậu quả gì?” Ngày quyết định gả cho Tần Mộ Phong, nàng đã bắt đầu nghiên cứu thuốc tránh thai.

“Không thể nào?” Hàn Oanh kinh ngạc thốt lên. Cho Tần Mộ Phong uống thuốc tránh thai? Vậy hài tử....

“Hài tử không phải của y.” Bạch Phi Yên nhắc lại một lần nữa.

“Hả?” Bạch Phi Yên không thích nói dối, lại càng không đùa giỡn đối với những việc như thế này. Hàn Oanh thực sự hoảng hốt, nhìn về mặt và giọng nói nghiêm túc của nàng, thì việc đó không thể nghi ngờ. Thế nhưng... Bạch Phi Yên đâu phải cái loại đàn bà thủy tính dương hoa chứ. Cho dù có lỡ nhất thời bất cẩn, cũng sẽ không để mình mang thai, nàng làm như vậy, chỉ có một cách giải thích....

Hàn Oanh bị đá kích ghê gớm, hầu như đứng không vững. Phục hồi tinh thần lại, nàng ôm trán, “Trời ơi.” Nàng thật muốn ngất xỉu. Hay là cứ ngất xỉu đi, ngất xỉu đi thì không còn chuyện gì nữa.

“Cẩn thận, coi chừng ngã.” Bạch Phi Yên hảo tâm đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của Hàn Oanh.

“Muội đừng đỡ ta, để ta chết.” Hàn Oanh một tay vỗ trán, một tay vỗ ngực,

“Không ngờ muội dám hồng hạnh vượt tường, ta bị muội hù chết rồi.” Nàng xoay người, khom lưng bỏ đi. Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nàng thở dài.

Bạch Phi Yên nhìn hoa rơi, ánh mắt dần dần mờ đi. Những cánh hoa bay tán loạn trong gió, giống như nổi u sầu đang quanh quẩn trong lòng nàng.

Mây bồng bềnh, gió thổi nhẹ, bướm day dập dờn. Nàng khẽ đưa tay đón lấy một cánh hoa rơi, lặng yên đứng dưới gốc hoa đào, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bất tri bất giác, một tiểu nha hoàn bước đến bên người nàng. Trong tay cầm một chén thuốc nóng hổi, “Nurong nurong, đến giờ uống thuốc rồi.”

Bạch Phi Yên đón lấy chén thuốc trong tay tiểu nha hoàn, mặt không cảm xúc,

“Ngươi lui xuống đi.”

Lúc Hoắc Thiên dứt nàng uống thuốc, lúc nào cũng chuẩn bị một cái đĩa mứt hoa quả dứt nàng ăn kèm.

Thế nhưng, Tần Mộ Phong không làm như vậy.

Nàng nhớ lời đại sư phụ nói, hôn nhân, cần phải có sự cộng tác của hai người.

Tần Mộ Phong luôn miệng nói yêu nàng, nhưng chưa từng cộng tác với nàng đi qua cuộc hôn nhân. Thậm chí, chưa từng thử một lần.

Cách thức yêu nàng của y, là vàng bạc châu báu, là lụa là gấm vóc, những thứ kia, lại chính là những thứ nàng không thích nhất.

Tần Mộ Phong căn bản không hề biết nàng muốn điều gì, cũng không hiểu được thế nào là yêu một người.

Nàng cũng chưa từng thử cộng tác, thử để y tin tưởng nàng. Thế nhưng, y khiến nàng đau lòng, hung hăng tổn thương nàng. Một lần đá kích là đủ rồi, nàng không đủ sức chịu đựng thêm sự vô tình của y. Một lần là đủ rồi, thực sự đủ rồi. Nhìn nước thuốc trong bát, nàng đột nhiên nhớ tới buổi tối ngày hôm đó. Nàng cúi đầu, cười cay đắng.

Nghiêng tay, nước thuốc nóng hổi toàn bộ đổ xuống đất. Hoa đào vẫn nhẹ nhàng rơi, rơi vào chỗ vũng thuốc nước đang bốc hơi nghi ngút.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, nụ cười của Bạch Phi Yên tích tắc trở nên lãnh khốc.

“Thật là uống phí chén thuốc.” Giọng nói chanh chua của Liễu Tự Họa vang bên tai Bạch Phi Yên.

Bạch Phi Yên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời cao xanh, trầm ngâm. Nàng không muốn để ý tới Liễu Tự Họa, thực sự không muốn để ý tới.

“Cũng là người nhưng số mạng thật là khác biệt, ngươi mang thai, Vương gia xem ngươi như bảo bối. Ta mang thai, y bắt ta phá bỏ.” Liễu Tự Họa oán hận trừng mắt nhìn Bạch Phi Yên.

“Bởi vì ngươi không xứng.” Kỳ thực, nàng cũng không xứng.

Bạch Phi Yên cười nhạt vài tiếng, nghe như đang tự giễu.

Nhưng tiếng cười đó vào tai Liễu Tự Họa, lại thành tiếng cười nhạo báng. Ắt chưa bao giờ chịu sự vũ nhục quá lớn như vậy, thẹn quá thành giận, đôi mắt đẹp oán hận trừng lên với Phi Yên, “Liễu Thiên Mạch, ngươi...”

“Làm sao?” Bạch Phi Yên lạnh lùng ngoắc mắt, “Muốn giết ta sao? Đến đi, ta hoan nghênh.”

“Liễu Thiên Mạch, ngươi không nên quá đắc ý, một ngày nào đó, ngươi sẽ thất sủng.” Các ngón tay Liễu Tự Họa hết buông ra rồi lại siết chặt, cố gắng kềm chế cảm xúc của mình. Đã từng thua một lần trong tay Liễu Thiên Mạch, ả không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Bạch Phi Yên chớp mắt một cái, hung quang chợt lộ, “Liễu Tự Hòa, người nên rút càng xa càng tốt, đừng để ta nhìn thấy mặt ngươi lần nữa.” Giọng nói lạnh giá như thể hàn băng.

Nàng đã chịu đựng người nhà họ Liễu quá lâu rồi.

Trong nháy mắt, Bạch Phi Yên bị mùi máu tanh, sự tàn khốc, sự giá lạnh bao phủ. Nàng là võ lâm đệ nhất sát thủ, đệ nhất sát thủ.

“Ta...” Liễu Tự Hòa sắc mặt trắng bệch, liền lùi lại mấy bước, cả người run bắn, không nói nên lời.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi muốn... làm gì?” Liễu Tự Hòa ôm ngực, không ngừng run rẩy.

Bạch Phi Yên hiện tại, là người mà Liễu Tự Hòa chưa từng gặp bao giờ. Sự lạnh lùng, tuyệt tình, tàn khốc, hung hãn, độc ác trên người nàng khiến ả sợ hãi.

Bạch Phi Yên tựa hồ không có ý định buông tha Liễu Tự Hòa, sấn bước tới gần ả, ánh mắt như lưỡi dao lạnh lùng lia trên mặt ả, “Liễu Tự Hòa, nếu ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta, ta sẽ giết ngươi, giết ngươi.” Mười lăm năm rồi, nàng đã nhận đủ rồi.

Liễu Tự Hòa không ngừng lui ra phía sau, trên mặt không còn huyết sắc, một câu cũng nói không nên lời.

“Cút.” Về độc ác trên người Bạch Phi Yên không hề giảm sút.

Tiếng quát dữ dội đó, khiến hai chân Liễu Tự Hòa mềm nhũn, không kềm chế nổi ngồi phịch xuống đất.

Một ngày nào đó, nàng sẽ bắt tất cả người của Liễu gia ngã dưới chân nàng.

Nàng sẽ làm điều đó, một ngày nào đó, nàng sẽ làm được.

Liễu Tự Hòa nhìn bóng lưng cao ngạo của Bạch Phi Yên, không ngừng run lên.

Bạch Phi Yên lạnh lùng xoay người, vung tay lên, bao nhiêu là hoa rơi tã toỉ xuống đất.

****

Đã bước sang tháng Hai, nhưng hoa mai trong Ý Mai Viên vẫn chưa rụng hết.

Thảm hoa rụng trên mặt đất thỉnh thoảng bị gió cuốn lên, trông thật là đẹp.

“Liễu Thiên Mạch thật đáng sợ, thật đáng sợ, ta chưa từng gặp ai đáng sợ như thế.” Nghĩ đến gương mặt của Liễu Thiên Mạch, Liễu Tự Hòa nhin không được lại run lên.

“Đây là bí chế cung đình của Nam Việt gọi là ‘si tâm bất cải’ (cuồng dại không thay đổi), bỏ vào trong rượu của Tần Mộ Phong, ta bảo đảm sau này hần chỉ yêu một mình ngươi thôi.” Người nọ rút ra một chiếc bình sứ đặt lên trên bàn.

Liễu Tự Hòa khoái chí, vội nhận lấy. Nhận lấy xong, Liễu Tự Hòa bỗng có chút nghi hoặc, “Ta vẫn chưa trộm được thứ ngươi cần, vì sao lại cho ta.”

“Để hần một lòng yêu ngươi rồi, thì khả năng trộm được thứ kia càng lớn.”

“Có thật là cuồng dại không thay đổi không?” Liễu Tự Hòa vẫn chưa tin mình có thể dễ dàng có được ‘si tâm bất cải’ trong truyền thuyết.

“Ngươi có thể thử xem.” Người nọ cười thần bí.

Trên một cây hoa mai gần đó, một bóng áo trắng lẳng lặng nhìn chăm chú những chuyện đang diễn ra. Bên môi nàng, thoáng xuất hiện một nụ cười mơ hồ như có như không.

Gió xuân thổi nhẹ, hoa mai rụng càng nhiều. Hoa bay ngập trời cũng không che giấu được âm mưu này.

Nhìn Liễu Tự Hòa rời đi, ánh mắt người nọ trở nên hung ác nham hiểm. Tần Mộ Phong, ngày hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Haha, đồ nữ nhân ngu ngốc.

Hần vừa quay đầu lại, đã thấy một bóng áo trắng đứng ngay phía sau, duyên dáng yêu kiều. Hần thoáng giật mình, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, “Ngươi là ai?”

“Hoàng tử, dựa vào đàn bà để ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ngươi không cảm thấy thẹn ư?” Bạch Phi Yên lạnh lùng nhướn mày, nở nụ cười.

Nam Tề Thiên sắc mặt không thay đổi, đưa tay ra hiệu, “Cô nương mời ngồi.” Một đôi mắt điều hâu sắc bén, dán chặt vào Phi Yên.

“Hoàng tử thật là có khí phách, lúc này còn có thể bình tĩnh như vậy.” Bạch Phi Yên chậm rãi vỗ tay vài cái.

“Ta không hề ép buộc Liễu Tự Hòa nghe lời, không phải sao?” Ý cười bên môi Nam Tề Thiên càng sâu hơn.

“Cũng đúng, thế nhưng...” Nụ cười nhạt của Bạch Phi Yên còn sâu hơn hẳn, “...các hoàng tử của Nam Việt vì sao đều thích dùng đàn bà để hãm hại Tàn Mộ Phong vậy?”

“Đàn bà, là nhược điểm duy nhất của Tàn Mộ Phong.” Miệng cười nhưng mắt không cười.

Bạch Phi Yên nhìn hoa rơi trong vườn, cười đến mơ hồ, “Cũng đúng, đàn bà, là nhược điểm của y. Tàn Mộ Phong khôn ngoan như vậy, rất khó trà trộn vào vương phủ, dùng đàn bà là phương pháp tốt nhất.”

“Ngươi là ai?” Nam Tề Thiên ưu nhã rót cho Bạch Phi Yên một chung trà.

“Liễu Thiên Mạch.” Bạch Phi Yên tinh tế thưởng thức hương trà, hít thật sâu một luồng hương thơm, “Ủm ừm, trà ngon. Chỉ tiếc, ngâm quá lâu trong nước, bích loa xuân này, đã mất đi hương vị ban đầu.”

Đôi mắt sâu thẳm của Nam Tề Thiên hiện lên vẻ nham hiểm, “Ngươi là Liễu Thiên Mạch?”

“Có lẽ, ngươi nên gọi ta đại nội mật thám Tuyết Nhận cô nương.” Bạch Phi Yên chậm rãi ngẩng đầu, đáy mắt vẫn trong veo như ban đầu.

“Tuyết Nhận?” Các ngón tay Nam Tề Thiên siết chặt, nhìn chăm chăm vào nàng, “Thân phận thật sự của Tuyết Nhận là Liễu Thiên Mạch?” Ái thiếp của Bình Nam Vương?

“Tam hoàng tử, Liễu Tự Hòa vẫn chưa nói với ngươi sao?” Bạch Phi Yên vẫn đạm phong khinh.

“Ngươi làm sao biết được thân phận của ta? Lại còn biết Liễu Tự Hòa tới gặp ta?”

“Có lẽ ngươi không biết, ả dùng Bách Nhật Hồng đổi phò tá, khiến ta nghi ngờ ả. Nhất cử nhất động của ả, đều nằm trong lòng bàn tay của ta.” Nàng là Liễu Thiên Mạch, cũng là Tuyết Nhận. “Ngươi không nên cho ả Bách Nhật Hồng, lại càng không nên dùng trên người ta và Tàn Mộ Phong.”

Nam Tề Thiên không để ý vẻ châm chọc trong mắt Bạch Phi Yên.

Hắn hít một hơi thật sâu, hô hấp có chút run rẩy, “Liễu Tự Hòa là người Liễu gia, cô ta thông đồng với địch, ngươi cũng trốn không thoát.” Giờ khắc này Nam Ngạo Thiên rõ ràng đã biết, hắn thất bại rồi. Thật không ngờ, nhược điểm lớn nhất của Tàn Mộ Phong, lại không phải là nhược điểm. (note chỗ này, theo mạch truyện đáng lẽ phải là Nam Tề Thiên mới đúng, nhưng ta không hiểu sao lại thành Nam Ngạo Thiên, có lẽ tác giả nhầm hoặc người post truyện lên mạng gõ nhầm, hoặc là có ý khác, nên không dám tự ý sửa.)

Liễu Tự Hòa sợ Liễu Thiên Mạch, rất bình thường. Bởi vì, hắn cũng sợ. Nàng vẫn giữ nụ cười tươi rói bên môi, nhưng dưới nụ cười nhìn như xán lạn đó, lại ẩn giấu một sự tàn khốc lạnh lùng.

“Cho dù Liễu gia có bị tru di cửu tộc, ta cũng sẽ vô sự, bởi vì...” Bạch Phi Yên đưa mắt qua song cửa, nhìn cảnh mai hồng, “...ta là Tuyết Nhận.”

Đúng vậy, nàng là Tuyết Nhận mà Hoàng Thượng nể trọng.

Bàn tay cầm chung trà khẽ run lên, ánh mắt Nam Tề Thiên càng thêm sâu thẳm, như một cái đầm nước đọng không chút gợn sóng. “Tuyết Nhận, ta bày mưu tính kế lâu như vậy, mà vẫn thua trong tay ngươi. Đại nội đệ nhất mật thám, danh bất hư truyền.” “Ta rất hiếu kỳ, ngươi và Liễu Tự Hòa cấu kết bán nước từ khi nào.”

Giới cho một Tuyết Nhận, không ngờ lại dùng từ cấu kết bán nước. Thế nhưng, Nam Tề Thiên lại không hề tức giận, lúc này, hắn chỉ buồn cười.

“Sao không đi hỏi cô ta.”

“Tam hoàng tử ngàn dặm xa xôi tới chơi, Thiên Diệp chiêu đãi không chu toàn, thất lễ.” Bạch Phi Yên thân thiết mỉm cười với hắn.

Nụ cười kia, khiến Nam Tề Thiên bất giác rét run, “Ta sẽ đi khỏi nơi đây.”

Hoa mai bắt đầu rụng, muôn hoa khoe sắc đầy trong sân, e rằng không còn tươi đẹp được mấy ngày.

(Biết anh chàng này tới đây làm gì không? Đánh chết ta ta cũng không nói. Hắc hắc, đọc câu chuyện về Tuyết Nhận đi thôi. Mấy anh em họ Nam này, đều đang rối ruột rối gan vì Tuyết Nhận mất rồi. Sờ Sờ nói, không fải Maroon)

*****

Dạ Cơ đi rồi, nhưng vẫn không tìm ra hoàng kim bị mất. Tàn Mộ Phong điều động rất nhiều quan binh truy tìm, vẫn không tìm thấy gì.

Từ trong cung trở về, đã là buổi chiều.

Liễu Tự Hòa đã lâu không xuất hiện ở trước mặt y, y hầu như đã quên mất sự tồn tại của cô ta.

Thật không ngờ, lại gặp cô ta đứng trước cửa Thính Phong Hiên. Khi không có mặt Phi Dương, Thính Phong Hiên có người canh gác, cô ta căn bản không vào được, chỉ có thể chờ ở đây.

Hắn lạnh lùng nhìn Liễu Tự Họa, không thêm đề ý.

“Vương gia, hãy nghe thiếp nói một câu.” Liễu Tự Họa đuổi theo vài bước, gọi y lại.

Tần Mộ Phong dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Liễu Tự Họa vòng ra trước mặt y, cười như nết, “Thấy chàng đối với tỷ tỷ tốt như vậy, Liễu Tự Họa đã hiểu rồi. Tình cảm là không thể miễn cưỡng, quá mệt mỏi, thiếp không muốn cưỡng cầu nữa.”

“Ta không cần ngươi ra đi.” Về mặt y lạnh lùng. “Ngươi là tỷ muội của Thiên Mạch, thích ở bao lâu thì ở.” Ở trong vương phủ, y mới có thể thuận tiện theo dõi nhất cử nhất động của ả.

“Thế nhưng thiếp mệt mỏi lắm rồi.” Liễu Tự Họa đưa đôi mắt quyến rũ nhìn chăm chăm Tần Mộ Phong, “Vương gia, nhất dạ phu thê bách nhật ân, thỉnh Vương gia uống cùng thiếp chén rượu này.”

Lúc này, Tần Mộ Phong mới phát hiện nha hoàn ở phía sau Liễu Tự Họa. Trong tay nha hoàn kia bung một cái khay, trên khay có một bầu rượu bạch ngọc và một ly rượu.

Y ngẩng đầu, liếc nhìn Liễu Tự Họa.

“Vương gia, một chén thôi.” Đôi mắt Liễu Tự Họa mê mẩn nhìn Tần Mộ Phong.

“Thôi được.” Trong nháy mắt, Tần Mộ Phong bị dao động.

Liễu Tự Họa nháy mắt cho nha hoàn phía sau, nha hoàn lập tức bung khay đến trước mặt ả. Liễu Tự Họa đang sợ, tay cầm bầu rượu run run, tràn ra vài giọt mà không biết.

Tần Mộ Phong xưa nay chưa bao giờ để ý tới Liễu Tự Họa, đương nhiên không chú ý chuyện gì đang diễn ra.

“Vương gia.” ả nhắc chén rượu lên, đưa đến trước mặt Tần Mộ Phong.

Tần Mộ Phong không nghĩ ngợi gì, uống một hơi cạn sạch.

Xuân phong nhẹ thổi, Liễu Tự Họa nở nụ cười đắc ý.

“Liễu Tự Họa, ngươi vui lắm sao?” Giọng nói lạnh lùng của Bạch Phi Yên đột nhiên xen vào giữa bọn họ.

“Thiên Mạch?”

Liễu Thiên Mạch đối với y luôn lạnh lùng thờ ơ, chưa bao giờ dành cho y vẻ mặt hoà nhã. Y thậm chí còn cảm thấy nàng đang lẩn tránh mình.

Vì để nàng buông gánh nặng trong lòng xuống, y không dám gặp nàng. Chỉ có thể đứng ở xa xa, lặng lẽ nhìn bóng áo trắng mờ ảo của nàng.

Từ khi nàng trở lại vương phủ, đây là lần đầu tiên y nhìn nàng chân thực như thế.

“Ta sắp đi, cho nên thỉnh Vương gia uống một chén rượu.” Liễu Tự Họa trấn định tự nhiên.

“Giữa bọn ta không có gì cả!” Sợ Bạch Phi Yên hiểu lầm, Tần Mộ Phong vội vàng giải thích.

Bạch Phi Yên quay đầu nhìn Tần Mộ Phong, thản nhiên nói, “Ngài có biết trong rượu mình uống có cái gì không?”

Tần Mộ Phong lập tức hiểu ý của Bạch Phi Yên, đôi mắt đen liền nheo lại, ngữ khí đầy nguy hiểm, “Trong rượu này....”

Thanh âm Bạch Phi Yên lạnh tới cực điểm, “Thứ Liễu Tự Họa bỏ vào trong rượu là kịch độc, kịch độc chết người không có thuốc giải.”

Liễu Tự Họa sắc mặt tái nhợt, thất thanh kêu lên, “Nói bậy, rõ ràng là ‘si tâm bất cải’.”

Bạch Phi Yên đột nhiên cười to, “Ngươi thừa nhận mình bỏ thứ khác vào rượu rồi sao?”

“Ta...” Liễu Tự Họa nhất thời ngậm miệng không nói.

“Ta còn biết, ngươi hạ ‘si tâm bất cải’, tục xưng là tình cổ. Nam tử sau khi ăn vào, từ nay về sau sẽ một lòng không thay đổi với kẻ hạ cổ. Ta còn biết, là Nam Tề Thiên đã đưa cho ngươi. Giữa ngươi và Nam Tề Thiên có một cuộc giao dịch, ngươi thay hắn trộm mật hàm trong vương phủ, hẳn cho ngươi si tâm bất cải.”

Nàng chậm rãi nhìn về phía Liễu Tự Họa, thoả mãn khi thấy vẻ khủng hoảng trong mắt ả.

Bạch Phi Yên thông minh tuyệt đỉnh, dựa vào mẫu đối thoại của Liễu Tự Họa và Nam Tề Thiên, đoán được toàn bộ câu chuyện cũng không phải là khó.

Tần Mộ Phong hồ hững hờ nhìn Liễu Tự Họa, “Làm sao nàng biết được?”

“Chỉ cần ta muốn biết, trên đời này không có gì ta tra không ra.” Dựa vào thế lực của Thiên Cơ Các, không có thứ gì là khó tìm. Thế nhưng, loại chuyện vặt vãnh này, nàng không cần phải làm phiền tam sư huynh.

“Ta thực sự đã uống ‘si tâm bất cải’?” Tần Mộ Phong không chút hoảng sợ, y biết rõ, nếu Liễu Thiên Mạch đã biết ý đồ của Liễu Tự Họa, sẽ không để mặc cho y uống.

“Không có, một chút phấn hoa mà thôi. Thuốc mà Nam Tề Thiên cho ả, đã bị ta đổi rồi.” Nàng là thiên hạ đệ nhất phi tặc, việc đổi thuốc dễ như trở bàn tay.

“Ngươi...” Liễu Tự Họa nói không ra lời.

Bạch Phi Yên lạnh lùng nhìn Liễu Tự Họa, trong mắt tràn đầy châm chọc, “Đàn đệ! ‘Si tâm bất cải’ muốn luyện thành cần phải dùng máu thịt của ngươi. Thứ mà Nam Tề Thiên đưa cho ngươi là kịch độc, không có thuốc giải, ngươi ta muốn dùng tay ngươi, giết Tần Mộ Phong.”

“Đồ ngu si, cho ngươi cái gì ngươi cũng tống vào mồm ả, muốn chết sao?” Hàn Oanh chẳng biết từ đâu chui ra, ném cho Tần Mộ Phong một cái nhìn khinh thường.

Tần Mộ Phong quay sang thủ vệ ở cửa Thính Phong Hiên bình tĩnh nói, “Bất nữ nhân này lại, giam vào địa lao.”

Nha hoàn bên người Liễu Tự Họa toàn thân run rẩy, lạnh lẽo chuẩn đi.

Cũng chẳng ai thêm bận tâm, không cần phải tính toán với một nha hoàn.

*****

Huân hương lô khói xanh lượn lờ, chén trà thơm cũng tỏa hương bốn phía.

Hoa rụng trong sân, bị gió xuân thổi bay tán loạn.

“Liễu Tự Họa cầu kết với Nam Tề Thiên, ngài biết rồi sao?” Bạch Phi Yên thờ ơ nhìn ngoài hoa rơi ngoài cửa sổ.

Nhìn vẻ trấn định điềm tĩnh của Tần Mộ Phong như vậy, chắc chắn đã biết được gì đó.

“Biết.” Y không phủ nhận.

“Từ khi nào?” Mãn hoa bay xinh đẹp, mê mẩn ánh mắt nàng.

“Bách Nhật Hồng.” Bách Nhật Hồng khiến y hoài nghi Liễu Tự Họa. Phái người điều tra ả, điều tra được một bí mật động trời. Thiên kim của Tể tướng, thông đồng với địch.

“Giữ ả lại vương phủ, là bởi vì hoài nghi Liễu tướng thông địch sao? Hy vọng từ ả ta, sẽ tìm ra nhược điểm của Liễu tướng? Nhưng không có chứng cứ.” Nàng quay đầu lại, nhìn Tần Mộ Phong.

“Ừ.” Chuyện gì cũng không thể gạt được nàng.

Bạch Phi Yên hóp một ngụm trà, “Phi Dương đại ca đâu, không thấy huynh ấy theo ngài.” Từ khi trở lại vương phủ, nàng chỉ gặp huynh ấy vài lần.

“Không biết hẳn đang bận việc gì.” Có người nói, bạn đi cùng một cô nương nào đó tên là Thanh Loan.

“Xử trí Liễu Tự Họa thế nào?” Không có chứng cứ, không thể ngang nhiên xử trí nữ nhi sủng ái nhất của tể tướng đại nhân.

“Giao cho Hoàng Thượng.” Ném cái nan đề này cho Tần Vật Ly.

“Vương gia, tể tướng và tể tướng phu nhân đã tới.” Có người thông báo.

Tần Mộ Phong và Bạch Phi Yên nhìn nhau, y bắt đầu đi đích thờ dài, “Phiền phức tới.”

“Ta đến địa lao xem thử, ngài đi trước đi.”

Liễu Tự Họa do Hàn Oanh trông coi, nếu phụ phụ tể tướng đến vương phủ, thế nào cũng sẽ đến gặp Liễu Tự Họa, dưới tình thế cấp bách Hàn Oanh rất có khả năng sẽ làm bại lộ thân phận của bọn họ.

Thế nhưng, nàng không muốn làm như vậy. Nàng muốn Tần Mộ Phong biết thân phận của nàng, nhưng không phải bây giờ.

*****

Lại trở lại địa lao.

Ở đây âm khí vẫn nặng nề, âm đảm âm u. Mưa mai thay, những lần trước vào địa lao, nàng là phạm nhân. Còn bây giờ, lại thành chủ nhân thống trị.

Liễu Tự Họa bị điểm huyết, như một con rối bị đặt trong góc tường, nhưng bộ dạng ngang ngược kiêu ngạo không hề giảm sút, liên tục chửi bới. “Liễu Thiên Mạch, ngươi có tư cách gì mà giam ta? Ta chính là thiên kim tể tướng, cháu ngoại của bộ binh thượng thư. Ngươi nói ta cầu kết Nam Tề Thiên, đưa chứng cứ ra đây.”

“Phi Yên, nữ nhân này thật là con mẹ nó khó trị.” Hàn Oanh dẫu mỗi, bực bội chỉ vào Liễu Tự Họa đang chửi rủa không ngừng.

Bạch Phi Yên cũng không để ý tới mấy lời kêu gào của Liễu Tự Họa, “Nếu khó trị, tỳ trở về ngũ đi, ta ở đây trông ả.”

“Vậy được, muội trông chừng ả đi.” Hàn Oanh ngáp một cái, liếc Liễu Tự Họa một cái khinh thường.

Tể tướng thiên kim quả nhiên là tể tướng thiên kim, điều ngoa buông thả khiến người ta không dám khen tặng.

“Liễu Thiên Mạch, ngươi sẽ bị báo ứng, thả ta ra.”

Kẻ nên bị báo ứng, hình như không phải Bạch Phi Yên.

Nhìn Hàn Oanh đi ra ngoài, Bạch Phi Yên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ả, “Liễu Tự Họa, ngươi còn ồn ào, ta sẽ điểm á huyết của ngươi. Hoặc là, ta sẽ giết ngươi. Người chết sẽ không nói được, đúng hay không?” Không phải uy hiếp, nếu ả còn tiếp tục kêu gào, Bạch Phi Yên sẽ khiến ả nói không ra tiếng.

Từng chứng kiến sự lạnh lùng tàn bạo của Bạch Phi Yên, Liễu Tự Họa không dám kêu gào nữa. Trực giác cho ả biết, nàng sẽ làm như vậy thật.

“Liễu Thiên Mạch, đồ tiện nhân, lúc nào cũng ở một bên gây xích mích ly gián, nữ nhi của ta là tể tướng thiên kim quý giá, sao có thể thông địch?” Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Giọng nói oán độc kia, vừa nghe đã biết là tể tướng phu nhân.

Bạch Phi Yên lạnh nhạt như không, chẳng buồn tức giận, cũng không nói một lời. Nàng đứng dưới ngọn đèn dầu, hai tay khoanh trước ngực.

Người mà Tể tướng phu nhân chú ý trước tiên, không phải Liễu Tự Họa, mà là Liễu Thiên Mạch. Tể tướng phu nhân từng bước đến gần, ngón tay hùng hổ chỉ vào Liễu Thiên Mạch, “Tiểu tiện chủng, lúc đầu vì sao ta không giết ngươi cho xong, để ngươi cùng với con tiện nhân mẫu thân của ngươi chết chung với nhau? Ta tốt bụng tha cho ngươi, không ngờ ngươi lại ý vào bản thân được Bình Nam Vương sủng ái, gây chia rẽ ly gián, vu hãm Tự Họa nhà ta.” Nghe nha hoàn nói, tất cả chuyện này đều là do Liễu Thiên Mạch giờ trở quý.

“Đúng vậy, ta là tiện chủng.” Bạch Phi Yên dùng cầm chia chia Liễu tướng đứng sau lưng bà ta, “Là chủng của tiện nhân đứng sau lưng bà kia.” Ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào mắt Liễu tướng.

Gương mặt già nua của Liễu tướng nén giận, xấu hổ đến cực điểm. “Phu nhân, bộ dạng của bà còn ra thể thống gì nữa?”

Tể tướng phu nhân trừng mắt với Liễu tướng, “Con tiểu tiện chủng này gây chia rẽ ly gián, hại nữ nhi chúng ta, ông còn che chở nó?”

Tần Mộ Phong neho mắt, chắn trước người Bạch Phi Yên, “Liễu phu nhân, bà ngang nhiên nhục mạ ái phi của bản vương, hình như không thích hợp.”

Ánh mắt y dữ tợn, khiến người ta khiếp sợ.

Tể tướng phu nhân hồng hách nhất thời không dám mở miệng.

“Vương gia, chuyết kinh (bà nhà tôi) vô lễ, lão phu thay mặt xin nương nương thứ tội.” Liễu tướng vội đứng ra giảng hòa.

“Cha, mẹ, cứu con.” Liễu Tự Họa thấy mình bị phốt lờ, nước mắt lập tức chảy dài.

Tể tướng phu nhân không muốn thấy con mình rơi nước mắt, vội lao tới, lau nước mắt cho con, vạn phần xót xa, “Nữ nhi, con vẫn khỏe chứ?”

“Vương gia, có thể để tiểu nữ và phu phụ chúng tôi nói chuyện riêng không?” Liễu tướng khép nép khẩn cầu.

Liễu tướng mặc dù thân phận địa vị cao, nhưng thái độ làm người thấp phần thấp.

Tần Mộ Phong còn chưa kịp nói, Bạch Phi Yên đã mở miệng, “Tần Mộ Phong, ngài ra ngoài đi, ta nói chuyện với bọn họ.” Không phải là thương lượng, mà là mệnh lệnh.

Y đành gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Dưới ngọn đèn, Bạch Phi Yên nở một nụ cười như có như không. Thấy không có Tần Mộ Phong che chở, tể tướng phu nhân lập tức kiêu ngạo trở lại, “Liễu Thiên Mạch, người đã làm gì nữ nhi của ta? Mau thả nó ra.”

Liễu Tự Họa sợ hãi nhìn Bạch Phi Yên, không dám nói lời nào.

“Nurong nurong, không biết có thể thả tiểu nữ ra hay không.”

Bạch Phi Yên cao ngạo nhìn tể tướng, thâm sâu khó lường. Khẽ nhướn mày, nàng khom lưng nhặt một hòn đá lên, giải huyết cho Liễu Tự Họa.

Trón ở sau lưng tể tướng phu nhân, Liễu Tự Họa vẫn không dám mở miệng.

“Nurong nurong, không biết tiểu nữ phạm vào tội gì?” Lão tể tướng đa mưu túc trí thấy vẻ mặt hoảng hốt của Liễu Tự Họa, cũng có chút không giải thích được.

Liễu Thiên Mạch chỉ là một nữ tử yếu đuối, Liễu Tự Họa vì sao lại sợ đến như vậy?

“Thông đồng với địch.” Nàng không muốn nhiều lời với Liễu tướng.

Tể tướng phu nhân gào lên chất chứa, “Không thể nào, nữ nhi của ta nhu thuận như vậy, sao có thể thông đồng với địch chứ?”

“Nurong nurong, có chứng cứ không?” Liễu tướng cúi đầu, vẫn bình tĩnh như trước.

“Không có.”

“Nếu đã không có chứng cứ, còn không thả ta.” Liễu Tự Họa nhịn không được lên tiếng.

Bạch Phi Yên mâu quang đột nhiên sắc lạnh, mắt trừng trừng nhìn Liễu Tự Họa,

“Họ Liễu kia, người còn nhiều chuyện, ta lập tức giết người.”

“Tiểu tiện chúng, người chỉ là thiếp mà thôi.” Câu nói của Bạch Phi Yên chọc giận tể tướng phu nhân, bà ta nhào tới, định đánh Bạch Phi Yên.

Hàn quang chột lóe, Ngân Tuyết lạnh như băng đã nằm kề trên cổ tể tướng phu nhân. “Còn tiến thêm một bước, ta giết bà luôn.”

Tể tướng phu nhân vội bùm miệng lại, sợ bản thân sẽ thét lên thành tiếng. Đến lúc này, bà ta rốt cục đã biết Liễu Tự Họa vì sao sợ Liễu Thiên Mạch như vậy.

Bạch Phi Yên chậm rãi thu hồi Ngân Tuyết, chấp phía sau người, hờ hững nhìn Liễu tướng, “Liễu tướng, đưa nữ nhi của ông đến hình bộ, giam vào thiên lao. Nếu có sai sót gì, ông và hình bộ thượng thư mang đầu tới trình diện.”

Giờ khắc này, nàng đợi đủ mười lăm năm rồi.

“Tiểu tiện chúng, người cho người là ai?” Tể tướng phu nhân thét chói tai. Cứ cho cô ta là sủng thiếp của Bình Nam Vương đi, cũng không có tư cách uy hiếp đường đường tể tướng.

Bạch Phi Yên vung tay lên, tể tướng phu nhân đã bị điểm trụ.

Liễu tướng kinh nghiệm chính đàn, kiến thức hơn hẳn người bình thường. Cái kiêu tự cao tự đại trên người Bạch Phi Yên, tư thái coi thiên hạ bằng nửa con mắt, không phải ai cũng có. “Nurong nurong, người là ai?”

“Liễu tướng, ông hỏi nhiều quá.” Bạch Phi Yên lạnh lùng liếc Liễu tướng một cái, cao ngạo héch mặt lên trời.

Liễu tướng trầm mặc một hồi, “Nurong nurong, cho dù giam Tự Họa vào thiên lao thì sao? Người không có chứng cứ chứng minh nó thông đồng với địch.”

“Lời ta nói chính là chứng cứ.” Cuồng ngạo không kèm chế được, không ai bì nổi.

“Lời nói của một phía, sẽ không ai tin tưởng.”

“Hoàng Thượng sẽ tin.” Tần Vật Ly tin tưởng, đã đủ rồi.

“Vì sao?”

“Chỉ bằng cái này.”

Một khối lệnh bài, có khắc hai chữ Tuyết Nhạn.

Thoả mãn nghe được một âm thanh hít vào. Nàng đợi mười lăm năm, rất đáng giá.

Trong ánh lửa lò mờ chập chòn, Bạch Phi Yên khoe miệng lộ rõ một nụ cười châm chọc, như có như không.

Liễu tướng quay sang vợ con ra hiệu, “Hai người đi ra ngoài trước đi.”

Cho đến lúc này, Liễu Tự Họa và tể tướng phu nhân còn ngây người vì kinh ngạc mới hồi phục tinh thần lại. Không dám nói lời nào, lặng lẽ lui ra ngoài.

“Nương nương, người rốt cuộc là ai?” Đối mặt với nữ nhi xa lạ này, tể tướng đại nhân lần đầu tiên cảm thấy sợ.

Bạch Phi Yên cười mỉa mai, “Ha ha, ta là ai? Nữ nhi Liễu Thiên Mạch của tướng gia ông. Thất tiểu thư Bạch Phi Yên của Vô Tranh Sơn Trang, thiên hạ đệ nhất phi tặc, thiên hạ đệ nhất sát thủ Phi Yên, đại nội đệ nhất mật thám Tuyết Nhạn. Rất nhiều người đã hỏi ta câu này, thế nhưng, ngay cả ta cũng không biết mình là ai.”

“Mười lăm năm nay, có bao nhiêu chuyện mà ta không biết.” Liễu tướng đột nhiên cảm thấy nàng xa xôi không thể chạm vào.

Bạch Phi Yên cười vang, “Nhiều không kể xiết. Ông không biết sau khi mẹ ta chết ta đã sống ra sao, không biết ta gặp được sư phụ, rời nhà suốt tám năm. Không biết, ta danh chấn giang hồ, sống bằng nghề cầm đao giết người. Không biết ta kinh tài tuyệt đỉnh (vừa có tài vừa có sắc), chỉ một kẻ liên hoàn, đánh cho Nam Việt trở tay không kịp. Ông không biết ta khí chất tài tình, khiến vô số nam nhi phải khom lưng cúi đầu. Điều ông không biết, nhiều lắm.”

“Ngươi muốn Tự Họa chết?” Ánh mắt Tể tướng trở nên thâm trầm.

Bạch Phi Yên hừ lạnh, không thèm đếm xỉa, “Nếu như ta muốn báo thù. Không cần đợi đến hôm nay. Dựa vào võ công của ta, diệt cả nhà Liễu gia dễ như trở bàn tay.”

“Hận ta sao?”

“Hận. Để cho ông thấy sự hả hê của ta, chính là hình phạt tốt nhất.”

“Buông tha Tự Họa đi, cầu xin ngươi.”

Tể tướng đại nhân thấp giọng hạ mình.

“Tuyết Nhạn xưa nay vốn không phải người công tư bất phân, đáng tiếc, cô ta là kẻ có tội.” Cho dù nàng không hận Liễu Tự Họa, cũng sẽ không buông tha ả. Bởi vì, ả thông đồng với địch. Nàng là Tuyết Nhạn, đại nội đệ nhất mật thám.

Đúng vậy, nàng là đại nội đệ nhất mật thám. Ông ta có tư cách bảo nữ nhi mình buông tha Liễu Tự Họa, nhưng không có tư cách bảo đại nội mật thám buông tha kẻ tội nhân thông đồng với địch.

“Hoàng Thượng và Vương gia biết thân phận của ngươi không?”

“Không biết, muốn nói ra sao? Xin cứ tự nhiên.” Bạch Phi Yên chẳng hề để ý.

“Tiếp tục làm Tuyết Nhạn của ngươi, làm Thất cô nương của ngươi, ta sẽ không tiết lộ thân phận ngươi. Bởi vì, ta không xứng. Về phần Tự Họa, ta sẽ cho ngươi một lời công đạo.” Ông ta nợ nàng, đâu chỉ là một câu công đạo?

Nàng biết, tể tướng sẽ không nói ra, ông ta không dám.

Đường đường tể tướng, lại là cha của một sát thủ, mỉa mai thay?

“Tể tướng, thông đồng với địch là tội tru di cửu tộc. Liễu Tự Họa chết rồi, ta sẽ bảo vệ Liễu gia. Ta sẽ thuyết phục Tàn Mộ Phong, bảo y giả vờ không biết gì cả.” Nàng giương mắt, nhìn vào mặt tể tướng, ngữ khí nghiêm trọng, “Liễu Tự Họa chết vì bạo bệnh, hiểu rõ chưa? Còn nha hoàn kia, cũng không có cơ hội mở miệng. Người chết, không biết nói mà. Đương nhiên, nếu như tể tướng phu nhân lỡ nói những gì không nên nói, cũng sẽ biến thành người chết. Ta mười bốn tuổi xuất đạo, chưa bao giờ thất thủ.” Thanh âm nhẹ nhàng như gió, vọng lại trong địa lao. Nhưng mơ hồ có thể thấy chỉ là một bóng lưng phiêu hốt.

Nhìn bóng lưng Bạch Phi Yên, tể tướng dường như nghe thấy những tiếng thở dài thê lương cay đắng, “Vì sao ta lại là người của Liễu gia?”

Nàng không phải người Liễu gia, ông ta biết rõ, nàng không phải.

Từ mười lăm năm trước, đã không phải.

*****

Hoa đào vẫn nở tươi đẹp chói lòa. Thế nhưng, gốc hoa đào của Liễu gia, lại đã lụi tàn. Thời khắc ả sức xuân phơi phới nhất, cũng là lúc lụi tàn.

Vào cái ngày Thất tiểu thư của Liễu gia chết, tể tướng phu nhân cũng lên con điên. Bị giam cách ly trong một căn lầu các. Hằng đêm, vẫn nghe thấy tiếng gào khóc thê thảm của bà ta.

Bạch Phi Yên đã sớm đoán được kết cục sẽ là như vậy.

Để giữ vững quyền thế, tể tướng tất phải làm như vậy. Ông ta giết chết Liễu Tự Hòa, chính tay mình đổ thạch tín vào miệng con gái mình. Tể tướng phu nhân chứng kiến cảnh đó, ngất lịm đi.

Liễu tướng cho rằng, không ai biết chuyện đó. Thế nhưng, ông ta quên mất chiếc bóng trắng mờ ảo bên ngoài cửa sổ kia. Đương nhiên, cũng sẽ không biết lúc tể tướng phu nhân ngất xỉu, chiếc bóng trắng đó từng đến trước giường, cho bà ta ăn một viên dược hoàn.

“Liễu Tự Hòa đã chết, chuyện này coi như chưa từng xảy ra.” Bạch Phi Yên nhìn hoa rơi ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói.

“Đúng vậy, chưa từng xảy ra.” Tần Mộ Phong cũng không muốn truy cứu tới cùng.

Trong địa lao, nàng và tể tướng rút cuộc nói những chuyện gì? Y biết, cái chết của Liễu Tự Hòa có liên quan đến nàng.

Hai canh giờ trước, nàng nói, “Mọi người đều biết, ngài và tể tướng không hợp nhau. Nói Liễu Tự Hòa thông đồng với địch, ngài không có chứng cứ. Tùy tiện bầm với Hoàng Thượng, y sẽ chỉ cho rằng ngài đang vu hãm. Tha cho ả đi, coi như bán một món nợ nhân tình cho tể tướng.”

Hồng nhan như hoa, đã tàn lụi vào mùa xuân năm nay.

*****

Đêm xuân thanh vắng, trăng nhạt lờng sa.

Một bóng áo đen dưới ánh trăng nhảy như thoi đưa, rồi lặng lẽ lên vào Thính Phong Hiên. Bóng đen kia tới trước cửa phòng ngủ, rút từ trên người ra một ống trúc, chọc thủng giấy dán cửa sổ. Ầ nhẹ nhàng thổi, một làn khói trắng mỏng, tràn ngập khắp phòng.

Lặng lẽ đẩy cửa, ánh trăng lạnh lẽo ủa vào, tỏa sáng khắp phòng.

Ánh trăng lờ mờ, chiếc bóng của ả trải dài trên mặt đất.

Một cái bóng khác, bỗng đề lên chiếc bóng ả. “Ngọc La cô nương, ta đợi đã lâu.” Từ phía sau, đột nhiên vang lên tiếng nói lãnh đạm.

Ngọc La theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy một bóng áo trắng.

Bóng áo trắng lờ mờ, dưới ánh trăng càng thêm mỏng lung.

“Là ngươi?” Ngọc La nheo mắt, nhìn Bạch Phi Yên gần trong gang tấc.

“Là ta.” Bạch Phi Yên thờ ơ đáp.

Ngọc La bình tĩnh nhìn thẳng Bạch Phi Yên, không có chút hoảng hốt nào, “Ta đến tìm Vương gia, chàng nửa năm nay không sùng hạnh ta rồi.”

Bạch Phi Yên hai mắt khép hờ, vẻ lười nhác không thể tả, “Dùng mê dược ư? Định cường bạo y sao?” Sự lạnh buốt trong đôi mắt không hề suy giảm.

“Đâu có.” Ngọc La phủ nhận, nhưng nét mặt hiện lên vẻ mất tự nhiên.

Bạch Phi Yên chặc chặc lưỡi, “Ngọc La cô nương, thủ đoạn của ngươi thật có chút cực đoan.”

“Liễu Thiên Mạch, ngươi rút cuộc muốn làm gì?” Ngọc La nghi hoặc, ánh mắt hung ác.

“Ngọc La cô nương, bản đồ bố phòng lần trước, dùng có tốt không?” Bạch Phi Yên tựa cười nhưng không cười, liếc nhìn ả một cái.

Khuôn mặt thanh tú của Ngọc La trong nháy mắt mất đi huyết sắc, nhưng cổ tự trấn tĩnh, “Ngươi nói cái gì? Ta không hiểu.”

“Nhớ không ra, đề ta giúp ngươi nhớ. Mấy tháng trước, Ngọc La cô nương đã từng một thân y phục dạ hành, ám sát ta. Hơn hai tháng trước, cô nương ghé thăm Thính Phong Hiên, đánh cắp một tờ bản bố phòng. Không biết lần này, cô nương can trộm cái gì đây?” Liễu Thiên Mạch thần nhiên tự đắc nhắm mắt lại. “Ánh trăng đêm nay đẹp quá.”

Ngọc La trong lòng hồi hộp, nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Liễu Thiên Mạch biết, Liễu Thiên Mạch không ngờ biết hết việc mình làm. Liễu Thiên Mạch biết, Vương gia phải chăng cũng biết?

“Ngươi là làm sao mà biết được?” Hung quang lóe lên trong đôi mắt Ngọc La. Nếu như Liễu Thiên Mạch thực sự biết chuyện gì, tuyệt đối không thể lưu lại.

Giọng nói Bạch Phi Yên đột nhiên lạnh đi, “Không có gì, lần trước vừa khéo nhìn thấy ngươi đang trộm đồ mà thôi. Thật không ngờ, nữ nhân bên người

Vương gia, kẻ nào cũng có lòng riêng.”

“Ngươi ở chỗ này chờ ta, rốt cục là muốn gì?” Ngọc La đưa tay rờ sang hông, rút ra một cây chủy thủ.

“Nói chuyện.” Dùng kiếm để nói.

Ngân Tuyết trượt ra từ tay áo nàng, hàn quang lập lòe. Ánh trắng mờ ảo như nhập vào trong thân bảo kiếm, vẻ quý dị không nói thành lời. Đêm nay, định trước sẽ không yên bình.

Thấy thanh bảo kiếm đó, Ngọc La sùng sốt. Cô ta là Liễu Thiên Mạch sao? Là nữ tử nhất gan nhu nhược kia ư? Là nữ tử băng lãnh cao ngạo kia ư?

Không, nàng không phải.

Cho dù là sát thủ, trên người cũng chưa chắc có sát khí nặng nề như vậy.

“Ngươi rút cuộc là ai?” Ả nheo lại mắt.

“Ngươi không xứng biết.” Kiếm quang chột lóe, bảo kiếm trong tay Bạch Phi Yên thẳng hướng Ngọc La đâm tới.

Kiếm quang lạnh lẽo, khiến ả chói mắt. Ngọc La còn chưa kịp phản ứng, mũi kiếm đã ở ngay trước mắt.

Bạch Mạn Điệp được mệnh danh là vô ảnh, kiếm của Bạch Phi Yên, cũng như sự phụ nàng, nhanh đến vô ảnh.

Ngọc La cả kinh, tùy tiện vung chủy thủ, ngăn kiếm trước mắt.

Kiếm quang lóe lên, đan vào nhau như chiếc võng, ùn ùn đánh tới, vây Ngọc La vào giữa.

Mũi kiếm xẹt qua quần áo của ả, trong nháy mắt nở ra một đóa sen hồng xinh đẹp.

Kiếm của Bạch Phi Yên quá nhanh, Ngọc La hầu như không kịp né tránh.

Trong phút chốc, ả đã thương tích đầy mình. Một thân áo đen, nhuộm hồng máu tươi. Dưới ánh trăng, quý dị không nói nên lời.

“Trên đời này, không ngờ có kiếm nhanh như vậy.” Ngọc La sớm đã không còn sức lực, hầu như nói không ra lời. Cho tới bây giờ, ả vẫn không thể tin được, kiếm của Bạch Phi Yên sao lại nhanh như vậy. Nhanh đến không thấy được. Ngoại trừ kiếm quang, chẳng còn nhìn ra gì khác.

Bạch Phi Yên đứng đối diện, lạnh lùng nhìn ả. Những giọt máu đỏ sẫm trượt dài theo mũi kiếm, từng giọt từng giọt rơi tí tách trên mặt đất.

“Nói, ngoài ngươi ra, còn có ai muốn ám sát Vương gia?”

Vô luận Ngọc La là người của ai, chắc chắn sẽ không phải là sát thủ duy nhất. Nếu đã trăm phương ngàn kế muốn giết Bình Nam Vương, một Ngọc La thì chưa đủ.

Ngọc La nở một cười xinh tươi, nhưng trong mắt lại đầy thâm lương, “Ta đã nói rồi, chẳng nào cũng chết, không phải sao?” Thua trong tay Liễu Thiên Mạch, ả chết không nhắm mắt. Thật buồn cười, trước kia ta còn định ám sát nàng ta. Buồn cười, thực sự là buồn cười đến cực điểm.

Bạch Phi Yên từ ngực áo móc ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau sạch Ngân Tuyết. “Chỉ ít, ta có thể cho ngươi chết thoải mái.”

“Ta chết cũng sẽ không phản bội chủ tử.”

Ánh mắt Bạch Phi Yên vẫn ngắm nghía bảo kiếm không rời, khẽ cười một tiếng, “Ngọc La, ngươi thật sự cho rằng Thiên Cơ Các tra không ra thân phận của ngươi sao?” Nụ cười kia, vô cùng buốt giá. Tầm lụa trắng kia, nhẹ nhàng rơi xuống. Thấm máu đỏ tươi, xinh đẹp vô cùng. (ô, máu mà đẹp)

“Ngươi... ngươi điều tra ta...” Sắc mặt Ngọc La càng khó nhìn.

“Ta từng đánh bại Hàm Thúc, đánh bại Thái Y, đánh bại ngươi. Giờ mới phát hiện, không ngờ nữ nhân trong vương phủ, tất cả đều bại dưới kiếm của ta.”

Bạch Phi Yên cười càng lúc càng thống khoái, cũng càng ngày càng lạnh như băng, “Uổng cho các ngươi tự xưng là thông minh, nhưng đều bại trên tay ta.”

“Thái Y biết võ công?” Ả chỉ biết Hàm Thúc có võ công.

Thái Y đã chạy khỏi vương phủ, nghe nói là cấu kết với thích khách, còn sự việc rốt cục như thế nào, ả cũng không rõ.

“Chắc ngươi không biết, Thái Y là đệ nhất tử sĩ của quý quốc.” Bạch Phi Yên tựa cười mà không cười.

“Dạ Cơ.” Ngọc La kêu lên sợ hãi.

Nam Việt đệ nhất tử sĩ, không ngờ lại là Thái Y ả luôn khinh thường? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

“Sao lại không thể?” Bạch Phi Yên cười nhạt.

“Không ngờ người lại đánh bại Nam Việt đệ nhất tử sĩ?” Vô công của Liễu Thiên Mạch rốt cuộc cao cỡ nào?

Cùng với một giọng nói ngọt ngào, bóng Hàn Oanh đã đứng ở bên cạnh nàng, “Đánh xong sớm vậy hả? Ta biết muội có thể giải quyết gọn gàng mà.” Cho nên mới dám nằm ngủ một giấc trên nóc nhà.

“Xong rồi.” Một mình Ngọc La thì là cái gì.

“Tốt.” Hàn Oanh ngáp một cái.

Từng cơn gió lạnh thổi qua, những chiếc lá non không ngừng rơi rụng. Bạch Phi Yên đưa tay đón lấy một chiếc lá, màu quang đột nhiên lạnh đi.

Hàn Oanh liếc mắt, xòe cây qua giắt bên hông ra, bắt đầu đi nói, “Lại có người đến nữa sao?”

Ả đã thua, Ngọc La biết, mình thua rồi. Ả đã thua tất cả, kể cả tính mạng của chính mình. Nhiệm vụ thất bại, thân phận bại lộ. Cho dù có thể sống sót trở về, chủ tử cũng sẽ không buông tha cho mình.

Ngọc La cười thầm một tiếng, tuyệt vọng giờ chuyển thủ lên, đâm thẳng vào ngực, một dòng máu ấm nóng phun trào, nhuộm đỏ đêm đen.

“Lại thêm một người tự sát.” Bạch Phi Yên chỉ lạnh lùng tro mắt nhìn Ngọc La đang hấp hối.

“Liễu Thiên Mạch, người... rốt cuộc là ai?”

“Ta là ai? Ta là đứa con bị vứt bỏ của tể tướng – Liễu Thiên Mạch, là Thất tiểu thư của Vô Tranh Sơn Trang – Bạch Phi Yên. Là thiên hạ đệ nhất phi tặc danh chấn giang hồ – Phi Yên, là đại nội đệ nhất mật thám – Tuyết Nhạn. Là bà chủ đằng sau Túy Yên Lâu – hoa khôi Liễu Thiển. Ta là ai? Người nói ta là ai?” Ngay cả chính mình, cũng không biết bản thân là ai.

Trái tim Ngọc La đã hoàn toàn lạnh buốt, nhưng trên môi lại nở nụ cười. Thua trong tay Bạch Phi Yên, cũng không mất mặt, ả đã cam lòng. Thiên hạ đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết, đại nội đệ nhất mật thám trong truyền thuyết, a... mình sao so được với nàng.

“Phi Yên, ả sắp chết rồi, muội đừng đã kích người ta có được không?” Hàn Oanh vỗ vỗ vai Bạch Phi Yên, lạnh lùng mở miệng.

Bạch Phi Yên cong môi, tiếp tục nói, “Ta chỉ hỏi người một vấn đề, người có yêu Tần Mộ Phong không?”

Ngọc La cười thầm, đưa mắt nhìn về phía Thính Phong Hiên. “Một nam nhân... như y... giống như... một thứ độc được mê người, rõ ràng... biết là độc, nhưng... nhìn không được... cứ uống. May là... ta... uống không nhiều lắm.” Cho dù là độc được chết người, cũng cam tâm tình nguyện mà uống.

Đúng vậy, y là độc được. Nàng cũng đã từng uống. Chỉ cần là nữ nhân, hiếm có ai không bị y hấp dẫn.

Khoảnh khắc Ngọc La nhắm mắt xuôi tay, hàng mi cong dài của Bạch Phi Yên khẽ lay động, nhưng nàng không nói lời nào.

Hàm Thúy đã chết, Dạ Cơ đi rồi, Ngọc La cũng chết, bảo tổ trong vương phủ, thực sự nên kết thúc rồi.

Ừ, nên kết thúc rồi!

Nàng cười bi thảm, không chú ý đến một thân ảnh tuấn lãng đang ẩn trong chỗ tối.

Hàn Oanh đưa mắt nhìn về phía hòn giả sơn trong vườn, khẽ thì thầm, “Cao thủ.” Khẽ đến nỗi người khác không nghe rõ nàng có thực sự nói hai từ đó hay không.

“Ah?” Bạch Phi Yên nhìn hòn giả sơn, tựa cười mà không cười. Đúng vậy, là một cao thủ.

“Vô công của hần, cũng ngang ngửa với muội. Ta, không phải đối thủ của hần. Là địch, hay là bạn?” Ánh mắt Hàn Oanh vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Bàn tay Bạch Phi Yên khẽ động, hàn quang Ngân Tuyết lập lòe, “Bên người Tần Mộ Phong từ khi nào lại có thêm một vị cao thủ như vậy?”

“Kẻ sau giả sơn là Tần Mộ Phong hả?” Hàn Oanh hơi kinh ngạc, “Thì ra, hần vẫn nhìn chúng ta.”

“Đúng vậy, ta nghe ra hô hấp của y.” Thính lực của nàng rất tốt.

Hàn Oanh mở quạt ra, không thèm đếm xỉa, “Bên người hần có một vị cao thủ như vậy, có phải chúng ta có thể rời khỏi vương phủ rồi không. Ở đây hơn nửa tháng, ta chán rồi.”

“Nhấn nại thêm một chút.”

“Nam Việt vĩnh viễn ám sát, lẽ nào, chúng ta phải vĩnh viễn ở trong vương phủ sao?” Nàng chịu hết nổi rồi.

“Những kẻ đầu tiên tới, đều là sát thủ hàng đầu. Giải quyết xong bọn chúng, những người khác để Tần Mộ Phong tự mình đối phó. Có Phi Dương đại ca, Thanh Loan, Liên Liên, bọn họ đều có thể giúp. Hơn nữa có vị sát thủ hàng đầu bên người y lúc này, giết Bình Nam Vương chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

“Sao muội lại cho rằng tên cao thủ này là người của Bình Nam Vương?”

“Đoán.” Bạch Phi Yên đảo mắt ra chung quanh, “Quanh đây có một cỗ khí âm tà, tỷ nhận ra chưa? Năm xưa, Lỗ vương (cha của Mộ Phong) trắng trợn thu nạp võ lâm cao thủ, Âm Sơn đạo nhân chính là một trong số đó. Theo 《Võ Lâm Sử》 ghi chép, Âm Sơn đạo nhân dùng máu người luyện tà công, toàn thân toát ra một luồng khí âm tà. Năm đó, Lỗ vương tạo phản thất bại, Âm Sơn đạo nhân cũng mất tích. Phải chăng Âm Sơn đạo nhân lại quay về? Hoặc giả nói, hắn vẫn âm thầm đi theo bên người Tần Mộ Phong.” Trước đây có vị Thiên Cơ pháp sư thân phận bất minh, giờ thì việc Âm Sơn đạo nhân xuất hiện cũng không phải không có khả năng.

“Âm sơn đạo nhân, Lỗ vương dư nghiệt....” Hàn Oanh thì thầm, mâu quang sâu không thấy đáy.

“Đúng vậy... Lỗ vương dư nghiệt.” Bạch Phi Yên thờ dài. Nàng không hề muốn thành kẻ địch với Tần Mộ Phong, thế nhưng, nàng không biết Tần Mộ Phong đang suy nghĩ những gì. Có một ngày, bọn họ phải chăng sẽ đao kiếm tương tàn.

Tần Mộ Phong hai tay chấp sau người, nhìn Bạch Phi Yên đang đứng dưới bóng cây, “Ta biết nàng võ công giỏi, nhưng không ngờ, nàng đã luyện đạt đến đỉnh cao như vậy.”

“Trên đời này, không có kiếm của ai có thể nhanh như vậy, ngoại trừ...” Giọng nói của Âm Sơn đạo nhân trở nên ưu phiền, oán độc.

“Ai?” Tần Mộ Phong có chút hiếu kỳ.

“Thiên hạ đệ nhất kiếm Bạch Mạn Điệp.” Những lời này gần như được rít qua từ kẽ răng của Âm Sơn đạo nhân.

Tần Mộ Phong trong lòng chấn động, “Đại phu nhân Vô Tranh Sơn Trang, bạn thân giao của thái hậu – Bạch Mạn Điệp?” Đó là một trong những hung thủ hại chết cả nhà y, cái tên đó, y đã khắc sâu tận đáy lòng.

Bạch? Đêm hôm đó, lúc nàng rời đi đã từng nói, nàng họ Bạch.

Ngọc Phiến công tử Hàn Oanh của Vô Tranh Sơn Trang gọi nàng là muội muội. Nàng và Vô Tranh Sơn Trang, và Bạch Mạn Điệp chẳng lẽ thật sự có quan hệ.

“Thiếu chủ, nữ nhân của Vô Tranh Sơn Trang không thể động vào.” Trong mắt Âm Sơn đạo nhân loang loáng sát khí, “Thiếu chủ, năm xưa Vương gia khởi sự, Bạch Mạn Điệp là kẻ cản đường. Cái chết của Vương gia có liên quan rất lớn với Bạch Mạn Điệp.”

“Nàng là con gái tể tướng.” Tần Mộ Phong muốn lừa mình dối người, nhưng không lừa được bản thân.

Trong đầu cứ vang lên những lời Bạch Phi Yên từng nói, nàng nói, nàng được một thể ngoại cao nhân thu dưỡng. Người kia, là Bạch Mạn Điệp chăng?

“Năm đó, ta từng phụng mệnh Vương gia ám sát tiên hoàng. Một tối nọ, ta lần đầu tiên giao thủ với Bạch Mạn Điệp. Ngoại trừ kiếm quang và mâu quang của cô ta, không nhìn thấy gì khác. Tối đó, ta không còn sức đánh trả. Bạch Mạn Điệp cho rằng ta đã chết, cho nên, ta mới có thể tránh được một kiếp. Kiếm của Bạch Mạn Điệp, nhanh đến cực hạn. Lão phu sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua. Kiếm đó, chỉ có Bạch Mạn Điệp.”

Không biết khi nào, trái tim kia đã thất lạc trên trên người nàng. Thế nhưng, nếu nàng là truyền nhân của kẻ thù của y, giữa bọn họ còn có khả năng sao?

Mùa xuân năm nay, hoa nở đẹp hơn mọi năm....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hoa nở hoa tàn

Bạch Phi Yên lại rút từ trong áo ra một chiếc khăn tay khác, nhẹ nhàng lau chùi Ngân Tuyết. Ánh mắt ngăm nhìn kiếm phong, trong mắt lóe ra quang mang kỳ dị. “Hai vị, đứng ở chỗ tối không hề mệt sao? Ra đi?” Khóe miệng tươi cười, quý quýet không gì sánh được.

Tần Mộ Phong cũng không thấy quá kinh ngạc, dấu sao võ công của Bạch Phi Yên cũng cao như vậy, phát hiện sự có mặt của bọn họ cũng không có gì lạ.

Y bước tới bên cạnh Bạch Phi Yên, lén đem liếc nhìn Ngọc La sớm đã hồn lìa khỏi xác, “Nàng giết cô ta rồi sao?” Chỉ một cái liếc mắt, Tần Mộ Phong không nhìn đến lần thứ hai.

Âm Sơn đạo nhân theo sát sau đuôi mắt dán chặt vào Bạch Phi Yên, bàn tay âm thầm vận công.

“Đúng vậy, ta giết ả rồi.” Bạch Phi Yên vẫn lau chùi kiếm phong, ánh mắt chưa từng rời đi.

Âm Sơn đạo nhân nheo lại mắt, “Cô nương võ công giỏi vậy, chẳng biết kế nghiệp vị cao nhân nào?” Kiếm quang lạnh lẽo, liên tục chớp lóe.

“Đạo trưởng nghĩ sao?” Bạch Phi Yên tựa cười mà không cười, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp chớp.

“Ta đoán, sư phụ của cô nương họ Bạch.” Âm Sơn đã vận đủ nội lực.

Bạch Phi Yên vẫn giữ vẻ mặt đó tiếp tục công việc của mình, khiến người khác nhìn không ra nàng đang suy nghĩ điều gì, “Gia sư đã lui ẩn giang hồ nhiều năm, không hỏi thế sự.” Nàng trả lời mập mờ nước đôi.

“Vậy sao....” Ngự khí của Âm Sơn đạo trưởng đột nhiên trở nên âm lãnh, “Để bản đạo lĩnh giáo kiếm của cô nương một chút.”

Bạch Phi Yên liếc nhìn hắn, khoe miệng cầm một nụ cười mờ nhạt, “Đạo trưởng, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

“Thế ư?” Vẻ mặt Âm Sơn đạo nhân trong nháy mắt trở nên dữ tợn, một tay đẩy Tần Mộ Phong ra, chưởng phong tung ra thẳng về phía Bạch Phi Yên.

Bạch Phi Yên mâu quang chuyển lạnh, chiếc khăn tay trắng nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Kiếm quang không ngừng chớp lóe, chói lọi khiến Âm Sơn hầu như không mở được mắt. Kiếm quang quý dị dày đặc đan vào nhau như chiếc lưới, bao trùm lấy Âm Sơn đạo nhân. Hắn căn bản không thấy được Bạch Phi Yên ra tay lúc nào, càng không thấy rõ Bạch Phi Yên xuất thủ ra sao, trong nháy mắt, Ngân Tuyết đã kẻ trên cổ hắn. Khí chất tàn bạo trên người nàng vẫn chưa tan hết, đáy mắt lóe ra một tia lạnh lùng khát máu. “Âm Sơn lão đạo, định đánh lên ta? Ngươi vẫn chưa có bản lĩnh đó đâu.”

Hân Oanh từ sau lưng Bạch Phi Yên thò đầu ra, cười hắc hắc, “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết queo trên bờ cát.” Nàng dùng cán quạt gõ gõ lên kiếm Bạch Phi Yên, “Lấy cái này ra đi, lão tử này niên kỷ cũng không nhỏ, đừng có dọa chết người ta đó.”

Bạch Phi Yên nhìn chăm chăm Âm Sơn một hồi lâu, chậm rãi thu kiếm. Không ai để ý thấy, bờ vai của nàng đang khẽ run run, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Chiêu ‘thiên địa vô ảnh’ này là tuyệt kỹ của đại sư phụ, tốc độ của nó nhanh đến mức vô ảnh, nghe nói đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Nếu như chiêu này nàng thất bại, coi như thất bại hoàn toàn.

Một hồi lâu, Âm Sơn mới hít một hơi khí lạnh, run rẩy cất lời, “Thiên địa vô ảnh.” Tuyệt kỹ của Bạch Mạn Điệp năm xưa.

Ánh mắt của Tần Mộ Phong không rời khỏi người Bạch Phi Yên, nhìn chăm chăm vào dung nhan mảnh khảnh của nàng. Mâu quang âm đạm u tối càng nhìn càng trở nên thâm trầm không gì sánh được.

“Âm Sơn đạo trưởng, ta không biết gia sư và ông có cừu hận gì. Thế nhưng, gia sư đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm rồi, không còn để ý tới chuyện giang hồ nữa.” Bạch Phi Yên cười nhạt, “Ta là đệ tử nhỏ nhất của các vị sư phụ, nếu như đạo trưởng muốn lĩnh giáo võ công của sư phụ, ngày khác mời đến Vô Tranh Sơn Trang làm khách. Ta tin tưởng, các sư huynh sư tỷ của ta, rất vui lòng lĩnh giáo cao chiêu của đạo trưởng.” Miệng nàng lại cong lên thành một nụ cười châm chọc mơ hồ.

“Bạch Thất cô nương.” Tần Mộ Phong thốt lên bốn chữ một cách chắc chắn, nhưng tâm tư lại không biết đã bay đến nơi nào.

Hân Oanh đứng bên cạnh Bạch Phi Yên, tiêu sái phe phẩy quạt, “Ha ha, tiểu Thất à, danh tiếng của muội so Ngọc Phiến công tử ta còn lớn hơn nhiều, ngay cả đường đường Vương gia cũng biết đến.”

“Tỷ thật giống..... Tam ca. Trời lạnh như thế, tỷ muốn chết cóng sao?” Bạch Phi Yên vốn định nói giống Tần Vật Ly, lời ra đến miệng lại vội vàng nuốt trở vào.

“Bạch thất tiểu thư, cô gả cho Vương gia rồi cuộc dựng ý gì?” Âm Sơn tuy rằng e ngại Bạch Phi Yên, cũng không quên hộ chủ.

“Vương gia biết mà, không phải sao?” Bạch Phi Yên ngược cầm, chậm rãi nhìn về phía Tần Mộ Phong.

“Phải.” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng không dám chắc. Thái hậu và tiên hoàng là bạn bè thân thiết với Vô Tranh Sơn Trang, cho dù Liễu Thiên Mạch làm việc cho Tần Vật Ly cũng không có gì lạ. Nhưng y lại không dám chắc nàng gả cho y là vì mục đích riêng gì, tỷ như, thay Tần Vật Ly giám thị y.

Cho dù hoài nghi, nhưng trên mặt vẫn không có bất luận biểu tình gì.

Âm Sơn theo bản năng bảo vệ sau người Tần Mộ Phong, dùng ánh mắt hoài nghi canh chừng Phi Yên, “Bạch cô nương, ngươi biết thân phận của bản đạo? Trừ điều đó ra còn biết những gì?” Thân phận của Tần Mộ Phong, nàng có biết hay không.

“Trong lòng ta và ngươi đều biết rõ.” Bạch Phi Yên xoay kiếm, chắp Ngân Tuyết ra sau người, mặt không đổi.

“Nàng đã biết từ lâu?” Tần Mộ Phong nheo mắt lại, ngữ khí trở nên rất nguy hiểm.

Những lúc rảnh rỗi, đại sư phụ thường thích đem những chuyện năm xưa kể cho nàng nghe, khoe khoang chiến công vĩ đại của bản thân. Nghe từ nhỏ đến lớn, hai lỗ tai đã muốn chai luôn.

“Ngài tự nói mà.” Bạch Phi Yên không trả lời thẳng.

“Ta nói sao?” Tần Mộ Phong càng thêm hoài nghi. “Ta nói với nàng lúc nào.”

“Lần trước khi ta hôn mê, ngài đã nói ở trên giường của ta.” Bạch Phi Yên nói tỉnh rụi.

Con tức giận trong lòng Tần Mộ Phong bùng lên dữ dội, ngữ khí cũng ác liệt theo, “Nàng không hôn mê ư? Vì sao không chịu tỉnh lại?”

Bạch Phi Yên liếc nhìn y, “Ta chỉ tỉnh lại trong giây lát. Thật ngại quá, đúng lúc nghe được.”

“Sau đó vì sao không hỏi ta?” Tần Mộ Phong càng nghi ngờ thêm, Liễu Thiên Mạch càng ngày càng khả nghi. Y thậm chí hoài nghi, vụ ám sát kia, phải chăng chỉ là khổ nhục kế.

Ban đầu, y vì nàng, hạ mình cầu xin Hoàng Thượng tìm kiếm tà thủ thần y. Kết quả là, giờ phát hiện nàng lại là sư muội của tà thủ thần y. Nàng nhất định cười nhạo y trong lòng? Y thật ngốc, đích thực ngu ngốc.

Y thờ dài, chỉ còn biết cười khổ.

“Ngài ngồi bên giường ta, khóc nức nở như mưa, nếu ta nói ra, mặt mũi ngài để đi đâu?” Bạch Phi Yên nhìn không chớp mắt.

Hàn Oanh bật cười khúc khích, che miệng lại, mắt một lúc lâu mới ngăn chặn tiếng cười, không phải vì hết buồn cười mà vì hết hơi, “Tiểu thất, các người cứ tiếp tục.... ta.. haha... đi qua bên kia cười tiếp.” Nàng vừa mới quay người, liền bật cười khanh khách.

Trên gương mặt anh tuấn của Tần Mộ Phong thấp thoáng hai vệt đỏ hồng, giả vờ ho khan một tiếng, “Nàng đã biết hết rồi.”

“Vương gia.” Âm Sơn có chút bất ngờ.

Tuy có thể nói, Tần Mộ Phong thừa hưởng tính cách phong lưu của phụ thân y, thay nữ nhân như thay y phục. Thế nhưng, y cư nhiên lại vì một nữ nhân làm ra chuyện tổn hại khí khái nam nhi như vậy, thực sự không thể ngờ. Hơn nữa, nữ nhân kia lại còn là truyền nhân của kẻ thù giết cha y.

Giờ khắc này, Âm Sơn hy vọng bản thân ngắt xiu đi cho rồi, để khỏi nghe thấy cuộc nói chuyện này.

“Lúc đầu ngài nói, bảo ta đừng rời bỏ ngài, cả nhà ngài đều chết sạch. Sau đó, ta thấy có chút nghi ngờ, nên thỉnh tam ca hỗ trợ điều tra một chút.” Bạch Phi Yên thu hồi Ngân Tuyết vào trong tay áo.

“Nàng đều đã biết hết?” Tần Mộ Phong cười thê lương, “Ta là con của kẻ phản tặc, chứ không phải là Vương gia gì cả, nàng có khinh thường ta không?”

“Ta là người trong giang hồ, ngài là ai đâu có liên quan gì tới ta.” Phi Yên trầm bổ sung thêm một câu, chỉ cần ngài đừng làm những chuyện bất lợi với Tần Vật Ly và thái hậu.

Trước khi tiên hoàng băng hà nửa tháng, Bạch Phi Yên và Đông Phương Tuyết vào cung thăm. Tiên hoàng đã nắm tay các nàng, nhờ các nàng bảo hộ an toàn của thái hậu và Tần Vật Ly. Lúc đó, nàng đã đáp ứng không hề do dự. Thái hậu vốn định giữ nàng ở lại trong cung làm bạn, nhưng nàng từ chối.

Nàng đã quen sống không bó buộc không câu nệ, không thích cuộc sống vàng son rực rỡ chốn cung đình.

Tiểu sư tỷ nhất thời ham của lạ, ở lại trong cung. Không quá mấy tháng, liền trở thành đại nội mật thám. Sau đó lại kêu gào là bị thái hậu và đại sư phụ liên thủ đưa vào tròng. May mà nàng chạy nhanh, bằng không cũng bị sập bẫy rồi.

“Nàng thực sự không để ý?” Vô Tranh Sơn Trang và phụ thân y là kẻ thù của nhau, nàng thực sự sẽ không để ý sao? Y muốn tin, cũng không dám tin.

Dường như, trên đời này không có người nào đáng để y tin tưởng thật sự.

“Ta nghĩ, ta phải đi.” Bạch Phi Yên liếc nhìn Âm Sơn đạo nhân bên cạnh, lời nói sâu xa, “Bên cạnh ngài cao thủ rất nhiều, bỏ đi ta cũng không nhằm nhò gì.” Năm xưa, dưới trướng Lỗ vương cao thủ như mây, không phải chỉ mình Âm Sơn.

Vừa nghe Bạch Phi Yên muốn đi, Âm Sơn đạo nhân vội lên tiếng, “Bạch cô nương, nếu cô đã là nữ nhân của Vương gia, lão đạo không muốn làm khó, cô đi đi.” Giữ người của Vô Tranh Sơn Trang bên cạnh, sớm muộn cũng là mối họa.

Bạch Phi Yên xoay người, đưa lưng về phía bọn họ, “Tần Mộ Phong, còn ngài? Ý ngài thế nào?”

Trong lúc nhất thời, Tần Mộ Phong không biết phải nói gì, “Hài từ....” Câu tiếp theo không thốt nên lời, nụ cười thê lương, nhưng còn hơn thiên ngôn vạn

ngữ.

Giọng nói đau khổ, khiến sống mũi nàng cay cay, mâu trung mờ đi vì nước mắt.

Âm Sơn kinh ngạc nhìn Tần Mộ Phong, “Vương gia, nữ nhân này mang hài tử của ngài?” Trời ơi, không ngờ hắn lại để thiếu chủ làm ra chuyện có lỗi với chủ nhân như vậy. Hắn chết đi còn mặt mũi đâu mà đi gặp chủ nhân?

Không ai để ý tới Âm Sơn đạo nhân.

Bạch Phi Yên cười còn thê lương hơn y, “Có hài tử thì thế nào? Ngài đã chọn lựa rồi, không phải sao? Giữa chúng ta căn bản không có khả năng. Từ cái đêm tuyết bay mù trời kia, ngài đã chọn lựa. Ah, cả hai chúng ta cùng chọn lựa.” Buổi tối hôm đó, bọn họ cùng chọn cách từ bỏ đối phương. Từ giây phút đó trở đi, hai người sẽ đi về hai hướng, không bao giờ lại đi chung một con đường.

“Nàng sẽ sinh nó ra sao?” Tần Mộ Phong nhìn bóng lưng Bạch Phi Yên, mắt nhạt nhòa.

Nghe đến câu này, Bạch Phi Yên đã hiểu rõ quyết định của y, y lại từ bỏ nàng một lần nữa.

Tần Mộ Phong vốn đa nghi, làm sao có thể thật lòng tin tưởng nàng? Trước đây đã không, hiện tại lại càng không.

Nàng là truyền nhân của Bạch Mạn Diệp, người không đội chung trời với phụ thân y. Một kẻ đa nghi như Tần Mộ Phong, sao tin tưởng nàng được đây?

Đã từng ân ái bên nhau, đã từng tìm đập thành thích, đã từng đi dạo dưới trăng, nhưng chẳng qua chỉ là hoa trong kính, trăng trong nước mà thôi.

“Không biết.” Nàng chậm rãi lắc đầu.

Hài tử ư? Làm gì có hài tử nào chứ?

Đang là mùa hoa nở sao, thế nhưng, những cánh hoa thuộc về Bạch Phi Yên dường như đã tàn rồi.

Câu chuyện chốn Vương phủ, cũng nên chính thức hạ màn đi thôi.

Nàng ngẩng đầu, dường như trước mắt muôn ngàn hoa tuôn rơi.....

Xuân sự áo thanh minh

Thập phân hoa liễu.

Hoán đắc sanh ca khuyển quân tử.

Từ như xuân hảo, xuân sắc niên niên như cự.

Gảy nhẹ dây đàn, Bạch Phi Yên chơi hết bản này sang bản khác.

Nước mắt, từng giọt từng giọt rơi trên cầm huyền.

Ngồi trong đình, nàng gảy một khúc rồi lại một khúc nhạc.

Chẳng biết khi nào, ngón tay gảy đàn đã bật máu. Những giọt máu như những viên ngọc trai đỏ rơi ra, rồi nở bung như hoa đào tháng Ba.

Tê liệt rồi, có thêm nữa cũng không cảm thấy đau đớn.

Giọt nước mắt nóng hổi, hạt trai đỏ tươi đẹp, thấm đẫm trên ‘Bích Tuyền’.

Lần đầu tiên gặp Tần Vật Ly ở nơi này, đất ngập lá vàng, còn bay giờ, xuân về hoa nở. Đào hoa y cự tiểu xuân phong, nhân diện bất tri hà xử khứ (*).
Mặt người, từ lâu đã chẳng biết ở nơi nào.

(*) Mặt người chẳng biết đâu rồi, hoa đào còn đó vẫn cười gió đông (Trần Trọng Kim dịch)

Bạch Phi Yên thật không ngờ, mình còn có thể trở lại nơi này.

Nàng không biết vì sao lại trở về, đến lúc nàng hồi phục lại tinh thần, người đã ở đây rồi.

Trong lòng ôm ‘Bích Tuyền’, ngồi gảy những khúc nhạc ai oán triền miên.

Y sẽ không tới đâu, nàng đã từng thất hẹn, cho nên y sẽ không trở lại.

Trở về chốn cũ, nhưng chẳng gặp cố nhân.

Trời mưa, một cơn mưa bụi. Phi phi yên vũ (mưa bụi bay bay), giống hệt như cái tên của nàng.

Mưa hoa đào, ẩm ướt bạch y nàng. Gió dương liễu, thổi rét gương mặt nàng.

Một bộ váy trắng đã ướt một nửa, mái tóc bay phật phù, che khuất tầm mắt nàng.

Nhưng tiếng đàn vẫn triền miên không dứt.

“Phi Yên, nàng đến rồi.”

Tiếng đàn như tắc nghẽn, dây đàn đứt. Ngọc trai đỏ tươi đẹp, nhuộm hồng Bích Tuyền.

Y đã tới!

Nàng không có nghe nhầm, đúng là y.

“Vì sao không quay đầu lại nhìn ta?” Trong giọng nói thấp thoáng một ý cười, như ma chú mê hoặc nàng.

Bạch Phi Yên hai tay nắm chặt để trên cầm huyền, cố hết sức giữ cho giọng nói được bình tĩnh, “Vì sao ta phải quay đầu?” Nhưng vai nàng khẽ run run.

Nàng nghĩ rằng y sẽ không tới.

Nàng thất hẹn nhiều lần như vậy, đáng lẽ y không nên đến nữa, thế nhưng...

“Phi Yên, tháng trước ta đợi nàng cả ngày.” Hắn cúi đầu, thì thầm vô cùng thân thiết. Hơi thở ấm áp, phả ra trên mặt nàng. Nó khiến nàng nhớ tới cái ngày cùng y triền miên đó. Mặt Bạch Phi Yên đột nhiên đỏ hồng, “Nói chuyện đằng hoàng, đừng như vậy.” Vai nàng càng run rẩy hơn.

“Nàng sợ ư?” Đôi tay to lớn của Tần Vật Ly nhẹ nhàng đặt lên vai nàng.

“Ta không sợ?” Bạch Phi Yên cố nén cơn chấn kinh, ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn. Mỗi một lần gảy, là một lần đau đớn như kim châm vào lòng.

Ánh mắt Tần Vật Ly nhìn xuống Bích Tuyền, liền thấy những vết máu, “Tay nàng làm sao vậy?” Y chớp lấy tay Bạch Phi Yên, giận dữ.

“Đánh đàn quá lâu.” Bạch Phi Yên trả lời đúng sự thật.

“Không được đàn nữa.” Tiễn tay đầy ‘ Bích Tuyền ’ ra, y ngậm ngón tay nàng, mút nhẹ.

“Sao ngài lại tới?” Bạch Phi Yên khẽ thở dài, “Mấy tháng rồi ta đều không xuất hiện, ngài...”

Tần Vật Ly buông tay nàng ra, nhún vai như chẳng có chuyện gì, “Ngày mười lăm tháng nào, ta cũng đến.” Đúng vậy, tháng nào y cũng đến đây một lần. Y cảm nhận được, Phi Yên có tình cảm với mình. Nếu đã có tình, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Rồi nàng sẽ trở lại, y vẫn luôn tin như thế.

Cuối cùng, y cũng đợi được rồi.

Bạch Phi Yên không nói gì, nàng chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía y.

Tần Vật Ly nhìn về phía chiếc bàn đá, ngón tay gảy lên cầm huyền, “Là Bích Tuyền của Hoắc Thiên?”

“Nhìn nhầm rồi.” Bạch Phi Yên không thừa nhận, “Bích Tuyền là thượng cổ danh cầm, một thanh lâu nữ tử như ta chẳng lẽ không thể sở hữu.” Nàng nhắc nhở y thân phận của mình, thanh lâu nữ tử.

Tần Vật Ly chẳng hề để ý cầm đầu tóc đen nhánh của nàng lên, không đứng đắn hít lấy mùi hương quen thuộc, “Uhm, thơm quá.”

“Ngài.. không nói gì sao?” Bạch Phi Yên nhìn mưa rơi ngoài đình, ánh mắt mơ màng.

Nàng rất muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời. Khi là Phi Yên, nàng không biết nên đối mặt y như thế nào.

“Nàng muốn ta nói cái gì?” Tần Vật Ly cười cười, “Hỏi nàng vì sao không đến? Hỏi nàng vì sao lẩn tránh ta ư?”

“Không muốn hỏi sao?” Nàng cho rằng y sẽ hỏi.

“Ta tin nàng, nàng có nỗi khổ tâm.” Ngón tay y chậm rãi lướt qua cầm huyền, mâu quang trở nên sâu thẳm.

Đây là ‘ Bích Tuyền ’ của Hoắc Thiên, đây là ‘ Bích Tuyền ’, y tuyệt đối không có thể nhìn lầm. Hoắc Thiên luôn luôn yêu đàn như mạng, tuyệt sẽ không dễ dàng mang tặng ai,

hắn và Phi Yên rốt cuộc có quan hệ gì?

“Tin ta ư? Vì sao ngài luôn tin tưởng ta vô điều kiện?” Một giọt nước mắt, lặng lẽ rơi không một tiếng động.

Niềm tin của y, thâm tình của y, chỉ càng khiến nàng thấy hổ thẹn. Nàng là một kẻ lừa đảo, là một nữ nhân dơ bẩn, ở cùng y, chỉ có thể làm vấy bẩn y.

“Bởi vì ta yêu nàng, ngay từ ánh mắt đầu tiên, ta liền biết mình phải tin tưởng nàng.” Y dịu dàng lau giọt nước mắt cho nàng.

“Đồ ngốc.” Nàng khẽ thở dài.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang run lên nhẹ nhàng của nàng, “Nàng biết ta là ai không?”

“Ngài là tên hôn quân trong truyền thuyết.” Vòng tay ôm bên hông y chậm chậm buông lơi, Bạch Phi Yên ngẩng đầu nhìn y. Muốn cười, nhưng cười không nổi. Giọng điệu đồ sáo mà chua xót.

“Ừ, ta là vua của một nước. Trên đời này, không có gì ta làm không được.” Ngón tay lướt nhẹ qua khuôn mặt nàng, Tần Vật Ly nhìn nàng không chớp mắt.

Rõ ràng lưu luyến y, nhưng lại trốn tránh. Tiểu nữ nhân này, nhất định có nỗi khổ bất đắc dĩ.

“Ta...” Bạch Phi Yên gạt nước mắt, ra sức lắc đầu, “Không có việc gì, thực sự không có việc gì.” Thông minh như Bạch Phi Yên, sao lại không rõ ẩn ý trong lời nói của y.

Tần Vật Ly nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, từ từ quay mặt. “Đây là ‘Bích Tuyền’, ‘Bích Tuyền’ của Hoắc Thiên.” Miệng thấp thoáng một nụ cười, ánh mắt cũng không rời khỏi cây đàn trên bàn đá, “Ta không hỏi thân thế của nàng, nhưng hiếu kỳ vì sao Bích Tuyền lại ở trong tay nàng.”

“Biết ta thạo cầm kỹ, sau khi hắn được Tần Mộ Phong tặng cho Thu Thủy, nên đã đem Bích Tuyền tặng cho ta.” Bạch Phi Yên khôi phục lại vẻ lãnh đạm, ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn Tần Vật Ly. “Cái

đáp án này, ngài thoả mãn chưa.” Không qua nổi mắt y, cũng không cần giấu diếm nữa.

“Thoả mãn.” Tần Vật Ly mỉm cười, rút quạt ra, đập đập vào lòng bàn tay.

Bạch Phi Yên lờm y một cái, “Đồ điên, giống hệt Hàn Oanh. Trời lạnh thế này, mà suốt ngày dùng quạt. Định tạo dáng thì cũng phải nghĩ cho sức khỏe của bản thân một chút chứ.” Bạch Phi Yên nói xong, mới phát hiện mình lỡ lời. Nàng cả kinh, vội quay đầu nhìn mưa ngoài đình.

Tần Vật Ly quay đầu lại nhìn nàng, cười cười, “Nàng nói cái gì? Nói lại lần nữa xem, ta không nghe rõ.”

Không nghe rõ ư? Bạch Phi Yên thờ phào nhẹ nhõm, “Không có gì!”

Tần Vật Ly khước miệng khẽ nhếch thành một nụ cười như có như không.

Y xoay xoay chiết phiến trong tay, lơ đãng nói, “Hôm nay mưa lớn thật.” Đôi mắt nheo nheo, ngắm nhìn màn mưa.

“Đúng vậy, mưa hôm nay rất lớn.” Tâm tư Bạch Phi Yên đang trôi nổi nơi nào, đôi mắt trong veo thoáng ý cười nhàn nhạt, “Mười lăm năm trước, hình như trời cũng đổ mưa như vậy, phi phi yên vũ. Cho nên, sư phụ gọi ta là Phi Yên.” Đầu gối, y có thể mở miệng đoán đúng ngay tên của nàng.

“Phi Yên?” Tần Vật Ly như mê đi.

“Đúng vậy, ta tên là Phi Yên.” Bạch Phi Yên mỉm cười, “Ai biết ngài lợi hại như vậy, đoán trúng phóc tên ta.” Có thể, nàng lừa dối y rất nhiều, thế nhưng, nàng tên Bạch Phi Yên là thật.

Tần Vật Ly cũng cảm thấy kinh ngạc, “Vì sao đột nhiên nói với ta điều này?”

Bạch Phi Yên mặ mi, cười buồn, “Có thể, tất cả đều là giả, thế nhưng, Phi Yên là thật.” Trong nụ cười của nàng pha lẫn một chút cô đơn.

Y cũng không nói tiếp, cố ý chuyển hướng câu chuyện, “Vì sao đóng cửa Túy Yên Lâu?”

“Chẳng sao cả.” Bạch Phi Yên vỗ vỗ trán, chỉ cảm thấy choáng váng.

Tần Vật Ly nghiêng đầu, liếc nhìn nàng, cười nói, “Có ý lẩn tránh ta, có đúng không?”

“Không phải.” Phải, nhưng không dám thừa nhận.

“Tần Vật Ly ta giống loại đàn ông bội tình bạc nghĩa lắm sao?” Hắn ưu nhã xoay xoay quạt, bộ dạng bất cần đời, “Nếu là như vậy, ta từ lâu đã lập tam cung lục viện rồi.”

“Ngài... ngài định...” Thần sắc Bạch Phi Yên bỗng trở nên mất tự nhiên.

Tần Vật Ly đưa tay chống cằm, nháy mắt mấy cái, “Đưa nàng về dinh.” Phải, lần đầu tiên gặp nàng, y đã nghĩ đến điều đó. Cái gọi là nhất kiến chung tình, chính là như vậy.

“Không được.” Ánh mắt Bạch Phi đột nhiên biến sắc, thẳng thừng từ chối.

Nàng không xứng, từ trước đây rất lâu, nàng đã không xứng làm tân nương của y.

Tần Vật Ly vẫn tỉnh bơ xoay chiết phiến trong tay, bên môi lộ rõ một nụ cười bí hiểm, “Nàng là nữ nhân của ta, ngoại trừ ta, nàng còn có thể đi với ai?” Y nhất quyết phải có được nàng.

Nữ nhân của y? Bạch Phi Yên chấn động. Ngón tay bất giác nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói, mà nàng vẫn không chịu thả ra.

Nữ nhân của y? Nàng không phải, trước y, nàng đã là nữ nhân của người đàn ông khác.

Môi nàng khẽ run run, thần sắc phức tạp nhìn về phía y, “Ta...” Ta không hoàn bích. Ý ra đến miệng nhưng lại không thốt thành lời.

“Ta cái gì?” Tần Vật Ly cười tươi như gió xuân, giọng nói ôn nhu.

Thường chỉ có trong một khoảnh khắc nào đó, con người mới có dũng khí nói ra chân tướng sự thật. Nhưng nếu lần lựa không nói ra, thì vĩnh viễn không thể nào mở miệng được nữa.

Nàng thở dài, mâu quang ẩn chứa một nỗi thê lương.

Nàng thà rằng làm một Phi Yên sạch sẽ, tốt đẹp nhất trong lòng y, chứ không muốn để y căm ghét nàng, khinh thường nàng, “Ngài có để ý, giữa chúng ta, hình như rất bình thản. Tựa hồ, không có cái cảm xúc mãnh liệt ban đầu.” Móng tay đâm thật sâu vào trong thịt, nhưng Bạch Phi Yên không còn cảm nhận được đau đớn nữa rồi. Khoảnh khắc đó, nàng tựa hồ như đã tê liệt.

“Ô? Phi Yên đã từng có cảm xúc mãnh liệt với ta ư?” Bên môi càng lộ rõ nụ cười chòng ghẹo.

“Hình như là có.” Bạch Phi Yên thấy nghi ngờ điều đó, “Cũng không rõ, chắc là, cũng có tình cảm mãnh liệt.

“Phi Yên, lúc mới gặp ta, nàng lạnh lùng thờ ơ. Giữa chúng ta, thật sự có tình cảm mãnh liệt sao?” Tần Vật Ly cười càng ôn nhu, nhưng mâu quang sắc bén hình như đã nhìn thấu lòng nàng.

Bạch Phi Yên khẽ thở dài, “Ta tới đây là muốn nói với ngài rằng, chúng ta nên kết thúc ở đây.” Nàng không muốn tiếp tục cho Tần Vật Ly nuôi hy vọng với mình.

“Vì sao?”

“Bởi vì, ta đã có người mình thích.” Nhìn về phía Bình Nam Vương phủ, nàng thoáng nở một nụ cười chua xót.

“Không thể nào.” Nếu đã có người trong lòng, vì sao lại ở cùng với y?

Bạch Phi Yên ôm lấy ‘Bích Tuyên’, xoay người bước đi, “Ta đi đây, từ nay về sau, chúng ta đừng gặp lại nữa.” Giọng nói thanh nhã theo gió thổi vào trong tai Tần Vật Ly, càng thêm phiêu bồng.

*****

Màn đêm tĩnh lặng. Ngoại trừ tiếng mưa gió, chỉ còn lại tiếng hoa rơi sầm sầm.

Kỳ thực, tiếng hoa rơi nào ai có thể nghe được. Thế nhưng, Bạch Phi Yên nghe được.

Không có đốm đèn, chỉ có ánh sáng của dạ minh châu, nhưng Phi Yên vẫn có thể nhìn rõ chữ viết trên tín phiệt. Lại đến ngày mười sáu, nàng không phải Bạch Phi Yên, không phải Liễu Thiên Mịch, mà là Phi Yên.

Nàng thích khiêu chiến, thích tìm kiếm kích thích. Những lúc gặp áp lực, thường sẽ luôn tiếp nhận một vài vụ làm ăn, để bản thân trầm luân trong tiền tài và máu huyết.

Nàng quá suy đồi chăng? Một nữ tử đam mê giết chóc và tiền tài, có thể không suy đồi sao?

Tần Vật Ly khiến lòng nàng rối loạn, cho nên, nàng đến Yêu Nguyệt tiểu lâu. Nàng muốn nhận các vụ làm ăn, muốn phân tán sự chú ý của mình.

Mọi thứ chẳng còn như trước. Rốt cuộc là khác biệt ở chỗ nào, nàng không thể nói rõ.

Thư ủy thác chất cao như núi kèm theo những tờ ngân phiếu đóng dấu đỏ đặt ở trước mặt nàng, mà nàng lại chẳng hề động tâm.

Xem xong tất cả thư ủy thác, nàng vẫn không tìm ra được một vụ nào vừa ý.

Đủ thứ lý do, khiến nàng không muốn nhận.

Mà những lý do đó, lại khiến nàng không biết nên khóc hay cười.

Tuổi tác đối thủ quá cao, không nhận.

Đối thủ có vợ con, không nhận.

Con trai độc nhất của đối thủ, không nhận..

Hiểu được tình yêu, trái tim nàng cũng trở nên mềm yếu.

Có người nói, sát thủ không thể hiểu tình yêu. Một khi đã hiểu, sẽ có ràng buộc, lúc giết người sẽ lo trước nghĩ sau mà không thể dốc lòng ứng phó. Không thể toàn lực ứng phó, thì không thể làm sát thủ nữa. Bằng không, sẽ chết ở trong tay đối phương. Đạo lý này, nàng hiểu, người giang hồ ai cũng hiểu.

Vô lâm đệ nhất sát thủ đã hiểu được tình yêu là gì, trên đời này dường như không nên có nữa Phi Yến rồi.

Ánh mắt rơi trên bức rèm châu, nhưng tâm tư lại không biết đã bay tới nơi nào. Bức thư trong tay, chậm rãi rơi xuống đất.

Nàng nghĩ quá nhập thần, không nhận ra có người đang nhẹ nhàng đi lên tầng ba. Mãi đến khi đối phương ngồi xuống, nàng mới hồi phục lại tinh thần.

“Phi Yến?” Đối phương lên tiếng.

“Không sai.” Nàng lạnh nhạt trả lời. Nàng là Phi Yến, trên người cần có ngạo khí của đệ nhất phi tặc, sát khí của đệ nhất sát thủ.

“Giá cả tùy người ra, thay ta trộm đầu của một người.” Rõ ràng là lời nói hung ác, nhưng từ miệng ả nói ra lại mang theo mấy phần nhu tình.

Bạch Phi Yến thoáng kinh ngạc, khẽ cúi đầu, nhưng lại cười ra tiếng, “Phi Yến lòng tham không đáy, người trả nổi sao?” Đợi cả đêm, rốt cục đợi được một vụ làm ăn lớn. Thế nhưng, nàng không có sự thích thú nóng lòng lao vào như thuở xưa, chỉ cảm thấy mỉa mai. Nàng là sát thủ, là một sát thủ trốn ở sau rèm cùng cô chủ cò kè mặc cả. Mùi máu tanh trên người nàng, bất luận thế nào cũng không tẩy sạch được.

“Chỉ cần người mở miệng.” Ngừ khí vẫn dịu dàng như trước, mơ hồ tựa như không thật.

Bạch Phi Yến gõ ngón tay ở trên bàn vài cái, khoe miệng cong lên, “Giết ai?”

“Bình Nam Vương.”

Ý cười trên môi Phi Yến đột nhiên lạnh đi, mâu quang dữ tợn, chậm rãi ngẩng đầu, “Người là người của Nam Việt?”

“Phải.” ả không hề phủ nhận.

Đáy mắt nàng xẹt qua một tia tinh quang, chậm rãi nói, “Thỉnh Diêm Môn ra tay, phải chăng cũng là người?” Nàng vẫn luôn nghi hoặc rốt cuộc là ai thỉnh Khúc Vô Tình ra tay ám sát Tần Mộ Phong, dò hỏi lâu ngày, vẫn không tra được đầu mối. Lời tuy hỏi ra miệng, nhưng nàng hoàn toàn không có dám chắc. Chỉ là thuận miệng đoán đại mà thôi.

“Phi Yến quả nhiên danh bất hư truyền.” ả kia cũng kinh ngạc.

Bạch Phi Yến nhếch miệng, nụ cười quanh quẽ chưa đạt lên đáy mắt. “Giờ người mới biết sao? Chậm rồi. Phi Yến ta chuyện gì cũng làm, chỉ không làm quân bán nước.” Cái lạnh trong ánh mắt khiến người ta khiếp đảm.

Cảm thụ được sát khí nặng nề trên người Bạch Phi Yến, người ngồi đối diện cười trào phúng, “Thế nào? Muốn giết ta sao?”

Phi Yến cười mỉa mai, mắt đầy vẻ khinh thường, “Giết người, người xứng sao? Nếu như ta đoán không sai, tên đầu xỏ thật sự, là chủ tử của người?” ả chỉ là một nữ tử, không có lý do gì giết Tần Mộ Phong.

“Phi Yến, người thông minh hơn ta tưởng tượng.” Hắc y nữ tử ưu nhã đứng dậy.

“Quá khen.” Bạch Phi Yến không thèm đến xia cầm lấy tờ ngân phiếu trước mặt lên nhìn.

“Kiếm tốt, còn chưa ra khỏi vỏ, ta đã cảm nhận được sát khí của nó.” Hắc y nữ tử chậm rãi từ sau lưng rút ra một thanh kiếm, ánh kiếm hòa lẫn vào dạ minh châu thành một thể.

Phi Yến lãnh đạm liếc nhìn ả, khoe miệng vẫn giữ nụ cười bình tĩnh, “Chưa từng có ai dám mang bình khí vào Yêu Nguyệt Lâu, càng không có ai dám rút kiếm ở trước mặt ta.”

“Vậy để ta làm người đầu tiên vậy.” Ngừ điệu của ả đột nhiên biến lãnh, kiếm phong sắc nhọn lao qua bức rèm.

Bạch Phi Yên đang khí định thần nhàn bỗng nhiên ngừng đầu, Ngân Tuyết ra khỏi vò, “Vậy thì, người có thể đến địa phủ gặp mặt Diêm Vương rồi.” Hai thanh bảo kiếm giao nhau, kiếm quang lóe sáng phản chiếu màu quanh lạnh lùng của nàng, mờ hồ phản chiếu cái bóng của nàng. Giết người vô số, nàng đã sớm quen với sự sắc bén của kiếm quang.

Một tay cuốn lấy kiếm của ả, tay kia nhân cơ hội tung ra một chưởng. Chưởng phong rung động bức rèm, chiếc khăn che mặt hắc y nữ tử rơi xuống.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng đó, ánh mắt Bạch Phi Yên nheo lại, vội vàng dừng tay.

Thừa cơ Bạch Phi Yên phân tâm, hắc y nữ tử chuyển động bảo kiếm trong tay, đẩy ngân tuyết đang đè trên kiếm phong của ả ra. ả thối lui vài bước, hơi nghi hoặc, “Vì sao lại thu tay?”

Bạch Phi Yên cúi đầu, từ trong áo rút ra một chiếc khăn tay lau sạch Ngân Tuyết. Một hồi lâu, mới thấp giọng lên tiếng, “Dạ Cơ, giữa chúng ta chẳng phải không nên đánh nhau sao?”

Dạ Cơ ngăn ra, bảo kiếm chỉ vào Bạch Phi Yên, “Người là ai?”

Bạch Phi Yên cất Ngân Tuyết về lại chỗ cũ, cười, “Bạch — Phi — Yên.”

Dạ Cơ căn bản không ngờ tới sẽ nghe được đáp án như vậy từ miệng Phi Yên, chỉ cảm thấy trong đầu nổ oành oành. “Bạch Phi Yên?” ả nghi hoặc.

“Ngu ngốc, Phi Yên và Phi Yên, là đồng âm.” Nàng ưu nhã đứng lên, hai tay vén rèm che. Toàn thân trắng toát, hiện rõ trước mặt Dạ Cơ.

Phi Yên cả người áo trắng, vẫn cao ngạo, vẫn quanh quẩn như trước.

Dạ Cơ nhìn nàng một hồi lâu, lắc đầu cười khở, “Ha ha, Phi Yên. Phi Yên, Phi Yên, ta quả thực ngốc nghếch.”

Bạch Phi Yên không muốn nhiều lời, trực tiếp nói chủ đề chính, “Nam Hận Thiên phái người tới sao?”

“Phải.” Dạ Cơ không phủ nhận.

Bạch Phi Yên là Phi Yên, là thiên hạ đệ nhất sát thủ, là thiên hạ đệ nhất phi tặc, trên đời này, có thứ gì mà nàng không biết. Cho dù ả không thừa nhận thì nàng cũng có thể đoán được.

Buông rèm xuống, Bạch Phi Yên ngồi trở lại sau rèm, “Nam Hận Thiên căm ghét Tần Mộ Phong đến thế ư? Vì sao năm lần bảy lượt muốn giết y? Lúc trước, hần thỉnh Diêm Môn xuất thủ, hôm nay lại mời ta ra tay, Tần Mộ Phong không chết thì không được ư. Giữa bọn họ, rốt cuộc có cừu hận gì?”

Nhưng mà, nếu Nam Hận Thiên đã căm ghét Tần Mộ Phong như vậy, sao lại cùng y mưu đồ bí mật?

Dạ Cơ hít sâu một hơi, một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Người không thể dùng, sẽ không thể lưu lại.”

Bạch Phi Yên nhất thời hiểu ra một chút, “Mộ Phong... không có ý phản nghịch?”

Dạ Cơ không tiếp tục nói chuyện đó nữa, “Người biết không? Tại Nam Việt, người trong phủ thái tử đều gọi ta là tiểu thư. Địa vị của ta tại phủ thái tử, chỉ thấp hơn mỗi mình điện hạ. Nhưng mà, ta chẳng phải là thiên kim tiểu thư gì cả. Ta là con gái của một nữ tử thanh lâu; để gả cho một người đàn ông giàu có, mẹ ném tỷ muội ta ra đường ăn xin mà sống. Là thái tử điện hạ cho ta cuộc sống cảm y ngọc thực. Còn mời danh sư, dạy ta một thân võ nghệ cao cường. Ta mắc nợ điện hạ, vĩnh viễn cũng không thể trả hết nợ. Ta chẳng khác gì muội muội của ngài. Xin lỗi, ta không thể phản bội điện hạ.” Nàng nói đã quá nhiều, với tài trí của Bạch Phi Yên, có thể đoán tiếp đoạn sau.

Số phận của bọn họ, sao mà giống nhau.

Hàn quang trong mắt nàng chậm rãi thu lại, thấp thoáng vẻ thương tiếc, “Thế nhưng, người vì Tần Mộ Phong cãi lại mệnh lệnh của hần, còn giết chết tỷ tỷ của người. Dạ Cơ, ta không hiểu người. Nếu người đã có thể vì Tần Mộ Phong cãi lại mệnh lệnh của Nam Hận Thiên, vì sao lại còn muốn mời ta ra tay giết y?”

Dạ Cơ mỉm cười, “Nếu như Mộ Phong chết đi rồi, ta cũng không sống nữa. Điện hạ nếu lỡ có chuyện gì, ta cũng sẽ đi theo.” Trong mắt từ lâu đã lấp lánh lệ quang.

“Cho nên, người thay Nam Hận Thiên mời ta xuất thủ, cũng là quyết tâm tìm cái chết.” Bàn tay Bạch Phi Yên đặt trên gối khẽ siết chặt làn váy.

“Đúng vậy.” Dạ Cơ hạ mi, cười càng thêm cay đắng. “Xin lỗi, ta đã đồng ý với người sẽ sống tốt, thế nhưng ta không làm được, khiến người thất vọng rồi.” Ân và tình, ả không thể nào chọn một. Điều duy nhất có thể làm, đó là không phụ bên nào.

Phi Yên mũi cay cay, nước mắt gần như tràn mi, “Dạ Cơ, người thật ngốc.”

“Phải, ta ngốc.” Một giọt nước mắt chảy dài trên gò má. Sâu thẳm trong tình yêu không hề có oán hận.

Có lẽ, bởi vì bọn họ là cùng một loại người. Ở trước mặt Bạch Phi Yên, ả có thể là chính bản thân mình, có thể gỡ bỏ lớp mặt nạ thật dày. Đã lâu chưa

từng rơi nước mắt, nhưng ở trước mặt Bạch Phi Yên, lại không thể nào kèm chế.

Nỗi bi ai của Dạ Cơ, khiến lòng Phi Yên chua xót. Nàng ngoảnh mặt, cố nén dòng nước mắt, “Người đi đi.” Dạ Cơ lãnh khốc vô tình nổi tiếng thiên hạ, thật ra cũng chỉ là một nữ tử bình thường. Cũng giống như nàng, đều chỉ là một nữ tử bình thường.

Nàng mơ hồ lại nghe thấy tiếng hoa rơi. Một đóa hoa đào xinh đẹp lại lìa cành trong cơn mưa phùn lay phay, sao mà thê lương?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bỏ chạy trốn chết

Cảnh xuân phiêu bông, gió nhẹ thổi rụng hoa đào.

Túy Yên Lâu mở cửa khai trương lại, cảnh tượng vẫn nhộn nhịp hào hoa oanh oanh yến yến như trước đây. Trong Ôn Nhu Hương, đâu đâu cũng đầy ắp tiếng cười nói, rượu ngon thơm nồng, chả trách các vị quan to quý nhân đều mê muội.

Tiếng trêu đùa tán tỉnh, sắc mùi ***** (Maroon không biết mùi gì đâu nha). Hết lời này đến lời khác, truyền vào tai Bạch Phi Yên.

Ngọc thủ hai bên hông túm chặt làn váy, các khớp ngón tay trắng bệch.

Nàng đối với tên nam nhân này thực sự không còn gì để nói nữa.

Ngay hôm sau ngày Túy Yên Lâu khai trương trở lại, ngày nào y cũng đến. Chỉ cần cô nương có tư sắc một chút, đều được y bao hết.

Sáu ngày rồi, nàng vẫn muốn đến xem y rốt cuộc hoang đường tới mức nào. Thế nhưng, nàng không có dũng khí. Có dũng khí đối mặt y, nhưng không có dũng khí đối mặt sự phong lưu của y.

Mãi đến khi đứng ở trước cửa phòng, nàng vẫn hoảng hốt như cũ, hoàn toàn không biết bản thân làm sao có thể tới đây được. Cũng không biết bản thân vì sao đột nhiên lại có dũng khí mà đối mặt.

Y luôn miệng nói yêu nàng, luôn miệng nói yêu Thái Hà, nhưng cái tính phong lưu vẫn không thay đổi. Đàn ông, quả nhiên không thể tin được.

Mặt đành lại, nàng vội vã xoay người.

Nàng muốn chạy, muốn chạy thật xa, không bao giờ muốn gặp lại y nữa, không bao giờ muốn nghe thấy cái tên của y nữa.

Chẳng biết tự bao giờ, những giọt lệ lung linh như ánh sao, long lanh trong đáy mắt.

Bạch Phi Yên đứng dưới bóng cây hoa đào, lẳng lặng thổi tiêu. Bóng người trắng toát, cao ngạo tuyệt mỹ, dường như chẳng thuộc về phạm trần thế tục.

“Tiểu thư, ăn một chút gì đi.” Thanh Loan đặt khay trà bánh trong tay xuống ghế đá.

“Ai chọc giận người vậy?” Tiếng tiêu đột nhiên nín bặt, ngọc tiêu đã bị nàng nắm vào tay chấp sau người.

“Ngồi xuống uống trà với ta.” Nàng vươn bàn tay nhỏ nhắn, từ tốn rót hai chung trà nóng.

Thanh Loan nhu thuận ngồi xuống, “Dạ.”

Bạch Phi Yên đưa trà tới trước mặt Thanh Loan, bản thân cũng bê một chung lên, “Chè xuân Long Tĩnh, uống cùng với điểm tâm người làm, nhân gian nhất tuyệt.” Hương thơm lan tỏa từ chung trà, Bạch Phi Yên nhắm mắt lại, hưởng thụ hương vị ấm áp.

“Cảm ơn tiểu thư khách lệ.” Thanh Loan cúi đầu, hớp từng ngụm trà nhỏ. “Tần Mộ Phong hình như đang ở đây.”

“ Bao nhiêu ngày người không về Túy Yên Lâu rồi?” Bạch Phi Yên vẫn đang chọn điểm tâm, không để ý, nói, “Từ sau hôm Túy Yên Lâu khai trương trở lại, ngày nào y cũng tới, bây giờ vẫn còn ở đây, người có muốn đi nhìn thử hay không?” Ánh mắt nàng có chút lơ đãng, thấp thoáng ý cười.

“A...” Thanh Loan cả kinh, nhất thời trợn trừng đôi mắt.

“Các cô nương xinh đẹp của Túy Yên Lâu đều bị y bao hết, tới nào cũng đều tạo ra những thanh âm đầy ám muội.” Bạch Phi Yên từ tốn cắn một miếng bánh, nhưng miệng lại không hề động đậy. Giây phút đó, thời gian dường như ngừng lại. Tay nàng đặt bên môi, miếng bánh cắn dở kẹp chặt giữa hai ngón tay nàng. Cũng không rõ là vô tình hay cố ý, tiếng hàm răng nghiền chặt nghe kèn kẹt.

Ánh mắt không gọn sóng, bình tĩnh như một hồ nước sâu không đáy, nhìn không ra chút tâm tình nào.

“Ack.... Tiểu thư, làm sao người biết được?” Là phần nợ ư? Thế nhưng trong mắt nàng rõ ràng không có vẻ tức giận.

“Ta vừa đi nghe trộm” Ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt, lại đang nhen nhúm một ngọn lửa vô hình.

Thanh Loan vừa nghe, lập tức hiểu rõ. Cúi đầu, thì thầm tự nói. “O”, thì ra tiểu thư vẫn còn để ý đến ý.” Thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng Bạch Phi Yên có thể nghe được rõ ràng. Cũng không biết Thanh Loan đang tự nói với mình, hay là nói cho nàng nghe.

“Đề ý?” Bạch Phi Yên đáy lòng chấn động, miếng bánh đang cầm rơi phịch xuống đất.

Giữa bọn họ không nên có thêm gút mắt nào nữa, vì sao nàng vẫn cứ quyến luyến y như vậy? Vì sao vẫn không thể hoàn toàn buông tay?

Nàng vốn nên có cái vẻ ung dung tự tại, lúc đối mặt với tình cảm, vẻ tự nhiên của nàng, dường như hoàn toàn không tồn tại.

Bạch Phi Yên đột nhiên nhớ tới lời Ngọc La nói trước khi chết, y giống như một thứ độc dược mê người, rõ ràng biết có độc, nhưng nhin không được cứ muốn tiếp tục uống.

Tình yêu, chính là độc dược.

Bạch Phi Yên kéo kéo y phục, ưu nhã đứng dậy, đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại. Ánh mắt thoáng đảo qua điểm tâm trên bàn, “Đã lâu không gặp Từ Linh rồi, gói một phần, ta đi thăm nó.”

Thanh Loan không phải kẻ ngu si, đương nhiên biết Bạch Phi Yên có ý chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, đang trốn tránh vấn đề có chút mất cảm này. “Tiểu thư, giờ này đến phủ tướng quân tiện không?”

“Bây giờ còn sớm, ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí.” Nàng đi thẳng lên lầu, ngón tay khẽ xoay xoay ngọc tiêu.

Đã lâu không gặp Hoắc Thiên, không biết huynh ấy có khỏe không.

*****

Bạch Phi Yên không biết nên dùng thân phận gì gõ cửa phủ tướng quân đây. Liễu phi? Nàng từ lâu không phải. Thừa tướng thiên kim Liễu Thiên Mạch? Trên đời không có Liễu Thiên Mạch. Liễu Thiên? Tướng quân phủ tựa hồ không hoan nghênh phong trần nữ tử.

Nàng là phi tặc, không có thân phận rõ ràng, leo tường treo mái là thích hợp với nàng nhất.

Dễ dàng tránh được ánh mắt của mọi người, bóng người áo trắng nhẹ nhàng đáp xuống sâu sau. Đứng trong viện bên ngoài thư phòng, Bạch Phi Yên bắt đầu do dự, không biết có nên đi vào hay không.

Giờ này, Từ Linh tuyệt đối sẽ không có trong thư phòng. Nếu như nàng đoán không nhầm, hẳn là đang ngủ. Nàng sờ dĩ quay lại phủ tướng quân, là muốn gặp Hoắc Thiên.

Khi nàng ra đi, có thể cảm nhận được nỗi lo lắng của Hoắc Thiên. Ba tháng rồi, nàng cũng nên quay lại thăm hấn. Nàng muốn nói với hấn, nàng đang sống rất tốt, bảo hấn không nên lo lắng. Hoắc Thiên đã làm rất nhiều việc vì nàng, nàng không muốn để hấn lo lắng vì nàng thêm nữa.

Nhìn chiếc bóng in trên cửa sổ, Bạch Phi Yên cúi đầu cười khổ. Lòng tốt của Hoắc Thiên đối với nàng, không thể nghi ngờ, cho tới bây giờ, hấn vẫn quan tâm nàng mà không đòi hỏi bất cứ điều gì. Trong lòng nàng, Hoắc Thiên không chỉ là tri kỷ, mà còn là đại ca.

Lúc Phi Dương biết thân phận của nàng, đã rất bất đắc dĩ.

Nếu Hoắc Thiên biết nàng có nhiều thân phận như thế, liệu có thấy thất vọng về nàng hay không?

Người thật sự thương yêu nàng, đều sẽ thất vọng sao?

Ở trong lòng hấn, nàng là một nữ tử tốt, thuần khiết, cao nhã. Thế nhưng, nàng không phải. Nàng ích kỷ, lãnh khốc, khát máu, thậm chí... chẳng biết liêm sỉ, hồng hạnh vượt tường.

Nàng hầu như không còn mặt mũi nào đối diện với hấn, ở trước mặt hấn, nàng xấu hổ vô cùng.

Hít sâu một hơi, nàng nhẹ nhàng gõ cửa, “Hoắc đại ca, ta có thể vào không?”

“Phi Yên?” Trong giọng nói hấn có chút hoảng hốt.

“Hoắc đại ca, ta đến thăm huynh đây.” Bạch Phi Yên mỉm cười, đẩy cửa bước vào.

“Phi Yên...” Hấn quay đầu sang, gọi tên nàng. Thanh âm nhẹ nhàng dường như không có thật.

Có thật là Phi Yên? Hay là hần nghe nhầm? Nhìn nhầm rồi?

“Hoắc đại ca, huynh có khỏe không?” Bạch Phi Yên đi tới bên cạnh bàn, đặt gói đồ trong tay xuống.

“Ta khỏe.” Hoắc Thiên đặt quyển sách xuống, nhìn nàng mỉm cười.

“Từ Linh đâu? Ta đặc biệt đến thăm nó.” Bạch Phi Yên ngoảnh mặt đi, đưa mắt nhìn quanh phòng. Kỳ thực nàng biết, Từ Linh không có ở đây. Nàng làm như vậy, là vì né tránh ánh mắt của hần.

Ánh mắt hần quá mức dịu dàng, khiến nàng không dám nhìn thẳng. Nàng luôn luôn nghĩ, trong ánh mắt ôn nhu như nước của hần, có cất giấu một thứ gì đó. Nàng không biết đó là cái gì, thế nhưng, nàng bất giác thấy sợ, không dám đối mặt.

“Nó ngủ rồi.” Hoắc Thiên bước tới cạnh nàng, ôn nhu mỉm cười, “Có lẽ, ta có thể tâm sự cùng nàng.” Từ trong ánh mắt nàng, hần thấy rõ nàng đang né tránh. Nàng đến thăm phủ tướng quân, tuyệt đối không phải vì Từ Linh. Thăm Từ Linh, chỉ là một cái cớ mà thôi.

Bạch Phi Yên đương nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hoắc Thiên, nàng mỉm cười bất đắc dĩ, “Kỳ thực cũng không có gì, ta chỉ muốn thăm huynh một chút.” Nàng ưu nhã ngồi xuống có chút lười nhác.

Tuy vẫn là ưu nhã như trước, nhưng không còn hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật không hề tỳ vết. Thế nhưng, một Bạch Phi Yên như vậy mới càng giống một con người thật sự.

“Thụ sủng nhược kinh.” Hoắc Thiên ôn nhu cười, miễn cưỡng tin lời nói của nàng.

“Mấy món điểm tâm này là loại ta thích nhất, đặc biệt mang đến cho huynh nếm thử.” Nàng đứng lên, lấy từng khay điểm tâm ra đặt lên bàn, rồi để hộp đựng bánh xuống dưới gầm bàn.

“Ừm, ta đã ngửi thấy mùi thơm.” Sống cô độc bao nhiêu năm nay, chưa từng có người tặng điểm tâm cho hần. Một cảm giác ấm áp không thể nói thành lời chậm rãi lan ra trong lòng hần.

Hoắc Thiên cẩn thận cắn một miếng bánh, nở một nụ cười tán thưởng, “Phi Yên, thủ nghệ của nàng thật tốt.”

Nụ cười trên mặt Bạch Phi Yên cứng đờ, vô cùng xấu hổ, “Cảm ơn, thế nhưng...” Thế nhưng, những thứ này không phải do nàng làm.

Lời của nàng còn chưa kịp nói hết, đã bị Hoắc Thiên cắt ngang. “Ngọt mà không ngấy, có một mùi thơm nhàn nhạt, điểm tâm nàng làm quả nhiên cũng thanh nhã thoát tục như con người nàng.” Miệng hần cười tươi rói, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn nàng.

Bạch Phi Yên càng thêm xấu hổ, lại không biết nói nên như thế nào. “Cảm ơn Hoắc đại ca khích lệ.” Nếu nàng nói ra sự thực, thì cả hai sẽ cùng xấu hổ.

Ở trong lòng Hoắc Thiên, nàng quá hoàn mỹ, hoàn mỹ như tiên tử.

Nàng khẽ mỉm cười, nhưng giữa trán lại tăng thêm một nếp sần. Hoắc Thiên càng nghĩ tốt về nàng, nàng càng không dám nói ra chân tướng.

Thế nhưng, một ngày nào đó, bộ mặt thật của nàng cũng sẽ bại lộ. Nếu như thực sự có ngày đó, nàng không biết phải đối mặt hần như thế nào.

Hoắc Thiên liếc mắt, nhìn Bạch Phi Yên không chớp, “Nàng sống có tốt không?” Một người nữ tử độc thân sống một mình bên ngoài, đâu có dễ dàng?

Tốt ư? Nàng chẳng có gì tốt đẹp.

Đáy mắt nàng thoáng chút bối rối, lập tức giả vờ cười thần nhiên, “Ta rất tốt.”

Hoắc Thiên không chú ý đến vẻ bất đắc dĩ trong mắt nàng, “Hy vọng nàng thực sự sống tốt.” Giọng nói vẫn ấm áp nhu hòa.

“Ta đương nhiên là tốt rồi.” Nàng ngước mắt, khoe miệng hiện ra một nụ cười vui vẻ.

Chính lúc vừa ngước nhìn lên đó, nàng đột nhiên ngây ngẩn cả người, ánh mắt rơi vào một bức tranh thủy mặc. Một bức tranh thủy mặc đơn giản, nhưng lại được dày công trang hoàng, treo ở vị trí dễ thấy nhất trong phòng. Vài nét bút đơn giản, so với những tranh thi họa của các danh gia khác thì có vẻ quá mộc mạc. Nàng cũng có nghiên cứu sơ về thi họa, tranh họa bình thường căn bản không thể khiến nàng chú ý. Bức tranh đó, là ngoại lệ.

Nơi lạc khoản, chính là tên của nàng và Hoắc Thiên. Bức tranh này, là của nàng và hần ngày đó vẽ trong thư phòng Đạm Tĩnh Cư. Chỉ là một bức tranh bình thường, vì sao hần lại trang hoàng công phu như vậy, còn treo ở chỗ bắt mắt nhất?

Dường như có một u sầu, tự đáy lòng nàng lan tỏa.

Hoắc Thiên cũng nhìn theo ánh mắt nàng, giọng nói tràn đầy tán thưởng, “Nét vẽ tinh tế, rất tinh khiết, nhưng lại không mất đi bầu không khí. Trong lịch sự tao nhã, có một vẻ tiêu sái cuồng ngạo không kém chế được, một bức tranh đẹp.” Nàng có sự tinh tế của nữ tử, cũng có vẻ tiêu sái của nam tử. Nữ tử như nàng...

“Tướng quân quá khen, kỹ xảo của Phi Yên chỉ thường thôi, so với tướng quân tự thấy hồ thẹn.” Tuyệt không phải là lời khách sáo, kỹ thuật vẽ của nàng

có thể tốt. Nhưng so với Hoắc Thiên, vẫn kém hơn một chút.

“Ta và nàng cũng ngang nhau thôi.” Trên đời này, có thể cùng hấn xếp ngang hàng thì được mấy người.

“Ta... ta phải về rồi.” Giữa bọn họ, tựa hồ không có gì để nói.

“Phi Yên...” Hoắc Thiên dừng một chút, mâu quang trở nên nặng nề, “Sau này nàng có tính toán gì không?” Ánh mắt chậm rãi đưa xuống, dường như muốn nhìn vào bụng của nàng.

Bạch Phi Yên cười cười, “Hoắc đại ca, huynh không hiểu kỳ ta làm thế nào vào được ư?”

“Nếu nàng muốn nói cho ta biết tự nhiên sẽ nói.” Không ai có thể tự do ra vào sân nhà hấn, Bạch Phi Yên cũng không ngoại lệ. Chưa thông báo mà xuất hiện ở chỗ này, nhất định không vào bằng cửa lớn. Hấn tuy rằng có chút ngờ vực, cũng không muốn hỏi nàng điều gì.

Nàng ngược đôi mắt lạnh lẽo lên nhìn thẳng vào hấn, “Ta biết võ công, khinh công cũng không kém.”

“Quả thật không ngờ nàng biết võ công.” Hoắc Thiên thoáng kinh ngạc, nhưng không quá bận tâm.

“Ta không phải Liễu Thiên Mạch ôn nhu yếu đuối, ta là Bạch Phi Yên.” Nàng cười thê lương, “Một ngày nào đó, huynh sẽ hiểu rõ.” Nàng là Bạch Phi Yên, là thất cô nương của Vô Tranh Sơn Trang, là thiên hạ đệ nhất sát thủ, thiên hạ đệ nhất phi tặc.

Hoắc Thiên biết lời Bạch Phi Yên có ẩn ý, nhưng vẫn không hiểu rõ ý nàng. Ý của nàng là... ngoại trừ Liễu Thiên Mạch, nàng còn có một thân phận khác?

Hoắc Thiên lẳng lặng nhìn Bạch Phi Yên, giọng thành khẩn, “Phi Yên, nàng và hải tử đều cần có người chăm sóc.” Ánh mắt hấn sâu thẳm, không nhìn ra cảm xúc gì.

Bạch Phi Yên cúi đầu, né tránh cái nhìn của hấn, “Cảm tạ Hoắc đại ca, nhưng mà, ta không cần ai chiếu cố, ta thật sự có thể tự lo cho mình.” Nỗi bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Phi Yên, ta muốn chăm sóc nàng, muốn chăm sóc hải tử của nàng.” Hấn thật sự nghiêm túc. Hấn muốn giữ nàng ở bên người, bắt kẻ quá khứ của nàng, bắt kẻ cái nhìn của mọi người, chỉ muốn giữ nàng ở bên cạnh.

“Hoắc đại ca, ta thực sự không muốn liên lụy huynh.” Bạch Phi Yên cười bất đắc dĩ. “Huynh đã có người mình thích, ta không cần thiết phải lưu lại.” Hấn chính miệng nói với Liễu Thiên, hấn đã có người hấn yêu.

Hấn đứng bật dậy, giọng có vẻ nóng nảy, “Ai nói ta đã có người yêu?” Một Hoắc Thiên lúc nào cũng điềm đạm, giờ như mất hết bình tĩnh.

Người hấn yêu thích rõ ràng là nàng, lẽ nào, nàng một chút cảm giác cũng không thấy sao?

Bạch Phi Yên thấy khó xử, “Tại Ý Mai Viên, huynh từng nói với Liễu Thiên.” Chẳng qua chỉ nói hấn có người yêu thôi mà, hấn có cần phải sốt ruột như vậy không?

Không sai, tại Ý Mai Viên, hấn đích thực từng nói hấn có người yêu thích. Nhưng người đó chính là nàng a. “Người ta nói chính là nàng.” Hoắc Thiên quỳnh lên, nói không kịp nghĩ.

Giây phút đó, Bạch Phi Yên cả người ngơ ngẩn. Chỉ có thể há miệng ngơ ngác nhìn Hoắc Thiên.

Hấn thích nàng? Hoắc Thiên thích nàng? Thực sự thích nàng? Là tình cảm yêu thích giữa nam và nữ?

Nàng vẫn luôn cho rằng, tình cảm hấn dành cho nàng là tình huynh muội, là tình bằng hữu, là tình tri kỷ. Nào đâu biết, hấn lại yêu nàng.

Bạch Phi Yên cũng đã từng hoài nghi, nhưng không dám xác định. Tương giao một năm, Hoắc Thiên lạnh lẽo đối xử tốt với nàng, chứ chưa từng biểu lộ điều gì. Huống chi, cuộc nói chuyện với Liễu Thiên đó, khiến nàng lầm tưởng hấn đã có ý trung nhân. Cho dù hoài nghi hấn yêu nàng, cũng sẽ không truy đến cùng.

Không ngờ hấn lại yêu nàng? Nếu không phải hấn lỡ lời, có thể nàng cả đời cũng sẽ không biết.

Phục hồi lại tinh thần, Bạch Phi Yên giương mắt, bình tĩnh nhìn hấn, “Hoắc đại ca, ta không có nghe nhầm chứ?” Đôi tay nhỏ đang nắm chặt hai bên váy.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Thiên nổi lên một mảng ửng hồng, quay đầu đi chỗ khác, “Nàng không có nghe nhầm.” Chuyện tới hôm nay, hấn không muốn giấu diếm nữa.

“Hoắc đại ca, huynh đừng quên, ta là Liễu Thiên Mạch, là tiểu thiếp của Tần Mộ Phong.” Bạch Phi Yên cảm thấy không thể hiểu nổi. Nàng chỉ là một nữ tử tư sắc bình thường lại còn là tàn hoa bại liễu, còn Hoắc Thiên lại là một tướng quân uy chấn thiên hạ, sao có thể thích nàng?

Hấn chậm rãi quay đầu, ánh mắt ôn nhu xoáy vào đôi mắt nàng, “Ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến mình nàng. Hãy để ta chăm sóc nàng và hải tử của nàng.”

Sắc mặt Bạch Phi Yên thay đổi liên tục, mở miệng một cách khổ sở, “Xin lỗi, ta đã có người trong lòng.” Nàng yêu Tần Mộ Phong, tham luyện sự ôn nhu của Tần Vật Ly, sao có thể lại yêu Hoắc Thiên nữa?

Hoắc Thiên là một nam nhân tốt, nàng không xứng với hắn. Huống chi, nàng không yêu hắn. Đời này kiếp này, đều không thể yêu hắn.

Nàng đối với hắn có tình, cũng tham luyện sự ấm áp của hắn. Thế nhưng, tình yêu và tình thân là hai thứ khác nhau, nàng vẫn luôn xem hắn là huynh trưởng, xem hắn là bằng hữu.

Hoắc Thiên cúi đầu, cười chua xót, “Người nàng yêu chính là Tần Mộ Phong? Cho dù tới nước này, nàng vẫn yêu thương y?”

Bạch Phi Yên nhẹ nhàng lắc đầu. “Sai rồi, tình yêu dành cho y, ta đã đặt vào trong ký ức.”

“Nàng không cần lừa dối ta, tình cảm của nàng dành cho Mộ Phong không cách nào giấu diếm.” Hoắc Thiên giả vờ cười ung dung, nhưng đáy mắt lại ẩn giấu nỗi đau khổ.

Bạch Phi Yên bất đắc dĩ thở dài, “Có lẽ từng yêu, thế nhưng đã hết rồi. Cái còn lại, chỉ là vết tích của tình yêu mà thôi.” Nàng đã không còn dũng khí để tiếp tục yêu.

Yên lặng nhìn Bạch Phi Yên, “Người nàng thích rốt cuộc là ai?” Là loại đàn ông như thế nào, mà có thể được vào được lòng của nàng?

Lời tuy hỏi ra miệng, nhưng Hoắc Thiên vẫn không tin Bạch Phi Yên yêu một người nào khác.

Bạch Phi Yên gục đầu xuống, không nói một lời. Một trận gió mát thổi vào, ánh nến không ngừng nhấp nháy. Ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu lên mặt hắn, mơ hồ có thể thấy một khuôn mặt u sầu âm trầm.

Nếu như nói nàng bây giờ còn có tình yêu, thì chắc là dành cho Tần Vật Ly. Trong sự tham luyện, có một chút chân tình.

Nàng không muốn lừa dối hắn, nhưng không có cách nào mở miệng. Nàng chậm rãi nở một nụ cười chua xót khổ sở, một giọt nước mắt rơi xuống váy nàng, thấm vào trong vải hóa thành một đóa sen trắng.

Hoắc Thiên khẽ thở dài một tiếng, ôn nhu lau nước mắt cho nàng, “Đừng khóc.” Giọt lệ của nàng, làm bỏng trái tim của hắn.

Bạch Phi Yên mím chặt đôi môi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, “Xin lỗi, xin lỗi, ta chỉ xem huynh là huynh trưởng.”

“Ta vẫn sẽ là huynh trưởng của nàng.” Hoắc Thiên ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng. Muốn ôm nàng vào trong lòng, nhưng sợ làm nàng ngại, chỉ có thể đứng ở xa xa.

“Huynh xoay người sang chỗ khác đi.” Nàng nức nở một tiếng, như một tiểu cô nương làm nũng ra lệnh.

Hoắc Thiên cười khổ, ngoan ngoãn xoay người.

Bạch Phi Yên không dám nhìn bóng lưng Hoắc Thiên, rón ra rón rén ra khỏi cửa phòng, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, đường đường thiên hạ đệ nhất phi tặc lại phải bỏ chạy trốn chết. Bạch Phi Yên lấy nhân cách ra mà thề, đời này nàng chưa từng làm một chuyện mất mặt như vậy. Nhưng mà hôm nay, nàng đã làm.

Khi Hoắc Thiên xoay người lại, đã không thấy bóng Bạch Phi Yên đâu nữa.

Hắn cúi đầu, cười chua chát.

Cho dù là Liễu Thiên Mạch hay là Bạch Phi Yên, cũng không thuộc về hắn, từ trước tới giờ chưa từng thuộc về hắn.

Lúc hắn gặp được nàng, nàng đã là thiếp của người khác.

Gặp nhau đã muộn, hữu duyên vô phận.

Kiếp này, bọn họ chỉ có thể làm huynh muội, chỉ có thể làm tri kỷ.

Yêu một người, không nhất định phải có được. Nếu có thể làm tri kỷ suốt đời, có gì là không tốt?

Gió mát ủa vào, ánh nến bỗng nhiên vụt tắt...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đôi mặt sự thật

Thềm hoa, cầu nhỏ, nước trôi. Liễu xanh, sen thơm, nhà trúc.

Hoa rụng rớt rờ, đẹp không sao tả xiết.

Sân không lớn, nhưng thanh tịnh ưu nhã. So với cung điện xa hoa, có nét thú vị riêng.

Ai cũng không ngờ được, bên trong hoàng cung đại nội, cung điện trùng trùng, lại ẩn giấu một nơi tao nhã như thế này.

“Nhanh nhẹn chút coi, không phải tỷ nói bệnh của Đồng Di rất nghiêm trọng sao?” Bạch Phi Yên đứng bên trên chiếc cầu nhỏ, quay đầu lại trừng mắt với Hàn Oanh.

“Từ từ đi.” Hàn Oanh lờ lờ kéo kéo mớ váy lùm xùm, bước đi vô cùng vất vả, chỉ sợ bất cẩn một chút là ngã kênh ra đất.

Hôm nay mới sáng sớm tinh mơ, Hàn Oanh đã lôi đầu Phi Yên ra khỏi chốn, nói là thái hậu bị bệnh, muốn nàng tiến cung bắt mạch. Phi Yên vội vàng vàng vào cung, nhưng vẫn không quên bắt Hàn Oanh thay đổi trang phục nữ, bởi vì thái hậu thích thấy nàng mặc đồ nữ nhi. Đều là tự làm tự chịu, Hàn Oanh chính là điển hình tự làm tự a.

“Ta còn vội xem bệnh cho thái hậu, mặc kệ tỷ.” Bạch Phi Yên nhún nhún mày, bước lên trên cầu.

“Chờ ta với...” Hàn Oanh túm váy, ba chân bốn cẳng chạy theo sau.

Đi qua cầu nhỏ, chính là đến sân vườn nơi thái hậu ở. Máy gian nhà trúc đơn giản, trông không khác gì chỗ ở của văn nhân bình thường. Nơi này là do tiên hoàng xây lên cho thái hậu, nghe nói là để hoài niệm quá khứ. Sau khi tiên hoàng băng hà, thái hậu dọn đến sống một mình ở nơi này, không ra khỏi cửa. Một mình đọc sách, trồng hoa, lễ Phật, cuộc sống ấy vậy mà khoan thai tự tại.

Thái hậu không thích náo nhiệt, bên người chỉ có một vị ma ma và hai người cung nữ hầu hạ. Bình thường, rất ít người đến đây làm phiền.

“Ủa, không phải tỷ nói thái hậu bị bệnh ư? Sao không thấy thái y đâu cả?” Đứng ở trong viện, Bạch Phi Yên lạnh lùng liếc nhìn Hàn Oanh.

Hàn Oanh cười hắc hắc, “Có truyền nhân của đại thần y là muội ở đây, cần bọn lang băm kia làm gì?” Nàng cười rất giả tạo, rõ ràng có điều gì mờ ám.

“Tối sớm quá, hình như Đồng Di vẫn chưa thức dậy.” Cũng không biết Hàn Oanh rốt cuộc đang làm cái quỷ gì.

“Phi Yên, Đồng Di của con tuy đã lớn tuổi, cũng chưa đến mức nằm nướng không dậy nổi.”

Vừa dứt lời, một vị phụ nhân xinh đẹp cười tủm tỉm đã đứng ở trước cửa nhà trúc.

Thái hậu tuy tuổi đã cận kề năm mươi, nhưng vẫn còn rất phong độ, hơn nữa cả người lại ăn mặc lộng lẫy, hào quang chói lọi.

Vừa thấy thái hậu, Hàn Oanh lập tức tỏ ra tội nghiệp chạy đến bên cạnh, túm lấy cánh tay thái hậu làm nũng, “Đồng Di, Phi Yên ăn hiếp con.”

Bạch Phi Yên mỉm cười ôn nhu, nắm lấy cánh tay bên kia của thái hậu, “Đồng Di, người bị bệnh ư?”

Thái hậu lộng lẫy xinh đẹp như vậy, nhìn kiểu gì cũng không giống bệnh nhân.

“Bệnh rồi.” Thái hậu gạt đầu y như thật, tự tiểu phi tiểu.

“Bên ngoài gió lớn lắm, vào trong con bắt mạch cho người.” Bạch Phi Yên tựa đầu lên vai thái hậu, như một tiểu hài tử đang làm nũng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn xem thái hậu như mẫu thân của mình, thích làm nũng trước mặt thái hậu. Lúc ở bên thái hậu, nàng vĩnh viễn là một cô bé gái không trưởng thành.

“Ack...” Thái hậu cười hắc hắc, “Cái này... không cần vội.”

Trực giác nói với Bạch Phi Yên, hình như nàng đang rơi vào bẫy. “Oanh tỷ, Đồng Di, hai người đồng lõa lừa gạt Phi Yên, rốt cuộc muốn làm gì?” Khuôn mặt nhỏ phụng phịu bên người thái hậu, như một con mèo cưng làm nũng.

“Ta cũng không biết, Đồng Di đêm qua dùng bò câu đưa tin đến nhà ta, nói người bị bệnh, bảo hai chúng ta đến thăm.” Hàn Oanh bắt mắt bĩu môi, vẻ mặt vô tội.

Thái hậu mặc kệ hai tiểu nha đầu đeo dính hai bên, chậm rãi xoay người đi vào trong, “Tiểu nha đầu, con mấy tuổi rồi?” Không ai để ý, đáy mắt thái hậu hiện lên một tia bốn cọt.

“Hai mươi.” Bạch Phi Yên trả lời theo quán tính.

Thái hậu giả bộ thở dài một tiếng, “Lúc ta bằng tuổi con, thằng con bất hiếu nhà ta đã biết gọi mẹ rồi.” Nhớ lại bà liền cảm thấy oan uổng, nghĩ Minh Lạc Đồng mình cũng là một đại mỹ nhân. Thế nhưng, mới mười mấy tuổi đầu, lúc vẫn còn là chồi non mới nhú thì đã bị ăn sạch sẽ rồi.

Một chồi non xanh mơn mớn như mình, vậy mà lão công cũng nhẫn tâm hạ thủ, thật là không có nhân tính gì hết.

“Thái hậu, con không lấy chồng đâu.” Hàn Oanh siết chặt cánh tay thái hậu làm nũng. Biết đâu một ngày nào đó, người mẹ vô lương của nàng sẽ bày mưu với thái hậu, một đạo thánh chỉ trực tiếp giáng xuống vút nàng lên kiệu hoa tống khứ ra khỏi nhà. Để ngăn ngừa bi kịch, rất cần phải lấy lòng thái hậu.

“Hắc hắc.” Thái hậu kéo hai nàng ngồi xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười gian trá.

Bạch Phi Yên bỗng thấy rung mình, “Đồng Di, người đừng cười như vậy, con sợ.” Chắc chắn có âm mưu.

Thái hậu tuy rằng không còn trẻ trung, nhưng cái tính thích đùa vẫn không thay đổi, giống y như một đứa trẻ con vậy, ai biết bà hiện tại đang toan tính cái gì.

Thái hậu nghiêm mặt lại nói, “Con nhìn nhầm rồi, ta đâu có cười. Phi Yên, đó gọi là phi báng có biết hay không?”

Bạch Phi Yên tròn tròn mắt, những người kết bạn với các sư phụ đều không được bình thường. Nghe nói, đó gọi là đầu óc có vấn đề. Cho dù là thái hậu quý phái như Đồng Di, cũng không thể ‘may mắn tránh khỏi’.

Hàn Oanh đảo mắt nhìn ra ngoài một lượt, đầu môi tỏ vẻ không vui, “Đồng Di ở đây một mình sao? Sức khỏe người không tốt, cần có người chăm sóc, đừng có lúc nào cũng đòi thanh tịnh mà đuổi bọn họ đi hết.”

“Ừ ừ.” Thái hậu gật đầu mấy cái, rõ ràng là đang qua loa cho xong chuyện.

“Đồng Di khó chịu ở đâu, để con xem?” Biết rõ thái hậu viện cớ bị bệnh lừa bọn họ vào cung, Phi Yên vẫn không thể không quan tâm đến sức khỏe của bà.

“Được.” Thái hậu đưa cổ tay ra, mắt không ngừng liếc ra bên ngoài.

Bạch Phi Yên đặt ngón tay lên cổ tay thái hậu, đầu mày chậm rãi nhăn lại. Một hồi lâu, nàng rút tay lại, nói, “Đồng Di chỉ là lo nghĩ quá độ, ăn uống không ngon mà thôi, đợi một lát con kê toa thuốc.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta đang rất lo lắng.” Thái hậu gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ giao hoạt.

“Đồng Di lo nghĩ chuyện gì? Nhi tử kia của người gần đây ăn ngon ngủ ngon, không cần lo lắng.” Hàn Oanh không tin.

“Phi Yên, hình như con chưa từng gặp con trai ta thì phải.” Thái hậu cười tủm tỉm cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Phi Yên, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Ack... uhm...” Bạch Phi Yên cúi đầu, trả lời mơ hồ không rõ.

“Con trai ta, hai mươi chín tuổi, khu, là một thanh niên quá lứa lỡ thì. Thân cao... chưa đo thử, thể trọng... chưa cân thử. Nghề nghiệp là hoàng đế, thu nhập cũng không tệ lắm. Không có bất cứ đam mê có hại nào, thân thể khỏe mạnh.... con...” Thái hậu cười hi hi nhìn Bạch Phi Yên, “Nếu con là hoa thom chưa có chủ, chỉ bằng...”

Ý của thái hậu đã rất rõ ràng, muốn mai mối cho Bạch Phi Yên và Tần Vật Ly.

“Đồng Di, hôm nay thời tiết cũng không tệ.” Bạch Phi Yên ngắt lời thái hậu, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Bạch Phi Yên nở một nụ cười tươi như hoa, nhìn thái hậu chớp chớp mắt về mặt nghịch ngợm. Bàn tay đặt trên đùi túm chặt y phục, móng tay từ lâu cắm phập vào lòng bàn tay.

Bạch Phi Yên cự tuyệt quá rõ, thái hậu cự hứng nhăn mặt, liếc mắt một cái.

Con trai ta tốt xấu gì cũng là một hoàng đế, vậy mà nó không suy nghĩ chút nào đã cự tuyệt ngay, đúng là đã kích lòng tự trọng của ta.

Quay đầu, thái hậu đã đổi ngay một nụ cười thân thiết gần như nịnh nọt trên môi, “Tiểu Oanh, tiểu nhi tử của ta tên là Tần Mộ Phong, mặc dù nó có vài đam mê không lành mạnh....”

Hàn Oanh cuối cùng cũng hiểu ra mục đích của thái hậu — chỉ đại cầu may. “Tiểu nhi tử của Đồng Di thì không cần nói đến, đại danh của hần con đã biết từ lâu.” Hàn Oanh không vui ngắt lời thái hậu.

Không ngờ Đồng Di lại muốn kết hợp nàng và tên hỗn đản kia?

Nàng thà đi chết, cũng không thêm gả cho Tần Mộ Phong. Muốn tính toán thay cho nàng ư? Thái hậu nhăm to rồi.

Nhìn thấy hai nha đầu chẳng có chút hứng thú nào với nhi tử của mình, mặt thái hậu lập tức ỉu xiu, ra vẻ đáng thương nhìn các nàng, “Phi Yên, Tiểu Oanh, các con thực sự phải đối xử với ta như vậy sao? Đồng Di chỉ muốn trong lúc còn khỏe mạnh được bế tôn tử, sao hai đứa lại đối xử với ta như vậy?” Phi Yên nha đầu nhẹ dạ, Tiểu Oanh ngu ngốc, không biết chiêu này có thể lừa được hai đứa con dâu hay không.

Hàn Oanh rút cây quạt của mình ra, phe phẩy ra chiều tiêu sái nói, “Thái hậu, Ngân Ứng công tử con phong lưu phóng khoáng nếu đem gả cho người ta, nữ tử trên thế gian này sẽ vô cùng thương tâm, cho nên...” Nàng cười hắc hắc, lộ ra hai hàm răng trắng bóng, “Muốn bồng tôn tử đừng tới tìm con.” Nàng tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Phi Yên, nháy mắt ra hiệu.

“Phi Yên.” Thái hậu ân cần đưa một quả quýt cho Bạch Phi Yên, cười tủm tỉm nhìn nàng, “Con trai ta rất được, cân nhắc chút đi.”

Dùng một quả quýt để mua chuộc nàng? Bạch Phi Yên dờ khóc dờ cười, “Đồng Di sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này.” Chẳng lẽ là vì câu nói đùa năm nào?

“Hàn Lạc bảo ta thế.” Thái hậu buột miệng.

Bạch Phi Yên liền nheo mắt lại, nụ cười cứng đờ trên mặt, “Hàn Lạc?” Tên gia hỏa kia rốt cuộc muốn làm gì đây?

Nàng đang suy nghĩ xuất thần, thì giọng nói sung sướng thái hậu cắt ngang dòng tư tưởng của nàng.

“Phi Yên, con trai ta tới rồi.”

“Hả?” Bạch Phi Yên giật mình thảng thốt, vô thức quay đầu đi. Ngay khoảnh khắc bóng người cao lớn kia đập vào mắt nàng, Phi Yên hoàn toàn ngây ra như hóa đá.

Tần Vật Ly mới vừa vào cửa, còn chưa rõ tình hình, thậm chí chưa thấy rõ ai đang ở trong phòng, thái hậu đã xông tới trước mặt y, cất giọng trách móc, “Nhi tử, con có biết chúng ta đợi con bao lâu rồi không? Ta cố ý đuổi hết mọi người đi, cho con và Phi Yên gặp gỡ, không ngờ con lại cho ta leo cây.” Thái hậu thở hổn hển đập cho y một cái.

Tần Vật Ly ôm trán, ngửa cổ ra sau, cười nịnh, “Mẹ, con sai rồi.” Đánh một cái là được rồi, nghìn vạn lần đừng đánh cái thứ hai.

“Qua đây ngồi.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, dùng sức lôi ngoại bào của y. “Nhìn thấy chưa, nàng chính là vị hôn thê chỉ phúc vì hôn của con.”

“Ai cơ?” Tần Vật Ly nhìn theo ánh mắt thái hậu.

Là nàng? Là Phi Yên.

Giây phút nhìn thấy Bạch Phi Yên, Tần Vật Ly có chút kinh ngạc. Thoảng giật mình, y cột nhà tiến đến trước mặt Phi Yên, “Thật đẹp.” Ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, Tần Vật Ly nhắm mắt lại hưởng thụ.

Thái hậu đưa tay tóm Tần Vật Ly lại, dữ tợn trừng mắt hắn, “Nhi tử, lần đầu tiên gặp mặt ý tứ chút đi, đừng dọa lão bà của con chạy mất đó.”

“Tuân mệnh.” Tần Vật Ly không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Bạch Phi Yên, khoe cong lên một nụ cười gian xảo.

“Phi Yên, kỳ thực con trai ta bình thường không phải bộ dạng này đâu.” Xong rồi xong rồi, Phi Yên nhất định hiểu lầm rồi.

“Ta chính là như vậy.” Tần Vật Ly tuấn mi khê nhưn, thuận lợi ôm Phi Yên vào trong lòng.

“Ngài làm gì vậy?” Phi Yên giãy dụa, nhưng Tần Vật Ly càng ôm chặt.

“Nhi tử, người đùa giỡn con gái nhà lành thế hả.” Ánh mắt sáng quắc của Thái hậu nhìn vào tay y, sắp nổi cơn thịnh nộ, “Người định chọc tức chết ta sao. Nếu như người không thích nàng, ta không miễn cưỡng, đừng khi dễ nàng.”

Tần Vật Ly lười biếng liếc nhìn thái hậu, mâu trung hiện lên một tia giảo hoạt, “Mẹ đừng sốt ruột.”

“Nữ nhi của bạn thân ta bị người khi dễ, ta không nóng nảy sao được?” Thái hậu cầm lấy một quả quýt, dùng sức ném qua, “Nghiêm túc cảnh cáo người, buông ra.”

“Không buông.” Tần Vật Ly né được quả quýt bay tới trước mặt, cười hắc hắc. “Mỹ nhân trong lòng, sao lại buông ra?”

“Ôi, nhi tử, con không nói một lời đứng ở cửa làm gì? Sắc mặt của con hình như rất lạ, ai khi dễ con?” Thái hậu rướn cổ ra, nghi hoặc quan sát Tần Mộ Phong đang đứng ở cửa. “Vào đây, còn đứng ở đó làm cảnh sao?”

Bạch Phi Yên giật mình thảng thốt, đột ngột ngừng đầu. Vừa ngước mắt lên đã thấy ngay Tần Mộ Phong đứng ở cửa. Nàng lại hóa đá lần thứ hai, ánh mắt dán chặt trên người hắn, không cách nào rời ra được. Khóe miệng khê mấp máy, nhưng một chữ cũng không thốt nên lời.

Ngày này cuối cùng cũng tới.

Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng không ngờ nó lại tới nhanh như vậy.

Nàng nên đối mặt Tần Vật Ly như thế nào? Đối mặt Tần Mộ Phong như thế nào? Còn có Đồng Di nữa, nàng phải làm sao?

Ngón tay siết chặt, móng tay đâm vào trong thịt, mồ hôi ướt đầm hai lòng bàn tay.

Tần Mộ Phong và Bạch Phi Yên bốn mắt nhìn nhau, mâu quang thâm trầm như ao tù nước đọng, không chút ánh sáng.

Về mặt hân diễm đậm, yên lặng nhìn Bạch Phi Yên không chớp mắt. Nhưng ở sâu thẳm trong đôi mắt, tựa hồ lóe lên một cái nhìn hung ác nham hiểm.

Tần Mộ Phong thở mạnh một hơi, từ tốn bước vào trong, “Hoàng Thượng, ngài ở nơi đông người ngang nhiên ôm ái thiếp của thần, e rằng không hợp đạo lý.” Mũi nhếch lên, hân cổ ép một nụ cười yếu ớt. Trong nụ cười tưởng như ôn hòa kia, dường như cất giấu sự lạnh lẽo.

Ngày xuân ấm áp, nhưng trong phòng đột nhiên hạ nhiệt, lạnh đến thấu xương.

Bạch Phi Yên rung mình, móng tay đâm vào càng sâu.

Nhìn Tần Mộ Phong, nụ cười trên môi Tần Vật Ly từ từ biến mất, con ngươi đen sâu thẳm nheo lại, ánh sáng nhạt lóe ra. Cánh tay đang ôm chặt Bạch Phi Yên cũng buông lỏng. Bạch Phi Yên cảm nhận được sự thay đổi của y, lòng nặng trĩu, mũi cắn chặt. Nàng hạ mi mắt, không có dũng khí đối mặt với bất kỳ ai.

Tần Mộ Phong nhìn thẳng vào mắt Tần Vật Ly, chậm rãi bước tới bên cạnh y. Đáy mắt hân xẹt qua một tia dữ tợn, đưa tay kéo Bạch Phi Yên trong lòng Tần Vật Ly về phía mình. Ngoài cười nhưng trong không cười, “Hoàng Thượng nhìn trướng tiện thiếp của thần, là vinh hạnh của thần, cũng là vinh hạnh của nàng. Chỉ tiếc, nàng đã có thai, không thể hầu hạ Hoàng Thượng.” Hân vẫn giữ nét mặt tươi cười ôn hòa, nhưng bàn tay nắm cổ tay Bạch Phi Yên lại đột nhiên siết mạnh.

Bạch Phi Yên bị hân siết đau nhưng không dám lên tiếng, chỉ có thể cắn chặt môi.

Tần Vật Ly nhìn chằm chằm Bạch Phi Yên một hồi lâu, cất giọng khàn khàn hỏi, “Của ta hay của hân?”

“Nói đi.” Tần Mộ Phong khước miệng hé ra một nụ cười nhạt u ám.

Bạch Phi Yên cúi đầu, lắc đầu đau khổ. Nàng không muốn ngẩng đầu, cũng không muốn nói chuyện, lại càng không muốn đối mặt bọn họ.

Tần Mộ Phong thả mạnh cổ tay nàng ra, giữ chặt cằm nàng, uơng nganh nâng mặt nàng lên, hân hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Phi Yên, “Nói đi, nàng cảm rồi sao?” Sức mạnh của bàn tay gần như muốn bóp nát cằm nàng.

Bạch Phi Yên quật cường vùng vẫy, nhắm tịt mắt không muốn nhìn hân.

Khuôn mặt tuấn mỹ Tần Mộ Phong trong nháy mắt trở nên âm lãnh, con tức giận kèm chế nẩy giờ rốt cục hoàn toàn bộc phát. “Tiện nhân, nói đi.” Hai mắt hân đỏ ngầu, không khống chế được rít lên.

Bạch Phi Yên bị cơn bạo phát bất ngờ của hân dọa giật bắn người, không cam lòng quát lại, “Ngài hung dữ làm gì, dù gì cũng không phải của ngài.” Dứt lời liền cúi đầu, nước mắt tràn mi.

“Cút đi.” Thấy Bạch Phi Yên rơi nước mắt, Tần Vật Ly đưa tay đẩy Tần Mộ Phong ra, kéo Bạch Phi Yên về phía mình.

Tần Mộ Phong cười nhạt, khước miệng cong lên giọng mỉa mai, “Hoàng Thượng, ngài và tiện thiếp của ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tần Vật Ly lạnh lùng nhìn vào mắt Tần Mộ Phong, nhấn mạnh từng chữ, “Nhớ cho kỹ, gọi nàng là đại tẩu.”

Tần Mộ Phong giận dữ bật cười, ngữ điệu âm trầm không gì sánh được, “Hoàng Thượng, Liễu Thiên Mạch là nữ nhân ngài hạ chỉ ban cho thần, có thật phải gọi nàng là đại tẩu không?”

Cúi đầu xuống, thấy Tần Vật Ly đang nắm tay Bạch Phi Yên, Tần Mộ Phong trong cơn giận dữ, thô lỗ chụp lấy tay kia của nàng.

“Á...” Bị Tần Mộ Phong kéo mạnh, Bạch Phi Yên từ bên người Tần Vật Ly té vào chính giữa hai người, hành động thô lỗ kia khiến nàng suýt ngã ra đất.

Tần Vật Ly trừng mắt với Tần Mộ Phong, thấp giọng rít lên, “Hỗn đản, ngươi làm đau nàng đó.”

Bạch Phi Yên cắn môi, nước mắt rơi càng nhiều. Cho đến lúc này, Tần Vật Ly vẫn luôn muốn bảo vệ nàng, không để nàng bị dù chỉ một thương tổn.

Y càng đối tốt với nàng, nàng càng cảm thấy áy náy, càng nghĩ bản thân thấp hèn dơ bẩn. Nàng nợ y tình cảm, kiếp này không cách nào đền đáp.

Tần Mộ Phong phần nộ tột cùng, hung hăng ném tay Bạch Phi Yên ra, rống lên điên cuồng, “Hoàng Thượng biết nàng đau đớn, vậy có biết hay không thần cũng sẽ đau đớn.” Hân hung hăng nện vào trước ngực, mâu trung tóe lửa giận, “Trái tim thần đau đớn lắm.” Thấy nữ nhân yêu quý của mình ôm ấp trong lòng một nam nhân khác, tim hân đau đớn nghệt thờ.

“Vô luận như thế nào, người cũng không được thương tổn nàng.” Tần Vật Ly kéo Bạch Phi Yên ra sau lưng, đằng đằng sát khí.

“Nàng là của ta, là huynh hạ chi ban cho ta.” Tần Mộ Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với Tần Vật Ly. “Huynh không những đã động vào nữ nhân của thân tử, mà còn cướp thê thiếp của đệ đệ. Tần Vật Ly, huynh thật lợi hại.”

Tần Vật Ly hít sâu một hơi, kèm chế con tức giận, “Thiên hạ đều là của ta, huống chi một nữ nhân.”

“Nàng là thê tử của ta, không phải nữ nhân bình thường.” Tần Mộ Phong điên cuồng hét lên, tung một quyền, đánh vào mặt Tần Vật Ly.

Một quyền này đánh rất mạnh, trên mặt Tần Vật Ly hiện lên một mảng đỏ sẫm.

Tần Vật Ly cố nén cơn thịnh nộ, kéo Bạch Phi Yên giấu ra sau người, “Ta và Phi Yên xin lỗi người, ta cho người đánh, chỉ cần người thấy vui, có thể đánh tiếp.”

Tần Mộ Phong phần nộ trừng mắt nhìn Tần Vật Ly, một hồi lâu, hần chậm rãi thở ra, thấp giọng, “Hoàng Thượng, thần mạo phạm.” Hần nắm chặt song quyền, cổ trắn áp cơn tức giận.

“Bạch Phi Yên, nàng đi theo ta.” Tần Vật Ly nắm tay Bạch Phi Yên, sải bước đi ra ngoài.

Bạch Phi Yên ngẩng đầu nhìn Tần Mộ Phong, buồn bã cúi đầu, một giọt nước mắt nóng hổi rơi ra.

Nàng có lỗi đầu chỉ với Tần Vật Ly.

Nàng vốn đã làm tổn thương rất nhiều người.

“Có chuyện gì vậy?” Bị dọa nép sang một bên, thái hậu nhỏ giọng hỏi.

“Chuyện này có chút phức tạp, có điều hai tên nhi tử của người đều đang điên, mà tên tiểu nhi tử hình như càng điên hơn,” Hàn Oanh lén lút nhìn lên Tần Mộ Phong, “Hình như rất đau lòng.”

“Ack... hình như vậy.” Liếc nhìn Tần Mộ Phong, thái hậu rất đồng ý với cách nói của Hàn Oanh.

“Tránh xa một chút, thanh quan cũng khó đảm nổi việc nhà, người ngoài chớ dây vào.” Hàn Oanh thu hồi cây quạt, chuẩn bị chuồn.

“Đúng vậy đúng vậy, thanh quan khó đảm việc nhà.” Thái hậu gật đầu, chuẩn bị cùng chuồn với Hàn Oanh.

“Đi thôi.” Hàn Oanh rón rén chuồn ra.

Mới vừa đi được hai bước, thái hậu đột nhiên sực nhớ ra cái gì, “Không đúng, ta là mẹ của hai tên nhóc này, ack... là di nương của Phi Yên, thành người ngoài khi nào?” Mấy đứa nó gây chuyện bà không quản thì ai quản?

“Cũng đúng.” Hàn Oanh gật đầu như thật.

Thái hậu rót chén nước đưa cho Tần Mộ Phong, vỗ vỗ vai hắn, “Nhi tử, uống chén nước. Có chuyện gì thì cứ nói với ta, ta thay con làm chủ, đừng đánh nhau. Hai tên hài tử này, đánh từ nhỏ tới lớn còn chưa đánh đủ sao?”

“Cảm ơn mẹ.” Trong mắt Tần Mộ Phong lấp lánh vẻ âm thầm u tối lạnh lùng nghiêm nghị.

“Thảm rồi, Phi Yên bị hoàng đế ca ca mang đi, có việc gì hay không?” Hàn Oanh hét âm lên.

“Mẹ ơi! Mau đi cứu Phi Yên trước.” Thái hậu hét chói tai, tông cửa xông ra.

“Liều Thiên Mạch.” Tần Mộ Phong sắc mặt biến đổi, cũng chạy theo ra ngoài.

*****

Tần Vật Ly kéo nàng đến một gian phòng khác, mới vừa vào cửa, Bạch Phi Yên đã bị ném lên giường. Sau ót đập vào đầu giường, khiến cho nàng tối tăm mặt mũi.

Lúc nàng lồm cồm bò dậy được, thì Tần Vật Ly đã cài chặt then cửa rồi trở lại trước giường.

Y từ trên cao nhìn xuống nàng, đôi con ngươi đen bị ý muốn chiếm đoạt phủ mờ. Y từng bước một tới gần, khiến Bạch Phi Yên vô thức lui về phía sau, cả người lui sát vào góc tường trông thật đáng thương.

“Ngài làm gì?” Nàng ngẩng đầu, vẻ hãi hùng thoáng qua trong mắt. Bạch Phi Yên không sợ, nhưng khủng hoảng. Giữa bọn họ đã biết bao lần tiếp xúc cơ thể, thêm một lần cũng chẳng là gì. Thế nhưng, sự mất kèm chế của y khiến nàng bất an.

Tần Vật Ly chậm rãi cời y phục, lộ ra thân thể cường tráng, nở một nụ cười gian xảo hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ, trong ánh mắt đã ngập tràn dục

vọng, “Nàng nói xem ta muốn làm gì?”

“Ngài... đừng tới đây.” Bạch Phi Yên toàn thân run lên, không dám ngẩng đầu, không dám nhìn hấn.

Tần Vật Ly khom người, chậm rãi sát lại gần nàng, “Nàng là của ta.” Giọng y rất nhẹ nhàng, cũng rất nguy hiểm.

“Đừng, đừng mà.” Bạch Phi Yên luống cuống hai tay quờ quạng.

Tần Vật Ly neho mắt lại, cả người đề lên người nàng, “Nàng là của ta, đời này chỉ có thể ở bên cạnh ta, chỉ có ta được quyền chạm vào nàng.”

“Ngài muốn làm gì?” (hỏi 1 câu wài hông chán há???) Bạch Phi Yên thét chói tai, theo phản xạ đưa tay lên tóc rút cây trâm ra.

Đoán được ý đồ của nàng, Tần Vật Ly đưa tay không chế cổ tay nàng, khóa chặt hai tay nàng hai lại ở trên đỉnh đầu. Y đề nàng dưới thân, thì thầm bên tai nàng, “Nếu nàng dám phản kháng, ta sẽ cột nàng vào giường, cả đời này sẽ cột chặt vào giường.”

Bạch Phi Yên tức giận, hung hăng nói, “Nếu dám động vào ta, ta sẽ cắn lưỡi tự sát.”

“Nhi tử, ngươi dám ** nữ nhi của bằng hữu ta trên giường của ta, ngươi xem mẹ ngươi là người chết sao? Buông nàng ra, bằng không ta với ngươi đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử.” Giọng nói đầy giận dữ của Thái hậu từ ngoài cửa truyền vào.

“Tần Vật Ly, thả nữ nhân của ta ra.” Kèm theo câu nói là tiếng đập cửa.

Tần Vật Ly không để ý tới động tĩnh ngoài cửa, cười tủm tỉm nhìn nàng, “Nàng không dám đâu.”

Bạch Phi Yên nhìn thẳng vào mắt Tần Vật Ly, bình tĩnh lạ thường, “Hoàng Thượng, chúng ta đã sai một lần rồi, không nên sai thêm lần nữa. Ta đã từng mê luyện ngài, nhưng hiện tại, ta chỉ yêu một người mà thôi.”

Về lãnh đạm của nàng khiến y sồn gai ốc, Tần Vật Ly chậm rãi buông nàng ra, “Mộ Phong ư?”

“Đúng vậy.” Bạch Phi Yên gật đầu, thần sắc phức tạp.

Tần Vật Ly hờn giận pha lẫn bức tức, “Cho dù hấn phong lưu thành tính, nàng cũng yêu hấn?” Y rút cuộc kém Tần Mộ Phong ở điểm nào?

Nàng cười khỏ, “Tâm bất do kỷ.”

Hấn ngửa đầu nhìn ngoài cửa sổ, nặng trĩu ưu tư, “Hay cho một câu tâm bất do kỷ.” Vì sao người nàng yêu, không phải là y?

“Đại ca, thả Phi Yên ra. Ta van cầu huynh, thả nàng ra đi. Chỉ cần huynh thả nàng, ta có thể đáp ứng huynh bất luận điều kiện gì.” Tiếng kêu đầy lo lắng gần như van nài, “Đại ca, ta xin huynh, hãy thả nàng ra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chân tướng rõ ràng

Ánh mặt trời ấm áp tỏa khắp tiểu viện, nhưng bầu không khí ở đây lại trở nên đặc quánh.

Hàn Oanh và Tần Mộ Phong chia ra ngồi hai bên cửa, không nói một lời, trông giống như hai pho tượng đá.

Thái hậu lo lắng đi tới đi lui trước cửa, miệng lầm bầm, “Điện tỷ à, ta thực sự xin lỗi tỷ. Ta chỉ có thể tro mắt đứng tên nhìn nhi tử hỗn đản nhà ta cưỡng gian bảo bối yêu quý của tỷ. Tên hỗn đản kia, con người ta như chồi non mới nhú như vậy mà hấn cũng ăn, thật là vô lương tâm giống y cha của hấn. Nhìn hành vi cầm thú của hấn là biết không phải di truyền của ta rồi, đương nhiên là di truyền từ cha hấn. Ack.... không phải ta không vào cứu nàng, mà là ta không có sở thích rình lén. Tuy rằng năm xưa lúc tỷ dẫn ta đi ăn trộm cũng thường xem mấy cảnh “xuân cung” sống động, thị giác của ta đã tê liệt rồi. Thế nhưng, tên hỗn đản bên trong dù sao cũng là con của ta, còn mầm non bị chà đạp kia lại là con gái nuôi của tỷ, ta mà vào bọn chúng sẽ xấu hổ chết mất. Đương nhiên, con trai ta da mặt dày nên chẳng sao. Thế nhưng, Phi Yên sẽ xấu hổ lắm. Nếu như ta thực sự đi vào, tám năm mười năm tới nó sẽ không dám gặp ta nữa. Có lẽ cũng không dám gặp tỷ, có khả năng sẽ trốn ra nước ngoài. Tuy rằng ra nước ngoài là một thời thượng, nhưng mà nó làm gì có hộ chiếu (má ơi, ta ngắt). Nếu bọn chúng đã như vậy rồi, thì thành toàn cho bọn chúng là xong, ta thấy mừng tám tháng sau cũng không tệ.” Vừa nghe thái hậu nói đến muốn chọn ngày, Tần Mộ Phong im lặng này giờ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thái hậu, hô hấp rõ ràng trở nên nặng nề.

Thái hậu nhếch môi, nhìn Tần Mộ Phong cười hắc hắc, vội vàng đổi giọng, “Không đúng không đúng, Phi Yên thực sự bị tỷ dạy dỗ quá sức quyến rũ, tiểu nhi tử của ta cũng mê muội nó rồi. Bây giờ là tình yêu tay ba, phiền phức rồi đây. Aizz, thời nay, làm mẹ thật là khó. Huhuhu, lão công của ta vì sao lại chết đi, để lại mình ta thành quả phụ thế này? Ta không muốn, ta cũng muốn chết, ta muốn đi tìm ông.” Thái hậu thực sự nước mắt đã lưng tròng, viên mắt đỏ đỏ. “Ai cũng nói làm hoàng đế rất khổ cực, bảo ông đừng làm đi theo ta làm kẻ trộm ông không chịu. Giờ thì tốt rồi, tự nhiên bỏ lại ta một mình,

sớm biết vậy ta không thêm gả cho ông.”

Hàn Oanh bắt đầu đi liếc mắt một cái, thờ dài. “Đồng Di, bây giờ không phải lúc hoài niệm Tần thúc thúc đâu?”

“Đứng đứng.” Thái hậu cười khan vài tiếng.

Tần Mộ Phong nhìn chăm chăm thái hậu một hồi lâu, chậm rãi gục đầu xuống. Ánh mắt dán chặt trên mặt đất, cả người như bị bóng đêm bao phủ. “Hắn rốt cuộc muốn đối xử với nàng thế nào?”

Hàn Oanh lườm hắt một cái, “Lão bà của ngươi ở bên trong gào khóc, ngươi ngoại trừ gõ cửa còn dám làm cái gì?” Rõ ràng là đang trách cứ Tần Mộ Phong, nhưng ngữ khí lại khá ôn hòa.

Tần Mộ Phong bất ngờ bật dậy, tung một chưởng phá tung cửa gỗ chạm trở, “Huynh đối xử nàng thế nào?”

Ba người vội vàng vàng xông vào, nhưng chỉ thấy Phi Yên ngồi ở bên giường, Tần Vật Ly ngồi ở trên ghế.

“Nhi tử, tên cầm thú này.” Thái hậu thỉnh linh bốc hỏa, giơ chân đá vào ống quyển Tần Vật Ly.

Tần Vật Ly đau đến mức mặt mày méo xẹo, nhưng khoe miệng vẫn rảnh rỗi ra một nụ cười yếu ớt, “Mẹ muốn con tàn phế sao?”

“Tàn phế càng tốt, để khỏi làm chuyện xấu.” Thái hậu nổi giận đùng đùng, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Mẹ đá con cũng vô dụng, con đâu có làm chuyện xấu.” Y xòe hai bàn tay, nhún nhún vai chẳng có chuyện gì cả.

“Ngươi...” Hàn Oanh nộ trùng mắt y, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Tần Vật Ly mỉm cười, đứng lên bước tới cạnh Tần Mộ Phong, cúi đầu hạ mi mắt, “Có cái gì muốn nói không?” Không cần nghĩ cũng biết, Tần Mộ Phong muốn giết chết y.

“Hoàng Thượng, thần muốn một câu công đạo.” Tần Mộ Phong lộ ra một bộ mặt căm phẫn, cúi đầu đứng trước mặt Tần Vật Ly.

“Ngươi muốn thế nào?” Tần Vật Ly ngẩng đầu, ánh mắt lãnh liệt nhìn hấn chăm chăm.

“Trả nàng lại cho thần.” Tần Mộ Phong chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng lại y. “Đừng để nàng dính líu đến quan hệ giữa chúng ta.” Hấn tin tưởng Tần Vật Ly biết hấn đang nói cái gì.

Tần Vật Ly móc chiết phiến ra nghịch, cười cười không thêm đếm xỉa, “Ngươi đánh giá cao bản thân rồi. Ta muốn nàng, là bởi vì ta yêu nàng. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã quyết định biến nàng thành nữ nhân của ta.”

“Một nữ nhân tư sắc như nàng, huynh muốn bao nhiêu mà không được.” Bạch Phi Yên không đẹp, đây là sự thực.

Tần Vật Ly hai tay khoanh trước ngực, tỉnh rụi nhìn Tần Mộ Phong, “Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu.”

Tần Mộ Phong nhất thời cứng họng. Tần Vật Ly có thể toàn tâm toàn ý đối với Bạch Phi Yên, có thể xem làm nàng là người duy nhất trong kiếp này, nhưng mà, hấn không thể, hấn không làm được.

Trước khi gặp gỡ Bạch Phi Yên, hấn đã gặp Thái Hà. Nữ nhân kia, đã trở thành người duy nhất trong lòng hấn.

Trầm mặc một hồi, hấn cất giọng u sầu, “Đại ca, ta có thể đánh huynh không?” Cúi thấp đầu, hấn không nhìn Tần Vật Ly.

Thần sắc Tần Vật Ly đột nhiên trở nên ngưng trọng, thu hồi chiết phiến, y hít một hơi thật sâu, “Có thể, ngươi đánh đi.” Vô luận như thế nào, Bạch Phi Yên đã từng là nữ nhân y ban cho Tần Mộ Phong. Tư tình giữa bọn họ, đã làm tổn thương hấn rất nhiều.

Trong mắt Tần Mộ Phong đột nhiên đầy tơ máu, túm lấy y phục của y, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào sâu trong đáy mắt y, “Huynh vì sao lại muốn nàng? Thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác chỉ muốn nàng.” Năm đám từ từ giơ lên, ngón tay siết kêu răng rắc.

Tần Vật Ly không hề sợ hãi đón ánh mắt hấn, bình tĩnh như không, “Ta đối với nàng nhất kiến chung tình, vừa gặp nàng, ta liền biết ta muốn nàng.”

Y yêu nàng.

Không có nguyên nhân, chỉ bởi vì y yêu nàng.

Trước mặt Bạch Phi Yên, y chỉ là một nam tử bình thường, dùng cách thức bình thường để yêu nàng.

“Vì sao lại muốn động vào nữ nhân của ta.” Tần Mộ Phong điên cuồng gào thét, một quyền đánh vào mặt Vật Ly.

Tần Vật Ly bị hấn đánh ngã lăn trên đất, khẽ rên một tiếng đau đớn.

Tần Mộ Phong xông đến trước mặt y, lòi y dậy, lại tung một quyền thật mạnh, “Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng tranh giành cái gì của huynh. Thiên hạ là của huynh, ngôi vị hoàng đế là của huynh. Tất cả mọi thứ ta đều cho huynh hết, còn chưa đủ sao?”

Tần Vật Ly ôm ngực, khổ sở ho khan vài tiếng, nhưng không phản kháng.

“Vì sao, vì sao ngay cả thứ cuối cùng của ta huynh cũng muốn cướp đi.”

Tần Mộ Phong gầm gừ, đôi mắt đỏ quạch. Hắn đã mất hết lý trí, như một con dã thú điên cuồng, hết quyền này đến quyền khác tung về phía Tần Vật Ly. Mỗi một quyền đều dùng hết toàn lực, không chút lưu tình.

Còn Tần Vật Ly chỉ đứng yên lặng nhận hết, không tránh né, không phản kháng. Giữa những tiếng ho nhẹ, một ngum máu tươi phun trên mặt đất, màu đỏ sẫm quỳ dệ dưới ánh nắng sớm càng thêm chói lòa....

Ba nữ nhân ngoảnh mặt làm thinh, mãi đến Tần Vật Ly chỉ còn thoi thóp. Bạch Phi Yên mới kéo tay Tần Mộ Phong, “Mộ Phong, đủ rồi.”

Tần Mộ Phong ngừng tay, một tay kéo Phi Yên ôm vào lòng, “Nàng là của ta, đời này kiếp này, chỉ là của ta.”

Tần Vật Ly ôm ngực, khó nhọc đứng dậy, “Là của ta, là của ta.”

Thái hậu kéo Phi Yên từ trong lòng Tần Mộ Phong ra, “Phi Yên, ta chưa bao giờ biết con là Liễu Thiên Mạch.” Vì sao nàng đột nhiên lại biến thành Liễu Thiên Mạch.

Bạch Phi Yên chậm rãi ngẩng đầu, “Con là Phi Yên.”

“Con là Phi Yên?” Thái hậu kích động đứng bật dậy, ngón tay chỉ vào Phi Yên.

Tần Mộ Phong và Tần Vật Ly cũng kinh hoàng há hốc, nhìn nàng không tin nổi.

Không ngờ nàng lại là Phi Yên, thật sự là quá bất ngờ.

“Con là Phi Yên.” Mâu trung nàng thấp thoáng chút tự giễu, “Mọi người không có nghe nhầm, con là thiên hạ đệ nhất phi tặc Phi Yên.”

“Điệp tặc vì sao không nói cho ta hay.” Ngón tay Thái hậu khẽ run run, trong giọng nói có một chút thất vọng.

“Làm kẻ trộm đầu phải chuyện vinh quang gì.” Bạch Phi Yên lần thứ hai gục đầu xuống.

Thái hậu nuốt một ngụm nước bọt, phẫn nộ ngồi xuống, “Vấn đề quá nghiêm trọng.” Thảm rồi, hình như bà đã làm một chuyện rất xuẩn ngốc.

Bạch Phi Yên thấp thỏm không yên kể ra sự thực, “Con vốn tên là Liễu Thiên Mạch, là con gái của tể tướng. Khi Tể tướng thăng quan tiến chức, đã từ bỏ hai mẹ con con. Sau khi mẹ ta mất, con bị vứt bỏ trong hoang viên tự sinh tự diệt. Mười lăm năm trước, con gặp đại tiểu thư Bạch Mạn Điệp của Vô Tranh Sơn Trang. Hoàn cảnh đẩy đưa, người thu con làm đồ đệ, đặt tên là Bạch Phi Yên. Từ đó trở đi, con cũng chỉ là Bạch Phi Yên mà thôi. Sáu năm trước, tiểu sư tỷ rời nhà ra đi, len lén mang con theo. Bởi vì nàng ham chơi, hai đứa cùng nhau đi ăn trộm. Kết quả, con trở thành Phi Yên danh chấn giang hồ. Chỉ cần ra giá hợp lý, Phi Yên cái gì cũng trộm. Một năm trước, có người ra mười vạn lượng hoàng kim, mời con thâm nhập Tần Mộ Phong, khiến hắn yêu con. Lại có người ra năm vạn lượng, thuê chứng cứ thông địch phản quốc của hắn. Con thích khiêu chiến, nên hai vụ làm ăn này, con đều nhận. Cũng không biết là trùng hợp hay là thiên ý, Liễu tướng muốn đem con gả cho hắn. Cho nên, con gả cho hắn.”

“Nàng gả cho ta là vì tiền.” Tần Mộ Phong kích động đứng bật dậy, môi run run.

Bạch Phi Yên nheo mắt, chậm rãi gật đầu, “Đúng vậy, vì tiền.”

“Ack....” Thái hậu bất an trộm nhìn Bạch Phi Yên, “Cái kia... Cái kia... người mời thâm tâm chính là ta.”

“Là người ư?” Bạch Phi Yên và Tần Mộ Phong đồng thời trợn trừng hai mắt, nhìn thái hậu không thể tin nổi.

Thái hậu cười gượng hai tiếng, chột dạ cúi đầu, “Tên nhi tử chết tiệt này không phải mê đắm con nhỏ kỹ nữ kia sao? Ta...”

Tần Mộ Phong nheo hai mắt lại, đột nhiên nổi quạu, “Nàng không phải kỹ nữ.”

Thái hậu bị tiếng hét của hắn làm cho giật mình, té phịch xuống ghế ngồi, bà không cam yếu thế quát lại, “Nói nhảm, cô ta không phải kỹ nữ thì là thánh nữ à?” Vì nữ nhân kia, đứa con này đã quát tháo bà hơn một lần rồi.

“Nàng không phải.” Tần Mộ Phong đay mắt như tóe lửa, dữ tợn trừng mắt với thái hậu, “Không được vũ nhục nàng.”

“Mẹ nó, nữ nhân kia quả thực là một kẻ giả dối, công phu giả đồ đúng là đệ nhất thế giới, ta vừa nhìn thì đã thấy ghét. Chi là một kỹ nữ, ai cũng có thể làm chồng.” Thái hậu nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh (chòy, giống hàng cá quạ), “Chỉ có tên ngu ngốc như ngươi, mới có thể xem ả như bảo vật.” Cũng không biết đứa con này có vấn đề về mắt không nữa, khi không lại nhìn trúng thứ rẻ mạt đó.

Tần Mộ Phong cắt tiếng cười to, “Ai cũng có thể làm chồng? Chính là Bạch Phi Yên đó.” Trong nụ cười quái dị, mang theo vẻ tàn khốc khát máu.

Thái hậu bị bộ dạng đáng sợ của Tần Mộ Phong dọa cho lạng cả người, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, “Nhi tử, ngươi lại nổi điên rồi sao?”

“Ta rất khỏe.” Đáy mắt hần lộ ra một màu đỏ ngầu, phần nộ gầm lên rung chuyển cả căn nhà trúc.

“Đe dọa thái hậu, Tần Mộ Phong, ngươi muốn tạo phản hả?” Hàn Oanh bất thành linh nhảy ra trước mặt thái hậu, tát vào mặt Tần Mộ Phong một cái. Bộ dạng hần thực sự rất đáng sợ, sau khi đánh hần, nàng vô thức thối lui vài bước.

Khiếp sợ qua đi, ánh mắt đỏ ngầu của Tần Mộ Phong cũng chậm rãi tan ra, hần thần thờ ngồi phịch xuống ghế, cất giọng khàn khàn, “Mẹ.... con xin lỗi, vừa rồi...” Thái hậu xem hần như con mình đẻ ra, hần hoàn toàn không muốn nổi giận trước mặt thái hậu, lại càng không muốn làm cho bà sợ hãi. Thế nhưng, hần không kiềm chế được bản thân. Là bởi vì quá yêu nàng sao? Mỗi lần nhắc tới Thái Hà, hần sẽ luôn nổi điên như vậy, không cách nào kiềm chế được.

Tần Vật Ly ho khan vài tiếng, cười hi hi nhìn thái hậu, “Mẹ nói tiếp đi. Con trai lớn của mẹ vô cùng hiếu thuận, tuyệt đối sẽ không ngất lời mẹ đâu.” Y lạnh lùng đích đảo mắt qua Tần Mộ Phong, đáy mắt xẹt qua một tia giết chóc.

Thái hậu còn chưa kịp hoàn hồn vỗ vỗ ngực, không hài lòng trừng mắt với Tần Mộ Phong, “Rất đơn giản, ta tìm Phi Yên là vì muốn hần đi tình biệt luyện(yêu người khác), quên nữ nhân kia đi. Ta thà chấp nhận ngươi yêu phi tặc sát thủ, cũng không muốn nữ nhân kia làm con dâu của ta.” Bà đối với nữ nhân tên Thái Hà kia rất không hài lòng.

Tần Mộ Phong cúi đầu, thanh âm càn khôn đục, “Bạch Phi Yên, sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Thần sắc Bạch Phi Yên bỗng mất tự nhiên, nhưng vẫn kiên trì nói, “Ta là bà chủ phía sau Túy Yên Lâu, cho nên... lúc ngài đến Túy Yên Lâu chơi, ta đã hạ được ngài.”

“Được gì?” Hần ngược mắt, nhìn Bạch Phi Yên không chớp mắt.

Né tránh ánh mắt hần, Phi Yên nuốt một ngụm nước bọt, “Tránh... thai. Trong vòng một năm, ...cùng với ngài đều không thể mang thai.”

“Nói cách khác, hài tử trong bụng nàng không phải của ta?” Tần Mộ Phong nói rất bình tĩnh, bình tĩnh đến phát sợ.

“Ta không có thai.” Ngược đôi mắt quanh quẽ, nàng nhìn thẳng vào Tần Mộ Phong. Không tránh né, nàng thần nhiên đối mặt.

“Nàng gạt ta?” Tần Mộ Phong hầu như không thể tin nổi.

“Ta thừa nhận ta từng yêu ngài, đã từng muốn ở lại bên cạnh ngài. Thế nhưng, ta không biết ngài có yêu ta hay không, đối với ta có bao nhiêu chân tình. Hôn nhân là chuyện cả đời, tiền đặt cược quá lớn, ta không dám đánh cược. Lạc Hà Cư không phải do ta đốt, là Ngọc La cố ý hãm hại. Ta nhân cơ hội đó, để biết được ta và Thái Hà ai quan trọng hơn.” Bạch Phi Yên lắc đầu cười khổ, “Thật không ngờ, ngài lại có thể đối xử với ta như vậy.” Nàng chậm rãi ngừng đầu nhìn hần, ngữ khí thê lương, “Ba cái tát kia khiến ta lòng ta đau xót, giam vào địa lao khiến trái tim ta chết gục, thuốc phá thai khiến ta không còn hy vọng gì nữa.”

“Nàng không nên lừa dối ta.” Tần Mộ Phong không quay đầu sang, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nói thật, ta không muốn lừa dối ngài, hoàn toàn không muốn. Ta lừa dối ngài, là cho ngài một cơ hội. Nếu ngài lưu lại hài tử của ta, cho thấy ngài thật lòng muốn cùng ta chung sống. Nếu như ngài không cần hài tử, cho thấy ngài chẳng qua chỉ xem ta là một thứ đồ chơi, cũng giống như những thị thiếp khác, là đồ chơi của ngài.” Nụ cười khổ sở trên mặt nàng tan ra, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, ngữ khí chua xót cũng trở nên lãnh đạm, “Xin lỗi, ta không thích làm đồ chơi.” Lại càng không muốn dẫm lên vết xe đổ của mẹ.

Tần Mộ Phong thân thể chấn động, không nói nên lời. Trầm mặc một hồi, mới cất giọng không còn mạch lạc, “Ta... ta không có xem nàng là đồ chơi.” Hần xem nữ nhân là đồ chơi, nhưng chưa hề xem Bạch Phi Yên là đồ chơi.

“Sự hoài nghi của ngài, sự bất tín nhiệm của ngài, khiến ta không còn lòng tin, cũng không còn can đảm tiếp tục yêu ngài. Nếu như ngài giữ lại ‘hài tử’, ta sẽ ở lại bên cạnh ngài. Nếu như ngài không cần, giữa chúng ta thực sự chấm dứt. Ta cũng là một nữ nhân bình thường, không chịu đựng nổi sự nghi ngờ vô cớ của nam nhân mình.” Bạch Phi Yên hít một hơi thật sâu, ngữ điệu càng ngày càng bình tĩnh, “Ta biết ngài đa tình, biết ngài không thể chỉ có một nữ nhân duy nhất là ta. Cho nên, ta đã từ bỏ nguyên tắc của bản thân, chấp nhận sự tồn tại của các thị thiếp khác. Ta đã từng nỗ lực, thử vun đắp cho tình cảm của chúng ta. Thế nhưng ta mệt mỏi lắm rồi, thực sự mệt mỏi.” Nàng chỉ có một trái tim, không thể chịu đựng nổi quá nhiều thương tổn. Chịu đựng thương tổn, khắc cốt ghi tâm, một lần là đủ rồi.

Tần Mộ Phong găm giữ, có vẻ không còn sức lực, “Nàng có quá nhiều bí mật, sao ta có thể tin nhiệm nàng.”

“Đúng vậy, trên người ta có quá nhiều bí mật, ngài không tin nhiệm ta có thể hiểu được. Thế nhưng, tình cảm là tình cảm, đừng nhập làm một với những thứ khác. Ngài vì Thái Hà mà đánh ta, đây là sự thực. Trong lòng ngài, ta chẳng bằng một phần vạn của cô ta. Ngài không cần ‘hài tử’ trong bụng ta là sự thực, bởi vì ngài căn bản không muốn nó.” Bạch Phi Yên cười nhạt, thần sắc bình tĩnh, “Nếu như ngài thực sự yêu ta, sẽ không nhẫn tâm phá bỏ cốt nhục trong bụng ta. Hôn nhân không có tình yêu, ta không cần cũng được.” Nàng hạ mắt xuống, đáy mắt tràn ngập thê lương.

“Nàng...” Tần Mộ Phong không biết nói gì hơn.

Bạch Phi Yên nở một cười, vân đạm phong khinh, “Liễu tướng thọ yển, ngài dẫn Thái Y theo. Khi ta đến, tên gác cổng mắt chó không nhận ra người.

Giữa đám đông xô ta ra, kết quả, ngã vào lòng Tần Vật Ly. Y đuổi theo cột nhà, còn cườp bức họa của ta. Sau đó, Hoắc Thiên đưa ta về tướng phủ, trong lòng ta phiền muộn. Trờ về nơi ở ngày xưa đánh đàn, lại bị y nghe được. Thấy ngài và Liễu Tự Họa ve vãn nhau, ta giận dữ không trở về vương phủ. Lúc đi trên đường, lần thứ hai gặp phải y. Từ đó trở đi, chúng ta cứ dây dưa không rõ. Đám thị thiếp của ngài hăm hại ta, dụ ta ra ngoài hạ xuân được. Ta chạy vội về vương phủ, không ngờ lại gặp phải y. haha, kết quả.... bọn ta... nói một cách không khách khí, sở dĩ ta có thể gặp được Tần Vật Ly, hoàn toàn là do ngài tạo nên. Ta không muốn biện giải gì cả, tội danh hồng hạnh xuất tường ta nguyện ý gánh chịu. Nói ta hạ tiện, ta cũng nhận.”

Tần Mộ Phong mờ mịt nhìn Bạch Phi Yên, “Nàng có yêu ta sao?”

“Ta...” Lòng ngực đột nhiên đau nhói, Bạch Phi Yên khẽ nhíu mày.

Tần Vật Ly nhận ra vẻ khác thường của nàng, “Làm sao vậy?”

“Ngực ta đau.” Nàng ôm ngực, đầu mày càng nhíu chặt.

Tần Vật Ly ho khan vài tiếng, xoa xoa ngực giúp nàng, “Cần truyền thái y không?”

“Nàng chính là thần y. Trong mắt nàng đám thái y kia chỉ là lang băm.” Hàn Oanh đứng dậy, đi tới trước giường, “Phi Yên, muội khó chịu ở đâu?”

“Không sao.” Con đau rất quen thuộc, giống hệt nỗi đau đón trong đêm mưa gió kia. “Trước đây đã từng đau, ta tìm không được nguyên nhân bệnh, có lẽ chỉ là một mối.”

“Một mối sao? Vậy ngủ một giấc đi.” Tần Vật Ly dịu dàng vỗ vỗ ngực nàng.

“Ta không sao, đừng xen vào, để ta nói hết với Tần Mộ Phong.” Phi Yên đẩy tay Tần Vật Ly ra, nhưng vì con đau đón vẫn chưa dịu đi, thân thể mềm oặt xụi lơ trong lòng y.

Bạch Phi Yên túm chặt chiếc chăn đắp trước ngực, cố nén đau đớn, “Mộ Phong, ta yêu ngài. Bởi vì yêu ngài, ta đã từng thử truy cầu thiên trường địa cửu, thế nhưng, ta đã thất bại, đã ngã rất đau. Hiện tại, ta vẫn còn yêu ngài, nhưng không dám yêu nữa.” Trên trán nàng đã lấm tấm mồ hôi hột, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Tần Mộ Phong cười tự giễu, “Cho nên, nàng không yêu ta nữa, có đúng không?” Đôi mắt hần mờ đi, thấp thoáng vẻ ưu thương, u buồn.

Phi Yên ngăn người, “Đúng vậy.”

Nàng gả cho Tần Mộ Phong là vì thâm tâm, vì nhiệm vụ, thế nhưng, nàng đã yêu hần. Tận đáy lòng nàng hy vọng một kẻ đa tình như hần, có thể yêu nàng.

Nhưng mà, cái khát vọng nhỏ nhoi đó, đã bị hần bóp chết từng chút từng chút một.

Nàng yêu Tần Mộ Phong, thế nhưng, nàng không đoán được lòng hần, càng không nắm được trái tim hần.

Nàng sợ, nàng sợ bản thân giao ra tấm chân tình, nhưng chỉ có thể đổi lại toàn nỗi đau.

Vừa dứt lời, Phi Yên đã nếm được vị máu tươi trong miệng, một luồng chất lỏng ấm áp trào ra bên ngoài, cổ họng ngọt lịm.

Vừa nôn ra một ngụm máu tươi, lòng ngực nàng càng đau đón dữ dội, khiến nàng gần như không chịu đựng nổi. Phi Yên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất xỉu trong lòng Tần Vật Ly.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chọn lựa cuối cùng

Chỉ là một con hôn mê trong tích tắc, Bạch Phi Yên lập tức tỉnh lại ngay. Mờ mắt ra, nhìn thấy trước tiên chính là gương mặt lo lắng của Tần Mộ Phong.

Bạch Phi Yên túm lấy y phục của hần khẽ lắc đầu, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt, “Ta không sao.”

Tần Mộ Phong cho rằng nàng vẫn chưa tỉnh hẳn, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. “Phi Yên, nàng khó chịu chỗ nào? Mau truyền thái y.” Giọng nói của hần đầy vẻ lo lắng.

Bạch Phi Yên ngo ngoáy, muốn ngồi dậy thoát khỏi lòng hần, “Ta nói là không sao.”

Tần Mộ Phong giữ chặt lấy Bạch Phi Yên không chịu an phận, “Nữ nhân, nàng đừng quật cường như thế có được hay không? Ngoan ngoãn nằm yên

đừng nhúc nhích.”

“Đừng giữ ta, ta không chết được đâu.” Bạch Phi Yên giờ tay nện vài cái lên cánh tay hắn.

“Phi Yên, đừng có tài lanh.” Thái hậu tiến đến trước giường, kéo tay nàng trấn an.

“Con thực sự không sao rồi, con là truyền nhân của thần y, chẳng lẽ không biết bản thân có đau hay không sao?” Bạch Phi Yên cuộn tròn trong lòng Tần Mộ Phong, dùng ánh mắt buồn bã đảo qua mọi người.

“Thực sự không có việc gì?” Tần Vật Ly nghi ngờ hỏi.

“Ta không sao.” Bạch Phi Yên dừng một chút, “Thỉnh các vị đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói riêng với Hoàng Thượng.” Nàng gục đầu xuống, nhìn không ra sắc mặt của nàng.

“Uy...” Thái hậu vừa muốn nói gì, Hàn Oanh liền giờ tay che miệng bà lại, rồi kéo ra ngoài, “Đồng Di à, chuyện của người trẻ tuổi, chúng ta xen vào làm gì, để cho bọn họ tự mình giải quyết, đi thôi.”

Tần Mộ Phong nhìn Bạch Phi Yên một lát, thở mạnh, bước ra ngoài.

“Muốn nói gì?” Tần Vật Ly nân cằm nàng lên, để Bạch Phi Yên nhìn mình.

Bạch Phi Yên chậm rãi nheo mắt lại, khóa miệng thấp thoáng một nụ cười khổ, “Hãy buông tha cho ta.”

“Vì sao?” Ý cười trong mắt Tần Vật Ly càng mờ nhạt.

Bạch Phi Yên quay đi, ánh mắt nhìn ra song cửa sổ, “Không vì sao cả, xin ngài buông tay, chúng ta trở lại như trước khi chưa gặp nhau.” Ánh mặt trời mùa xuân rọi vào song cửa sổ, ánh sáng vàng rực rỡ làm chói mắt nàng.

“Nàng cho rằng chúng ta còn có thể trở lại quá khứ sao?” Vẫn giữ chặt khuôn mặt nàng, Tần Vật Ly nhìn Bạch Phi Yên không chớp mắt.

“Nhân sinh có khởi đầu có kết thúc, có hợp có tan, coi như tình duyên của chúng ta đã hết.” Bạch Phi Yên che miệng, hít một hơi thật sâu. Không mở mắt, không nhìn vào y. “Hoàng Thượng, ngài cũng biết, chúng ta không thích hợp, buông tay đi.”

Tần Vật Ly cười, trong lòng dù rồi vẫn làm như không nhìn nàng, “Sao nàng biết không thích hợp.”

Ánh mắt Bạch Phi Yên nhất thời trở nên âm trầm tăm tối, dừng cảm nhìn vào mắt Tần Vật Ly, nàng chậm rãi nhấn mạnh từng từ, “Ta không yêu ngài.”

“Ta biết.” Y thân nhiên nói.

“Khi chúng ta quen nhau, ta đã là thiếp của Tần Mộ Phong. Ta nhiều lần lén lút gặp ngài sau lưng hắn, là hồng hạnh xuất tường. Lúc ở cùng ngài, ta đã là tàn hoa bại liễu.” Bạch Phi Yên cúi đầu, quanh quẩn mỉm cười, “Tàn hoa bại liễu, không xứng với ngài, Hoàng Thượng không cần câu nệ.”

Tần Vật Ly hừ lạnh, “Vậy thì thế nào?” Y không để ý.

“Ngày đó ngài nhìn thấy vết máu là do khi bị trúng xuân dược ta đã dùng cây trầm đâm vào đùi chảy ra. Ngài thử nghĩ xem, ta đã sớm bị Tần Mộ Phong cưỡng bạo, ngài lẽ nào cần một nữ nhân đã bị đệ đệ mình cưỡng bạo sao? Một lúc nào đó đột nhiên nhớ tới, ngài không ngại sao?”

Tần Vật Ly cúi mặt không nói, một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn nàng, “Ta sẽ để ý.” Y không muốn lừa dối nàng.

“Ta biết.” Không có một nam nhân nào có thể không để ý chuyện đó.

“Ta để ý, nhưng không quan tâm. Yêu một người, sẽ yêu tất cả mọi thứ của nàng.” Tần Vật Ly kéo tay Bạch Phi Yên, chăm chú nhìn nàng.

Nàng quay đi, kiên quyết lạnh lùng nói, “Xin lỗi, ta không yêu ngài.”

“Không được lừa gạt ta.” Tần Vật Ly nhẹ nhàng nắm cằm nàng, bắt nàng nhìn mình, “Hãy nói nàng yêu ta.” Ngữ khí tuy ôn nhu nhưng mang theo vẻ cương quyết không được phép coi thường.

“Ngài đã ban ta cho Bình Nam Vương, ta đã là của hắn.” Bạch Phi Yên mỉm cười, giọng mỉa mai, “Hoàng Thượng định đoạt nữ nhân của thần tử, đoạt tiểu thiếp của đệ đệ ư?”

Tần Vật Ly với tay ôm lấy Bạch Phi Yên vào trong ngực, “Đoạt thì làm sao?” Dáng vẻ cuồng ngạo tự cao tự đại, lộ rõ ý bất chấp tất cả.

“Buông ra.” Bạch Phi Yên đẩy Tần Vật Ly ra, dịch người vào góc tường.

Tần Vật Ly chậm rãi tới gần Bạch Phi Yên, nở một nụ cười quyến rũ mê người, “Phi Yên, đừng tránh ta.”

Bạch Phi Yên đứng dậy, rồi quỳ sụp xuống trước mặt Tần Vật Ly. “Cầu Hoàng Thượng buông tha cho bọn ta.”

Kiều ngạo như nàng, không ngờ lại quỳ xuống trước mặt y. Tần Vật Ly cười chua chát, “Nếu như ta không thể không có nàng thì sao?”

Nàng không chút do dự gỡ ngọc trầm xuống, kê trên cổ, “Nếu như Hoàng Thượng không thể không có ta, ta đành phải chết.”

Tần Vật Ly biết, hành động này của Bạch Phi Yên không phải chỉ là đe dọa. Y chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía nàng. Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, “Đứng lên đi, từ nay về sau, ta chỉ xem nàng là muội muội. Nàng cũng giống như Nhị Nhi, Băng Băng, là muội muội của ta.” (tức Đông Phương Nhị và Lãnh Băng Băng, các sư tỷ của Phi Yên)

“Đa tạ đại ca.” Phi Yên dập đầu trên đất, vái lạy ba cái.

Nàng ngẩng đầu, vừa lúc thấy Tần Mộ Phong đẩy cửa bước vào.

Tần Mộ Phong vỗ vỗ vai Tần Vật Ly, thân nhiên nói, “Hoàng Thượng, ngài định làm gì với ái thiếp của thần vậy?”

Tần Vật Ly chậm rãi đứng lên, không thèm để ý liếc hần một cái, “Ngươi vào đây làm gì?”

“Ái thiếp của thần ở đây không thích hợp, cho nên đến đưa nàng đi.” Tần Mộ Phong ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ai là ái thiếp của ngươi, ta đã hưu ngươi từ lâu rồi.” Bạch Phi Yên lườm hần một cái.

Tần Mộ Phong lách người ra phía trước Tần Vật Ly, ngăn trở thân thể của Bạch Phi Yên. Hần cười lười nhác, ngược đôi mắt cười nhìn y, “Hoàng Thượng, nữ tử có thể hưu phu sao?”

Tần Vật Ly hai tay khoanh trước ngực, lắc đầu.

“Nếu đã không thể, nàng vẫn là thể thiếp của ta.” Tần Mộ Phong cúi đầu, nhìn về phía Bạch Phi Yên đắc ý.

Tần Vật Ly nhú mày, phản đối, “Ngươi đã tặng nàng cho ta rồi.”

“Hoàng Thượng, ta đánh ngài, không có nghĩa đem nữ nhân của ta tặng cho ngài. Nàng, vẫn là của ta.” Tần Mộ Phong ưu nhã đứng dậy, không chịu yếu thế nghe nhìn Tần Vật Ly, trong mắt lóe lên tia lửa yêu dị.

Đáy mắt Tần Vật Ly xẹt qua một tia lãnh ý, nhưng vẫn tươi cười, “Nếu như ta muốn cưỡng đoạt thì sao?”

“Hoàng Thượng, ngài sẽ làm vậy sao?” Tần Mộ Phong hếch cằm, khiêu khích nhìn y.

Tần Vật Ly giương mắt nhìn Tần Mộ Phong, nụ cười đánh lại, mang theo cái lạnh khiến kẻ khác hít thở không thông. Tần Mộ Phong không chút sợ hãi, vẻ khiêu khích trong mắt ngày càng nhiều thêm.

“Đương nhiên là không.” Tần Vật Ly xoay xoay chiết phiến trong tay, xoay người, mỉm cười không để ý, “Đưa nàng đi đi.” Vừa dứt lời, thân ảnh cao lớn đã đi xa.

“Tạ Hoàng Thượng thành toàn.” Tần Mộ Phong cung kính cúi đầu, mâu quang đột nhiên biến lãnh.

Tần Vật Ly đã ra đến cửa đột nhiên quay đầu lại, cười tiêu sái, nửa đùa nửa thật nói, “Huynh đệ, coi chừng ta thực sự sẽ cưỡng đoạt nàng, trông chừng cho kỹ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sùng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tình yêu sâu nặng

Hoa đào trong Ngọc Cẩm Viện rơi là tả, thỉnh thoảng những cơn gió xuân thổi nhẹ, cuốn theo những cánh hoa rụng đầy trên đất.

Gió xuân len qua màn, những cánh hoa đào cũng bay theo vào trong phòng. Một vài điểm đỏ hồng rơi trên mặt đất, xinh đẹp chói mắt.

Tần Mộ Phong bế Bạch Phi Yên đi vào bên trong, đặt nàng lên giường.

Bạch Phi Yên chui vào trong chăn, che kín cả người, “Ngài có thể đi được rồi.” Mặt nàng giấu dưới chăn, thanh âm rầu rĩ.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng đâu.” Tần Mộ Phong nhìn người trên giường, cười chọc ghẹo.

“Tần Mộ Phong, con mẹ nó cút ngay cho ta, ta không muốn gặp lại ngươi nữa. Khiến ta xấu mặt ngươi vui lắm có đúng hay không? Có gan ngươi đem ta lột sạch rồi bỏ ra ngoài đi.” Tên nam nhân này có ý gây sự, bất chấp sự phản đối của nàng, dám bế nàng về vương phủ.

“Ta sùng ái nàng nên mới bế nàng, nàng không vui ư?” Tần Mộ Phong thô lỗ lột y phục của nàng ra.

Bạch Phi Yên đoạt lấy chiếc chăn trên tay y, quấn chặt lại trên người, “Vương bát đản, trả lại y phục cho ta.”

“Hắn có thể động vào nàng, còn ta thì không sao.” Y cười lạnh một tiếng, hai tay chống trên giường, ánh mắt bí hiểm nhìn xuống Bạch Phi Yên.

Bạch Phi Yên hừ nhẹ, lạnh lùng nhìn y, “Ngươi muốn làm gì? Cũng muốn cưỡng bạo ta sao?”

“Nếu như ta nói phải thì sao?” Tần Mộ Phong cười gian tà, tay chống trên giường chậm rãi di chuyển về phía trước.

“Ngươi dám?” Ngữ điệu âm trầm, khiến người ta không rét mà run.

“Ta cứ muốn.” Giọng nói Tần Mộ Phong đột nhiên lạnh đi, mâu trung lóe ra một ánh nhìn kích động khát máu.

“Mơ tưởng.” Bạch Phi Yên ngược mặt, không né tránh ánh mắt của y.

Trong nháy mắt hai ngọn lửa nóng rực, túm chặt lấy chân nàng, “Ta muốn.”

“Con bà nó, ngươi cưỡng bạo thành nghiện rồi.” Nàng thảm máng một tiếng, chân còn lại dùng sức đá vào cánh tay y, “Ngươi đi chết đi.”

Bị Bạch Phi Yên đá đau quá, Tần Mộ Phong đành phải buông chân nàng ra. Tranh thủ lúc nàng vẫn chưa kịp phản ứng, tay hắn đã vói tới trước ngực nàng.

Bạch Phi Yên lạnh lùng, không lưu tình chút túm lấy cánh tay y, “Phân cân thác cốt thủ.” Bàn tay mềm mại của nàng nắm lấy cánh tay y, vặn mấy cái. Mỗi lần vặn, nụ cười trên mặt nàng lạnh đi vài phần.

Tần Mộ Phong bị Bạch Phi Yên vặn tay đau quá, khổ sở nghiêng người vào giường, “Nữ nhân, buông tay.” Bởi vì đau đớn, trên trán y đã lấm tấm mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch.

“Tần Mộ Phong, thứ ngươi nợ ta, ngày hôm nay trả hết một lần.” Bạch Phi Yên cười châm chọc, bàn tay lại tăng thêm sức lực.

“A.... Buông tay.” Giọng nói của y vì đau đớn mà lạc đi, thở hổn hển từng hồi.

“Đáng kiếp.” Bạch Phi Yên nhếch môi, khóe miệng lộ rõ một nụ cười độc ác hung dữ. Lực đạo trên bàn tay lại gia tăng lần nữa.

“Á....” Tần Mộ Phong tái mặt, ngẩng đầu lên, miệng phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ. Xen kẽ trong tiếng rên la đó, còn có tiếng các khớp xương kêu răng rắc.

Trong tiếng kêu thảm thiết thê lương đó, có một âm thanh gào gừ phẫn nộ mà đau đớn chấn thiên động địa, “Bạch Phi Yên...” Con đau thấu tim dần dần bao phủ Tần Mộ Phong, mồ hôi lạnh nhỏ ròng ròng trên trán.

“Kêu cái gì? Ta bị Mạc Bắc thập bát sát chém ba mươi mấy đao, lúc ngươi cưỡng bạo ta, ta còn đau đớn hơn ngươi trăm ngàn lần.” Nàng hừ một tiếng bức bối.

Tần Mộ Phong xụi lơ trên giường, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nàng, “Bạch — Phi — Yên.”

Bạch Phi Yên lườm hắn một cái, “Trật khớp thôi, nghỉ ngơi năm ba ngày là được. Ngươi đánh ta năm mươi gậy, lại đem ta giam vào địa lao chờ chết, còn không cho mời đại phu. Mạc Bắc thập bát sát chém ta ba mươi mấy đao, ngươi lại lợi dụng lúc ta gặp nạn cưỡng bạo ta. Chút đau đớn này so với ta, chỉ là một giọt nước trong biển cả, một hạt cát trong sa mạc.” Nàng một tay xô Tần Mộ Phong ra, chuyển người bước xuống giường. Bàn chân trắng nõn vừa chạm đến sàn nhà, một cảm giác lạnh như băng lập tức truyền khắp cơ thể, một âm thanh khê khê thốt ra từ miệng nàng, “Lạnh quá.”

“Bạch Phi Yên, nàng đi đâu?” Tần Mộ Phong có chút lo lắng hỏi.

“Phí lời, y phục của ta bị huynh đệ các người kéo tới kéo lui, sắp rách đến nơi, phải tìm quần áo mới thay.” Bạch Phi Yên ngáp một cái, chậm rãi đi tới tủ quần áo trước mặt, mở tủ quần áo, những bộ quần áo hoa mỹ khiến người ta lóa cả mắt.

Những bộ y phục này đều là do Tần Mộ Phong sai người may riêng cho Bạch Phi Yên từ lần trước nàng vào ở trong Ngọc Cẩm Viện. Nàng xưa nay vốn không ưa quần áo lòe loẹt tầm thường, lại càng không muốn đồ của y tặng cho, nên vẫn để nguyên trong tủ.

Lấy ra một bộ y phục màu xanh nhạt, Bạch Phi Yên ngoái đầu lại cười, “Vương gia, ngài cứ từ từ mà hưởng thụ, chờ ta mặc xong y phục sẽ quay lại cứu ngài.” Cầm lấy y phục, nàng nghiêng ngàng bước ra ngoài, không thêm liếc nhìn một cái.

Nhìn theo bóng nàng biến mất, Tần Mộ Phong oán hận nói, “Bạch Phi Yên, nàng là đồ điên.”

Bạch Phi Yên đứng sau bình phong thò đầu ra, mỉm cười tinh nghịch, “Cảm ơn quá khen.” Mặt nàng tuy tươi cười, nhưng trong mắt lại ngập tràn thê

lương.

Tần Mộ Phong chỉ còn biết rên rỉ một tiếng, bò lên giường một cách thảm hại.

Y chưa bao giờ thật sự hiểu được Bạch Phi Yên, nữ nhân này, đáng sợ hơn y tưởng tượng rất nhiều, cũng khả ái hơn y tưởng tượng rất nhiều.

Nàng có sự lãnh khốc vô tình của một thiên hạ đệ nhất sát thủ, nhưng cũng có sự hoạt bát hồn nhiên của một thiếu nữ ngây thơ.

Y càng ngày càng không biết, đâu mới là nàng thật sự.

Trong lúc y còn đang ngẩn ngơ, Bạch Phi Yên đã trở lại, “Được rồi, ta sửa tay lại cho ngài đây.” Nàng mặc một bộ y phục xanh mông, không tô son phấn. Khi mặc trang phục trắng trông nàng cao ngạo quanh quệ, lại khó có thể thân cận. Còn nàng hiện tại, bớt đi ngạo khí, lại có phần ngây thơ hoạt bát hơn.

Vô luận là cao ngạo quanh quệ, hay là ngây thơ hoạt bát, nàng đều khiến kẻ khác rung động.

Nhìn dung nhan xinh đẹp tươi tắn của nàng, Tần Mộ Phong bất giác ngây dại. Vô ý cử động cơ thể, một cơn đau đớn khắc cốt ghi tâm dâng lên. Y đột nhiên nhớ ra, nữ nhân kiều mị trước mắt này, chính là thủ phạm đã thương mình. Đỉnh đầu giống như bị ai đó dội một gáo nước lạnh, hảo cảm của y dành cho nàng nhất thời không còn lại chút gì.

“Tìm đại phu, không cho nàng chạm vào ta.” Khẩu khí của y vô cùng ác liệt. Tần Mộ Phong giận nàng, cũng giận bản thân. Nữ nhân này không những yêu đương vụng trộm với Tần Vật Ly, còn đánh y thành ra như vậy, không ngờ y lại rung động vì nàng. Không biết là do nàng quá mức kiều mị, hay là bản thân y đáng khinh bỉ.

Bạch Phi Yên ung dung bò lên trên giường, thờ ơ nhìn cánh tay của y, “Ngoại trừ tà thủ thần y Lãnh Băng Băng, vết thương này không ai có thể trị khỏi. Đương nhiên, đại tỷ sẽ không chữa thương cho ngài, cho nên, không cho ta giúp, ngài cứ ở đó chờ tàn phế đi.” Nàng há miệng ngáp một cái tỉnh rụi, xoa xoa đôi mắt cay xè.

“Ngươi...” Tuy không phải lần đầu tiên bị người ta uy hiếp, nhưng là lần đầu tiên trong đời bị một nữ nhân uy hiếp. Hơn nữa nữ nhân không biết tốt xấu kia, lại chính là tiểu thiếp của y.

“Thủ pháp độc môn của Vô Tranh Sơn Trang, đại sư phụ và tứ sư phụ của ta cố ý nghiên cứu chế tạo ra để đối phó với sắc lang.” Bởi vì năm xưa đại sư phụ của nàng đã từng bị ‘cường bạo’, cho nên sáng chế ra một bộ chiêu thức để phòng sắc lang.

“Giúp ta nổi lại.” Tần Mộ Phong oán hận trừng mắt với nữ nhân trước mặt.

“Yên tâm, không gãy đâu, chỉ trật khớp thôi.” Nàng hí híp mắt, chậm rãi kéo cánh tay của y, dùng lực sửa lại.

“Á...” Một tiếng rên đau đớn.

Bạch Phi Yên ho khan một tiếng, cột nhà nói, “Xin lỗi nha, sửa lệch rồi, để vắn lại.” Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng khớp xương kêu rắc rắc.

“Áaah...” Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Tần Mộ Phong lăn xuống, thấm vào đệm giường.

“Xin lỗi, lại lệch rồi.” Bạch Phi Yên vẫn tiếp tục cột nhà.

“Ngươi... áaah...” tiếng khớp xương lại vang lên lần nữa, khiến người ta khiếp vía.

Cơn đau đớn dữ dội khiến Tần Mộ Phong suýt ngất, y yếu ớt ngược mắt, “Bạch Phi Yên, nàng cố ý.”

“Dán thêm vài miếng thuốc giảm đau.” Bạch Phi Yên đi tới bên cửa sổ, lười nhác đích y.

Tần Mộ Phong trợn mắt bùng bùng lửa giận, “Ta biết rồi.”

Nàng mỉm cười, xoay người mở toang cửa sổ. Hoa đào bay lượn, một màu đỏ hồng tràn ngập khắp bầu trời khiến nàng không rời mắt ra được.

Tần Mộ Phong bước tới sau lưng nàng ngồi xuống, hơi thở yếu ớt, “Bạch Phi Yên, nàng làm sao có thể đồng thời sắm vai Phi Yên và Liễu Thiên Mịch.”

Bạch Phi Yên khước miệng chậm rãi cong lên, “Thiên hạ đệ nhất xảo thủ, thiên diện Tu La Lãnh phu nhân tinh thông thuật dịch dung là sư phụ của ta.”

Tần Mộ Phong trầm mặc một hồi, ngược mắt nhìn bóng lưng của nàng, “Nàng tinh thông thuật dịch dung, cho nên có thể đóng đủ loại vai?”

“Không sai, buổi tối tiết Đông Dương đó, ngài đã được tận mắt thấy thuật dịch dung của ta.” Đưa tay đón lấy một cánh hoa đào, Bạch Phi Yên mỉm cười, một nụ cười rất thê lương, trong nỗi thê lương, thấp thoáng chút tự giễu.

“Liễu Thiên phải chăng cũng là nàng?” Giọng nói y rất bình thản, hỏi mà không cần câu trả lời. Y gần như có thể xác định, Liễu Thiên, Liễu Thiên Mịch, Phi Yên đều là một người.

Bạch Phi Yên cúi đầu, cười khỏ. Nam nhân này không ngu ngốc, chỉ mấy câu đã hiểu ra. Liễu Thiên và Bạch Phi Yên không có quan hệ gì, hơn nữa chẳng bao giờ cùng xuất hiện với Liễu Thiên Mạch. Chỉ khi Liễu Thiên Mạch biến mất, nàng mới có thể xuất hiện, ngấm lại, rất dễ suy ra đáp án.

“Là ta.” Liễu Thiên là nàng, cũng không phải nàng. Chỉ là, nàng không muốn giải thích.

Tần Mộ Phong nắm tay đầm mạnh lên mặt bàn, cất tiếng cười to, “Tần Mộ Phong ta tự nhận phong lưu phóng khoáng, không ngờ vẫn bị nàng đùa bỡn từ đầu tới cuối.”

Bạch Phi Yên ngoái đầu nhìn lại, cười buồn, “Tất cả mọi người đều đang diễn kịch, không phải sao? Ta diễn kịch trước mặt ngài, ngài cũng chưa bao giờ thật tình với ta. Ta vẫn luôn muốn hỏi, vì sao ngài đột nhiên lại đối xử tốt với ta? Lại phát hiện ra mình yêu ta?” Bạch Phi Yên lắc đầu, trên mặt tràn đầy châm chọc, giọng nói mang theo ý trào phúng, “Ta không tin, ngài đối với ta tốt bất ngờ, cũng quá giả tạo.”

“Muốn nghe lời nói thật?” Ánh mắt Tần Mộ Phong trở nên sâu thẳm, nhìn nàng không chớp mắt.

“Nói thật đi.” Bạch Phi Yên về mặt đạm nhiên.

“Ta cho rằng nàng là Tuyết Nhạn.” Trước khi nhìn thấy gương mặt thật của Tuyết Nhạn, y vẫn cho rằng nàng là Tuyết Nhạn.

“Haha....” Bạch Phi Yên cười ra tiếng, “Vì sao?” Nàng sớm đoán ra được, chỉ là không chắc chắn.

“Chiếc chuông trên chân nàng, tiếng kêu của nó rất giống của Tuyết Nhạn.” Chuyện tới hôm nay, y không muốn giấu diếm nàng thêm nữa.

“Thông minh.” Bạch Phi Yên ngồi xuống trước mặt y, chậm rãi vỗ tay vài cái, “Thật thông minh. Cho rằng là Tuyết Nhạn, mê mẩn vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng, muốn nàng giúp ngài....” Nụ cười của Phi Yên đột nhiên trở nên rất cô quái, “Muru phẩn.” Phun ra hai chữ, nàng cố nén cảm xúc bình tĩnh nhìn hân.

Tần Mộ Phong cũng điềm tĩnh nhìn nàng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận. “Xin rửa tai nghe.” Trí thông minh của nữ nhân này cũng không thua kém gì y. Thậm chí, còn cao hơn y.

“Sách vở, là chết. Con người, là sống. Lời ngài nói rõ ràng như vậy, ta nghĩ kỹ một chút là có thể có ngay đáp án.” Bạch Phi Yên mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực, “Sau này đừng nói những lời ám chỉ như thế nữa.”

Tần Mộ Phong sững sốt, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, đứng phắt dậy, kinh ngạc nhìn Bạch Phi Yên, “Nàng thật sự là Tuyết Nhạn.” Bạch Phi Yên tinh thông thuật dịch dung, nếu nàng có thể dịch dung thành Liễu Thiên, tự nhiên cũng có thể dịch dung thành Tuyết Nhạn. Cho tới nay, y đều bị khuôn mặt của nàng lừa gạt.

“Là Tuyết Nhạn, cũng không phải Tuyết Nhạn. Nhưng mà, ta đích thực là nữ tử đã cùng ngài tranh cao thấp mưu lược binh pháp.” Bạch Phi Yên đưa mắt nhìn hoa rơi trong sân.

Về mặt văn đàm phong kinh, ngoại trừ nụ cười tự tin, còn thì không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào.

Tần Mộ Phong hít sâu một hơi, “Quả nhiên, nàng là Tuyết Nhạn. Lúc nhất được lệnh bài ta đã hoài nghi, không ngờ vẫn bị nàng đánh lừa.”

“Sai, ta là Phi Yên, không phải Tuyết Nhạn. Tuyết Nhạn là Đông Phương Tuyết, Phi Yên mới là Bạch Phi Yên. Tuyết Nhạn chỉ tại bốn phương, nửa đêm bỏ nhà trốn đi, chỉ để lại một khối lệnh bài, một thanh Ngân Tuyết.” Bạch Phi Yên xoa xoa trán, bắt đầu dĩ nói, “Làm sư muội, ta phải thu dọn chiến trường cho nàng.”

“Lúc nàng giết Ngọc La, chính là dùng Ngân Tuyết.” Lúc đó y chỉ biết, bảo kiếm trong tay nàng không đao kiếm bình thường nào có thể sánh bằng.

“Phải.” Ngân Tuyết là thần binh lợi khí ‘mị ảnh’ trộm ra từ trong cổ mộ, từ khi tiểu sư tỷ cho nàng Ngân Tuyết, nàng không còn dùng những binh khí bình thường khác nữa.

“Trên chuôi Ngân Tuyết kiếm có hình một con chim nhạn, vì sao chuôi kiếm của nàng không có gì cả.” Do đau đớn, hơi thở Tần Mộ Phong vẫn còn run nhè nhẹ.

“Ngớ ngẩn, con chim nhạn đó không dính cố định, có thể gỡ ra.” Bạch Phi Yên lườm hân một cái.

Tần Mộ Phong gạt đầu, đột nhiên nhìn nàng chăm chú, “Phi Yên, ta có lỗi với nàng, thế nhưng, nàng có thể cho ta một cơ hội nữa không?”

Nàng ngập ngừng, tâm hồn phiêu lãng, “Ta không biết.” Không buông tay được, không dám yêu, ngay cả chính nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng giữ lấy vai nàng, nhìn nàng đắm đuối, “Nàng là Tuyết Nhạn cũng được, Phi Yên cũng được, ta đều vẫn chờ nàng. Chờ đợi cho đến khi nàng hồi tâm chuyển ý.”

Bạch Phi Yên cười khỏ, “Ta là truyền nhân của kẻ thù ngài.”

“Nhiều năm đã trôi qua rồi, cần gì phải chú ý.” Trải qua nhiều ngày tự hỏi, y đã hoàn toàn hiểu rõ lòng mình. Quá khứ suy cho cùng chỉ là quá khứ, tương lai mới là quan trọng nhất.

“Ta từng phản bội ngài.” Nàng né tránh ánh mắt y, “Ta và Hoàng Thượng...”

“Không có Thái Y, Thái Hà, Ngọc La, Hàm Thúy, và vô số nữ nhân khác.” Nếu như nói phản bội, là y phản bội nàng mới đúng.

Nàng đã từng hi vọng có thể được nghe câu nói này biết bao. Thế nhưng, hiện tại, lại có chút sợ hãi, “Sau này hãy nói.” Sợ những lời ngon tiếng ngọt, sợ những lời giả dối.

“Phi Yên, hoài mang biết vì sao ta ghi nàng không?” Tần Mộ Phong ôm chặt lấy Phi Yên, “Nàng biết vì sao không có nữ nhân nào của ta mang thai không?”

Bạch Phi Yên mặc dù không hiểu ẩn ý của y, nhưng mơ hồ cảm thấy có điều kỳ lạ, “Không biết.”

“Bởi vì ta... ta đã từng bị thương, thái y nói không có nữ nhân nào có thể mang thai hài tử của ta, nàng rõ rồi chứ.” Giọng y có chút chua xót, lại có chút cam chịu.

“Cái gì?” Bạch Phi Yên cao giọng, kinh hãi lui ra sau vài bước.

“Tần Mộ Phong ta nếu như lừa dối nàng, sẽ không được chết tử tế.”

Phi Yên trong đầu trống rỗng, cả người ngơ ra, “Nói cách khác, phép thử của ta là một... sự hiểu lầm?” Trăm phương ngàn kế tìm cách thử lòng, rốt cuộc là...

Y bất đắc dĩ đích thờ dài, “Aizz, suy cho cùng, là ta khiến nàng mất lòng tin.” Y khiến nàng tổn thương thực sự quá nhiều, cũng khó trách nàng không tin tưởng y.

Tần Mộ Phong chậm rãi buông nàng ra, “Nàng nghỉ ngơi đi.”

Nhìn bóng lưng cô đơn của y, trong lòng Bạch Phi Yên bỗng nổi lên một cơn kích động không tên, vội đuổi theo, “Mộ Phong, chờ một chút.”

Nghe tiếng gọi của nàng, Tần Mộ Phong vội dừng chân, “Chuyện gì?”

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể tìm hiểu đối phương không? Ngài không phải Bình Nam Vương, ta không phải Tuyệt Nhận, chúng ta dùng thân phận nam nhân và nữ nhân đối mặt nhau.”

Tần Mộ Phong nhìn Phi Yên một hồi lâu, đột nhiên kéo tay nàng, “Ta đưa nàng đến một nơi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Bí mật của y

Bạch Phi Yên không ngờ nơi Tần Mộ Phong dẫn nàng đến lại là hậu sơn Đại Bảo Tự.

“Ngài dẫn ta đến đây làm gì?” Nàng nghi hoặc.

Tần Mộ Phong hướng mắt đến ngọn thác nước trắng xóa giữa lưng chừng núi, “Nàng đoán, đằng sau thác nước có cái gì?”

Phi Yên mơ hồ nhận thấy được gì đó khác thường, “Không biết.”

Tần Mộ Phong mỉm cười, “Phía sau thác nước, là kim ngân tài bảo mà cha ta vợ vét được, còn có hai mươi vạn lượng hoàng kim Thái Y đánh cắp.” Một kho báu khổng lồ.

Phi Yên tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, “Nói đi.” Đưa nàng tới nơi này, không chỉ đơn giản là để xem châu báu.

Tần Mộ Phong thần sắc âm trầm, ngồi xuống cạnh người nàng điềm đạm nói, “Ta vẫn luôn nghĩ rằng, mình là nhi tử của mẫu hậu với Tần thúc thúc của nàng, năm ta mười sáu tuổi, Âm Sơn đạo trưởng tìm đến ta, đưa tới nơi này. Ta ngoài miệng không tin, nhưng trong lòng âm thầm hoài nghi. Mấy lần thăm dò, ta phát hiện từ ngày Tần thúc thúc của nàng thu dưỡng ta, vẫn luôn giám thị ta. Suốt mười mấy năm, những người bên người ta tất cả đều là tai mắt của y. Khi sức khỏe của y ngày càng kém, y liền động sát khí. Văn tài vô lược, ta và Tần Vật Ly ngang ngửa nhau. Tần thúc thúc của nàng lo lắng ta sẽ chiếm địa vị của hắn, gây bất lợi cho hắn, mấy lần muốn giết ta. Cho nên, ta bắt đầu lo là chênh lệch, cả ngày lưu luyến thanh lâu. Ta muốn khắp thiên hạ đều biết, Tần Mộ Phong là một kẻ vô quyền vô thế, vô tài vô đức, ăn chơi trác táng.” Chỉ có như vậy, tiên hoàng mới có thể buông tha y.

Bạch Phi Yên không nói gì, ngược mặt lên, thần sắc phức tạp nhìn y.

Y khẽ nhếch khóe miệng, cười trào phúng, “Diễn lâu ngày, sẽ biến thành thật sự. Tàn thúc thúc của nàng tâm tư kín đáo, ta vẫn luôn kịch giả làm thật. Ngay cả ta cũng không biết, ta thật sự phong lưu hay là đang diễn kịch.”

“Sau khi Tàn thúc thúc chết, ngài tiếp tục diễn kịch, cho Tàn Vật Ly xem.” Bạch Phi Yên cau mày, nói rất chắc chắn.

“Phải.” Nụ cười của Tàn Mộ Phong đột nhiên lạnh đi, “Ta đã lừa gạt được tiên hoàng, nhưng không lừa được Vật Ly. Hắn kể vị không lâu sau, liền phái ta xuất chinh.”

“Hoàng thượng không muốn động đến ngài, nếu muốn, sẽ không lưu lại ngài đến bây giờ, cũng sẽ không đem binh quyền giao cho ngài.” Ngay cả bản thân Bạch Phi Yên, cũng không tin vào lời nói của chính mình.

“Thật như vậy sao?” Y cười càng lạnh hơn, toàn thân tỏa ra vẻ tàn khốc dọa người.

Bạch Phi Yên khẽ rung mình, một cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân lan tỏa, “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi.”

Một thanh âm đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ, “Thiếu chủ, vì sao người lại nói với nàng những chuyện này.”

Nàng quay đầu lại, giật mình, “Thiên Cơ pháp sư?”

“Thiếu chủ, người rốt cuộc định làm gì?” Thiên Cơ cả người đầy sát khí.

Tàn Mộ Phong đẩy Bạch Phi Yên ra phía sau lưng mình, “Nàng là thê tử của ta.”

Thê tử của y.

Lời của y khiến lòng Phi Yên ảm áp, nụ cười mờ nhạt nhàn nhạt thoáng trên bờ môi.

Thiên Cơ tức giận trừng mắt nhìn Phi Yên, “Vương gia, sợ rằng nàng không có ý tốt.”

“Đại sư, hãy để ta tin tưởng nàng một lần đi.” Lòng đa nghi của y đã nhấn tâm làm nàng tổn thương, không muốn lại tổn thương nàng một lần nữa.

“Người không sợ nàng là thám tử của Tàn Vật Ly?” Dù sao thân phận y cũng rất đặc thù.

Tàn Mộ Phong lơ đãng, “Phụ hoàng trước lúc lâm chung, từng bắt hắn lập lời thề, chỉ cần ta không phản, tuyệt đối không được giết ta. Huống chi mẫu hậu tuyệt đối không cho phép hắn đụng đến ta, mẫu hậu còn sống, hắn sẽ không làm gì ta cả.” Tàn Vật Ly không phải thực sự không muốn giết y, mà là không thể giết. Hắn có thể không để ý đến di mệnh của tiên hoàng, nhưng không thể bất chấp cảm nhận của thái hậu.

“Tiên hoàng vẫn luôn hoài nghi người, sao có thể...” Thiên Cơ ngăn người ra.

“Con người lúc sắp chết, lời nói thường lương thiện. Y không những bức Tàn Vật Ly lập lời thề, còn lưu lại cho ta một tờ di chiếu.”

“Di chiếu viết những gì?” Tờ di chiếu, tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu như ta mưu phản, bảo lưu vương vị, đem giam vào hoàng lăng.” Hắn cười khổ.

“Hắn không giết người?” Kẻ nào mưu phản, tất cả đều bị tru cửu tộc. Hoàng tộc mưu phản, lăng trì. Tàn Mộ Phong là tâm phúc đại họa, tiên hoàng không cần phải lưu lại y.

Ánh mắt Tàn Mộ Phong trở nên phiêu lãng, “Trước lúc lâm chung, tiên hoàng đưa cho Tàn Vật Ly và ta mỗi người một đồ vật. Của ta là chiếu thư, của hắn chính là ngọc bội. Di chiếu có thể bảo vệ tính mệnh của ta. Ngọc bội là của Vô Tranh Sơn Trang, có khối ngọc bội đó, Vô Tranh Sơn Trang sẽ làm một chuyện cho Tàn Vật Ly. Bất kể chuyện gì, chỉ cần hắn mở miệng, Vô Tranh Sơn Trang tuyệt đối sẽ làm theo. Tiên hoàng nói với Tàn Vật Ly, y không cho hắn và người của Vô Tranh Sơn Trang qua lại với nhau, là không muốn để những kẻ có ý đồ xấu biết mối quan hệ giữa Vô Tranh Sơn Trang và gia đình họ. Nếu như ta và Hoắc Thiên hợp mưu tạo phản, Vô Tranh Sơn Trang sẽ là chiêu bài bí mật của hắn.”

Người trong thiên hạ đều biết, có thể đối nghịch với triều đình, nhưng không thể đối nghịch với Vô Tranh Sơn Trang. Vô tranh sơn trang là truyền kỳ của giang hồ, cũng là truyền kỳ của thế gian.

“....” Thiên Cơ im lặng không nói.

“Trước khi lâm chung, tiên hoàng bảo ta ra ngoài, chỉ giữ lại Tàn Vật Ly. Thế nhưng, ta trốn ở bên ngoài nghe trộm bọn họ nói chuyện.” Cho đến tận lúc đó, y mới biết được phu phụ bọn họ có quan hệ vô cùng mật thiết với vô lâm đại danh đình đình Vô Tranh Sơn Trang.

“Cái tên tiểu nhân dê tiện kia trước khi chết lưu lại tờ di chiếu đó, chỉ sợ là để cho thiếu chủ ngài ghi nhớ đến ân tình của hắn không hạ thủ được, ngài nghìn vạn lần không thể mắc mưu của hắn.”

Thiên Cơ pháp sư có thể nghĩ ra động cơ của tiên hoàng, thì Tàn Mộ Phong cũng có thể nghĩ ra được. Tờ di chiếu đó, nhìn thì có vẻ như là bùa hộ mệnh của y, nhưng cũng là một nước cờ cuối cùng của tiên hoàng. Ông ta đang đánh cược, cược cái tâm của Tàn Mộ Phong.

Tần Mộ Phong về mặt đậm mạc, “Chỉ cần Tần Vật Ly không động đến ta, ta sẽ không phản. Thứ nhất, ta kiêng kỵ tâm cơ thâm trầm của hần, ta không biết hần rốt cục đã chuẩn bị đến mức độ nào, tri kỷ tri bỉ, mới bách chiến bách thắng, cho tới giờ ta vẫn không nắm chắc. Thứ hai, ta kiêng kỵ Vô Tranh Sơn Trang. Thứ ba, ta không muốn làm mẫu hậu đau lòng.” Ánh mắt y chuyển sang Bạch Phi Yên, khoe miệng cong lên, tự tiếu phi tiếu. “Nếu như Phi Yên bằng lòng tha thứ cho ta, ta nguyện ý từ bỏ vương vị, đưa nàng đến nơi chân trời góc bể.”

Bạch Phi Yên mỉm cười, nhẹ nhàng cầm tay Mộ Phong, “Mộ Phong, đến nước này, ta cũng có bí mật muốn nói với ngài.” Y dám thừa nhận mình đối nghịch, nàng cũng không nên có điều gì giấu diếm.

Ngoại trừ Phi Yên, không ai biết được bên dưới Túy Yên Lâu có những gì. Ngày hôm nay, Mộ Phong dưới sự dẫn đường của nàng, tiến vào mật đạo của Túy Yên Lâu.

Bạch Phi Yên chậm rãi đi vào mật đạo, mỗi một bước chân, đều bước rất nặng nề.

Hai vách tường được khảm vô số dạ minh châu, soi rõ mật đạo sáng tựa ban ngày.

Tận cùng mật đạo, là một cánh cửa đá khổng lồ, hai bên cửa đá dùng lối chữ cuồng thảo viết một đôi câu đối, nét chữ trên bức hoành phi phía trên cửa đá giống hệt câu đối, như rồng bay phượng múa.

Nàng gỡ ngọc trầm và ngân tiên trên tóc xuống, cắm vào hai cái lỗ nhỏ phía trên hai câu đối, thối lui vài bước, cửa đá lập tức chậm rãi chuyển động vào phía trong. Giữa khe hở đang từ từ tách ra của cửa đá, ánh kim quang chói mắt cũng dần dần hiện ra, khiến nàng hầu như không mở mắt ra được.

Cửa mật thất mở, Tần Mộ Phong hít một luồng khí lạnh, sững sờ không thốt nên lời.

Những khối vàng được xếp ngay ngắn gọn gàng, hàng này tiếp giáp hàng kia, chiếm hết hơn phân nửa gian thạch thất.

Trên mặt đất có năm cái rương, chứa đầy châu bảo trang sức, đồ cổ tranh chữ giá trị liên thành.

“Những thứ này, là tài sản của ta.” Máy thứ này, là sở hữu của Bạch Phi Yên.

“Không thể tưởng tượng.” Không ai có thể nghĩ, ở bên dưới Túy Yên Lâu, lại có một tòa kim khố phòng thủ kiên cố. Thế nhưng, nó đích thực có tồn tại.

Bao nhiêu năm qua, chuyện xấu gì cũng làm, giết người vô số, cái đạt được, chỉ có những thứ này.

Ngày nàng mất đi mẫu thân, Bạch Phi Yên từng phát thệ rằng, nàng muốn có được tài sản ngất trời, muốn ở trước mặt người nhà họ Liễu ngẩng cao đầu, ngạo mạn xem trò hề của bọn họ.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón thoi vàng, nàng cảm thán, “Đúng vậy, không thể tưởng tượng.”

“Đằng sau những thứ quý giá này, e rằng có một câu chuyện chua xót.” Tần Mộ Phong thờ dài, ôm Phi Yên vào lòng.

Bạch Phi Yên cười, ngả vào lòng y, “Mộ Phong, ta đã nhìn thấu lòng ngài. Từ nay về sau, chúng ta có thể thử tìm hiểu đối phương.”

Tần Mộ Phong thỉnh linh thốt lên một câu, “Liên Liên là người của Nam Hận Thiên, vẫn luôn muốn mượn sức ta.”

“Thế nhưng ngài không có đáp ứng.” Bạch Phi Yên ngẩng đầu lên, “Ngài biết ta vì sao rời bỏ ngài không? Kỳ thực điều ta bận lòng nhất, chính là việc ngài muốn giết chết con của chúng ta. Sau khi biết được bí mật của ngài, ta đột nhiên thấy nhẹ lòng.”

Tần Mộ Phong dè dặt hỏi, sợ bản thân nghe lầm, “Nàng tha thứ cho ta rồi?”

“Chúng kiến ngài đánh nhau với Hoàng Thượng, thì ta biết ngài đã yêu ta rồi. Khi ngài không hề giấu diếm đem tất cả bí mật kể với ta, ta biết Thái Hà đã là quá khứ.” Nếu như không yêu nàng, hà tất đem bí mật kinh thiên kia kể với nàng. Nếu y đã giao ra trái tim, nàng nguyện ý giao trái tim mình cho y một lần nữa.

“Đúng vậy, nàng ấy là quá khứ.” Thái Hà là quá khứ, Phi Yên mới là tương lai của y.

“Đưa ta đến phủ tướng quân đi.” Kết thúc với Tần Vật Ly, cũng nên cho Hoắc Thiên một câu công đạo.

*****

Binh Nam Vương ra vào tự do phủ tướng quân phủ đã thành thông lệ, bọn hạ nhân không dám ngăn cản.

Hai người đi vào phòng khách, người đầu tiên nhìn thấy chính là một vị nữ tử.

Nàng tuy không có áo hoa váy thêu phụ trợ nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến tư sắc của nàng, dung mạo xuất trần tự nhiên như ngọc, nhưng y phục lại tùy tiện nhét vào đai lưng, để lộ ra một cái quần dài rộng thùng thình có thêu hình đầu lâu xương chéo (má ời). Tóc tai rõ ràng không được chải chuốt, bù xù tả tơi. Tóc không búi, mà chỉ dùng một cây đoạn dây vải cột túm lại. Khuôn mặt nhỏ trắng trẻo ửng hồng, tựa hồ say rượu chưa tỉnh. Hai ống tay áo rộng thùng thình xăn cao tận bắp tay, hai tay cầm hai cái bánh bao, đã bị gặm rìa không còn nguyên hình dạng.

Thoạt nhìn, thì chẳng khác gì một ả ăn xin. Quần áo kỳ dị quái đản, hoàn toàn trật chia với hình tượng khí chất của nàng

Là nàng? Sau khi nhìn rõ khuôn mặt trắng trẻo của nàng, Liễu Thiên Mạch thoáng sửng người. Nàng chưa từng nghĩ đến, sẽ gặp phải nàng ấy ở phủ tướng quân.

Kinh ngạc qua đi, khóe miệng Thiên Mạch chậm rãi cong lên, ánh mắt đầy tính toán, nụ cười càng lúc càng tươi.

“Nàng ta là ai?” Tàn Mộ Phong kéo Liễu Thiên Mạch ngồi xuống, nhưng ánh mắt dò xét vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Băng Băng.

Hoắc Thiên đưa mắt nhìn Băng Băng đang ngủ gật trong lòng, nhin không được cười khỏ, “Tiểu thiếp của ta.”

“Mẹ của ta.” Từ Linh nhỏ giọng nói một câu.

Mẹ? Tiểu thiếp? Bạch Phi Yên vừa sửng sốt, lập tức lắc đầu cười khỏ. Nữ nhân này, không biết lại đang chơi trò gì. Vô luận nàng đang diễn trò gì, có thể khẳng định là, Hoắc Thiên đang ở trong nước sôi lửa bỏng. Chỉ cần có quan hệ với nàng, thì chẳng khác nào rơi vào hố lửa.

“Nàng ấy?” Tàn Mộ Phong “phì” một tiếng cười phá lên, ánh mắt trào phúng nhìn Hoắc Thiên, kèm theo một chút an ủi, “Nàng là tiểu thiếp của người?” Bất luận nhìn kiểu gì, nàng đều giống một đứa ăn xin, không giống tướng quân phu nhân. Tuy có dung nhan thoát thế ly tục, nhưng không có phong thái của một tiểu thư khuê các, càng không có cảm giác của một tiểu gia bích ngọc.

Băng Băng ịu xiu ngược mắt nhìn Tàn Mộ Phong, “Bản cô nương khiến hấn táng gia bại sản, lấy thân báo đáp làm tiểu thiếp của hấn cũng phạm pháp sao?” Nếu như không phải nàng đại phát tâm lòng từ bi nhân hậu, thì tên tướng quân xúi quẩy họ Hoắc kia đã phá sản rồi.

Ngoại trừ cười khỏ, Hoắc Thiên không còn biết làm gì cho phải. Hấn thờ dài một tiếng, đưa tay vén sợi tóc dính trên mặt nàng ra sau tai, động tác dạt dào tình cảm ấm áp, ôn nhu triu mến, hồn nhiên không nhận ra cảm giác của mình dành cho nữ tử này đã khác trước từ lâu. “Vị này chính là Bình Nam Vương, người bên cạnh chính là Bình Nam Vương phi.”

Trong đôi mắt say khướt của Băng băng hiện lên một tia sáng, quay đầu nhìn Liễu Thiên Mạch, “Hey, Bình Nam Vương phi, xin chào.” Nàng đứng dậy, loạng choạng như muốn ngã, vron tay nhéo nhéo hai má của Thiên Mạch về yêu chiều, “Tiểu muội, là muội sao, muội được chuyển lên chính thức khi nào vậy?” Không phải tiểu thiếp sao? Lúc nào đã biến thành Vương phi rồi?

Hoắc Thiên thấy tình thế vội vàng ấn nàng ngồi xuống ghế, ngữ khí đột nhiên băng lãnh, “Băng Băng, không nên sò loạn, nàng ấy không phải tiểu muội của nàng.”

Liễu Thiên Mạch bất đắc dĩ lắc đầu, cười khỏ, “Aizzz....” Thói quen mê rượu này của đại tỷ, lúc nào mới có thể bỏ được đây.

Híp tính mầu, nhìn sang nam nhân bên cạnh, lại nhìn tiểu muội bên kia, nắc cục một cái, Băng Băng đẩy cánh tay đang muốn đỡ lấy mình ra, bước thấp bước cao, hai tay quờ quạng như đang múa, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Tàn Mộ Phong, tay nặng nề khoát lên vai của y, nói những lời khó hiểu, “Huyñh đệ, người thật sự bệnh không nhẹ nha. Đại đệ là bệnh hết thuốc chữa, không có thuốc nào cứu được bệnh này. Gặp được ta, coi như người có vận khí tốt.”

Nụ cười trên mặt Liễu Thiên Mạch chợt vụt tắt, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thay đổi như chong chóng của Băng Băng, “Đại tỷ, tỷ nói cái gì?” Tàn Mộ Phong bệnh tình nguy kịch, là nàng nghe lầm hay sao?

Băng Băng ngơ ngơ ngẩn ngẩn lắc lắc đầu, bàn tay nhanh như chớp trượt xuống cổ tay tái nhợt của Tàn Mộ Phong, ấn vào mạch môn của y, thoáng chốc, giọng điệu chuyển sang cân nhắc, nghiêm mặt nói, “Ta nói nam nhân của muội bệnh tình nguy kịch, không còn thuốc nào cứu được nữa rồi.”

Hoắc Thiên đứng bên cạnh nhìn dáng đứng trái nghiêng phải ngã của nàng, càng thêm bất đắc dĩ, cương quyết kéo nàng ra phía sau, trong giọng nói có chút nén giận, “Băng Băng, đừng nói lung tung.”

Băng Băng cười đầy phóng túng ương ngạnh, đôi vai nhỏ gầy khẽ rung lên theo tiếng cười, ra sức xia xia vào ngực Hoắc Thiên, “Tên lợn giống này là huyñh đệ của người sao? Ta nói cho người biết, hấn bị bệnh, bệnh nguy kịch, hết thuốc chữa.”

Bị một nữ tử điên điên khùng khùng say rượu chửi bới không kiêng nể, sắc mặt Tàn Mộ Phong sa sầm lại, “Ăn nói xằng bậy.”

Liễu Thiên Mạch không để ý tới Tàn Mộ Phong, vội vã nắm lấy y phục Băng Băng, thấp giọng hỏi, “Đại tỷ, y rốt cuộc bị làm sao vậy?” Nàng tin tưởng đại tỷ, toàn bộ thế giới bất luận kẻ nào đều có thể nói xằng nói bậy, thế nhưng nàng có thể khẳng định, Băng Băng tuyệt đối sẽ không như vậy.

“Theo kinh nghiệm làm nghề y nhiều năm của ta, hấn hẳn là đã bị trúng cổ. Cổ không giống với độc, ít người biết hạ, cũng ít người biết giải.” Nàng vẫn còn bị nắc cục, say xin, ịu xiu như người không xương chống tay vịn trên bàn, líu ríu nói, giọng nhỏ như muỗi kêu, “Đại di nương năm xưa đã từng trúng cổ, Quý Y tiên bối, Vô Danh tiên bối và Tam di nương nghiên cứu ra cách thức giải một trăm loại cổ. Sau đó, ba người bọn họ đem sở học cả đời truyền thụ hết cho ta, bao gồm cả phương pháp giải cổ. Chỉ cần liếc qua nam nhân của muội, ta liền biết hấn đã trúng cổ.” Nếu như không phải có tiếng nói nhỏ xiu kia, không có ai có thể nghĩ rằng nàng vẫn còn thức.

“Băng Băng, nàng lại nói lung tung nữa.” Quý Y và Vô Danh đều là những bậc tông sư, y thuật cao minh, võ công trác tuyệt. Quý Y không có truyền nhân, ba người đệ tử của Vô Danh, đều là những vị cao nhân tiên bối oai phong một cõi. Vô luận như thế nào, một tiểu nha như nàng làm gì có khả năng được chân truyền của Quý Y và Vô Danh.

Liễu Thiên Mạch hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói, “Không, nàng không có nói bậy.”

“Vì sao?” Hoắc Thiên hòa Tàn Mộ Phong đồng thanh hỏi, ánh mắt cùng lúc xoay sang hướng nàng.

“Bởi vì.... nàng họ Lãnh.” Vô Tranh Sơn Trang tiểu thư, tà thủ thần y Lãnh Băng Băng. Truyền nhân duy nhất của thiên hạ đệ nhất độc y, Quỷ Y Vô Danh dốc lòng dạy dỗ. “Họ Lãnh có thể chứng minh điều gì?” Hoắc Thiên vẫn không giải thích được, vẻ mặt nghếch ra.

Nhưng Tàn Mộ Phong thì ngược lại hít một luồng khí lạnh, thần sắc ngưng trọng, nhìn chằm chằm Băng Băng, “Lãnh... Băng Băng.” Tà thủ thần y Lãnh Băng Băng trong truyền thuyết, có thể trị bách bệnh, khởi tử hồi sinh.

Hoắc Thiên cũng hít một luồng khí lạnh, “Nàng là tà thủ thần y.”

“Không sai, nàng là tà thủ thần y. Đại di nương nàng nói là đại phu nhân của Vô Tranh Sơn Trang – thiên hạ đệ nhất kiếm vô ảnh la sát, Tam di nương, là tam phu nhân thiên hạ đệ nhất độc y.” Năm xưa Đại sư phụ đã từng trúng cổ, vì thế, Vô Tranh Sơn Trang không tiếc bất cứ giá nào để tìm ra phương pháp giải cổ. Nguyên nhân chính là vì như vậy, Lãnh Băng Băng đối với cổ hiệu rất tường tận.

Lãnh Băng Băng vốn đang nằm bò ra bàn miệng chảy nước dãi, hồ ngôn loạn ngữ, lảm nhảm, đột nhiên đứng bật dậy, cười hi hi, đưa bàn tay sạch lên quẹt nước dãi bên mép, bàn tay còn lại không được sạch lắm đưa lên vỗ vỗ vai Tàn Mộ Phong, nước bọt văng tung tóe cất giọng nói, “Lời muội ấy nói hoàn toàn chính xác.” Máu đỏ ứng trên mặt tan hết, Lãnh Băng Băng thần thanh khí爽, không còn vẻ say rượu.

Hoắc Thiên hồ nghi dò xét nàng, “Nàng không phải bị say sao?”

“Nam nhân của tiểu muội ta bị bệnh, ta đương nhiên cần thanh tỉnh. Ta là một thầy thuốc rất có trách nhiệm, say xin thì làm sao khám bệnh.” Lãnh Băng Băng thuận tay rút một cây ngọc trầm trong thất lung ra, nhanh nhẹn vắn tóc lên.

Bạch Phi Yên nhũ mào, “Làm sao bây giờ?”

Lãnh Băng Băng làm bộ làm tịch thờ dài, “Không có thuốc nào cứu được.”

“Cái gì?” Lồng ngực Bạch Phi Yên đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói. Ném được mùi máu tươi nhàn nhạt, một luồng dịch thể ẩm ướt trào ra ngoài. Cổ họng ngọt lịm, một dòng máu đỏ tươi từ cổ họng phun ra.

Trước mắt tối sầm, Bạch Phi Yên từ từ ngã xuống, như một con diều đứt dây.....

Tòa tiêu lâu thanh nhã tọa lạc trong khu vườn thanh lịch, trăm hoa đang đua nhau khoe sắc, muôn hồng nghìn tía. Hàng liễu bên hồ theo gió đong đưa, tơ liễu theo gió nhẹ tung bay, rơi đầy trên mặt hồ. Gió mát thổi qua mặt hồ, mặt hồ lăn tăn sóng. Nếu chú ý lắng tai nghe, còn có tiếng đàn ưu nhã xa xăm. Tiếng đàn huyền bí như có như không, cũng không biết thực sự có người đánh đàn hay không.

【 Ngươi biết mình là ai không? 】 Liễu Thiên uống trà, điềm đạm hỏi nàng.

【 Ta là Bạch Phi Yên. 】 Bạch Phi Yên quay đầu nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, 【 không có cách nào thay đổi sự thực, ta là Bạch Phi Yên. 】

【 Ở đây đẹp không? 】 Liễu Thiên mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi trên mặt hồ.

【 Đẹp, đẹp đến mức ta không muốn đi ra nữa. 】

【 Đẹp ở đâu? 】 Liễu Thiên biết, thứ mà Liễu Thiên Mạch cho rằng đẹp, tuyệt đối không phải là cảnh sắc.

【 Không tranh với đời, thanh tịnh yên lành. Không có ân oán giang hồ, không có tranh giành quyền lực, không có cảm tình gút mắc. Ở chỗ này, ta chỉ cần là chính con người mình, sống cuộc sống theo ý mình. 】

【 Mỗi người đều có một cuộc sống mà mình mong muốn, trải qua quá nhiều mưa gió trong đời, ngươi và ta cuối cùng cũng phải mỗi người một ngã rồi. 】

【 Vậy là ý gì? 】

【 Ngươi có khát vọng của mình, có người mà mình yêu nhất. Sự tồn tại của ta, sẽ chỉ là một sự chịu đựng. 】

【 Ngươi có thể đi đâu? 】 Liễu Thiên Mạch không còn hoảng loạn như lúc đầu, phi thường trấn tĩnh. Nàng từ lâu đã biết sẽ có một ngày như thế này. Trong một phương diện nào đó, nàng và Liễu Thiên không thể nào cùng tồn tại.

【 Không biết, có thể, ta sẽ tan biến. 】 nàng mỉm cười.

【 Cảm tạ ngươi đã làm bạn với ta lâu như vậy. 】

【 Ta chỉ là hư cấu, là nhân vật tự ngươi tưởng tượng ra mà thôi. Tất cả những gì ngươi nhìn thấy đây, đều là hư cấu, đều là giả. 】

【 Ta biết. 】

【 Ở đây có đẹp, thì vẫn chỉ là giả. Hoa không hương, nước không mát. Tất cả chỉ là một loại cảm giác, là thể giới trong lý tưởng của người mà thôi. Muốn có cuộc sống mà chính mình tạo ra, chỉ có chính mình giành lấy thì mới là thật. 】

Liễu Thiên Mạch mỉm cười, 【 Những thứ tốt đẹp nhất e rằng chỉ trong mộng mới có. 】

【 Những thứ trong mộng dù đẹp cũng đều là giả, hãy bước ra đối mặt hiện thực, giữ lấy những gì trước mắt mới là quan trọng nhất. Nếu như người thực sự yêu Tần Mộ Phong, thì hãy đi mà giành lấy, chứ không phải trốn vào đây. 】

【 Thực sự phải giành lấy sao? 】 Liễu Thiên Mạch chột dạ.

【 Lãnh Băng Băng cũng không phải hư danh. 】

【 Cũng đúng, có đại tỷ, y sẽ không có việc gì. 】

【 Người cứ suy nghĩ đi. 】

【 Ta quyết định sẽ đi giành lấy. 】

【 Xin lỗi, ta không thể tiếp tục đi cùng người nữa, ta cũng có cuộc sống của chính mình. 】

【 Cảm tạ. 】 Bạch Phi Yên đứng lên, vươn tay định ôm Liễu Thiên. Lúc vừa chạm vào thân thể nàng, ngón tay cứ thế mà xuyên qua cơ thể Liễu Thiên.

【 Người... 】 Bạch Phi Yên ngây dại, sững sờ nhìn bàn tay mình, 【 Vì sao lại như vậy? 】

【 Chính mắt người nhìn thấy rồi đó, ta không phải là một con người thật sự. Ta là hư cấu, không tồn tại. 】

Liễu Thiên thối lui vài bước, mỉm cười vẫy tay chào nàng, 【 Vĩnh biệt. 】 Thân thể Liễu Thiên từ từ trở nên trong suốt, trên người tản mát ra một vầng hào quang nhàn nhạt, bao phủ xung quanh nàng. Ánh sáng rực rỡ dần dần tan ra, thân thể của nàng càng trở nên trong suốt, rồi mờ dần. Khi ánh sáng tan hết, hình bóng Liễu Thiên như những hạt cát tan ra, phiêu tán trong không trung.

Từng hạt cát trong suốt rơi trên mặt cỏ, trên thảm cỏ lập tức mọc lên một cây rồi lại một cây bồ công anh. Gió nhẹ thoảng qua, bồ công anh bị cuốn bay theo gió...

Một tia nắng mặt trời xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong tấm rèm che mỏng, rơi trên mặt Bạch Phi Yên đang say ngủ. Vầng sáng chói mắt đánh thức nàng, Bạch Phi Yên từ từ tỉnh lại trong cơn mộng.

Ngáp một cái, nàng như đứa trẻ xoa xoa đôi mắt nhấp nhem. Cái miệng nhỏ khê hé mở, trông vừa đáng yêu vừa mỉa mai.

Trước khi hoàn toàn tỉnh hẳn, giọng nói mát bình tĩnh của Tần Mộ Phong đã vang lên, “Nữ nhân ngọc, nàng ngủ ngáy à? Ta không sao, nàng làm gì tức giận đến mức thổ huyết như vậy.” Nữ nhân không hiểu biết, rập rờn chọc y tức chết mà.

Vô duyên vô cớ bị Tần Mộ Phong mắng cho một trận, Bạch Phi Yên ngờ nghệch hỏi, “Ngài nói gì vậy?” Những hình ảnh trước khi hôn mê dần xuất hiện trong đầu.

Tần Mộ Phong đặc ý nói, “Ta biết nàng rất quan tâm ta.”

Bạch Phi Yên đưa tay ôm lấy cái đầu vẫn còn chưa tỉnh táo, rướn người ngồi dậy, “Đúng vậy, ta rất quan tâm, đặc ý đến vậy sao?”

Tần Mộ Phong thô lỗ ấn nàng nằm xuống giường, “Nữ nhân, không được ngồi dậy.”

Bạch Phi Yên hung hăng đánh vào cánh tay y một cái, “Ngài bảo ta bất động ta liền ngoan ngoãn nằm im, vậy chẳng phải là mất mặt lắm sao?”

Tần Mộ Phong nhất thời á khẩu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đứng dậy bước tới cạnh bàn. “Uống thuốc trước đi.” Đối Bạch Phi Yên, y hoàn toàn nói không lại. Nữ nhân này mồm mép lanh lợi, tuyệt đối có bản lĩnh chọc điên cả thánh nhân.

“Ngài bảo ta uống ta liền uống, vậy chẳng phải là mất mặt lắm sao?” Bạch Phi Yên quắc mắt, bướng bỉnh không nghe lời.

Tần Mộ Phong gườm nàng một cái, “Lãnh Băng Băng muốn nàng uống.” Chén thuốc này đã đưa đến từ lâu rồi, tà thủ thần y đặc biệt cẩn thận, chỉ cần Bạch Phi Yên tỉnh lại, có phải đề xuống đó vào họng cũng phải bắt nàng uống.

Bạch Phi Yên tức giận trừng mắt với y, đoạt lấy chén thuốc trong tay y, “Uống thì uống, sợ gì ai.” Nghe lời đại tỷ, tuyệt đối không sai.

Vị thuốc đắng ngắt khiến khuôn mặt thanh tú Bạch Phi Yên nhăn nhúm lại, “Đắng quá.” Nàng thè lưỡi ra ngoài, trông như con chó con.

“Ăn cái này.” Tần Mộ Phong nhét một viên mứt hoa quả vào miệng nàng. Phi Yên lập tức nếm được vị ngọt lịm tan ra trong miệng.

Lại nuốt thêm một viên mứt nữa, Bạch Phi Yên không tin hằm hừ, “Cũng không tệ lắm, nghĩ không ra đường đường Bình Nam Vương, mà cũng làm mấy chuyện lấy lòng nữ nhân như vậy.”

“Phi Yên, đến giờ ta mới biết nàng là một nữ nhân mềm mại và thất thường như vậy.” Bạch Phi Yên trong trí nhớ của y, là một nữ tử lạnh lùng cao ngạo lại khôn khéo, không nhiều lời, không ấu trĩ. Nàng trước mắt đây, hoàn toàn là một tiểu nữ nhân tính tình cáu bẳn.

Bạch Phi Yên nghiêng đầu liếc mắt, “Ngài ngược đãi ta lâu như vậy, lúc biết ngài rất yêu ta, đương nhiên phải hung hăng trả thù rồi.”

Tần Mộ Phong lại đút một viên mứt vào miệng nàng, không thèm tính toán, “Ăn đi.”

Bạch Phi Yên bĩu môi, “Ăn thì ăn, làm gì dữ vậy?”

Giọng nói vẻ mặt ngây thơ của nàng khiến Tần Mộ Phong không khỏi mỉm cười, chẳng thể làm gì khác ngoài lắc đầu, “Aizz... Ăn đi.”

“Xem ra, hai vị tình cảm hòa thuận nhỉ.” Một nữ nhân say khướt bước vào bậc cửa, lão đạo rồi ngã bở lên giường.

Tần Mộ Phong nhú mày, “Nàng xác định cô ta là Lãnh Băng Băng?”

Bạch Phi Yên nhìn một lượt từ đầu đến chân Lãnh Băng Băng xong, “Đúng vậy, ta xác định đây là đại tỷ của ta.” Lãnh Băng Băng mặc một bộ xiêm y bằng vải bố rộng thùng thình, trên quần còn thêu toàn hình đầu lâu xương chéo màu đen. Toàn thân y phục thùng lỗ chỗ khắp nơi, ống tay áo thì rách rưới tới tã, lam lũ không chịu nổi. Tóc dài buộc thành đuôi ngựa, túm cầu thả phía sau đầu.

“Thần y trong truyền thuyết chính là như vậy sao?” Tần Mộ Phong rất hoài nghi. “Ta còn nghĩ mình vừa thấy một tên khát cái.”

“Đại tỷ ta lúc nào cũng vậy.” Bộ đồ trên người Lãnh Băng Băng kia chính trang phục thịnh hành nhất mấy nghìn năm sau, thật không hiểu biết gì cả.

Lãnh Băng Băng ngẩng đầu, cười hắc hắc với Bạch Phi Yên, “Tiểu muội, thật là ngại, ta mới vừa uống chút xiu rượu. Nhưng mà ta lấy đầu người ra đảm bảo, sẽ không chần nhảm, lại càng không chữa chết người.”

Bạch Phi Yên không khỏi bật cười, “Muội biết, tà thủ thần y Lãnh Băng Băng sẽ không chần nhảm.” Biết Lãnh Băng Băng bao nhiêu năm nay, hầu như không có lúc nào thấy nàng tỉnh táo.

Lãnh Băng Băng tựa vào thành giường, ngón tay luồn vào trong tóc, ho khan một tiếng, “Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu của ta, muội nhất định đã uống máu của Tần Mộ Phong. Hẳn đối với kẻ hạ cô ‘si tâm bất cải’, muội lại ‘si tâm bất cải’ đối với hắn.” Lãnh Băng Băng chắc chắn lưỡi, “Tên gia hỏa này thật là tốt số, bị hạ cô mà còn có thể hưởng thụ phúc lợi bổ sung.”

Bạch Phi Yên sừng sốt, neho đôi mắt đẹp, “Cái gì?” Nàng yêu Tần Mộ Phong là có liên quan đến được vật s ao?

“Ta bị trúng ‘si tâm bất cải’ sao?” Tần Mộ Phong cũng neho mắt lại.

“Người bị điếc hả? Ta nói quá rõ ràng, người trúng ‘si tâm bất cải’ trong truyền thuyết. Thứ này rất đặc thù, người trúng cổ sẽ một lòng yêu thương kẻ hạ cô.” Nàng ngáp một cái, “Người yêu nữ nhân nào nhất thì kẻ đó chính là hung thủ.” Ánh mắt Lãnh Băng Băng chậm rãi nhìn sang Bạch Phi Yên, nói ngắn gọn, “Tiểu muội, việc có thể làm ta đã làm, nên nói ta cũng đã nói. Ta nghĩ, hai người đều cần một chút thời gian để suy nghĩ. Nếu như muốn giải cứu có thể tìm ta, không muốn giải, ta không có lời nào để nói.”

Bạch Phi Yên hơi trầm mặc, “Muội biết rồi.”

Tần Mộ Phong cúi đầu, giọng trầm trầm, “Thiên Mạch, nàng hy vọng ta làm như thế nào?”

Bạch Phi Yên cười khỏ, chậm rãi lắc đầu, “Ta không biết.”

Y tự cười giễu mình, “Thật là mịa mai có phải không?”

Bạch Phi Yên lắc đầu, “Không, không mịa mai chút nào. Ta không biết ngài yêu Thái Hà có liên quan đến được vật hay không, thế nhưng...” Thanh âm của nàng trở nên rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi hầu như không nghe thấy được, “Ta thực sự yêu ngài, được vật có thể thao túng tâm tư của ta, nhưng không thao túng được suy nghĩ chân thành ở sâu trong nội tâm của ta. Mộ Phong, ta yêu ngài.” Bạch Phi Yên nhẹ nhàng cầm lấy tay Tần Mộ Phong, “Bạch Phi Yên chưa bao giờ làm những việc khiến bản thân hối hận, tình yêu này, ta không hối hận. Cho dù.... ngài không yêu ta.” Nàng là một nữ tử không dễ dàng rung động, một khi đã yêu, sẽ một lòng một dạ. Nàng chỉ có một trái tim, một mối tình. Cho Tần Mộ Phong rồi, thì không có cách nào thu hồi lại được.

Tần Mộ Phong nắm chặt tay Bạch Phi Yên, “Ta thật có lỗi với nàng.”

Bạch Phi Yên lắc đầu, “Ngài không có lỗi với ta, chỉ có thể nói, thiên ý trêu ngươi.”

“Nàng muốn ta làm thế nào?” Giọng y rõ ràng khàn đi.

Nàng nở một nụ cười yếu ớt, “Ta không phải ngài, không thể thay ngài quyết định. Ta nghĩ, ngài cần yên tĩnh một chút.”

Tần Mộ Phong chậm rãi buông tay Bạch Phi Yên ra, xoay người đưa lưng về phía nàng, “Cho ta một chút thời gian.”

“Được.”

Tần Mộ Phong thoáng ngập ngừng, rồi bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng y, Bạch Phi Yên cười khỏ, “Đại tỷ, y nhất định rất đau khổ.” Nữ nhân mình yêu sâu nặng là gian tế đã đủ đả kích rồi, vì trúng cổ mà yêu nàng ta, càng đả kích hơn.

Lãnh Băng Băng chăm chú nhìn nàng, “Còn muội? Muội có đau khổ không?” Tần Mộ Phong đau khổ, nàng lẽ nào không đau khổ.

Bạch Phi Yên ngẩng đầu, cười thê lương, “Muội không đau khổ, chỉ hận thiên ý trêu người. Thì ra, không phải muội đến chậm, mà là....” Bọn họ đều bị ông trời trêu ghẹo.

Lãnh Băng Băng nhìn theo bóng lưng y, “Hắn rất yêu muội, thực sự rất yêu muội. Trúng tình cổ mà còn có thể nhận ra tâm ý của bản thân, tất là tình yêu rất sâu đậm.” Tên muội phu này, nàng ưng chắc rồi.

*****

Có thể không biết võ lâm mình chủ là ai, nhưng không thể không biết Vô Tranh Sơn Trang.

Có thể cướp bóc lục đại môn phái, nhưng không thể đắc tội Vô Tranh Sơn Trang.

Có thể đối nghịch với hắc bạch lưỡng đạo, nhưng không thể trêu chọc Vô Tranh Sơn Trang.

Hai chữ Vô tranh, nghĩa là không tranh với đời. Vô Tranh Sơn Trang, là nơi một đám võ lâm cao thủ đã từng danh chấn giang hồ sau khi thoái ẩn trở về bảo dưỡng tuổi già. Mọi người ở Vô Tranh Sơn Trang tuân theo quy củ của trang chủ thiên hạ đệ nhất kiếm Bạch Mạn Diệp, thoát ly khỏi chốn hồng trần, không tranh giành đoạt lợi.

Tuy rằng vô tranh, nhưng oán giận tất báo. Một đời tông sư, cũng có khuyết điểm. Khuyết điểm của các cao nhân trong Vô Tranh Sơn Trang, chính là bao che khuyết điểm.

Có người nói: trước khi đắc tội Vô Tranh Sơn Trang, phải mua sẵn quan tài. Sau khi đắc tội Vô Tranh Sơn Trang, tự sát là thống khoái nhất.

Dần dà, Vô Tranh Sơn Trang trở thành cấm kỵ lớn nhất trên giang hồ.

Giang hồ đồn đãi, những người trong Vô Tranh Sơn Trang ai ai cũng thủ đoạn độc ác, lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt.

Giang hồ đồn đãi, Vô Tranh Sơn Trang nằm ở thâm sơn u cốc, trong trang xương trắng đầy đất, đầu lâu chất đống.

Giang hồ đồn đãi, Vô Tranh Sơn Trang tài bảo khắp nơi, không ai sánh bằng.

Giang hồ đồn đãi, Vô Tranh Sơn Trang cao thủ như mây, võ công bí tịch vô số.

Giang hồ đồn đãi...

Vô Tranh Sơn Trang, danh chấn giang hồ. Thế nhưng, Vô Tranh Sơn Trang rốt cuộc nằm ở đâu?

Đầu tháng mười hai, là lúc phương bắc lạnh lẽo nhất, đại tuyết phong sơn. Một nơi dù có lạnh, cũng sẽ có khi thời tiết tốt, tỳ như, ngày hôm nay.

Gió mát nhẹ thổi, trăm hoa khoe sắc. Những đám mây bông bành nhàn nhã rong chơi, tĩnh lặng và ưu nhã.

Phương bắc đột nhiên xuất hiện một tòa tiểu viện Giang Nam rất có tình thơ ý họa, vô cùng bắt mắt. Nếu như, tọa nhà đó đã được xây dựng ở đây vài thập niên, tự nhiên sẽ không ai thêm ngó ngang ngó dọc. Thời gian ba mươi năm, đủ để mọi người quen với sự tồn tại của nó.

Đình đài lầu các rường cột chạm trổ, xa hoa lộng lẫy.

[xin phép được lược bỏ 100 chữ miêu tả phong cảnh không quan trọng]

Trong đình cách bờ sông không xa, có bốn nữ nhân thần thái khác nhau đang ngồi bên trong.

Khí trời nhàn nhã như vậy, bọn họ tự nhiên cũng rất nhàn nhã.

“Đông phong.” Nữ nhân mặt lạnh như tiền.

“Tam điều.” Nữ nhân xinh xắn khả ái về mặt kẻ trộm cười.

“Bát vạn.” Nữ nhân đậm nhiên ưu nhã khóe mắt hiện lên một tia sáng.

“Chờ một chút, phanh, phát tài...” Nữ nhân tùy tiện hét lên, cười ầm ĩ.

Nữ nhân lạnh lùng nhìn bài mình, bắt đắc dĩ ném ra một con, “Lục vạn... lại thua tiền rồi.”

“Phát tài.” Nữ nhân xinh xắn khá ái nói.

Nữ nhân lạnh lùng càng bắt đắc dĩ, thở dài một hơi, “Đúng vậy, muối thua tiền, tỷ phát tài.”

Nữ nhân tùy tiện lờm một cái, “Tam muối, Lãng Tương đánh Phát Tài, không phải nói muối ấy muốn phát tài.”

“Phát tài là của ta.” Nữ nhân thoát nhìn ưu nhã cười hi hi nhặt quân Phát Tài lên, “Hắc hắc, ta muốn phát tài. Muốn Phát Tài, lần phát tài.”

Nữ nhân tùy tiện — Bạch Mạn Diệp lăm bằm, “Bực mình, đánh mặt chược với các muối hai mươi mấy năm, ta đều thua hai mươi mấy năm.”

Nữ nhân tên Lãng Tương cười hắc hắc, “An tâm đi, đại tỷ phụ là bá chủ thương nghiệp phương bắc, tỷ không lo chết đói.”

“Tiền nhà ai nhiều bằng nhà Tịch Linh chứ?” Nữ nhân ưu nhã mó một quân bài, lăm bằm.

Tịch Linh bắt đắc dĩ lắc đầu, “Hong Trung. Thanh Thanh, muối đừng hại ta.”

Bạch Mạn Diệp vừa thấy Hong Trung, hai mắt lập tức sáng lên, “Ha ha, ta hồ rồi.”

“Lại hồ nữa.” Lãng Tương không cam lòng dẫu môi, “Còn tiếp tục như vậy muối sẽ chết đói.”

“Đến chỗ lão công của muối và Băng Băng mà trộm.” Bạch Mạn Diệp khoái chí thu ngân lượng, không hề cảm thấy lương tâm cắn rứt.

“Trộm không được.” Nàng vẻ mặt buồn khổ.

“Làm mấy cái mặt nạ đi bán đấu giá.” Tịch Linh nhàn nhàn đưa bạc cho Bạch Mạn Diệp, “Tim Hạo Đình giúp tỷ bán đấu giá.”

“Mẹ à, mấy chuyện bán đấu giá này bản Các chủ không quản, trực tiếp tìm Thanh Long đường chủ đi.” Một giọng nam ôn hòa đột nhiên xen giữa các nàng.

Tịch Linh nhìn bài, thân nhiên nói, “Con không ở cạnh lão bà, tới đây làm gì? Gọi chúng ta ăn cơm sao? Đánh xong bàn này nữa rồi ăn.”

“Không phải ăn cơm, đại tỷ khẩn cấp dùng bỏ câu đưa tin.” Thiên Cơ Các chủ Quân Hạo Đình giờ giờ tờ giấy trong tay, “Tỷ ấy mời mọi người đến phủ tướng quân ở kinh thành.”

“Bạch bản....” Không nhìn hần.

“Bác Phong...” Triệt để không nhìn.

“Nhất đồng...” Không nhìn đích rất triệt để.

“Cửu vạn...” Giả cầm vờ điếc.

Quân Hạo Đình ho khan một tiếng, cao giọng nói, “Đại tỷ nói, Lão Thất trúng si tâm bắt cái, hiện tại nửa chết nửa sống, mời các vị đem “vi sinh tổ” tới cứu muối ấy.”

Bốn nữ nhân đồng thời dừng động tác, một quân mặt chược bay đến nện lên mặt hần, “Tiểu tử thôi, sao không nói sớm.”

“Gọi Nhị tỷ Tử đệ Ngũ muối Lục muối tất cả trở về, chuẩn bị xuất phát.” Lại một quân mặt chược bay đến.

“Đem tất cả dược liệu trân quý của Thiên Cơ Các đến, đi ngay lập tức.” Bộ có mưa mặt chược hay sao? Mà hết quân này đến quân khác bay tới.

“Dùng bỏ câu đưa tin cho Chu Tước đường chủ, bảo nàng sẵn sàng chờ Băng Băng sai khiến.” Lần này là chén trà bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hành trình Hoàng Lãng

Lãnh Băng Băng thà chết cũng không chịu ra khỏi phủ tướng quân, để tiện việc chẩn trị của nàng, hai người kia đành phải ở lại.

Lưu lại phủ tướng quân đã được nửa tháng, Tần Mộ Phong hoàn toàn không có ý định rời đi.

Làm Binh Nam Vương bao nhiêu năm nay, y mệt mỏi lắm rồi. Hiện tại, y chỉ muốn vứt bỏ tất cả, chỉ làm nam nhân của Phi Yên mà thôi. Không cần danh lợi địa vị, chỉ muốn cùng Bạch Phi Yên làm một đôi phu thê bình thường nhất.

Phủ Tướng quân hoa nở muôn màu, mùi thơm vương vấn.

Nhìn Bạch Phi Yên đang nô đùa cùng Lãnh Băng Băng và Từ Linh rất vui vẻ, Tần Mộ Phong bắt giác mỉm cười, “Chỉ cần có thể thấy nàng cười, ta cũng đủ thỏa mãn rồi.” Nụ cười của Bạch Phi Yên, đã từng xa không với tới.

Ánh mắt Hoắc Thiên chậm rãi rơi vào người một cô gái trong vườn mai, “Rất hiếm khi thấy nàng không say.” Tần Mộ Phong cầu có được nụ cười của Bạch Phi Yên, còn hẳn chỉ cầu nhân nhi xinh xắn kia bớt gây chuyện sinh sự.

Tần Mộ Phong cầm lấy bầu rượu, rót cho Hoắc Thiên một chén, “Uống chút rượu cũng không hại gì, đây, ngươi cũng uống một chén đi.” Nữ nhân say xỉn kia là đại tỷ của Bạch Phi Yên, là đại di từ (chị vợ) của y, y dám nói gì chứ?

“Lời đó không sai, thế nhưng...” Hoắc Thiên cười khổ, “Mỗi ngày uống đến mấy bình, thì thật quá mức.” Hàm rượu trong phủ tướng quân giờ chẳng còn lại bao nhiêu, không biết sau này phải làm sao đây.

Tần Mộ Phong uống một ngụm rượu, nhìn hân đồng tình, “Tiểu Hoắc, trước đây ngươi làm sao mà gặp được con sâu rượu này thế?”

“Ta nghĩ rằng nàng là tên khát cái, mời nàng ăn một bữa. Kết quả, nàng đòi ta mua rượu.” Khuôn mặt Hoắc Thiên trở nên dờ khóc dờ cười, “Sau đó, chẳng hiểu làm sao bị nàng quán lấy.” Vấn đề này, đến tận bây giờ hẳn cũng chưa nghĩ ra.

“Hiểu rồi.” Lãnh Băng Băng nữ nhân này, làm việc mơ mơ hồ hồ, loạn thất bát tao, Hoắc Thiên chẳng biết sao mình bị quán lấy thì cũng không có gì lạ.

Hoắc Thiên thở dài một hơi, “Ta cũng không hiểu Bạch Phi Yên vì sao khi không lại dính vào huynh.” Một nữ tử như Bạch Phi Yên, vì sao lại gả cho Mộ Phong? Nữ nhân của Vô Tranh Sơn Trang đều thích đeo theo người ta?

Tần Mộ Phong lướt mắt qua vườn hoa mai, rơi vào người áo trắng, “Duyên phận.” Chính là duyên phận, đưa bọn họ cột vào cùng nhau.

“Ta cũng cảm thấy đó là duyên phận.” Tần Mộ Phong và Bạch Phi Yên tám trụ đánh còn không tới (*), ngoại trừ duyên phận, hẳn thực sự không nghĩ ra bọn họ vì sao có thể ở cùng nhau.

(*) giống cách ví von của người Việt là: đại bác bắn còn không tới

“Ta dự định...” Tần Mộ Phong dừng một chút, “. . . thành thân với Phi Yên, sau đó đưa nàng đi rong chơi khắp thiên hạ.”

Hoắc Thiên cũng không lấy làm lạ, cảm thán nói, “Binh Nam Vương vì nữ nhân việc gì cũng có thể làm, không phải sao?”

“Ta có hoang đường như vậy sao?” Tần Mộ Phong cười khổ, “Ngươi cũng biết, ta thân bất do kỷ, trên thực tế, ta không đa tình.”

Hoắc Thiên liếc nhìn y có thâm ý khác, “Đóng kịch nhiều rồi, giờ không biết là đang diễn kịch, hay là bản tính vốn như thế.” Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như thù tạc, chuyện của Tần Mộ Phong, hẳn là người hiểu rõ nhất.

“Đúng vậy.” Tần Mộ Phong khoe miệng hiện ra một nụ cười, “Mặc kệ sự thật thế nào, ta đã gặp được nàng.”

“Không nói cái này nữa, làm mất vui.” Lúc thưởng hoa, không nên nói những chuyện làm mất hứng, “Còn cổ trên người của huynh, dự định làm thế nào?”

“Ngươi không phải nói làm mất vui sao?” Tần Mộ Phong nhấp một ngụm rượu, thờ ơ trả lời. “Có tà thủ thần y ở đây, không chết được. Không có bệnh gì tà thủ thần y không chữa được, không có chuyện gì Vô Tranh Sơn Trang không làm được.”

Tần Mộ Phong vừa dứt lời, chợt nghe sau lưng truyền đến một âm thanh đầy bất mãn oán giận, “Lão công à, vì sao ta cứ cảm thấy Tần Mộ Phong đang tính toán gì đó với Vô Tranh Sơn Trang? Vì sao vừa nhìn một cái đã thấy không vừa mắt, nhìn lần thứ hai lại càng không thuận mắt, nhìn lần thứ ba thì không muốn nhìn nữa?”

“Nhìn ta là đủ rồi, nàng nhìn hân làm gì?” Nam nhân giọng đầy ý chiếm hữu nhíu mày.

Nàng gật đầu, đôi mi thanh tú ngược lên, “Cũng đúng, ta nghĩ hẳn không đẹp trai bằng chàng. Vì sao tiểu muội lại thích hân nhỉ? Không có mắt nhìn.”

Quân Hạo Đình một thân áo trắng tuấn nhã, cười tươi như gió xuân, “Nhị tỷ à, tình nhân nhân lý xuất Tây Thi, đương nhiên tỷ nghĩ tỷ phu đẹp trai rồi.” Kỳ thực Tần Mộ Phong cũng được, tuy rằng... kém hẳn một chút.

“Chủ nợ của đại tỷ có vẻ như không ổn, còn nam nhân của tiểu muội...” Nữ tử xinh đẹp từ trong tay áo lấy ra một cái bàn tính, ngón tay ngọc thuận thực gảy gảy, “Cũng được.”

“Cái này cũng có thể tính ư?” Quân Hạo Đình dờ khóc dờ cười.

Nàng thu hồi bàn tính, nhoèn một nụ cười đứng kiêu chuyên gia, “Đương nhiên, bàn tính vàng của Đông Phương Nhị ta cái gì cũng có thể tính ra.”

Ba người nói tới nói lui nửa ngày, cuối cùng cũng đến phiên chủ nhân phủ tướng quân mở miệng, “Ồ.... chắc hẳn vị này chính là nhị tỷ của Phi Yên, Đông Phương cô nương.”

Đông Phương Nhị ung dung điềm đạm thu hồi bàn tính, ưu nhã không giống phàm nhân, “Hoắc tướng quân, cửu ngưỡng đại danh.”

Tần Mộ Phong cũng không cam tở ra yếu kém, đánh giá hai vị nam tử bên cạnh Đông Phương Nhị, “Thiên Cơ Các chủ? Sát Thủ Môn chủ?” Nghe nói nhị tiểu thư Vô Tranh Sơn Trang gả cho môn chủ lạnh lùng của Sát Thủ Môn, nam tử mặt mày nghiêm trang chắc chắn là môn chủ Sát Thủ Môn. Giang hồ đồn Thiên Cơ Các chủ bạch y phiêu phiêu, ưu nhã tuấn mỹ. Nên người còn lại, chắc chắn là Thiên Cơ Các chủ.

Quân Hạo Đình ưu nhã cười, “Bình Nam Vương, cửu ngưỡng đại danh.”

“Ba vị mời ngồi.” Tần Mộ Phong cũng đáp lại một nụ cười ưu nhã.

“Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.” Ánh mắt Quân Hạo Đình đảo qua ba nam tử đang ngồi, “Mắt nhìn người của Đại tỷ Nhị muội Tiểu muội đều tốt.” Ba nam nhân này đều là nhân trung long phượng, tỷ muội hẳn quả nhiên rất biết chọn lựa.

Hoắc Thiên ho khan một tiếng, “Mục đích ba vị đến đây là...” Hần và Lãnh Băng Băng không có quan hệ gì, không thích Quân Hạo Đình dùng ánh mắt kiêu này nhìn hắn.

“Cứu hắn.” Quân Hạo Đình và Đông Phương Nhị rất ấn ý, ngón tay chỉ vào Tần Mộ Phong, đồng thanh lên tiếng.

“Nhị tỷ, Tam ca, tỷ phu.” Một giọng nữ mừng rỡ xen vào giữa mọi người, theo đó một người áo trắng cũng xuất hiện.

Đông Phương Nhị đánh giá Phi Yên từ đầu đến chân, “Hình như lại gầy đi rồi.”

Quân Hạo Đình đến sát bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi, “Phải chăng là thức ăn không ngon?”

“Không có đâu, muội rất khỏe.” Để chứng minh, Phi Yên mở rộng hai tay, để Đông Phương Nhị nhìn thật kỹ.

“Đại tỷ đâu?” Quân Hạo Đình đưa mắt về phía vườn mai, nhưng không thấy bóng dáng Lãnh Băng Băng đâu.

“Dẫn Từ Linh về phòng rồi.” Phi Yên nhìn ba người, “Tam ca, tẩu tử (chị dâu) đâu?”

Quân Hạo Đình mâu quang trầm xuống, “Tiểu phiến tử (Y Tiểu Lục) mang thai rồi, nên không cho nàng đến.”

Bạch Phi Yên tự tiểu phi tiểu chế nhạo, “Làm việc nhanh nhẹn ghê.”

Quân Hạo Đình cười không ngấm miệng lại được, “Phi Yên, thân thể muội thế nào?”

Phi Yên cũng tươi cười toe toét, “Vẫn tốt, sư phụ đâu?”

Quân Hạo Đình thờ dài một tiếng, “Bọn họ đã sớm không để ý tới chuyện giang hồ, rất ít ra khỏi trang, nên giao chuyện này cho ta.” Hại hắn không thể ở cạnh lão bà.

Đông Phương Nhị cười lờm Quân Hạo Đình một cái, “Mẹ nói, bọn họ già rồi, bây giờ là thiên hạ của chúng ta. An toàn của muội giao cho bọn ta, nếu như muội lỡ có chuyện gì, mẹ sẽ lột da Hạo Đình làm áo khoác lông chồn.”

“Tìm đại tỷ tới đây, nói chuyện giải cổ đã, còn cái khác để sau hãy nói.” Quân Hạo Đình véo véo gương mặt Phi Yên, “Tiểu Phi Yên nhà ta gầy quá.”

Tần Mộ Phong chặn tay Quân Hạo Đình lại, “Ta sẽ chăm sóc nàng.” Đừng tưởng rằng hắn là Tam ca của Phi Yên thì có thể sờ loạn.

“Hẹp hòi.” Quân Hạo Đình nhún nhún vai không thèm, “Ta không sờ là được chứ gì.”

“Giải cổ rất đơn giản, kỳ thực vô cùng đơn giản.” Lãnh Băng Băng chẳng biết xuất hiện từ khi nào, chậm rãi từ vườn mai đi tới. “Để phòng ngựa cỏ độc đáng ghét, sư công, sư thúc công, tam di nương tổng hợp bách chủng trùng thảo tạo thành ‘duy sinh tổ’ trong truyền thuyết. Qua nửa tháng nghiên cứu thực nghiệm, ta phát hiện ‘si tâm bất cái’ và các loại cỏ khác có chút khác biệt. Khác biệt ở chỗ, cỏ mẫu ‘si tâm bất cái’ được nuôi dưỡng bên trong cơ thể người hạ cô, con quỷ xui xẻo bị hạ cô sẽ ‘si tâm bất cái’ mà yêu ả ta. Cho dù ả chết đi, nhưng cỏ mẫu trong cơ thể thì vẫn còn, vẫn khiến con quỷ xui xẻo kia ‘si tâm bất cái’. Để giải những loại cỏ khác chỉ cần giải trực tiếp trên người kẻ bị hại, còn ‘si tâm bất cái’ thì phải đưa cỏ mẫu trong người kẻ hạ cô ra, rồi bóp chết. Cho dù ả đã chết, cũng phải tìm cơ thể ả để dụ cỏ mẫu ra. Nếu không, ả sẽ không chế tên quỷ xui xẻo kia cả đời, cho đến khi về châu diêm vương.” Lãnh Băng Băng gầy gầy ngón tay, lờm Tần Mộ Phong, “Hiểu không? Quỷ xui xẻo.”

“Ồ.... hiểu.” Thực ra chuyện rất đơn giản, từ cơ thể Thái Hà dụ cỏ mẫu ra là xong, nhưng mà vào miệng Lãnh Băng Băng thì lại thành ra rất phức tạp.

“Duy sinh tổ là cái gì?” Hình như chưa từng nghe qua.

Bốn người xuất thân Vô Tranh Sơn Trang đồng thanh lên tiếng, “Nguyên tố duy trì sinh mệnh.”

Sát thủ môn chủ nhìn về mặt mờ mịt của hai nam nhân kia đầy thông cảm, mở kim khẩu, “Năm xưa, đại phu nhân Vô Tranh Sơn Trang, nhạc mẫu của ta, đã từng trúng cổ. Sau nhờ các vị tiền bối liên thủ tổng hợp ra giải được. Nhạc mẫu ta đặt tên giải được là ‘duy sinh tố’, lấy ý là nguyên tố duy trì sinh mệnh.” Muốn hiểu được người của Vô Tranh Sơn Trang, xác thực rất khó.

Thiên Cơ Các chủ Quân Hạo Đình cười hắc hắc, từ trên người mọc ra một chiếc bình nhỏ, giờ giờ lên, “Duy sinh tố ta mang đến rồi, đến hoàng lăng đào xác thôi.”

Lãnh Băng Băng lườm hần một cái, “Không nói sớm.”

“Giờ đi thôi.” Bạch Phi Yên không chút khách khí đoạt lấy bình sứ trong tay hần, “Đi.” Nàng đã đợi quá lâu rồi, không muốn đợi thêm nữa.

“Muội trở về cho ta.” Lãnh Băng Băng túm chặt vạt áo Phi Yên, kéo nàng đến trước mặt, “Một mình ta đi là được rồi, muội ở nhà. Sau khi ta dụ được cổ mẫu ra, nam nhân của muội cũng sẽ nôn cổ trùng ra. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, muội, cũng sẽ nôn ra mấy con tiểu trùng.”

“Muội muốn nhìn thấy Thái Hà.” Bạch Phi Yên cười hihi, trong trẻo như Hạnh Hoa tháng ba, “Muội muốn biết, mình rốt cuộc không bằng cô ta ở điểm nào. Muội muốn biết, nữ nhân Mộ Phong yêu lâu như vậy, rốt cuộc hình dáng thế nào.”

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, giọng trầm trầm nghe như tiếng thờ dài, “Nàng hơn hần cô ấy.” Phi Yên là kỳ nữ thế gian hiếm có, Thái Hà không thể so sánh với nàng.

Phi Yên nắm chặt tay Tần Mộ Phong, ngược mắt nhìn y, “Mộ Phong, hãy để ta nhìn cô ta một lần.”

Tần Mộ Phong nhìn nàng một lúc lâu, rốt cục gật đầu.

“Đừng ở đây nói mấy câu mắc oí đó, làm bệnh nhân, ngoan ngoãn ở nhà đi, ta và Nhị Nhi đi là được rồi.” Lãnh Băng Băng đoạt lấy bình sứ trong tay Bạch Phi Yên, “Có nôn ra mấy thứ ghê tởm đó thì cũng đừng có quá sợ hãi, chúng ta trở về nhanh thôi.”

“Hoàng lăng có cơ quan, mọi người vào không được đâu.” Hoắc Thiên đúng lúc lên tiếng.

Lãnh Băng Băng cười tự phụ, “Biết lão Tử nhà chúng ta làm gì không? Trộm đạo phải gọi là nhất tuyệt.” Thiên hạ đệ nhất đạo mộ tặc ‘Mị ảnh’, tuyệt không phải hư danh.

Hoắc Thiên đầu đầy hắc tuyến, mấy chuyện trộm gà trộm chó không biết ngượng còn đem ra khoe làm xấu mặt người khác.

Không nhìn Hoắc Thiên, Lãnh Băng Băng cười vô cùng đắc ý, “Nhớ năm xưa, tên tiểu tử này chính sự không làm, tự nhiên mê đi trộm mộ. Lão nương dẫn theo một đám đệ muội xông vào thế gia chuyên trộm mộ ở Giang Nam, trộm cuốn 《Đạo Mộ Bí Tích》 của nhà bọn họ về cho hần học tập. Tiểu tử này quả nhiên không phụ kỳ vọng của chúng ta, trở thành thiên hạ đệ nhất đạo mộ tặc.” Giang Nam Nhan gia mấy đời trộm mộ, là thế gia trộm mộ nổi tiếng thiên hạ. Trên đời này, không có mộ nào Nhan gia vào không được. Ngày nay, Mị ảnh đệ Nhan gia xuống trở thành thiên hạ đệ nhất, đương nhiên không phải chuyện đùa.

Tần Mộ Phong hơi nhú mày, “Tử ca là thiên hạ đệ nhất đạo mộ tặc, thế nhưng, hần không ở nơi này.” Đại danh của Mị Ảnh, y cũng có nghe đến. Có hần xuất thủ, vào hoàng lăng mộ địa dễ như trở bàn tay.

Bạch Phi Yên rút tay mình ra khỏi tay y, thần nhiên nói, “Đi trộm Đạo Mộ Bí Tích, bọn ta đều có phần, học cũng có phần.” Lúc đó bởi vì hiếu kỳ, nên đã đọc qua《Đạo Mộ Bí Tích》.

Lãnh Băng Băng uể oải ngáp một cái, “Đi thôi đi thôi, đừng nói nhảm nữa.”

Quân Hạo Đình khẽ phe phẩy chiếc quạt lụa, nhìn ưu nhã đến nỗi không giống phàm nhân, “Mọi người đi đi, ta không tham gia.”

Bạch Phi Yên thấy nụ cười nơi khóe miệng Quân Hạo Đình, môi liền lên nở một nụ cười như có như không, “Đại tỷ, chúng ta đi thôi.”

Tuy là ban ngày, bốn người vẫn dễ dàng tránh được thủ vệ hoàng lăng, thuận lợi tiến vào mộ thất của Thái Hà.

Tần Mộ Phong hình như có ý định hợp táng cùng Thái Hà, nên mộ địa chưa bị phong kín, cơ quan cũng không gây chết người.

Tránh được một số cơ quan đơn giản, bốn người dễ dàng tiến vào mộ thất chính. Vào hoàng lăng dễ như vậy, là chuyện trước đây bọn họ thật sự không ngờ tới.

Ở trung tâm mộ thất chính có đặt một quan tài bằng đá, bên cạnh xếp đầy vô số trân bảo vô giá.

Bạch Phi Yên từ lâu xem nhẹ tiền tài, đối với mấy thứ kia liếc cũng không thèm liếc.

Từ lúc bắt đầu đi vào mộ thất, ánh mắt nàng trước sau luôn dán chặt lên bức họa ở chính giữa mộ thất, nữ tử trong tranh đứng dưới cơn mưa bụi, tay cầm một chiếc ô bằng giấy dầu, miệng cười như ngọc, phong tư yếu điệu. Bên cạnh mỹ nhân, đề một bài thơ: Trùng trang ảnh vu ca phiến, tán y hương vu vũ phong, thức châu lịch vu la mệ, truyền kim thúy bôi vu tổ thủ.

Bạch Phi Yên nhìn mỹ nhân trong tranh mỉm cười, “Thái Hà, người rất may mắn.” Mặc kệ là tình cổ cũng được, chân tình cũng được. Thái Hà đời này có thể gặp được Tần Mộ Phong xem cô ta như sinh mệnh, vậy đủ thỏa mãn rồi.

Nàng đưa tay gỡ bức tranh treo trên vách xuống, “Ngày trước, Tần Mộ Phong là của người, hiện tại, y là của ta.” Từ nay về sau, mãi là của nàng.

“Muội lấy bức tranh xuống làm gì?” Đông Phương Nhị từ phía sau lưng nàng thò đầu ra, hiếu kỳ nhìn bức họa trong tay nàng.

Phi Yên nhanh nhẹn cuộn bức tranh lại, “Không có gì.”

Lãnh Băng Băng chia ngón trở ra, hung hăng chọt chọt lên bức tranh vài cái, “Thái Hà, lão nương hôm nay đến đào mộ của người, không phục thì đứng dậy cắn chết ta đi.”

Bạch Phi Yên giấu bức tranh ra phía sau lưng, nghiêm mặt lại, “Đại tỷ, đừng bắt kính với người chết.” Thái Hà đã chết rồi, không cần phải vũ nhục cô ta nữa.

Đông Phương Nhị nhếch miệng hừ một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia âm ngoan, “Không cho chạm vào hả, lão nương đi đánh cái xác.” Nữ nhân này khiến Phi Yên chịu nhiều khổ sở như vậy, sao có thể đơn giản bỏ qua cho à.

Về mặt Lãnh Băng Băng chọt lạnh lùng, khoe miệng thấp thoáng một nụ cười âm hiểm không gì sánh được, “Đem xương cốt về hầm canh.”

Nhị nhi vội gật đầu hợp ý, “Cho thêm bí đao vào.”

“Đại tỷ, Nhị tỷ.” Bạch Phi Yên dờ khóc dờ cười, chỉ có thể bắt đắc dĩ. “Cô ta cũng đã chết rồi, hai tỷ dày vò cô ta làm gì?”

Tiêu Triệt đứng bên cạnh quan tài đá, mặt lạnh như tiền, “Mau tới đây.” Nhân lúc ba nữ nhân còn đang tranh luận quanh bức họa của Thái Hà, hắn đã mở thạch quan.

Ba người không hẹn mà cùng chạy đến bên cạnh, đến khi hình ảnh nữ nhân nằm ở trong quan đập vào mắt, mọi người đều hít sâu một hơi lạnh.

Thái Hà mặc một bộ hi phục xinh đẹp quý giá, đầu đội mũ phượng, khoan thai bình tĩnh nằm trong quan. Hai mắt nhẹ nhàng khép lại, miệng khẽ nhếch, làn da trắng như tuyết tựa hồ có thể nặn ra nước được, trông giống như đang ngủ.

Thờ ơ nhìn thân thể Thái Hà, giọng điệu Lãnh Băng Băng lạnh đến thấu xương, “Quả nhiên là à.” Thân thể có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, đương nhiên là vì có quan hệ tới cổ mẫu trong cơ thể.

Đông Phương Nhị chậm rãi từ trên người lấy ra một cái bàn tính bằng vàng tinh xảo, ngón tay thon nhỏ gảy gảy các hạt châu, “Đồ đạc trong mộ thất này trị giá rất nhiều tiền, đem về chia đều.”

Lãnh Băng Băng cười nhạt, “Ta thấy quần áo trên người à cũng không tồi, cỏi.”

“Giày không tồi, cỏi.” Nụ cười của Đông Phương Nhị cũng chẳng khác gì Lãnh Băng Băng, âm trầm quỷ dị.

“Đại tỷ Nhị tỷ, cô ta đã chết rồi.” Thái Hà đã chết, hà tất nhục nhã nàng?

Lãnh Băng Băng bữu môi không hài lòng, “Nói chơi thôi mà.” Nàng tách miệng Thái Hà ra nhét vào vài viên dược hoàn, thờ ơ nói, “Tiểu Nhị, đỡ Phi Yên.”

Ba người ngẩn ra, không rõ Lãnh Băng Băng muốn nói gì.

Lãnh Băng Băng cụp mắt lạnh lùng nhìn Thái Hà trong quan, “Nè, nhìn đi.”

Bạch Phi Yên cúi đầu, thần sắc trong nháy mắt trở nên cứng đờ. Đó là vật gì vậy? Miễn cưỡng gọi là sâu đi.

Những con quái trùng kia màu sắc sặc sỡ, mỗi con đều bự cỡ một con ếch. Hết con này đến con khác, từ thất khiếu (tai mắt mũi miệng) của Thái Hà chui ra. Mỗi một con chui ra, liền bị Lãnh Băng Băng bắn một cây ngân châm, trúng châm, con sâu quái dị lập tức biến thành tàn tro.

“Thật là tởm.” Đông Phương Nhị che miệng, về mặt chán ghét. “Cái giống gì không biết.”

“Giống mới đó, bắt về làm... ọe...” Cũng không biết là buồn nôn hay là nguyên nhân gì khác, Phi Yên đột nhiên cảm thấy muốn ói, vịn vào Đông Phương Nhị nôn khan, “ọe....”

Thấy Phi Yên muốn nôn, Lãnh Băng Băng chỉ thờ dài một cái, “Nôn đi.”

Lãnh Băng Băng vừa dứt lời, Phi Yên liền bắt đầu nôn mửa.

“Ọe gớm, nữ nhân này thật ghê tởm, cho Phi Yên ăn cái thứ này.” Nhìn mấy con sâu, Đông Phương Nhị sờn cả gai ốc, trong lòng run sợ.

Ngay cả Tiêu Triệt tung hoành giang hồ đã lâu, cũng nhận không được biến sắc. “Người trúng cổ là Tần Mộ Phong, sao muội lại...”

Bạch Phi Yên vừa nôn mửa, vừa trả lời câu hỏi của Tiêu Triệt, “Muội hút độc cho y, không cần thận nuốt phải máu của y, có lẽ là....” Nàng có nghiên cứu y thuật, nên dễ dàng đoán được mối liên quan trong đó.

“Cái gì mà có lẽ, vốn đúng là như vậy.” Lãnh Băng Băng chậm rãi thu hồi ngân châm, “Nôn hết thì tốt rồi.”

Mùi mùi hăng hắc bỗng bay vào trong mũi, Đông Phương Nhị nhận không được bịt mũi lại, “Mùi gì vậy.”

Lãnh Băng Băng giữ sau ót Đông Phương Nhị, “Cúi đầu nhìn đi.”

Đông Phương Nhị theo lời cúi đầu nhìn vào trong quan, hai mắt bỗng dung tròn xoe. Mỹ nhân nằm ở bên trong đi đâu rồi? Vì sao chỉ còn lại có một đống xương trắng?

Lúc trở lại phủ tướng quân, trời đã về chiều.

Bước vào trong phủ, giữa lúc Bạch Phi Yên còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã rơi vào vòng tay ấm áp của Tần Mộ Phong. Trên mặt hiện lên nụ cười, nàng đưa tay ra, ôm chặt thắt lưng của y.

Tần Mộ Phong tựa vào hốc vai nàng, nhấn mạnh từng chữ nói, “Bạch Phi Yên, Tần Mộ Phong – yêu- nàng.” Ngữ khí của y dịu dàng lạ thường, nhưng cũng khiến nàng nghe thấy thật chân thành tha thiết.

Phi Yên mỉm cười, buông tay ra, “Ta mang một lễ vật về cho chàng.”

“Gì vậy?” Tần Mộ Phong hơi nhíu mày.

Nhẹ nhàng tháo cuộn tranh ra, mỹ nhân cầm ô thật xinh đẹp, quay sang Tần Mộ Phong mỉm cười.

“Giữ lại làm kỷ niệm đi.” Vô luận như thế nào, Thái Hà cũng là nữ tử y từng yêu.

Tần Mộ Phong nhìn chăm chú vào nữ tử trong tranh, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón gương mặt dịu dàng như ngọc của Thái Hà, “Nàng không đề ý?” Thái Hà vẫn xinh đẹp động nhân như trước đây, nhưng trong lòng y, từ lâu đã không còn quyến luyến như lúc ban đầu.

Bạch Phi Yên mỉm cười, lắc đầu, “Nàng ta không còn khả năng tranh giành với ta.” Bạch Phi Yên nàng không phải là kẻ hẹp hòi đến mức ăn giấm của một người đã chết.

Mộ Phong cười ôn nhu với Thái Hà trong tranh, “Thái Hà, hãy đi tìm hạnh phúc thuộc về nàng đi.” Chuyện tới hôm nay, tất cả quá khứ đều không còn quan trọng.

“Tặng chàng.” Trong tay Tần Mộ Phong đột nhiên có thêm một chiếc hộp.

“Gì vậy?” Cầm lấy cái hộp, Tần Mộ Phong hơi nghi hoặc.

“Hài cốt của Thái Hà.” Đông Phương Nhị chậm rãi bước đến bên người Phi Yên, đón lấy bức họa trong tay nàng đưa cho Tần Mộ Phong. Đôi mi thanh tú nhíu lại, lạnh lùng ngao mạn lườm y, “Người nhà mẹ đẻ Phi Yên đều ở đây, ngươi muốn xử lý như thế nào.”

Tần Mộ Phong cầm lấy cái hộp và bức họa, vẻ mặt cười khỏ, “Nhị tỷ, đời này kiếp này, ta quyết không phụ Phi Yên.”

Lãnh Băng Băng hừ một cái, không tin, nhướn nhướn đôi mi thanh tú, “Nam nhân mà tin được, thì lợn nái biết leo cây, hành động cụ thể đi.”

“Đúng vậy, không có hành động cụ thể, ngươi đừng có mơ ta sẽ đem muội muội ta nuôi dưỡng suốt mười mấy năm giao cho ngươi.” Đông Phương Nhị kéo Phi Yên ra phía sau.

“Đại tỷ, Nhị tỷ, muội tin tưởng y.” Bạch Phi Yên cầm tay Tần Mộ Phong, kiên định nói, “Đời này, muội sẽ ở cạnh y.”

Đông Phương Nhị liếc mắt khinh thường, “Ngu ngốc, muội nghĩ mình là rau xanh củ cải có thể bán đại hạ giá hả? Muốn cưới muội, không có chút biểu hiện thì làm sao được?” Đông Phương Nhị móc bàn tính vàng ra, gảy gảy tính toán.

“Nữ nhân, tham tài cũng không nên đến mức độ này chứ.” Tiêu Triệt một tay nhắc bổng Đông Phương Nhị vác lên vai, “Muội phụ, các ngươi tiếp tục đi.” Nhớ lúc trước, khi Nhị Nhi vẫn chưa gả cho hắn, hắn cũng bị hiếp đáp giống như vậy. Thấy người đồng cảnh ngộ, nên giúp Tần Mộ Phong một lần.

Lãnh Băng Băng dụi dụi mắt, ngáp dài rồi đi vào trong viện, “Hai vị tiếp tục đi, ta đi uống rượu.” Đi ba bước đầu lại gật một cái, rõ ràng đang ngủ gật mơ màng màng.

Bạch Phi Yên và Tần Mộ Phong nhìn nhau, nhất thời không nói được câu nào. Đứng cũng có thể ngủ, bọn họ bái phục.

Giọng nói của Đông Phương Nhị theo gió bay vào, văng vẳng bên tai, “Phi Yên, nhớ dẫn lão công về nhà bái kiến phụ mẫu, a... cứu mạng a... Tiêu Triệt, chàng ngược đãi ta.... này, chàng dẫn ta đi đâu, ta muốn nói lời từ biệt với tiểu muội... Tiêu Triệt, ta muốn ly hôn.”

“Về nhà nấu cơm.”

“Ô ô, ta không muốn làm bà nội trợ.”

“Trà nàng tiền công.”

“Bao nhiêu?”

“Một lượng.”

“Tiêu Triệt, ta muốn ly hôn với chàng.”

“Nàng một ngày nói tới mười lần.”

“Ô ô, lần này là thật đó....”

Đông Phương Nhị và Tiêu Triệt dần dần đi xa, thanh âm cũng nhạt dần theo gió.

Bạch Phi Yên liếc nhìn Tần Mộ Phong, “Bây giờ làm thế nào?”

“Tiến cung gặp Hoàng Thượng.” Y đã không thể đợi được thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng - Sở Sở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đi khắp thiên nhai

Lúc Mộ Phong và Phi Yên tiến cung, có gặp thoáng qua cổ kiệu của Liễu tướng.

Qua ô cửa sổ nhỏ, thấp thoáng có thể thấy Liễu tướng đang ngồi ngay ngắn trong đó. Liếc nhìn cổ kiệu, Phi Yên cười nhạt, “Xem ra, Liễu tướng đạo này vẫn khỏe.”

“Nàng không muốn làm gì ông ta sao?” Dựa vào tính tình của nàng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Liễu gia.

“Đi theo ông ta.” Phi Yên cong môi, khoe miệng thấp thoáng một nụ cười thập phần quái dị như có như không.

Không để ý đến nụ cười quỷ dị kia, hấn nheo lại mắt, “Nàng định làm gì?”

Nụ cười trên môi Phi Yên tan biến, “Đã làm rồi. Liễu tướng quyền cao chức trọng, Liễu gia đoạn tử tuyệt tôn.” Liễu tướng cả đời truy danh trục lợi, cuối cùng, ông ta sẽ phát hiện bản thân cái gì cũng không có. (Liễu tướng sẽ có kết cục gì? Tôi sẽ kể trong câu chuyện của Hoắc Thiên và Lãnh Băng Băng – Sở Sở.)

“Hả?”

“Năm xưa khi trở lại Liễu gia, ta mỗi ngày đều hạ được vào thức ăn của nữ nhi Liễu gia.” Ngữ điệu Phi Yên đột nhiên lạnh lùng, “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn chúng mỗi đứa đều là gà mái không biết đẻ trứng.”

Mộ Phong rùng mình một cái, “Cho nên, nàng đã sớm biết Liễu Tự Họa không có khả năng mang thai?”

“Đúng vậy.”

Mộ Phong nuốt một ngụm nước bọt, “Đến tột cùng còn có bao nhiêu chuyện mà ta không biết?”

Bạch Phi Yên chuyển chủ đề, “Chàng có nhớ, hôm đó tại bãi tha ma chàng bị ám sát là do ai làm hay không?”

“Không biết.” Mộ Phong lắc đầu, nhún mày.

Phi Yên nhún nhún vai, “Ta cũng không biết.”

“Là ai không quan trọng, quan trọng là ... hấn vô tình có ích.” Mộ Phong mỉm cười sung sướng, “Nhớ lại lần đó trong miếu đồ, chúng ta....” Y cố ý không bỏ lửng câu nói.

Phi Yên hai má ửng đỏ, mặt lạnh như băng, “Nói năng tron tuột, quả nhiên là phong lưu lãng tử.”

“Gặp được nàng, ta đã thu hồi trái tim phong lưu.”

“Ai tin chàng? Tin được chàng thì lợn nái cũng biết leo cây.”

“Nữ nhân, đừng chọc tức ta.”

Phi Yên vẻ mặt lạnh lùng, kiêu ngạo hếch cằm, “Vậy thì sao? Chàng muốn đánh ta ư?”

“Đừng cho là ta không dám.”

“Người dám đánh ta còn chưa ra đời đâu.” Đệ nhất phi tặc, cuồng ngạo không thay đổi, lạnh lùng như trước.

Hai người cãi nhau ỏm tỏi, nhưng lại vô cùng thân thiết, cùng đi vào trong hoàng cung được bao bọc bởi những bức tường cao ngất.

Tần Vật Ly cản chính yêu dân lần đầu tiên không ở trong tâm cung, mà đang tản bộ trong sân vườn một nơi thanh u vắng vẻ.

Đi vào vườn, Bạch Phi Yên đột nhiên nắm chặt tay Mộ Phong, run nhè nhẹ.

Tần Mộ Phong mỉm cười, “Đừng sợ, có ta ở đây.”

“Bộ ta đáng sợ lắm sao?” Tần Vật Ly đưa lưng về phía bọn họ.

Phi Yên vội lên tiếng, “Không phải.” Chỉ là không dám đối mặt.

“Huynh đệ, qua đây nói chuyện.” Tần Vật Ly vẫn đứng xoay lưng về phía bọn họ, hướng về một tòa viện khác mà đi.

“Đại ca mời.” Mộ Phong theo sau.

Tần Mộ Phong và Tần Vật Ly một trước một sau, xác định đã khuất tầm mắt của Phi Yên, Tần Vật Ly đột nhiên quay đầu, một quyền đánh vào người Tần Mộ Phong. “Ta thích nàng, lần đầu tiên gặp nàng, ta đã bị nàng hấp dẫn.”

Tần Mộ Phong bị hấn đánh cho té ngã lăn ra đất, rên lên một tiếng đau đớn.

Túm áo Mộ Phong lôi dậy, nắm tay rắn chắc của Tần Vật Ly lại vung về phía y, “Chỉ bởi vì ngươi là đệ đệ, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng tranh cái gì với ngươi. Nữ nhân thiên hạ ta đều có thể cho ngươi, vì sao ngươi cứ phải giành nàng?”

Tần Mộ Phong ôm ngực, khó nhọc ho khan vài tiếng, nhưng không phản kháng.

Nắm đấm của Tần Vật Ly như mưa rơi tới tấp vào người Mộ Phong, “Một tên đệ đệ ngu ngốc như ngươi, vậy mà nàng lại yêu thích? Vậy mà nàng hạnh phúc khi được ở bên cạnh. Ta chịu thua, ta giao nàng cho ngươi đó.” Mỗi một quyền tung ra đều mạnh hết sức, không lưu tình chút nào, nhưng đúng là không có ý làm hại. “Nàng là một cô nương tốt, chỉ tiếc nàng không có ý với ta. Bằng không, không tới phiên ngươi. Nếu ngươi dám phụ nàng, ta sẽ bẻ xương ngươi đem đi nấu canh.”

Còn Tần Mộ Phong thì lại lặng yên đón nhận, không tránh né, không phản kháng. Một ngụm máu tươi phun trên mặt đất, hấn chặt vật chống người quỳ trên mặt đất. “Tần Mộ Phong thề với trời, nếu ta phụ Phi Yên, ta... sẽ không được chết tử tế.”

Có được lời hứa hẹn của y, Tần Vật Ly hất hất tay, ngồi xếp bằng dưới đất, cười tùm tùm thân thiết, “Huynh đệ, ngươi và đệ muội khi nào thành thân?”

Mộ Phong xoa xoa ngực, “Khụ, tạ ơn đại ca thành toàn.”

Tần Vật Ly ngửa đầu nhìn trời cao, cất giọng cười trầm trầm, “Ta và nàng chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, là tại ta cứ nhớ mãi không quên mà thôi. Ở bên cạnh đệ, nàng mới giống một con người chân chính.” Hấn cúi đầu nhìn Tần Mộ Phong, “Nàng yêu đệ, ta chúc phúc cho hai người.” Trong tiếng cười của hắn thấp thoáng một chút cô đơn, một chút thê lương.

Nữ tử lần đầu tiên khiến hắn động tâm, lại chính là tiểu thiếp của đệ đệ, tạo hóa trêu đùa.

“Cảm tạ đại ca.” Gió thổi tung bay bạch y của nàng, đẹp như một tiên tử trong tranh.

Tần Mộ Phong khó nhọc từ dưới đất đứng dậy, “Nàng tới từ khi nào?”

“Ta vẫn đi theo phía sau hai người.” Rút chiếc khăn tay trong người, nàng cẩn thận lau vết máu nơi khóe miệng Mộ Phong.

“Phi Yên, ta chúc phúc muội.” Chuyện tới hôm nay, chỉ có thể chúc phúc.

“Cảm tạ đại ca.” Nàng nhét khăn tay trở lại trong áo, móc ra một khối ngọc bội, “Đại ca, ngọc bội này trả lại huynh.”

Tần Vật Ly nhận lại ngọc bội, nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Muội có từng thích ta hay không, cho dù chỉ là một chút?”

Đôi môi đỏ mọng cong lên thành một nụ cười ôn nhu, “Bạch Phi Yên ta thật là may mắn, gặp được nhân trung long phượng giống như hai người. Đã từng cảm ghét sự bá đạo của Mộ Phong, từng nghĩ sẽ yêu huynh, thế nhưng, không thể không chế được trái tim mình. Huynh là một bằng hữu tốt, nếu không phải gặp Mộ Phong trước, ta nghĩ ta sẽ yêu huynh.”

Tần Vật Ly cười thoải mái, “Vây là được rồi, nếu muội muốn ăn khoai lang, trở lại tìm ta.”

Phi Yên cúi đầu hạ mắt, “Vớ vẩn cách là bằng hữu, ta có thể hỏi huynh một vấn đề hay không?”

“Nói đi.” Nếu Phi Yên đã lên tiếng, hẳn nhất định sẽ trả lời thật.

Nàng hít một hơi thật sâu, “Huynh định đối xử với Mộ Phong thế nào?”

Bạch Phi Yên tin tưởng, một người thông minh tuyệt đỉnh như Tần Vật Ly sẽ biết nàng đang nói cái gì.

Tần Vật Ly trầm mặc một hồi, ngừng đầu nhìn Mộ Phong, “Mộ Phong là một tướng tài, không nên mai một. Chỉ cần hắn không tạo phản, Tần Vật Ly ta xin thề với liệt đại tổ tông của Tần gia, sẽ không động đến hắn.”

Tần Mộ Phong cũng trầm mặc một hồi, “Phi Yên là người giang hồ, quanh năm nhốt tại vương phủ, không thích hợp với nàng.” Tần Mộ Phong biết, nàng thích sống cuộc đời không ràng buộc, thoải mái tự do. Nếu buộc nàng ngoan ngoãn ở trong vương phủ, thực sự quá ủy khuất.

“Nửa năm.” Tần Vật Ly phe phẩy chiết phiến.

Làm huynh đệ nhiều năm, Mộ Phong lập tức hiểu được ý Vật Ly. “Năm năm.” Chỉ ít, y muốn có năm năm tự do.

“Một năm.”

“Ba năm.”

Tần Vật Ly đẩy mắt hiện lên một tia giao hoạt, “Ba năm sau, Phi Yên tiến cung làm đại nội mật thám.”

Tần Mộ Phong từ chối khéo, “Hoàng Thượng, thần muốn giao trả binh quyền, dẫn Phi Yên đi ngao du thiên hạ.” Chỉ có rời xa triều đình, mới có thể có được sự tín nhiệm thật sự của Tần Vật Ly.

“Các ngươi sợ ta?” Tần Vật Ly mỉm cười, “Quân vô hí ngôn, chỉ cần đệ không phản, ta sẽ không giết đệ.”

Bạch Phi Yên chậm rãi quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thành toàn cho chúng ta đi.”

Tần Vật Ly ngửa mặt lên trời thở dài, “Thôi bỏ đi, các ngươi đi đi.” Hắn luôn luôn không có biện pháp đối với nàng. Lời cầu xin của nàng, hắn không thể nào cự tuyệt.

Tần Mộ Phong cũng quỳ xuống, “Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Nghe nói Tuyệt nhi ở Nam Việt, gả cho Tĩnh vương Nam Ngao Thiên làm phi. Lệnh bài thuộc về muội, chỉ cần hai người nguyện ý, lúc nào cũng có thể trở về.” Tần Vật Ly nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, tiêu sái rời đi, “Tuyệt Nhạn và Bình Nam Vương của trẫm, nhớ phải trở về.” Cuồng ngạo ngang ngạnh, tiêu sái tà mị.

Lục tỷ gả cho Nam Việt Tĩnh vương? Thật hay giả? Có lẽ, nàng nên đích thân đi xem thử.

Nhìn theo bóng lưng Tần Vật Ly, Phi Yên nói, “Hắn là một nam nhân tài ba, một quân vương tài ba.” Một nam nhân độ lượng như vậy, thế gian hiếm có.

Thái Hà cũng như Hàm Thúy, được an táng tại một nơi non xanh nước biếc ở vùng ngoại ô. Vô luận bọn họ khi còn sống đã làm những chuyện gì, chết rồi thì cũng coi như xong.

Phi Yên lặng lẽ đứng trước mộ bia mới lập, những ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng mon trón dòng chữ trên mộ bia, khẽ mỉm cười, “Thái Hà, người ngủ yên nha. Ta chưa từng hận người, người cũng đừng hận ta, được chứ?”

Nàng ngồi xổm xuống, nghiêng người tựa trên mộ bia, “Người rất đẹp, thực sự rất đẹp. Nếu ta là nam nhân, cũng sẽ vì người mà mê mẩn. Còn về quá khứ của người và Mộ Phong, ta cũng đã được nghe kể hết rồi. Bất luận thế nào, người cũng đều yêu chàng. Đương nhiên, chàng cũng yêu người. Kỳ thực ta rất hâm mộ, hâm mộ người đã gặp chàng trước ta. Nếu như ta gặp được chàng sớm hơn, giữa ta và chàng, sẽ không có quá nhiều gút mắc như vậy.”

Ánh mắt nàng lại dừng trên bia mộ bên cạnh, “Hàm Thúy, ta biết người yêu Mộ Phong. Chỉ tiếc, chàng không yêu người. Chàng trước sau đã phụ người, nếu như người ở dưới suối vàng biết được, hãy tha thứ cho chàng. Người là một nữ hài tốt, văn thao vũ lược, bẻ nguyệt tu hoa. Nữ tử giống như người, vốn nên được hạnh phúc.” Bạch Phi Yên hạ mi mắt, thở dài, “Gặp phải chàng là bất hạnh của người.”

“Vây gặp phải ta, là hạnh phúc hay bất hạnh của nàng.” Tần Mộ Phong đứng ở sau lưng nàng chậm rãi mở miệng.

“Chàng nói xem?” Nàng mỉm cười, vẫn ngồi im dựa vào bia mộ.

“Đám dựa vào bia mộ, ta xưa nay chưa thấy qua nữ nhân nào to gan như vậy.” Tần Mộ Phong cất giọng, kéo nàng dậy, “Dưới đất lạnh lắm.”

Nàng ngoan ngoan đứng dậy, tay vuốt lên trên mộ bia, “Thái Hà, Hàm Thúy, Tần Mộ Phong thực sự hư hỏng, phong lưu tùy hứng bạo ngược, tìm không ra một điểm ưu điểm nào. Chàng làm tổn thương các người, cũng làm tổn thương ta. Nếu như các người ở dưới suối vàng nghe được, hãy cùng giúp ta nghiêm phạt chàng. Hãy phạt chàng... trọn đời trọn kiếp sùng ta yêu ta, có được hay không? Phong lưu lãng tử sợ nhất bị nữ nhân buộc chặt, với chàng mà nói, hình phạt như vậy chính là nghiêm khắc nhất.”

Tần Mộ Phong đặt bức tranh cầm trong tay ở trước mộ Thái Hà, dùng hỏa chiết tử châm lửa, “Thái Hà, bất luận thế nào, ta cũng đã từng yêu nàng. Hy vọng kiếp sau, nàng có thể tìm được hạnh phúc của chính mình.” Ngọn lửa dần dần nuốt trọn bức họa cuộn tròn, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Bạch Phi Yên đưa tay vuốt ve mộ bia, “Bọn ta phải rời khỏi kinh thành rồi, hãy bảo trọng.”

Tần Mộ Phong cầm tay nàng, “Đi thôi.”

Nàng nhu thuận để cho y dắt đi, “Ừm.”

“Đi đâu?”

“Giang hồ a.”

“Được, chúng ta đi khắp chốn giang hồ.”

“Vi ta mà từ bỏ tất cả, không hối hận chứ?”

“Vĩnh viễn không hối hận.”

Hai người dần dần đi xa, trong tia nắng ban mai chỉ còn lại bóng lưng phụ thê thâm tình của bọn họ.

Từ đó, Vô Tranh Sơn Trang lại có thêm một đoạn giai thoại, một đoạn truyền kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Thất Sủng* - Sở Sở được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.